gion; han har aabenbaret den fra Himmelen. Han har i dette Øiemed sendt sine hellige Engle, som overgav Evangeliet til Joseph og Andre. Da nu dette saaledes er blevet gjengivet, har Herren ladet det udgaae til hele Verden, og de Mænd, som have bragt dette Evangelium til os, have modtaget det formedelst directe Aabenbaring fra Gud og have erholdt deres Myndighed fra ham. Dersom Gud ikke har talet, — dersom Himlene ikke ere blevne aabnede, — dersom Guds Engle ikke have viist sig, da have vi ingen Religion, men det Hele er blot en Farce; thi, som vi allerede før have sagt, gjøre vi ikke Fordring paa at have noget Slægtskab til Verden eller at have Noget med den at skaffe med Hensyn til vor Religion, og Gud forbyde, at vi nogensinde skulde, — vi ønske det ikke. Dette er altsaa den Grund, vi bygge paa, og det Forhold, vi staae i til Gud, thi det er hans Værk, vi ere beskjæftigede med. Dersom han i de sidste Dage har anbetroet nogen Myndighed til Menneskeslægten, ere vi i Besiddelse af samme, men hvis han ikke har, da have vi ingen Myndighed, ikke nogen sand Religion, ei heller noget sandt Haab. Jeg skal ikke i denne Formiddag opholde mig længe angaaende dette Emne. Alt, hvad jeg kan sige Eder, er, hvad Paulus i sin Tid sagde: „I ere hans Vidner om disse Ting, og saa er den Hellig-Aand, hvilken Gud har givet alle dem, som ham lyde."

Brødre, er Eders Religion sand, og vide I det? (Der lød Ja fra flere Stemmer.) Ja, I vide det, og det er skrevet i Eders Hjerter med uudslettelige Bogstaver, som Ingen kan borttage. Vi ere levende Vidner om Sandheden og de Aabenbaringer, hvilke Gud har givet i disse sidste Dage. Vi bekymre os derfor ikke om, hvad Verden vil gjøre imod os, thi Nationerne ville sønderbrydes og Throner omstyrtes, ligesom det er skrevet i de hellige Skrifter. De jordiske Riger kunne opløses, Folkeslagene sønderbrydes, Krig, Pest og Hungersnød hærje Landene, det er ikke vor Sag, — Nationerne ere ikke i vor, men i Guds Haand. Sekterere kunne kives og stride og leve i Uenighed, Uvished og Tvivl angaaende deres Religion, men det vedkommer ikke os, — det er ganske deres egen Sag. Om der for hele den religiøse og politiske Verdens Vedkommende blev skrevet: „Mene, Mene, Tekel, Upharsin; Du er veiet i Vægtskaalen og funden for let," — hvad angik det os? Det var ikke vor Sag. Vi ere ikke forenede med Nationerne, have ikke Noget tilfælles med dem, og ei heller have de Noget, som vi kunne søge at understøtte. Med Hensyn til alt dette ere vi fuldkommen rolige. Om Krige ødelægge Landene, — om der hersker Splid og Forvirring iblandt de forskjellige Religionspartier, og om de fremture i deres Daarskaber, er det ikke vor Sag. Paven kan skjælve paa sin Throne og frygte for, at ikke Frankrig eller nogen af de andre Magter ville hjælpe ham, det angaaer ikke os, vi ere fuldkommen rolige; Alt er ret med os, thi vi ere i Guds Haand, og det er hans Sag at bære Omsorg for sine Hellige.

Ville vore Fjender forsøge at gjøre os Skade? Ja, det have de altid prøvet paa, og vi skylde ikke dem Noget for de Goder, vi nyde. Er der et Menneske, som nogensinde har hjulpet os i religiøse Anliggender? Hvem i denne Verden have vi Noget at takke for? Gives der noget Religionssamfund, som vi skylde Noget for de Grundsætninger og den Kundskab, vi ere i Besiddelse af? Nei, der gives ikke et eneste. Findes der nogen Præst i Christenheden, der i mindste Maade har hjulpet os fremad paa vor religiøse Bane? Nei. Have vi Nogen at takke for den

No. ....

THIS BOOK

BELONGS TO

A. P. RENSTROM,

HUNTSVILLE, UTAH.

"If it is borrowed by a friend,
  Right welcome shall he be,
To read, to study, not to lend,
  But to return to me.

Not that imparted knowledge doth
  Diminish learning's store:
But books, I find, sometimes, when lent,
  Return to me no more.

Read slowly, pause frequently,
    Think seriously,
  Keep cleanly, return duly,
With the corners of the leaves
    Not turned down."

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Femtende Aargang.

Fra 1. Octbr. 1865.

Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid. (Esaias.)

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

1866.

Indhold af 15de Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Amasa Lyman

i en Conference i Nauvoo 1843.

(Fra „Times and Seasons.")

Det er med en vis Tilfredshed, jeg henvender mig til Eder, efterat vi have hørt saa mange afvexlende Taler her i disse faa Dage, vi have været samlede, og hvilke ere tilbragte saa behageligt formedelst den herlige Udvikling af forskjellige Lærdomspunkter, og deriblandt om de Dyr, der ere omtalte af Daniel og Johannes.

Ved at overveie de Lærdomspunkter, som ere blevne fremsatte og udviklede i denne Conference, er det faldet paa mit Sind, at der ikke er blevet sagt Noget, som ligefrem har Hentydning til Mormons Bog eller vor Tro paa dens guddommelige Sandhed, der er noget af det Væsentligste, hvori vi Sidste-Dages Hellige adskille os fra dem, som ikke troe paa andre Aabenbaringer end dem, der indeholdes i Bibelen. Grunden til at jeg fremstiller saadanne Betragtninger, som maatte komme paa mit Sind angaaende dette Emne, er, for at de tilfældigviis kunde falde i Øret paa En eller Anden, der søger efter Sandheden, ligesom jeg ogsaa veed, at jeg taler til Mange, der tilligemed mig ere kaldte til at bære Vidnesbyrd for Verden om Sandheden for at sønderrive det Mørkhedens Slør, som skjuler Sandhedens Lys, og lade det skinne for Menneskene. Idet jeg fremsætter mine Bemærkninger, skal jeg ikke opholde mig længe ved Bibelen, men anføre nogle ligefremme Kjendsgjerninger, der kunne udledes fra de hellige Skrifter for derved at vise, hvo der ifølge Bibelen, sund Fornuft og rigtig Beviisførelse ere bedragne og Bedragere, enten de, der troe og prædike saaledes, som de Sidste-Dages Hellige, eller de, der enten troe, at Gud aldrig hverken har givet eller nogensinde vil give Aabenbaringer til Menneskeslægtens Frelse — eller at al Aabenbaring indeholdes i Bibelen. For at iværksætte den tilsigtede Undersøgelse, ville vi anføre nogle Beviser af Skriften, som stadfæste Nødvendig-

heden af Aabenbaring for Adams talrige Afkom i enhver Tidsalder. Vi ville altsaa fremsætte det Spørgsmaal til at begynde med: Havde Jehovah nogen Hensigt med at skabe Menneskeslægten? Om saa er, spørge vi, hvad da dette Øiemed er, for at vi kunne dømme, om det kan opnaaes uden Aabenbaring eller ikke. For at vi kunne komme til at forstaae, at han havde en vis Hensigt, og for at vi tillige kunde lære at kjende den lidt, ville vi anføre Apostelen Pauli Ord til Hebræerne i det 2det Capitel, 10de Vers: „Thi det sømmede ham, for hvem alle Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, ham, som vilde føre de mange Børn til Herlighed, ved Lidelser at indvie deres Saliggjørelses Stifter." Her have vi en Fremstilling med Hensyn til Guds Hensigt med at skabe Menneskene, og hvilken var at gjøre dem til Guds Sønner. For at vi kunne forvisse os om der er nogen Mulighed for, at hans Hensigt kunde tilintetgjøres, eller han kunde forandre sine Beslutninger, ville vi høre, hvad Apostelen Jakob siger: „Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse." (Jakob 1, 17.) Dersom Apostelen har talt Sandhed angaaende dette Punkt, kunne vi ikke vente, at Herren skulde forandre sig efter Menneskenes Luner. Vi have allerede viist, at det er Herrens Hensigt at „føre de mange Børn til Herlighed„, og for at bevise, at det er umuligt at udføre dette uden ny Aabenbaring, henvise vi til Skriftens Vidnesbyrd; thi Evangelisten siger: „Han kom til sit Eget, men hans egne annammede ham ikke; men saa Mange, som ham annammede, dem har han givet Magt at vorde Guds Børn, dem, som troe paa hans Navn." (Joh. 1, 11. 12.) Af dette Skriftsted lære vi, at Menneskene have Magt til at blive Guds Børn ved at troe paa Jesu Navn. Spørgsmaalet er nu: Kunde de have faaet denne Magt uden Aabenbaring? Om saa var, maatte vi antage, at den Almægtige havde en daarlig Dømmekraft, som vilde nedværdige langt ringere Væsener, end han er, naar han anvendte saadanne Midler, som ikke vare nødvendige til Udførelsen af hans Værk. Saafremt det var hans Hensigt at gjøre Menneskeslægten til sine Børn, havde han ikke noget andet Valg, end enten at aabenbare sig, eller lade Øiemedet med Menneskenes Skabelse uopfyldt. Af vor Undersøgelse af dette Punkt, for saavidt vi ere komne dermed, lære vi, at Opfyldelsen af Øiemedet med Menneskets Skabelse udkræver, at Gud skulde aabenbare sig; „thi," siger Apostelen Paulus, „hvorledes skulle de troe paa den, om hvem de ikke have hørt? Men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? Men hvorledes skal Nogen prædike, dersom han ikke bliver udsendt?" Endvidere udkræver Guds Retfærdighed, at han skulde aabenbare sin Lov for Menneskene, paa det han i Retfærdighed kunde bringe dem tildoms for sig, for at de kunde erholde Belønning eller Straf for deres Gjerninger. Af det, vi have anført om Aabenbaring, lære vi, at ligesaa vist som Gud førend denne Verdens Grundvold blev lagt, havde bestemt at frelse Menneskene, ligesaa vist er det ogsaa, at han havde bestemt at aabenbare sig, for at han kunde udføre denne sin Hensigt. Vi ville slutte vore Bemærkninger angaaende dette Punkt med at anføre Jesu Ord, der ere optegnede af Johannes: „Dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Christum; (Joh. 17, 3.) „og Ingen," siger Apostelen, „kan kalde Jesum en Herre uden ved den Hellig-Aand." (1 Cor. 12, 3.) De Beviser, vi have anført, skylde vi Bibelen, og denne have vi

Joderne at takke for. Det Næste, vi ville undersøge, er, hvorvidt Bibelen er anvendelig for Menneskene som en Rettesnor til at bestemme deres tilkommende Skjæbne paa Gjengjældelsens Dag ifølge deres Gjerninger. For at gjøre dette paa en tydelig Maade, ville vi begynde med at dele de hellige Skrifter, saaledes som de ere blevne givne og saaledes som de ville komme frem paa den Dag, naar Bogerne skulle oplades, og de Døde blive dømte efter det, der er skrevet i dem. Ved hvilken Deel af Bibelen vil det altsaa være, som Menneskene, der levede før Floden, ville blive retfærdiggjorte eller fordømte, uden efter den Deel, som blev aabenbaret for dem? De ville altsaa blive dømte efter den Deel af Bibelen, som var givet dem. De Mennesker, som levede fra Noah til Moses, ville blive dømte efter den Deel, som var aabenbaret til dem, og saaledes fra Moses indtil Christus, hvilket udgjør hele det gamle Testamente, — og den Slægt, som Apostlerne prædikede Evangeliet for, vil blive dømt efter de Ord, som blev talt til den. Saaledes ville Menneskene blive dømte efter alle Guds Aabenbaringer baade i det Gamle og Nye Testamente, men alligevel vil kun en ringe Deel af Menneskeslægten blive dømt efter Bibelen. Vore Undersøgelser have hidindtil været indskrænkede til Guds Handlemaade med den Deel af Menneskeslægten, som have beboet Asiens Fastland, hvorved denne Deel af Jorden har været den fornemste Skueplads for hans underfulde Gjerninger, men vi ville nu udvide vore Betragtninger angaaende dette Emne og kaste et Blik over Oceanet, hvor det store vestlige Continent strækker sig fra Nord mod Syd med dets mange Millioner Beboere — og erkyndige os, om de staae i det samme Forhold til Gud, som Asiens Folkeslag. Dersom vi betragte deres physiske Organisation og intellektuelle Evner, ville vi finde, at Forholdet er det samme Dersom Joderne, Grækerne og Romerne ikke „kunde troe paa ham, om hvilken de Intet havde hørt," saa var det ligedant med Amerikas Urbeboere, saa at dersom vi slutte analogisk, komme vi til det Resultat, at de udgjøre en Deel af den samme store Slægt, som er begavet med de samme Evner, er underkastet Døden og ligesaa udygtige til at kunne frelse sig fra Følgerne af Faldet, som Indbyggerne af Asien.

For at vise ethvert tænkende Menneske, at vor Beviisførelse er rigtig, saafremt Bibelen er sand, ville vi anføre nogle Skriftsteder. Vi begynde med Apostlernes Gjerninger, 17de Capitel, 26de Vers: „Og han har gjort, at al Menneskenes Slægt boer paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod, og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grændser for deres Bolig." Vi ville her bemærke, at dersom der er nogen Sandhed eller sund Sands i Apostelens Ord, ere alle Mennesker paa hele Jordens Overflade af det samme Blod og skabte af den samme Gud, som er Alles Fader, og følgelig staae Alle i det samme Forhold til ham, deres Skaber. Men nu ville vi fremsætte det Spørgsmaal: Ere Alle lige deelagtige i de herlige Forjættelser, der ere givne angaaende Menneskeslægtens Frelse og aabenbarede i Asien? Dersom vi indrømme Sandheden af de Religionssystemer, som lære, at Bibelen indeholder alle de Aabenbaringer, der ere givne i enhver Tidsalder, maa Svaret blive: De ere ikke; thi det var ikke førend i Slutningen af det femtende eller i Begyndelsen af det sextende Aarhundrede, at det store vestlige Fastland, Amerika, blev bekjendt for de nyere Geographer og koloniseret, medens de hellige Skrifter underrette os om, at Menneskene bleve adspredte over hele Jorden allerede saa tidligt, som Bygningen

af Babels Taarn, ikke lang Tid efter Syndfloden. Vi læse i 1 Mosebog 11 Cap., 8 Vers: „Og Herren adspredte dem derfra over hele Jordens Kreds, og de lode af at bygge Staden.“ Amerikas Urbeboere maae derfor ogsaa have faaet Aabenbaringer fra Herren. Men, siger den ivrige Modstander mod de Sidste-Dages Helliges Tro, hvorledes kom de derhen, da Skibsbygningskunsten ikke var bekjendt? Paa samme Tid vil han alligevel fortælle os med hykkelsk Hellighed, at Religionen kan inspirere Menneskene, at han troer Bibelen, ogsaa naar den beretter, at Gud tog Støv og dannede Mennesket af og gav det en levende Sjæl, men han kan dog ikke begribe, hvorledes det var muligt for Herren at føre sine Børn over til Amerika. Vi ville forlade Modstanderen for at lade ham forundre sig over sin egen Uvidenhed, medens vi imidlertid lidt nøiere ville undersøge den ubibelske Lære, som forfægter den Paastand, at Bibelen indeholder alt Guds Ord, om hvilket Jesus siger, at det skal dømme Menneskene paa den yderste Dag. Følgende Erklæring af Johannes stemmer ogsaa overeens med de anførte Jesu Ord: „Og jeg saae de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog, og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger.“ (Aab. 20, 12.) Aabenbareren taler her om flere Bøger, hvilke Forsvarerne for de mange forskjellige Religionssystemer i vore Dage fortælle os, ere det Gamle og Nye Testamente — i Sandhed en daarlig Udflugt, men som dog passer fortræffeligt til Nutidens Bigotteri og skinhellige Uvidenhed. For at tydeliggjøre os ville vi antage, at vi skulle være til paa den Tid, naar Adams talrige Efterkommere skulle fremkaldes for hans Domstol, hos hvem der ikke er nogensomhelst Uretfærdighed, for at blive dømte for deres Gjerninger ifølge det, som er skrevet i Bøgerne. Da vilde Enhver, der har levet i Asien, Afrika eller Europa, saa at sige komme til at gjennemgaae Ildprøven ved at blive dømte efter det skrevne Ord, fordi han havde været en af de faa Begunstigede, som Herren havde aabenbaret sig for; men iblandt den uhyre Forsamling finde vi en stor Skare, hvis Lod det ikke blev at fødes i Asien, og som ifølge Nutidens populære Theorier altsaa maatte have været uvidende om de herlige Sandheder, der ere nedskrevne i Bibelen, hvorfor de da blive bragte frem for at dømmes og fordømmes, fordi de ikke have holdt en Lov, som de aldrig have kjendt, men om hvis Tilværelse de da for første Gang blive mindede, ligesom de da først blive overbeviste om en Guds Tilværelse, for hvem de ere ansvarlige. Jeg siger dette med Hensyn til dem, som have beboet Amerika, førend denne Verdensdeel blev opdaget af Europæerne. Man maa gyse ved en saadan Tanke. Retfærdigheden forhaanes og drives bort, medens der kastes en Skygge, som er sortere end Midnattens Mørke, paa ham, hos hvilken al Fuldkommenhed boer. Utallige Engle græde derover. Millioner af menneskelige Væsener blive overgivne til den evige Ild, fordi de ikke have adlydt en Lov, som de aldrig have kjendt. Skam og Skændsel for den med Fornuft begavede Mand eller Qvinde, der ville troe Saadant, og Fordærvelse og Fordømmelse for dem, der fremsætte en saadan Lære. Johannes hørte dem, som omringede Guds Throne, synge en ny Sang, sigende: at han havde kjøbt dem til at være Konger og Præster for Gud af alle Stammer, Tungemaal, Folk og Slægter. (Aab. 5, 9.) Og da Asiens Beboere ikke bleve gjorte til Konger og Præster for Gud uden Aabenbaring, slutte vi deraf, at han, hos hvem der ikke er

Forandring eller Skygge af Omskiftelse, har brugt den samme Fremgangsmaade i Amerika, og altsaa ville af den Grund Velsignelserne af guddommelig Aabenbaring udstrækkes til Alle, saa at, naar de føres frem for Guds Domstol og Bøgerne blive opladte, som de skulle dømmes efter, — de da kunne blive dømte efter en Lov, hvilken de have kjendt, og efter hvilken de følgelig enten skulle retfærdiggjøres eller fordømmes. Saaledes er Gud retfærdig og Frelsens Plan universal for hele den lidende Menneskeslægt, ligesom det var hans Retfærdighed, Barmhjertighed og Uforanderlighed, der gjorde sig gjældende i Almagtens Raad, da Midlerne til Menneskenes Frelse fastsattes og beredtes.

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 376.)

En viis og retfærdig Gud, som har sat Mennesket her paa Jorden, begavet det med Evner og nedlagt Attraa hos det efter at opnaae noget Høiere og Bedre, end hvad det her kan opnaae, vilde sikkerligen ikke have givet det en Religion, der kun for en ringe Deel vilde tilfredsstille de Væsener, han har frembragt; og dog ligner dette temmelig meget Nutidens populære Systemer. Man troer, at Gud har gjort sig megen Umage for at forsyne Menneskene med Føde for deres religiøse Følelser, medens man paa samme Tid i det praktiske Liv viser, at de øvrige herlige Evner, som de ere begavede med, skulde saa at sige bære Omsorg for sig selv med Hensyn til en tilkommende Tilstand, dersom man forøvrigt troer, at en saadan er at forvente. Saaledes slutte vi idetmindste, da vi i Nutidens Theorier angaaende Udødeligheden ikke finde nogen Veiledning, ingen Drivefjæder og ingen Forjættelse med Hensyn til idetmindste de to Trediedele af Menneskenes Egenskaber.

For at det ikke skal synes, at vi overdrive Sagen, ville vi anføre, hvad den fromme og lærde David Brewster, en af den populære Christendoms Theologer, yttrer angaaende en tilkommende Tilværelse. Han siger Pag. 257 i sit Værk „Flere Ord end Eet":

„De Christnes tilkommende Skjæbne er ikke forklaret i deres Troesbekjendelse. Indhyllet i Mørke, undgaaer den deres Opmærksomhed, og den fremstiller ikke noget Punkt, paa hvilket hverken Fornuften eller Phantasien kunne hvile. De skue kun hiinsides Graven som hen til en Egn, der er indhyllet i Taage, hvor man med stor Vanskelighed blot kan opdage nogle faa Stjerner; men man seer ingen herlige Sole eller glimrende Planeter, hvorpaa man kan opholde sig. Naar Astronomiens Sandheder blive ret indprægede hos den Christne, er det disse, som aabner det udstrakte Himmelrum for hans Øine og opfylder det med herlige Kloder, der fængsle hans Opmærksomhed og skabe ham et begribeligt Paradiis i den tilkommende Verden."

Der ere maaskee Faa, der saa oprigtigen vilde tilstaae de Vanskeligheder, i hvilke de ere stillede, fordi der Intet er i deres Religion, som fuldkommen tilfredsstiller Sjælens Trang. Man vil kunne see, at David Brewsters Religion ikke skaber ham noget „begribeligt Paradiis" i den tilkommende Verden, omendskjøndt hans Sjæl fordrer et saadant, hvorfor han enten nødes til at tage sin Tilflugt til Astronomien for at fuldstændiggjøre sin Religion, eller han maa lade sig nøie med en tilkommende Tilværelse, som ikke har „noget Punkt, paa hvilket hverken Fornuften eller Phantasien kunne hvile," — og vi ere forvissede om, at dette er den smertelige Nødvendighed, hvortil enhver oprigtig Troende i Christenheden er dreven.

Mennesket er dannet saaledes, at det behøver at have et fornuftigt Haab om det Tilkommende, hvorpaa det kan hvile, for at det skal kunne nyde sin nærværende Lyksalighed. Man behøver ikke at kjende enhver enkelt Omstændighed, men man maa forholdsviis have et ligesaa tydeligt Begreb om sin tilkommende Tilværelse, som man har om Fremtiden i dette Liv, naar man i Skolen bereder sig for en vis Stilling i det borgerlige Samfund. Med mindre Menneskene kjende det Vigtigste af det, de fornuftigviis kunne haabe i Fremtiden, enten i dette eller det tilkommende Liv, kunne de ikke paa en rigtig Maade berede sig derfor. De kunne da ikke forstaae at benytte det, der for Nærværeude staaer til deres Raadighed, til at sikkre sig en saa lykkelig Fremtid som muligt. Derfor kunne vi være forvissede om, at naar og hvorsomhelst der findes en Religion, som Skaberen har givet til Menneskenes Veiledning her paa Jorden, vil den iblandt dens Læresætninger ogsaa give en ligefrem og klar Fremstilling om det Tilkommende, og det i ethvert Tilfælde saa tydeligt, at de kunne forstaae Nok angaaende deres evige Bestemmelse for at de Dag for Dag kunne berede sig og udvikle de herlige Evner, hvormed de ere begavede, overeensstemmende med vor himmelske Faders Hensigter.

En guddommelig Religion vil derfor ikke alene indeholde Forjættelser, der blot virke paa vore religiøse Følelser, men den vil opfylde vort hele Væsen med Liv og Haab. Han, som har givet Mennesket Hørelse og ikke forglemt dets Syn eller Smag, er vísselig ikke Ophav til Religionssystemer, der kun halvt tilfredsstille dets udødelige Væsen. Den Religion, som er grundlagt af ham, der begavede os med enhver af vore Evner, vil sikkerlig tage dem alle i Betragtning.

At dømme efter den almindelige Maade, hvorpaa man taler om Mennesket, maae vi komme til den Slutning, at dets væsentligste Evner ene og alene bestaae af nogle faa moralske Egenskaber, medens alle dets øvrige Anlæg og Kræfter kun ere ringe og ubetydelige — og kunne uden Skade bortkastes til hvilkensomhelst Tid, det maatte være.

Efter den Kundskab, vi have om Mennestet, bestaaer dette ikke blot af een eller to eneftaaende Karakteertræk, men det er i Besiddelse af en Mangfoldighed af Evner og Kræfter, der alle, efter hvad vor Erfaring overbeviser os om, ere ligesaa nødvendige for os, som de forskjellige musikalske Instrumenter ere for et Orchester til at frembringe en fuldkommen Harmoni. Ikke en eneste Evne eller et eneste Anlæg kan undværes. Naar de alle blive satte i Virksomhed paa deres rette Sted, fremstaaer det fuldkomne Menneske herligt begavet og saa at sige gribende efter Lykke og Tilfredshed under mangfoldige Skikkelser, ligesom det ogsaa er udrustet med Kraft til at deelagtiggjøre deres Medmennesker i samme.

Menneskenes Levnet beroer paa, hvor-

vidt de ville tillade deres Tilbøieligheder, Attraaer og Evner at være i Virksomhed. Lad hvilkensomhelst af deres Evner være aldeles uvirksomme i en længere Tid, og de ville blive standsede i deres Udvikling, ligesom dette vilde ødelægge alle de øvrige og bringe dem i Uorden. Derfor behøve Menneskene bestandig Noget at beskjæftige sig med og tillige at have Udsigt til at faae Nok til at benytte sine Evner til i et tilkommende Liv, førend de kunne føle sig fuldkommen tilfredse og glade. Et saadant Haab er aldeles nødvendigt, for at ikke Frygt og Svaghed skulde bemægtige sig vort hele Væsen ved Tanken om, at de Evner og Kræfter, som nu røre sig i vort Indre, skulde aldeles tilintetgjøres eller ophøre.

Derfor vil en Udødelighed, som svarer til Sjælens Egenskaber, nødvendigviis fremstille Udsigt til en uendelig Virksomhed for enhver af dens Evner. Vi kunne ikke forestille os en tilkommende Tilværelse uden at antage, at vi ogsaa da skulle have alle de Evner og Egenskaber, som vi nu ere i Besiddelse af: vor Hukommelse, vor Phantasi, vore Følelser for det Ophøiede, Sande, Skjønne og Gode, vor Dømmekraft, Smag og Dygtighed til at styre og regjere, Kraft til at udvikle os, til at samtale og overbevise osv. — samt Følelser, der opstaae formedelst Slægtskabs Baand, Kjærlighed og Agtelse. Vi maae altsaa antage, at der ogsaa i det tilkommende Liv maa yttre sig en indre Trang til Virksomhed. Vi kunne ikke tænke os en anden Tilværelse (hvormeget vi end indrømme den) uden at antage, at vi ogsaa da skulle være i Besiddelse af disse ædle Følelser, som røre sig i vort Indre, ligesom vi ville føle den samme Trang for at faae dem tilfredsstillede.

For nærmere at udvikle Begrebet om det Slags Udødelighed, som vi føle Trang til, ville vi spørge: Kan Uhrmageren, naar han arbeider ved det fine Maskineri, som hører til hans Haandtering, og han tilpasser de forskjellige Dele med saa stor Nøiagtighed og Fuldendthed, medens hans Øine straale af Glæde ved hans Overbeviisning om den Indsigt og Forstand, han er i Besiddelse af, — kan han da forestille sig en Tid, paa hvilken han skulde være blottet for sin Duelighed, uden ogsaa berøved at forene Tanken om Sygdom baade paa Aand og Legeme? Eller kan han forestille sig, at der vil komme en Tid, da han vel vil være i Besiddelse af sin Duelighed, men paa hvilken der ikke vil existere Noget i Tilværelsen, hvortil han kan anvende den, uden at det for ham vilde være det samme som Død og Ødelæggelse?

Kan Gartneren, der med Smagfuldhed anlægger smukke og pragtfulde Haver med Spadseergange og Platformer her og der rundt omkring de forskjellige Bed, der ere inddeelte og ordnede efter de mangfoldige Slags, som ere plantede derpaa, — udvælgende passende Jord og en Stilling, der er bedst skikket for Varme eller Skygge, nu opelskende de spæde Planter, indtil mange af dem voxe høit over hans Hoved, da sammenflettende Blomster og anlæggende Løvsale, idet han med Skjønsomhed vælger den Aarstid, det Veir og den Jordbund, som er bedst passende for hans Hensigter og de Planter, han ønsker at frembringe, — kan en Saadan, der er fuld af Glæde ved Bevidstheden om sin Magt, midt i sin Dueligheds Glandspunkt kun for et Øieblik troe, at der skal komme en Tid, da hele hans Dømmekraft og al hans Duelighed enten skal døe med ham eller for evigt blive unyttig og uanvendelig, om han kan beholde den, uden at føle at en saadan Fremtid vil være ligesaa mørk som Graven?

Kan Kunstneren, der har udkastet nye

Planer til endnu ukjendte Værker, hvilke han elsker af sin ganske Sjæl, — kan den duelige Architekt forestille sig en Tilværelse, i hvilken deres herlige Evner skulde være dem berøvede?

Kan Statsmanden med sit Bekjendtskab til de forskjellige Staters og Territoriers Love, Rettergang og Traktater, — han, som allerede i Tanken har gjort Udkast til nye Love og lagt Planer saavel for hele Samfund som enkelte Individer, — kan han glæde sig i sin Storhed og Regjeringsdygtighed, naar han forestiller sig, at han skal berøves sine Evner, og maa ikke blot Tanken derom forekomme ham afskyelig og unaturlig?

Vi ville betragte vore egne Tilbøieligheder lidt nærmere og tænke paa Phantasiens Flugt, vort Vid og vort Hang til uskyldig Munterhed, der opstaaer hos os, og som altid yttrer sig i Tale eller Handling, og spørge: Kunne disse Anlæg hos os adskilles fra Begrebet om Udødelighed?

De kjære, kjære Følelser, som tilskynde Mennesket at elske og søge at blive elsket, og hvilke bringe det til at ønske at blive en Støtte og Stav for dem, som ere anbetroede dets Omsorg, — de ømme Følelser, der gjennemtrænge Fader- og Moderhjertet, og hvilke ere saa naturlige og hellige, kunne disse i en tilkommende Tilværelse være adskilte fra Mænd eller Qvinder, og de alligevel være fuldkomne Væsener? Eller kan Mennesket med dets hele Væsen vedblive at existere uden at være i Besiddelse af hine ædle Tilbøieligheder, som drive det til at søge Glæde i at være godgjørende mod Andre og taknemmeligt for modtagne Velgjerninger? Er det nødvendigt at anføre noget Argument for at bevise, at enhver af de Egenskaber, vi have anført, ere ligesaa meget væsentlige Dele af Mennesket som noget andet, hvoraf vort eget Jeg bestaaer, — at enhver Evne er nødvendig til de øvriges Velvære, — at enhver enkelt af dem ansporer, nærer og beskjæftiger de andre lige saa meget, og er til ligesaa stort Gavn for dem, som Hovedet er for Fødderne, Fødderne for Hænderne, Hænderne for Øinene, eller disse for Munden, — at de tilsammentagne danne en yndig, harmonisk Forbindelse, — at den hele blandede Masse af Evner, Følelser, Fornemmelser og Tilbøieligheder, som vi have omtalt, ere nødvendige for at udgjøre et fuldkomment menneskeligt Væsen, der haaber at opnaae Udødelighed?

Mennesket er saa at sige midt imellem den forbigangne og tilkommende Evighed. Det føler Storheden af og Hensigten med de mangfoldige underfulde Evner, med hvilke det er begavet, er sig bevidst den Fuldkommenhedsgrad, de have opnaaet, og det kjender deres Modtagelighed for en uendelig Udvikling. Ligesom et Væsen, der kommer frem af Mørket og gaaer tilbage til det igjen, veed det ikke rigtig, uagtet det er saa herligt begavet, hvad Brug det skal gjøre af sine Talenter, Tilbøieligheder og sin hemmelige Længsel, eller hvad deres endelige Øiemed er, men overbeviist om, at de ere uendelige, omendskjøndt de i dette korte Jordliv sløves og tilsyneladende tage en hurtig Ende, føler det dog Trang til at vide, hvorfor det er saa herligt begavet, om det er bestemt til et vist Maal, og hvor og hvad dette er, — om det hiinsides Graven skal være i Besiddelse af og faae Anledning til at bruge de Evner, som det havde i dette Liv, og om der vil være Noget til at tilfredsstille dets ædlere Følelser, og som kan være Gjenstand for disse. Overbeviisningen herom er den eneste sikkre Kilde til Lyksalighed og Tilfredshed, ligesom man uden denne Kundskab muligviis ikke kunde udvikle sine Evner ifølge deres

høie Bestemmelse eller lede dem fremad mod deres endelige Maal.

Man kunde fremsætte det Spørsmaal: Hvad Slags Udødelighed fremstilles der i „Mormonismen," og hvordan er den Udødelighed beskaffen, som prædikes af de christne Theologer, der foregive, at de ere udsendte for at tilbyde Mennesket det evige Liv?

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Afskedshilsen fra Præsident H. D. Wells.

Præsident Wells begav sig den 30te August paa Reisen fra Liverpool til vort kjære Bjerghjem. Vi optage fra „Millennial Star" hans Afskedshilsen til de Hellige i den europæiske Mission:

„Det er nu omtrent et Aar siden, jeg ankom til dette Land, og i denne Tid har jeg arbeidet med megen Tilfredshed og god Fremgang iblandt Folket her. Dersom jeg skulde have raadført mig med mine egne Følelser, vilde jeg have glædet mig ved at have forblevet længere iblandt de Hellige, men da Herrens Tjenere have anseet det for passende at kalde mig tilbage til Skuepladsen for min tidligere Virksomhed og til min forrige Selskabskreds, benytter jeg Leiligheden med Glæde. Ved Overtagelsen af Præsidentskabet for den europæiske Mission fandt jeg, at den formedelst min Forgjængers Trofasthed og Nidkjærhed var i en god Tilstand, medens jeg paa samme Tid vidste, at forholdsviis kun nogle faa Vanskeligheder og lidt Forstyrrelse vilde standse eller hindre vor Fremgang, og min Erfaring har i det forbigangne Aar overbeviist mig om, at jeg ikke tog feil i saa Henseende. Ved min Medarbeiders Hjælp og Guds Bistand har jeg bestræbt mig for at lede Alt paa en saadan Maade, at dette Værk kunde skride uforstyrret og stille fremad, og Missionens nærværende Tilstand lader mig haabe, at dette ogsaa vil skee i Fremtiden. Endskjøndt mange af de Ældste i de forskjellige Conferencer ikke have været længe paa Mission, og de følgelig tildeels mangle Erfaring, have de dog arbeidet trofast og været nidkjære i at udføre Alt, som er blevet dem tilraadet for at fremme dette Værk i deres forskjellige Arbeidsmarker, og da de nu ere styrkede ved den forøgede Hjælp, de have faaet, idet Mænd, „der have baaret Dagens Byrde og Hede," ere blevne sendte hertil, antager jeg, at det vil blive en Forfriskningstid for dette Land. Til de Ældste som arbeide i Tjenesten, behøver jeg ikke at sige meget. Den Kundskab, de have modtaget formedelst deres Lydighed til Sandheden, lærer dem at kjende den Sti, hvorpaa de bør vandre for at fremstille et Exempel for deres Medmennesker, der er værdigt at efterligne, og jeg ønsker dem af Hjertet alt muligt Held i Alt, hvad de maatte foretage sig for at udsprede de Grundsætninger, som de forsvare. Idet jeg siger Farvel, ønsker jeg at aflægge min hjerteligste Tak til mine Brødre og Søstre for den Godhed, de have udviist imod mig paa mine Reiser iblandt dem, og for den Beredvillighed, hvormed de have udført de Raad, jeg har givet dem. Brødre

værer trofaste; værer flittige til at bede, og kommer ihu, at dette er Tidernes Fyldes store Huussoldning, og at Guds Doms Time er kommen. Søger at opbevare de Grundsætninger, som ere forkyndte for Eder, saa at I — lig omhyggelige Huusholdere — kunne være istand til at „frembære Nyt og Gammelt af Eders Hjerters Liggendefæ." Vi see, at hele Jorden er i Forvirring og Elendighed, og at Menneskene ere betagne af Frygt for det, der vil komme over dem. Søger derfor flittigen Herren og anraaber ham om Kraft, og den skal gives Eder, og paa denne Maade ville I ikke alene undflye timelig Elendighed og Sorg, men I skulle tilsidst nyde Fred i vor himmelske Faders Rige. Maa Herren velsigne Eder bestandig, saa at I kunne samles i Zion for der at modtage de Velsignelser, som ere forjættede de Trofaste, og maatte I komme frem paa Opstandelsens Morgen luttrede, forløste og herliggjorte, som Guds Sønner og Døttre. Amen.

Præsident Brigham Young jun. vil ved min Afreise overtage Præsidentskabet for Missionen, og alle Forretningsbreve skulle herefter addresseres til ham istedetfor til

Daniel H. Wells.

Correspondance.

Amerika.

Fort Karney, den 22de August 1865.

Præsident Widerborg.
Kjære Broder!

Da jeg veed, at det interesserer Dem at faae høre fra os, vil jeg benytte Leiligheden, som nu tilbyder sig, og skrive nogle Linier til Dem, medens vi hvile til Middag.

Jeg skrev i mit forrige Brev, at alle de Hellige kom til at reise heelt op, men dette blev dog ikke saaledes, da Brødrene ikke vare istand til at gjøre saa store Pengeudlæg. Jeg fik kun ni Vogne at disponere over til at hjælpe dem med, som ikke selv kunde forskaffe sig Oxer og Kjøretøier. Jeg lod i Særdeleshed Enker og Fader- og Moderløse samt Saadanne, der mindst vare istand til at forsørge sig selv, blive hjulpne. Paa denne Maade kommer omtrent 150 Personer heelt op i Aar, hvilke ellers havde maattet standse i Staterne.

Vi forlode Wyoming den 31te Juli; men da Veiene vare meget daarlige paa Grund af den megen Regn, som var falden, kunde vi i Begyndelsen kun reise meget langsomt, hvorimod vi nu kunne reise 16—20 engelske Mile daglig. Vi have hidindtil havt en meget heldig Reise, og Alle ere glade og tilfredse. Lyberts Moder, som er henved 80 Aar gammel, har gaaet tilfods hele Veien fra Wyoming, og hun agter fremdeles at gjøre det, indtil vi komme til vort Bestemmelsessted. Vi have fem og fyrgetyve Vogne, af hvilke otte blive trukne af Muuldyr og een af Heste. Vi have hørt, at Indianerne ere meget urolige, men da vi stole paa den Almægtiges Beskyttelse, frygte vi ikke. Helbreden iblandt os er bleven meget

bedre, siden vi forlode Wyoming. — De hilses fra de Hellige. Ligeledes bede vi Dem at bringe vor Hilsen til de Hellige i den skandinaviske Mission. Maatte Herren velsigne Dem og alle Deres Medarbeidere, er stedse min Bøn.

Deres Broder i Pagten,
A. W. Winberg.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1840. (Fortsat fra Side 379.)

Nævnte Weldon var en af de Mødende samt W. P. Thomson, der tillige var Fredsdommer. De vare komne overeens om, at hver eneste Mormon skulde drives ud af Staten. Tillige sagde han mig, at jeg strax maatte drage bort, thi ellers vilde mit Liv staae i Fare.

Paa den Tid vare Nogle af min Familie syge; men endelig anbefalede jeg dem i Herrens Haand og forlod dem efter min Hustrues idelige og indstændige Bønfalden. Dette var Mandag Morgen. Kort efter at jeg var dragen bort, kom der ti a femten Mand, som toge mit Huus i Besiddelse, tvang min Kone til at lave dem Mad og tillode sig at tage, hvad de ønskede; og medens jeg var i denne Stilling, døde mit Barn, hvilket Dødsfald upaatvivleligt foraarsagedes af Mangel paa den tilbørlige Pleie, som hindredes af Pøbelen, der berøvede min Hustru Anledningen til at pleie Barnet, som hun vilde have gjort, dersom hun havde været anderledes stillet. Det blev begravet af Pøbelen, da min Hustru ikke var istand til at vise sit eget Barn denne sidste Ære.

Jeg begav mig fra mit Hjem til Davis County og henvendte mig til Austin A. King og General Atchison for at spørge om Raad, da de vare tjenstgjørende Officierer i Staten Missouri, og der kommanderedes Nogle til at drage hen og befrie min Familie, fra hvilken jeg havde været fraværende i ti a femten Dage. Ved min Tilbagekomst fandt jeg de Tilbageblevne af min Familie sengeliggende og i en saadan Tilstand, at den Ene ikke kunde hjælpe den Anden, ligesom mit Huus var bevogtet af en bevæbnet Styrke.

Medens min Familie var i denne Stilling, var jeg nødt til at flytte den i en Seng til et Sted, hvor den kunde være i Sikkerhed. Dette i Forening med Bekymring og Mangel paa Pleie var upaatvivlelig Aarsagen til, at de Øvrige af min Familie, bestaaende af min Hustru og to Børn, ogsaa døde nogle faa Dage efter deres Ankomst til vore Venner. Min Stilling var saaledes, at jeg selv maatte hjælpe til at forfærdige deres Ligkister.

Jeg vil her anføre Navnene paa Nogle af dem, der dreve mig fra mit Huus og behandlede min Familie saa skjændigt, nemlig dem, som jeg traf ved mit Huus, da jeg kom tilbage: Samuel Lani, Calvin Hatfield, Stanley Hatfield, Andy Hatfield. Deres Ledere vare: James Weldon, Doktor William P. Thompson, Fredsdommer, og William Cochran — foruden mange Andre, hvis Navne jeg ikke kan erindre.

Tillige har jeg seet dem fornærme Andre paa forskjellige Maader, og det medens de betragtedes som Fanger. Saaledes spændte de Hanerne paa deres Geværer og svoer, at de vilde skyde paa deres

Ansigter, og Officererne for den saakaldte Milits vare nærværende uden at yttre et Ord. De sagde, at de vare komne overeens om, at dersom en Missourianer dræbte en Mormon, skulde han faae Pension ligesom en Soldat fra Revolutionen.

Jeg maatte ogsaa overgive dem mit Gevær, og havde Valget mellem enten at forlade Staten Missouri eller blive ihjelslaaet. Min Eiendom er endnu tilbage i nævnte Stat, medens jeg er berøvet enhver Leilighed til at have Opsigt med den.

Skrevet den 17de Marts 1840.

Asahel A. Lathrop.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer i Lee Connty i Jowa Territorium.

Jeg Burr Biggs fra Quincy i Staten Illinois bevidner herved, at da jeg tilligemed min Familie og nogle Andre i Aaret 1838 vilde flytte til Staten Missouri, og vi allerede vare underveis derhen, bleve vi i Ray County i sidstnævnte Stat mødte af en Pøbelhob, bestaaende af eet hundrede og fyrgetyve bevæbnede Mænd, der befalede os at standse med vor Reise og vende tilbage igjen, eller de vilde tage Livet af os, og paa samme Tid traadte Anføreren frem og spændte Hanen paa sit Gevær. Vi vendte tilbage, og Pøbelen fulgte os sex Mile, hvorpaa den forlod os.

Nogen Tid derefter flyttede jeg til Caldwell County i nævnte Stat, hvor jeg kjøbte omtrent eet hundrede Akres Land og en Landsbylod, paa hvilken jeg opførte et Vaaningshuns, indhegnede og begyndte at opdyrke min Jord, og havde paa den Tid, jeg blev uddreven, omtrent fyrgetyve Akres Mais, Grønsager osv., og i November Maaned 1838 blev jeg twungen til at forlade mit Huus og mine Eiendomme ifølge Gouvernør Boggs' Udryddelsesordre, uden tilstrækkelige Midler til at bestride mine Omkostninger for at komme ud af Staten.

Givet under min Haand i Quincy i Illinois den 17de Marts 1840.

Burr Biggs.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Kredsretten i Adams County i Illinois.

Jeg Simons P. Curtis, der nu boer i Quinci, Adams County i Illinois, bevidner, at da jeg i Aaret 1838 var Borger i Caldwell County i Missouri og boede i Staden Far West, gik jeg ud for at søge efter en ung Oxe, som var bleven borte, og idet jeg gik forbi Capitain Bogarts Leir, medens han bevogtede Staden, fik jeg see Huden og Fødderne af nævnte Oxe, hvilke jeg strax gjenkjendte. Jeg antager, de benyttede dens Kjød til eget Brug.

Tillige bevidner jeg, at Wiley C. Williams, en af Gouvernørens Adjutanter og Vaabenmester, twang mig til at betale sig 37½ Cents. Tillige maatte jeg betale 25 Cents til en Fredsdommer for at aflægge mit Vidnesbyrd om, at et Gevær, jeg havde, var mit. Der siges, at nævnte Wiley C. Williams er en af dem, som bragte den Historie til Gouvernør Boggs, der var Aarsag til, at Udryddelsesordren udstedtes, hvilket Gouvernøren beretter i nævnte Ordre.

Simon P. Curtis.

Beediget for C. M. Woods, Skriver for Kredsretten i Adams County i Illinois.

Jeg Elisha H. Groves i Staden Quincy i Staten Illinois afgiver herved mit edelige Vidnesbyrd, at medens jeg boede i Davies County i Staten Missouri, kom Dommer Winson Smith og Andre — i Herrens Aar 1838 — hen til min Bopæl og befalede, at jeg og min Familie, Levi Taylor, David Osborn og

Flere skulde forlade vore Eiendomme, som vi havde kjøbt af Regjeringen og betalt med vore Penge, idet de sagde, at vi maatte forlade Landet inden tre Dage, ellers vilde de tage vort Liv, thi efter den Tid var der ingen Lov, som kunde frelse os. Som en Følge af denne Fremfærd tilligemed Gouvernør Boggs's Udryddelsesordre vare vi nødte til at forlade Staten Missouri. Denne Deponent bevidner intet Videre.

Givet under min Haand i Qvinci, den 17de Marts 1840.

Elisha H. Groves.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Kredsretten.

Quinci i Illinois den 17de Marts 1840.

Jeg bevidner herved, at jeg var Borger og Indvaaner i Caldwell County i Staten Missouri paa den Tid, Gouvernør Boggs's Udryddelsesordre blev udstedt, og at Pøbelen flere Gange tog Qvarteer hos mig uden min Tilladelse eller mit Samtykke, og een Gang toge William Mann, Hiram Cumstock og hans Broder, som foregav at være Anfører, samt Robert White, deres Qvarteer hos mig. Tillige var jeg tilstede ved Myrderiet ved Hauns Mølle, hvor jeg blev saaret. Jeg blev til stor Skade for mig uddreven af Staten og berøvet min Frihed, ligesom det mig tilføiede Tab idetmindste kan anslaaes til fire hundrede Dollars.

Jacob Fouis.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Kredsretten.

Jeg bevidner herved, at jeg i Herrens Aar 1838 boede i Staten Missouri og eiede Land til en betydelig Værdi, Bygninger osv. i Landsbyen Far West; men blev som Følge af Pøbelens Hærjen og Gouvernør Boggs's Udryddelsesordre tvungen til at forlade Staten, og ved denne Leilighed har jeg maattet opoffre megen baade fast og rørlig Eiendom, hvilket har bragt mig og min Familie i den yderste Fattigdom samt nedbrudt min Helbred i min fremrykkende Alder. Videre bevidner denne Deponent ikke.

Givet under min Haand i Quinci i Illinois den 17de Marts 1840.

F. G. Williams.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Adams County i Illinois.

James Sloan har i Quinci afgivet edeligt Vidnesbyrd paa, at Militsens Officerer under Gouvernøren i Missouri, Boggs's, Udryddelsesordre i 1838 satte sig i Besiddelse af samt deels bortførte og deels ødelagde et Vareforraad til flere hundrede Dollars Værdi, og hvilket tilhørte det Folk i Davies County, der kaldes Mormoner. Hans Liv har været truet, og hans Eiendom blev tagen fra ham, ligesom han ogsaa til stort Tab for sig blev tvungen til at forlade Staten.

Marts 1840.

Onsdag den 18de.

Quinci, Illinois, Adams County, den 18de Marts 1840.

Jeg Jacob Shumaker bevidner herved, at jeg omtrent den 1ste October sidstleden drog tilbage til Staten Missouri i den Hensigt at leve der med min Familie, men fandt snart, at det var umuligt, da Pøbelen omringede mit Huus, og tyve a tredive Personer iblandt dem truede mit Liv. Medens de saaledes strede om, hvad de skulde gjøre med mig, krøb jeg ud af Bagvinduet og undflyede, og idet jeg efterlod min Familie til deres skjændige Behandling, var det med Nød og neppe, at min Hustru og ældste Datter undgik deres vanhellige Hensigter.

Jeg blev saaledes for anden Gang

tvungen til enten at forlade Staten eller udsætte mit Liv for Fare. Jeg valgte det Første. Det Tab, som tilføiedes mig ved Pøbelens Plyndring, var ikke mindre end 300 Dollars. En Landeiendom, indeholdende fire Akres Jord, beliggende i Caldwell County, og for hvilken jeg havde betalt fire Dollars pr. Akre, blev paa en uretfærdig og ulovlig Maade tagen fra mig, og er endnu i en eller flere mig ubekjendte Personers Besiddelse. Jeg bevidner herved, at Ovenstaaende er en sandfærdig Beretning.

Jacob Shumaker.

Beediget for C. M. Woods.

Tirsdag den 19de.

Jeg Levi Richards, Indvaaner og praktiserende Læge i Quinci i Adams County i Illinois, bevidner herved, at da jeg i Aaret 1838 var Borger i Far West i Caldwell County i Missouri, saae jeg, at Staden i Efteraaret samme Aar blev indtagen af en talrig Hob bevæbnede Soldater, som tvang Indbyggerne til at overgive sig og aflevere deres Skydegeværer samt at underkaste sig, hvad de vilde foreskrive dem. Derpaa satte de en stærk Vagt omkring Staden, hvorved de forhindrede Enhver fra at komme ud af eller ind i Staden uden særskilt Tilladelse. Derefter samlede de Borgerne paa Torvet, dannede en stærk Vagt omkring dem af Soldater og tvang dem ved Mundingen af deres Rifler til at undertegne en saakaldet Tillidskontrakt, hvorved de berøvedes al deres Eiendom og alle deres borgerlige Rettigheder.

Dette gjentoges i flere Dage i det haardeste Veir, og ligeledes blev den samme Befaling af General Clark overbragt dem, ligesom jeg antager, at fyrgetyve til halvtedsindstyve Personer bleve fængslede af ham. Ved denne Tid holdt han sin Tale for „Mormonerne," hvilken har været trykt og er i det Væsentlige korrekt.

Jeg blev ifølge en uretfærdig Befaling eller Angivelse af et Compagni, som var bevæbnet med Rifler, tvungen til at forlade mit Huus og gaae hen til Bogarts Leir (saavidt jeg veed, commanderede han en Deel af den Vagt, som omringede Staden). Jeg blev holdt som Fange i to Dage, forhørt og derpaa sat i Frihed. Jeg gjorde følgende Spørgsmaale til Compagniets Skriver, som havde været min Vogter, og han besvarede dem beredvilligen.

De, som myrdede „Mormonerne" ved Hauns Mølle, gjorde de det efter Gouvernørens Befaling, eller hørte de til Pøbelen?

Svar: De hørte til Pøbelen.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. En heftig Ildsvaade har den 11te dennes ødelagt Bager Wennbergs Dampmølle i Stockholm. Flere Korn- og Meelmagaziner bleve ved samme Leilighed et Rov for Luerne.

England. I Irland er der opdaget en vidtforgrenet Sammensværgelse, hvis Medlemmer kaldes Fenierselskabet. Sammensværgelsen gaaer ikke ud paa noget

Mindre end at løsrive Øen fra Englands Herredømme og indføre en republikansk Regjeringsform. Selskabet har talrige Medlemmer baade i Irland, Canada og de Forenede Stater. I Irland exercere de i Reglen i Hobe af 100 til 200 Mand, for det Meste unge Folk, men Partiet mangler dog Vaaben i tilstrækkelig Mængde. Politiet er forstærket, og der er sendt en Afdeling Kanonbaade og to større Krigsskibe til Bantrybugten nær ved Irlands vestlige Pynt; enkelte af Kanonbaadene er blevne stationerede paa Øens Vestside. Talrige Arrestationer have fundet Sted. Fenianismen synes ogsaa at have Forgreninger i Armeen.

I England har der i længere Tid herstet en forfærdelig Sygdom blandt Qvæget, som den har bortrevet i tusindviis, hvorved Kjød- og Mælkepriserne have naaet en foruroligende Høide.

En stor Ulykke er skeet i Kulgruben California ved Wigan i Lancashire. Otte Arbeidere skulde heises op i en Kurv, da Touget brast, og de Ulykkelige bleve knuste ved Faldet.

Frankrig. Varmen i Paris har været forfærdelig i Begyndelsen af September. Den 8de Kl. 5 om Eftermiddagen havde man 30 Grader i Skyggen.

Choleraen skal have viist sig i Forstaden St. Antoine. Cholerinen grasserer vedvarende.

Choleraen skal have raset frygtelig i Toulon; al Handel og Industri er standset, og Indvaanerne flygte fra Staden.

Rusland. Choleraen er udbrudt paa den østlige Bred af Kaukasus. I Poti er der død 8 af 10 Syge, i Fort Konstantinowsk 7 af 16 Syge. I Suchum har Choleraen ogsaa viist sig.

Tyrkiet. Den 5te September har en voldsom Ildebrand ødelagt 7—8,000 Huse foruden talrige Mosteer og offentlige Bygninger; 40 Mennesker skulle være omkomne og 22,500 blevne huusvilde.

Fra Aleppo (Syrien) berettes, at Choleraen der er udbrudt med stor Heftighed, at der daglig døe c. 100 Mennesker, og at Paschaen med de høiere Embedsmænd og alle bemidlede Indvaanere ere flygtede.

Amerika. New York den 9de Septbr. Fenians-foreningen i Illinois har udstedt et Manifest til Befolkningen i Amerika. Det hedder deri, at Fenierne i Irland ere meget vel organiserede og foreløbig have udnævnt en provisorisk Regjering. 200,000 Bevæbnede, hedder det videre, have svoret at understøtte de amerikanske Officerer af irsk Nationalitet, der have tjent i den amerikanske Hær. Der vil, længe før man troer, blive begyndt paa aktive Operationer. Vaaben er der ikke saa mange af, som der behøves. Foreningen opfordrer sluttelig til at yde Bidrag, da der udkræves store Pengesummer.

Blandinger.

Nogle store og mærkelige Træer. Blandt de største og mærkeligste Træer, Nutiden har at opvise, høre følgende: „De hundrede Hestes Kastanietræ"

(castagno dei cento cavalli) paa Ætna. Det har ifølge Sagnet faaet sit Navn af, at Dronningen af Arrogonien med hele sit Følge, der bestod af over 100 Ryttere, søgte og fandt Ly mod et stærkt Uveir under det. Stammen af Træet skal have et Omfang af 178 Fod. I Træets Huling har en Hyrde med sin Hjord opslaaet sin Bopæl. Kastanietræet skal have lidt betydelig ved det sidste Jordskjælv i Juli Maaned. — „Wellingtonia“ fra Australien, der er omplantet til Krystalpalladset i Sydenham; Stammen har en Høide af 120 Fod og et Gjennemsnit ved dens Basis af 30 Fod; 15 Personer kunne med Lethed rummes i Stammens Indre. — Den nøgne Cypres i Mexiko, paa Veien fra Vera-Cruz til Mexiko, under hvilken ifølge Sagnet Fernando Cortez med hele sin lille Hær, 600 Mand Fodfolk, 40 Ryttere og 9 Stykker Skyts, leirede sig, skal ifølge Naturforskeren Candolles Beregning have en Alder af over 6,000 Aar. — Ved Nigerfloden i Afrika findes et Abebrødtræ, der kun er 12—16 Fod høit, men har det uhyre Stammeomfang af 99 Fod. Negrene benytte Hulingerne i Stammen af dette Træ til Hvilepladser og undertiden til Fangehuller.

I Aaret 1864 er der i de engelske Kulgruber omkommet 867 Mennesker, eller 1 blandt 354, da der var 307,000 Mennesker beskjæftigede. Dette Resultat er gunstigere end i de foregaaende Aar, da Dødsfaldene hidtil have været 994 a 1000 om Aaret. Næsten Halvdelen af Dødsfaldene opstaaer ved, at Gruberne styrte sammen, eller at store Stykker falde ned paa Arbeiderne, men ved Explosioner omkom der i 1864 kun 94 Mennesker.

Ifølge Indberetninger fra de amerikanske Konsuler i Bremen og Hamborg, ere 34,600 Udvandrere afgaaede fra disse Havne til de Forenede Stater i de sex Maaneder af indeværende Aar.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 2. *Den 15 Octbr. 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Nr.

Fri Regjeringsform.

(Fra „Millennial Star."

„Naar Guds Rige bliver fuldkomment grundfæstet paa Jorden, og tager Overherredømmet over alle Nationer og Riger, vil det beskytte Menneskene i Nydelsen af alle deres Rettigheder, uanseet hvad de troe, bekjende eller tilbede."

Brigham Young.

Et af Mormonismens Hovedtræk er Foreningen af det Aandelige og Timelige, det Himmelske og Jordiske, det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende. Guds Rige vil ligesom alle andre Riger bestaae af Individer, som ere i Besiddelse af et Territorium og politiske Indretninger, en Lovbog og Retspleie. I Utah begynder dette Rige at udvikle sig paa en for Verden haandgribelig Maade, og saadanne Grundsætninger, som ville frelse Menneskene i politisk og social Henseende, blive fremsatte for dem ved Lære og Exempel. Lige Rettigheder og Broderskab med Frihed for Enhver til at nyde Livets Velsignelser og Goder, forudsat at han ikke vil gjøre Indgreb i Andres Rettigheder og Privilegier, er „Mormonernes" politiske Anskuelser. Dette er den Frihed, som Gud har bestemt for sine Skabninger. Der ere Elementer nok, saa at Enhver kunde faae en tilstrækkelig Deel af dem, dersom Alle vare villige til at æde deres Brød i deres Ansigters Sved, istedetfor at stræbe efter at leve i Dovenskab af Andres Slid og Slæb.

Enhver skal høste overeensstemmende med sine Gjerninger. Denne Grundsætning har sit Udspring fra Himmelen, men Menneskene træde den under Fødder og forvende den. Den er en Kilde til sand Frihed, og det gjør Intet til Sagen, enten en Regjeringsform kaldes republikansk, monarkisk eller despotisk — den er fri og retfærdig, forsaavidt den er overeensstemmende med denne Grundsætning. Gud har skabt Jorden for Menneskenes Skyld og sat dem paa den, for at de skulle benytte de forskjellige Elementer, af hvilke den er sammensat, for derved at lære at udvikle

dem endnu videre og sammensætte dem i nye Forbindelser, saa at de kunne tjene til at afhjælpe deres Fornødenheder, og ved at gjøre dette, vilde man lære de første Grundsætninger af Skabelsen. Findes der noget Folk paa Jorden, der nyder de Rettigheder, som Gud har bestemt for Menneskene? Nei, det findes ikke.

Den Fattigdom og Elendighed, som Menneskene ere i, er for en stor Deel bragt over dem af deres Medmennesker. De, som ere begavede med overlegne Evner, eller som Forsynet har sat i gunstigere Omstændigheder end Andre, skulde bruge disse Velsignelser til at frembringe saadanne Ting af Elementerne, der kunne bidrage til deres egen Fremadstriben og Lyksalighed og tillige sætte dem istand til at hjælpe Andre, som ere mindre begunstigede. Istedefor dette ere Menneskene blevne saa forvendte, at de saa meget som muligt udelukke deres Medmennesker fra disse Velsignelser og tvinge dem ved physisk Magt eller ydre Omstændigheder til at bidrage af Frugterne af deres Arbeide til at underholde de faa Begunstigede.

Veien til Kundskab og Indsigt skulde være ligesaa aaben for Alle, som Elementerne ere tilgjængelige til Legemets Ophold. Alle Adams Sønner og Døttre have Ret til at udøve deres frie Villie, som Gud har givet dem, til at lægge en Grundvold for deres egen Skjæbne, saavel med Hensyn til det tilkommende som dette Liv, og de, der forsøge at tvinge Andre ud af den Sti, de have valgt at vandre paa, anmasse sig et Herredømme over Andre, som aldeles ikke tilkommer dem, og hvilket vi aldrig have hørt, at Gud nogensinde har udøvet. Herren har sagt, at han vil dømme Menneskene efter de Gjerninger, som ere gjorte i Legemet, men han har intetsteds sagt, at han vil tvinge dem til at gjøre enten Ret eller Uret, men han har givet dem et frit Valg mellem en af Delene. Jordens Nationer blive sandsynligviis regjerede saa godt, som Omstændighederne tillade, naar man tager Hensyn til Mængden iblandt de store Masser, hvoraf de bestaae. Dersom Russerne vare beredte til at nyde de Velsignelser, der ere en Følge af en fri Statsforfatning, uden at misbruge dem, vilde Czarens despotiske Magt snart forsvinde. De Franske ere uskikkede for en fri republikansk Statsforfatning. Beviset herfor er, at de to Gange have ombannet Republiken til et Monarki, hvilket bedre passer til deres Skikke og Nationalkarakteer. Dersom den store Masse af Briterne pludselig blev befriet for de Skranker, der holde Mængdens Lidenskaber i Tømme, vilde Samfundet snart gaae tilgrunde, og Anarkiet vilde enten herske triumpherende eller aabne Veien for Despotismen. Det er denne Attraa efter noget Bedre — denne Stræben efter Frihed, uden at man forstaaer at bruge den, der er Grundvolden til den Revolutionens Aand, som gaaer igjennem Nationerne i vore Dage og leilighedsviis bryder ud lig en Vulkan, men hvilket Udbrud atter maa ophøre, fordi det ikke er grundet paa rigtige og dydige Grundsætninger. Dette beviser imidlertid ikke, at Nutidens Regjeringsformer ere de rette. Der gives Beviser i Overflødighed paa, at Regenterne ikke regjere i Retfærdighed, at Menneskene ikke ere istand til at regjere sig selv, og at der ikke findes noget af Gud inspireret Præstedømme, som er anerkjendt af Nationerne, hvilket har den nødvendige Viisdom til at kunne veilede baade Regenter og Folk.

Den første Beretning, vi have om En, der grundede et Rige ved physisk Magt og Erobringer, er i Historien om Nimrod, Chams Sønnesøn. I første Mosebog, tiende Capitel, siges der: „Han begyndte at blive vældig paa Jorden," „og

hans Riges Begyndelse var Babel," som Historieskriverne have antaget at være Grundvolden til det babyloniske Rige. Den Forvirring, der fandt Sted ved Babels Taarn, har siden tiltaget indtil vore Dage, hvorved Menneskeslægten er bleven deelt i en Mængde mindre Partier med Hensyn til Sprog, Stammer og Religionssystemer. Da den skrækkelige Ugudelighed og Forvirring, som skulde finde Sted i de sidste Dage, blev aabenbaret for Apostelen Johannes, var det naturligt, at han benyttede den første store Stad, der var Skuepladsen for disse Vederstyggeligheder, som et Billede paa den Straf, der vil ramme Menneskeslægten, fordi den følger dens Exempel.

Fra hiin Tid af har physisk Magt, Erobring og Undertrykkelse været de almindelige Særkjender, som have udmærket enhver Periode i Verdenshistorien. De store Masser af den gamle Verdens Beboere have i deres Uvidenhed og Fortvivlelse betragtet Oprør som det eneste Middel, der kunde aabne nogen Udsigt for dem til at forbedre deres Stilling. Den nye Verden er Republikernes Land, men i mange af dens Stater har sand Frihed aldrig existeret i Virkeligheden, men blot i Navnet, thi de ere blevne beherskede af den værste af alle Tyranner, Anarkiet. De Forenede Stater i Amerika have i de nyere Tider med Held bestræbt sig for at indføre en fri Statsforfatning. Grundvolden til den blev lagt af ædle Aander, som der fandt en udstrakt Mark for deres Virksomhed. Med en Constitution, der bærer Præget af Inspiration, i Forbindelse med det mageløse Held, som disse Stater have havt, kunde Ingen have forudseet, hvilken Indflydelse de engang vilde have opnaaet med Hensyn til Verdensbegivenhedernes Gang, ligesaa lidt som man kunde forudsee Følgerne af deres Exempel i at frigjøre Menneskene fra Undertrykkelse, dersom Indbyggernes Enighed og Dyd havde holdt lige Skridt med deres Fremadskriden i Velstand og Magt. Men desværre! Det blev ikke saaledes. Den yderste Fordærvelse, Pøbelherredømme og Revolutionsaanden har fortæret Nationens Livskraft. Skriget af et undertrykt og forbrevet Folk er den Forbøn, som opstiger for dens flygtende Herlighed. Landets Jordbund har drukket Blodet af de Uskyldige, af den Høiestes Hellige og Herrens Salvede, og deres Sjæle, som ere blevne ihjelslagne for Guds Ord og Jesu Vidnesbyrds Skyld, raabe med høi Røst, sigende: „Herre, Du Hellige og Sanddrue! hvorlænge tøver Du at dømme og hevne vort Blod paa dem, som boe paa Jorden?"

Nationer saavel som Individer kunne forvente at høste Frugterne af hvad de have saaet. Dersom et Folk bryder de Love, det selv ved sine Repræsentanter har givet sig som en Rettesnor for hvad der er Ret eller Uret, vil Forvirring og Anarki uundgaaeligt blive Følgen. Det er en mærkelig Kjendsgjerning, at Borgerkrigens Flamme just tændtes i den Deel af de Forenede Stater, hvorfra de Hellige først bleve uddrevne af en følesløs Pøbel. Den samme Aand, som dengang formedelst Nationens stiltiende Samtykke uforhindret rasede og bragte Folk til med Glæde at see paa de Uskyldiges Lidelser og Død, har udbredt sig over Landet og beseglet den Republiks Dom, som engang har været Gjenstand for Tyranners Misundelse og Frygt — de Undertryktes Haab.

Hvorledes kan Menneskeslægten forvente Hjælp af et saadant Folk, hvor den store Masse er nedtrykt af Lidelser og Mangel, — et Folk, der tildeels har Krig med fremmede Nationer, medens der paa samme Tid ere indbyrdes Partistridigheder, og Revolutionsaanden kun hindres fra at bryde ud til aabenbart Oprør ved det ydre

Tryk, som udøves af dem, der søge at bevare et Skin af Fred, — hvorledes kunne Menneskene af et saadant Folk forvente Bistand, Hjælp, politisk Velvære, Befrielse fra det overhaandtagende Virvar og Anarki samt frie Institutioner, der ere grundede paa den evige Sandheds og Retfærdigheds Grundsætninger? Vi svare, de kunne ikke forvente nogen Hjælp uden fra Himmelens Gud. Ethvert politisk System, der er opfundet af Menneskene, har ligesom deres religiøse Troesbekjendelser ved nøiagtige Undersøgelser viist sig at være aldeles utilstrækkelige til at forebygge Menneskeslægtens overhaandtagende Fordærvelse.

De samme Grundsætninger, som ville frelse Menneskene i den tilkommende Verden, ville ogsaa frelse dem i denne. Evangeliet vil være til Frelse saavel for Nationer som Individer. Man kunde spørge: „Hvorledes vil dette skee?" Da Gud ikke har forandret sig, kunne vi ikke indsee, at der er nogen Grund til at forvente, at han skulde gjøre dette paa nogen anden Maade end i forrige Tider, nemlig ved at aabenbare sin Villie for sine Tjenere Propheterne, naarsomhelst der er et Folk paa Jorden, som er villigt til at lade sig lede af dem. Vi have ikke nogen Beretning om noget andet Regjeringssystem, førend den mægtige Nimrod grundede et saadant efter fordreiede Grundsætninger, hvilket Verden siden altid har efterlignet og har stedse gjort det Onde værre og værre. Det var formedelst umiddelbar Aabenbaring fra Himmelen, at Enochs Folk opnaaede en saadan timelig og aandelig, personlig og national Fuldkommenmenhed, at Herren tog det fra Jorden. Det var formedelst den, Daniel blev den viseste og første Statsmand i det babyloniske Rige. Det var formedelst Aabenbaring Joseph blev istand til at kunne frelse Egypten og sin Faders Huus. Formedelst den bleve Israels Børn førte ud af Egypten til deres Arveland, hvor de nedsatte sig, og det var ved den, de bleve ledede i deres Velstands Dage. Ingen Regjeringsform kan nogensinde grundlægges med sikkert Haab om en varig Bestaaen, uden ifølge umiddelbare Aabenbaringer fra Himmelen til et retfærdigt Folk, som er villigt til at adlyde dem.

„Men," siger Sektereren, den indbildske Tvivler og den politiske Folkeleder, som ansee de nuværende Systemer for fuldkommen gode, fordi de passe til deres Egennyttighed og forvendte Ønsker, — „hvor vil Du finde et Folk i denne oplyste Tidsalder, som er saa taabeligt, at det vil troe paa Eders theokratiske Regjeringsform?" Til Held for Menneskene havde Herren i sin Viisdom bestemt et Middel til deres Frelse, førend de i deres Blindhed og Uvidenhed vare sunkne saa dybt, at de vare udenfor Igjenløsningsplanens Omraade. Han vidste fuldtvel, at der ikke var nogen Monark eller Regent paa Jorden, uden han jo vilde ansee sig for at være altfor viis og ophøiet til at modtage Underviisning fra ham, og at der ikke var en eneste Nation, som vilde følge hans Raad, om han vilde aabenbare sin Villie. Af den samme Grund var det ogsaa, at han, istedetfor at henvende sig til nogen af Jordens Store og Fornemme, aabenbarede sig for en ubekjendt Yngling, som var enfoldig og oprigtig nok til at lade sig undervise, og han lærte ham, hvorledes han skulde begynde og udføre det Sidste-Dages store Værk, at indsamle de faa Adspredte iblandt Nationerne, som ere skikkede til at blive Undersaatter i Guds Rige. Dette unge Menneske kunde ikke prale af høie Titler og en fremragende Rang i Samfundet, ligesaa lidt som hans Stolthed blev næret af en uhyre aarlig Gage, der var udpresset af Tusinders suurterhvervede For-

tjeneste, for at ophold e ham i en indbildt Anseelse, men han glædede sig i det ligefremme Navn Joseph Smith, hvilket var ligesaa simpelt og ligesaa hæderligt som Navnet Moses, Elias, Matthæus og Lucas, og dog var han det bedste Redskab, som Herren kunde finde til at udføre sine Hensigter. Han gav ham Kundskabens og Magtens Nøgler og lærte ham, hvorledes han skulde oprette et Rige, hvori Retfærdighed skulde herske, og hvor Alle, som søgte dets Beskyttelse, kunde nyde sand Frihed. Ved hvilke Midler og paa hvilken Maade bliver dette Rige oprettet? Ved at indsamle de faa Adspredte iblandt Jordens Nationer, som ere oprigtige og ydige nok til at troe og udøve de Grundsætninger, der fremsattes af Jesus og hans første Apostler, og hvilke ikke ere for selvkloge til at modtage fortsat Aabenbaring fra Himmelen. Disse Faa ere svage, naar de ere adspredte over Jorden, fordi de ere adskilte, men naar de blive samlede til een Nation, ville de blive stærke, thi „Enighed er Magt."

Saaledes er Herren ifølge dette Enhedsprincip, hvis Magt Verden vel anerkjender, men ikke er istand til at udøve, ifærd med at oprette sit Rige iblandt Nationerne for aldrig at omstyrtes. Han opretter det efter de frieste Grundsætninger ved at lære Menneskene Sandhed, Billighed og Retfærdighed, og derefter giver han dem en ubegrændset Frihed til at leve derefter. De ville formedelst en virksom og praktisk Tro frivilligt lade sig lede af et levende og evigt Præstedømme. De Mænd, som lede dem, kunne tages bort fra Jorden og blive efterfulgte af Andre, men disse ville nøiagtigen følge den samme Rettesnor, og den samme Magt vil fra nu af og evindeligen lede baade dem, der regjere, og Folket, hvorved dette Rige sikkres en vedvarende Bestaaen og bestandig Forøgelse i Herredømme og Magt. Det er grundet paa den evige Sandheds Klippe, sand Frihed og Retfærdighed. Det bliver opholdt af Gud, hellige Engle og retfærdige Mænd. Det modstaaes af Mørkhedens Magter og de mangfoldige Nationer, som følge deres Raad. Fra blot een Mand som Kjærne til dette Rige er det nu blevet til en heel Nation. Det antager nu en Skikkelse og Virkelighed, som tiltrækker sig Verdens Opmærksomhed. Dets hele Historie er et fortsat Vidnesbyrd om, at det i sig selv har de Elementer, som ere nødvendige til Liv, Magt og Fremadskriden. I Klippebjergenes Skjød, hvor det kunde blive beskyttet og pleiet i dets Barndom, modnes det hurtigt, og kan byde de Modstandere, der rase rundt omkring det, Trods. Medens Nationerne gaae tilbage og forsvinde, vil dette Riges Magt blive mere og mere aabenbar og dets Glands herligere og herliger, indtil det tager Overherredømmet over alle andre Riger paa Jorden. De Retskafne og Undertrykte ville finde Beskyttelse deri. Konger og Fyrster ville søge Sikkerhed deri, naar de rasende Masser ville anrette frygtelige Blodbad ved Skinnet af Flammerne af brændende Throner og Paladser. Under dets Herredømme ville Alle, som ville lade Andre nyde deres Rettigheder og anerkjende Himmelens Gud, nyde Fred og Beskyttelse. Dette siger Herren formedelst sin Prophet Brigham.

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 9.)

Med Hensyn til den christne Theologi svare vi for det Første, at Nutidens Religionslærere ikke give noget Haab om en Udødelighed, der lader os blive i udeelt Besiddelse af de Evner og Kræfter, som i denne vor Tilværelse udgjøre de væsentligste Bestanddele af vort eget Jeg. De lade os kun beholde saa mange af dem tilbage, som ere nødvendige for at vi kunne betragte, prise og forherlige Skaberens store Egenskaber og Gjerninger. Christendommen giver ikke Menneskene noget Haab om, at der er nogen Mulighed for deres Evners og Kræfters Liv og Udvikling i en tilkommende Tilværelse, hvorimod den Udødelighed, som vore christne Venner ifølge deres egne Skildringer troe paa, ene og alene bestaaer i at betragte, beundre og prise Jehovahs store Egenskaber, medens deres egne ere underkastede en total Tilintetgjørelse og fuldkommen Forglemmelse.

Lidt Eftertanke vil gjøre det indlysende, at en Himmel, hvor man alene skulde tilbringe Tiden med Lovsang, Bøn og Betragtninger (hvortil endnu Nogle dristigen tilføie Studiet af Naturens Værker) blot kunne beskjæftige en meget ringe Deel af vore Evner. De to Trediedele af vort Væsen ere af en saadan Beskaffenhed, at de ikke kunne blive beskjæftigede paa denne Maade. Om de forøvrigt kunne være i Virksomhed, maae de frembringe Noget, der i sig selv er værd Priis og Beundring. For Exempel, de Evner, ved hvilke vi kunne opfinde, lægge Planer til og konstruere Noget, finde vi ingen Anvendelse for i Bøn og Lovsang. Hvad Nytte ville disse Evner være til, hvor Jehovah er den Eneste, som udfører Alt, hvad der er at udføre? Hvorledes kunne vore Tilbøieligheder til at forskjønne og ordne komme til Anvendelse i en Himmel, hvor Alt forud er ordnet og fuldendt, og hvor der ikke existerer den ringeste Uorden fra Begyndelsen til Enden? Hvad Brug kunne vi have for vor Dømmekraft der, hvor Alt ansees at være uforanderligt og forud fastsat og bestemt? Hvorledes kunne vi der have Brug for vor Omtanke og Skjønhedssands til at bringe Alt i et passende Forhold og en indbyrdes Overeensstemmelse? Hvorledes skulde der vor indre Længsel efter at regjere, styre og kontollere kunne komme til Anvendelse? Paa hvad Maade kunne vi tilfredsstille vore Tilbøieligheder til at søge Nogen, der kunde blive Gjenstand for vor Godgjørenhed, Beskyttelse og Veiledning der, hvor Ingen behøver Noget, og hvor Omstændighederne aldrig forandres? (Den Almægtige behøver sikkerlig ikke, at vor Godgjørenhed og Beskyttelse skulde udstrækkes til ham!) Hvorledes skulle vi der finde nogen Hindringer at overvinde? Hvor skulle vi der finde de uendelige Gjenstande for vor Virksomhed, hvilke i enhver Henseende ere saa nødvendige til at beskjæftige vort Sind for at det ikke skal sløves, hensygne og ødelægges? Paa hvad Maade kunne en levende Phantasies Frembringelser komme til Anvendelse der? Hvorledes kunne en Faders og Moders ømme Følelser blive tilfredsstillede? Hvorledes skal den fornemste og største Deel af vort Væsen

(vore herligste og meest oplivende Egenskaber) finde en Skueplads for dets Virken, vor Higen og Tragten blive tilfredsstillet og vore ædleste Følelser nærede i hiin Tilværelse? Det er indlysende, at de i en saadan Himmel maae blive uvirksomme og utilfredsstillede eller udrevne af vor Natur, eller om de forblive der, maae de saa at sige bringes til Taushed. For den, der betragter disse herlige Evner og Egenskaber som en Deel af sit eget Jeg — for ham vil den Slags Udødelighed, som Nutidens religiøse Troesbekjendelser stille i Udsigt, ikke mere være Udødelighed for ham, end det vilde være hans fuldkomne Opreisning af Graven, naar blot en Haand eller Fod blev opreist af samme. Dersom ikke Menneskene i en tilkommende Tilværelse skulde være i Besiddelse af alle de herlige Evner og Egenskaber, med hvilke de ere blevne begavede af Skaberen, kunde de heller ikke nyde et evigt Liv i Ordets fulde Betydning, hvorimod Himmelen paa denne Maade vilde komme til at blive beboet af Væsener, der ikke kunde være Mennesker, da de vilde være ude af Stand til at kunne modtage Lys og Kundskab og berøvede al Anledning til Virksomhed, medens Mænd og Qvinder (virkelige Mænd og Qvinder, saadanne, som vi vide og føle at vi ere) evindelig vilde være begravne i Jorden. Vi tillade os imidlertid uden Omsvøb at sige, at en saadan Udødelighed ingenlunde tilfredsstiller os. Det Haab, den giver, er ikke skikket til at nære, opmuntre og udvikle de Evner og Egenskaber, som ere indplantede i vor Natur. De, der have en saadan Tro, ville ligesom David Brewster blive nødte til at tage deres Tilflugt til de verdslige Videnskaber for at faae opfyldt det tomme Rum, der er i deres Sjæl — en Mangel, som en kjærlig Gud sikkerligen vilde have været ligesaa beredvillig til at afhjælpe ved en Religion, der var fra ham, som han har været omhyggelig for at beskytte det menneskelige Øie for Støv og et altfor stærkt Lys ved at anbringe Øienbrynene i dette Øiemed. En saadan mangelfuld Religion tilfredsstiller ikke eller passer til den Higen og Tragten efter en fortsat Tilværelse for vort hele Væsen, hvilken Skaberen har nedlagt i vor Natur. De, som bestræbe sig for at troe Saadant, maae stride mod den indre Stemme, der i enhver af vore Evner og Anlæg hvisker: „Udødelighed." De maae arbeide imod den indre Attraa og Længsel, som opfylder deres ganske Indre og tvinge sig til at troe det, hvilket ikke deres egen Overbeviisning kan anerkjende at være Sandhed eller hvortil de ikke kunne føle nogen Trang eller Kjærlighed, hvilket klarligen og bestemt beviser, at det ikke er den samme Gud, som har nedlagt saadan en Overeensstemmelse imellem vor Natur og Alt, hvad der virkelig er bestemt til vor Nytte, der har aabenbaret saadanne Grungsætninger for Menneskene.

Men hvad siger Mormonismen angaaende Udødeligheden? Vi finde, at den med Bestemthed fremstiller en Lære, der er i fuldkommen Harmoni med Sjælens ophøiede Evner og Egenskaber, medens den paa samme Tid aabner Udsigt til en tilkommende Tilværelse og Haab om evigt Liv for de selvsamme Væsener, som have existeret i denne Verden — for os selv, hvor alle vore Evner og Egenskaber skulle tilhøre os igjennem en uendelig Evighed.

Den fremsætter den Lære, at enhver Evne, enhver Sindsbevægelse og enhver Tilbøielighed er Aandens naturlige Eiendom — skabte med den og ere en Deel af den samt uendelige i deres Egenskaber. Endvidere lærer den os, at Legemet blot er et Redskab, hvorved Aanden udvikler og udøver sine naturlige Evner, hvike den ligesaa meget vil være i Besiddelse af,

naar den er ude af Legemet, som naar den er i det. Derfor vil Aanden, naar den gaaer ud af Legemet, føre alle de Evner med sig, som den havde i dette Liv, og den vil uden at mangle en eneste af de Egenskaber, hvilke Mand eller Qvinde nu ere i Besiddelse af, vende tilbage til Legemet, og vil da i Forening med dette gjøre Brug af sin iboende Kraft til at frembringe, danne, regjere og bestyre, og vil der finde en langt mere udstrakt Mark for sin Virksomhed end her i dette Liv. Saaledes vil det udødelige Menneske blomstre gjennem en uendelig Evighed, bestandig bærende Frugter og nydende Hæder af de store Egenskaber, som nu udfolde sig i Sjælen.

Den underretter os om, at da Gud skabte Menneskene, skabte han dem Mand og Qvinde i den Hensigt at de skulle være uadskillelige gjennem al Evighed, og at Gud, da han nedlagde de herlige Egenskaber hos dem, dannede og afpassede disse saaledes, at de vare skikkede til en uendelig Udvikling og Fremadskriden.

Den lærer os, at Foreningen mellem Manden og Qvinden nødvendigviis maa være evigvarende, at de ere satte her paa Jorden for at lægge Grundvolden til den evige Forbindelse, hvortil de ere bestemte. De komme her for at lære at kjende sig selv og hinanden; men her kunne de kun for en meget ringe Deel udvikle deres Egenskaber. Den lærer os, at disse ere nedlagte hos Menneskene i den Hensigt, at de i en uendelig Evighed, hvor der vil være en udstrakt Skueplads for deres Virksomhed, skulle udvikle dem i det Uendelige.

Da Tanken om Døden ikke alene truer med at afbryde Mandens og Qvindens Glæde og tilintetgjøre deres iboende Evner og Kræfter, men ogsaa med at forhindre den fuldkomne Udvikling af den ømme Kjærlighed, som skulde være imellem dem, prædikes der i Jesu Christi Evangelium om en Opstandelse af Graven, eller med andre Ord, Mandens og Qvindens Gjenopreisning i kjødelige Tabernakler, med hvilke de skulle modtage deres Arvelod paa Jorden og gjenerholde alle deres naturlige Tilbøieligheder og Egenskaber. Da vil ingen mørk Sky fordunkle deres Lyksalighed, thi Nød og Sorg er flygtet bort, og Døden er ikke mere.

„Mormonismen" viser os, at det hellige Evangelium er hverken mere eller mindre end en Videnskab, som lærer os, hvorledes vi her skulle forberede os for Evigheden ved daglig at iagttage vore Hverdagspligter. Den lærer os at udvikle de forskjellige Anlæg, hvormed vi ere begavede, saa at vi i en tilkommende Tilværelse kunne omgive os med Alt, hvad der bringer os Velbefindende og Glæde. Den lærer os, hvorledes vi skulle udvikle de guddommelige Egenskaber, til hvilke vi bære Spiren hos os, saa at vi i det Samfund, som vi ere bestemte til at blive Medlemmer af i den tilkommende Verden, kunne skabe Fred, Harmoni og Glæde rundt omkring os.

Den forklarer for os, at der ikke vil blive noget mere mirakuløst i den himmelske Lyksalighed end i den Lyksalighed, som kan nydes her paa Jorden. Den vil være grundet paa vore Tilbøieligheder og Omgivelser, og dens Fuldkommenhed vil være afhængig af, hvorvidt vi have udviklet vore Evner, men mere end alt Andet vil den afhænge af vor Agtpaagivenhed paa Evangeliets Aand og Grundsætninger. Lyksaligheden vil blive større der, fordi der vil være en nøiagtigere Agtpaagivenhed med Hensyn til Kjærlighedens, Retfærdighedens og Retskaffenhedens Bud, hvilke ere Sandhedens Love. Af den Grund er det at „Mormonismen" frem-

stiller Skjønheden og Gavnligheden af at pleie og udvikle disse Følelser, da vor tilkommende Skjæbne ganske afhænger deraf, eller med andre Ord, af vor Kjærlighed til Retfærdighed, Sandhed og Dyd.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

Siden vore Brødre ankom fra Zion, har det været os en Glæde og Tilfredshed at modtage deres Meddelelser om deres Arbeide i de forskjellige Egne, hvor de ere blevne beskikkede til at prædike Evangeliet. Herren har velsignet dem med Helbred og med sin Aand til Veiledning, og de begynde at vinde Indgang iblandt vore Medmennesker, hvoraf mange ville lytte til deres Raad og Underviisning om Frelsens og Saliggjørelsens Plan samt Nødvendigheden af at adlyde samme for at undgaae de Plager, som i sin Tid skulle ramme Babylons Nationer. Vi have følt os lykkelige under vore Reiser i Missionen ved at see de Ældstes og fattige Helliges Trofasthed, og det har glædet os at opmuntre dem til Udholdenhed; thi Befrielsens Dag vil komme til Enhver, der lever overeensstemmende med deres hellige Religions Forskrifter.

Den 26de og 27de August sidstleden overværede vi et Conference-Møde i Gøteborg, hvor vi vare i Selskab med Ældsterne John Sharp, Gustav Ohlson, L. Larsen, det arbeidende Præstedømme og et betydeligt Antal Hellige fra forskjellige Egne af nævnte Conference. Gode Rapporter aflagdes om Værkets Fremgang, og Udsigterne for Fremtiden vare lovende. I September aflagde vi Besøg i Conference-Møderne i Jylland, som efter Bestemmelse afholdtes den 9de og 10de i Veile, hvor Ældsterne S. Iversen, F. Sørensen og Behrmann modtoge os, og hvor de Hellige flokkedes fra adskillige Steder og yttrede deres Glæde over at være samlede og nyde Opmuntring og Underviisning.

Den samme gode Aand herskede i Aarhuus, hvor Mødet afholdtes den 16de og 17de, og hørende under Broder S. Iversens Distrikt. Han var tilstede tilligemed Ældsterne Anders Nielsen og H. Jørgensen, ogsaa Ældste C. Christiansen. De Hellige i Aarhuus Conference repræsenteredes i god Stilling, dog vare en Deel udelukkede, der ikke havde levet et helligt Liv, hvilket stadfæster, at intet Ureent og Vanhelligt kan bestaae i Jesu Christi Kirke.

I Aalborg afholdtes Mødet den 23de og 24de, hvor Ældste C. Christiansen tilligemed de medarbeidende Brødre, Ældsterne Hans Jensen Hals og J. Thomsen, aflagde et godt Vidnesbyrd om de Hellige, der fyldte det temmelig store Lokale og bleve meget opbyggede ved den oplivende Herrens Aand, der var rigeligen udgydt over Forsamlingen og glædede Hjerterne. I Besøg fra Vensyssel Conference vare Ældsterne L. Larsen og Morten Lund samt en Deel Hellige, og vi ønskede Alle, at vi kunde have været længere Tid tilsammen.

Ikke mindre Tilfredshed følte vi ved det gode og talrigt besøgte Møde her i

Kjøbenhavn den 30te September og 1ste dennes. Dette Møde overværedes ogsaa af Ældsterne S. L. Sprague, Joseph H. Felt, John Sharp, C. Christiansen, F. Sørensen, N. Nielsen og H. Hansen. Den første Dag af Mødet anvendtes hovedsagentlig af de Ældste til Rapporters Aflæggelse, og Conferencen fremstilledes at være i en god Forfatning under Bestyrelse af Ældste Berthelsen, der tilligemed Medarbeidere havde gjort deres Bedste til Værkets Forfremmelse. Mange gode Raad og Lærdomme gaves, hvilke opmuntrede og styrkede Sindet til trofast Fremadstriden paa den Vei, som fører til evigt Liv og Ophøielse. Den næste Dag (Søndagen) fyldte de Hellige det for Tilfældet leiede Lokale; og Enhver, som deeltog i Forsamlingen, følte sig visseligen opbygget og belært. Rummet tillader os ikke at give en detailleret Beskrivelse over alle disse Conference-Møder eller de Ældstes Taler, men vi ville bevidne i Sandhed, at vi følte vel og at Herrens Aand bar Vidnesbyrd om Sandheden af hvad der taltes og forhandledes; maatte det vorde til Velsignelse for alle Vedkommende.

Ældste Sprague, som har reist og prædiket flittigen i Danmark og Norge, afgiver opmuntrende Beretning om sin Virksomhed; ligeledes Broder Joseph H. Felt.

Ældste N. Wilhelmsen reiser for Nærværende i de sydlige Conferencer og vil vorde til stor Gavn for sine Brødre. Ældste John Sharp jun. rapporterer om god Fremgang i Sverrig, hvor Ældsterne Gee, Fagerberg, G. Ohlson og Edholm ere hans Medarbeidere. Broder Edholm er bleven vel modtagen i Norrland, hvor Evangeliet forhaabentlig vil vinde Indgang og hvor mange Oprigtige søge efter Sandheden. I Norge ere ogsaa Udsigterne lovende. Ældste Browns Medarbeidere der ere: Ældsterne S. Larsen for det vestlige, C. C. A. Christensen for det østlige og C. O. Folkmann for det nordlige Norge.

Antallet af Døbte i Missionen i 3die Qvartal er omtrent 280 Sjæle.

Vi sige til enhver af vore Medarbeidere og de Hellige: maa Herren fremdeles velsigne Eders Bestræbelse i Forening med vor til at gjøre meget Godt for vore Medmenneskers og vor egen Frelse i vor Guds og Faders Rige. Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1840. (Fortsat fra Side 14.)

Er Capitain Cornelius Guillum og hans Compagni udcommanderede af en lovlig Authoritet, eller høre de til Pøbelen?

Svar: De høre til Pøbelen.

Hvor er Pøbelen nu?

Svar: Den har forenet sig med Soldaterne.

Soldaterne af dette Compagni vare ved Overgivelsen af Far West malede, saa de lignede Indianere. De bare et rødt Mærke (farvet i Blod). Jeg saae en Mængde gammelt Bohave og Tømmer blive ødelagt og benyttet til Brændsel af Soldaterne. De synes at have moret sig med at ødelægge Qvæg, Sviin osv., hvilket Leiren og Markerne bare Spor af, da de droge bort. Et fortræffeligt Gevær blev taget fra mig, hvilket jeg

siden hverken har hørt eller seet noget til. Et Gevær, som var overladt i min Varetægt, blev ogsaa samme Gang taget, og hvilket jeg siden har fundet hos Wiley E. Williams i Richmond (bekjendt som en af Gouvernørens Adjutanter). For at faae det tilbage, maatte jeg for en Øvrighedsperson bevise min Ret dertil og betale ovennævnte Williams halvtredsindstyve Cents.

Jeg blev kaldt til at udtrække Kuglerne af de Saarede og forbinde dem, thi flere af de Hellige vare blevne qvæstede i ovennævnte Beleiring og to af dem døde. Umiddelbart førend disse Tildragelser fandt Sted og lang Tid forhen vare Borgerne i Caldwell og i Særdeleshed i Far West blevne kaldte til at være paa Vagt mod Pøbelen baade Nat og Dag, indtil det blev til en næsten utaalelig Byrde.

Levi Richards.

Beediget for E. M. Woods, Skriver i Kredsretten i Adams County i Illinois

Fredag den 20de.

Jeg Gibson Gates bevidner herved, at jeg i Efteraaret 1833 boede i Jackson County i Missouri og havde været der omtrent et Aar. Da jeg en Dag var i en Gudsdyrkelsesforsamling, kom der en Mand ved Navn Masters til os og fortalte, at han var udsendt af Pøbelen for at underrette os om, at dersom vi vilde forsage vor Religion, vare de villige til at være vore Brødre og vilde stride for os, „men i modsat Fald," sagde han, „ere vore unge Mænd rede til at overfalde Eder og hugge Eder i Stykker, og vi kunne neppe forhindre dem deri."

Kort Tid efter kom der en stor Flok bevæbnede Mænd hen til min Bolig, hvilke under Trusler og gudsbespottelige Ord befalede mig at drage bort den næste Dag, eller de vilde dræbe mig og min Familie. Paa Grund af denne Trusel forlode vi i November Maaned vort Huus, efterladende vort Indbo. Da vi lede meget af Kulde, Udmattelse og Hunger, begave vi os paa Sletterne og droge tyve Mile eller mere sydpaa, hvor vi opholdt os i nogle Uger. Men da vi endnu truedes af Pøbelen, flyttede vi til Clay County, hvor vi levede i Fred indtil Efteraaret 1838, da Pøbelen atter reiste sig imod det Folk, som hører til Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og vi maatte igjen forlade vort Hjem for at søge Sikkerhed paa et andet Sted i nogle Uger. Da vi igjen vendte tilbage, fandt vi, at der havde været gjort Indbrud i mit Huus, en Kuffert var bleven opbrudt og dens værdifuldeste Indhold udtaget. Det meste af vore Sengklæder og vort Huusgeraad var enten blevet bortstjaalet eller ødelagt, — og derpaa bleve vi befalede at forlade Staten.

Gibson Gates.

Beediget for David W. Kilbourn, Fredsdommer.

Dette er til at bevidne, at jeg David Pettigrew var Borger i Jackson County i Missouri og eiede en Landeiendom der, beliggende ved the Blue River, (den blaa Flod) sex Mile vestenfor Independance, og levede der i Fred med Indvaanerne indtil Sommeren og Efteraaret 1833, da de begyndte at true os med Ødelæggelse. Da jeg engang var ude paa Marken for at arbeide, kom der en Mand ved Navn Allen og nogle Andre til mig og raabte: „Hr. Pettigrew! De arbeider, ligesom De skulde være bestemt paa at forblive her, men vi ere bestemte paa, at De strax skal forlade Countyet." Jeg svarede, at jeg var en fribaaren Borger af de Forenede Stater og havde ikke fornærmet noget Menneske. „Jeg gjør derfor Fordring paa Beskyttelse under Landets Love, og veed, at Constitutionen og Lovene ikke tilstæde, at der begaaes en saa

strækkelig Forbrydelse." De svarede derpaa: „Den gamle Lov og Constitution er opslidt, og vi ere ifærd med at lave en ny."

Da jeg var i en Bedeforsamling, kom der en Mand ved Navn Masters, som ønskede en Samtale med os. Han fortalte os derpaa, at han var sendt af Pøbelen for at underrette os om, at dersom vi vilde forsage vor „Mormonprophet" og vor Religion og antage deres Troesbekjendelse, vilde de (Pøbelen) være vore Venner og stride for os; „men," sagde de, „hvis I ikke ville det, ere vi færdige og ville drive Eder ud fra Countyet."

Nogle faa Dage derefter kom der en Pøbelhob under Anførsel af General Moses Wilson, Hugh Brazie og Lewis Franklin til mit Huus, opbrøde Døren og styrtede ind, bevæbnede med Geværer, Knipler og Knive; Nogle af dem vare malede røde og sorte. Dette var om Natten, hvorfor min Familie blev meget forskrækket. De truede mig med øieblikkelig Død, dersom jeg ikke forlod Stedet. Efterat de længe havde forhaanet og truet os, forlode de os endelig for Natten, men vendte nogle Dage derefter atter tilbage og drebe mig og min Familie ud paa Gaden og tillode os ikke at tage Noget med os. Jeg saae, at vi enten maatte gaae eller døe. Vi droge sydpaa til Van Burens County i Selskab med firsindstyve til halvfemsindstyve Andre. Da jeg efter en kort Tids Forløb vendte tilbage til min Avlsgaard, fandt jeg mit Huus plyndret, min Avling, Besætning og alle mine Agerdyrkningsredskaber ødelagte, og kort Tid derefter blev mit Huus nedbrændt.

Jeg henvendte mig til Hr. Western i Independance og spurgte ham, om han kunde underrette mig om, hvad alle disse Pøbeloptøier skulde betyde, idet jeg fortalte ham om Ødelæggelsen og Plyndringen af mit Huus. Han gav mig ikke noget tilfredsstillende Svar, men fornærmede og truede mig derimod paa en meget raa og brutal Maade. Gouverneur Boggs, der boede i Countyet, havde jeg seet reise igjennem der, hvor vi boede, og det just da vi vare i denne Nød, men uden at han lagde Mærke dertil. Han var dengang Statens Vicegouvernør. Da jeg vendte tilbage til min Familie i Van Burens County, blev jeg overfaldet med Skjældsord af en Mand ved Navn Brady; han sagde, han vilde dræbe mig, hvis jeg nogensinde forsøgte at gaae tilbage til min Gaard, eller han fik see mig paa den Vei igjen. Jeg vendte tilbage til min Familie, og nogle Dage derefter kom der et Compagni Mænd hen til det Sted, hvor jeg boede, og hvilke sagde, at de vilde udgyde mit Blod, dersom jeg ikke øieblikkelig forlod Stedet. Anførerne for denne Pøbelhob vare: John Cornet, Thomas Langley og Hezekiah Warden, der boede i Jackson County.

Dette skete i den kolde Vintertid, og vore Lidelser vare derfor store. Jeg drog over Missourifloden til Clay County, hvor jeg boede i tre Aar, i hvilken Tid jeg ofte hørte Dommer Cameron og Andre sige, at „I Mormoner kunne ikke faae Ret ved nogensomhelst Domstol i den øvre Deel af Landet," og jeg havde ikke det Privilegium at kunne votere som en fri Borger.

Jeg flyttede til Caldwell County, kjøbte Jord og begyndte at dyrke den og levede der i Fred indtil Sommeren og Efteraaret 1838, da Pøbelen i de omkringliggende Countier reiste sig, hvorfor jeg tilligemed de Øvrige af mine Brødre bleve tvungne til at gribe til Vaaben til Selvforsvar; thi Raabet var, at dersom vi gjorde Modstand, skulde Pøbelloven herske, indtil Armeen kom og gjorde os Alle til Krigsfanger. Jeg tilligemed mine

øvrige Brødre bleve lige ved Sværdsspidsen tvungne til at undertegne et Dokument, hvorved vi overgave os til deres Forgodtbefindende. Jeg og tresindstyve Andre bleve valgte og maatte efter General Clarks Befaling marschere til Richmond og Ray County, hvor de holdt os i flere Uger under det Paaskud, at vi skulde blive forhørte som Høiforrædere og Mordere. Tilsidst fik jeg min Frihed og vendte tilbage til min Familie i Caldwell County, men fandt, at der ikke var nogen Sikkerhed paa dette Sted, da der ikke var nogen Lov, men Alt var Røveri, Plyndring og Tyveri.

Da de atter vare nærved at tage mig, var jeg nødt til at forlade min Familie og flygte til Illinois. Efter omtrent to Maaneders Forløb ankom min Familie derhen, idet den havde maattet taale megen Forhaanelse og var bleven berøvet Helbred og Eiendom. Kort efter min Families Ankomst døde min Søn, et ungt Menneske, og hans Død maa jeg tilskrive det grusomme Barbari, som Pøbelen i Missouri udøvede, da den holdt ham i Fængsel, hvorved han havde lidt meget.

Min Fader havde været Soldat og tjent i Revolutionskrigen under den store Washington, men jeg havde ikke nydt Beskyttelse paa mine egne Landeiendomme, og det har ikke været mig tilladt at komme til min Avlsgaard i Jackson County i Missouri i syv Aar. Der vare stationerede eller indqvarterede Soldater paa forskjellige Steder i Far West, og de behandlede os med den største Grusomhed og truede med at de vilde skyde os, ligesom de gjorde hvadsomhelst de lystede. Saaledes opbrændte de Huse, Tømmer, Gjerder og Hegn omkring Haver samt stjal og plyndrede, hvad de behagede. Da jeg var i Richmond som Arrestant for Dommer King, sendte vi Bud efter mange Vidner; men da de kom, bleve ogsaa de arresterede, og vi fik ikke Tilladelse til at faae nogen Vidner. Den Dag, jeg kom ud af Fængslet, tvang de mig til at underskrive et falsk Dokument, da jeg ellers havde maattet forblive der.

David Pettigrew.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Ildkugler. Næstved, den 30te September. Løverdag Morgen den 23de September Kl. 2 bemærkedes en stor Ildkugle med en stærk Susen at fare henad Himmelen fra Nordost til Sydost, og sidstafvigte Løverdag Morgen Kl. 12½ saaes atter i Nordost en stor Ildkugle, der stærkt oplyste hele Himmelen.

England. Fra England vedbliver der at indløbe Beretninger om Qvægsygens Udbredelse, som nu ogsaa paa flere Steder har forplantet sig til Heste og Faar. — Den gule Feber har viist sig paa en betænkelig Maade i Svansea i det sydlige Wales. Den er bleven indført ved en Reisende fra Vestindien og har allerede krævet 5 Offre. — Ved de optagne Fenierforhør er det blevet konstateret, at et stort Antal Landser ere forfærdigede i Dublin, og at militaire Øvelser have fundet Sted

hver Nat i Løbet af flere Maaneder i de forskjellige Qvarterer af Byen. Ligeledes har man fundet et stort Antal Revolvere. Nye Arrestationer have fundet Sted og flere Distrikter i Grevskaberne Tipperary, Limerick og Waterford have ved en Proklamation faaet Ordre til at aflevere Alt, hvad der findes af Vaaben. — Den asiatiske Cholera har viist sig i Southampton.

Frankrig. Choleraen har viist sig i Montmery og Verdun. I Paris har man daglig en Snees Tilfælde, og samtidig grasserer en meget stærk Diarrhoe, hvori det slette Drikkevand skal være Skyld. I Toulon, hvor Choleraen nu er i Aftagende, skal den have krævet over tusinde Offre. Fra det sydlige Frankrig skrives: Igjennem Bladene fra det sydlige Frankrig indløbe meget sørgelige Beretninger om Choleraens Udbredelse. Flere Steder i Omegnen af Marseille, saasom Cassis, Cabris, la Ciotat, Martigues, Arles og navnlig la Seyne, frembyde et sandt Jammerbillede. Det sidste Sted har en Befolkning af 14,000 Mennesker, hvoraf omtrent 3,500 Arbeidere ved Smedierne og Værkstederne ved Middelhavet. Ifølge en Korrespondance fra Marseille er den nævnte By, hvor de hygieiniske Forhold ere meget ugunstige, og i hvilken Choleraen fra Begyndelsen af optraadte meget ondartet, bleven forladt af en saa stor Deel af sine Indbyggere, at neppe 4,000 ere blevne tilbage. Som Følge heraf føiede der sig til Smitten endnu en anden Ulykke, nemlig en truende Hungersnød.

Spanien. Om Choleraen i Gibraltar indeholder et Brev fra Gibraltar af 26de September forskjellige Meddelelser. I det Hele var der til den Dag død 380 af Cholera, hvilket er et ikke ubetydeligt Antal i en Commune paa 24,000 Indbyggere (Garnisonen indbefattet), i 56 Dage. Det er den heftigste Choleraepidemi, der endnu har hjemsøgt Gibraltar. I 1834, da Choleraen hjemsøgte Gibraltar i Tiden fra den 19de Juni til den 3die August, var Antallet af Dødsfald 390.

I Saragossa har der været alvorlige Uroligheder; Militairet maatte skride ind, 4 Mennesker bleve dræbte og 5 saarede.

Rusland. Udvandringen af Tscherkesserstammerne vedvarer næsten uafbrudt. Nylig ere 2,000 Tscherkessere med Vaaben, Heste og Hornqvæg, førte af russiske Officerer, ankomne til Kars og der blevne modtagne af de russiske Myndigheder. Det er at vente, at hele Stammen, der tæller 60,000 Hoveder, snart vil tage samme Vei. Ligeledes hedder det, at Kobardierstammen agter at unddrage sig det russiske Herredømme, men den tyrkiske Regjering skal have ladet deres Udsendinge svare, at den ikke saae sig istand til at byde dem et Tilflugtssted for næste Aar. Efter den sidste Udvandring fra Kaukasus beløber Antallet af Tsherkesserne, der have opslaaet deres Bopæl paa den asiatiske Side af Sortehavet og saaledes ere blevne tyrkiske Undersaatter, sig til omtrent 172,000 Hoveder.

Ildebrandene ere i den sidste Tid ogsaa forefaldne i Kurland i et saa stort Antal, at man der fuldt og fast troer paa Existentsen af et hemmeligt Selskab, som af pekuniaire Grunde foranlediger Brandstiftelserne.

Vestindien. De fransk-vestindiske Besiddelser ere de første Dage af September blevne hjemsøgte af en forfærdelig Orkan. Guadeloupe er haardt ramt. Ved Pointe a Pitre og næsten hele Grande-Terre har Ødelæggelsen endda ikke været saa stor; men i Basse-Terre ere Tagene revne af de fleste Huse, Træerne rykkede op med Rode og det flade Land blevet stærkt medtaget. Kommunerne Baillit, Vieux-

Habitants, Gembeutel, Trois-Rivieres og Goyave have især lidt meget. Saintes-Øerne have ogsaa faaet en haard Medfart; men den største Ulykke synes dog at have truffet Maria Galante. Af de indløbne Beretninger fremgaaer det, at Halvdelen af Grand-Bourg, Hovedstaden paa Øen, er aldeles ødelagt, og at den anden Halvdeel er bleven ubeboelig. Antallet af de Dræbte angives til 30, og en stor Mængde Mennesker skulle være komne meer eller mindre alvorlig tilskade. Ogsaa i Omegnen af Basse Terre skulle nogle Mennesker være dræbte.

Blandinger.

Jordens Folkemængde. Jordens Folkemængde er for Nærværende anslaaet til tusinde Millioner Mennesker, der tale tre tusinde og fire og tredsindstyve Sprog og bekjende sig til elleve hundrede forskjellige Religionspartier. Menneskenes Levetid er i Gjennemsnit anslaaet til tre og tredive Aar og sex Maaneder. En Fjerdedeel af de Børn, der fødes, døe inden deres syvende Aar, og Halvdelen inden deres syttende Aar. Af Jordens tusinde Millioner Beboere døe tre og tredive Millioner hvert Aar, een og halvfemsindstyve tusinde hver Dag, tre tusinde, syv hundrede og tredive hver Time, tredsindstyve hvert Minut og følgelig eet i hvert Secund. De tre og tredive Millioner Dødsfald erstattes ved een og fyrgetyve Millioner og fem hundrede tusinde Børnefødsler, hvilket aarlig er otte Millioner og fem hundrede tusinde flere Fødte end Døde. Man har bemærket, at Fødsler og Dødsfald indtræffe hyppigere om Natten end om Dagen. Dersom man antager, at der aarlig indgaaes eet Ægteskab for hvert tyvende Individ af begge Kjøn og af alle Aldere, vil dette udgjøre tre og firsindstyve tusinde Ægteskaber om Aaret.

Et karthageniensiskt Bjergværk. Ifølge et Brev fra Hiendelaencina til Presse skulle Bjergmænd, der arbeide i det spanske Sølvbjergværk „den hvide Kiselgrube," som for Størstedelen tilhører Familien Orfila, nylig have gjort en interessant Opdagelse. Under Arbeidet stødte de pludselig paa Gange, hvis Oprindelse henhører til den fjerneste Oldtid. Gangene ere anlagte paa regelmæssig Bjergmandsviis, og man har fundet særdeles velkonserveret Værktøi, hvoraf fremgaaer, at det ikke har været romerske, men enten karthageniensiske eller phønisiske Arbeidere, som have færdedes her. Blandt de fundne Gjenstande var der især en Smelteovn og to Smedier, som i høi Grad vakte Ingenieurernes Interesse. En Rotunde i Midtpunktet af Bjergværket syntes at have været Guderne helliget. Paa den fandtes tre Statuer, een siddende af halv naturlig Størrelse og to staaende af omtrent een Alens Høide. Statuerne minde hverken om den græske eller om den romerske Kunst, men have meget tilfælles med en Statue, som fandtes 1854 paa den anden Side af Bjergstrækningen og nu opbevares i Madrid under Navn af „den karthageniensiske Herkules."

Zions Seier.

(Et Blik i Fremtiden.)

Mel. Ecleston.

See paa Zion — Herrens Værk —
See! hvor hun er stor og stærk,
Yndig som en smykket Brud. —
Svag og ringe stod hun før,
Haanlig bortviist fra hver Dør —
Nu hun æret staaer for Gud.

Kom og see! Hun kaares ud —
Zion staaer som Himlens Brud,
Den Forladte nu er glad. —
Spottere beskjæmmed' staae —
Rædsel hendes Fjender slaae,
Naar de skue Zions Stad.

O, lad Himlens Harpeklang
Blande sig med Zions Sang —
Hun staaer frigjort af sin Nød.
Ængstet som en jaget Raa
Maatte hun i Trængslen gaae —
Nu hun nyder Hvilen sød.

Vær taalmodig, Israel, —
Trængslen nu er for dit Vel —
Trofasthed vil faae sin Løn.
Snart er Strid og Nød forbi,
Seiren vor og Zion fri —
Da vi krones med Guds Søn.

C. C. A. Christensen.

Adresse.

H. Jørgensen, Løvstræde Nr. 743, 1ste Sal. Randers.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Et universalt Rige.

(Fra „Millennial Star.")

Europas Nationer ere for Nærværende meget ængstlige for at bevare den saakaldte „Ligevægt" mellem de forskjellige Magter. Man antager, at en vis Landstrækning til enhver Stat, og intet Mere, er absolut nødvendig til at bevare Freden. Enhver Regjering bevogter med et skinsygt Die Naboregjeringernes Bevægelser, vidende, at de alle ere fulde af Begjærlighed og Lyst til at udvide deres Herredømme, og man bestræber sig fra Tid til anden formedelst Traktater, Conferencer og diplomatiske Intriguer at afholde de mægtigste Stater fra at angribe de svagere, — ikke af Medlidenhed med de Svage, men snarere af Frygt for de Stærkeres tiltagende Magt, — ikke af Retfærdighedsfølelse og Kjærlighed til Ret, men af Frygt for at „Ligevægten" skulde forstyrres og deres egne Stater blive et Bytte for den Stærkeres overlegne Magt.

Men medens enhver Regjering saaledes ivrigt bestræber sig for at forhindre Andre fra at tilrane sig dens egne Grændser, tilstaae de dog alle, at det er Mangel paa Anledning og Frygt for Følgerne, som bevæger dem til at afholde sig fra at angribe Andre og forstyrre den nærværende „Ligevægt," og derved nødvendiggjøre Udgivelsen af et nyt Europaskort.

Disse Bemærkninger ere ligesaa anvendelige paa den store vestlige Verdens Nationer, og i Sandhed paa næsten alle Jordens Folkeslag. Ei heller er denne Aand særegen for vore Dage, men den har foruroliget Verden i enhver Tidsalder lige fra Begyndelsen. De fleste af Jordens Regenter have været indtagne af Erobringslyst, og den Svageres Plyndring af den Stærkere er en Scene, som er bleven gjentaget saa ofte, at den lig en ofte repeteret gammel Tale kun er lidet skikket til at virke paa Gemytterne og opvække nogen Interesse.

Krigen har næsten uophørligt udbredt Ødelæggelse i et eller andet Land, og Jorden har fra de tidligste Tider af neppe nogensinde været ganske fri for Ly-

den af Menneskenes Kamp og Strid, Mordvaabnenes Klirren og de blodige og sønderrevne Faldnes Dødssukke. Men det er givet denne Generation at være Vidne til Følgerne af den skrækkelige Ærgjærrighed og Attraa efter at tilrane sig en uretmæssig Magt; Begjærligheden efter denne har i vore Dage naaet en Udstrækning, som aldrig forhen var kjendt iblandt Menneskene. „Folk skal reise sig mod Folk og Rige mod Rige" indtil hele Jorden bliver Skuepladsen for et saadant Slagteri og en saadan Blodsudgydelse, at selv Englene ville græde over Menneskenes Elendighed, Jammer og Fortvivlelse.

Tiden er nær forhaanden til Opfyldelsen af den sidste Deel af Joseph Smiths Propheti, der forudsagde den amerikanske Borgerkrig. (See Skandinaviens Stjerne, fjortende Aargang, Pag. 169.) En Deel af Prophetien er bogstavelig gaaet i Opfyldelse og er, som Herrens Ord erklærede, „endt med mange Sjæles Død og Undergang." Vi have derfor al Grund til at troe paa Opfydelsen af den anden Deel af denne Propheti. Den underretter os om, at „Storbritanien skal paakalde andre Nationer for at forsvare sig mod andre Nationer, og saaledes skal Krig vorde udøst over alle Nationer." Hvilken skrækkelig Elendighed! Hvo kan forestille sig den uudsigelige Jammer og Nød, der uundgaaeligt vil ramme Menneskene som den sørgelige Følge af, at en heel Verden er i Krig! Lande ville blive ødelagte og besudlede med Blod; Luften vil gjenlyde af Kanonernes Torden og af Lemlæstedes og Døendes Smertensskrig; Pestilents vil rase og Hungersnød gribe fat med dens Knokkelhaand paa de lidende Millioner, og Menneskene ville forsmægte af Rædsel. Store Gud! Er der da intet Raad til at undflye denne Hjemsøgelse? Jo, der gives een Maade, og der er et Befrielsessted. Der er een Maade til Befrielse for hele Verden, dersom den vil modtage den, og hvis den forkaster den, er der et Tilflugtssted for dem, som ville modtage det. Maaden, og det den eneste Maade, at undflye de kommende Straffedomme og stifte en varig Fred er, at alle Mennesker blive forenede under een Regjering, og denne maa være grundet paa Sandhed og Retfærdighed. Dette er den Regjeringsform, som existerer i den evige Verden, hvor Gud og alle Menneskers Fader præsiderer, — en himmelsk Regjering, afpasset efter jordiske Væseners Standpunkt, — Evighedens Regjeringsform, der regjerer Menneskene i Tiden, — Udødeliges Love, afpassede for Dødelige, — den regjerende, beskyttende og bevarende Almagt, der omgiver det stakkels svage, vildfarende Menneske — eller med andre Ord, det er Guds Rige. Det vil ikke blive et blot aandeligt, indbildt Herredømme, der alene existerer i sværmeriske Sekteres Indbildning, men et virkeligt universalt Rige, som vil strække sig over hele Jorden, med en Consttiution, der er afpasset efter de forskjellige Nationers Tilstand og Fornødenheder paa enhver Deel af Kloden; det vil have Love og Anordninger til Fredens Bevarelse, til at sikkre alle Mennesker i deres Rettigheder og Privilegier, til Beskyttelse for dem, som ere dydige, og til Straf for dem, der ere ulydige mod Lovene, samt til at opmuntre og befordre Udviklingen af denne frugtbare Jords rige Skatte i enhver Zone og ethvert Klimat; det vil have sine lovgivende og udøvende Embedsmænd til at iværksætte og udøve Lovene, hvilke ville være grundede paa Retfærdighed, og disse Lovenes Haandhævere ville i Udøvelsen af deres Pligt ikke lade sig paavirke af Ærgjærrighed og personlige Interesser, men ville stedse have det Heles Vel for Øie — Alt vil være under Bestyrelse af den store præsiderende Authoritet, hvis Indflydelse

og Magt vil udstrække sig selv til de ubetydeligste Grene af Forvaltningen i det store, udstrakte Rige.

Under en saadan Regjering vilde alle Nationer blive forenede, ville gjensidig understøtte hverandre og de samme Interesser ville sammenbinde dem, istedetfor at de nu ere adskilte og arbeide imod hverandre, idet den ene søger at hæve sig til større Magt og Indflydelse paa den andens Bekostning. Armeerne ville blive opløste og de forskjellige Krigsvaaben omdannede til nyttige Redskaber til Fredens Sysler; Krigsskibe ville blive forandrede til Handelsskibe for at lette Samfærdsel og Handel samt for at meddele Andre Kundskab om nyttige Opfindelser, istedetfor at høitbegavede Mænds Talenter nu anvendes til at opfinde saadanne Ting, som ene og alene tjene til at bringe Død og Ødelæggelse over Menneskeslægten. Da vil Enhver benytte sin Indflydelse, Duelighed og sine Evner til at befordre Menneskeslægtens Lyksalighed og Fremadskriden i physisk, moralsk og intellektuel Henseende. Et saadant Rige existerer i den evige Verden, og et saadant har den Almægtige besluttet at oprette paa denne Planet. Han er villig til at skjænke dets Fordele til alle Jordens Beboere, forsaavidt de ville underkaste sig dets Love og Anordninger, og for at de kunne lære at forstaae Beskaffenheden af den guddommelige Regjeringsform, har han talt fra Himmelen, og fra sit himmelske Rige sendt sine Befuldmægtigede, hvilke have bemyndiget Mænd paa Jorden til at tale i hans Navn til de Øvrige iblandt Menneskeslægten, og til at handle i hans Sted. Denne Myndighed kaldes det hellige Præstedømme, og findes i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvilken er Begyndelsen til Guds Rige paa Jorden. Og den store Konge har befalet dem at kalde paa alle Mennesker, allevegne at slutte Pagt med ham, thi han er denne Jords eneste retmæssige Eier og Regent, og han har ingenlunde opgivet hverken sin Eiendomsret til den eller Retten til at regjere over ethvert levende Væsen paa den; derfor har han en ubestridelig Ret til at fordre Lydighed og Troskab af alle Mennesker.

Men Jordens Beboere ere formedelst de forskjellige uretmæssige Regjeringer, som have tilranet sig Magten, og ved de falske Begreber og Traditioner, der ere nedarvede fra Slægt til Slægt, blevne saa formørkede i deres Sind og have faaet saa vrange Forestillinger angaaende deres virkelige Konge og hans Love, at det er blevet næsten umuligt at faae dem til at forstaae det Budskab, han har sendt, og hans Hensigter med dem. For at de imidlertid klarligen skulle komme til at forstaae det himmelsendte Budskab og hans Beslutning med Hensyn til Menneskeslægten, — tilbyder han dem Aandens Lys, hvorved de kunne see og forstaae alle Ting, „ja endog Guds Dybheder.“ Dette Lys blev nydt af de Gamle og kaldtes den Hellig-Aand, ved hvilken de kunne fatte det, der hører Gud til, og forstaae de herlige Ting, som henhøre til Himmeriges Rige.

Guds Tjenere tilbyder Alle denne Gave frit, „uden Penge og uden Betaling;“ dog ere visse Betingelser uomgjængeligt fornødne til dens Modtagelse. Enhver maa omvende sig fra denne Generations store Fordærvelse og Vederstyggeligheder og bøie sig til ydmyg Underkastelse under Guds Villie. Derpaa maae de lade sig døbe med Begravelsens Daab for derved at vise, at deres forrige Levnet er forbi, og saa atter blive opreiste igjen af Vandet i Lighed med en Fødsel, og derpaa begynde et nyt Liv under den nye og evige Pagt. Ved dette Middel ville deres forrige Ugudelighed blive ud-

slettet og deres Synder aftoede, saa at „de skulle blive hvide som Sneen, om de end vare røde som Skarlagenets Farve," og naar de saaledes ere blevne rensede, syndesløse og uden „Plet eller Rynke," vil Aandens Lys begynde at skinne hos dem, hvorved de ville blive istand til at forstaae deres Faders Love og fatte hans Hensigter baade med Hensyn til dem selv og Jorden. Da Herren har udsendt sine Tjenere med dette Budskab, udraabe de til Alle, til Konger, Dronninger, Fyrster, Lovgivere, Dammere, Præster og de Magthavende i Almindelighed: „Omvender Eder! Ja omvender Eder fra Eders Myrderi, Falskhed, Fordærvelse, Horeri, fra at forvende Retten for Gaver, fra Eders Røveri, Gudsbespottelse, Sværgen, Drukkenskab og alle Eders Vederstyggeligheder, hvorved I have vanæret Eder selv og besmittet Jorden; omvender Eder fra Eders falske Traditioner, Eders Stolthed og Hoffærdighed, og vender Eders Hjerter til Herren, Eders Konge og Fader, bliver døbte til Eders Synders Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave; Beskaffenheden af Guds Regjering skal blive aabenbaret for Eder, og han vil oprette sit Rige iblandt Eder, stifte et Samfund, der vil være grundet paa rigtige Gundsætninger, og opfylde Jorden med Lyksalighed og Herlighed.

Men dersom Jordens Beboere ikke ville lytte til Budskabet, vil Mørket tiltage hos dem, deres Hjerters Haardhed vil forøges, den herskende Fordærvelse vil vedblive at ødelægge Samfundet, og Jordens Riger ville blive opbrudte formedelst Krig, Pestilents, Hungersnød og al anden Elendighed, og Nationerne blive ødelagte. Men uagtet alle disse store Omvæltninger, vil Guds Rige blive oprettet paa Jorden. Iblandt de forskjellige Folk og Stammer vil der være Nogle, som ville annamme Budskabet og med Glæde bøie sig under Herrens Befalinger, og for dem er der et Sted til at undflye fra de overhængende Straffedomme, som ville blive udgydte over Menneskene i de sidste Dage. Dette Befrielsessted kaldes Zion, og de trofaste Medlemmer af Guds Rige ville samles derhen fra enhver Deel af Jorden for at blive videre oplærte i den guddommelige Regjerings Grundsætninger, for at blive frie fra deres Trældom, som ikke kjende Gud, og for at blive beskyttede af Herren, medens de overhængende Plager gaae over Jorden. Denne Indsamling gaaer nu for sig. Hvert Aar kan man see Tusinder vende deres Fjed mod de Helliges Hjem i Utah, det Sted, som er omtalt af Propheten Micha, fjerde Capitel, første og andet Vers: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene, og Folk skulle løbe dertil. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem." Der, i Bjergenes frugtbare Dale, ville de mangfoldigen forøges i Antal, og deres Magt vil tiltage; de ville bygge et Tempel til Herren, i hvilket han vil aabenbare sin Villies Hemmeligheder for dem og lære dem de Grundsætninger, der henhøre til hans Regjering, og af dette Folk, som nu er saa foragtet og bespottet af den store Hob, vil der fremvoxe det mægtigste Rige, som nogensinde har havt Herredømmet paa Jorden. Det vil strække sig over hele denne Klodes Overflade, dets Embedsmænd ville blive beskikkede af Gud og understøttede af Folket; det vil have Overherredømmet, thi alle andre adsplittede og sønderbrudte Riger ville bøie sig under dets Scepter, og Følgerne deraf

blive Enighed, Fred, Velstand, Overflødighed og almindelig Lyksalighed. O! I Menneskens Børn, som elske Sandhed og Frihed og hade Uretfærdighed og Last, I, der alvorlig ønske Menneskeslægtens Forbedring og Velvære og længes efter at see de undertrykte Millioner opreiste fra Fattigdom og Elendighed, fryder Eder! Ja fryder Eder og værer overordentlig glade, thi Tiden er nær forhaanden, da Tyranni og Trældom vil blive tilintetgjort; Vanhellighed og Ureenhed vil blive banlyst fra denne syndige Jord; den lidende Menneskeslægt vil blive hævet fra dens dybe Nedværdigelse, Uvidenhed og Slaveri, medens Sandhed, Frihed og Dyd skal blomstre og bære Frugt samt opfylde den oplyste og rensede Jord med en behagelig Vellugt, ligesom fra Paradisets yndige Blomster; thi Guds Rige skal komme. Dets Organisation er allerede begyndt, og det skal udsprede sig og tiltage, indtil „Guds Villie skeer paa Jorden, som den skeer i Himmelen," og de hellige Engle, der skue ned fra vor Faders herlige Rige herovenfra, skulle see den samme herlige Regjering blomstre hernede, og Himlene skulle gjenlyde af Harmoni, medens de synge i Chor: „Verdens Riger ere blevne vor Guds og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed. (Aab. 11, 15.)

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 25.)

Endvidere bidrager „Mormonismen" til at vække os til Virksomhed og Liv, idet den underretter os om, at Menneskene ville fortsætte deres paabegyndte Bane efter Døden just med den samme Kundskab, som de her have erhvervet sig, og at de ville blive omgivne med netop saa megen Glands, Herlighed og Skjønhed, som de ved deres Bestræbelser i dette Liv have lært at erhverve sig. De ville just faae saa megen Indflydelse og blive elsket og agtet saa meget, som de forstaae at gjøre sig værdige til, og det vil da skee paa samme Maade, som nu, blot med den Forskjel, at de ville have Evigheden for sig, i hvilken de kunne skride fremad i Kundskab, Dyd og Magt. Dersom Menneskene ville beflitte sig paa at udøve de Dyder, som Evangeliet fremstiller, ville de finde, at de derved lægge Grundvolden til Magt, Indflydelse og Storhed. Hvis de derimod ville tillade, at Fordærvelse og Laster faae Herredømmet over dem, ville de derved skabe sig et virkeligt Helvede. Ved at fremstille Evigheden i dens Skjønhed og Herlighed, opmuntrer „Mormonismen" saaledes til at stride mod det Onde og udøve dens guddommelige Grundsætninger i det daglige Liv.

Den underretter os om, at naar den evige Regjeringsform fra Himmelen bliver indført her paa Jorden, vil Menneskeslægten blive regjeret efter patriarkalske Grundsætninger eller den Lov, ifølge hvilken Enhver, der adlyder Betingelserne for det evige Liv, skal som Konge og Præst

præsidere over sit Afkom evindeligen, og det endog om dette skulde blive ligt Abrahams eller „saa talrigt som Stjernerne paa Himmelen eller Sanden paa Havets Bred.“ Men Ingen vil faae Flere at regjere over end dem, hvis Kjærlighed han kan vinde og beholde. Følgelig viser „Mormonismen“ os Skjønheden af, at en Familiens Overhoved forstaaer at tilvende sig dens Hengivenhed og Kjærlighed, ligesom den indprænter Nødvendigheden hos os af at leve et helligt og retfærdigt Liv, hvilket som en naturlig Følge vil trække denne Hengivenhed hen til os. At have denne er i Særdeleshed nødvendigt for Mandens Vedkommende. Tillige viser den os Nødvendigheden af at lære at beherske os selv, ligesom den fremstiller et Haab for os, hvilket vi kunne skue fremad til som noget Sandt og Virkeligt; den lader os skue ind i Evigheden, hvor vi ville faae en rig Anledning til at gjøre Brug af vor Dygtighed til at regjere og finde en vid Mark for os, hvor den Selvfølelse, som er nedlagt hos os, vil blive tilfredsstillet.

Endvidere fremstiller „Mormonismen“ en saadan tilkommende Tilværelse for os, at vi kunne have noget Virkeligt at grunde vort Haab paa. Den aabner en vid Mark for os, hvor enhver af vore Evner og Egenskaber ville blive satte i fuldkommen Virksomhed. Dens Grundsætninger ere bestemte til at velsigne den nærværende Verden; thi Ingen kan have en levende Tro paa den Slags Udødelighed, som den fremstiller, uden at han ogsaa daglig maa stræbe efter at blive et bedre og forstandigere Menneske. Nødvendigheden af at blive det maa uvilkaarlig paatrænge sig os formedelst det Haab, den giver os.

Den er bestemt til at udvikle Menneskets Forstand og Hjerte, ligesom ogsaa til at anspore det til enhver Dyd; thi den gjør dets tilkommende Skjæbne ganske afhængig af dets Fremadskriden i saa Henseende. Den synes ligesom at sige til enhver af vore medfødte Evner: „Du skal leve,“ og paa denne Maade opmuntrer den os til Virksomhed. Den ansporer Mennesket til at udvikle dets fineste og ædleste Følelser ved at stille en saadan Udødelighed i Udsigt, i hvilken disse ville ligesom danne Grudvolden. Den udvikler den herlige Moral, som Jesus fremsatte, derved at den viser, at den ikke blot er timelig, kortvarig og alene afpasset for vor nærværende Tilstand; men den er en evig Sandhed, som bestandig vil være anvendelig og nødvendig for os og vil have en afgjørende Indflydelse paa vor Skjæbne gjennem al Evigheo. Saaledes lægger „Mormonismen“ Grundvolden til en vedvarende Retfærdighed, Reenhed og en hellig Vandel.

Nu ville vi spørge: „Kan det Anførte tjene til at bevise „Mormonismens“ Guddommelighed? Hvilket større Vidnesbyrd kunne vi fordre om, at dette Værk er af Gud, end det han har nedlagt i den Religion, der er fra ham, idet den ansporer Mennesket til at anstrænge alle dets Evner og Kræfter og til at føre et helligt og retfærdigt Liv?“

Naar vi betragte „Mormonismen“ i dette Lys, see vi, at der er Skjønhed i den, og at den Almægtige havde en vis Hensigt med at lade os komme ned i denne Tilværelse for at leve her i tredsindstyve eller halvfjerdsindstyve Aar, omgivne af det, som denne aandeliggjørende Generation kalder det „Jordiske,“ da denne Jord ifølge „Mormonismen“ er bestemt til vort evige Hjem og Skuepladsen for vor tilkommende Virksomhed, — fordi der er sund Sands at øve os i det, som vi fremdeles kunne have Brug for, hvorimod der, saavidt vi kunne indsee, ikke er nogen Mening i, at vi skulle anvende en heel Levetid til at lære det, som vi skulle glemme

eller lægge tilside for al Evighed. Dersom Menneskene i en tilkommende Tilværelse finde Anvendelse for de ømme Følelser, som ere nedlagte hos dem og videre udviklede formedelst de Forbindelser, de her have knyttet, kunne vi see, at der er Viisdom i den Almægtiges Plan at lade dem komme her paa Jorden; men vi kunne ikke indsee, at der er nogen Viisdom deri, hvis der er beredt en tilkommende Tilværelse for os, i hvilken vore ædleste Evner skulle ligge i en evindelig Dvale. „Mormonismen" fremstiller Skaberen som en viis og kjærlig Gud, hvis Forsyns skjulte Veie befordrer hans Hensigter med Hensyn til Menneskenes evige Bestemmelse. Nutidens Anskuelser om Evigheden maae nødvendigviis bevirke, at man betragter ham som En, der har bestræbt sig for at gjøre Mennesket uskikket for den Stilling, han ønsker, det skal indtage gjennem al Evighed.

Dersom Gud er Ophav til saadanne Læresætninger, som ere skikkede til at bære hans Egenskaber i Menneskenes Øine, — dersom han er Ophav til en Lære, som er skikket til at styrke enhver af de Evner, han har nedlagt hos os, da have vi et uomstødeligt Beviis paa, at han er Ophav til „Mormonismen." Denne indeholder et ligesaa stort Vidnesbyrd i sig selv om dens guddommelige Oprindelse, som Morgenduggen gjør, naar den viser os, at den er bestemt til at opfriske det visnende Græs og gjengive de hentørrede Agre deres friske grønne Farve. Dette Vidnesbyrd er, at den er i fuldkommen Harmoni med de Evner, som Gud har nedlagt i vor Natur, og hvilke den hjælper til at udvikle til Fuldkommenhed. Det er et ligesaa stort Kjendemærke paa guddommelig Oprindelse, som det Solen har, naar dens varmende og oplivende Straaler udvikle Rosens Knopper.

Om vi efter det Anførte have Ret til at fordre endnu flere Kjendetegn paa „Mormonismens" Guddommelighed, kunne I selv domme.

4de Capitel.

Guds Egenskaber og Forsyn.

Læseren maa søge at erindre sig de Synspunkter, som vi ere gangne ud fra i vore Bestræbelser for at bevise „Mormonismens" Guddommelighed. Disse Punkter ere, som bemærket i det første Capitel, at dersom en Religion er et Værk af Gud, vil den for det Første være afpasset efter den menneskelige Natur. For det Andet vil den være istand til at forklare og vise Hensigten med Menneskets bemmelighedsfulde Higen og Tragten efter noget Bedre og Høiere, end det, som kan opnaaes i dette Liv. For det Tredie vil den bære Præget af Guds Egenskaber og hans Hensigter med Menneskeslægten.

De to første af disse Sætninger have vi allerede i Korthed berørt, hvorfor vi nu ville henvende vor Opmærksomhed paa den tredie, og see, om en altstyrende Guds Egenskaber ere paaviiste i „Mormonismen." Men det vil blive med denne Sætning ligesom med dem, vi allerede have forklaret: vi see os ikke istand til at indskrænke os ganske til den alene; thi hver enkelt Deel af „Mormonismen" indeholder i større eller mindre Grad ethvert af de Beviser, vi have henviist til.

Hvorledes kunne en Guds Forsyn og Egenskaber blive fremstillede i en guddommelig Religion, uden i Høiden og Dybden af dens Betragtninger over Menneskeslægten og Guds evige Planer med Hensyn til denne, ved dens fuldkomne Overeensstemmelse med hans Hensigter med Menneskene og hans Gjerninger i alle hans vidtudstrakte Skabelser.

Istedetfor at Gud efter den alminde-

ligt antagne Mening satte Menneskene her paa Jorden uden Noget til at veilede dem som fornuftige og frie Væsener, — istedetfor at sende dem herned blottede for Kundskab om ham og hans Villie, lærer „Mormonismen" os, at ligesom vi bestaae af Aand og Legeme, saaledes har Gud ogsaa havt en forholdsviis lige Omsorg for at afhjælpe vor aandelige Trang og vore legemlige Fornødenheder. Det var aldrig hans Hensigt at overlade Menneskene til sig selv uden religiøs Kundskab — til deres egne forvirrede Begreber om Gud og Evigheden samt om Maaden, paa hvilken han fordrer at tilbedes. Alt var beredt og blev indført her paa Jorden tilligemed Mennesket, og en sand Religion vilde indtil den Dag idag have existeret og blomstret og skjult hele Jorden med en himmelsk Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund, dersom ikke Menneskene, hvilke Gud havde givet fuld Handlefrihed, havde forkastet hans Raad og Veiledning. De Velsignelser, som han skjænkede sine Børn, vare bestemte til at blive behandlede med uskyldige Hænder og rene Hjerter. Den Religion, som Gud havde indstiftet, kunde ikke vedblive at existere formedelst den herskende Fordærvelse og Ugudelighed, thi dens Gavnlighed beroer ganske paa Menneskets Retfærdighedsfølelse og Kjærlighed til Sandheden. Saaledes blev den guddommelige Religion med alle dens Velsignelser borttagen og kun et mat Skin blev tilbage, der ogsaa i Tidens Løb fordunkledes. Men de gamle Propheter og Patriarker propheterede dog (som Petrus siger) formedelst Aandens Lys „fra Verdens Begyndelse af om alle Tings Gjenoprettelse."

De saae den Tid, da det evige Evangelium skulde blive gjengivet og den Gamle af Dage skulde sidde paa sin Magtes Throne her paa Jorden, medens ti Gange ti Tusinde skulde tjene ham. Da skal han grundfæste det Rige iblandt Menneskene, hvilket Daniel omtaler, og som var bestemt for Menneskene, førend Verdens Grundvold blev lagt.

Den Almægtige selv regjerer efter det samme Mønster, som Patriarkerne. Han er „Aandernes Fader," og derfor har han Ret til at regjere, skjøndt hans Regjeringsmyndighed og Magt ikke alene beroer derpaa; men, som han har aabenbaret for os, maa den patriarkalske Regjeringsform ogsaa være grundet paa Retfærdighed. „Hans Throne," siger David, „opholdes ved Retfærdighed" Herren er i Besiddelse af alle de Egenskaber, som ere nødvendige til at føre en patriarkalsk Regjering, ligesom han er Ophav til dem alle. Efter denne Grundsætning regjerer han i Himmelen, hvor han boer. Derfra udgyder hans uendelige Barmhjertighed sig i en stedse flydende Strøm af Velgjerninger til sine Børn, og formedelst sine uendelige og fuldkomne Egenskaber udbreder han Kjærlighed, Fred og Harmoni omkring sig. Men Grundvolden til hans store Myndighed er, at han er Alles Fader.

Hans førstefødte Søn regjerer næst efter ham i Magt, fordi der efter den patriarkalske Orden tilkommer ham Rang efter Faderen. Han regjerer over de øvrige af Guds Børn, fordi han, som Paulus siger, „har arvet et langt ypperligere Navn end de;" (dette viser, at den patriarkalske Orden existerer, hvor Gud har sin Throne) og han blev ophøiet over sine Brødre, ikke alene paa Grund af hans Førstefødsels-Ret, men fordi „han elskede Retfærdighed og hadede Uret."

Den Sætning er bleven fremsat igjennem Generationer, at det er „vor Faders Villie, som er i Himmelen," at de samme Institutioner, som existere der, hvor han boer, ogsaa engang skulle blive indførte

her paa Jorden, og „hans Villie maa skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen." Følgelig vil den patriarkalske Orden med hele dens Arveret, med al dens Hæder, alle dens Forjættelser om Løn og Ophøielse for dem, der „elske Retfærdighed og hade Uret," blive indført iblandt Menneskene, og det for bestandig; thi, naar det Rige, som Daniel omtaler, engang er blevet oprettet og givet den Høiestes Hellige, „skal det aldrig overgives til noget andet Folk."

Men naar vil dette skee? Naar Menneskeslægtens store Fader, „hvis Haar er hvidt som reen Uld," kommer til at reise sin Throne paa Jorden, efterat Menneskenes tilranede Magt er nedkastet i Støvet. Han vil komme, naar det Slør, som nu indhyller Nationerne, er blevet sønderrevet, og „Døden er bleven opslugt til Seier." Han vil komme, naar Jordens Beboere formedelst Livets Grundsætninger, der ere indførte ved Evangeliet, skulle, som Paulus siger, kunne synge: „Død, hvor er din Braad? Grav, hvor er din Seier?" Da Døden ikke vil være mere, kan den evige Familieregjering uden Hinder blive fuldkommen udviklet iblandt Menneskene.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Efterretninger fra Utah.

Baade ved Breve og Aviser have vi modtaget Efterretninger fra vort Hjem i Bjergenes Dale, der i det Hele taget lyde meget gunstige. Man har gjort en rigere Avling end man havde forventet, idet under den første Deel af Sommeren en stærk Varme og Tørke syntes at tilintetgjøre Landmandens Haab; men den rige Regn, som faldt længere frem paa Sommeren, fremdrev al Vegetation i en rig Fylde, saa man har al Aarsag til at være tilfreds med det Indhøstede, saavel af Korn som Frugter. Præsident Young, Heber C. Kimball og flere af de Tolv havde besøgt Settlementerne baade Nord og Syd, og ved deres gode Raad og Lærdomme opmuntret Folket baade til at leve efter deres Religion i det Aandelige, og til at udvikle deres timelige Hjælpekilder til forøget Velvære og Uafhængighed af de fremmede Markeder. Det blev lagt paa Folkets Sind at bygge og forskjønne, plante og opdyrke, og derved fuldstændiggjøre Esaias' Propheti, at „faae Ørkenen til at blomstre som en Rose."

Bygningen af det nye Tabernakel i Saltsøstaden skrider rask frem; man var rede til at anbringe Tagreisningen paa de opmurede massive Sandsteens-Piller, halvfjerdsindstyve i Antal, der alle ere opførte og danne en aflang i begge Ender afrundet Bygning, 250 Fod i Længde og 150 Fod i Brede. Taget vil hæve sig fra Pillerne i en elliptisk Hvælving med en Spændbue af 150 Fod, uden nogen Understøttelse af Søiler, og fra Høidepunktet af den hvælvede Bue til Gulvet vil vorde 68 Fod, saa at den hele indvendige Hal vil vorde aaben i dens Længde,

Brede og Høide, uden Afbrydelse af Piller eller Søiler, hvorved Lyden af Talerens Røst vil naae til alle Tilhørere uden Forhindring.

Opførelsen af Tabernakler og Skolehuse i andre Settlementer skrider ogsaa fremad som et Beviis paa Folkets Flid og Foretagelsesaand, og selv de Fremmede, der drage gjennem Utah eller opholde sig der, maae indrømme og rose Indvaanernes Vindskibelighed og Viisdommen af deres Ledere.

Der rapporteredes, at man arbeider paa den store vestlige Jernbane, der skal forbinde Staterne med Californien og det Stille Hav, baade fra Missourisiden og fra Californien, og man haaber inden 3 Aar at have sat Sacramento og Saltsøstaden i Forbindelse fra Vesten af; hvor mange Aar det vil tage at fuldende Banen fra Østen til Saltsøstaden, er vanskeligt at sige; men man vil udentvivl gjøre sit Bedste for at faae den udført for at lette Communicationen til det store Vesten af Amerikas Fastland, der med sine opspringende og sig hurtig udviklende Territorier og Stater med deres Rigdom saavel i Jordbund som ædle Metaller tildrager sig alt meer og meer den offenlige Opmærksomhed.

Indianerne paa Nebraskas Sletter have i Løbet af Sommeren foruroliget Posten og Emigranter, hvorfor de Forenede Stater have udsendt en betydelig Troppestyrke og spredt dem i forskjellige Detaschementer mellem Missouri og det sydlige Pas af Klippebjergene under General Connors Commando, der agter om muligt at standse den røde Mands Streiftog, hvilket ingenlunde er en let Sag, eftersom Indianeren fører en Guerillakrig, attakerende pludselig, naar han seer sit Snit, og retirerende ligesaa pludselig, naar han har Overmagten imod sig. Saaledes havde i August Maaned en 2,000 Indianere anfaldet et Detachement Tropper tilligemed Forraadstransporter; Tropperne dannede en Vognborg, og der forsvarede de sig i 4 Dage mod Indianerne, der tilsidst trak sig tilbage og droge længere Vest og Nord til Powder Floden, i hvis Bjergegn de røde Krigere synes at samle sig, og hvor ogsaa Detachementer af General Connors Commando drage hen for at give Indianerne a big fight, (et stort Slag) som det hedder. Hvad Udfald det vil faae, er saare uvist; thi Indianerne have sine Smuthuller, som de tye hen til, hvor det er vanskeligt for Tropperne at opsøge dem.

Vor Emigration rapporteres at have passeret Larami den 18de September i god Orden uden nogen Forstyrrelse, hverken af røde eller hvide Mænd; og Broder Winberg skriver, at Alt var vel med dem i enhver Henseende, men at de ikke ventede at naae Saltsøstaden førend den 1ste November.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1840. (Fortsat fra Side 29.)

Jeg har saaledes her anført nogle faa af de mange edeligt bekræftede Vidnesbyrd, der ere afgivne for at bevise vor Forfølgelse og de Drab, som fandt Sted i Missouri.

Da Brødrene forlode Missouri, vare de fattige, da de vare blevne plyndrede for Alt, som Pøbelen satte nogen Priis paa. Mange af disse Skjændselsgjerninger vare forøvede lige for Øinene paa Regjeringens Officerer, ifølge de ovenanførte Vidnesbyrd, og Alt blev sanktioneret af Staten Missouri, hvilket dens Legislatur noksom beviste ved de Beslutninger, den senere fattede. Da Brødrene vare saa talrige, vare de nødte til at adsprede sig over Staten Illinois og flere andre Stater for at faae Føde og Klæder, saa at kun faa Vidnesbyrd imod Missouri kunde blive samlede uden overdrevne Anstrængelser. Fire hundrede og een og halvfemsindstyve Personer have indgivet Fordringer paa Skadeserstatning af Missouri til et Beløb af een Million, tre hundrede og een og firsindstyve tusinde, fire hundrede og fyrgetyve Dollars og fem og halvtredsindstyve og en halv Cents, foruden en Mængde lignende Regninger, som senere vilde blive indsendte, og hvis de ikke snart blive betalte, vilde de inden lang Tid beløbe sig til en skjøn Sum, naar Renterne blive tillagte. Jeg overbragte de ovennævnte Fordringer til Congressen.

Tirsdag den 24de.

Staden Washington, den
24de Marts 1840.

Kjære Broder! Vore Forretninger her ere nu endelig sluttede. Igaar fattede Senatet den Beslutning, at Committeen skulde opløses, og at vi kunde tage vore Dokumenter tilbage, hvilket jeg har gjort. Jeg har taget Afskrift af vort Andragende, og ønsker at begive mig paa Reisen til Vesten strax. Jeg har ikke faaet noget Brev fra Præsident Rigdon, endskjøndt jeg ofte har skrevet til ham. Jeg har modtaget et Brev fra Broder Bennet, hvori han underretter mig om, at han var i Jerseys, og at han tænkte at faae mig til at reise den samme Vei og saa tage hjem med ham, — samt at han havde nogle Forretninger, som han ønskede, at jeg skulde udføre for ham her. Da han sidst skrev, fortalte han, at han endnu ikke havde faaet nogen Penge til at reise hjem for, men jeg veed neppe, hvad jeg skal gjøre med Hensyn til denne Sag. Dersom jeg ikke faaer noget Brev inden to eller tre Dage, agter jeg at forlade Philadelphia for at begive mig paa Reisen til Vesten.

Der er en retskaffen Mand her, der meget ligner en Qvæker, og hvis Navn er William Green (istedetfor John Green, som jeg skrev i et Brev til Broder Robinson). Han har to Bogtrykkerpræsser tilligemed andet nødvendigt Tilbehør, hvilket vil blive sendt til Commerce, forudsat at De kan skaffe ham Arbeide, og De vil underrette ham derom. Hvormeget Arbeide der er at udføre, veed jeg ikke; skriv derfor, dersom De behøver en saadan Mand og saadanne Indretninger. De kan nu let faae dem. Han troer ligesaa meget paa vor Religion som paa nogen anden, men han har imidlertid ikke megen Tro paa noget Læresystem.

Deres i Herren,
E. Higbee.

E. S. Jeg vil just bemærke, at det

Rygte er kommen gjennem Aviserne hertil, at De har taget Parti for Harrison. Der siges, at Rygtet er kommet fra nogle Herrer, som skulde have hørt det af Dem selv, da De reiste i Deres Selskab igjennem Staten Indiana. En anden Avis beretter, at der skal bygges 1,000 Huse i Commerce i Sommer, og jeg haaber, at dette Rygte medfører Sandhed.

Angaaende vore Forretninger vil jeg ligeledes bemærke, at det gjør mig meget ondt, at Dommer Young ikke har gjort Paastand paa, saaledes som det var foreslaaet, at faae vore Dokumenter trykkede, fordi det vilde have mødt Modstand. Om dette var skeet, vilde en Tale af Hr. Clay og en af Hr. Preston have været blevne holdte, hvilket jeg siden har erfaret; men jeg troer, det var en Streg af Senatorerne fra Missouri for at slippe fra denne Sag uden at vække Opsigt, idet de lode den gaae til Committeen. Dommer Young siger, at han var ængstlig for at faae den bragt for Committeen, men det synes, at han hellere har villet tage Sagen let end at resikere, at den skulde blive afviist.

Dersom han havde ladet disse Taler blive holdte, vilde næsten Enhver have læst dem, hvilket vilde have været en stor Skam for Missouri, (dersom der er nogen Skam der) og sat hele Landet i Bevægelse, saa at Congressen til næste Aar vilde have gjort Noget for os; men det er ikke nødvendigt at græde for spildt Mælk. Jeg har gjort Alt, hvad jeg har kunnet, med Hensyn til denne Sag, stolende paa Dommer Youngs Dygtighed til at paatale den til vor Fordeel. Jeg er alligevel tilbøielig til at troe, at dersom det var en Feiltagelse, maa det tilskrives Hovedet og ikke Hjertet.

Hr. Hotchis fra Fair Haven i Connecticut har skrevet et Brev til Dem, Broder Rigdon, og mig, hvilket synes at være skrevet i en god Mening. Han ønsker at faae at vide, hvorledes det gaaer med vore Forretninger her, og indbyder os til at tage ind til ham, dersom vi skulde komme til at reise paa den Kant. Han skriver, at hans Helbred er meget daarlig. Jeg har talt med Hr. Steward angaaende et Andragende og anmodet ham om at lægge det frem i Congressen, hvilket han har lovet at gjøre, dersom han kan. Han siger, han vil tale med nogle af Medlemmerne derom. Jeg har idag besvaret Hr. Hotchkis's Brev og sendt ham Committeens Indberetning.

E. H.

I denne Tid udspreder Herrens Værk sig hurtigt i de Forenede Stater og England; de Ældste reise omkring i næsten enhver Retning, og en Mængde blive døbte.

Onsdag den 1ste April 1840.

Fair Haven, den 1ste April 1840.

Velærværdige Joseph Smith, jun.

Min kjære Herre! Efter at have skrevet Dem til, og jeg derpaa var reist til Philadelphia uden at træffe Dem, skrev jeg et Brev til Washington, og fik Svar paa samme fra Dommer Higbee, af hvilket jeg først erfarede, at De var kommen tilbage til Illinois. Paa samme Tid fik jeg Committeens Indberetning angaaende Eders Andragende til Congressen om at faae Erstatning for den Skade, som er tilføiet Eder af Missourianerne. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke nærer stort Haab om en gunstig Afgjørelse, da jeg veed, hvor vaklende og krybende mange af Congressens Medlemmer i begge Huse ere, og dog er dette ikke det Værste hos dem, thi de mangle ikke alene moralsk Mod til at gjøre Ret, men de ville endog gjøre det, som de med Bestemthed vide, er Uret, naar de derved kunne hæve sig selv i politisk Henseende, og de ville med Ligegyl-

dighed og Hjerteløshed svigte Dem, mig og ellers enhver Anden, naar de derved blot kunne tilvende sig de Magthavendes Gunst og politisk Indflydelse. Dersom vi ikke skulle forlade os paa Fyrster, synes der at være endnu mere Grund til, at vi ikke skulle sætte vor Tillid til Politikere. Den Mening gjorde sig gjældende i Rapporten, at Domstolene i Missouri ville lade Eder vederfares en fuldkommen Retfærdighed, og at det derfor var høist urimeligt at henvende sig til Congressen desangaaende. Det er i Sandhed noget Nyt, at vi skulle henvende os til Røvere og deres Medhjælpere for at faae dem til at dømme sig selv til at erstatte, hvad de have stjaalet og straffe hverandre for de Mord, de have begaaet.

Jeg troer ikke, (endskjøndt det gjør mig ondt at maatte sige det) at I nogensinde ville faae en retfærdig og hæderlig Erstatning for Eders Tab af Eiendom eller nogensomhelst Opreisning for de personlige Krænkelser, Fornærmelser og Lidelser, der ere tilføiede Eders Folk i Missouri. Det, som I kunne have størst Tillid til med Hensyn til at gjenvinde Eders forrige Velstand, er Eders Folks hæderlige Opførsel, deres rene moralske Vandel, Retskaffenhed, utrættelige Flid og Udholdenhed samt velordnede Foretagender. Dette lægger Grundvolden til en Kapital, som aldrig kan tilintetgjøres, og som er Kilden til al sand Velstand.

Dommer Higbee siger, at Hr. Rigdon sandsynligviis er i New Jersey. Det vilde have været mig en stor Fornøielse at have seet Eder Alle hos mig, ligesom det var min Hensigt at have tilbragt en Tid i Washington, medens I vare der; men min Helbred har været saa daarlig, at jeg i de sidste otte Maaneder næsten ikke har kunnet udføre Noget af Alt, hvad jeg havde foresat mig.

Da jeg veed, at der bestandig lægges nye Medlemmer til Eders Samfund, er det kommet paa mit Sind, at Nogle af dem maaskee ikke have Jordeiendom, og jeg omtaler dette, fordi jeg er Medeier af en Landstrækning af omtrent 12,000 Akres fortræffelig Jord, bestaaende af baade Skov og Græsland, femten a tyve Mile fra Springfield. Hr. Gillet og flere andre Familier ere bosatte der og ere ifærd med at dyrke de meest udmærkede Avlsgaarde. Dette er en af de bedste Landstrækninger i Staten.

Jeg veed ikke, hvad mine Medeiere ville gjøre med Hensyn til den Strækning, som ikke er solgt, (otte a ni tusinde Akres) men jeg er tilbøielig til at sælge den paa rimelige Vilkaar, dersom tyve a fyrgetyve Familier af Eders Samfund, hvis Medlemmer ere saa vel anskrevne for deres Indsigt, Flid og moralske Vandel, vilde danne en Koloni af dygtige Jordbrugere. Jeg eier ogsaa i Forening med de samme Herrer en Landstrækning nærved Rock River (Klippefloden) i Henry og Mercer Countier, og jeg troer, at denne Egn vilde af flere Grunde være fordeelagtig til en Koloni for Eders Folk. Jeg har ikke talt med mine Medeiere derom, men jeg antager, at de ville tage Hensyn til to væsentlige Punkter, nemlig Kjøbernes Soliditet og Visheden om de enten virkelig komme til at nedsætte sig der eller ikke.

Dersom De troer, at der kunde dannes to Kolonier af Medlemmer af Eders Samfund, vilde De gjøre mig en Tjeneste ved at underrette mig derom snarest muligt. Prisen paa den Deel, der er beliggende i Nærheden af Springfield, og hvilken indbefatter omtrent ligemeget af Skov og England, antager jeg vil blive 4 Dollars og 50 Cents pr. Akre. Intet England alene kan sælges for mindre end tre Dollars, og noget ikke for mindre end halvfjerde, og jeg er overbeviist om, at halvfemte Dollars for Skov og England

er en meget lav Priis, i Særdeleshed da Kjøberne vilde faae Kredit paa den største Deel af Kjøbesummen. Den anden Strækning bestaaer næsten udelukkende af fladt England, men er den smukkeste Deel af denne Egn. Det er rimeligviis værd halvfjerde Dollars pr. Akre.

Da Papiret er udskrevet, har jeg kun Plads til at bede Dem at hilse alle mine Venner i Commerce. Jeg beder Dem at sige til Udgiveren af the „Times and Seasons," at jeg skal gaae til Banken, saasnart min Helbred tillader det, og da skal jeg sende ham 10 Dollars.

Deres ydmyge Tjener,
Horace R. Hotchiss.

Fredag den 3die April 1840.
Ved James Ivans i New Jersey.
Broder J. Smith, jun.

Kjære Herre! Jeg har tænkt at anvende en Deel af denne Morgen til at skrive til Dem. Jeg erfarer af et Brev, som jeg fik igaar fra Broder Higbee, at Senatet har affærdiget vort Andragende paa den Maade, at det ifølge Constitutionen ikke anseer sig bemyndiget til at blande sig i Sagen mellem os og Indbyggerne i Missouri, og henviser os enten til Missouris eller de Forenede Staters Domstole for at faae Skadeserstatning. Jeg er imidlertid fuldkommen overbeviist om, at der blot er en eneste Person i Missouri, som vi med Sikkerhed kunne sagsøge, og det er Boggs; men han har, som bekjendt, spillet Bankerot og kan ikke betale sin Gjeld, saa at dersom vi vilde sagsøge ham, maatte vi selv betale Omkostningerne, da han ikke har Noget at betale med. Derfor ere vi for Nærværende nødte til at bære vore Tab uden nogen Erstatning. Dommer Higbee er nu paa Hjemveien og har nu været det i ti Dage. Han fik Penge af Dommer Young, hvormange veed jeg ikke, men han vil selv kunne underrette Dem derom, naar han kommer hjem. (Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Formodet Jordrystelse. For ikke længe siden hørte man i Ribeegnen en stærk, rullende Lyd, som menes at have staaet i Forbindelse med en svag, men dog tydelig Jordrystelse, der, som det berettes i „Vesterjydsk Avis," ogsaa hørtes i Egnen ved Varde, og syntes at gaae i sydostlig Retning. Da Himmelen var aldeles klar og fuldkommen skyfri, ligger det nær at antage, at denne Naturbegivenhed virkelig har staaet i Forbindelse med en Jordrystelse.

England. Fra Løverdag den 7de indtil den 10de October har der ved den engelske Kyst raset en heftig Orkan. Overalt fra Havnestæderne indberettes om Skibbrud. En Brig, „Medara," der for 8 Dage siden havde givet sig paa Veien til Hamborg, strandede og sank ligeoverfor Shields (Nordengland) i Nærheden af Havnedæmningen. Tusinder af Mennesker saae paa det uden at kunne yde Hjælp. Faa Timer efter sank Briggerne „Richmond" og „Favourite," der vare forladte af Mandskabet.

Den engelske Premierminister, Lord Palmerston, er den 18de forrige Maaned afgaaet ved Døden i en Alder af 81 Aar.

Frankrig. Choleraen i Paris har indtil den seneste Tid fremdeles været i Tiltagende, og der har været anmeldt over 200 Dødsfald daglig; men i Virkeligheden er Antallet endnu større, da ikke alle stedfundne Choleratilfælde anmeldes som saadanne. Det indtraadte kjølige, ja næsten kolde Veirlig har altsaa ikke udøvet nogen gunstig Indflydelse paa Sundhedstilstanden i Paris, men tvertimod forøget Antallet af de Syge. I det sydlige Frankrig har Choleraen ligeledes været i Tiltagende de sidste Dage. I Nimes døde der i Løverdags 13, i Marseille 11 og i Toulon i Fredags 14 Personer. I Bezieres er Choleraen nu ogsaa udbrudt.

Tydskland. En fire Etages Bygning, der beboedes af flere Familier og i hvilken 60 Arbeidere vare beskjæftigede i fire store Værksteder, er den 20de Octbr. styrtet sammen. Man har allerede fundet 11 Døde og 16 Saarede. Senere er en anden Bygning ved Königsthor ligeledes styrtet sammen.

Spanien. Efterretningerne fra Madrid angaaende Choleraen ere foruroligende. Den 12te October indtraf der 540 Tilfælde, hvoraf 175 med dødelig Udgang. Den 13de October var Sygdommen mindre heftig, desuagtet herskede der en almindelig Skræk.

Tyrkiet. En ny Ildebrand i Konstantinopel har den 6te October lagt 300 Huse i Aske.

China. Fra China skrives: I Yang-tse-Kiang Dalen have Oversvømmelser anrettet store Ødelæggelser paa Kornmarkerne og Bomuldsplantningerne. Ovenfor Hankow er Flodens Vandstand 40 Fod høiere end paa samme Tid i forrige Aar. Staden Nanking staaer fuldstændig under Vand. Distriktet, der tidligere lignede en yndig Have, frembyder nu et sørgeligt Skue. Byerne, tidligere Monumenter af architechtonisk Skjønhed, ere nu Steendynger, og Sletterne og Græsmarkerne, hvor tidligere talrige Hjorder græssede, blive nu lagte øde af Ulve.

Amerika. Forholdet mellem de Forenede Stater paa den ene Side og England og Frankrig paa den anden er i den senere Tid blevet meget spændt. Den amerikanske Regjering vil ikke anerkjende Keiserdømmet Mexiko, saalænge det understøttes af fremmede Bajonetter. Et stort Parti, hvoriblandt General Grant, er af den Formening, at de Franske bør uddrives med Vaabenmagt fra Mexiko.

Medens Times's Beretninger fra Amerika omtale Fenierbevægelsen i Unionsstaterne som betydningsløs, meldes i en Newyorker-Skrivelse af 26de September, at Fenierne have tilveiebragt en Sum af 5 Millioner Dollars og ere ifærd med at kjøbe eller leie 8 større Krigsskibe, for at drage deres irske Brødre tilhjælp.

Australien. Det nordlige Australien er hjemsøgt af en stærk Torke. Faarene døe i Tusindviis.

Blandinger.

De franske Autoriteters Sanktion af Polygami i Algier. Israeliternes Polygami i Algier har i længere Tid været et Stridsspørgsmaal i denne

Koloni. Allerede for længe siden have Jøderne i Algier ingivet Andragende om at faae de samme Rettigheder og Privilegier som andre franske Borgere, og under Keiserens Besøg derstedes i afvigte Sommer benyttede de denne gunstige Anledning til at fornye deres Begjæring om „at maatte blive optaget i det store franske Folks Skjød med de samme Rettigheder, som deres Brødre i Hovedstaden nyde."

Den keiserlige Regjering i Algier har besluttet, at de indfødte Israeliter der skulle blive regjerede efter deres egen Lov, da de aldrig have viist, at de agtede at opgive den til Gunst for de franske Love. Den høie Øvrighedsperson M. Mazel, Generaladvokat, har fattet den Beslutning, at det skal tillades Jøderne at tage flere Hustruer, og at ogsaa de Børn, der ikke ere af første Ægteskab, skulle ansees som ægtefødte, altsaa ligeberettigede med disse.

Porcellainsfabrikationen i Paris. Ifølge Revue Contemporaine ere alene i Paris 1,872 Personer, hvoriblandt 458 Fruentimmer, beskjæftigede med Maling og Forgyldning af Porcellain. Af dette Antal var 187 Hovedpersoner, og Resten Medhjælpere. Det færdige Produkt, hvoraf omtrent $1/6$ udføres, har en Gjennemsnitsværdi af c. 5,300,000 Fs. aarlig, og en mandlig Arbeiders Fortjeneste er gjennemsnitlig c. 5 Fs. daglig, ikkun Faa tjene mere, Ingen dog over 12 Fs. om Dagen. Fruentimmerne fortjene i Almindelighed fra 2 Fs. til $2\frac{1}{2}$ Fs. daglig, og ikkun ganske enkelte, særdeles dygtige, indtil $4\frac{1}{2}$ Fs. daglig. Den største Deel Arbeide udføres imidlertid af Lærlinge, der enten arbeide aldeles gratis eller kun faae fra $1/4$ indtil 1 Fs. daglig. I det Hele taget synes dette Erhverv ikke at være meget lønnende, eftersom c. $1/5$ af ovennævnte Antal Hovedpersoner fortjene under 2,000 Fs. aarlig, hvoraf endda forlods skal afholdes Værksteds- og Boutikleie, der ikke kan anslaaes til minde end omtrent 1,000 Fs. aarlig, selv for en lille Bedrift.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Religiøs Tolerance.

(Fra „Millennial Star.")

Forkyndelsen af Sandheden for Verden i denne Uddeling har været ledsaget af overordentlige Vanskeligheder. De Grundsætninger, som ere blevne fremsatte, have været saa stik modsatte alle Nutidens Systemer baade i politisk og moralsk Henseende, at det kun har været formedelst den standhaftigste Udholdenhed, ufortrødent Arbeide og urokkelig Tro og Haab, at Sandhedens Forkyndere have havt saa stor Fremgang, og selv efterat de have aabnet Veien for Evangeliet og udsaaet Sæden, have de havt et meget vanskeligt Hverv at udføre. Brødrenes Efter-Arbeide har ikke været saameget at opmuntre til det Gode som at standse det Ondes Væxt og Fremadskriden; men naarsomhelst Ukrudtet er blevet udryddet af Hjertet og Hindringerne for den sande Christenkjærlighed fjernede, fremspirer det Gode næsten af sig selv. Begynd at vise et Menneske Værdløsheden af dette Livs Glæder tilligemed den Magt, det er i Besiddelse af til at afstaae fra dem og overvinde sine onde Tilbøieligheder, og strax vil den oprindelige Harmoni og rene Følelser vende tilbage. Endnu engang seer det sin forrige Tilstand ligesom i et Speil, og Skabelsens Morgengry synes ligesom at straale rundtomkring det, hvilket opfylder det med en himmelsk Længsel og Attraa efter at gjøre det Gode. Derfor er Evangeliet Noget, hvori Menneskene kunne see sig selv, ikke alene som de ere, men tillige som de vissselig kunne og ville blive; men Maaden, hvorpaa Mange betragter det, har svaret saa lidet til Hensigten — at indpræge det i Sindet, at de slet ikke have fundet nogen Skjønhed og Elskværdighed deri, hvorfor de have klynget sig til deres Traditioner, ligesom Skældyrene til Klippen. Dersom vi ville undersøge de Følger, hvilke dette har havt for Verden og de Virkninger, som falske Traditioner have udøvet paa Menneskets Sind, vilde det forbause os at see, at Verden skulde være saa blind at sætte sig selv i en saa falsk Stilling. Der er kun een Gud, Sam-

fundet, og den offentlige Mening er dets Prophet. Saaledes taler den orthodoxe Prælat, der fra sit ophøiede Sæde i Cathedralkirken eller sin Stol i Kapellet kalder sine Brødre til Bøn. Og, idet han fremsætter sine Anskuelser som ufeilbarlige og himmelske Sandheder og lader dem som saadanne efterhaanden udbrede blandt sine Troesfæller, er det ikke at undres over, at disse vrange Forestillinger og Begreber have været til Hinder for Alt, hvad der har hensigtet til Menneskeslægtens Vel, og istedetfor at søge Oplysning har man været tilfreds med at sidde i et værre end ægyptisk Mørke, simpelthen fordi Folkets Ledere have sagt, at vore Forfædre aldrig have fulgt eller bifaldt en saadan Fremgangsmaade. Lovgivere, Theologer og Philosopher have været paavirkede af den samme Aand. Det synes i Sandhed, som om hele Verden ene og alene var sat i Bevægelse af Fortiden. De henrundne Aarhundreder synes ligesom at gaae forbi vort Blik i hæslige Skikkelser, og af disse spøgelsesagtige Skygger troe vi, at vi kunne frembringe Noget, der er fuldkomment og symmetrisk, — noget Virkeligt, som man kan gribe fat paa og lære Noget af. Hedengangne Personer ere saaledes i Virkeligheden vore Lovgivere og Dommere, og de Levende bære deres kostbare Embedsdragter samt udgive deres Love og Forordninger; afdøde Konger og Keisere regjere paa Thronerne, medens deres Efterfølgere blot bære deres Kroner og svinge deres Sceptre; hedengangne Religionslærere udøve deres Indflydelse paa vore Prædikestole, medens deres mørke, ukjærlige Dogmer blive udbasunede af de Levende, der bekjende sig at være Barmhjertighedens, Sandhedens og Kjærlighedens Talsmænd, og paa denne Maade hindres Menneskeslægtens Fremadskriden af den store Skare fra de „tørre Beens Dal." De Afdøde ere saa at sige Tidens og Skjæbnens virkelige Herrer, der have tilkjæmpet sig et uhyre Herredømme. Det kunde næsten synes, som om Salomon hentydede til vor Tid, da han skrev disse bekjendte Ord: „Der er intet Nyt under Solen." Vi kunne gaae hvorsomhelst vi ville i den civiliserede Verden — midt iblandt Fabrikker, Kunster, Videnskaber og Opdragelsesanstalter, saa ville vi dog overalt finde Spor af, at man midt i det nittende Aarhundrede med alle dets Opfindelser, Forbedringer og hele dets Fremadskriden, dog støtter sig til Fortiden. Dersom en større Kirke skal bygges eller et Pallads opføres, maa det være enten i gothisk, arabisk eller græsk Stiil. Dersom en Kunstner skal udføre et Maleri eller forfærdige en Billedstøtte, maa det være efter de Mønstre, der ere efterladte af en Ruben, en Raphael eller efter de gamle Grækeres Mesterværker. Skal der besørges en ny Oversættelse af Bibelen, eller Noget føies til den bestaaende Gudstjeneste, maa man ikke forandre Noget i Kirkefædrenes og Reformatorernes Bestemmelser, men disse Bolværker for Kirken maae bevares og holdes uforkrænkelige; og hvorsomhelst vi vende vort Blik, finde vi ikke nogen selvstændig Tænken eller alvorlig Overveielse over, at der behøves Noget til at standse den overhaandtagende Vantro og til at befordre, at Fred og Retfærdighed maatte udspredes paa Jorden. Dette er Grunden til, at Menneskene ere saa mistroiske mod at lytte til Sandheden. „Fra den Dag," sige de, „Fædrene ere hensovede, forblive alle Ting som fra Skabningens Begyndelse," og de smigre sig med, at det fremdeles vil blive saaledes, og troe, at de Lægemidler og den Balsom, der er i deres Besiddelse, vil være tilstrækkelig til at helbrede den døende Verden. De Gamles Higen og Tragten efter noget Bedre finder ikke nogen Plads i deres Hjerter, og de herlige Sandheder,

som styrkede og opmuntrede de gamle Hellige, ere i Tidens Løb blevne fordunklede, og der er ikke Andet tilbage af dem end livløse og formørkede Begreber, som drage Livskraften fra Verden, medens de alligevel vedblive at være noget „formløst og ulegemligt Intet" ligesom forhen.

Men foruden denne Fastholden ved Fortiden med Hensyn til Troesanliggender og det borgerlige Samfund, har man i vore Dage en stærk og meget farlig Tilbøielighed til at efterligne de hedengangne Generationer i at betragte og behandle ethvert nyt Lærdomspunkt. Det er ikke nok med, at Menneskene vægre sig ved at lytte til ethvert nyt Læresystem, eller at de forkaste Nødvendigheden af enhver ny Opdagelse og Opfindelse, men de opkaste sig endog til Dommere og sige: „Saavidt kunne I prædike, men dersom I gaae videre i Eders Afvigelse fra os, kunne vi vel i vor uendelige Godhed tolerere Eder, men vi ville ikke beskytte Eder." En saadan Fremgangsmaade er ikke andet end en Gjentagelse af Middelalderens Lehnsvæsen, da Statsstyrelsen anmassede sig Ret til at afgjøre, hvad man skulde troe eller ikke, da enhver Afvigelse fra en vis bestemt Troesformel blev brændemærket som Kjætteri og straffet med Døden. Kunne vi ikke være tilbøielige til at troe, at vor Tid var skredet saavidt fremad i Oplysning, at den verdslige Magt ikke vilde befatte sig med Troessager, idet man burde forstaae, at dersom der skulde være noget religiøst Læresystem, som kunde føre til Brud mod Landets Love, skulde Overtræderen blive straffet som en Forbryder i Staten og ikke som Kjætter. Men dette saa inderligt ønskede Tidspunkt er endnu ikke kommet; derimod paastaae Menneskene, at de ere istand til at drage Demarcationslinien og bestemme hvor og med hvilken Sekt Religionsfriheden skal begynde og ende. Det falder ofte paa vort Sind, at den Frihed, som her og i andre Lande er forundt de forskjellige Religionspartier, er ikke saa meget grundet paa en rigtig Opfattelse af dens Billighed og Retfærdighed, men Grunden dertil maa snarere søges deri, at en eller anden Sekt er bleven saa talrig og almindelig, at den baade er en Gjenstand for Frygt og offentlig Agtelse. Vi kunne tage John Wesleys Tilhængere som Exempel herpaa. Han var stedse forfulgt, men stred derimod, og nu er det Parti, han stiftede, sat ved Siden af andre Religionssamfund under Navn af „protestantiske Dissentere." Det er naturligt, at det Spørgsmaal kunde fremsættes: „Hvad er Aarsagen til, at man unddrager de Sidste-Dages Hellige Beskyttelse eller borgerlig og religiøs Frihed?" Grunden hertil er ligefrem den, at Andre opkaste sig til Dommere over deres Lære og betragte den som kjættersk og gudsbespottelig. Man paastaaer, at den engelske Statskirke er i Besiddelse af hele den apostoliske Magt og Myndighed, og dens Bekjendere lee ad den romersk-katholske Kirkes Paastande og Bestræbelser. Svedenborgianeren holder fast ved sin dunkle og sværmeriske Troesbekjendelse og seer med Foragt ned paa Baptisten eller Presbyterianeren. Hvad er Rettesnoren, efter hvilken vi kunne udfinde Sandheden? Protestanterne lee ad Pavens Circulære, Colenzo ad Menneskenes Tro paa de fem Mose Bøger, Renan ad Jesu guddommelige Natur, og Billeddyrkeren ad den Gud, som Christenheden tilbeder. Hvorledes kunne disse Mennesker blive tolererede? Vore Modstandere sige, at de Sidste-Dages Hellige prædike en gudsbespottelig Lære; men om saa var, berøver dette dem Retten til Tolerance og Beskyttelse? For hvem ere deres Lææresætninger gudsbespottelige? For dem, der ikke troe dem, og det er med disse ligesom med den skinhellige Hykler,

der med Forfærdelse vender sig bort fra den, som vover at benegte Arvesynden, eller som med en catholsk Præst, dersom han skulde faae høre, at Nogen vilde yttre Tvivl om Skjærsildens Tilværelse eller om Virkeligheden af Brødets og Vinens Forvandling i Nadveren til Jesu Legeme og Blod. Enhver Religionsforfølgelse er opstaaet formedelst saadanne uholdbare Grunde. Romerne, som besatte enhver Høi og Dal med Guder, Gudinder og Halvguder, forfulgte de første Christne, fordi de kun tilbade eet høieste Væsen, idet de ansaae en saadan Gudsdyrkelse for Gudsfornegtelse. Under Dronning Marias Regjering i England forfulgte Catholikerne Protestanterne, fordi de ansaae dem for daarlige Undersaatter, og i Dronning Elizabeths Tid forfulgte til Gjengjæld Protestanterne Catholikerne, og det just af den samme Aarsag. Calvinisterne underrette os om, at Menneskenes Skjæbne er uigjenkaldelig bestemt fra Evighed af. Kan man ikke med Rette sige, at en saadan Troesbekjendelse afskjærer enhver Opmuntring til Dyd og er derimod skikket til at befordre Ryggesløshed og Ugudelighed? Alligevel bliver en saadan Lære prædiket offentlig og troet af Tusinder; men naar de Sidste-Dages Hellige istedetfor at troe paa Bibelen alene — føier lidt Mere til den, og troer, at Joseph Smith var en Prophet, som var udrustet med guddommelig Myndighed, da er det Noget, der bliver betragtet som Gudsbespottelse og Kjætteri.

Man underretter os endvidere om, at vor Lære i og for sig selv er gudsbespottelig. Her kunde atter det Spørgsmaal opstaae: „Hvori bestaae disse syndige Læresætninger, og paa hvilken Vægtskaal skulle vi veie dem?" Shakerne troe ifølge deres Religion, at det ikke er tilladt at gifte sig, og det uagtet det er aldeles modsat det første store Bud: „Vorder frugtbare og formerer Eder." Lide de Forfølgelse? Nei, vísselig ikke. Man har sagt os, at Munkevæsenet og Cølibatet leder til Umoralskhed. Sætter Statsstyrelsen sig imod dette? Nei. Disse Institutioner have deres Forsvarere i Staternes lovgivende Forsamlinger, som bestemme vore Love og anvise os vore Rettigheder og Privilegier; men endskjøndt Saadant finder Sted i deres egen Midte, bekymre de sig dog ikke derom, medens de paa samme Tid tale om at knuse et System, der er langt renere og friere for Umoralskhed samt fjernet flere tusinde Mile fra dem, og det blot fordi de ikke troe derpaa.

Naar Avisredaktører og offentlige Talere yttre sig om, at „Mormonismen" bør undertrykkes, fordi den er „gudsbespottelig," „umoralsk" og forsvarer „Polygami," da mindes vi en Bemærkning om de Sidste-Dages Hellige, som er fremsat af John Stuart Mill, en af Nutidens største Skribenter om Statsstyrelsen og en uafhængig og frisindet Tænker, og vi troe, at vi ikke kunne slutte denne lille Afhandling bedre end ved at benytte den omtalte Bemærkning dertil:

„Naar de (Mormonerne) have givet efter for deres Modstandere langt mere, end man med Billighed og Retfærdighed kunde gjøre Fordring paa, og de have forladt det Land, hvor deres Lære ikke kunde taales, og de nedsatte sig i en fjern Afkrog af Jorden, som de have været de Første til at gjøre beboelig for menneskelige Væsener, da er det vanskeligt at kunne indsee, at noget Andet end Tyranni kan hindre dem i at boe der under hvilkesomhelst Love, de selv maatte ønske, forudsat at de ikke fornærme Andre eller negte dem, der maatte være utilfredse med at boe iblandt dem, at afreise naar og hvorsomhelst de ønske. Jeg kan ikke indsee, at nogetsomhelst Samfund har den mindste

Ret til at tvinge Civilisationen paa Andre. Saalænge de, der lide formedelst forældede og uretfærdige Love, ikke fordre Hjælp af andre Samfund, kan jeg ikke indsee, at Nogen, som ikke staaer i den ringeste Forbindelse med dem, bør stride ind og fordre nogen Forandring i det Bestaaende, med hvilket alle Vedkommende synes at være fuldkommen tilfredse, og det vilde være en stor Skjændsel for Enhver, der vilde søge at faae tilintetgjort et Samfund, som er Tusinder af Mile borte, og med hvilket de ikke have Noget at skaffe. Man kan sende Missionærer iblandt dem, om man ønsker det, til at prædike imod dem, eller ved andre tilladelige Midier (hvortil jeg ingenlunde regner det, at standse Prædikanterne) søge at hindre Udbredelsen af deres Lære inden det Samfund, man selv hører til. Dersom Civilisationen kunde trænge sig frem paa en Tid, da Barbarismen beherskede Verden, er det for meget nu, da den fuldkommen har tabt sit Herredømme, at frygte fo', at den atter skulde komme tillive og fortrænge Civilisationen. Naar denne ikke længere kan modstaae Barbarismen, maa den være saa udartet, at hverken Religionslærerne eller nogen Anden vil foretage sig det Ringeste for at bevare den. Dersom det paa noget Sted er blevet saaledes med Civilisationen, saa er det saa meget bedre, desto før man kan blive af med den."

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 41.)

For at bringe Menneskene til at forstaae Tingenes sande og evige Beskaffenhed, — for at lære dem at udvikle de Grundsætninger, som ere nødvendige for enhver Mand og Qvinde, og for at berede Veien for Guds Rige, er det hellige Præstedømme (eller Ret til at handle i vor himmelske Faders Sted) overdraget til Mænd her paa Jorden, — Mænd, der ligesom Petrus fordum har den Magt, at hvad de „binde eller løse" her paa Jorden, skal ogsaa være „bundet eller løst i Himmelen," ere blevne opreiste i vore Dage. De ere blevne anbetroede Himmeriges Riges Nøgler eller Magt og Myndighed til under Herrens Veiledning at berede Veien for den patriarkalske Regjeringsform, til at binde og besegle Familiebaandet og Ægteskabet her paa Jorden efter de evige Love — samt til at sætte Alt i Orden til den store Dag, som er ivente.

I Christi Dage vare Apostlerne Indehavere af Præstedømmet, og de gjorde Brug af den Myndighed, som var dem anbetroet, til at velsigne Menneskene. Idet deres Blik var henvendt til den Tid, da de Hellige skulde arve Riget, og den himmelske Familieorden indføres iblandt dem, lærte de, at „Manden er ikke uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren." Pauli Yttringer vise, at de Hellige paa hiin Forfølgelsens Tid ansaae det for Viisdom at afholde sig fra Ægteskab, da der var stor Sandsynlighed

for, at mange af dem vilde komme til at lide Martyrdøden.

De gamle Apostler kaldte deres Institutioner „Himmeriges Rige," fordi de arbeidede for det; de foretoge sig ikke Noget, som ikke havde Hensyn til det. Enhver Anordning og Ordinance gik ud paa at berede Menneskene for hiin store Dag, og omendskjøndt de dengang ikke kunde oprette Riget, saa kunde de dog prædike derom og berede de Helliges Sind derfor. De kunde „binde og besegle" de Hellige til hverandre efter det himmelske Mønster, ligesom de derefter prædikede om Opstandelsen, da Menneskeslægten skulde vende tilbage til Jorden igjen som virkelige Mænd og Qvinder for at blive Medlemmer af Guds Rige, da deres Besegling skulde blive til Virkelighed.

I vore Dage er der bleven opreist Apostler og Propheter for at udføre den samme Mission; men da Tiden til Indførelsen af den patriarkalske Regjering nu er meget nærmere, saa maa der nu gjøres mere praktiske Forberedelser for den, og derfor maae Guds Tjenere tage Forholdsregler og træffe saadanne Foranstaltninger, som forhen have været ubekjendte iblandt Menneskene, og de maae gjøre de Hellige fortrolige med Rigets Oprettelse og Indretninger. Man kalder denne Uddeling Guds Riges Oprettelse, fordi det nu tildeels bliver oprettet i dets Fylde, medens de gamle Propheter og Apostler blot kunde gjøre indirekte Forberedelser dertil. Men naarsomhelst Gud har havt inspirerede Mænd paa Jorden, have de arbeidet og prædiket for at berede Menneskenes Børn til at antage det og for at de skulde glæde sig i Haabet om engang at komme til at nyde dets Velsignelser. De gamle Patriarker og Propheter, der skuede hen til „Gjenoprettelsens Tid," fik Forjættelsen af Gud om at faae store Dele af Jorden til Arv for sig selv og deres Afkom. Abraham modtog den Forjættelse, at han skulde faae Canaans Land til en „evig Arv" og at hans Afkom skulde blive talrig som Stjernerne paa Himmelen og som Sanden paa Havets Bred. Jakob „brødes" indtil Dagbrækningen for en lignende Velsignelse, og inden han døde, sagde han til sine Børn, at han havde faaet større Forjættelser end hans Forfædre. Alle disse døde uden at have modtaget de lovede Velsignelser, men Paulus siger, at de vare fuldt forvissede om, at de ikke skulde tabe en eneste af dem.

Alle disse Mænd tilligemed deres Troesfæller tilhøre den samme Familie og ere ligesaa meget Led i den store Kjæde som vi, og ville opnaae den samme Herlighed og de samme Velsignelser, eftersom de ere blevne beredte for dem ved at adlyde Guds Love. Dette er Meningen af disse Pauli Ord angaaende de gamle Fædre: „Vi kunne ikke blive fuldkommede uden dem."

Saaledes ville alle de Retfærdiges Arbeider fra Skabelsen af blive forenede til eet stort Hele, — den Almægtiges Planer ville blive udførte, Menneskeslægten bragt tilbage til dens oprindelige Reenhed, og saaledes ville Guds Hensigter opfyldes og Menneskene opnaae Maalet for deres Skabelse.

Da vi saaledes i Korthed have viist, at „Mormonismen" tilskriver Guddommen en stor, herlig og letfattelig Plan med Hensyn til Menneskeslægten og en saadan, som tilsidst vil seire, ville vi henvende vor Opmærksomhed paa Udstrækningen af samme tilligemed dens Magt til at kunne forherlige Skaberen og velsigne Menneskeslægten.

Det Evangelium, som fremsættes af de Sidste-Dages Propheter og Apostler, er det, der fører til Liv og en evig Fremadskriden i de himmelske Herredømmer. Det er den Plan, efter hvilken Jehovah ud-

fører sine uendelige Hensigter. Det indbefatter de Grundsætninger, ved hvilke han forøger sine Herredømmer samt ordner og regjerer dem, ligesom det er ved samme, han udspreder Lys og Sandhed iblandt sine Skabninger og gjennem al Evighed fører dem fremad til større og større Fuldkommenhed paa den evige Fremadstridnings Bane.

For at forstaae dette, vil det være nødvendigt her at anføre, at i det Lys, „Mormonismen" betragter Tingene, existerer der kun eet Slags Væsener i alle Guds Skabelser. En af denne Kirkes Apostler siger i sin „Nøgle til Theologien":

„Gud, Engle og Mennesker ere alle af eet Slags, een Stamme og een Slægt, vidt adspredte iblandt Planetsystemerne ligesom Kolonier, Riger og Nationer. Den store Forskjel, der er mellem de enkelte Væsener af denne vidtudbredte Slægt, bestaaer i de forskjellige Grader af Kundskab og Reenhed, som de have opnaaet, samt i den Stilling, de indtage i Fornuftvæsenernes Række .... Der er eet Overhoved, som er over Alle, ved Alle og i Alle formedelst sin Aands Kraft."

Grunden til dette Overhoveds Myndighed er den patriarkalske Orden, der indbefatter Betingelserne for Tilvæxt og Ret til at regjere, medens tillige Sandhed og Hellighed ligesom voxe ud af den, og i een Henseende ere en nødvendig Følge af den, samt ere dens naturlige Ledsagere, der forhøie dens Værd. Dens Form er alligevel blot een. Betingelserne for Tilvæxt i Magt og Herredømme nødvendiggjøre Lovene for Sandhed og Orden, medens Viisdom, Lys og Sandhed paaskynde denne Fremadstriden ved at fremstille den Herlighed, Skjønhed og Lyksalighed, som hele Slægten er bestemt til. „Religion" og „Natur," som man almindelig kalder det, ere ikke to forskjellige Systemer, men den ene voxer ud af den anden.

Altsaa, hvad der angaaer den sande Regjeringsform, da er den patriarkalske Orden den naturlige og retmæssige. Den er grundet paa Kjærlighed og Menneskenes naturlige Slægtskabsforholde. Hos ethvert Barn, som bliver født til Verden, er der nedlagt en naturlig Tilbøielighed til at agte og adlyde en saadan Regjeringsform, og dersom ikke Forældrene ved et uviist og daarligt Forhold tilintetgjorde den naturlige Agtelse, som Børnene have for dem, vilde det være ligesaa naturligt for disse at være forekommende imod dem, som det er for Blomsten at vende sig mod Solen, og der vilde ligesom af sig selv opstaae saadanne smaae Regjeringer i millionviis, der alle vilde bære Vidnesbyrd om det oprindelige himmelske Mønster, og det uagtet Ærgjærrighed, Grusomhed og Tidsalderes Magtranere for længe siden har banlyst denne Institution fra Jorden.

Den patriarkalske Regjeringsorden er altsaa grundet paa Naturens evige og uforanderlige Love, efter hvilke den Almægtige regjerer de utallige Verdener, og de ere noie forbundne med Religionen eller Evangeliets store Videnskab. Han aabenbarer Sandhedens, Retfærdighedens, Barmhjertighedens og Kjærlighedens Grundsætninger, og derpaa forener og sammenknytter han sine Børn formedelst de naturlige Følelser og den gjensidige Hengivenhed, der opstaaer paa Grund af de forskjellige Familieforholde. Saaledes har han nedlagt de ømmeste Følelser i Menneskets Bryst og indflettet dem i Livets og Saliggjørelsens Plan, der skildrer deres Skjønhed og Elskværdighed, og paa samme Maade sammenbinder han de utallige Verdener, som han har frembragt formedelst sin Skabermagt og uendelige Viisdom til et Hele, der er bestemt til en evig Fremadstriden.

Den, der studerer Livets Videnskab,

vil see, at den patriarkalske Regjeringsorden er afpasset saaledes, at den er anvendelig baade i et mindre og større Samfund, baade i en enkelt Familie og i utallige Verdener. Det var ifølge denne herlige Plan de gamle Patriarker regjerede, og det er formedelst den de evige Verdener beherskes og kontrolleres. Denne Plan bærer derfor — ligesom de øvrige Guds Gjerninger — Præget af dens store Ophav.

Vi see i Naturen et slaaende Exempel paa, hvorledes Gud har sat Livet i Forbindelse med den stærkere Skabnings Evne og Tilbøielighed til at lede og underholde den svagere. Den lille Qvist leder og forsyner de unge Skud og Blade med den nødvendige Saft og Næring. Grenen ernærer Qvisten, og Stammen afgiver Vædske til Grenene og holder disse og Qvistene tilsammen, medens Rødderne ligesom regjere hele Træet eller ere den livgivende Kilde baade for Grenene, Qvistene, de nye Skud og Bladene. En Samling af Træer kunne sammenlignes med et Samfund, der bestaaer af flere Familier under et fælles Overhoved, som styrer og leder det Hele og har givet mangfoldige andre Væsener deres Liv og Tilværelse, medens denne Familiefader udleder sin Herkomst fra et endnu mægtigere Overhoved og fra en endnu tidligere Tidsperiode.

Saaledes er det med Menneskeslægten, der nedstammer fra de evige Verdener, hvilket Paulus siger var Tilfældet med Faderen og hans Søn Jesum Christum. Verdener ere fremstaaede efter Verdener, og Slægter efter Slægter. Saaledes er det ene Væsen og Samfund fremstaaet efter det andet, medens det ældre og mægtigere har en lovmæssig Ret til at lede og kontrollere det yngre og svagere, som det har givet Liv og Tilværelse.

Hvorsomhelst den himmelske Regjering existerer, er den begyndt med Familiefædre. Over dem regjerer Stammefyrster; over dem staae atter Fyrster, der regjere over hele Nationer, og endelig staaer det store Verdens-Overhoved over dem alle. Men denne Organisation standser ikke her; thi den har sit Udspring fra Evigheden af og naaer hen til det første store Ophav til Alt, hvad der existerer i Tilværelsen. Saaledes er den ene Regjering over den anden, og alle blive kontrollerede i det Uendelige af det samme store Overhoved. Enhver bliver lært, hvorledes han skal regjere sig selv, og denne Selvbeherskelse er den sande og uforanderlige Grundvold til Lyksalighed og en evig Fremadskriden. Paa denne Maade regjerer Enhver sig selv, men Alle ære, elske og adlyde det fælles Overhoved, ligesom de Alle forherlige Guds Egenskaber og udbrede hans Herredømme gjennem det uendelige Rum.

Dette Princip indbefatter paa een Gang Betingelserne baade for Skaberens uendeligt tiltagende Herredømme og Magt — og Menneskets evige Fremadskriden. Guds stedse tiltagende Herlighed er nøie forbunden med Menneskets Lyksalighed, og denne er ikke mindre indflettet i vor himmelske Faders evigt voxende Storhed.

Mennesket betragtes som Guds Afkom og bærer Spiren hos sig til de Egenskaber, der ere nødvendige for at kunne regjere. Det har derhos Evne til i det Uendelige at udvikles og forøge dets Afkom, der vil blive begavet med de samme Kræfter og Naturgaver, som vor Fader i Himmelen har udrustet os med.

„Mormonismen“ henviser Mennesket til dets eget Afkom og Udviklingen af dets aandelige Egenskaber som de Midler, ved hvilke det kan opnaae en tilkommende Storhed, men det alene paa Betingelse af en fuldkommen Lydighed til alle Guds

Bud, hvilket selvfølgelig ogsaa indbefatter Antagelsen af ethvert Lærdomspunkt, der indeholdes i Jesu Christi Evangelium. Uden dette vilde hans tilkommende Herredømmer (om de forøvrigt kunde opnaaes paa andre Betingelser) blive fulde af Forvirring, Splid og Uenighed, hvorved de vilde ødelægge sig selv.

Som den sande Grundvold til den stedse voxende Storhed og Magt formedelst lovlige Midler fremstiller „Mormonismen" Ægteskabet baade for Tid og Evighed i Overeensstemmelse med den Orden, som existerer blandt Fornuftvæsenerne i Himmelen. Derpaa henviser den til det evige Evangelium som det Middel til at sammenknytte Børnenes Hjerter til deres Fædre og Mødre. Det henviser Manden til vor himmelske Fader som det rette Mønster for hans Regjering, og leder ham til de evige Verdener som Skuepladsen for hans tilkommende Herredømmer, der aldrig ville faae nogen Ende, saafremt de ere grundede paa Retfærdighed. Saaledes er „Mormonismen" det første Læresystem, der siden Apostlernes Dage udvikler hvorledes og paa hvilke Betingelser Enhver kan faae Deel i Forjættelsen om „Throner, Herredømmer, Fyrstendømmer og Magter," og for at gjøre Evangeliet til Sandhed behøver det ikke at tilintetgjøre det, der i Virkeligheden existerer, og som vil vedblive at existere gjennem al Evighed.

Menneskene have søgt allevegne at finde Veien til Frelse, undtagen i deres egen Organisation. De have skuet ud igjennem Himmelrummet, og Nogle endog „hiinsides" det for at finde den Grundvold, paa hvilken deres „evige Huus" skulde opføres. De have troet, at den bedste Maade, hvorpaa de kunde begrunde deres Frelse, var at prøve at forglemme sig selv og de Kjære, som den Almægtige havde omgivet dem med. Endskjøndt Skaberen har omgivet os med alle de Elementer, som ere nødvendige i denne vor Tilværelse for at nyde Livet paa en behagelig Maade og stadig skride fremad, — skjøndt han har omgivet os med Væsener, som maatte kalde alle vore Evner, Kræfter og Egenskaber til Virksomhed, saa have dog Menneskene i Almindelighed næret de urimeligste Begreber om Evigheden og troet, at Gud ikke mere vilde bekymre sig om sit herlige Værk, men at han vilde begynde forfra igjen at skabe en ny Verden af nye Materialier, ligesom om han skulde have lagt en Grundvold, hvilken han ikke kunde bygge paa, eller ligesom han nogensinde skulde have opført en Bygning, der ikke svarede til Grundvolden.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Undersøg en Sag fra begge Sider.

„Hvilket et stakkels, bedraget Folk er ikke de Sidste-Dages Hellige, og hvor forbausende er det derfor ikke at see, hvorledes de lede Andre paa Vildspor, og det Saadanne, der kunne synes at være altfor forstandige dertil?" Saaledes raisonnere Mange om de Sidste-Dages Hellige blot paa Grund af falske Rygter, uden at kjende

deres Lære og uden at gjøre sig den Uleilighed at undersøge Sagen fra begge Sider, og derved berøve de sig det Privilegium at faae høre, hvad der fremføres til dens Forsvar. Alle, som bekjende, at de tjene Gud, sige, at de troe Bibelen. Vi kunne spørge vore protestantiske Venner, om de troe den, og de ville strax svare: „O, ja! Vi elske Guds hellige Ord," og dersom vi fremsætte det samme Spørgsmaal til dem, som bekjende sig til andre Religionssystemer, vil Svaret ligeledes blive bekræftende. Vi ville anføre nogle faa Skriftsteder, som særdeles anvendelige paa vort foreliggende Emne. Der siges i Ordsprogene, attende Capitel, trettende Vers: „Dersom Nogen giver Svar, før han hører, da er det ham en Daarlighed og Skam." Vi, som et Folk betragtet, antage, at det er ligesaa nødvendigt at leve efter den hellige Bogs Forskrifter, som at troe paa samme. „Men," siger man, „I troe paa Propheter og Apostler, og dog have disse ei været til paa Jorden i de sidste sytten Aarhundreder." Men just derved, at vi troe paa dem, bevise vi, at vi troe paa Bibelen, thi den underretter os om, „at Herren ikke vil gjøre Noget, uden han aabenbarer sine Hemmeligheder for sine Tjenere Propheterne." (Amos 3, 7.) Ifølge dette Skriftsted kan altsaa ikke Jordens Indvaanere blive bekjendte med Guds hellige Villie, medmindre han har en Prophet paa Jorden. Denne Orden existerede i Guds Kirke i gamle Dage, og de, som vare lydige mod Guds Tjenere, bleve frelste, medens de, som frivilligen forkastede deres Lærdomme, bleve fordømte.

Apostelen Paulus siger i det fjerde Capitel i Brevet til Epheserne: „Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, og Nogle til Hyrder og Lærere til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naae til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder, at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Veir ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb, men at vi, Sandheden troe udi Kjærlighed, skulle i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Christus." Derfor er det indlysende, at dette var den Orden, som existerede i Pauli Dage, og det er bekjendt for os alle, at da Jesus begyndte sin vigtige Mission, kaldte han tolv Apostler og bemyndigede dem til at forvalte Embedet i hans Navn, hvilket Hverv de ogsaa trofast udførte, baade medens han var hos dem og efter hans Død, saalænge det var dem forundt at leve, og formedelst dem aabenbarede Herren sin Villie til Menneskene, det vil sige til dem, som vilde troe dem og modtage deres Underviisning. Vor Frelser sagde til Petrus, at det var paa Aabenbaringens Klippe, han vilde bygge sin Menighed, og at Helvedes Porte ikke skulde faae Overhaand over den, og Apostelen Paulus siger endvidere, at den var bygget paa Propheters og Apostlers Grundvold med Jesus Christus selv som Hovedhjørnesteen. Derfor er det klart, at de Sidste-Dages Hellige staae paa en sikker Grund, da de troe paa levende Propheter og Apostler, som ere inspirede af Gud. Da dette er den sande Orden i Saliggjørelsens Plan, maa Enhver, som paastaaer, at han troer Bibelen, indrømme, at de Sidste-Dages Helliges Tro og Lære er overeensstemmende med den. Det maa være indlysende for ethvert oprigtigt og fornuftigt Menneske, at dersom dette Folk har Uret med Hensyn til sin Tro, da kan man ikke stole paa den hellige Skrift; men dersom Bibelen derimod er troværdig, ere de Sidste-Dages Hellige det eneste Samfund paa Jorden, som prædiker og lever efter Jesu

Christi Evangelium. Denne Paastand kan synes at være partisk, men den er dog ikke desto mindre sand, thi de Hellige ere det eneste Folk, der har Præstedømmet iblandt sig, og som troer og lever efter Bibelen. Det Spørgsmaal kunde fremsættes: „Hvorledes skal man komme til at forstaae, om Eders Paastand er rigtig eller ikke?" Ved at følge den Sti, som vor Frelser har udpeget. Han sagde engang ved en vis Leilighed til sine Disciple: „Af deres Frugter skulle I kjende dem;" og hvilke Frugter menes der? For det Første sand Tro paa Gud og hans Søn Jesum Christum; for det Andet Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; for det Tredie Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og for det Fjerde Aandens Virkninger paa Mennesket og dettes Beredvillighed til at tjene Gud i Hellighed og Reenhed. Men for at dette skal kunne udføres, maa Præstedømmet være paa Jorden, hvilket det ikke kan, dersom Herren ikke har overdraget det til Nogen, thi Apostelen Paulus siger: „Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aron var." (Hebr. 5, 4.) Det var formedelst Menneskenes Vantro og Gjenstridighed at Gud tog denne Velsignelse bort fra dem og overlod dem til Mørke og Vildfarelse, hvorfor de bleve besnærede af Satan, „Løgnens Fader." Derfor have de flere Gange indført deres egne Læresætninger og antaget dem for Guds Bud, hvilket Alt har været en Følge af, at de ikke have havt Aabenbaringens Lys. Menneskeslægten er nedværdiget og fordærvet i den Grad, at den storligen trængte til, at Gud skulde aabenbare sig og gjengive Evangeliet tilligemed Præstedømmet til at forvalte dets Ordinancer for Adams faldne og vildfarende Sønner og Døttre, paa det de kunde blive frelste i Guds Rige.

Til Slutning ville vi bevidne, at i vore Dage har Gud aabenbaret sig for Mænd i Kjødet, har gjengivet Evangeliet med alle dets Kræfter og Velsignelser og udsendt sine bemyndigede Tjenere til at prædike det for ethvert Folk paa hele Jordens Overflade. Vi indbyde alle vore Medmennesker til at komme og undersøge den Lære, vi prædike, og dersom I skulle finde, at den er overeensstemmende med den hellige Skrift, da maae altsaa vi være „Grene paa det sande Viintræ."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1840. (Fortsat fra Side 46.)

Dommeren vedbliver at være lige venlig og er stedse beredvillig til at forstrække os med Penge, naarsomhelst han bliver anmodet derom.

Jeg er indtil dette Dieblik uden Midler til at komme hjem for, men jeg har dog ingen Frygt desangaaende. Jeg vil udentvivl faae Midler, saasnart min Helbred tillader mig at reise. Jeg begynder at komme mig lidt, og dersom jeg ikke faaer et Tilbagefald af min Sygdom, troer jeg, at jeg vil være istand til at begive mig paa Hjemveien noget hen i Mai Maaned.

Sidney Rigdon.

Mandag den 6te. Ældste Young, Kimball, Pratt, Smith og Hedlock landede i Liverpool paa den første Dag af

Kirkens ellevte Aar, efterat de havde tilbragt en besværlig Reise i otte og tyve Dage, af hvilke der i sex Dage var en temmelig stærk Blæst og i tre a fire Dage en alvorlig Storm. En stor Deel af Tiden var Dækket overskyllet med Vand, hvilket bidrog til at forøge Søsygen og Lidelserne.

Den Tid, de afseilede, var Præsident Youngs og Kimballs Helbred meget daarlig. George A. Smith havde Koldfeber sex Dage efter hverandre. Da Skibet forlod Ankerpladsen, gjenlød Strandbredden af de Helliges Sang, hvilke vare komne ned for at byde dem Farvel. De sang: „Det prægtige Skib underveis," indtil de ikke længere kunde høres fra Skibet. Brødrene havde tre Køiepladse forud i Skibet. Med Undtagelse af Ældste Kimball havde Ingen af dem forhen været tilsøes, hvorfor Matroserne kaldte dem „Landlømler." Da Skibet var ladet med Meel og Bomuld, bleve de pakkede sammen med 100 til 120 Passagerer, bestaaende af en broget Blanding af Engelskmænd, Folk fra Wales, Irlændere og Skotlændere, som vendte tilbage fra Amerika for enten at besøge deres Venner, eller de vare blevne kjede af Yankeevæsenet og vilde reise til deres „kjære Hjem."

De havde neppe været tilsøes i tolv Timer, da Enhver af dem bleve betagne af Søsyge. George A. Smith opkastede sin Koldfeber og har aldrig havt den siden. Endskjøndt Brigham Young formedelst Søsygen var nødt til at holde sig i sin Køie paa hele Reisen, var han dog ikke istand til at kaste op.

Da vi kom til Mersey, ankrede Skibet for at vente paa Flodtiden, og imidlertid satte en liden Baad ud fra Strandbredden. Brødrene Young, Kimball og P. P. Pratt gik i den for at komme til Land. Da de ankom til Bryggen, udraabte Broder Young et Hosianna tre Gange, hvilket han havde lovet at gjøre, naar han landede paa gamle Englands Kyster. Brødrene gik derpaa til Nr. 8 i „Union Street" i Liverpool, hvor de kjøbte Brød og Viin for at nyde Sakramentet.

Ældsterne O. Pratt, G. A. Smith og Reuben Hedlock ventede ombord for at see efter Reisetøiet. Omtrent Kl. 3 Eftermiddag sendte Broder Young en liden Baad for at hente dem, og Baadfolkene førte dem hen til det samme Sted, hvor de Alle samledes, nøde Sakramentet og takkede Gud for deres lykkelige Ankomst til deres Bestemmelsessted.

Da de kom til Land, vare de næsten blottede for Penge; dog vare der to eller tre af dem, som havde saa mange, at de kunde kjøbe Hatte til dem, der meest behøvede saadanne.

Beretning om en General-Conference, afholdt i Nauvoo:

I en General-Conference i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvilken ifølge Bestemmelse blev afholdt i Nauvoo, Hancock County i Illinois den 6te April 1840, blev Joseph Smith jun. valgt til at præsidere over Forsamlingen, og R. B. Thompson valgtes til Skriver.

Conferencen blev derpaa aabnet med Bøn af Ældste John E. Page.

Præsidenten stod frem og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Conferencens Forretninger, formanede de Brødre, som fandt Feil hos Nogen, og talte meget passende om, at man først skulde uddrage Bjælken af sit eget Øie for des klarligere at kunne see Skjæven, som er i vor Broders Øie.

Efter Forslag hævedes Conferencen til Klokken to.

Conferencen fortsattes den bestemte Tid. Bøn af Ældste Joseph Young.

Ældste Thomas Grover fremlagde en Klage imod Broder D. W. Rogers, fordi

han for det Første havde samlet en Sangbog og solgt den som den, der var bleven samlet og udgivet af Søster Emma Smith; for det Andet, fordi han havde skrevet et Brev til Staden New York, hvilket kastede Skygge paa Ældste John P. Greens Karakteer, og for det Tredie fordi han havde paataget sig at give Folk Medicin uden at være dygtig dertil, hvilket derfor havde havt skadelige Følger.

Efter Forslag besluttedes at lægge Broder Rogers Sag tilside til den føl. Dag, da han ikke var tilstede.

Ældste John Lawson kom derpaa frem og berettede, at han og Broder Thomas S. Edwards vare blevne unddragne fra Fællesskab med Kirken, paa Grund af, at der var Misforstaaelse i den Green, hvor de boede, angaaende Viisdomsordet. Efterat man havde hørt de nærmere Omstændigheder, blev der efter Forslag vedtaget, at John Lawson og Thomas S. Edwards gjenindsættes i Fællesskab med Kirken.

Ældste Orson Hyde holdt et længere Foredrag for Conferencen og sagde, at der for nogle Aar siden var blevet propheteret, at han havde et stort Arbeide at udføre iblandt Jøderne, og at Herrens Aand for ikke længe siden havde paamindet ham om at besøge dette Folk, og han vilde opsamle alle de Beretninger, han kunde, i Henseende til deres Færd og Forhaabninger for siden at meddele disse til Kirken og hele Nationen. Han sagde, at han havde isinde at besøge Jøderne i New York, London og Amsterdam og derpaa i Konstantinopel og det Hellige Land.

Efter Forslag blev det besluttet, at Ældste Orson Hyde skulde udføre sin Mission blandt Jøderne, og at der skulde gives ham Anbefalingsbreve af Conferencens Præsident og Skriver.

Ældste John E. Page stod derpaa frem og holdt et kraftigt Foredrag angaaende Ældste Hydes Mission, Jødernes Indsamling og Gjenoprettelsen af Israels Huus. Han beviste i Korthed, men klart og tydeligt, at dette maatte finde Sted ifølge Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, samt at Tiden var kommen til Opfyldelsen deraf.

Conferencen sluttedes til næste Dag Klokken ni.

Torsdag Morgen den 9de.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelsen. Sang af Choret og Aabningsbønnen af Ældste Caleb Baldwin.

Præsidenten opfordrede Skriveren til at oplæse Beretningen fra det første Præsidentskab og Høiraadet med Hensyn til deres Indkjøb af Land for at sikkre de Hellige et Indsamlingssted. Da Rapporten var bleven oplæst, gjorde Præsidenten nogle Bemærkninger angaaende Kirkens Pengeanliggender og opfordrede Brødrene til at være behjælpelige med at beta'e Gjælden for Grunden til Staden, saa at de Fattige kunde faae en Arv.

Præsidenten afgav derefter Beretning om sin og hans Brødres Mission i Staden Washington, om hvorledes de bleve behandlede der, og hvilken Beslutning Senatet fattede med Hensyn til den Ansøgning, som de havde forelagt det. Efter Forsamlingens Ønske blev dette Andragende oplæst tilligemed Indstillingen fra Justitscommitteen, til hvilken det var blevet overgivet til Behandling.

Efter Forslag besluttedes der at beskikke en Committee af fem Personer til at gjøre Udkast til Resolutioner, der skulde udtrykke Conferencens Anskuelser om Indstillingen. Ifølge Forslaget vedtoges, at Robert D. Foster, Orson Hyde, John E. Page, Joseph Wood og Robert B. Thompson beskikkes til ovennævnte Committee, der har at afgive Indberetning til denne Conference.

Der vedtoges, at Forsamlingen skulde sluttes til den følgende Morgen.

Brødrene traf Ældste John Taylor, som i Forening med Joseph Fjelding nylig havde organiseret en Green i Liverpool paa otte og tyve Medlemmer.

Fredag Morgen den 10de.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelse. Flere, der vare blevne døbte den foregaaende Aften, bleve confirmerede. Bøn af Ældste Marks.

Den Committee, der var bleven beskikket til at gjøre Udkast til Resolutioner angaaende Justitscommitteen, blev opfordret til at afgive Rapport. R. B. Thompson oplæste den derpaa, som følger:

Vi have til vor store Sorg og Skuffelse erfaret, at Justitscommitteen, til hvilken det Andragende blev overgivet, som var blevet indsendt fra de Sidste-Dages Hellige (almindelig kaldet Mormoner), og hvori de have beklaget sig over de Forurettelser og Lidelser, der ere blevne dem tilføiede i Missouri — har vedtaget en saadan Indstilling, at den staaer i Strid med al Retfærdighed og Menneskelighed.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Ifølge Times af 31te October er der hidtil i England blevet angrebet 14,000 Stykker Qvæg af Smitsoten, hvoraf 12,000 ere døde. Kun 700 ere helbredede ved Kuur; 5,000 ere blevne dræbte i sund Tilstand for at forebygge Smittens Udbredelse. Sygdommen har hidindtil fortrinsviis holdt sig til London samt Grevskaberne Essex, Sussex, Norfolk og hele Skotland.

Choleraen synes at sprede sig i England. De engelske Blade meddele saaledes, at den har viist sig i Wombwell, nærved Barnsley i Grevskabet York, og i Woolwich.

Fra London meldes to større Ulykkestilfælde: et Gasometer er sprunget i Londoner-Gaskompagniets Fabrik og 7 Mennesker ere blevne dræbte ved Explosionen, og de store Pakhuse paa Beals Værft ere gaaede op i Luer, hvorved 1½ Million Pund Thee er brændt. Tabet anslaaes til 100 a 150,000 Lstr.

Tydskland. Staden Waltershausen (Sachsen Gotha) er bleven hjemsøgt af en stor Ildebrand, hvorved der i 7 Timers Tid nedbrændte 556 Huse.

Frankrig. I Slutningen af forrige Maaned løde Efterretningerne fra Paris, at Choleraen da havde udbredt sig over hele Hovedstaden, og at der daglig døde over tre hundrede Mennesker i Gjennemsnit. Det har vakt stor Begeistring iblandt Befolkningen, at Keiseren og Keiserinden har besøgt Cholerapatienterne i Hospitalerne. Ifølge de seneste Efterretninger har imidlertid Sygdommen nu aftaget betydeligt saavel i Paris som i hele Frankrig.

Rusland. Choleraen er udbrudt i Gouvernementet Kiew i Sydrusland.

Tyrkiet. Om Choleraen i Aleppo meddeles nogle Enkeltheder, som ikke ere uden Interesse. Den bragtes til Staden den 15de August af en stor persisk Pillegrims-

karavane, der kom fra Mekka. Neppe havde Karavanen opholdt sig der i to Dage, forend Choleraen begyndte at kræve sine Offre. I Forstningen var Antallet af de Døde kun ringe; men snart steg det til 2—300 daglig, indtil Choleraen naaede sit Høidepunkt den 8de og 9de Septemper, da den bortrev 5—600 Mennesker daglig. Al Handel og Vandel standsede og Indbyggerne flygtede i Tusindviis. Den 2den October var Choleraen i Aleppo i betydeligt Aftagende, men krævede dog endnu stedse 40—50 Offre daglig. Flere Landsbyer i Omegnen skulle være saagodtsom uddøde. Befolkningen er formelig bleven decimeret; thi af de 100,000 Mennesker, hvortil den anslaaes, ere 15,000 døde.

Amerika. San Francisko i Kalifornien har den 8de Oktober været hjemsøgt af et temmelig stærkt Jordskjælv, der har ødelagt mange Huse og kostet flere Mennesker Livet. Dybe Revner viste sig i Jordbunden, og Befolkningen var en Stund som lammet af Skræk.

Fenierkongressen i New York har anskaffet sig en Præsident, et Kabinet, et Senat og et Deputeretkammer. Præsidenten er en Oberst John Mahoney. Feniersenatet holder for Tiden sine Møder i New York. Bevægelsen vedvarer usvækket. Der skal være taget vigtige Beslutninger paa den store Fenierkongres i Philadelphia, og betydelige Summer skulle være bragte tilveie ved Subskription. De Delegerede alene siges at have subskriberet over en halv Million Dollars, og alle Irlændere i Chicago ere blevne opfordrede til at tegne sig til det „Irske Obligationslaan." Mange amerikanske Blade begynde allerede at drøfte Muligheden af, at Fenierne kan fremkalde Forviklinger mellem den engelske og nordamerikanske Regjering, da det er en Kjendsgjerning, at mange Officerer af den nordamerikanske Armee og andre offentlige Embedsmænd have erklæret sig til Fordeel for Fenianismen og virke for den efter Evne.

Der meddeles fra Morelia i Mexiko, at der i Hovedstaden Mexiko er bleven opdaget en vidtforgrenet Sammensværgelse, der har til Formaal at tilveiebringe en Indlemmelse af Mexiko i de Forenede Stater. Høitstillede Personligheder siges at være kompromitterede; der gaaer Rygte om, at 500 Personer ere arresterede. Tillige meddeles, at Keiser Maxilian har forladt Hovedstaden for at lade de franske Myndigheder raade.

Paa Øen Jamaica er der udbrudt en Negeropstand. Øens Gouvernør har faaet Hjælpetropper tilsendte fra Viceadmiral Hope, hvis Estadre ligger ved Halifax.

Algier. I Algier er der ligeledes udbrudt en alvorlig Opstand, som man frygter for vil udbrede sig til flere Stammer, hvilke man hidindtil ansaae for lojale. Der er sendt Tropper mod Oprørerne.

Blandinger.

En Storbrand i Amerika. Vi kjørte — fortæller en Reisende — med et Godstog paa den store Vestbane til Philadelphia; da vi havde kjørt omtrent tre

Timer, bemærkede vi tæt foran os Røgskyer, der svævede over en stor Skov, som vi skulde igjennem; da vi kom Skoven nærmere, saae vi Flammerne slaae iveiret — Skoven brændte. Togføreren besluttede imidlertid alligevel at passere det farefulde Sted, og med en rasende Hurtighed, som man kun kjender paa de amerikanske Jernbaner, gik det ind i Skoven. Snart bølgede vældige Ild- og Røgskyer paa begge Sider af Banen; thi det tørre Græs forplantede Ilden med Lynets Hurtighed. Luften var gloende hed. Kun den rasende Hurtighed, hvormed Toget bruste afsted, gjorde det muligt nogenlunde at trække Veiret. Som Ildkjæmper stod de brændende Træer tæt op til Banen, omgivne af den flammende Underskov. Da hørtes der pludselig et skrækkeligt Brag tæt ved Toget — det var et brændende Træ, omtrent 150 Fod høit, der langsomt bøiede sig ned mod Banen. Nogle Dieblikke endnu, og Træet vilde styrte ned paa Skinnerne, Toget maatte støde paa det og vi Alle saae den visse Undergang imøde. Som en Piil fløi Toget afsted og skjød hurtig forbi det brændende Træ, som faldt tversover Skinnerne, lige bagved den sidste Vogn, med en frygtelig Larm. Vi vare saaledes reddede fra denne truende Fare, men ikke fra det Flammehav, som fra Minut til Minut blev utaaleligere og utaaleligere og truede med at ødelægge hele Toget. Dødbleg, men rolig, stod Ingeniøren ved Maskinen; at vende om var umuligt, og han lod derfor staae til med dobbelt saa stærk Spænding som ellers. Milliarder Ildfunker knitrede i Luften og indhyllede Toget, saa at vi neppe kunde aande, og Luften var saa ophedet, at man, naar man trak Veiret, næsten skulde troe, at det var lutter Ild, man indaandede. Ingeniørens Haar og Klæder vare afsvedne, og alle Konduktørerne havde trukket sig tilbage til det Indre af Vognene. Tilsidst forlod ogsaa Togføreren af og til Maskinen — men endelig, endelig efter næsten 4 lange Timers Forløb naaede vi gjennem Skoven og vare frelste.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sandhedens Kjendetegn.

(Fra „the Western Standard.")

Dersom Menneskene skulde dømme den Lære, som er bekjendt under Navnet „Mormonisme," efter det Rygte, der er udspredt saavel om dens Forkyndere som Bekjendere, vilde de aldrig være tilbøielige til i mindste Maade at lytte til den. Hvem har nogensinde hørt, at der findes nogen Sidste-Dages Hellig, om hvilken man ikke har havt noget Ondt at sige? Vi have endnu aldrig truffet paa nogen Saadan, saavidt vi vide. For dem, der ere ubekjendte med „Mormonismens" (det er Sandhedens) Virkninger paa Menneskets Sind, kan dette synes besynderligt; men dersom saadanne Individer vilde give Agt paa de Følger, som ledsage dens Prædiken, vilde de blive overbeviste om, at det er aldeles umuligt at finde et eneste Menneske, som bekjender sig til denne Lære, uden at man vil paadutte ham en eller anden Feil. Denne Besynderlighed er ikke indskrænket til dem alene, der have antaget „Mormonismens" Læresætninger, men den udstrækkes til Enhver, som viser den mindste Tilbøielighed til at undersøge dem. Naar Nogen begynder en Undersøgelse af dette Slags, begynder han ogsaa paa samme Tid at prøve Styrken og Beskaffenheden af sine Venners og Paarørendes Kjærlighed, og det i en langt større Grad, end han kunde det ved hvilketsomhelst andet Middel. Uagtet han hidindtil kan have været almindelig agtet og elsket samt anseet som et Mønster paa Oprigtighed og Retskaffenhed, saa vil han dog snart erfare, at alle hans forrige gode Gjerniger og Dyder vilde blive forglemte, dersom han vedbliver i sit Forsæt at undersøge og adlyde „Mormonismen." Han vil blive skyet af sine Paarørende, latterliggjort af sine Venner og kaldet en Daare af dem, som kan have hørt, hvad han agter at gjøre, og naar det bliver fuldkommen bekjendt, at han har antaget denne Lære og er bleven en Sidste-Dages Hellig, vil han af den store Mængde blive betragtet som en Fredløs og som En, der har forspildt alle de Rettigheder

og Privilegier, hvilke hans Medborgere nyde, og han havde Ret til, inden Forandringen foregik hos ham med Hensyn til hans Tro. Dette vilde være altfor besynderligt at troe, dersom det ikke var godtgjort ved Beviser. Alligevel er dette Noget, som enhver Sidste-Dages Hellig har erfaret, og Enhver, der vil prøve, hvad Virkning det har paa hans Omgivelser at forsvare „Mormoismen," vil blive nødt til at indrømme, at dette er Tilfældet.

Disse Følelser have ikke været indskrænkede til de Sidste-Dages Hellige som Individer alene, men have været udstrakte til det hele Samfund, indtil Menneskene næsten have overtalt sig til at troe, at de beviste dem en særdeles stor Naade ved at tillade dem at have en Tilværelse paa Jorden. En Uvedkommende, der hører de cirkulerende Rygter om de Sidste-Dages Hellige, kunde ledes til at antage, at denne Modfølelse og dette Had først ere opstaaede efterat Læren om Polygami er bleven publiceret som en Deel af vor Tro. Dette Lærdomspunkt bliver omtalt med en saadan hykkelsk Afsky, medens der kun lidet tales om de øvrige Grundsætninger af vor Tro, saa at den tilfældige Jagttager let kunde ledes til at tænke, at dette var det Eneste, som opvakte Forfølgelse og Modstand, og at der kun vilde være meget Faa, som modstode „Mormonismen," dersom ikke dette Punkt udgjorde en Deel af vor Lære. Men dette er langtfra ikke Tilfældet. Der er ikke større Modstand mod „Mormonismen" idag, nu da Polygami er optaget som en af dens Lærdomspunkter, end der var for nogle faa Aar siden, da Polygami var ubekjendt. Vi troede og fremsatte Grundsætninger, der dengang mødte ligesaa megen Modstand, som „Polygami" gjør nu. Ny Aabenbaring, Engles Sendelse og de mirakuløse Gaver og Kræfter, som fulgte Evangeliet, opvakte dengang en ligesaa bitter Modstand, som det omtalte Lærdomspunkt gjør nu, og de, der da antoge og forsvarede hine Læresætninger, fordi de saae, at de vare overeensstemmende med de hellige Skrifter, bleve ligesaa meget latterliggjorte og forfulgte, som de Hellige blive det i vore Dage.

Omendskjøndt vore Fjenders Angreb tilsyneladende have været rettede mod et Par Hovedpunkter i vor Tro, og uagtet disse ere blevne mere gjennemheglede end de øvrige for at ophidse Menneskene mod os, saa vilde der dog alligevel være Nok tilbage til at opvække Modstand og bringe Menneskene til at fordømme os, om end disse Punkter bleve tagne bort. Sandheden har altid mødt Verdens Modstand og har været utaalelig for den, thi det er Sandheden, som opvækker Modsigelse, og „Mormonismen" er Sandhed. Den var ligesaa sand for sex og tyve Aar siden, som den er idag, og følgelig maatte den da opvække ligesaa megen Forbittrelse hos dem, der ere blottede for al Kjærlighed til den, som nu. Der er derfor al Sandsynlighed for, at naar engang i Tiden saadanne Grundsætninger bringes for Lyset, som endnu ikke ere aabenbarede, ville disse ligesaa meget opvække Menneskenes Modstand og Had, som det er Tilfældet nu i vore Dage, eller som det var i Begyndelsen. Sandhedens Modstandere gjorde da Alt, hvad der stod i deres Magt, for at hindre dens videre Udbredelse, ligesom de nu gjøre det samme, og vi vente, at de altid ville vedblive dermed, saalænge der findes nogen af dem tilbage paa Jorden. Vi vente, at den altid vil møde en vis Modstand og blive hadet, saalænge der findes et eneste Menneske paa Jorden, som ikke vil annamme den af Kjærlighed til den. Flere have sagt os, at dersom det ikke var for vor Tro paa Polygami, vilde de blive Sidste-Dages Hellige. De

andre Læresætninger kunde de ikke have Noget imod, da de vare fornuftige og overeensstemmende med Bibelen, men Polygami var Noget, de ikke kunde taale. Saadanne bedrage sig selv. Polygami er i Virkeligheden ikke det, der opvækker denne Modstand. Dersom dette Lærdomspunkt ikke var blevet aabenbaret, vilde der have været noget Andet, som vilde have været ligesaa forkastelig for dem, og de vilde alligevel have havt Noget at undskylde sig med, fordi de ikke annammede Sandheden. Endskjøndt det for Nærværende kan synes at være utænkeligt, saa forvente vi dog, at der ikke vil hengaae ret lang Tid, inden Mange af dem, som nu ansee Polygami for noget Urimeligt, vil betragte den med Velvillie i Sammenligning med andre Læresætninger, der i dens Sted vilde blive Anstødsstene for dem, som ikke ere oprigtige af Hjertet, og derfor heller ikke villige til at følge den Fremgangsmaade, Herren har anviist, hvorved de kunde erholde Kundskab om hans Evangelium. Vi behøve kun at overveie det Forbigangne for at overbevise os om dette.

Da Jesus var her paa Jorden, gav han sine Disciple visse Kjendetegn, ved hvilke de kunde forstaae, at de vare velsignede og antagne af ham. Disse Tegn vare, at Menneskene skulde hade dem, udstøde dem fra deres Samfund og troe, at de gjorde Gud en Tjeneste ved at slaae dem ihjel. Dette var de Kjendetegn, som skulde følge Sandhedens Aabenbarelse og dens Forkyndelse ved Herrens Tjenere. Saalænge den menneskelige Natur er den samme, og Satan har Magt over Menneskenes Hjerter, kunne vi være forvissede om, at disse Kjendetegn ville følge Sandhedens Aabenbarelse iblandt dem, hvorimod dette aldrig vil blive Tilfældet med dem, for hvilke ikke Sandheden er bleven aabenbaret. Men for at Guds Folk skal kunne have disse Kjendetegn, er det nødvendigt, at Sandhedens Grundsætninger fremdeles skulle aabenbares, og disse ville stedse være af en saadan Beskaffenhed, at de ville komme i en saa stor Modsætning til Menneskenes Fordomme, at de derved ville bringes til at troe, at hvilkensomhelst, der ihjelslaaer dem, som troe, forkynde og udøve disse Lærdomspunkter, viser Gud en Dyrkelse dermed. Hvad kan altsaa Verden vente af de Sidste-Dages Hellige, og hvad kan disse og de, der troe deres Lærdomme, vente sig af Verden? Dersom det er os tilladt at fælde nogen Dom i saa Henseende, kan Verden vente, at de herskende Begreber, Følelser og Fordomme ville blive hæftigt rystede formedelst den Lære, som prædikes og udøves af de Sidste-Dages Hellige, og denne Rystelse vil ikke foraarsages ved Polygami alene, men formedelst andre Læresætninger og Befalinger, som ville blive aabenbarede fra Tid til anden, og hvilke ville være i en saa stærk Modsætning til deres Yndlingsbegreber, at de ville opvække Had og Attraa til at udstøde de Hellige fra deres Samfund. Vi ville spørge: Dersom dette ikke skulde blive Tilfældet, paa hvilken Maade vilde da denne Modstand opstaae, der vil bringe Menneskene til at ansee Mord som et Middel til at tjene Gud?

De Sidste-Dages Hellige kunne være temmelig visse paa at blive Gjenstand for Verdens Forfølgelse, Had og Mordlyst, saafremt de forblive trofaste i at følge og adlyde Sandheden. Dette kunne de gjøre sikker Regning paa, og hvis det ikke skeer, have de al Grund til at troe, at de ikke leve efter Jesu Christi Evangelium. De, der undersøge Sandheden, ville snart komme til at erfare det samme. Dersom de vedblive med deres Undersøgelser og adlyde Evangeliet, vil det ikke vare længe, inden de ville forstaae Meningen af disse Jesu Ord: „I skulle ikke mene, at jeg

er kommen for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sværd. Thi jeg er kommen for at tvistiggjøre et Menneske imod sin Fader, og Datteren imod sin Moder, og Sønnens Hustru imod hendes Mands Moder. Og en Mands Huusfolk skulle være hans Fjender." (Math. 10, 34—36.) Han gav dem ogsaa tilkjende, at den, som elskede sit eget Liv, kunde ikke være hans Discipel. Dette var de Kjendetegn, som **Jesus** sagde, skulde følge med deres Lydighed og Fastholden ved hans Evangelium, og hans Disciple i de sidste Dage have erfaret det samme. Lad det derfor ikke synes underligt for Nogen, at de Sidste-Dages Hellige blive bagtalte, hadede og udstødte fra deres Medmenneskers Samfund, eller at de blive ihjelslagne af dem, som indbilde sig, at de vise Gud en Dyrkelse ved en saadan Handling. Ei heller skulde det forekomme Nogen underligt, om Bladredaktører og Andre skulde sige, at dette Folk bør udryddes af Jorden, idet de foregive, at dets Tilværelse er en Skjændsel for Menneskeheden. Heller ikke skulde den, der undersøger Sandheden, lade sig afskrække derfra, om Nogen, som forhen havde smigret ham med, at han nærede et særdeles Venskab til ham, skulde blive hans Fjende; thi alt dette hører til de Kjendetegn, som stedse følge Sandheden, og hvilke ere en Støtte for den, som undersøger samme, erindrende Frelserens Ord: „I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld." (Math. 10, 22.)

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 57.)

Vi ville nu forlade vort Emne om den patriarkalske Regjeringsform og henvende vor Opmærksomhed paa Evangeliet, med hvilket den staaer i en nøie Forbindelse, og vi ville bestræbe os for at vise, at den er grundet paa dette.

Vi ville finde, at der er en herlig Skjønhed og Kraft i hine Livets Grundsætninger, naar de betragtes i Forbindelse med Overbeviisningen om Menneskeslægtens evige Tilværelse og Fremadskriden.

For det Første ville vi sige med Hensyn til Evangeliets Ordinancer, at de alle have Hentydning til det høie Kald, hvortil vi ere bestemte, og dersom vi stride fremad, vil Overbeviisningen herom kalde alle vore Evner til Virksomhed eller lære os den Orden, som er nødvendig for celestiale Væsener.

Saaledes blev Daab til Syndernes Forladelse formedelst Nedsænkelse eller Begravelse i Vandet indstiftet for Saadanne, der havde fattet et alvorligt Forsæt at ville gjøre det Gode, som et Middel til at indprænte i Sindet, at det er nødvendigt for vort eget Væsens og vore Omgivelsers fortsatte Tilværelse og Lyksalighed at begrave det gamle Menneske og opstaae til et nyt Liv. De hellige Væsener, som sagde i Begyndelsen: „Lader os skabe Mennesket i vort Billede," ere Ophav til denne Ordinance som et Mid-

del, ved hvilket vi kunne vise Lydighed og Ærbødighed mod det store Overhoved, medens den paa samme Tid tillige vil bidrage til at indprænte rene og ædle Følelser og sande Grundsætninger i Sjælen, uden hvilke vi ikke muligviis kunne lægge nogen Grundvold til en evig Fremadstriden i Overeensstemmelse med den, som finder Sted i de bedre Verdener, hvor Sandhed og Retfærdighed hersker triumpherende.

Haandspaalæggelse blev ligeledes indstiftet som en hellig Handling, ved hvilken de himmelske Væsener vedkjende sig og høitideligt indlade dem i deres Samfund, der ønske at drikke af Livets Kilde — Saadanne, som frivilligen have forpligtet sig til at indprænte Sandhed og Retfærdighed hos deres Medmennesker, og hvilke saaledes berede Veien for hans Herredømme, til hvis Magt ikke alene Spiren er nedlagt hos os, men ogsaa til hans Retfærdighed, Hellighed og Godhed — samt til den Viisdom, der udstraaler fra hans altseende Øie.

En Kirke blev organiseret med Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere, eller Mænd bleve opreiste med Magt og Myndighed til at handle i vor himmelske Faders Sted og til at undervise Menneskene om Beskaffenheden af den Regjeringsorden, han har indstiftet. Denne Kirkes Organisation er den størst mulige Tilnærmelse til det himmelske Mønster, en hellig og faderlig Regjering, som nærværende Omstændigheder tillade, nemlig Præstedømmets forskjellige Ordener og Grader. Disse Embedsmænd ere nødvendige, indtil „det Fuldkomne kommer,“ eller indtil det oprindelige og evige System bliver fuldkommen indført. Naar de have udført deres store Mission, skal (som Paulus siger) det, der er i Stykkeviis, afskaffes.

Hvad de enkelte Grundsætninger, som henhøre til Evangeliet, angaae, saa ere disse i og for sig selv sande, gode og skjønne, og bevirke meget Godt, endog i de af Menneskene indstiftede Samfund, saadanne som dem, der have existeret i de sidste fem eller sex tusinde Aar, i hvilket Tidsrum der ikke har været nogen af Gud indstiftet Regjeringsform, undtagen blandt gamle Israel; men Menneskene have i det Hele taget været et Rov for ærgjærrige Magtranere, som paa nogen Maade kunde tilrane sig Herredømmet enten ved List eller Magt. De enkelte Læresætninger af Evangeliet have gjort deres Nytte endog i saadanne Stater, men de ville bevirke tusidende Gange mere Godt, naar Guds Rige med dets mangfoldige Forgreninger faaer Herredømmet paa Jorden.

Retfærdighed, Reenhed og Oprigtighed, ligesom Alt, hvad der er godt, er os forestrevet, fordi disse Egenskaber ere skikkede til at indgyde en evigvarende Tillid i Menneskets Sjæl, ligesom de ogsaa ere Grundvolden til al Orden og Skjønhed. Uden disse Egenskaber kunde ingen Kundskab, Videnskab eller Kunst sammenknytte Menneskeslægten, eller noget himmelsk Samfund blive oprettet. Paa Grund af Menneskeslægtens — og følgelig ogsaa af Samfundsordenens evige Tilværelse med dens mangfoldige Forbindelser, bliver der lært Mennesket, at medmindre disse Grundsætninger faae Herredømmet i Sjælen, kan det ikke faae nogen Plads i Himmeriges Rige; thi dette vil vedblive at bestaae formedelst den Harmoni og Overeensstemmelse, som hersker mellem alle dets forskjellige Dele. Naar vi betragte Guds Rige i det Lys, i hvilket de hellige Skrifter paa flere Steder fremstiller det, nemlig som et Samfund af evige Væsener paa Jorden, hvilke ville faae Brug for hine Egenskaber for at frembringe denne Harmoni, hvor sandt forekommer da dette os ikke! Den herlige Sædelære,

som Jesus bragte for Lyset, bliver derved til Virkelighed i det daglige Liv og er den sande Grundvold til Menneskeslægtens tilkommende Himmel.

Saaledes er det med Hensyn til Barmhjertighed, Medlidenhed, Godgjørenhed og Kjærlighed: disse Egenskaber sammenknytte Hjerte til Hjerte. De give dem, der ere i Besiddelse af et saadant Sindelag, Ret til at gjøre Krav paa Barmhjertighed, Medlidenhed, Godgjørenhed og Kjærlighed af Alle, som omgive dem. Dersom vi skulde omgaaes evige Væsener uden at nære de samme Følelser, som de have, vilde det ikke gavne os meget; men naar vi betragte Menneskene som evige Væsener, der ere bestemte til at færdes evindelig iblandt deres Medmennesker, fremtræde disse Sandheder som Indflydelsens og Magtens Grundprinciper, hvis Antagelse bringer Velsignelse, men hvis Forkastelse bringer Forbandelse over Mennesket, som i sidstnævnte Fald afskjærer sig den Barmhjertighed, Hjælp og Medfølelse, som ellers vilde blevet det tildeelt af de Væsener, iblandt hvilke det vil have en evig Tilværelse. Disse Sandheder forekomme dem, der troe paa Menneskeslægtens evige Tilværelse, som kostelige Perler — som Nøgler til Ophøielse og en evigvarende Magt, og de prise Gud, fordi de have Haab om at komme til at nyde disse Velsignelser.

Dersom dette er Tilfældet med Menneskene i Almindelighed, forsaavidt de troe paa vor evige Tilværelse, hvormeget mere maa da ikke dette gjøre sig gjældende hos dem, der ere beseglede ifølge Betingelserne for den evige Familieorden, som vi have bestrebet!

Da Manden og Faderen veed, at dersom han nogensinde skal kunne opnaae en tilkommende Herlighed, Magt og Herredømme, maa han søge at vinde disse Velsignelser ved at erhverve sin Hustrues og sine Børns Agtelse, Tillid og Kjærlighed, formedelst sin Trofasthed i at holde Evangeliets Bud og udøve Sanddruhed, Barmhjertighed, Retfærdighed, Godgjørenhed og Venlighed som de Egenskaber, ved hvilke han vil drage sine Omgivelser til sig; og, da han af Erfaring veed, at den sande Glæde og Tilfredshed i Familielivet kun kan opnaaes paa denne Maade, anspores han derved til at bestræbe sig for at leve saaledes, at han kan opnaae den størst mulige Fuldkommenhed. Paa denne Maade er han henviist til at arbeide med sig selv, og hvis han vil opnaae den Salighed, hvortil han er bestemt, er han ligesom tvungen til at udvikle de guddommelige Egenskaber, til hvilke Spiren er nedlagt i hans Sjæl. Dette er den eneste Maade, paa hvilken han kan haabe at vinde Agtelse, Tillid og Kjærlighed, samt opnaae den evige Herlighed.

Børn, formedelst Lyset af disse Sandhedsprinciper, forstaae, at de alene kunne opnaae Maalet for deres Bestemmelse paa samme Maade som Forældrene, at naar de engang selv blive Fædre og Mødre, kunne de aldrig kræve Lydighed af Andre, hvis de ikke selv have lært at underkaste sig deres Forældres og Foresattes Villie. De see derfor, at Lydighed, Føielighed, Hjælpsomhed og Kjærlighed ere de eneste Midler, ved hvilke de kunne stride fremad til Fuldkommenhed og opnaae den Herlighed, som er forjættet de Trofaste.

Da Manden og Hustruen formedelst Kundskaben om det evige Liv vide, at deres Skilsmisse ved Døden kun er kort, behøve de ikke at frygte for at elske hinanden for meget eller at deres gjensidige Kjærlighed skulde være til Skade for deres tilkommende Salighed og Ophøielse. De nære en indbyrdes Hengivenhed for hinanden, og det en saadan, som de, der leve i en bestandig Frygt for, at Døden engang for evig skal gjøre en Ende paa

deres Forening, ikke kunne kjende Noget til. Ethvert Medlem af en troende Familie forstaaer at sætte Priis paa det andet, vidende, at Tilværelsen vilde være blottet for al Lyksalighed, dersom man skulde nyde den adskilt fra dem, der ere blevne os kjære og dyrebare. Visheden om det evige Liv styrker de Baand, som sammenknytte de enkelte Medlemmer af Familien, forøger den indbyrdes Kjærlighed og drager dem alle hen til deres Overhoved.

En saadan Families Anskuelser om Evigheden maa derfor nødvendigviis lede dens Medlemmer til at beflitte sig paa at udøve de Dyder, som Evangeliet indprænter, saafremt de ville faae Deel i den tilkommende Herlighed. Ingen kan have en saadan indbyrdes Kjærlighed, som disse — Ingen kan indsee Nødvendigheden af Oprigtighed og Sanddruhed, som de, fordi de betragte alle deres Forbindelser som evige. De uendelige Velsignelser, der ere det Godes uadskillelige Følger, fremstilles for deres Øine lig de Grene, der udspringe fra et frugtbart Træ, medens Følgerne af det Onde for dem er en ligefrem Tilintetgjørelse af alle deres skjønneste Forhaabninger, en Skranke for deres evige Fremadskriden og et uerstatteligt Tab af Alt, hvad der er skjønt, stort og herligt.

Hvem kan see Skjønheden og Nødvendigheden af at holde Ægtepagten ukrænket, undtagen de, der troe paa og forstaae Kjønnenes evige Forening? Hvo kan see dette saaledes, som de kunne, der vide, at Lyksalighed, gjensidig Tillid og Glæde i Familiekredsen samt en bestandig Udøven af Sjælens ædlere Følelser i dette Liv, vil vedvare gjennem en uendelig Evighed, i hvilken de ville nyde Frugterne af deres ædle Bestræbelser herneden, da al Bitterhed, Vrede, Kummer og Sorg for evig vil være fjernet fra dem? Hvo kan i den Grad see Størrelsen og de frygtelige Følger af den Brøde at forføre den uerfarne og uskyldige Qvinde, som de, der forstaae, at dette er en Krænkelse mod de evige Love for Kjønnenes Forening til Livenes evige Fortsættelse, et Brud paa den Almægtiges Anordning og en Ødelæggelse af den Grundvold, der er lagt til en evig Salighed og et evigt Liv? Hvo kan negte, at Evangeliets Love om Kydskhed og Reenhed, saaledes som de prædikes i „Mormonismen," — jo ere ophøiede og guddommelige Sandheder, som ere nødvendige for at Menneskene skulle kunne opnaae den evige Salighed?

Hvo kan negte, at jo Sandhedens Værd forhøies ved Tanken om Menneskeslægtens evige Tilværelse? Den er just afpasset for saadanne Væsener, som vi ere, og dette er et særdeles Kjendetegn for dem, der føle Trang til den. Sandheden af de herlige Grundsætningers uendelige Værd, hvilke ere blevne fremsatte af Jesus og Andre, sees først da i deres hele Værd og Storhed, naar vi betragte Mennesket som et evigt Væsen. Kun ved at betragte „Mormonismen" i dette Lys kunne vi see Sandheden af Jesu Ord, at hvo, som ikke bygger sit Huus paa Klippen eller grunder sit Haab om Salighed paa Lydighed til hans Evangelium, vil komme til at see sin Bygning omstyrtet af Vandløbene.

Idet vi i Korthed sammenfatte Indholdet af dette Capitel, ville vi for det Første sige, at „Mormonismen" underretter os om, at Gud tilligemed Menneskene ogsaa sendte en saadan Rettesnor til Jorden, som var skikket til at tilfredsstille alle deres aandelige Fornødenheder, istedetfor at han, som man almindelig antager, overlod dem til sig selv uden den mindste Kundskab om ham og hans Villie. Men de afvege fra den Plan, Gud havde givet dem, og de sidste sex tusinde Aars Begi-

heder ere slaaende Beviser herpaa. Paa ethvert Blad af Verdenshistorien fremstilles der Scener af Despotisme, Magttilranelse, fremblomstrende og forfaldende Monarkier og Republiker samt Laster og Vederstyggeligheder af ethvert Slags — og Blodsudgydelse, indtil Diet med Veemod maa vende sig bort derfra, — og al denne Forvirring og alle disse Rædselsscener have fundet Sted næsten uden nogen Afbrydelse. „Mormonismen“ udfolder den Almægtiges Banner og fremstiller ham som den, der lægger saadanne Planer, som ere nødvendige til at fremme hans Hensigter. Den fremstiller ham som en kjærlig Fader, medens al den Forvirring og Elendighed, der findes i Verden, tilskrives Menneskenes Ufuldkommenheder og Daarskaber, eller med andre Ord: Han aabenbarer sine himmelske Anordninger for os, hvilke aande af en Guds Viisdom.

„Mormonismen“ fremstiller dernæst Evangeliet for os, ikke som en midlertidig Foranstaltning, der blot var anvendelig i denne vor Tilværelse, men som et evigt System, der har existeret og vil vedblive at existere gjennem al Evighed, og hvilket bærer Præget af dets guddommelige Ophav.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Afholdte Conferencer.

Det er os kjært at kunne meddele de Hellige, at vi den 7de og 8de October afholdt en Conference for Lolland-Falsters Distrikt, hvor Ældsterne Peter Hansen, Fred. Andersen, Anders Larsen og O. H. Berg vare tilstede. Rapporterne for nævnte Distrikt vare gode, idet de Hellige bestræbte sig for at opfylde deres Pligter efter den Kundskab de havde; og mange Fremmede lyttede til de Ældstes Vidnesbyrd.

Som en Fortsættelse af Øernes Conference afholdtes der Møde i Odense den 21de og 22de October, hvor de førnævnte Brødre tilligemed Jens Hansen vare tilstede. Ogsaa her viste sig Følgerne af Brødrenes trofaste Arbeide, og det glædede os at bevidne de Helliges Enighed i at opholde og fremme Guds Værk, som uagtet al Modstand og de forkeerte Begreber, vore Medmennesker nære om det, arbeider sig frem.

I Stockholm mødte vi til Conference den 28de og 29de October, og havde ogsaa der i Selskab med Ældsterne Sprague, Felt, Sharp, G. Ohlsson, M. Cederstrøm samt Brødre fra forskjellige Egne Anledning til at bevidne den Fremgang, som Evangeliet nyder i de forskjellige Egne af Stockholms og Norrlands Conferencer. Paa Grund af den vidtudstrakte Mark i den svenske Mission er det vanskeligt at besætte de forskjellige Pladse med de nødvendige Arbeidere, men dersom de nuværende Ældster gjøre sin Pligt, vil Herren opreise Redskaber, der ere skikkede for Arbeidet i Viingaarden.

For Norrkøpings og det mellemste Sverrigs Vedkommende bivaanede vi en

Conference den 4de og 5te November i Selskab med Ældsterne G. Ohlsson og C. F. Rundqvist. Vi fandt Conferencen i en særdeles god Orden og havde en behagelig og opbyggelig Sammenkomst med de Hellige saavel i Norrkøping som i Linkøping. Ikke faa Fremmede overværede vore Forsamlinger, og vi følte taknemmelige til Herren, som ved sine Tjenere, valgte ud af Folkets Midte, saaledes som i gamle Dage, fremmede sit store og forunderlige Arbeide at forkynde Evangeliet og forsamle sine Børn og berede dem for Messiæ anden og herlige Tilkommelse. Vort Hjerte slog af Fryd ved Tanken om de mange oprigtige Sjæle, som have annammet Evangeliet, og vort Ønske er, at de Mange, som troe samme, maatte faae Mod af Herren til at bryde med aandelig Babylon og bekjende Christi Navn samt fremme hans Sag paa Jorden.

Raad til de Hellige.

Vi ville opmuntre de Ældste og de Hellige til fremdeles at leve saaledes, at de sætte et godt Exempel for vore Medmennesker, og skaanende deres Traditioner ikke bebreide dem den Religion, de ere oplærte i, men henvise dem til de hellige Skrifter, at de selv kunne sammenligne; ligeledes bør de Hellige ogsaa for at skaane Menneskene i deres religiøse Traditioner afholde sig fra Dands og andre larmende Forlystelser, som kunne skade deres Indflydelse og afskrække Saadanne fra at undersøge Sandheden, som endnu troe, at et helligt og gudfrygtigt Liv er uforeneligt med nævnte Forlystelser.

For at kunne fremme Herrens Gjerning, udsprede Evangeliet og indsamle Israel, er det nødvendigt for de Hellige, eller for ethvert Medlem af Kirken, at betale deres Tiende og Offringer, saa at de kunne have Lod og Deel med i den praktiske Udførelse af Guds Riges Opbyggelse og deres Navne findes i Tiendelisterne, som aarligen opsendes til Zion. Vi lægge denne Sag paa de Helliges Sind til alvorlig Overveielse og Opfyldelse, thi Gud fordrer Gjerninger forenet med Tro, dersom vi skulle vente Velsignelser fra hans Haand; derfor paalægge vi det arbeidende Præstedømme at have Tilsyn med Opfyldelsen af disse Raad og holde et nøiagtigt Regnskab over de timelige Midler.

Beskikkelser.

Den 22de October blev i Mødet i Odense Ældste P. Hansen foreslaaet og opholdt som Præsident over Dernes Conference istedetfor Ældste O. H. Berg, der blev beskikket som omreisende Ældste i Norge.

Den 29de October blev i Mødet i Stockholm den nordlige Deel af Sverrig organiseret under Navn af Norrlands Conference, og Ældste L. P. Edholm beskikket til at præsidere over samme.

Correspondance.

England.

Liverpool, den 25de October 1865.

Præsident Widerborg.
Kjære Broder!

Deres kjærkomne Skrivelse af 27de September har jeg rigtig modtaget, og jeg vil nu benytte Leiligheden til at besvare samme. Min Tid er meget optagen med Forretninger her paa Contoiret, og desuden bliver jeg anmodet om at besøge Conferencerne i de forskjellige Dele af Landet. Det glædede mig meget at faae høre saa gode Efterretninger fra Deres Deel af Herrens Viingaard; thi det er meget opmuntrende i denne Tid, der er saa rig paa sørgelige Tidender, at erfare, at der endnu ere Nogle, som have tilstrækkeligt Mod til at kjæmpe mod Satans og hans Redskabers Modstand, og til at komme frem og adlyde Evangeliet. Herren har sit Øie henvendt paa den skandinaviske Mission, og han vil velsigne Dem og enhver af sine Tjenere, der arbeide for hans Værk i hine Lande. Endnu ville mange oprigtige Sjæle fra Skandinavien blive indsamlede, hvilke ville blive en Hæder for Guds Rige. Lad Brødrene fra Zion aflægge et godt Vidnesbyrd for deres Paarørende og Landsmænd. Paamind dem om, at Gud har anbetroet dem Omsorgen for mange Sjæles Frelse, og at han engang vil kalde dem til Regnskab. Siig dem, at de maae vogte sig for Fjendens Fristelser, at de holde sig rene og ubesmittede af Verden, bevare Ydmyghed og ere aarvaagne i Bønnen. Da ville Herrens Engle ledsage dem, og hans Aand bringe det Vidnesbyrd til de Oprigtige af Hjertet, at de ere hans trofaste Tjenere, som ere værdige til at have det hellige Præstedømme, og de skulle blive kaldte Frelsere paa Zions Bjerg.

Brødrene paa denne Side af Kanalen gjøre det Bedste, de kunne, under nærværende Omstændigheder. Der er Meget at kjæmpe med iblandt dette Folk, som taler det samme Sprog, som vi, paa Grund af, at Sandhedens Fjender søge at bringe Løgne af ethvert Slags i Omløb. Men selv dette viser de Oprigtige, at de Sandheder, vi forkynde, ere fra Himmelen, thi ellers vilde Satan ikke være saa ængstelig for at tilintetgjøre dem.

Skriv mig snart til og giv mig al den Underretning, De kan, om Tilstanden i Deres Misson.

Min Familie og Brødrene paa Contoiret befinde sig vel og sende Deres Hilsen til Dem og Deres Medarbeidere.

Modtag ligeledes min kjærlige Hilsen, og maa Herren velsigne Dem tilligemed Brødrene og alle de Hellige, er min Bøn.

Deres Broder i Evangeliet.
Brigham Young, jun.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1840. (Fortsat fra Side 62.)

Følgende Punkter, der vare blevne fremsatte, vedtoges:

For det Første. Vi ansee Justits-committeens Indstilling for at være uconstitutionel og saadan, at den tilintetgjør et frit Folks Rettigheder og maa nødvendigviis møde Misbilligelse hos Enhver, som holder og understøtter en god Regjeringsform og republikanske Ideer.

For det Andet. Committeen siger i sin Indstilling, at Ansøgningen overdriver Beretningen om vore Undertrykkere, skjøndt den paa samme Tid tilstaaer, at den ikke har undersøgt, om de Kjendsgjerninger, som ere fremsatte i vort Andragende, ere sandfærdige eller ikke.

For det Tredie. Vor Ansøgning overdriver ikke vore Undertrykkeres Færd, eftersom Alt, hvad der er fremsat i den, er godtgjort ved tilforladelige Vidnesbyrd, og derfor ansee vi Committeens Indberetning, hvad dette angaaer for falsk og uværdig.

For det Fjerde. Den Deel af Indstillingen, der henviser os til Staten Missouris Ædelmodighed for at faae Opreisning, ansee vi for en stor Fornærmelse mod sund Fornuft, vor Dømmekraft og Indsigt, eftersom talrige, med Ed bekræftede Vidnesbyrd, som vare fremlagte for Committeen, bevise, at vi ikke kunne komme ind i Staten Missouri uden at handle imod Gouvernørens Udryddelses-Ordre, hvorved vi selvfølgelig vilde have udsat vort Liv for Fare.

For det Femte. Efterat vi gjentagne Gange forgjæves havde henvendt os til Authoriteterne i Staten Missouri for at faae Opreisning, haabede vi, at de Forenede Staters Congres vilde lade os vederfares fuld Retfærdighed, og i denne Tanke vilde vi oppebie dens Afgjørelse.

For det Sjette. Gouvernør Boggs Udryddelsesordre er et ligefremt Brud paa de Forenede Staters og Staten Missouris Constitution, og det at Committeen vægrede sig ved at undersøge det Forhold, som Embedsmændene og Andre i Missouri have udviist, og at man vendte døve Øren til Skriget af Enkers, Faderløses og Uskyldiges Blod, ansee vi for det samme, som om man havde hjulpet denne Morderbande, hvis Udaad er optegnet i Himmelen, og vil nedkalde en fortørnet Guds retfærdige Straffedomme over sig.

For det Syvende. Denne Forsamling aflægger sin hjerteligste Tak til Borgerne i Staten Illinois for den Venlighed, Gavmildhed og Ædelmodighed, som de have udviist imod os. Ligeledes anholde vi om deres og enhver Fædrelandsvens lovlige Bistand for at faae Opreisning for de Forurettelser, som ere blevne os tilføiede.

For det Ottende: Denne Forsamling aflægger sin Taksigelse til Congresmedlemmerne fra Illinois for den Frimodighed, Kjækhed, Ædelmodighed og Uafhængighed, som de have lagt for Dagen ved at fremstille vor Sag for Nationen midt under alle de falske Angivelser og al den Forhaanelse og Bespottelse, som vi vare Gjenstand for midt i vore Lidelser.

For det Niende. Forsamlingen aflægger sin Tak til Gouvernørerne Carlin i Illinois og Lucas i Iowa Territorium for den Medfølelse, Bistand og Beskyttelse, som de have ydet os. Tillige aflægger den sin Tak til enhver anden af vore hæderlige Medborgere, der have staaet

os bi i vore Bestræbelser for at faae Opreisning.

For det Tiende. Denne Forsamling aflægger sin Tak til Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og Elias Higbee, der som Kirkens valgte Befuldmægtigede have været i Staden Washington for at fremstille vore Lidelser for Nationens Autoriteter — den Virksomhed og Rastløshed, som de have lagt for Dagen under Udførelsen af det dem overdragne Hverv. Til Gunst for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige overalt paa Jorden anmodes de om fremdeles at bestræbe sig for at skaffe et lidende Folk Opreisning for den Skade og de Fornærmelser, der ere blevne det tilføiet, og hvis alt Haab om at faae denne skulde være forgjæves, indstille vi vor Sag for Herrens Domstol, idet vi troe, at den store Jehovah, som regjerer Nationernes Skjæbne og ikke lader en Spurv falde til Jorden ubemærket, ganske vist vil give os en fuld Opreisning for den Uret, der er os tilføiet, og inden lang Tid lade vore Modstandere vederfares en retfærdig Gjengjældelse.

Efter Forslag blev det besluttet, at Justitscommitteens Indstilling tilligemed foranstaaende Resolutioner indrykkes i Aviserne i Quincy.

Ifølge Forslag besluttedes, at der beskikkes en Committee af Tre til at undersøge deres Anbefalinger, som ønske at ordineres til Præstedømmet og til at ordinere dem, de ansee værdige dertil, samt at Ældsterne Bent, Wood og Hyde vælges til denne Committee.

Endvidere blev der vedtaget ifølge Forslag, at Forsamlingen tilkjendegiver sin Tilfredshed med Præsidentskabet i Henseende til Salget af Stadens Eiendomme osv., og at det opfordres til at vedblive i dets Virksomhed.

Foreslaaet og vedtaget at slutte Forsamlingen til om een Time.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelsen.

Efterat der var affungen en Sang, fremstod Præsidenten og oplæste det tredie Capitel af Johannes Evangelium, hvorefter der afholdtes Bøn af Ældste Erastus Snow.

Præsidenten holdt et Foredrag over flere Punkter, som indeholdes i det oplæste Capitel, i Særdeleshed i det tredie og fjerde Vers, idet han forklarede det ved en skjøn og træffende Lignelse og ligesom kastede en Lysstrøm over det foreliggende Emne. Han talte dernæst til de Ældste angaaende deres Mission og raadede dem, der gik ud i Verden for at prædike Evangeliet, at de skulde forsyne deres Familier med Livets Nødvendigheder, inden de forlode dem, og at de skulde fremsætte Læren om Indsamlingen, saaledes som den er fremstillet i de hellige Skrifter. Han sagde, at det havde været Viisdom, om de Fleste i Kirken havde holdt sig paa denne Side af Floden, saa at de kunde have lagt en Grundvold paa dette Sted, men at det nu var de Helliges Privilegium at optage Land i Jowa, eller hvorsomhelst Aanden maatte lede dem hen. Han ønskede ikke at faae politisk Indflydelse, men at de Hellige skulde benytte deres Valgret efter deres bedste Overbeviisning.

Han sagde, at siden Ældste Hyde var bleven beskikket til at besøge Jøderne, havde det hvilet paa hans Sind, at det vilde være godt for Ældste John E. Page at ledsage ham paa hans Mission. Det blev besluttet, at Ældste John E. Page beskikkes til at ledsage Ældste Orson Hyde, og at der gives ham de nødvendige Kreditiver.

Da en stor Deel af Tiden i Conferencen var bleven optaget med at afgjøre Klager, der vare fremkomne mod enkelte Medlemmer, og disse Sager kunde været blevne afgjorte i de forskjellige Grene, blev

der vedtaget, at saadanne Sager i Fremtiden ikke skulde fremlægges i Conferencerne.

Der fremlagdes Beretning fra Ordinations-Committeen om, at den havde ordineret een og tredive Individer til Ældster i Kirken, og at dette var udført under Alpheus Giffords og Stephen Perrys Hænder. Denne Rapport blev vedtagen af Conferencen.

F. G. Williams fremstillede sig paa Forhøiningen og bad ydmygeligen om Tilgivelse for sin Opførsel samt udtrykte sin Beslutning at ville gjøre Guds Villie i Fremtiden. Hans Sag blev fremstillet for Conferencen af Præsident Hyrum Smih, og det blev eenstemmigt vedtaget, at F. G. Williams optages i Fællesskab i Kirken.

Der berettedes, at halvfjerdsindstyve Individer vare blevne døbte under Conferencen, og at henimod halvtredsindstyve vare blevne optagne i de Halvfjerdsindstyves Qvorum.

Præsident Hyrum Smith foreslog at slutte Conferencen. Efterat Præsidenten havde gjort nogle faa Bemærkninger, sluttedes Conferencen med Velsignelse af Præsidentskabet — indtil første Fredag i næstkommende October Maaned.

Joseph Smith, jun.,
Præsident.

Præsident Young med Selskab tog med Jernbanen til Ældste Richards i Preston; da de ankom derhen, havde de ikke en eneste Skilling tilbage.

Torsdag.

Staden Washington, den
9de April 1840.

Dommer Elias Higbee!

Min kjære Herre! Da jeg nu har en gunstig Leilighed til at faae Bud med Dommer Snow fra Quinci, sender jeg Dem herved to Qvitteringer til Hr. E. J. Phillips, Kasserer for Staten Illinois's Bankafdeling i Quincy — den ene for 50 og den anden for 90 Dollars, der tilsammen udgjør 140 Dollars. Naar det er Dem beleiligt at betale, ville De have den Godhed at sende Pengene til Hr. Phillips, som er anmodet om at modtage dem og benytte dem til at indløse et af de Dokumenter, hvilke jeg har udstedt til denne Bank.

Jeg har for nogle Dage siden modtaget Brev fra Hr. Rigdon. Det var bragt paa Postcontoiret i Philadelphia, men skrevet i New Jersey. Hans Helbred forbedres gradviis, men langsomt, og han troer, han vil begive sig paa Hjemveien noget hen i Mai Maaned. Han ønskede at faae en liden Pengesum, 40 Dollars, som er indsat i en Bank hersteds for en Herre i Buffalo i Staten New York, hvilket Beløb jeg har sendt ham efter hans Anviisning og Anmodning. Jeg har ogsaa skrevet ham til, at dersom han behøvede Mere, kunde han lade mig vide det, og jeg vilde med Fornøielse være ham til Tjeneste. De behøver altsaa ikke at bekymre Dem i denne Henseende.

Der har ikke tildraget sig noget Nyt, siden De forlod os, med Undtagelse af, at en af Senatorerne fra Connecticut, Hr. Thaddæus Betts, døde igaar. Hans Begravelse har fundet Sted idag, hvorfor Senatet ikke har været samlet. Forslaget til Cumberlandveien er ogsaa faldet igjennem i Senatet med 22 Stemmer mod 20; en eneste Stemme fra Majoriteten vilde have reddet Forslaget derved, at Stemmerne vilde være blevet lige. Vicepræsidenten var meget ængstlig for at faae de Fleste til at stemme til Gunst for Sagen. Hr. Clay fra Kentucky holdt en Tale imod Forslaget og stemte imod det. Grundy fra Tennessee, Wright fra New York, og Buchanan fra Pensylvanien, tre af Demokraternes Ledere i Senatet, stemte for det. Der vare kun syv iblandt Whiggerne, og tretten iblandt Demokraterne,

som stemte for det. Jeg troer, Congressen vil blive opløst den første eller anden Mandag i Juni.

Jeg har modtaget et Andragende tilligemed vedlagte Dokumenter fra Hr. Rigdon om at faae en anden Postmester i Commerce — og et ved Ed bekræftet Vidnesbyrd fra Dr. Galland, hvilke Papirer jeg har forelagt for vedkommende Departement. Saasnart jeg faaer Svar, skal jeg underrette Dem derom. Glem ikke at faae sendt the „Times“ og „Seasons“ til mig. Hils Joseph Smith fra mig, og modtag De selv min kjærligste Hilsen.

Deres osv.

Richard M. Young.

The „Times and Seasons“ for denne Maaned giver os Udsigt til, at der i Nauvoo vil blive udgivet et Ugeblad under Navn af „The News.“

Til Alle, som denne Skrivelse maatte komme til, frembære vi vor kjærlige Hilsen.

Det være vitterligt, at da vi som beskikkede Embedsmænd i Jesu-Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige vare forsamlede i Conference i Nauvoo i Hancock County i Staten Missouri den 6te April 1840, toge vi en vigtig Sag under Overveielse — en Sag, paa hvilken de hedenske Nationers Skjæbne paa hele Jorden beroer. Vi ere komne til denne Slutning paa Grund af Tidernes Tegn og hvad der er blevet udtalt formedelst Guds Orakler. Den jødiske Nation har i et langt Tidsrum været adspredt allevegne iblandt Hedningerne, og efter vor Overbeviisning er Tiden til Begyndelsen af deres Indsamling til det Hellige Land allerede kommen, fordi dette adspredte og forfulgte Folk ere henkastede iblandt Hedningerne som et Tegn for dem om Messiæ andet Komme og de jordiske Rigers og Regjeringers Omstyrtelse formedelst den Almægtiges Arm, idet han vil lade Hungersnød og Pestilents udbrede sig ligesom Frost og Sne om Vintereen — samt vil sende Krig over Nationerne, saa at det ene Folk vil gribe til Sværd mod det andet, og Menneskene komme til at bade sig i hverandres Blod.

Efter vor Overbeviisning er det af den største Vigtighed, at Jødernes nærværende Anskuelser og Foretagender blive undersøgte og fremlagte for det amerikanske Folk til dets Overveielse, Gavn og Belærelse.

(Fortsættes.)

Ældste Thomas Taylor begav sig paa Veien fra Saltsøstaden den 4de October for at møde Emigranterne. Han underrettede os om, førend han afreiste, at Præsident Young havde paalagt Biskop Hunter at sørge for, at der blev udsendt 40 Vogne med fire Heste for hver med Proviant til Emigranterne og for at hjælpe dem at komme ind i Dalen, da Aarstiden var saa vidt fremskreden. Dette er et Foretagende, som i høi Grad vil glæde dem, der faae Hjælpen, og vil være til stor Velsignelse for dem, der yde den. Vi ere ogsaa glade for at kunne omtale dette Beviis paa Ældste Taylors Menneskekjærlighed og Nidkjærhed. Maa Herren velsigne ham.

Nyheder.

Sverrig. Qvægsygen i Sverrig. Fra Kalmar skrives til Aftonbladet, at en ondartet Qvægsygdom er udbrudt paa 2 Steder i Omegnen. Sygdommen skal have megen Lighed med Qvægpesten i England og skal findes paa flere Steder i Sverrig. De angrebne Dyr leve sjelden mere end to eller tre Døgn.

Tydskland. Angaaende Choleraen meddeles fra Werdau (i Sachsen), at den der hidtil har angrebet ikke færre end 577 Personer, hvoraf 161 ere døde. Man har begyndt at afspærre Staden og dens Distrikter mod den preussiske Grændse, og det ventes, at Afspærringen snart vil blive fuldstændig.

England. Qvægpesten har udbredt sig til 47 Grevskaber, og den vedbliver at udbrede sig mere og mere, ligesom Offrenes Antal forøges med hver Uge. Der er ialt forekommet 17,673 Sygdomstilfælde; rigelig 15,000 Dyr ere døde. Dette er imidlertid kun ½ pCt. af Englands og Skotlands Qvægbesætning.

Frankrig. Ifølge offentliggjorte detaillerede Tabeller har Choleraen i Løbet af October Maaned bortrevet 4,020 Mennesker i Paris.

Italien. Choleraen er i stadigt Tiltagende i Neapel. Kong Victor Emanuel er bleven modtagen med stor Begeistring i denne Stad. Efter Keiser Napoleons Exempel har han besøgt Cholerahospitalerne og forvisset sig om, at Sygepleien var god og omhyggelig.

Tyrkiet. I Jerusalem er Choleraen udbrudt med stor Heftighed. Der skrives derfra under 28de October: Stadens Befolkning (tidligere circa 30,000) er nedsunken til 9,000 Mennesker; man regner daglig c. 80 Dødstilfælde af Cholera. Den tyrkiske Gouvernør er flygtet til Jaffa; Forbryderne i Fængslerne ere slupne løse og plyndre og myrde ustraffede omkring i Landet.

Ostindien. Choleraen har viist sig i Ostindien blandt de engelske Tropper.

China. Der berettes om en voldsom Orkan i de chinesiske Farvande. Flere engelske og amerikanske Skibe, deriblandt 3 store Dampere, ere totalt forliste.

Amerika. Globe meddeler nærmere Efterretninger fra Jamaica. Oprøret udbrød den 15de Octbr. i Morant Bay, hvor Negerne omringede de Hvide, der vare samlede paa Raadhuset, stak Ild paa Bygningen, dræbte en Baron van Ketelholt, en Præst og mange Andre paa den grusomste Maade. Senere ere alle engelske og sorte Tropper rykkede i Marken mod Oprørerne; de indfødte Tropper have for størstedelen viist sig paalidelige. I Kingston vare som Følge af Oprøret alle Forretninger standsede. 200 Rebeller skulle være skudte. Ifølge de seneste Efterretninger skal Opstanden være dæmpet.

Australien. Paa Nyseeland har der fundet en Træfning Sted mellem de Indfødte og Kolonialtropperne, i hvilken der tilføiedes de første et Nederlag.

Blandinger.

Gjennemsigtige Huse. Et amerikansk Blad beretter, at man i Nærheden af Surprice Valley (Nevada) har opdaget betydelige Leier af Gips, som er

fuldstændig krystallist og saa gjennemsigtig som rene Jisblokke. Denne Masse lader sig bryde i regelmæssige firkantede Stykker, som uden videre Bearbeidelse kunne anvendes til Bygningsmateriale. Man har paatænkt at bygge Huse af dette Materiale, hvilke vilde glimre som sande Krystalpaladser i det Smaa, og i hvilke man ikke vil behøve at sætte Vinduer, da Lyset vil trænge ind fra alle Sider gjennem Murene. Derimod maa man indvendig bedække alle de Steder med Forhæng, hvor man ikke vil have, at Publikum skal kunne see frit ind.

Ildebrandene i London. Af Ildebrande i London har der i 1864 været 83 flere end i 1863 og 646 flere end Gjennemsnitsantallet for de sidste 31 Aar. Chefen for Hovedstadens Brandvæsen, Kapt. Shaw, bemærker i den Anledning i sin officielle Indberetning, at Ildebrandene ere tiltagne uforholdsmæssigt i Forhold til Forøgelsen af Bygninger og Indbyggere. I de sidste 22 Aar ere Londons Bygninger blevne forøgede med 47 pCt. og Indbyggernes Antal med 55 pCt., men Ildebrandene ere tiltagne med 100 pCt. Londons første Brandkorps, den saakaldte Ildbrigade, der i de sidste Aar er bleven en Deel bedre organiseret, har i 1864 været virksom ved 1487 Ildebrande. Antallet af mindre Ildebrande i London, i Anledning af hvilke Brandvæsenet ikke er blevet allarmeret, anslaaes af Kapt. Shaw til 10,000. Han advarer Publikum mod altfor megen Tillid til de saakaldte brandfaste Bygninger, og bemærker, at Steen som Bygningsmateriale maa betragtes som alt Andet end ildfast; tvertimod giver Steen (Sandsteen og Granit) hurtigere end noget andet Bygningsmateriale efter for Heden, og navnlig hurtigere end Træ; Stenen er sprød, udvider sig hurtigere i Heden og springer; det bør efter Kapt. Shaws Mening derfor ikke være nogen Forpligtelse at anvende Steen ved Bygningen af Trapper.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Vor forbigangne og tilkommende Tilværelse.

(Fra „Millennial Star".)

Der findes kun faa Mennesker, som have rigtige Begreber angaaende nogen anden Tilværelse end den nuværende. De befinde sig her, men de have kun en dunkel Forestilling om, hvorfra de kom, og hvorhen de skulle gaae efter Døden. I Sandhed, den større Deel af Christenhedens Millioner troer ikke den bibelske Lære med Hensyn til Menneskets Forudtilværelse, de betragte derimod den naturlige Fødsel som dets første Oprindelse, ikke alene i Henseende til Legemet, men ogsaa med Hensyn til Aanden. De ere beredvillige til at indrømme, at Elementerne, hvoraf Legemet er sammensat, havde en Forudtilværelse, men forkaste Ideen om en Forudtilværelse for Aandens Vedkommende baade i en organiseret og uorganiseret Tilstand. De antage, at ethvert Menneskes Aand er skabt af Intet paa eller henved den Tid, da Barnets Legeme organiseredes eller blev født til Verden. Det antages endvidere, at vi derpaa vaagnede fra Ikketilværelse til en Tilværelse, fra et Intet til Virkelighed, at Tanker og Følelser derpaa opvaagnede og antoge en bestemt Form, og at vi saaledes begyndte vor Løbebane som Fornuftvæsener. Denne uskriftmæssige, høist urimelige og ufornuftige Lære er udsprunget fra en fordærvet Theologi og uværdig til nøiere at tages i Betragtning af Nogen, som gjør Fordring paa sund Fornuft.

Det er besynderligt, at tænkende Mænd kunne overtale sig til at troe, at Menneskenes Aander, dannede af Intet, i et Gjennemsnitsantal af omtrent tyve i Minutet bringes ind i Tilværelsen. Hvor meget mere fornuftigt er det ikke at troe, at den Materie, hvoraf Aanden bestaaer, har havt en Forudtilværelse lige saavel som vore Legemers Bestanddele, — at begge ere evige, og at ikke en eneste Partikel af nogen af dem nogensinde er bleven til af Intet, — at Skabelse betegner Organisationen af de Elementer, som forhen existerede, og ikke disses Frembringelse af Intet? Hiint er en bibelsk Sandhed, dette blot en tom Gisning, en taabelig, ufornuftig og urimelig Paastand

af Mennesker, som troede paa en immateriel Gud, „uden Legeme og Dele," hvilket er det Samme som ingen Gud. Naar ville dog Menneskene sønderbryde Traditionens Lænker og komme til sund Sands! Naar ville de ophøre at troe paa saadanne Urimeligheder og tage deres Tilflugt til Guds Ord.

Menneskene ere ikke alene uvidende om deres Forudtilværelse, men have tillige et temmelig ufuldkomment Begreb om deres tilkommende Tilstand. Det er vel sandt, at den christne Verden troer paa en tilkommende Tilværelse, men man har søgt at gjøre en saadan Tilstand saa skyggeagtig, saa ulig Alt, hvad der hører til en virkelig Tilværelse, som det vel var muligt af forestille sig. Saadannes Himmel er en aandelig, immateriel Verden „udenfor Tid og Rum" og har Intet at gjøre med Tiden eller Rummet, har ingen Dele, er intet Hele og har Intet tilfælles med Materien. Deres tilkommende Tilværelse er saaledes immateriel, formløs, ulegemlig, og indtager ikke noget Rum, har Intet at gjøre med nogen Vedvaren, er blottet for alle de Egenskaber, som ere fælles for Materien, og er lig deres indbildte Gud uden „Dele og Lidenskaber." Saadan er deres egen Beskrivelse om deres indbildte Himmel, saadan deres Tro, som de offentlig bekjende, med Hensyn til deres tilkommende Tilværelse. Djævelen kunde ikke muligviis have opfundet Noget, der vilde have været mere gudsfornegtende end dette. De værste Former af de hedenske Afguder kan med Hensyn til Urimelighed ikke maale sig med Sekterernes Gud, og en hedensk Himmel er et Pallads i Sammenligning med de Christnes Himmel udenfor Tid og Rum; omendskjøndt de hedenske Begreber om en tilkommende Tilværelse vare falske, ere de dog sammenligningsviis bedre end Troen paa en immateriel Tilstand, hvilken med andre Ord ikke vil være Andet end en fuldkommen Tilintetgjørelse.

Det er i Sandhed en stor Trøst at vide, hvorfra vi kom, og at have en rigtig Kundskab om den Tilstand, vi gaae imøde. Denne interessante og høist vigtige Kundskab kan kun erholdes formedelst Aabenbaring. Gud har aabenbaret saa Meget i saa Henseende, at man høiligen burde fryde sig derover. Der gives imidlertid ikke noget Folk paa Jorden, som har saa stor Aarsag til at glæde sig som de Hellige; til dem har Gud talet og tydelig aabenbaret Meget baade med Hensyn til det Forbigangne og Tilkommende, og derfor vide de, hvad Slags Tilværelse de skulle tale om, hvilke Velsignelser de kunne haabe, og hvor de skulle modtage deres evige Arv.

En, som i Sandhed er en virkelig Hellig, skuer ikke fremad efter et immaterielt Opholdssted efter Døden, men han forventer en Himmel med Marker, Huse, Stæder, Plantevæxt, Floder og Dyr, — med Throner, Templer, Paladser, Konger, Fyrster, Præster og Engle, — med Føde, Klæder, musikalske Instrumenter osv., hvoraf Alt vil være materielt. De Helliges Himmel er en gjenløst, herliggjort, celestial og materiel Skabelse, beboet af virkelige Væsener baade af Mandog Qvindekjøn, inddeelte i Familier og ibefattende alle Slægtskabs Forhold, saasom Mand og Hustru, Forældre og Børn, medens Sorg, Skrig, Smerte og Død ikke ville være kjendt mere, eller for at tale endnu mere bestemt, denne Jord vil, efterat den er bleven herliggjort, blive de Helliges evige Himmel. Om de forvente at leve som virkelige Væsener med Legemer, Dele og hellige Sindsbevægelser, — om de som saadanne forvente at kunne bevæge sig, at spise, drikke, samtale, bede, synge, spille paa musikalske Instrumenter, deeltage i uskyldige, selskabelige Fornøielser

og at besøge Nabostæder og Naboverdener, ere virkelige materielle Væsener og organiserede Elementer med alle deres naturlige Egenskaber det Eneste, de kunne forvente som deres Omgivelser. Om de troe paa Faderen, forvente de engang at møde en forherliget, udødelig, aandelig og virkelig Personlighed; om de troe paa Guds Søn, forvente de at møde et aandeligt Væsen med et materielt Legeme med Kjød og Been — ham nemlig, der er Faderens udtrykte Billede; om de nyde den Hellig-Aands Samfund, forvente de at faae ham at see som et herligt, aandeligt, personligt Væsen, et materielt Legeme af Aand; om de haabe at forenes med Menneskers og Engles Aander, forvente de at finde dem materielle.

Virkelighed er med uudslettelige Træk præget paa selve Himlenes Himmel og paa alle de evige Skabelser; den er den sande Betingelse for al Tilværelse, medens en immateriel Masse ikke kan existere hverken i Himmelen, paa Jorden eller i Helvede, og kan endog ikke engang tænkes eller begribes som noget Virkeligt. En saadan Tanke har alene kunnet opstaae i forvirrede Hjerner hos Mænd, der have ladet sig omtumle af en vild Phantasi.

Vi smile ad de Urimeligheder, der ere blevne optagne i den hedenske Gudelære, og beklage de stakkels svage Sjæle, der kunde lade sig bedrage af en saadan Overtro, og dog kan hele den christne Verden ikke fra den hedenske Mythologi opvise et eneste Exempel paa en saa aabenbar Urimelighed som de Christnes Tro paa en immateriel Gud i tre Personer og „uden Legeme, Dele og Lidenskaber." Hvorledes nu en af disse ulegemlige Personer kunde blive korsfæstet, er Noget, der hører til Sekterernes ubegribelige Hemmeligheder. Hvorledes en af disse Personer „uden Legeme og Dele" kunde døe og begraves, eller hvorledes han kunde opstaae af Graven og derpaa opfare til Himmelen, er et andet høist forbausende Mysterium i Sekterernes Theologi.

Saadanne ere de Urimeligheder, som næsten to hundrede Millioner menneskelige Væsener, der kalde sig Christne, troe paa. Da de have saadant væmmeligt Nonsens i deres Troesbekjendelse, kan man vanskelig overtale sig til at troe, at det er muligt, at de kunne være oprigtige. Skulle vi imidlertid dømme efter de Bestræbelser, som Mange gjøre sig for at forsvare disse Misfostre, er det indlysende, at Nogle af dem i den Grad have fordybet sig i dette Afguderi, at de virkelig troe paa ovenanførte Urimeligheder. Det er en Skam og Skjændsel for Mennesket at tænke, at nogen af vor Slægt skulde være sunken saa dybt ned under de hedenske Fabler, at han vilde gjøre sig saa yderst latterlig og i den Grad vise, at han er blottet for ethvert Glimt af almindelig sund Menneskeforstand.

Det har maattet være et Under for Nogle, at ikke Hedningerne have udsendt deres Missionærer iblandt Christenhedens Nationer for at omvende dem. Men det er indlysende, at det frygtelig væmmelige Maleri af Nutidens christne Troesbekjendelser vilde have afskrækket selv de ivrigste iblandt dem fra at forsøge paa et saa haabløst Foretagende. Der gives maaskee Ingen, som vilde have Mod og Sjælsstyrke nok til at binde an med et saa frygteligt Uhyre, medmindre de ligesom de Sidste-Dages Helliges Missionærer vare udrustede med guddommelig Myndighed fra Himmelen. Det kan imidlertid ikke ventes, at selv en Engel fra Lysets Egne skulde kunne opvække dem, der i saa lang Tid have været indhyllede i et saa tykt Mørke, og hvis Traditioner saa længe ere blevne nærede ved Tilbedelsen af et Væsen „uden Legeme og Dele."

Men lad imidlertid de Hellige med Taalmodighed bære over med denne sunkne Slægts Uvidenhed; lad dem være fulde af Medlidenhed mod de bedragne Masser; lad dem ved Fornuftgrunde og formedelst Guds Ord, Kjærlighed og Overbærenhed om muligt søge at bringe dem paa den rette Vei, eller i det Mindste, hvis de ikke formaae at løfte dem op af det dybe Dynd, i hvilket de ere nedsunkne, de dog trofast maatte opfylde deres Pligter mod dem som Hellige, paadet Følgerne af deres falske Religionssystemer maae komme paa deres egne og ikke paa Rigets Børns Hoveder. Lærer dem, at paa hiin store Dommens Dag ville de til deres Bedrøvelse komme til at erfare, at, medmindre de omvende sig, vil den evige Retfærdighed blive udøvet af en Gud, som har Sindsbevægelser, og hvis Vrede vil afspeile sig i hans Aasyn og brænde indtil det nederste Helvede over alle Uretfærdige og Ugudelige. Lærer dem, at han, som sidder paa Thronen, ikke er et ubegribeligt Intet „uden Legeme og Dele," men et herligt og virkeligt Væsen, en mægtig Herre, en viis Lovgiver og en stor Dommer. Lærer dem, at Tilstanden hiinsides Graven ikke er en immateriel, drømmende, skyggeagtig Tilværelse, men en haandgribelig, substantiel, materiel Virkelighed, en Himmel, som har Grundvolde, en Verden, der aldrig vil faae nogen Ende.

Halvaars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

begyndende i Store Saltsøstad den 6te Octbr. 1866.

Fra („Deseret News.")

Conferencen forsamledes i Bowery i Store Saltsøstad Løverdag Morgen den 6te October 1866. Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen var det øverste Præsidentskab, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa A. Lyman, Ezra T. Benson, Lorenzo Snow, Erastus Snow og George Q. Cannon.

Patriark: John Smith.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentskabet for Overpræsternes Qvorum: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Peter Maugham, præsiderende Biskop i Cache County, Lorin Farr, Præsident — og C. W. West, præsiderende Biskop i Weber County.

Hurtigskrivere: George D. Watt og Edward L. Sloan — og et stort Antal andre Ældster og Biskopper fra forskjellige Steder i Territoriet.

Conferencen kaldtes til Orden af

Præsident Brigham Young. Derpaa sang Tabernaklets Chor: „Morgenen frembryder." Bøn af Ældste Orson Hyde. Sang af Tabernaklets Chor: „Gaaer ud, I Herlighedens Sendebud."

Præsident B. Young sagde, at hans Ønsker og Bønner vare, at Israels Ældste og alle de Hellige maatte stedse have saa meget af Guds Aand, at de aldrig vilde lade sig bedrage, og han spurgte, om det ikke vilde være godt for de Ældste, naar de talte, at bære Vidnesbyrd om Herrens Værk. Han bar Vidnesbyrd om dets Fremvæxt og de Helliges Fremadskriden i det evige Livs Grundsætninger, samt spurgte: Om der var Nogen, der ikke havde voxet i Troen og modtaget Aabenbaringer fra Gud, hvem der da havde hindret dem deri eller lært dem Noget, som forhindrede dem i at annamme nogensomhelst Velsignelse, de kunde ønske sig i Retfærdighed?

Præsident H. C. Kimball bar Vidnesbyrd om Oprettelsen af Guds Rige og anførte Jesu Ord: „Guds Rige er inden i Eder," og idet han paaviste, at de, der havde viist Lydighed mod Sandheden og have Herrens Aand samt Rigets Grundsætninger i deres Hjerter, ere Modtagerne af de Velsignelser, som indbefattes i de anførte Ord. Ligeledes bar han Vidnesbyrd om, at de Hellige som et Folk betragtet havde voxet i Retfærdighed, Tro og gode Gjerninger.

Præsident D. H. Wells talte om Herrens Forjættelse til sine Ældste og sagde, at dersom de vare villige til at gaae ud uden Pung og Taske for at prædike Evangeliet for Nationerne, skulde de faae Føde og Klæder og Alt, hvad de behøvede; Enhver, som havde gaaet ud i Tro, havde seet Opfyldelsen af denne Forjættelse. Han talte ligeledes om det Løfte, som de Ældste gjøre, at de, der ville adlyde Evangeliet, skulle faae et Vidnesbyrd om dets Sandhed — et Løfte, som ingen Bedrager kunde gjøre med den fjerneste Udsigt til at see det opfyldt. Ikke destomindre er dets Sandhed bleven beviist af Tusinder, som idag kunne bære Vidnesbyrd derom. Han opmuntrede de Hellige til Flid og Trofasthed i Opfyldelsen af deres Pligter, og henviste til de rige Velsignelser, vi nyde baade af Himmelen og Jorden, saa at vi nu have det Privilegium at have nok at gjøre med at tage Vare paa det Korn, som Jorden i dette Aar har frembaaret i saa stor Overflødighed — foruden enhver anden Velsignelse, vi nyde, timelig som aandelig. Han formanede de Hellige til at være flittige til at bede og ydmyge for Herren, paadet de kunde blive bevarede fra det Onde.

Sang af Choret, og Bøn af Ældste Geo. Q. Cannon.

Kl. 2. Eftermiddag.

Sang af Choret fra Ogden og Bøn af Ældste John Taylor. En Sang, der af Ældste H. W. Naisbett var forfattet for denne Leilighed, blev afsungen af Ældste George Teasdale, og Chorene udførte af Tabernaklets Sangere.

Ældste Orson Hyde talte paa samme belærende Maade til Forsamlingen og anførte Jesu Ord til Nephiterne: „Da skal Faderens Værk begynde iblandt Nationerne" osv., og paaviste ved oplysende Exempler, at Herren havde paabegyndt sin Gjerning for at fuldbyrde sine Hensigter iblandt Menneskene, og sagde, at de hurtigt modnes til Ødelæggelse, hvis de ikke ville annamme Sandheden, medens Guds Hellige gaae utallige Velsignelser imøde, saafremt de forblive trofaste. Han aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Prophet, og Præsident B. Young den Mand, som er bleven beskikket og antagen af Herren til

at bestyre hans Kirke efter Propheten Josephs Død.

Sang af Choret fra Logan.

Ældste John Taylor talte om Organisationen af Jesu Christi Kirke, og paaviste, at Nutidens christne Kirkesamfund vare ifølge Bibelen forkeerte baade med Hensyn til Lære og Organisation, uagtet man paastaaer, at de alle ere baserede paa denne Bog som en Aabenbaring fra Gud. Han hentydede til sit tidligere Studium af den Hellige Skrift, hvorved han blev overbeviist om, at Christi Kirke, saaledes som den var organiseret i Jesu og Apostlernes Dage, havde Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Gaver og Velsignelser, hvilke skulde vedblive, saalænge Gud anerkjendte den som sin. Disse Velsignelser kunde han ikke finde i Verdens Kirkesamfund, men siden den Tid han formedelst Guds Hjælp fandt dem, saaledes som de vare blevne bragte for Lyset ved Joseph Smith, havde han forkyndt det glædelige Budskab. Herren havde saavel for ham som for Tusinder andre bekræftet Sandheden af de Ord, som udtaltes af hans Tjenere. Han sagde, at Evangeliets Prædiken, Præstedømmets Myndighed og de kraftige Vidnesbyrd om Sandheden, som vare blevne aflagte iblandt Nationerne, havde samlet Alle, der vare komne sammen for at holde Guds Befalinger.

Idet han talte om Vidnesbyrd, sagde han: „Gud har talet, Himlene ere blevne aabnede, og hvem iblandt de Hellige veed det ikke? Han har talet fra Himmelen; han er vor Gud, vi ere hans Folk, og vi vide det, og ingen Magt kan standse hans Værks Fremadskriden.“

Sang af Choret fra Ogden, og Bøn af Biskop P. H. Young.

Søndag den 7de, Kl. 10 Formiddag.

Det store Bowery var overfyldt af en deeltagende og opmærksom Forsamling, medens store Flokke vare nødte til at gaae bort, da de ikke kunde komme saa nær, at de kunde høre Taleren.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste Lorenzo Snow. Derpaa sang Choret fra Logan: „Sødt er dit Værk.“

Ældste Wilford Woodruff stod frem og bar Vidnesbyrd om Sandheden paa en meget interessant Maade. Han fortalte, hvorledes Herren havde virket paa ham, medens han endnu var et ungt Menneske og inden han havde hørt Evangeliet, for derved at berede ham til at annamme det. Ligeledes fortalte han, hvorledes Gud havde virket paa Præsident Young og mange Andre af de Ældste netop i den samme Hensigt. Derhos talte han ogsaa om Modstanderens Bestræbelser for at ødelægge disse ædle Aander, som havde annammet Sandheden i Kirkens tidligere Dage, og om de onde Aander, hvilke til forskjellige Tider kom til dem i store Skarer i det samme Øiemed. Han sagde, at han saaledes var bleven anfalden i London, medens han var i Selskab med Ældste George A. Smith, men da viste tre Engle sig for ham og befriede ham fra de onde Aanders Magt og Nærværelse. Dette, sagde han, havde han aldrig fortalt offentligt før, men den Aand, der ledsagede dette Vidnesbyrd, var et tilstrækkeligt Beviis for den store Forsamling, som for første Gang hørte det, angaaende Sandheden deraf. I sine Bemærkninger fortalte han mange interessante Begivenheder som Beviser paa Herrens beskyttende Varetægt over sine Tjenere.

Ældste F. D. McAllister sang: „Jeg lever for dem, som mig elske.“

Ældste Erastus Snow fremtraadte derpaa og sagde, at Evangeliet bragtes ham i Staten Vermont, medens han endnu

var en Dreng, og han talte om, hvorledes Guds Kraft hvilede over ham og beseglede Sandheden af det Vidnesbyrd paa hans Hjerte, som bragtes ham af Ældste Orson Pratt, der var den Første, som prædikede Evangeliet for ham. Fra den Tid af og indtil nu havde han været beskjæftiget med at prædike Sandheden for denne og andre Nationer, idet han opsøgte de Oprigtige af Hjertet. Han fortalte en Deel af sin egen Historie, forsaavidt den stod i Forbindelse med Kirkens, og talte om de Forfølgelser, han i Forening med sine Brødre havde udholdt for Evangeliets Skyld. Endvidere sagde han, at det var Gud og ikke Menneskets Magt, som altid havde opholdt hans Tjenere og ledet Alt til det Bedste for sit Værks Fremme. Idet han var Vidnesbyrd om Guds Værk, henpegede han til Evangeliets Virkninger paa dem, som annamme det, ligesom han hentydede til Fremkomsten af Mormons Bog, til Tydeligheden af de Lærdomme, som indeholdes deri og til de Velsignelser, de have annammet, hvilke have modtaget den som en Aabenbaring fra Gud.

Sang af Ogdens Chor, og Bøn af Ældste George D. Watt.

Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen var om muligt endnu større end om Formiddagen.

Sang af Tabernaklets Chor, Bøn af Ældste W. W. Phelps og Sang af Choret fra Ogden, Sakramentet administreredes af Biskop Hunter og assisterende Brødre.

Præsident B. Young talte om den Overeensstemmelse i Følelser, som hersker hos Alle, der annamme Evangeliet, og om deres Attraa efter at forkynde dets Sandheder for alle Menneskenes Børn. Menneskeslægten kan aldrig lære at kjende Gud paa nogen anden Maade end den, han selv har bestemt. Han talte om den Tid, da han først hørte Evangeliet, og om hvor nøie den Saliggjørelsens Plan, som forelagdes ham af ulærde Mænd, stemmede overeens med det nye Testamente. Ligeledes talte han om den store Overflødighed af Vidnesbyrd, som ledsage Guds Værk i vor Tid og selv i Kirkens tidligere Dage ledsagede samme. De Religionssystemer, som forkyndes iblandt Menneskene, lære dem ikke, hvorledes de skulle stride fremad i Guds Kundskab, ei heller have de Magt dertil. Evangeliet er den eneste sande Philosophi i Himmelen og paa Jorden, og naar det er blevet prædiket for alle Nationer som et Vidnesbyrd, da kommer Enden for de Ugudeliges Herredømme.

Han talte om de Helliges Nedsættelse i dette Land, de Vanskeligheder, de stødte paa, og hvilke de maatte bekjæmpe, — om den Venlighed, hvormed de Fremmede, der i Begyndelsen af Landets Bebyggelse droge igjennem samme, bleve behandlede, og om den fuldkomne Sikkerhed med Hensyn til Liv og Dyd og den Frihed for Overfald og Fornærmelser, som dengang udmærkede denne Stad og ethvert Settlement i Territoriet. Man søgte nu at indføre „Civilisationen" i dette Samfund og prøvede paa at faae ombannet samme, idet man bestræbte sig for at tilintetgjøre Fred, Dyd, Orden, Ædruelighed og Alt, hvad der er godt. Han spurgte de Tilstedeværende — baade Hellige og Ikke-Hellige, men som dog ere venligsindede mod dette Folk — om de vilde tillade Spille- og Drikkehuse og lignende Steder, som ledede til og fremavlede alskens Laster. (Den tilstedeværrnde store Forsamling gav ved oploftede Hænder tilkjende, at man ikke vilde tillade, at der existerede Spillehuse, Drikkekipper eller

berygtede Huse iblandt sig. Om Nogen havde Noget imod dette Votum, blev han opfordret til at vise det, men ikke en eneste Haand opløftedes). Præsidenten fortsatte derpaa og paaviste de Onder, som vare de uudeblivelige Følger af Spil, Drukkenskab og lignende Laster. Der er kun meget Faa af dem, der leve iblandt dette Folk, hvilke, om de end have andre Anskuelser end de Hellige, gjøre sig skyldige i disse Laster, opmuntre dem, eller søge at understøtte dem, som have Noget dermed at gjøre, hvorimod enhver god Borger vil, uanseet hans Troesbekjendelse, bidrage Sit til deres Undertrykkelse, paa det Samfundets Fred og god Orden maatte fremmes.

Han hentydede til Propheten Joseph Smiths Familie og til den Kjærlighed, som Kirkens Authoriteter og de Hellige stedse havde næret til samme, og han fortalte nogle Træk af Josephs Historie, hvilket noksom beviste, hvorlangt hans nærmeste Paarørende vare afvegne fra den rette Vei, og det Samme vilde blive Tilfældet med Enhver, der vilde efterfølge dem, saalænge de fremture paa deres nuværende Bane.

Derpaa sagde han, at han vilde fortsætte Conferencen, indtil han ansaae det for rigtigt at slutte den.

En Lovsang blev affungen af Tabernaklets Chor. Derefter talte Præsident Kimball i nogle Minuter og bekræftede Præsident Youngs Bemærkninger med Hensyn til Propheten Josephs Familie, hvorpaa han sluttede Forsamlingen med Bøn.

Aften Kl. 6½.

En Forsamling for Præstedømmet blev afholdt i Tabernaklet, som var ganske opfyldt. Taler bleve holdte af Biskop Hunter, Ældste John Taylor og George Q. Cannon, der belærte Brødrene angaaende flere Punkter vedkommende deres Pligter.

Mandag den 8de, Formiddag Kl. 10.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste Joseph F. Smith. Derpaa blev en Sang affungen af Choret fra Ogden.

Ældste George A. Smith talte til Forsamlingen og fortalte flere Træk fra de sidste Dage af Propheten Josephs Liv, og skildrede de Gjenvordigheder, han maatte gjennemgaae, hvilke bragtes over ham deels formedelst falske Brødre og deels formedelst andre Aarsager. Han talte om den Aabenbaring, Joseph fik angaaende Polygami, og om den sidste Samtale, han havde havt med Propheten angaaende dette Punkt, og hvori denne havde skildret den Salighed, Herlighed og Ophøielse, som derved vilde opnaaes. Ligeledes hentydede han til mange andre interessante Punkter og Begivenheder.

Derefter fremstod Præsident Young. Han fortalte flere Begivenheder og Kjendsgjerninger af Propheten Josephs Historie med Hensyn til den Myndighed, som var bleven anbetroet de tolv Apostler til at opbygge Riget, og sagde, at i denne Hensigt vare alle Nøglerne og Magten blevne overgivne til dem.

Ældste George A. Smith gjorde endnu nogle faa Bemærkninger, og stadfæstede Rigtigheden af det, Præsident B. Young havde sagt.

Sang af Choret fra Logan, og Bøn af Præsident D. H. Wells.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Conference-Forsamlingerne i Store Saltsøstad.

(Fra „Deseret News.“)

De Forsamlinger, som ere blevne afholdte i dette Aars Halvaars-Conference, have været særdeles talrigt besøgte, medens Guds Aand har været rigelig udgydt baade over Talere og Tilhørere. Ved nogle af disse Forsamlinger var „Bowery“ overfyldt med Mennesker længe før den bestemte Begyndelsestid, og enhver Tomme Jord, der var saa nær, at man derfra kunde høre, hvad der blev talt, var optagen, medens Hundreder Omkringstaaende ikke kunde komme saa nær, at de kunde høre Talerne.

Den Eenstemmighed, som gjorde sig gjældende i de store Forsamlinger, kan ikke nogetsteds finde sin Lige udenfor dette Territorium i nogetsomhelst Samfund, det være sig i religiøs eller politisk Henseende. Det er denne Enighed, som Sandhedens Fjender ikke kunne forstaae eller gjøre sig Rede for, og da de dømme efter deres egne onde Hensigter og Attraaer, frygte de for, at den kan blive anvendt til lignende Øiemed som dem, de selv vilde benytte den til, hvis den ogsaa kunde komme til at blive herskende iblandt Saadanne, som ere villige til at arbeide med og for dem i Udførelsen af deres vanhellige Planer. Dersom de imidlertid ikke, saaledes som de gjøre, lode sig forblinde formedelst deres Gjenstridighed og Ugudelighed, kunde det aldrig slaae feil, at de jo maatte see den praktiske Udvikling og Virkeliggjørelsen af den Enighed, som Frelseren erklærede skulde herske iblandt dem, der annammede og levede efter Evangeliet, idet han sagde: „Dersom I ikke ere Eet, ere I ikke Mine.“ En tiltagende Kundskab om Sandheden og den Hellig-Aands Virkninger paa deres Hjerter, som annamme den, kunne alene frembringe en saadan Enighed, og den Eenstemmighed, de forsamlede Tusinder af Sidste-Dages Hellige lægge for Dagen, er det herligste og kraftigste Vidnesbyrd, som nogensinde kan blive aflagt for Verden, om at de ere besjælede af denne Aand og at Evangeliets Sandheder iagttages og holdes af dem. Det er en Lektie, hvoraf de Vise og Tænkende iblandt Menneskeslægten kunne lære Meget. Det viser os, at Guds Værk voxer og skrider fremad, samt at den Dag, da Fred og Velvillighed skulle blive herskende paa Jorden, nærmer sig, og da „ethvert Menneske overalt skal finde en Broder og en Ven.“

Jesus sagde ved en vis Leilighed: „Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed.“

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 76.)

Jeg tilbragte endnu et Par Dage med at gjøre Forberedelser, og da havde Catherwood Nok at gjøre i mindst en Maaneds Tid. Da vi satte afsted for at besøge Ruinerne, troede vi ikke, at vi kunde have Noget at gjøre der mere end en to eller tre Dage, og jeg antog, at jeg ikke godt kunde forblive der længere. Jeg frygtede for, at der vilde opstaae en fortvivlet Kamp for at komme i Besiddelse af Regjeringsmagten, og da jeg var bange for, at jeg imellem Ruinerne skulde tabe min politiske Indflydelse, ansaae jeg det for rettest at deeltage i Valgkampen. Et Raad, i hvilket baade Catherwood og jeg vare tilstede, blev afholdt ved Foden af et Mindesmærke, og siden fortsatte vi det i Don Miguels Hytte. Sagen blev drøftet fra alle Sider. Ophidselsen i Landsbyen havde fuldkommen lagt sig, og man lod os ganske uforstyrrede. Catherwood havde Bruno og Francisco, Don Miguel, hans Hustru og Bartolo under sit Herredømme. Det var haardt at skilles ad, men vi enedes om, at jeg skulde begive mig til Guatimala, medens Catherwood skulde blive tilbage for at fuldende sine Tegninger. Han blev ogsaa tilbage, men efter at have gjennemgaaet mange Gjenvordigheder, nødtes han til at forlade Stedet paa Grund af Sygdom. Han vendte siden tilbage igjen og fuldførte sine Tegninger, og nu ville vi give nogle Omrids af det Hele.

I kort Afstand fra Templet og indenfor de terrasseдannede Mure, der sandsynligviis engang havde staaet i Forbindelse med Hovedbygningen, træffer man paa „Afguderne," der paa en saa eiendommelig Maade udmærke Ruinerne i Copan. Uagtet de vare saa nær, kunde man dog paa Grund af Skovens Tæthed ikke see den ene fra den anden. For at forvisse os om deres indbyrdes Stilling, lode vi hugge en Aabning gjennem Skoven, hvorfra vi kunde bestemme Beliggenheden og den indbyrdes Afstand, og jeg anfører dem her i den Orden, de staae. Den Første støder man paa tilvenstre for Fodstien. Denne Statue er falden ned, og Ansigtet er ødelagt. Den er tolv Fod høi, og tre Fod og tre Tommer paa den ene Side og fire Fod paa den anden.

I en Afstand af 200 Fod staaer der en anden Statue, hvilken er elleve Fod og otte Tommer høi samt tre Fod og fire Tommer paa hver Side. Den vender mod Øst og staaer paa et Fodstykke, der er sex Fod i Fiirkant, medens det Hele hviler paa en rundagtig Grundvold af Steen, sexten Fod i Diameter. Foran den er der i en Afstand af otte Fod og ti Tommer et Alter, som tildeels er begravet. Det naaer tre Fod og tre Tommer over Jorden, er syv Fod i Fiirkant og staaer noget paaskraa over for „Afguden." Zieraterne paa den bestaae aft halv ophøiet Arbeide med dristige Tegninger, og den har holdt sig godt.

Der ere Indgraveringer baade paa For- og Bagsiden. At slutte fra den totale Mangel paa Skjæg og fra Klædebragten, synes det at have været en Qvindeskikkelse, medens Ansigtet viser nogle særegne Træk, der lader formode, at det skal være et Portræt.

Indgraveringerne paa Bagsiden ere ganske forskjellige fra dem paa Forsiden.

Hovedet er i Midten og omgivet af kunstigt sammenføiede Smykker. Ansigtet er beskadiget, men Omridsene ere smukt formede; ved Foden er der anbragt smaa Tavler med Hieroglypher. Ved Siden er der et Alter, som danner fire store Hoveder, hvilke ere underligt grupperede, saa at man ikke let kan finde Rede deri. Det kunde ikke blive anbragt paa sit rette Sted uden at skjule de nedre Dele af „Afguden.“ Da Catherwood aftegnede Forsiden, stod han altid mellem Alteret og denne Mindestøtte.

Lidt bagved dette Oldtidsminde træffer man paa et af de skjønneste Mindesmærker i Copan, og med Hensyn til Arbeidets Udførelse kan det sammenlignes med det smukkeste Billedhuggerarbeide i Ægypten. Det vilde tilvisse være umuligt selv med Nutidens bedste Redskaber at drive det til en større Fuldkommenhed i at udhugge Steen. Det staaer ved Foden af en Muur, der hæver sig trinviis, alene med Hovedet og en Deel af Brystet over Jorden. Det Øvrige er begravet, men er sandsynligviis ligesaa fuldkomment som den Deel, der er synlig. Da vi først opdagede denne Statue, var den begraven lige til Øinene. Idet vi bragtes til at studse ved Billedhuggerarbeidets Skjønhed og ved at betragte den sørgelige og beklagelsesværdige Stilling, hvori den befandt sig, begyndte vi at grave omkring den. Da Jorden var jævn lige indtil dette Mindesmærke, iværksatte vi Udgravningen ved at løsne Jorden med Macheterne og derpaa kaste den bort med Hænderne. Eftersom vi skrede fremad med vort Forehavende, dannede Jorden en Vold rundt omkring, hvilket vanskeliggjorde Arbeidet. Indianerne brugte deres Macheter saa skjødesløst, at vi vare bange for at lade dem arbeide tætved Stenen, hvorfor vi begyndte at kravle med Hænderne. Det var imidlertid umuligt at fortsætte dermed; Jorden var holdt sammen formedelst Rødder, som snoede sig om og fastholdt Monumentet. Det var nødvendigt, at Jorden skaffedes aldeles bort rundt omkring Stenen i en Afstand af ti Fod, men da vi ikke havde passende Redskaber dertil og desuden frygtede for, at Billedhuggerarbeidet skulde beskadiges, foretrak vi at lade det være, indtil vi enten selv engang i Fremtiden kunde udgrave den, eller det kunde blive gjort af Andre, som maatte komme til at besøge Stedet. Hvo disse end maatte være, troer jeg næsten, at jeg vilde misunde dem den Fornøielse at gjøre det.

I en Afstand af halvtredsindstyve Fod længere mod Syd er en Mængde nedfaldne Billeder ved et Alter, og i halvfemsindstyve Fods Afstand staaer der en Statue med Ansigtet mod Øst; den er tolv Fod høi og tre Fod i Fiirkant samt staaer paa et aflangt Fodstykke, der er syv Fod fortil og sex Fod og to Tommer paa Siderne. Foran den i otte Fod og tre Tommers Afstand er et Alter, fem Fod og otte Tommer langt, tre Fod og otte Tommer bredt samt fire Fod høit.

Ansigtet paa denne Statue viser tydelig, at den skal forestille en Mandsperson. Skjægget har et underligt Udseende og er sammenbundet med Knebelsbarterne og Haaret. Ørene ere store, men unaturlige; Udtrykket er majestætisk, Munden tildeels aaben, og Øiestenene synes ligesom at ville flyve ud af Øinehulen; Hensigten med Billedet synes at have været at indgyde Skræk. Fødderne ere prydede med Sandaler, sandsynligviis forfærdigede af Huder af et eller andet vildt Dyr efter Datidens Skik og Brug.

Bagsiden af en anden Mindestøtte stikker mærkeligt af mod det skrækkelige Billede paa Forsiden. Den har intet Sælsomt ved sig eller Noget, som kunde udledes fra Indianernes raae Begreber,

men er mærkværdig paa Grund af dens overordentlige Ynde og Skjønhed. Paa vore daglige Spadsereture standsede vi ofte for at see paa den, og jo mere vi betragtede den, jo skjønnere forekom den os. Andre syntes derimod bestemte til at indgyde Skræk, og med deres Altere foran sig bragte de os undertiden til at tænke paa et forblindet, bigot og overtroist Folk, der maaskee bragte deres Afguder Menneskeoffre.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840. (Fortsat fra Side 78.)

Jeg haaber imidlertid at kunne flytte til Commerce og agter at komme ind i Menigheden til næste Foraar. Jeg troer, jeg vilde komme til at føle mig langt lykkeligere iblandt Eder. Jeg har Meget at meddele Eder, men jeg skulde helst ønske at gjøre det mundligt, og foreslaaer derfor, at vi mødes i Springfield første Mandag i December førstkommende, da jeg paa den Tid vil komme til at blive der i Forrrtningsanliggender vedkommende de Forenede Stater.

Hvis jeg flytter til Commerce, tænker jeg at drive min Forretning der, og i det Øiemed har jeg indlagt et Stykke fra „Louisville Journal,“ for at I skulle kunne danne Eder et Begreb om min Forretningsdygtighed.

Den første i denne Maaned blev jeg bestikket til Staten Illinois' General-Qvarteermester, hvilket Embede jeg tænker at beholde i nogle Aar.

Jeg haaber, I befinde Eder fuldkommen vel. I Hast. Skriv til mig strax.

Eders ærbødige
J. C. Bennet.

Til
dHrr. Smith og Rigdon.

Mandagen den 27de.

General-Qvarteermesterens
Contoir, Fairfield i Illinois,
d. 27. Juli 1840.

Til Deres Velærværdigheder Sidney Rigdon og Joseph Smith, jun.

Mine ærede Venner! For nogle Dage siden skrev jeg til Eder fra dette Sted, men min stærke Attraa efter at være hos Eder og Eders Folk tilskynder mig nu at skrive igjen, og jeg haaber, at det ikke vil blive anseet for Paatrængenhed af saadanne Venner som Eder, hvilke jeg altid har elsket saa høit.

Ved den sidste Sammenkomst, som de Forenede Staters Distrikts- og Kreds-Ret havde i Springfield i forrige Maaned, havde jeg den Ære at være Medlem af de Forenede Staters Storjury for Illinois' Distrikt, og jeg havde haabet at træffe Eder der, men blev skuffet. Jeg bivaanede en af Eders Folks Forsamlinger ligeoverfor Lowrys Hotel, men jeg gav mig ikke tilkjende, da der ikke var Nogen i Forsamlingen, som jeg havde personligt Bekjendskab med.

Jeg vil efter moden Overveielse give Eder det Raad, at I bør samle hele Eders Samfund paa eet Sted. Dersom Hancock County med Commerce som Hoved-

handelsplads bliver Stedet, saa er det godt; bestemmer det saaledes og lader os arbeide i Fællesskab. I kunne i ethvert Tilfælde stole paa mig. Jeg er hos Eder i Aanden, og vil, saasnart Omstændighederne tillade det, ogsaa personlig være hos Eder, og hvis det er Eders Ønske, skal jeg komme strax. Jeg attraaer ikke Rigdom; jeg ønsker at være lykkelig og er tilfulde overbeviist om, at jeg ifølge mine nuværende Anskuelser kan glæde mig mere iblandt Eders Folk end i nogetsomhelst andet Samfund. Jeg haaber, at den Tid snart skal komme da Eders Folk skal være mit Folk — og Eders Gud min Gud.

I vide, at jeg dengang I vare i Fare og under Forfølgelser i Missouri tilbød Eder al den Bistand, jeg kunde yde Eder, og hvis Striden ikke var bleven endt saa hurtigt, vilde jeg dengang være kommen til Eder; men takket være Gud, at han udfriede Eder fra en rasende, men feig Fjendes Hænder.

I det Tilfælde, at jeg kommer til at flytte til Commerce, tænker jeg ikke at fratræde mit Embede som Staten Illinois' General-Qvarteermester, medmindre I skulle raade mig dertil. Ligeledes tænker jeg at drive min Forretning, men paa samme Tid skal jeg bruge mine Talegaver til Bedste for Eders Folk og til Forsvar for den sande og hellige Tro. Mit Motto skal være: „Enighed, Frihed, Karakteerfasthed og Venlighed mod Andre."

Ville I være af den Godhed at give mig en omstændelig Beretning om Befolkningen i Commerce og Hancock County, om Landets og Jordbundens Beskaffenhed — samt angaaende Klimatet og Stedets Sundhed osv. Hvormange af Eders Folk boe der? Vær af den Godhed at skrive strax. „Louisville Tidende" medfølger; I ville behage at spørge efter den.

Med dyb Agtelse tillader jeg mig at undertegne mig

Eders ærbødige
John C. Bennet.

Ældste John Taylor afseilede fra Liverpool til Irland.

Nauvoo, den 28. Juli 1840.
Horace R. Hotchkiss.

Min kjære Herre! Jeg har rigtig modtaget Deres Skrivelse af forrige Maaned, hvori De opgiver Størrelsen af det Land, De vilde sælge. Som Svar herpaa maa jeg sige, at vi endnu ikke have undersøgt Landet, og derfor have vi heller ikke kunnet fatte nogen Bestemmelse desangaaende, men det er sandsynligt, at nogle af mine Venner ville tage derhen til Efteraaret, og enten vi skulle ansee det for Viisdom at nedsætte os der, eller vi skulde vælge et andet Sted, skal De blive underrettet derom saavelsom om de Foranstaltninger, vi maatte træffe.

Det gjør mig ondt at høre, at Deres Helbred er saa daarlig, men jeg haaber, at De fuldkommen vil have gjenvundet den, inden disse Linier naae Dem. Det skulde være mig særdeles kjært, hvis jeg kunde have nogen Udsigt til, at de to Vexler, som ere forfaldne til Udbetaling i næste Maaned, kunde blive udbetalte til Forfaldstid, eller om ikke før, saa dog til Efteraaret. Da vi have havt store Vanskeligheder at kjæmpe med (hvilke nødvendigviis ere forbundne med et nyt Settlement), ligesaa vel som med Fattigdom og megen Sygdom, ville vi sandsynligviis ikke blive istand til at betale første Termin, førend vi ere komne lidt paa Fode, og det glæder mig at kunne sige, at Udsigterne ere gode. Under disse Omstændigheder see vi os nødsagede til at bede Dem om Henstand, og jeg nærer ingen Tvivl om, at jo vor Begjæring vil blive opfyldt. Imidlertid skulle vi bestræbe os

for at betale enhver Fordring, og dersom vi ikke kunne gjøre det, ere uheldige Omstændigheder og ikke Mangel paa Villie Aarsagen dertil. Uagtet vort Folks forarmede Tilstand og de uheldige Omstændigheder, under hvilke vi have maattet arbeide, haaber jeg dog, at vi tilsidst ville overvinde dem og igjen komme til at nyde de Velsignelser, som flyde af Velstand, Fred og Overflødighed.

I et foregaaende Brev have vi underrettet Dem om, at vi have betalt Hr. William White de tusinde Dollars, som ere særskilt anførte i Deres Obligation. For nogle Dage siden besøgte han os her paa Stedet, og vi kom overeens om, at han skulde give os et Dokument paa ni og firsindstyve og et halvt Akres Land, imod at vi skulde give ham et Skadesløsbrev og betale ham Renter for de tusinde Dollars, som han skulde have af dem, i hvilket vi samtykkede. Jeg har derfor faaet Skjøde paa Landet og har betalt ham Renterne. Mine Grunde, hvorfor jeg har handlet saaledes, ere, at der ere Nogle, som ønske at kjøbe Lodder, forudsat de kunde faae gode Adkomstdokumenter paa samme, og deres Bevæggrunde til saaledes at kjøbe Land er den, at de derved tænke at kunne forskaffe sig Penge, idet de vilde komme i Besiddelse af Dokumenter; dersom vi blot kunde lade dem faae en Gjældsforskrivning, vilde de ikke anstrenge sig saa meget. Jeg troer, at dette vil være baade til Deres og vor Fordeel, og jeg haaber, at vi lidt efter lidt ville blive istand til at sælge nogle Lodder for kontante Penge.

Jeg haaber, at denne Overeenskomst med Hr. White vinder Deres Bifald, endskjøndt det er en Afvigelse fra Regelen for den almindelige Forretningsgang; vi handlede, som vi gjorde, paa Grund af den Fordeel, det vil være, og jeg haaber, den er gjensidig. Det Rentebeløb, der er betalt til Hr. White, udgjør efter Fradrag af de 61 Dollars og 50 Cents, som han skyldte Dem i Leie, fire og firsindstyve Dollars og syrgetyve Cents. White fortalte os, at De var kommen overeens med ham om at betale ham saa megen Rente for Pengene, som den han kunde faae andre Steder. Som en Følge heraf gik vi ind paa at betale ti pCt. I det Haab, at den omhandlede Sag vinder Deres Bifald, forbliver jeg

Deres ærbødige og lydige Tjener
Joseph Smith, jun.

E. S. De vil erindre, at ifølge vor mundlige Aftale, skulde Renterne i det mindste ikke blive fordrede i de første fem Aar. Ikkedestomindre ville vi bestræbe os for at betale dem saa snart som muligt, og jeg haaber, at naar jeg atter faaer den Fornøielse at tale med Dem, De vil blive fuldkommen tilfreds med vor Handlemaade og vore Bestræbelser at opfylde alle vore Forpligtelser.

J. S. jun.

Fairfield i Wayne County i
Illinois, d. 30. Juli 1840.

Kjære Venner! Det er med Vanskelighed jeg kan give Slip paa den Lykke, jeg kunde nyde ved strax at lade mig døbe til Eders elskede Folks sande Tro. Jeg har skrevet flere Breve til Eder og sendt Eder flere Aviser til Commerce, og jeg haaber, I have rigtig modtaget dem, da de indeholde nogle Artikler, som ere magtpaaliggende.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Qvægpesten i Storbritannien betragtes som fuldstændig standset. Antallet af Dyr, som ere døde fra 1ste Mai f. A. til 15de Novbr. d. A., beløber sig til 304,000.

Feniernes Sammensværgelse vedbliver at fremkalde alvorlige Bekymringer, og man frygter i desto høiere Grad for en Opstand paa Irland, jo mere det Rygte udbreder sig, at Stephens allerede befinder sig paa Øen. I Liverpool har man beslaglagt en fra Amerika ankommen Kiste, som indeholdt Vaaben, Munition og en Officeersuniform, der var rigt forziret med den irske Harpe. Paa forskjellige Steder i Irland vedblive Fængslingerne. Flere Krigsfartøier krydse omkring Øen.

Spanien. Gjæringen i Spanien tiltager; man har nylig opdaget en ny vidtforgrenet Militærsammensværgelse, og Fængslinger og Deportationer høre til Dagens Orden. Dronningens Omgivelser have gjort hende opmærksom paa den Fare, der truer Dynastiet og raadet hende til at give efter for Folkets Ønsker, men forgjæves.

Tyrkiet. Den græske Opstand paa Creta synes at blusse op igjen, og der berettes om flere Træfninger, i hvilke Cretenserne skulle have seiret.

Amerika. Der er nu ikke længer nogen Tvivl om, at det under Dynastiet Habsburg etablerede Keiserdømme Mexico har ophørt at existere. Keiserdømmet har altsaa endnu ikke bestaaet halvtredie Aar. Den 29de Mai 1864 betraadte Keiseren og Keiserinden Landet med store Forhaabninger, og nu forlader Monarken eensom sit Rige, medens hans Gemalinde er ramt af Sindsforvirring, — et alvorligt Exempel paa den menneskelige Lykkes Omskiftelser.

Den 18de October have Paraguiterne bombarderet Brasilianernes forskandsede Leir under Baron Porto Allegre. Bolivia har protesteret mod den mod Paraguay rettede Trippelalliance og sammendrager Tropper ved Grændsen af den argentinske Republik, truende med at rykke ind i denne.

Blandinger.

En egen Slags Plouge med tre Plougjern er i denne Tid bleven opfunden i Frankrig af en Mand ved Navn Jose de Casanova, der baade er en lærd Agronom, en dygtig Skribent og en duelig Billedhugger. Man mener, at denne Ploug vil gjøre en heel Revolution i Landvæsenet; den vil blive udstillet paa Verdensudstillingen i Paris næste Aar.

En ny Slags magnetisk Jern er nylig bleven opdaget. Som det synes, indeholdes der nemlig en høi Grad af Magnetisme i Jern- og Staalspaaner, især i de lange, spiralformige Spaaner, som man faaer ved at dreie Jern. Denne Magne-

tisme er vedvarende, og ifølge Greiss, der først har paaviist dette Phænomen, skal den af Dreieredskabet først berørte Ende altid vise imod Syd.

En stor Kanon. I de nordamerikanske Fristater har man i Kanonstøberiet „Fort Pitt" for kort Tid siden støbt en til Marinen bestemt Kanon af 20 Tommers Gjennemsnit. Den veier 63,000 Kilogrammer og kan fra sit Svælg udsende Projectiler, som hvert især veie 492 Kilogrammer. Efterat den var støbt, hengik der 25 Dage inden den blev afkjølet. Dette Stykke Skyts, siger „Revue maritime et coloniale," er bestemt til Taarnet paa et Pantserskib „Puritan," som nylig er blevet bygget i Havnen ved New York.

Den oversøiske Dampskibsfarts Udvikling. Det var som bekjendt ikke førend i Aaret 1819, at den første Dampbaad „Savannah" vovede sig til Farten over Oceanet; det udgik fra Amerika og brugte 26 Dage til Reisen. Efter denne Tid forløb der endnu 19 Aar, inden i 1838 „Serius" aabnede den første og regelmæssige Forbindelse mellem England og Nordamerika; den første Reise fra London til New York medtog nu kun 17 Dage eller en Trediedeel mindre end i 1819. I indeværende Aar, det 47de efterat det første Dampskib passerede Atlanterhavet, og det 28de efter Etableringen af den regelmæssige Dampskibsfart mellem de to Hemisphærer, udføres der af 15 engelske og amerikanske, 1 tydsk og 1 fransk Dampskibsselskab ikke mindre end omtrent 1,100 Reiser over Atlanterhavet om Aaret, det vil sige 21 ugentlig eller 3 daglig, og Varigheden er for Tiden bragt ned til 12 a 14 Dage for en Reise fra Hamborg til New York.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Vidnesbyrdet, vi bære.

(Fra „Millennial Star.")

„Vinden blæser, hvorhen den vil, og Du hører dens Susen, men Du veed ikke, hvorfra den kommer, og hvor den gaaer hen; saaledes er det med Enhver, som er født af Aanden. (Joh. 3, 8.)

Saadant er den Hellig-Aands Vidnesbyrd til Mennesket. Ligesom Lyset i Østen om Morgenen gradviist lidt efter lidt tilkjendegiver Dagens Komme, saaledes tiltager ogsaa Guds Aands Lys i Hjertet hos enhver sand Hellig. Vi høre ham atter og atter bære Vidnesbyrd om Sandheden af Guds Værk, og Herrens Aand vidner hos os, at vi have aflagt det i Sandhed. Ligesom den milde Regn falder paa det fortørrede Land og gjengiver de bølgende Agre og Enge rundt omkring fornyet Liv, samt klæder Markerne med det friske Grønne, saaledes fornyer ogsaa Herrens Aand, der udgydes over os, Jesu Christi Vidnesbyrd hos os, og giver os et fornyet og urokkeligt Haab, hvilket er den Sti, som fører til den evige Frelse. Vi kunne ikke med Nøiagtighed angive Høiheden, Dybden og Storheden af Evangeliet, undtagen forsaavidt vi ville sige, at det omfatter Alt, — ligesaa lidt som vi nøiagtigt kunne gjøre Rede for den Kundskab, vi have om dets Troværdighed, thi det er nødvendigt, at vi skulle øve vor Tro paa Jesum Christum. Den Vantroe vil maaskee lade haant om de faa og simple Beviser, vi fremføre om Guds Værks guddommelige Oprindelse; men de Oprigtige af Hjertet forstaae, at der ere Vidnesbyrd og Beviser nok til enten at overbevise Menneskene om Sandheden eller til at fordømme dem. Dersom der ikke var givet os tilstrækkeligt Lys til vor Veiledning, vilde det være aabenbar Uretfærdighed af vor himmelske Fader at fordømme Nogen for det, han ikke kunde fatte. Men dersom vi ville søge efter saadanne Beviser, der skulde være ligesaa overbevisende og tydelige som mathematiske Opgaver, enten de vare oplyste af Guds Aand eller ikke, ville vi ynkelig

omkomme i vor Vantro. Naar vi desuagtet skulle komme til at sige, hvorledes vi vide, at Jesu Christi Evangelium er Sandhed, ville vi komme i Forlegenhed. Vi mene ikke med Hensyn til at bære vort høitidelige Vidnesbyrd om dets Sandhed, eller om at Jesus er Christus, thi dette kunne vi gjøre med en fuldkommen Overbeviisning og fast Fortrøstning, men vi mene i Henseende til at gjøre det paa en saa logisk og bestemt Maade, at de Gjenstridige, Ugudelige og Vantroe ikke skulde kunne undgaae at blive beskjæmmede og overbeviste. Til at gjennembryde de Skranker, som ere opstillede hos dem paa Grund af deres Forfædres Traditioner og Vedtægter og deres egne Vaner, udfordres der en langt større Magt end den, som findes i det menneskelige Sprog og i Menneskenes Kundskaber. I Apostlernes Dage kunde man see kraftige Mirakler udførte, og de, som vare Vidner dertil, tvivlede ikke et eneste Dieblik om disse Undereres Virkelighed, men paa Grund af den Magt, Mørket og Synden havde over dem, vare de saa gjenstridige, at de ikke vilde erkjende, at de bleve udførte formedelst en guddommelig Kraft. Simon saae, at Petrus meddeelte den Hellig-Aand til Mange formedelst Haandspaalæggelse, og hørte dem tale i fremmede Tungemaal og prise Gud; men hæns Vantro var saa stor og det Mørke, der omtaagede hans Sind, saa tykt, at han tilbød Apostelen Penge for at give ham Magt til det samme. Nu kunne vi ikke for et Dieblik antage, at Simon var aldeles ubekjendt med Evangeliets Grundsætninger og Guds Aands Egenskaber, da han var bleven opdragen iblandt sine Brødre og havde hørt Jesu Disciple prædike for Folket. Alligevel troede han, at det var Petri store Dygtighed og Kunstfærdighed, som satte ham istand til at meddele dem den Hellig-Aand, paa hvilke han lagde sine Hænder.

Den samme Vantro existerer endnu iblandt visse Klasser i Samfundet; pharisæisk Hykleri og Skinhellighed er nu som dengang blot den Dragt, under hvilken der skjules den største Vantro og de groveste Laster. Vi kunne ikke i noget menneskeligt Sprog nøiagtigen beskrive Maaden, hvorpaa vi modtage den Hellig-Aand, og som en Følge deraf bilve vi udskregne som Bedragere. Modtagelsen af den Hellig-Aand beroer om muligt mere paa Modtagerens Tro og hans Hensigters Reenhed end paa dem, der ere Redskaber til at meddele den. Vi kunne ikke bestemt paavise dens Virkninger paa vort Væsen, uden forsaavidt, at den giver Enhver, som er saa lykkelig at modtage den, en uudsigelig Fred, Glæde, og Tilfredshed. Vi kunne ikke forstaae Guds Hensigter uden hans Aand, „thi Ingen fattter, hvad der hører Gud til, uden ved hans Aand.“ Det Evangelium, som prædikes i vore Dage, er ikke nogen nyopfunden Troesbekjendelse, der er bleven indført for at bedrage Menneskene og stjæle deres Sjæle, men det lærer os, ai vi nu ligesom i gamle Dage maa stride fremad „i Haab om det evige Liv, hvilket Gud, der ikke kan lyve, har lovet sine Børn, førend Verdens Grundvold blev lagt.“ Da de Lærdomspunkter, vi fremsætte, altsaa ere de samme, som dem, der fremsattes af Guds Ords Forkyndere i forrige Tider, og derfor, om de ere sande, ethvert menneskeligt Væsens tilkommende og evige Velfærd afhænger af deres Jagttagelse, hvor saare nødvendigt er det derfor ikke, at man skulde foretage en nøiagtig Undersøgelse, og hvor omhyggelige burde vi ikke være for at ikke en taabelig Stolthed og indgroede Fordomme skulde berøve os den evige Salighed.

Vi betragte maaskee Evangeliet i et andet Lys og fra et andet Standpunkt, end Mange gjøre. Vi troe, at det vil

vise sig at være enten „en Livslugt til Livet for dem, der troe og adlyde det, eller en Dødslugt til Døden for dem, som forkaste det — enten et Middel til Ophøielse og evig Salighed, eller til Fordømmelse, Elendighed og Fordærvelse, dersom vi forkaste det. Det kan ikke være nogen Tvivl underkastet, at det jo maa blive en af Delene for os; thi er Evangeliet Sandhed, og vi forkaste det, kunne vi ikke have nogetsomhelst Haab, medmindre vi hurtigt omvende os med det faste Forsæt at ville tjene Gud. Vi maae være virksomme Deeltagere i de Kampe, som Guds Rige maa udholde mod Mørkets Magter, dersom vi nogensinde ønske at faae Deel i de Velsignelser, der følge af dets Seir. Ingen kan nogensinde vente at faae en Løn, som han aldrig har fortjent. Den Sti, vi bør følge, er bleven udpeget for os af Guds Tjenere og formedelst Aandens Paamindelser, og vi ere blevne tilraadede at vandre paa den; men vi ere ikke lovede nogen Belønning, dersom vi svigte Sandhedens Sag, fordi Veien er knudret og fuld af Torne. Derimod er der forjættet os uskatteerlige Velsignelser, saafremt vi forblive trofaste i vore Pagter og mod den Sag, vi have hengivet os til.

Men først ville vi overveie, om vi have en udødelig Sjæl, da det beroer paa dette Spørgsmaals Besvarelse, om den er værd at frelse eller ikke. For os at troe, at der ikke er noget Liv efter dette, vilde være høist skrækkeligt. En saadan Tro vilde tilintetgjøre Øiemedet med vor Tilværelse og vor Tilfredshed i dette Liv, ligesom den ogsaa vilde svække vor Kraft og Udholdenhed til det Gode. Vi have Væsener omkring os, der ere os uudsigelig kjære og dyrebare, hvilke ere afhængige af os med Hensyn til deres Ophold, Veiledning og Frelse. Vi elske dem ligesom vor Øiesteen, som en Fortsættelse af vor egen Tilværelse eller som vort eget Jeg. Vi søge at fjærne enhver Fare, Sorg og Bekymring, der truer dem. Men vi vilde dog langt hellere see dem ynkelig omkomme i dette Liv, naar de gik bort med Haab om evig Salighed, end vi kun for et Øieblik vilde give Rum for en eneste falsk Forestilling, der kunde have nogen skadelig Indflydelse paa deres evige Vel. Vor nærværende og tilkommende Lyksalighed bliver storligen forhøiet ved deres Selskab, ligesom den beroer paa de Forbindelser, vi saaledes have knyttet og de Følelser af Kjærlighed og Hengivenhed, vi bestræbe os for at udvikle hos os i denne vor Tilværelse. Nu ere vi villige til med Taalmodighed at underkaste os Skilsmissen, ikke fordi den forøger vor nærværende Lyksalighed, men fordi vi ved vor Hengivenhed i Guds Villie opfylde vor Pligt mod os selv, mod dem, som have forladt os, og med Gud, medens vi paa samme Tid berede en Arv til os selv og dem i vor Faders evige Boliger. Skal nu alt det Tilkommende, som vi have hentydet til, pludseligen oprykkes, og skal Mørke, Elendighed og Fortvivlelse komme til at herske over hele Skabningen istedetfor den celestiale Herlighed, som vi havde haabet, skulde blive Guds Helliges Lod? Nei, Sjælen er udødelig og vil have en evig Tilværelse, og den, der er trofast, kan udbryde: „Salige og hellige ere de, som have Deel i den første Opstandelse; over dem har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Christi Præster.“ (Aab. 20, 6.) Dersom vi ere trofaste, skulle vi møde dem, som vi elske, i vor Faders Boliger, hvor der ere Skatte, „som Møl og Rust ikke kunne fortære, og hvor Tyve ikke kunne bryde ind og stjæle.“ Naar vi tænke paa dette, føle vi os tilskyndede til at udbryde med den gamle Apostel: „Hvad er Mennesket, efterdi Du kommer det ihu? eller Menne-

stets Søn, efterdi Du agter paa ham? Du gjorde ham et Lidet ringere end Englene; med Ære og Hæder kronede Du ham, og satte ham over dine Hænders Gjerninger." (Hebr. 2, 6. 7.) Hvad ere vi Andet end stakkels, svage Orme i Støvet, at han skulde opoffre sin Søn — han, som altid havde været trofast og aldrig gjorde sig skyldig i nogen Synd — for at tilveiebringe Naade og Frelse for os faldne Skabninger!

Hvorledes kunne vi undflye Guds Nærværelse? Psalmisten udtrykker sig meget smukt derom, idet han siger: „Hvor skal jeg gaae fra din Aand, og hvor skal jeg flye fra dit Ansigt? Dersom jeg farer op til Himmelen, da er Du der, og reder jeg min Seng i Helvede, see, da er Du der. Vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, og vilde jeg boe ved det yderste Hav, saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din høire Haand holde mig fast." (Psal. 189, 7—10.) Dersom vi altsaa ikke kunne undflye fra hans Nærværelse, hvorledes skulle vi da kunne undgaae hans Straf for vore Synder og Overtrædelser, da endog Helvede maa opgive dets Offre? Vi kunne her i det korte Jordliv, som er forundt det stakkels, vildfarende Menneske, søge efter denne Verdens Berømmelse, Ære og Anseelse; men om vi nyde deres Agtelse og Beundring, der ligesom vi ere skabte af Støv, hvad kan det være i Sammenligning med Overbeviisningen om, at vi have Guds Bifald, og at han vil belønne vor Trofasthed.

Da vi antage det for givet, at ethvert fornuftigt Menneske troer paa vor guddommelige Oprindelse og Sjælens Udødelighed, ville vi ikke fremkomme med noget Beviis i saa Henseende, men fortsætte det Emne, vi havde foresat os at skrive om. Dog mene vi derfor ikke, at vore Betragtninger over Evangeliet ere bundne inden visse Grændser, thi det er ligesaa omfattende som Sandheden og ligesaa rigt paa skjønne Billeder som den blaa Himmelhvælving med dens klart funklende Stjerner. Det er Sandheden, vi søge, og den ville vi fremstille for vore Brødre og Søstre, ligesom vi ogsaa til vor egen og Andres Nytte ville bestræbe os for at plukke de smukkeste og meest udvalgte Blomster, hvorsomhelst vi kunne finde Sandhed, og hvor vi kunne trænge ind i den. Vi ønske at have Guds Aand til at veilede os for at komme i Besiddelse af den, og vi kunne i Sandhed aldrig faae en sikkrere og mere ufeilbarlig Veileder. Ligeledes ville vi tage de Aabenbaringer, der ere blevne givne Guds Børn om hans Villie formedelst det hellige Præstedømme. Det er formedelst hans Aands Bistand, vi ville søge at udvikle de hellige Skrifter. Vi ville ikke bede om at faae see Mirakler, at faae Vandet til at adskille sig ved vort Komme, faae Ravne til at bringe os Føde, bringe Ilden til at dæmpe sin Kraft, stoppe Løvers Mund eller faae de Døde til at opreises til nyt Liv; men vi ville søge at faae Vidnesbyrd ved den „stille Røst," som sagte hvisker til Enhver, der er oprigtig af Hjertet, og som i Ydmyghed vil bede Faderen om at blive overbeviist om Sandheden formedelst hans Aand.

Naar Menneskene tale om deres Hellighed og dybe Ærbødighed for den sande Gudsdyrkelse, ledes vi til at haabe, at de ville gjøre de nødvendige Skridt for paa en Maade, som tilintetgjør enhver Tvivl, at overbevise sig om, at de ere paa den rette Sti, som fører fremad til evig Salighed og Ophøielse. Han, „der talte som aldrig noget Menneske har talet," har sagt, at „dersom Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham." (Joh. 14, 23.) Hvo kunne bære Vidnesbyrd om, at det

Værk, som Gud har grundlagt, nu er paa Jorden? Kun de, som have Aandens Vidnesbyrd. Af Alle, der leve paa hele Jordens Overflade, kunne de alene sige, at de vide, at de ere paa den rette Sti, den nemlig, paa hvilken de engang atter ville komme tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse.

Men hvorledes kunne vi saa bestemt og dristigt bære Vidnesbyrd om det, der hører Gud til? Ikke formedelst vor egen Kraft, — ikke formedelst menneskelig Lærdom, som vi have erhvervet os paa Universiteter og Seminarier, thi „Evangeliet overgaaer al Forstand," og kan ikke fattes, prædikes eller skrives uden formedelst Guds Aand. Hvad for Noget! Kunne vi ikke sidde i vort Studeerværelse og netop skrive det, som vi ansee for passende? Nei! Dersom det er Eders Hensigt at skrive om Saliggjørelsens Grundsætninger, uden at anraabe Gud, vor Skaber, om hans Aands Bistand og Veiledning, kunne I ikke gjøre det. I kunne danne smukke Sætninger efter Gramatikens Regler, — I kunne holde velklingende Taler, der ere indrettede efter alle Talekunstens Regler, eller Ordene kunne flyde fra Eders Pen i de meest begeistrede og tiltalende Udtryk, men de ville falde magtesløse paa Eders Tilhøreres eller Læseres Forstand og Hjerter. De ere ikke ledsagede af den usynlige og gjennemtrængende Magt, der gaaer fra Hjerte til Hjerte. Vi have selv lyttet til smukke Taler. Vi have i Verden hørt glimrende og logiske Sætninger, ordnede i en rigtig Følgerække efter alle Veltalenhedens Regler, flyde fra Talerens Læber, men medens vi have beundret hans Dygtighed, ere vore Hjerter forblevne uberørte. Derimod have vi hørt Beboerne af Amerikas vestlige Skove holde Taler, der have været fulde af naturlig Skjønhed og Fynd, som en Følge af Talerens Overbeviisning om Sandheden, af hvad han har sagt, og disse Foredrag have uagtet deres Mangel paa Ziirlighed henrevet Tilhørerne. Hvad kan være Aarsagen til denne forskjellige Indflydelse? Sandhedens indre Kraft og Aandens Vidnesbyrd.

Naar man derfor gjør os det Spørgsmaal, hvorledes vi vide, at Evangeliet er Sandhed, saa kunne vi ikke besvare det saaledes, at det kan fattes af En, som aldrig har været i Besiddelse af Guds Aand. Sproget er altfor fattigt til, at vi kunne udtrykke os i saa Henseende. Vi vide, at det er absolut nødvendigt for os at modtage den Hellig-Aand, for at vi kunne blive frelste. Johannes sagde: „Jeg døber Eder vel med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe Eder med den Hellig-Aand og Ild." (Math. 3, 11.) Der blev sagt til Timotheus: „Forsøm ikke den Naadegave, der er i Dig, hvilken er Dig given ved Propheti under Haandspaalæggelse af de Ældste." (1 Tim. 4, 14.) Der er ikke blevet lovet os, at vi skulle faae Kundskab om Sandheden af Evangeliet, førend vi have annammet den Hellig-Aand. Frelseren siger: „Men I skulle annamme den Hellig-Aands Kraft, som skal komme over Eder, og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og i det ganske Judæa, og i Samaria, og indtil Jordens Ender." (Ap. Gj. 1, 8.) Dette er den herlige Forjættelse, som enhver af os skulde stræbe at komme i Besiddelse af, — ikke fordi Alle ville blive kaldte til at bære Vidnesbyrd for Hedningerne om dette Værks Sandhed, men for at vi selv kunde vide, at vi ere Troende, og for at vi kunde forblive trofaste i Sandheden.

Ligesom Morgenduggen, der falder paa Jorden, giver Plantevæxten nyt Liv, saaledes opliver ogsaa Herrens Aand vort Haab og bringer os til at istemme vore

Lovsange og blande dem med de himmelske Hærskarers. Det er med den ligesom med Vinden; vi vide ikke, „hvorfra den kommer, og hvor den farer hen," men vi føle dens heldbringende Indflydelse og anerkjende dens Magt, og vi føle dyb Ærefrygt for vor Saligheds Gud. Vi see Skabelsen rundt omkring os, vi betragte det Landskab, der omgiver os med dets mangfoldige og afvexlende Naturscener — fra Foraarets friske Grønne indtil det sildige Efteraars henvisnende Blade, hvilket Alt ligesom taler om Forsynets Almagt og kjærlige Omhu. Om Vinteren see vi Markerne iklædte deres hvide Dragt, Planteriget er henvisnet og Naturen synes ligesom uddød, og dog vide vi, at der alligevel er Liv, som atter vil fremblomstre ved det tilbagevendende Foraar; Træerne ville atter udskyde deres Knopper, Blomsterne udfolde sig og opfylde Luften med deres duftende Vellugt. Saaledes skal ogsaa Mennesket opstaae af Graven til et nyt og uforkrænkeligt Liv, naar Erkeengelens Basun kommer til at lyde over hele Skabelsen. Aanden bærer Vidnesbyrd om denne Gjenopreisning til nyt Liv, og hvor frydefuldt er det ikke, naar Evangeliets himmelske Sandheder rører vore Hjerter og opfylder os med en Glæde, Fred og Lyksalighed, som kun den kan fatte, der selv har nydt de samme Velsignelser.

Vor himmelske Fader har aldrig havt til Hensigt at ville berøve Hjertet dets naturlige Følelser og ungdommelige Bøielighed. Han giver os derimod sin Aand, for at den kan blive for os som „en levende Vandkilde, der udvælder til evigt Liv," og bevirker, at alle Adams trofaste Sønner og Døttre kunne nyde en stedsevarende barnlig Uskyldighed og Lyksalighed. Han vil vel inspirere Digteren til at stemme sin Lyre, dog ikke for at lovprise det, der tilhører det lavere Liv, eller denne Verdens forgjængelige Glæder og flygtige Herlighed, som vi see rundt omkring os, men det, som forædler og ophøier, og som vil vedvare gjennem al Evighed. Det er hans Villie, at vi skulle betragte hans mægtige Værk i Naturen, skildre hans underfulde Gjerninger, istemme hans Priis og fryde os i den Frelse, han har beredt for os, saa at ethvert Pulsslag kunde blive ligesom en Lovsang til at ophøie hans hellige Navn. Han vil ikke, at Indbildningskraften skal indskrænkes inden visse snævre Grændser, men at den skal kunne vanke frit omkring og opfatte enhver Sandhed, som findes i Tilværelsen. Naar den ægte Videnskabelighed bliver renset for al Spidsfindighed og luttret formedelst den Alt gjennemtrængende Aand, da vil den tjene til at forædle og velsigne Menneskene og sætte dem istand til at søge efter og opspore alle sande Principer gjennem alle Guds uendelige Skabelser.

Hvad for Noget? Hører Digtekunst og Videnskabelighed til Evangeliet? Ja, hvorfor ikke? Er ikke Digtekunsten det Sprog, der er det samme for Sjælen, som Videnskabelighed er med Hensyn til virkelige Kjendsgjerninger? Vil ikke Sjælen, naar den er paavirket af Aanden, udtrykke sine Følelser? Er ikke Videnskaben renset og hellig, naar den forstaaes af en Guds Mand? „Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Børn jublede af Glæde," og skulle nu Menneskene, som ere skabte med alle de Egenskaber, Evner, Forhaabninger, Attraaer og Ønsker, der tilhøre Guddommen, blive berøvede disse Kilder til Lyksalighed? Vil ikke den Aand, vi have omtalt, bringe Alt, hvad der rører sig i Menneskets Bryst, til at gjenlyde i Lov og Priis til Gud? O, hvor magtesløst er ikke Spro-

get til at udtrykke de Følelser, der røre sig i Sjælen! Hvor svag er ikke Forstanden, og hvor afmægtigt er ikke det stakkels dødelige Menneske.

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 72.)

Vi have seet, at den Religion, som nu er Gjenstanden for vore Undersøgelser, tilskriver Gud en Saliggjørelsesplan, med hvilken hele Naturen staaer i en fuldkommen Harmoni, ligesom den viser sig at være Aarsagen til alt Lys, al Sandhed og er Betingelsen for Fremadskriden til Kundskab og Magt, medens den paa den anden Side viser os, hvorledes Lysets og Sandhedens Grundsætninger virke i Overeensstemmelse med Naturens evige Love og ansporer Fornuftvæsenerne til stedse at stride fremad, og saaledes er der i selve „Mormonismen" et klart og umiskjendeligt Vidnesbyrd om, at den bærer Præget af Guds uendelige Viisdom.

Vi kunne skue, hvorsomhelst vi ville ud i det umaadelige Himmelrum, saa ville vi finde, at den Orden, som hersker med Hensyn til de utallige Planeter, har en nøiagtig Lighed med den patriarkalske Regjeringsform, ifølge hvilken Familier eller Verdener blive regjerede af et Overhoved, ligesom dette tilligemed en Mængde andre i samme Stilling atter blive regjerede af en endnu høiere Magt. Vi see den samme Orden i Universet, idet flere eensartede Planeter modtage deres Lys og Liv fra en større Klode, som atter tilligemed flere andre af samme Slags bevæge sig omkring et herligere og endnu mere omfattende Himmellegeme, medens alle disse tilsammentagne igjen aflægge deres Baner omkring et endnu større Centrallegeme. Dersom Overeensstemmelse med Naturen er noget Kjendetegn paa Guddommelighed, da findes denne Overeensstemmelse i „Mormonismen."

Lad den oprigtige, videnskabelige Forsker besvare sig dette Spørgsmaal: „Dersom der existerer en saa herlig Organisation i Naturen med Hensyn til Materien, hvorfor da ikke ogsaa med Hensyn til Menneskets aandelige Væsen? Eller har Herren alene draget Omsorg for de ringere Elementer i Naturen, medens han har overladt Myriader af Fornuftvæsener, der saavel ifølge Fornuftens Slutninger som efter det, „Mormonismen" lærer, opfylder de utallige Verdener i Himmelrummet? Hvad kan være herligere at betragte, og hvad kan være et mere slaaende Beviis paa Sandheden, end Overbeviisningen om, at baade „Materie og Aand" eller Menneskene og de Verdener, de beboe, have faaet deres Tilværelse og regjeres paa een og samme Maade.

„Mormonismens" Paastand om, at Alt, hvad der opfylder Universet, er af den samme Beskaffenhed og har den samme Oprindelse som Jorden, og det, der er paa den, er stadfæstet ved videnskabelige Kjendsgjerninger, som vise, at der gives forskjellige Solsystemer med deres

Sole, Maaner, Planeter, Luftkredse, Sne, ved Polerne, Sommer og Vinter, Dag og Nat, just ligesom det er Tilfældet med vor Jord, medens den Kjendsgjerning, at der paa den store Centralklode i ethvert System ikke er Afvexling af Dag og Nat, men at den er en Verden uden noget Mørke — er kun et nyt talende Beviis for, at Menneskeslægten skal stige opad til høiere og herligere Kloder, hvor Alt straaler i Lys i et passende Forhold til det Lys, som er i Sjælen.

Forsaavidt os angaaer som Mænd og Qvinder, er der forelagt os en Plan til en evig Fremadskriden inden vore Evners og Kræfters Omraade — en Plan, som ikke berøver os vor Handlefrihed, og hvilken derfor i sig selv bærer Præget af Guds uendelige Viisdom, der viser sig i alle hans Gjerninger.

Vi have søgt at vise, at „Mormonismens" Plan er herlig og ophøiet, og som et yderligere Beviis herfor ville vi henvise til den uendelige Udstrækning og naturlige Simpelhed af den Regjeringsform, som vi tilskrive Guddommen — en Plan efter hvilken utallige Verdener og enkelte Familier regjeres paa een og samme Maade — en Plan, der ikke alene er skikket til at opfylde en Regjeringsforms Hensigter, men ogsaa til at udsprede Jehovahs Aand og Villie gjennem de udstrakte Riger i Rummet; thi ifølge den patriarkalske Organisation kan Aabenbaring, Sandhed, Kundskab og Lys, enhver ædel Følelse og ethvert Trin paa Fremadskridningens Bane blive meddeelt fra den ene Verden til den anden ifølge den patriarkalske Organisation, og det evindelig. Dersom Storhed og Fuldendthed ere Kjendetegn paa Guddommelighed, saa findes de visselig her.

Vi kunne i Sandhed sige, at „Mormonismen" bærer Vidnesbyrd i sig selv om, at den har sin Oprindelse fra en retfærdig Gud, da den fremstiller Evigheden paa en saadan Maade, at det har praktisk Indflydelse paa dette Liv, idet den gjør Menneskenes tilkommende Skjæbne afhængig af et retfærdigt Liv her paa Jorden, og ansporer dem saaledes til at beflitte sig paa det Gode.

Vi have sagt, at „Mormonismen" er egnet til at befæste de Baand, der sammenknytte Familierne, og indgyde den meest trofaste og helligste indbyrdes Kjærlighed der. Beviset for, at det er saaledes, er her: Vi kunne spørge vore Læsere eller hvemsomhelst, om der findes noget Læresystem, der i den Grad kan vække og nære den indbyrdes Hengivenhed i Familierne og det ene Menneskes Agtelse for det andet — som Læren om vor evige Tilværelse med alle vore Evner og Tilbøieligheder, hvilke danne Grundvolden for hele vor tilkommende Lyksalighed.

Hvo kan sige, at de Grundsætninger, som „Mormonismen" fremstiller om Menneskets evige Ophøielse, der er saa aldeles afhængig af dets Levnet i denne Tilværelse, ikke bidrage til at gjøre Mennesket tilfreds med dette Liv og ere egnede til at vise os Skaberens vise Foranstaltninger i at sætte os i denne Prøvestand, og saaledes ogsaa leder os til at love og prise Gud?

Til den korte Fremstilling, vi have gjort, ville vi endnu tilføie, at dersom Overeensstemmelse med Naturens Love — dersom en uendelig Bestemmelse — dersom Tilskyndelse til det Gode — dersom det, at bidrage til Menneskets indre Fred, og dersom Guds Forherligelse er Kjendetegn paa Guddommelighed, da er „Mormonismen" guddommelig.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Det har været en gammel Skik iblandt de Christne ved Aarsskiftet at ønske hverandre et glædeligt Nytaar; ogsaa vi føle ikke til at afvige fra denne ældgamle Brug, men vi ønske vore Læsere og Velyndere af ganske Hjerte et glædeligt Nytaar, og ønske, at Held og Velsignelse maa vorde dem til Deel, som kjæmpe for Sandhedens Sag, for Jesu Christi Kirke, for Guds Rige, for Ret og Retfærdighed paa Jorden.

Vi sige til de Sidste-Dages Hellige, at dersom de benytte det nye Aar paa den rette Maade, dersom de leve efter Guds Bud og Forskrifter og efter de Raad og Formaninger, der gives dem Tid efter anden, da vil det blive et glædeligt Aar for dem; Herren vil velsigne dem i deres Bestræbelser, og deres Hjerte og Sind vil vorde opladte til at annamme mere af det Lys og af den Kundskab, som er skikket til at udvide deres Begreber, styrke dem i deres Forsætter til det Gode og gjøre dem standhaftigere i deres Pagter som Guds Børn og Arvinger til det Rige, som skal bestaae evindelig.

Menneskene ønske sædvanlig at vide, hvad Fremtiden indebærer i sit Skjød; alligevel, dersom man vil henvise dem til Prophetierne i den Hellige Skrift, der klart og tydeligt skildre, hvad der skal skee lige indtil Verdens Ende, troe de dog ikke den bogstavelige Opfyldelse af disse Forudsigelser, men bortraisonnere dem og trøste sig med, at det kun er aandelige Billeder, et Slags Fata Morgana uden Virkelighed. Paa denne Maade bedrog Slægten sig i Noe Dage og omkom formedelst deres Vantro, og saaledes som det skete i Noe Dage skal det skee ved Menneskens Søns Tilkommelse; altsaa i den Slægt, som vi nu leve, skulle Mange omkomme formedelst Vantro mod det Budskab, som bringes dem af de Tjenere, Herren i disse Dage har valgt til at forkynde sin Villie, advare Menneskene for de tilkommende Straffedomme og raade dem til at undflye samme ved at adlyde det Evangelium, som byder Omvendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse. Dog findes der dem, der ere ydmyge og retskafne nok til at undersøge det frelsende Budskab og adlyde samme; og dersom de vedblive trofast at bevare, hvad de have annammet, ville de en Dag finde, at de ikke skulle vorde beskjæmmede, men at Herren er mægtig til at bevare dem igjennem alle Trængsler, at udfrie dem af deres Fjenders Hænder og opholde dem, indtil Seiren er vunden. De have Intet at frygte saalænge de gjøre Ret, thi Herrens hellige Aand vil tilhviske dem Trøst og Beroligelse under alle Begivenheder og Omvexlinger, og skjænke dem den Overbeviisning, at de have en Fader og Gud i Himmelen, der er mægtig til at opfylde alle sine Forjættelser, og at han tilsidst vil belønne de Standhaftige, som have været troe paa Prøvelsens Dag, taalmodige i Fristelser og Lidelser, Forfølgelser og Trængsler for Christi Navns Skyld — dem, som have forsaget Verden og dens Herligheder og ere gangne ud fra Babylon, der modnes til Ødelæggelsens Dag. Disse, som Herren kalder sine Udvalgte, vil han anerkjende for Sine, naar han kommer i sin Herlighed for at regjere over sit Rige

paa Jorden. „De ere dem, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte. Thi hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede. Men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort, men hvilke han retfærdiggjorde, dem haver han og herliggjort." Hvad skulle vi da hertil sige? Er Gud for os, hvo kan da være imod os?

Vore Emigranter naaede Saltsøstaden den 8de November.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 18de October 1865.

Præsident Brigham Young, jun.

Kjære Søn! Det sidste Brev, jeg har modtaget fra Broder Wells og Dig, var dateret den 5te August og skrevet af Dig ved din Tilbagekomst fra Fastlandet. De Breve, Du har skrevet paa dine Reiser om de Mærkværdigheder, Du har seet, have været meget interessante for mig og Familie. Mit sidste Brev til Dem var dateret den 22de August. Siden den Tid har jeg næsten bestandig været ude og reist, hvorfor jeg har maattet opsætte med at skrive indtil nu. Siden jeg skrev til Dig, har jeg i Selskab med Broder Heber, flere af de Tolv og nogle andre Ældster besøgt Tooele-Dalen, hvor vi traf sammen med de Hellige i E. T. City, og holdt Forsamlinger for de Hellige i to Dage i Tooele-Staden. Den 14de September forlod jeg i Forening med mit Reiseselskab denne Stad paa vort aarlige Besøg til St. George, og kom her tilbage igjen den 29de Septbr. Vi havde en Snestorm i Round Valley og mellem denne Dal og Fillmore. Med Undtagelse af dette Uveir, havde vi en behagelig Reise. Paa ethvert Sted, vi besøgte, syntes de Hellige at føle saa godt, som nogensinde. Hvorsomhelst vi bestemte Forsamling, fremmødte næsten alle de Hellige, og Herrens Aand var stedse udgydt i et rigeligt Maal saavel over dem, som over de Ældste. De Raad og Lærdomme, der gaves, havde især Hensyn til de Helliges daglige Pligter. Folket i de sydlige Settlementer føle sig nu meget glade og tilfredse. Deres Udsigter ere gode, og de, som tidligere have næret Tvivl om Muligheden af at kunne leve i denne Egn, have bortviist deres Frygt og ere komne til den Slutning, at Landet er beboeligt. Rimeligviis er over Halvdelen af det nødvendige Brodstof avlet i andre Settlementer. Man kan see, at der er gjort mange Forbedringer siden vort forrige Besøg der. De nye Settlementer ved Muddy- og Beaver-Dam-Strømmene siges at være i en blomstrende Tilstand og Brødrene nære store Forhaabninger om dem. Vi høre, at Bomulds-

planten trives godt dernede, især ved Muddy=Floden. Jeg agter at flytte mit Bomuldsspinderi hen paa denne Kant inden næste Bomuldshøst, og jeg har tænkt at opføre det i Washington, der ligger sex Mile fra St. George.

Paa vor Reise til Syden holdt vi mange Forsamlinger og prædikede meget. Vi reiste ikke længere end til St. George. Brødrene Franklin D. Richards og A. M. Musser forlode Selskabet ved Chicken Creek, da vi reiste sydover for at besøge syv Settlementer ved Sevier=Floden, bestaaende 432 Familier. Det er forbausende endog for os, som meer eller mindre have reist gjennem Territoriet hver Sommer, siden vi nedsatte os her, hvorledes Folkemængden har tiltaget, og den tiltager fremdeles. Vi have reist næsten uafbrudt hele afvigte Sommer, og dog ere der mange Settlementer, som vi ikke have faaet besøgt paa Grund af Mangel paa Tid. Den Tid er ikke langt borte, da man vil faae høre: „Stedet er mig for trangt, skaf mig et Sted at boe paa," og Zion vil udstrække sine Snorer, udvide sine Staver og udbrede sig baade til Høire og Venstre.

Børnenes Antal i Territoriet tiltager betydeligt, hvilket maa glæde enhver af de Hellige. Hvorsomhelst vi have været i denne Sommer, have Børnene været ordnede i festligt Optog af deres Skolelærere ved vor Ankomst til et Settlement, og Synet af den opvoxende Ungdom har bragt vore Hjerter til at juble af Glæde. De Retfærdiges Afkom vil blive talrig paa Jorden. Da Evangeliet først blev aabenbaret i denne Generation til Propheten Joseph, vare der kun meget Faa, som Herren kunde kalde, der vilde adlyde ham og paatage sig hans Navn. Men hvilken Forandring er der ikke foregaaet i de fem og tredive Aar, som ere henrundne siden den Tid! Der er mellem disse Bjerge opreist en Slægt, hvis høieste Attraa er at tjene Herren, og hvis Stolthed det er at kaldes efter hans Navn. Det Folk, der har den Almægtige til Ven, og som ønsker at gjøre hans Villie, er nu, istedetfor at være adspredt, samlet i Tusindviis i eet Land og er en Magt paa Jorden, som man ikke kan være uvidende om eller oversee, og dets Antal forøges dagligen. Man har i Aarhundreder ikke seet noget Lignende paa Jorden. Nephiterne vare det sidste Folk, vi have nogen Efterretning om, der var enigt i det Ønske at gjøre Guds Villie og at anerkjende ham som deres Overhoved. Siden deres Frafald og Præstedømmets Borttagelse fra Menneskeslægten og indtil dets Gjenoprettelse — har Herren ikke havt noget Folk paa Jorden, som han har anerkjendt, eller som vilde have været villigt til at gjøre hans Villie i alle Ting. Præstedømmets Gjengivelse til Mænd paa Jorden tilveiebringer atter en Forening mellem Menneskene og opreiser et Banner, omkring hvilket Alle, der elske Sandhed og som ville adlyde Guds Villie, kunne samles.

Præsident Daniel H. Wells med Hustru og Barn — samt Ældste Fenley G. Free ankom hertil Staden Løverdags Morgen den 7de dennes, nydende en nogenlunde god Helbred, men trætte efter Reisen. De kom tidsnok til at kunne deeltage i Conferencen, og de bleve hjerteligt modtagne.

Vor Conference var meget talrigt besøgt af de Ældste og de Hellige og var meget interessant for Alle. Conferencen begyndte om Fredagen og fortsattes indtil Mandag Aften, og om Tirsdagen mødte Conventionen for at regulere Priserne paa Landets Produkter osv. De første tre Dages Forsamlinger holdtes i Bowery, men om Søndag Aften regnede det, saa at Forsamlingerne om Mandagen maatte afholdes i Tabernaklet. Det blev een=

stemmigen vedtaget i Conferencen at sende 500 Vogne til Missouri næste Foraar for at hjælpe de Fattige over Sletterne. Dette vil uden Tvivl blive opmuntrende Nyheder for de Hellige i Adspredelsen, som arbeide og stræbe efter at vorde udfriede fra Babylon. Hvormange af dem, som saaledes blive hjulpne, ville sætte Priis paa de Anstrængelser, vi gjøre for at understøtte dem i det, som de saameget længes efter? Mange, som ere blevne hjulpne her op, og som sandsynligviis vilde have været nødte til at forblive i Babylon i mange Aar, havde Hjælp ikke blevet ydet dem, komme hid, og sidenefter falde fra og forene sig med de Ugudelige, og søge at skade det Folk, som var deres Venner og havde gjort dem Godt, da man derimod skulde troe ved at dømme efter deres Udtryk, medens de vare i Adspredelsen, og deres indtrængende Begjæring om at blive hjulpne hjem, at de vilde blive evindelig taknemmelige for den modtagne Hjælp. Vi have hjulpet mange Utaknemmelige og ville formodentlig endnu komme til at hjælpe Mange, som ikke ville paaskjønne det, saalænge den menneskelige Natur vedbliver at være saa fordærvet og underkastet Syndens Indflydelse, som den nu er.

Paa Grund af de store Udgifter i at sende en saa stor Udrustning for at hjælpe de Fattige, ønsker jeg, at det maa gjøres indlysende for de Hellige, at de bør betale deres Tiende for at hjælpe til i Udførelsen af Guds Hensigter paa Jorden. Dog ønsker jeg ikke, at det skal paalægges de Hellige som nogen Tvang, men at de maae gjøre det af et frivilligt Hjerte, anseende det ikke alene som en Pligt, men som et Privilegium for dem at give en Tiendedeel af deres Indkomster til Guds Riges Opbyggelse. Dersom de saaledes see dette i det rette Lys, vil det ikke blive en Byrde for dem, men en Fornøielse at betale deres Tiende.

Mange af vore Fjender have glædet sig i den Forventning, at en større Troppestyrke skulde komme ind i Dalen i dette Efteraar, men hidindtil ere de blevne skuffede, og det synes efter Beskaffenheden af de nærværende Omstændigheder, at deres Haab ikke vil vorde opfyldt. De Tropper, som ere paa Slætterne, bestaae tildeels af Sydens Mænd, der toge Tjeneste under Unionens Flag under den udtrykkelige Betingelse, at de kun skulde bruges mod Indianerne, og efter Rygtet skal der ikke herske den bedste Forstaaelse mellem dem og deres Kammerater fra de nordlige Stater, som undertiden kalde dem for „galvaniserede Yankier."

Arbeidet paa det nye Tabernakel skrider fremad, og vi haabe, at naar vi skulle holde den næste halvaarlige Conference, at det er saavidt færdigt, at vi kunne forsamle os i det.

Præsidenterne Kimball og Wells og Brødrene her forene deres Hilsning med min til Dig, og idet jeg beder Herren at være med Dig og fylde Dig med Viisdom og Aabenbaring og skjænke Dig en god Helbred, forbliver jeg din hengivne Fader,

Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1840. (Fortsat fra Side 93.)

Vi velsignede hverandre og beredte os til vort Arbeide. Den følgende Dag traf vi Ældste John Taylor i Staden. Omtrent Tredive vare blevne døbte. Om Onsdagen toge vi til Preston, og den følgende Søndag samledes vi med de Hellige og bare Vidnesbyrd om det, som Herren er ifærd med at udføre i disse sidste Dage. Præsident Joseph Fielding bestemte Conferencen til Onsdagen den 15de.

I et Raad, som de Tolv afholdt i Preston i England den 14de April 1840, hvilket var ti Aar og otte Dage siden Jesu Christi Kirke blev grundlagt, vare Ældste Brigham Young, Heber C. Kimball, P. P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor og George A. Smith tilstede. Ældste Brigham Young blev kaldet til at præsidere, og John Taylor valgtes til Skriver.

Raadet aabnedes med Bøn af Ældste B. Young. Ældste Willard Richards blev ordineret til Apostel-Embedet og ved eenstemmigt Votum optagen i de Tolvs Qvorum ifølge en tidligere Aabenbaring. Ældste Brigham Young blev eenstemmig valgt til bestandig Præsident over de Tolv.

Der vedtoges, at den, der vælges til Qvorumets Skriver, skal udfærdige dets Conferenceberetninger og aflevere dem til Præsidenten til Opbevarelse.

Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Ældste Richards, at der skrives efter tyve af de Halvfjerds, og at det overlades til de Tolvs Præsident at skrive efter Flere, dersom han anseer det for nødvendigt. Raadet sluttedes med Bøn af Ældste Kimball.

I en Generalconference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvilken afholdtes i Maadeholdsforeningens Lokale i Preston i Lancashire i England den 15de April 1840, anmodede Præsident Joseph Fielding Ældste Kimball om at tage Præsidiet, og William Clayton valgtes til Skriver.

Forsamlingen aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste Kimball, som derefter opfordrede de Ældste til at give Beretning om de forskjellige Grene af Kirken. Ældste Joseph Fielding aflagde Beretning om Menigheden i Preston, der bestod af omtrent tre hundrede Medlemmer, 7 Ældste, 8 Præster, 6 Lærere og 2 Diakoner. Ældste Snelling afgav Beretning om Menigheden i Penwortham, bestaaende af 73 Medlemmer, 3 Ældste, 1 Præst, 2 Lærere og 1 Diakon. Ældste William Garner fremstillede Menigheden i Longton, bestaaende af 51 Medlemmer, 2 Ældste, 4 Præster og 2 Lærere. Joseph Jackson fremstod og gav Beretning om Menigheden i Southport, der bestod af 50 Medlemmer, 1 Præst og 1 Lærer. Ældste John Moon aflagde Beretning om Menigheden i Dumbury Lane. De Hellige stode i Almindelighed i et godt Forhold og udgjorde 54 Medlemmer, 1 Ældste, 2 Præster og 3 Lærere. Richard Benson gav Beretning om Menigheden i Hunters Hill og Omegn, der bestod af 17 Medlemmer, 1 Præst og 1 Lærer.

Ældste Amos Fielding repræsenterede Menigheden i Bolton, hvilken talte 60 Medlemmer, 1 Ældste, 2 Præster og 2 Lærere. Ligeledes afgav han Beretning om Menigheden i Heskin, bestaaende af 3 Medlemmer og 1 Ældste, — samt om Menigheden i Radcliff, der talte 10 Medlemmer. Ældste Whitnal aflagde Beretning om Menigheden i Whitte, hvilken

bestod af 18 Medlemmer, 1 Ældste og 4 Præster. Ældste Francis Clark gav Beretning om Menigheden i Ribchester, der talte 25 Medlemmer, 2 Ældste og 1 Præst. Menigheden i Burnley, der repræsenteredes af Ældste Thomas Richardson, bestod af 24 Medlemmer i et godt Forhold, 1 Præst og 1 Lærer. Ældste Francis Moon aflagde Beretning om Menigheden i Blackburn, bestaaende af 15 Medlemmer og 1 Præst. Menigheden i Chardgley og Thornley rapporteredes af Ældste James Smithies, og talte 29 Medlemmer, 2 Ældste, 1 Præst, 1 Lærer og 1 Diakon.

Præsten John Ellison repræsenterede Menigheden i Waddington, der bestod af 50 Medlemmer, 2 Præster, 2 Lærere og 1 Diakon. Ældste Thomas Smith gav Beretning om Menigheden i Clitherne, hvilken talte 27 Medlemmer, 1 Ældste og 3 Præster. Ligeledes gav han Beretning om Menighederne i Chatburn og Downham, af hvilke den Første bestod af 84 Medlemmer, 1 Ældste, 2 Præster, 2 Lærere og 1 Diakon, og den Anden 20 Medlemmer, 1 Lærer og 1 Diakon.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Det svenske Reformforslag er nu endelig afgjort. Angaaende Rigsdagsforhandlingerne den 4de December meddele vi efter svenske Blade Følgende: Som det vil erindres forelaa denne Dag Repræsentationsreformforslaget til Behandling i alle fire Stænder. Bondestanden samledes omtrent Kl. 9½; alle Medlemmerne vare iførte Hoitidsdragt. Standens Talmand forelæste Konstitutionsudvalgets Betænkning og spurgte derefter, om Standen bifaldt den. Standens Medlemmer reiste sig derefter og tilkjendegave eenstemmigt deres Bifald. I Borgerstanden optraadte Raadmand Henschen og Bogtrykker Sundvallsson fra Upsala, Apotheker Åkerbom fra Lund, Raadmand Falckman fra Malmø og Landsekretair Siljeström fra Kalmar imod Forslaget. Landsekretair Bolinder fra Mariestad og Lektor Bergman fra Wisby udtalte, at de vel havde Betænkeligheder ved Forslaget, men desuagtet vilde give det deres Stemme. Vicetalmanden, Grosserer Murén, udtalte sig derefter bestemt for Forslaget og sluttede med, at Standen eenstemmigt skulde give Forslaget sit Samtykke. Sundvallsson og Åkerbom forlangte imidlertid Votering, ved hvilken Forslaget vedtoges med 60 Ja mod 5 Nei.

Forhandlingerne i Riddarhuset angaaende Reformforslaget have været meget heftige, og begge Partier have bekjæmpet hinandens Meninger og Anskuelser med stor Dygtighed og Værdighed. Ved den endelige Afstemning den 7de Decbr. vedtoges Forslaget med 361 mod 294 St. Forhandlingerne i Præstestanden have ligeledes været meget livlige. Den følgende Dag blev Forslaget vedtaget af denne Stand uden Votering.

Jubelen i Sverrig over Reformforslagets Vedtagelse er overordentlig stor. Fra alle Egne af Landet indløbe Taksigelser til Kongen, Friherre Louis de Geer, Ridderskabet og Adelen, samt enkelte af de Geistlige.

England. Qvægsygdommen i England truer med at antage meget forurotigende Dimensioner. Antallet af angrebne Dyr har i Ugen fra den 25de November til 2den December beløbet sig til 3,828, det er, 200 mere end i den foregaaende Uge og 1,200 mere end i den næstforegaaende Uge. Times yttrer sig saaledes: „Endnu bestandig er Sygdommens Forplantelse et fuldkomment Mysterium; Alt, hvad der kan siges, er, at hvis den virkelig føres fra Sted til Sted ved smittende Atomer, hvis den kan sidde skjult i Haarene af en Hund eller Ulden af en Mands Frakke, maa det være den fineste Gift, der nogensinde har angreb t Mennesker og Dyr."

„Army and Navy Gazette" melder, at den engelske Kanalflaade har paa Grund af Fenierbevægelsen faaet Ordre til at overvintre i irske Havne; der vil ikke blive bevilget Officererne den sædvanlige Orlov fra Skibene.

Belgien. Kong Leopold af Belgien er den 10de December Kl. 10¼ afgaaet ved Døden. Han opnaaede en Alder af næsten 76 Aar og var Europas ældste Konge, tillige gjaldt han for at være en af sin Tids meest begavede Monarcher.

Blandinger.

En god Medgift. En ung Pige blev adspurgt om, hvad Medgift hun kunde bringe sin Mand. „Jeg vil bringe ham, hvad Guld ikke kan kjøbe," sagde hun, „nemlig et oprigtigt Hjerte, en uplettet Dyd, og det er Alt, hvad jeg har arvet efter mine Forældre."

I England og Wales er der ialt 28 Bisper, hvis aarlige Indkomster løbe op til 167,000 Lst. Erkebispen af Canterbury har 16,000 Lst., og Erkebispen af York 10,000 Lst.; Londons Bisp har ligeledes 10,000 Lst., og Bispen af Winchester 10,417 Lst.; de Øvrige oppebære fra 4 til 5,000 Lst., med Undtagelse af Exeters, der er slettest stillet af dem alle, da han kun har 2,700 Lst.

Hvad er et Sekund? „Den mindste Inddeling af Tiden, 1/60 Deel af et Minut," svarer Molbech. Men hvad kan dog ikke skee i Løbet af et Sekund! En god Flintekugle farer 1,500 Fod i Sekundet, en 24 Punds Kanonkugle er meget hurtigere, og hvilken Død og Fordærvelse kunne de ikke anrette i denne, den mindste Inddeling af Tiden! I sin daglige Axelbevægelse dreier et Punkt af Jordkloden sig ogsaa næsten 1,500 Fod, men i sin Bevægelse om Solen gjennemløber den over 4 Miil af Banen i 1 Sekund. Medens vi tælle Eet — To, er altsaa vor gamle Jord trillet en Veistrækning som fra Kjøbenhavn til Roeskilde. Og hvad er denne flyvende Hurtighed imod Lysets, henved 42,000 Miil i Sekundet, for ei at tale om Menneskets Hu og Tanker!

Contoirets Tilgodehavende den 30te Novbr. 1865.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	B. Jensen	271	Rd.	4	Mk.	4	Sk.
Aarhuus.	H. Jørgensen	61	—	1	—	„	—
Christiania.	G. M. Brown	614	—	„	—	„	—
Fredericia.	W. T. O. Behrmann .	„	—	„	—	„	—
Gøtheborg.	J. Larsen	110	—	2	—	13	—
Kjøbenhavn.	F. Bertelsen	246	—	4	—	6	—
Norrkøping.	C. F. Rundqvist ...	324	—	1	—	4	—
Skaane.	S. J. Jonasson ...	299	—	„	—	12	—
Stockholm.	M. Cederstrøm	756	—	2	—	11	—
Vensyssel.	L. Larsen	200	—	4	—	6	—
Dernes	P. Hansen	353	—	„	—	6	—
	Diverse Debitorer ...	135	—	4	—	8	—
	Summa	3373	—	2	—	6	—

Rettelse.

Pag. 86, 2den Linie fra oven staaer Begyndelse, læs Bebyggelse.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Authoritet.

(Fra „Millennial Star.")

Naar man vil undersøge, hvad der er den første Betingelse for al Samfundsorden, vil man snart komme til den Slutning, at den bestaaer i en lovlig Authoritet eller Myndighed. Endog for dem, som ere mindre bekjendte med Regjeringskunsten, maa det være indlysende, at det forholder sig saaledes. Men denne Sandhed indbefatter ogsaa en anden, som vi maae indromme, nemlig, at Absolutismen er den høieste Grad af den lovlige Myndighed, der kan findes i nogetsomhelst Samfund, og er det høieste Punkt, hvortil den nogensinde kan naae. Denne Sandhed er heller ikke saa tvetydig eller ubekjendt, at jo baade Verdenshistorien og vor egen Erfaring kunne give os tilstrækkelige Beviser til at retfærdiggjøre os i vor Paastand. Nei, baade Historien og den daglige Erfaring give os saa at sige Beviserne lige i Hænderne, og det i en rigelig Mængde.

Enhver Nation, ethvert Samfund, enhver Familie og ethvert Individ ere ligesaa mange Beviser for, at Myndighed er en nødvendig Betingelse i ethvert Samfund. Der er Authoritet i enhver Sandhed, i Naturen og vor egen Erfaring. Arithmetiken lærer os, at to og to er fire; Erfaring har lært os, at der uden Sædtid ikke kan være nogen Høst, og paa samme Maade er der en vis Authoritet selv i Livets almindeligste Begivenheder og i de allerførste Begyndelsesgrunde af enhver Videnskab.

Hvorsomhelst der i et Samfund ikke er nogen styrende Myndighed, eller denne kun er ringe, der er Svaghed, Uorden og Sektisme; hvor den er svag med Hensyn til Oplysning, der er Uvidenhed.

En General, som ikke har den tilbørlige Commando over sine Folk, har i Virkeligheden ingen Armee at raade over, og denne har heller ikke nogen Leder i ham, og dersom han aldeles ingen Myndighed har, da er der slet ikke nogen Armee eller Organisation, men blot en uordnet Hob. Den Stat eller det Samfund, hvis Sty-

rere kun have liden eller ingen Magt, er svag og afmægtige og gaaer sin Undergang i Møde. Heraf er det, at saa mange Revolutioner blive til Intet, da der ikke er nogen Authoritet, som det hele Folk vil anerkjende, og hvilken det kan holde sig til.

Af denne Grund er det, at Menneskene i millionviis lade sig undertvinge af nogle Faa, og de blive beherskede af dem, og det imod deres egen Overbeviisning og frie Villie. Skarer af Mennesker, der ere uden nogen Organisation, kunne Intet udrette, hvorimod en velordnet Hær af nogle saa tusinde Mand vil kunne holde hele Nationer i Tømme. Aarsagen hertil er, at der i en ordnet Armee er en styrende Magt, medens de undertvungne Millioner ikke have nogen saadan, — det er fordi den Første er organiseret, medens de Sidste blot ere en uordnet Skare. Millioner bøie sig ofte for Regjeringer og Institutioner, som de foragte og hade, og hvilke de vide ere ulovlige og skadelige for Menneskenes Udvikling. Tillige gjøre de dette uagtet deres Regenters barnagtige Svaghed og slette Regjering. Paa samme Tid forbittres de i deres Hjerter over saadanne Institutioner, thi deres Bestaaen koste Penge i millionviis og Strømme af Blod, ligesom vi have talrige Exempler paa, at saadanne Regjeringer ikke alene ere en Skranke for Folkets Fremadskriden i Almindelighed, men at de ere ligesom lamslaaede, naar deres Virksomhed bedst behøves, og at Statsmænds Svaghed ikke sjelden bringer Civilisationen et Aarhundrede tilbage i Tiden. Tillige ere disse Undertrykte paa samme Tid vidende om, at de for hver Een af disse svage og uvirksomme Styrere have Hundrede iblandt sig, som ere bedre skikkede til at regjere, og dog vil en heel Nation med alle sine dygtige og virksomme Mænd være svag og afmægtig, saalænge Regjeringsmyndigheden er i Hænderne paa saadanne uduelige og uvirksomme Individer, der ere for svage til at gjennemføre deres Villie i samme Grad, som de ønske, at den skal være den ene gjældende i alle Regjeringsanliggender. Saaledes er det, og saaledes vil det blive, uagtet Folkets Utilfredshed, indtil man fjærner en saadan uduelig Regjering fra sin Plads og indsætter Andre, der ere dygtigere, og hvilke man kan have en større Tillid til. Naar endelig de Magthavendes tiltagende Uduelighed og Fordærvelse har bragt den almindelige Forbittrelse til at bryde ud i aabenbart Oprør, og Folket i dets Bestræbelser for at faae Deel i Statsstyrelsen har omstyrtet den gamle Regjering, er Anarki og Borgerkrig blevet Følgen, da man ikke har havt Andre til at sætte i de forrige Statsstyreres Sted. Under saadanne Revolutioner er Folket kommet til den Overbeviisning, at der ikke var nogen Authoritet, hvilken Alle eller de Fleste vilde anerkjende som deres Ledere. Folkets eenstemmige Dom, at Tingenes almindelige Tilstand var forkeert, har været Grunden til den indbyrdes Enighed i at gjøre Oprør, men det er snart blevet forbi med denne, thi man er ikke kommen overeens om, hvad der var det Rette. I deres Raadvildhed ere de blevne svagere end dem, som de drev fra Statsstyrelsen, og Følgen er bleven, at enten have de gamle Authoriteter rolig indtaget deres forrige Stillinger, eller En eller Anden, der har været ledet af Ærgjærrighed og Herskesyge, har tilranet sig Regjeringens Tøiler og formedelst sin egen despotiske Villie og Politik bragt Samfundet til Underkastelse. Folket har roligt fundet sig heri, ikke fordi den nye Regjering mere end den gamle har været dets eget frie Valg, men fordi det i en saadan har faaet en Myndighed, som Alle har maattet adlyde, og man har bøiet sig for den

blot for at blive befriet for Anarki. Saavel den ældre som især den nyere Historie er rig paa Exempler, som klarligen bevise disse Kjendsgjerninger. Det har ikke gavnet meget, at man har skildret de Regjeringer, mod hvilke man har gjort Oprør, som svage, slette og uretfærdige, og til ligesaa liden Nytte har den Paastand været, at de vare hadede af Folket, og at Opstand var retfærdig og roesværdig. Heller ikke har det været til stort Gavn om Folkets Anskuelser have været rigtige og dets Bevæggrunde gode i Begyndelsen, thi vi vide, at kun meget faa Revolutioner have faaet et heldigt Udfald, og det af den Grund, at der ikke har været nogen almindelig anerkjendt Myndighed, som Alle vilde og maatte underkaste sig. Dersom Revolutioner skulde lykkes, maatte der altid være en anden af Folket anerkjendt Authoritet rede til at optræde, naar den gamle Regjering var bleven omstyrtet. Dersom det blot i et nok saa kort Tidsrum er uden Overhoved, taber det sit indbyrdes Sammenhold og sin Anseelse og Magt. Dersom et Folk ikke har været saa klogt, at det har valgt sig et Overhoved eller en Statsstyrelse, førend det har gjort aabenbart Oprør, og Revolutionen alligevel har lykkedes, har Grunden dertil været, at en Cromwell eller en Washington har været ved Haanden for at træde frem som sine Landsmænds Leder — at en Mand, der havde Nationens Tillid, pludselig var fremstaaet, og hvilken maaskee har været Sjælen i Oprøret.

En Authoritet, som er valgt og understøttet af Folket, er absolut nødvendig for Samfundets Bestaaen, og ikke saasnart er Revolutionens Cromwell død, i hvem det har tabt sit Overhoved, førend det gamle Regimente bliver oprettet igjen.

Betragtningen af ovenanførte Kjendsgjerninger bringer en anden høist vigtig Sandhed paa vort Sind, nemlig at Alt, hvad der bidrager til at svække Regjeringen, leder Samfundet i Fordærvelse og vil omstyrte al borgerlig Orden.

For at et Samfund skal kunne være stærkt, maae dets enkelte Dele være nøie forbundne, — der maa være en almindelig anerkjendt Authoritet, og ethvert Medlem maa underkaste sig sammes Styrelse og Kontrol. Men Verden har nu i Aartusinder havt saadanne Systemer, Institutioner og Regjeringsformer, der have været til Hinder for Menneskeslægtens Udvikling, og Nationerne have ofte følt den Jernhaand, som vilde holde dem i Slaveri, og de have skjælvet blot ved Tanken om en uindskrænket Regjeringsform, som man har frygtet for skulde misbruges til Folkets Undertrykkelse og til at gjøre udødelige Væsener til blot villieløse Maskiner. Dette bringer os til at forstaae Grunden til de nyere Tiders Politik at anspore til og befordre Sektisme samt til for en stor Deel at gjøre hvert enkelt Menneskes Villie til en Lov, eller med andre Ord, for at gjøre det til et ansvarsfrit Væsen. Naar Regjeringsmagten paa denne Maade svækkes, opstaaer der Uorden og Forvirring i Samfundet. Ovennævnte Frygt er grundet paa Menneskeslægtens lange, bittre Erfaring, idet den har underkastet sig en uretmæssig Authoritet eller en Mydighed, som ikke var fra Gud. Denne Erfaring skulde være en kraftig Drivefjæder til at bevæge Menneskene til at tage alvorlige Forholdsregler for at faae ordnet Samfundet paa en fast, varig og naturlig Grundvold.

Al Historie og Erfaring beviser tydeligen, at den menneskelige Myndighed ikke er retmæssig. Den Frygt, som Menneskene nære, for at Regjeringsmagten skulde foroges, og deres Bestræbelser for at svække den, ere i Sandhed tilforladelige Vidnesbyrd om Rigtigheden af vor Paastand, og det beviser endvidere, at dette er den

almindelige Anskuelse om Tingenes Tilstand i Verden, enten man saa ligefrem vil tilstaae det eller ikke. Menneskene bevidne selv, omendskjøndt ufrivilligen, at det ikke er den menneskelige Magt, der skulde beherske Verden. Da nu denne Frygt og denne Modstræben er grundet paa næsten sex tusinde Aars Erfaring, ryster dette enhver menneskelig Institution, Regjering og Authoritet fra Grundvolden af, da det beviser, at de menneskelige Regjeringsformer ikke ere egnede til at befordre Menneskehedens sande Vel.

Paa den anden Side er derimod Alt, hvad der kan anføres til at vise, at Myndighed er nødvendig for Samfundets Bestaaen, et talende Beviis for, at den guddommelige Myndighed er den lovmæssige Grundvold for ethvert Samfund.

Denne Myndighed er gjengivet til de Sidste-Dages Hellige formedelst det hellige Præstedømme. De vide dette, og derfor er det indlysende for dem, hvad der er deres Pligt.

Da de have faaet denne Myndighed, kjende de den Sti, som de maae følge, og deres Forpligtelser ere tydelige, nemlig, at de maae vise denne Authoritet en ubetinget Lydighed, da den er retfærdig og den fuldkomneste af alle Regjeringsformer.

Myndigheden er Grundvolden til Enhed. Uden den kan der ikke være nogen saadan, thi ethvert organiseret Samfund maa have et almindeligt Foreningspunkt en Lov og et Overhoved, som Alle maae vise Lydighed. Grundvolden til de Helliges Enighed er Guds hellige Præstedømme. Tag dette bort, og da vil det være forbi med den. Præstedømmet er det Middel, hvorved Gud taler til de Hellige, og det er kun, naar de ikke underkaste sig dette og de Aabenbaringer, som man giver formedelst det, at de mangle Enighed og Kraft.

Lovlig Myndighed er Grundvolden til den sande Frihed. Den Mand eller det Samfund, som adlyder gode Love, nyder en fuldkommen Frihed. For dem, der iagttage dette, er Veien ryddet; der er ingen Skranker for dem paa deres Sti. De skride fremad evindelig, og deres Udvikling møder ikke nogen Modstand, fordi de selv aldrig modsætte sig nogen lovlig Authoritet. Menneskene støde imidlertid an i saa Henseende ved at overtræde saavel Guds aabenbarede Love, som dem, der ere nedlagte i vor egen Natur, og derved hindre vi vor egen Fremadskriden, medens vi derimod befordre den ved at vise Lydighed mod dem; thi naar disse Love saaledes ikke ere imod os, lægge de heller ingen Hindringer i Veien for os — eller vi nyde en fuldkommen Frihed. Men dersom vi ikke vise Lydighed mod denne Authoritet, møde vi Modstand ved ethvert Skridt, vi tage, og det ikke alene formedelst de almindelige Love, men ogsaa formedelst dem, som ere nedlagte i vor egen Natur — vi have ikke nogen Frihed.

Lovlig Myndighed er Betingelsen for Fuldkommenhed. Gud og Sandheden ere fuldkomne. At forlange Beviis herfor, er det samme, som at fordre Beviis for, at det Gode er godt, og at Sandhed er Sandhed.

Uden nogetsomhelst Beviis kunne vi være aldeles ubekymrede for, hvad de guddommelige Love ville lede os til, thi Fuldkommenhed er nødvendigviis Formaalet for og den endelige Følge af Ret og Sandhed. Det, der skeer ifølge de guddommelige Love, er fuldkomment, og Sandheden er altid fuldkommen i sig selv, men Menneskene afvige saa ofte fra den. Naar et Samfund derimod viser en ubetinget Lydighed mod Gud og hans Præstedømme, vil det skride fremad til Fuldkommenhed. De, som ansee sig for vise, ville maaskee indvende, at dette vel kan være fuldkommen

rigtigt, hvad Theorien angaaer, men at det ikke vil vise sig holdbart i den praktiske Udførelse. Hvad for Noget! Det følger af sig selv, at det, som er ret i Henseende til Theorien, maa ogsaa være ret, hvad Praxis angaaer. Dersom Noget er forkeert, ere vi selv Skyld deri formedelst vore egne Daarligheder. Det er urimeligt at kjævle om, enten det vil bevirke noget Godt i det praktiske Liv eller ikke, thi det vil allevegne være helbringende. Saadanne Kjævlerier høre til de mange Daarligheder, som Menneskene gjøre sig skyldige i. Dersom vi begynde ret og fortsætte dermed, skulle vi ogsaa ende paa samme Maade baade med Hensyn til Theori og Praxis. En retmæssig Authoritet vil altid bestræbe sig for at fremme det Gode, men dersom vi ikke selv ville gjøre ret, hvorledes kunne vi da vente at nyde godt deraf? Det er barnagtigt at tale om Undertrykkelse af en retmæssig Authoritet, og at sige, at det, som er ret i Theorien, er uret i det praktiske Liv.

Menneskene forvexle ofte Guds Præstedømme og den absolute Myndighed med det menneskelige Præstedømme og Despotismen, skjøndt de ere ligesaa modsatte som Guds og Satans Herredømme. Dette er i Sandhed deres virkelige indbyrdes Stilling til hinanden.

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige giver den bedste Oplysning om, hvad sand Frihed og en almeennyttet Regjering er, og saavidt vi vide, findes der ikke noget Samfund eller Folk paa Jorden, der kan fremvise noget Lignende. Omendskjøndt Gud sendte Joseph Smith til Verden som sin Prophet og Repræsentant samt anbetroede ham det hellige Præstedømme formedelst en Engels Sendelse, hvilket Menneskene ikke kunne modbevise, saa erklærer dog Propheten Brigham, at Gud aldrig har beskikket Joseph til Kirkens Præsident. Til denne Post blev han valgt af denne Kirkes Medlemmer. Det er upaatvivleligt, at dette Valg skete ifølge Guds Villie, og at de Hellige ønskede at vælge den samme Mand, som Herren havde valgt, men alligevel var han deres Leder, fordi de vilde, at han skulde være det.

Det maa altid erindres, at Gud og hans Præstedømme har Noglerne til Verdens Frelse, og at det kun er formedelst dette, Menneskeslægten kan opnaae Salighed, Udødelighed og en evig Ophøielse. Ingen kan blive frelst uden ved det hellige Præstedømme, endskjøndt Gud efter sit vise Raad har overladt til Enhver at forarbeide sin egen Saliggjørelse ifølge Menneskets frie Villie. Om end Menneskene forkaste Gud og hans Præstedømme, ere deres Forpligtelser mod ham dog de samme. Han alene har Ret til at styre og kontrollere dem, og enten de antage ham eller ikke, saa skylde de ham dog ligefuldt Lydighed og Troskab, og dersom de ikke ville modtage den Frelse, han byder dem, ville de tilsidst erfare, at den Sti, de følge, fører til Fordærvelse. Joseph Smith og de Sidste-Dages Apostler have Guds Riges Nøgler, og Ingen kan komme i Faderens og Sønnens Nærværelse uden formedelst dem. Forskjellen mellem Guds faderlige Styrelse og Menneskenes despotiske Regjeringer lægges især for Dagen derved, at Guds Riges Undersaatter vise en frivillig Lydighed, medens Borgerne i en despotisk Stat blive tvungne dertil med Magt. Der kan ikke være mere Tvang for et Menneske at være en Hellig, end det er at være Methodist. Det er ikke saaledes med Guds Regjering som med Despotismen i de jordiske Riger, der paatvinger Undersaatterne Religionssystemer og Institutioner, enten saa disse stemme overeens med deres Følelser eller ikke. Ingen Magt har nogensinde tvunget et Menneske til at blive en Hellig, ligesaa lidt

som Nogen kan tvinge en Saadan til at vedblive at være det, thi dette beroer ene og alene paa Enhvers Tro og frie Valg.

Paa en saadan Grundvold staae Præsident Brigham Young, de Tolv og andre af Kirkens Authoriteter. De have deres Præstedømme fra Gud, men deres Forhold til Folket som dets Ledere er grundet paa dettes Kjærlighed, Tillid og frie Valg. Mindst to Gange om Aaret bliver deres Valg fornyet ved Kirkens eenstemmige Votum, ligesom de ogsaa blive opholdte ved de Helliges daglige Bønner. Derfor har heller ikke Verden nogen Regjeringsform, der kan sammenlignes med de Sidste-Dages Helliges, thi i de forskjellige Stater paa Jorden findes der ikke nogen Regent, der bliver saa jevnligen og eenstemmigen gjenvalgt eller nyder Folkets Tillid i den Grad, som denne Kirkes Styrere.

For end yderligere i Korthed at beskrive Beskaffenheden af den Regjeringsform, der existerer iblandt de Sidste-Dages Hellige, ville vi anføre et Svar, som de nyere Tiders store Prophet gav en vis Mand. Da denne spurgte ham om, hvorledes han kunde have en saa stor Magt til at regjere saa Mange, svarede han: „Jeg lærer Menneskene rigtige Grundsætninger, og saa regjere de sig selv." Dette er et slaaende Beviis paa Sandheden af Guds herlige Forjættelse, at „han vilde gjøre Israel til en Nation af Konger og Præster."

Hvilken herlig og letfattelig Fremstilling om en faderlig Regjering giver Gud os ikke i Evangeliet og formedelst det Præstedømme, hvis Nøgler han anbetroede Joseph, det nittende Aarhundredes Prophet!

Regjeringskunst er en Videnskab, og dens Love ere ligesaa bestemte og indbyrdes overeeusstemmende som enhver anden videnskabelig Sandhed. Dersom de Hellige forblive trofaste mod deres Religion, nøie følge Præstedømmets Raad og lade den retmæssige Myndighed kontrollere dem, vide vi, hvad Resultatet vil blive, og Fremtiden vil vise, at vi ikke have taget feil i vore Slutninger. Dersom disse Betingelser opfyldes, er ikke „Mormonismens" Skjæbne utvivlsom, thi dens endelige Bestemmelse er: Held, et almindeligt Overherredømme og fuldkomne Samfunds-Institutioner.

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 104.)

5te Capitel.

Beviserne af den hellige Skrift om Menneskeslægtens evige Tilværelse.

Vi have hidindtil ikke anført mange Beviser fra de hellige Skrifter, fordi vi have troet, at der ere tilstrækkelige Beviser for Guddommeligheden af det Sidste-Dages Evangelium i Naturen og i Sandheden selv. Men her ville vi standse lidt, førend vi gaae videre i at henlede Op-

mærksomheden paa „Mormonismen," og anføre nogle Beviser af Skriften for at stadfæste, hvad vi have sagt.

I de foregaaende Capitler have vi talt om Menneskenes guddommelige Oprindelse og deres uendelige Tilværelse som virkelige Mænd og Qvinder, fordi dette Lærdomspunkt ikke alene er Nøglen til alle de øvrige af „Mormonismens" Grundsætninger, men til enhver Ordinance, som er befalet i den hellige Skrift.

Medmindre disse Punkter blive rigtigt forstaaede, kan ikke noget Andet sees i det rette Lys. Enhver af Evangeliets Fordringer — Nødvendigheden af Præstedømmet i Christi Kirke — de særegne Forjættelser til de gamle Fædre — Evangeliets Forjættelser i det Hele taget — Alt dreier sig om den Kjendsgjerning, at Mænd og Qvinder evindelig ville beholde alle deres physiske Egenskaber, og at de tillige ville være i Besiddelse af en guddommelig Natur, der sætter dem istand til at opnaae en uendelig Fuldkommenhed.

I vore foregaaende Bemærkninger have vi bestræbt os for at vise, at en Udødelighed, ved hvilken Menneskene fremdeles ville beholde alle deres nærværende Egenskaber og naturlige Følelser og Tilbøieligheder, maa være den ene sande, fordi hvilkensomhelst anden Tilværelse i det tilkommende Liv maatte være det samme som vort Væsens Tilintetgjørelse, medens Udødelighed, dersom der forøvrigt skal menes Noget dermed, maa være en evig Fortsættelse af vort nærværende eget Jeg.

Vi forstaae meget godt, at der ikke idag kunde borttages en eneste af de Egenskaber, som høre til vort Væsen, uden at dette paa samme Tid maatte ophøre at existere. Hvorledes kunne vi nu altsaa antage, at vore naturlige Egenskaber kunde blive os berøvede i en tilkommende Tilværelse, uden at vi ogsaa maatte ophøre at være de samme Væsener?

Hvis der skal foregaae en total Forandring med Hensyn til vore herligste medfødte Egenskaber, hvorledes kunne vi da beholde vor Identitet, og dersom vi ikke kunne beholde denne, hvad Gavn vilde da en tilkommende Tilværelse være for os? Hvorfor taler man til mig om Udødelighed, dersom ikke jeg, men et anderledes organiseret Væsen skal nyde den? Dersom det er mig, der skal faae Deel i en tilkommende Tilværelse, kan jeg ikke fatte og forstaae dette paa nogen anden Maade, end at det maa være mit eget virkelige Jeg, i Besiddelse af de samme Følelser, Tilbøieligheder, Ønsker og Attraaer, der røre sig i mit Indre i dette Liv. De Egenskaber altsaa, som her tilhøre os — den faderlige og moderlige Kjærlighed — Kraft til at frembringe, danne, forskjønne og ordne — Dygtighed til at regjere — Attraa efter at erhverve os det, der kan bidrage til vor Lykke og Tilfredshed, — alt dette hører til vore herligste Egenskaber, hvilke derfor maae følge os i vor tilkommende Tilværelse, dersom vi skulle beholde vor Identitet. Som vi forhen have bemærket, beviser den Rædsel, der betager os ved Tanken om, at vi skulle blive skilt ved disse Egenskaber, hvor nøie de ere forbundne med vort Væsen. Hele vort eget Jeg raaber saa at sige efter en fortsat Tilværelse med alle vore Evner og Anlæg, uden hvilke der ikke kan være nogen virkelig Udødelighed for os.

Det er vort nærværende Øiemed at vise, at ikke alene den indre Stemme hos os stadfæster Sandheden af, hvad vi have sagt, men de hellige Skrifter ere rige paa klare og tydelige Beviser angaaende dette Lærdomspunkt.

De begynde med at føre os hen til Fader Adam og Moder Eva, der havde en Tilværelse som Mand og Hustru, medens de endnu vare udødelige, og vare

tillige i denne Tilstand istand til at formere sig og mangfoldiggjøres. I deres Udødelighedstilstand kunde de elske, have, spise, drikke, drive Agerdyrkning osv. De boede paa en virkelig Jord, og vare omgivne af Dyr, Frugter, Blomster, Floder, Guld, Sølv, Onyx og mange andre Slags Ædelstene, og de vilde have vedblevet at existere evindeligen som Mand og Qvinde, Ægtemand og Hustru, omringede af disse materielle Ting, dersom de ikke havde syndet og bragt Døden ind i Verden. Deres sande og virkelige Natur var af en saadan Beskaffenhed, at de kunde have nydt den selvsamme Slags Udødelighed som den, „Mormonismen" fremstiller. Faldet bragte Døden over Menneskene eller Tabet af deres Legemer, et Brud af deres Forening som Mand og Hustru og en Adskillen fra en virkelig Jord. Dersom de paa nogensomhelst Maade skulde straffes for deres Overtrædelse, kunde der ikke vederfares dem nogen større Straf end at tage dem bort fra en saadan Himmel som den, „Mormonismen" fremstiller.

Dersom nu altsaa Nutidens Christendom er sand med Hensyn til de Begreber, den fremstiller angaaende et tilkommende Liv, hvor saadanne Familieforhold som Mand og Hustru, Fader og Moder skulde evindelig ophøre, da var det i Sandhed en stor Velsignelse, at Adam og Eva overtraadte Guds Befaling, og derved bragte Døden over dem og deres Afkom, hvilken, istedetfor at være en Straf, aabnede Veien for dem til de Christnes Himmel. Døden gjorde det muligt for dem at blive af med Alt, hvad der er „materielt" og „sandseligt," og saaledes ogsaa med Fader- og Moderkjærlighed samt Alt, hvad der hører denne Jord til. Satan viser sig visselig i denne Henseende som Menneskenes bedste Raadgiver. Gud havde sagt til vore første Forældre, at de kunde leve evindelig som Mand og Hustru paa en virkelig Jord, men „Slangen," der vidste, at det blot vilde være noget „Sandseligt," ledte dem bort derfra og fik dem til at tage et Levnetsløb, som bragte dem til en „aandelig" Tilværelse.

Hvorfor bebreide de christne Theologer Moder Eva for Faldet, naar hun derved aabnede Veien for Menneskeslægten til den Himmel, som de prædike om? Det er klart, at dersom hun ikke havde faldt, vilde Menneskene have forblevet paa denne Jord evindeligen, og saaledes vilde de have gaaet Glip af den Slags Udødelighed, som de tale saa meget om.

At prædike om en Udødelighed, der alene skulde bestaae i en aandelig Tilstand, ved hvilken saadanne Baand, som dem, der sammenknyttede vore første Forældre, skulde briste, er det samme som at prædike om Faldets Skjønhed, Elskværdighed og Gavnlighed, ligesom en saadan Prædiken ligefrem er en Lovtale over Satan. Da det var hans Raad til Adam og Eva, som foraarsagede Legemets Død og følgelig derved ogsaa bragte de Baand til at briste, der her sammenknytte Menneskene. Saadanne Lærdomme ere i Virkeligheden hverken mere eller mindre end det samme som at paastaae, at Følgerne af Faldet ere den største Fordeel og de største Velsignelser, der tilbydes Menneskeslægten i Evangeliet.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

I Kjøbenhavns „Dags-Telegraf" Nr. 351, Søndagen den 24de Decbr. 1865, findes følgende Stykke:

„Mormonerne. Man venter, at den amerikanske Kongres i den nu begyndte Session vil opfordre Regjeringen til at tage energiske Forholdsregler imod Mormonerne i Territoriet Utah. Den lille amerikanske Troppestyrke, som findes i Territoriet, ansees ikke længere for sikker imod Præsidenten, Brigham Young, og hans Tilhængeres Planer. En Korrespondent til et engelsk Blad beskriver et Sammenstød mellem Tropperne og Mormonerne som nærforestaaende og siger, at disse ere fuldstændig organiserede paa militær Viis og ville kunne optage en alvorlig Kamp. Brigham Young har i en Prædiken erklæret, at Befolkningen var fuldt rustet og rede til at forjage Amerikanerne. Mormonernes Utilfredshed er bleven fremkaldt af Lederne, som ugjerne taale, at Regjeringen i Washington har Noget at befale i Mormonernes Territorium, og Utilfredsheden næres ved, at nogle amerikanske Soldater ere blevne forlagte til den „hellige" By ved Saltsøen, samt at disse Soldater vække Skinsyge hos de mormonske Ægteherrer. Regjeringen vilde vistnok behøve en Armee paa 50,000 Mand til at overvinde Mormonerne, hvis de for Alvor ville afkaste Overherredømmet."

Referenten af dette Stykke, være sig Engelsk eller Dansk, har saare liden Kjendskab til Forholdene i Utah eller til Mormonerne overhovedet. Han tænker sig Mormonerne som et ufredeligt Folk, sættende sig op mod al lovlig Authoritet og Myndighed. Dette er ikke saa, og vi benegte det. Mormonerne ere amerikanske Borgere og leve under den frie amerikanske Constitution, der tilstaaer Enhver politisk og religiøs Frihed. Mormonerne nedsatte sig i Territoriet Utah, har opdyrket og bebygget det, ere organiserede under en Territorial-Regjering ifølge den nævnte Constitutions Bydende og ere fuldt berettigede, ja forpligtede til, som alle andre amerikanske Borgere, at være organiserede som Militær- eller Landstorm for at beskytte sig. De have ikke gjort et eneste Skridt, der staaer i Strid med den Constitution og de Love, der ere vedtagne i Territoriet, og Unions-Regjeringen har Intet at skaffe med deres religiøse Anskuelser. Det er sandt, at der ligger en liden Troppestyrke i Territoriet til Beskyttelse mod Indianerne; men Enhver veed, hvor liden Moralitet, der raader mellem Tropper, der have ladet sig hverve for en kort Tid.

Om saadanne Vagabonder skulde forsøge at krænke Familielivets Hellighed, har da ikke de „mormonske" Ægteherrer Ret til og er det ikke deres Pligt at forsvare sine Hustruer og Børn? Tillade de christne Ægteherrer, at en raa Soldatesque gjør hvad den vil med deres Familier?

Vi „Mormoner" ansee det for hæderligt at forsvare vor husslige Arne mod alle Voldsmænd, enten af det ene Slags eller det andet, og det vil ikke nogen hæderlig eller ærekjær Mand fortænke os i. Det er sandt, at vi ikke taale Horehuse iblandt os; vi ansee det ikke for Ret at prostituere nogen Qvinde, men at Ægteskabets Baand

maa hellige Kjønnenes Omgang. Den samme Lære finde vi i de hellige Skrifter og at Gud paabød streng Straf, ja Dødsstraf for Hoerkarlen og Hoerqvinden. Vi ønske ikke, at de „Forenede Stater" eller nogen anden Magt skulle indføre den fordærvede Civilisations gruelige Følger. Det kan gjerne være, at vi i saa Fald vilde modsætte os det, ikke for at afkaste et lovligt Overherredømme, men for at forsvare Ret og Sandhed og modstaae den moralske Smitte, der som en Kræft fortærer alle saakaldte civiliserede Samfund. Vi foragte ikke den sande Civilisation, men derimod Alt, som tjener til at nedbryde den. Vi agte Menneskenes Love forsaavidt de ere i Overeensstemmelse med Guds, hvilke vi agte høiere, og vi troe, at det er enhver Christens Pligt at fremme Dyd, Sandhed og Retfærdighed paa Jorden.

Beskikkelser.

Ældste Niels Nielsen beskikkes herved til at præsidere over Kjøbenhavns Conference.

Ældste F. Berthelsen beskikkes herved til at arbeide i Kjøbenhavns Conference som omreisende Ældste under Ældste Niels Nielsens Bestyrelse.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 14de Novbr. 1865.

Præsident C. Widerborg.
Kjære Broder!

Da jeg ikke seer mig istand til at skrive til Enhver af de Mange, som have anmodet mig derom, haaber jeg, De undskylder, at jeg sender Dem disse Linier i det Haab, at de maatte faae en liden Plads i „Stjernen."

Vi ankom hertil den 8de dennes, og Synet af den yndige Stad, som laa udbredt for os, fyldte vore Hjerter med en sand Glæde. Da vi kom ud af Parleys Bjergpas, kom de Hellige os imøde flokkeviis, medbringende Frugter og Levnetsmidler i Overflødighed, og havde vi end havt vore Besværligheder paa Reisen, saa svulmede dog nu ethvert Hjerte af Glæd ved at skue ned fra de snedækkede Fjelde i den skjønne Dal, hvor Marker og Haver endnu tildeels vare grønne og mange Træer fulde af Frugter, og det, som især forøgede vor Glæde, var de kjærlige Haandtryk og den hjertelige Velkomsthilsen, hvormed vi modtoges af Beslægtede og Ven-

ner, der alle kappedes om at hjælpe os og gjøre os Godt, og inden to Dage efter vor Ankomst hertil havde vi Alle Huus og Hjem. Her er en stor Overflødighed paa Levnetsmidler, og 100 Pund Meel koster nu blot 6 Dollars. Jeg arbeider paa Tabernaklet, og min Dagløn er 5 Dollars, saa at jeg i 2 Dage kan fortjene Alt, hvad vi behøve i en heel Uge, og i 14 Dage Forraad for hele Vinteren. Men de gode Tider, man har her, har bragt ikke saa faa Hedninger ind i Dalen, hvilke ønske at berige sig paa Folkets Bekostning. Ligeledes ere der nogle af Verdens Prædikanter, der under Religionens Maske søge at tilvende sig Rigdom, foregivende, at de ere komne her for at føre Folket tilbage til den „sande Christendom." Dette anfægter imidlertid ikke de sande Hellige, der vide, at Israels Gud lever, at han har en Prophet og andre af sine Tjenere paa Jorden, der ere anbetroede Magt og Myndighed til at handle i hans Sted.

Jeg ønsker endnu engang at bære det Vidnesbyrd for Enhver, som maatte læse disse Linier, at den Tid nu er kommen, om hvilken Gud har talet ved alle sine hellige Propheters Mund, og hvorom Jesus i en af sine sidste Samtaler med sine Apostler sagde, da de spurgte ham, naar hans Rige skulde oprettes paa Jorden: „Det tilkommer ikke Eder at vide Tider og Stunder, hvilke Faderen har sat i sin egen Magt." Tiden er nu kommen for Guds Riges Oprettelse, for „Tidernes Fyldes store Huusholdning" og for Israels Indsamling. Rigets Evangelium prædikes nu „til et Vidnesbyrd for alle Folk," og mit Raad er til Enhver: Randsager Skrifterne med ydmyg Bøn til Gud om hans Aands Veiledning og med et villigt og alvorligt Forsæt at ville adlyde Sandheden, saasnart I komme til Overbeviisning om samme.

Deres Familie har det godt. I Løverdags blev jeg gift med Søster Oline Olsen fra Norge. Vi have en liden, net Beboelsesleilighed og føle os lykkelige.

Modtag, kjære Broder, i Forening med Alle, som kjende mig, en kjærlig Hilsen fra Deres altid hengivne Broder og Ven

Christoffer Jensen Kempe.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1840. (Fortsat fra Side 110.)

Ældste Thomas Smith aflagde derpaa Beretning om Menigheden i Grindleton, der bestod af 5 Medlemmer. Menigheden i Manchester blev repræsenteret af Ældste William Clayton, og talte 240 Medlemmer, 3 Ældster, 5 Præster, 4 Lærere og 1 Diakon. Derpaa aflagde han Beretning om følgende Menigheder: Stockports Green med 40 Medlemmer, 1 Præst, 2 Lærere og 1 Diakon; Peovers og Maeclesfields Green med 30 Medlemmer og 3 Præster; Duckinfield Green med 30 Medlemmer og 1 Præst; Altrinchams Green med 8 Medlemmer, 1 Præst og 1 Lærer, og Midlewichs Green med 6 Medlemmer.

Ældste David Wilding aflagde Beretning om Menigheden i Burg og El-

ton, bestaaende af 12 Medlemmer. Menigheden ved Pottemagerierne, der talte 101 Medlemmer, 1 Eldste, 2 Præster, 4 Lærere og 1 Diakon, blev repræsenteret af Eldste Wilford Woodruff. Ligeledes aflagde han Beretning om Menigheden i Herefordshire, der bestod af 160 Medlemmer, 1 Eldste og 2 Præster; omtrent fyrgetyve af dette Antal havde været Prædikanter for de Forenede Brødre iblandt Methodisterne.

Eldste John Taylor aflagde Beretning om Menigheden i Liverpool, der talte 28 Medlemmer. Eldste Joseph Fielding repræsenterede Menigheden i Alston i Cumberland, hvilken bestod af 40 Medlemmer, 2 Eldste, 2 Præster og 2 Lærere. Eldste Willard Rrchards aflagde Beretning om følgende Menigheder: Bramptons Green, bestaaende af 30 Medlemmer, 1 Eldste og 1 Præst; Bedford Green, bestaaende af 40 Medlemmer, 1 Eldste og 1 Præst — og om Menigheden i Skotland, bestaaende af 21 Medlemmer og 3 Eldster.

Forsamlingen blev sluttet for en Time. Conferencen begyndte igjen Klokken halvto. Den aabnedes med Bøn, og derefter fortsattes Forhandlingerne.

Eldste John Moon aflagde Beretning om Menigheden i Layland Moss, der bestod af 6 Medlemmer og 1 Præst.

Da Eldste Willard Richards ifølge en tidligere Aabenbaring var bleven ordineret til en af de Tolvs Qvorum, blev der foreslaaet af Eldste Young og assisteret af Eldste Taylor, at Eldste Hyrum Clark bliver beskikket til Eldste Fieldings Raadgiver; eenstemmig vedtaget.

Der blev foreslaaet af Eldste Fielding og assisteret af Eldste Young, at der udgives en Sangbog; vedtaget. Ligeledes blev der foreslaaet og assisteret, at Sangbogens Udgivelse skeer under de Tolvs Bestyrelse; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at der til de Helliges Gavn og Belærelse udgives et Maanedsskrift under de Tolvs Bestyrelse og Overopsyn, saasnart man kan faae et tilstrækkeligt Antal Subskribenter; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at Broder John Blazard fra Samsbury ordineres til Præst; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at Broder James Corbridge fra Thornley ordineres til Præst; vedtaget.

Eldste Kimball talte derpaa til Conferencen om Vigtigheden og Hensigtsmæssigheden af at ordinere en Patriark til at give Faderløse de patriarkalske Velsignelser osv. Han henviste til de Tolv, hvilke det tilkom at vælge en Saadan og ordinere ham ifølge Aandens Veiledning.

Efter flere Taler og Bemærkninger af de Eldste, ordinerede Præsident Fielding og hans Raadgivere Brødrene Blazard og Corbridge til deres Embeder.

Eldste Kimball opfordrede derefter Skriveren til at oplæse Conferenceforhandlingerne, og efterat dette var gjort, bleve de vedtagne ved Conferencens eenstemmige Votum.

Foreslaaet af Eldste Young og assisteret af Eldste P. P. Pratt, at denne Conference sluttes, og at der atter holdes Conference i Preston den 6te Juli Kl. 10 Formiddag. Forsamlingen blev derpaa sluttet.

H. C. Kimball,
Præsident.
Wm. Clayton,
Skriver.

Raadet samledes igjen den 16de April ifølge Bestemmelse. Det samme Antal af Qvorumet var tilstede, som den 14de.

Foreslaaet af Eldste Young og assisteret af Eldste Taylor, at P. P. Pratt bliver Redaktør af Menighedens Maanedsskrift.

Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af P. P. Pratt, at der beskikkes en Committee af Tre til at gjøre et Udvalg af Psalmer.

Der blev foreslaaet af Ældste Orson Pratt og assisteret af Ældste Wilford Woodruff, at Ældsterne Brigham Young, Parley P. Pratt og John Taylor vælges til denne Committee.

Foreslaaet af Ældste Willard Richards og assisteret af Ældste George A. Smith, at ovennævnte Tidsskrift bliver kaldet „De Sidste-Dages Helliges Millennial Star."

Der blev foreslaaet af Ældste Brigham Young og assisteret af Ældste H. C. Kimball, at de Hellige, som ønske at emigrere til Amerika, faae en Anbefaling til Menighederne dersteds.

Foreslaaet af Ældste Young og assisteret af P. P. Pratt, at vi ikke anbefale Nogen, som har Penge, at reise til Amerika, uden at de hjælpe de Fattige ifølge vort Raad fra Tid til anden.

Foreslaaet af Ældste John Taylor og assisteret af Parley P. Pratt, at Forlagsretten paa Lærdommens og Pagtens Bog samt Mormons Bog sikkres saa hurtigt som muligt.

Der blev foreslaaet af Ældste Woodruff og assisteret af Ældste Richards, at Ældsterne B. Young, H. C. Kimball og P. P. Pratt vælges til en Committee for at sikkre Forlagsretten.

Foreslaaet af H. C. Kimball og assisteret af W. Richards, at Ældste Peter Melling ordineres til en Evangelists Embede i Preston.

Foreslaaet af Ældste H. C. Kimball, at de Tolv atter møde paa dette Sted den 6te Juli næstkommende, hvilket blev assisteret af Ældste W. Woodruff og vedtaget.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Qvægsygdommen i England er i Tiltagen, og hvis den vedbliver at udbrede sig som i det sidste Par Uger, vil man have 10,000 nye Sygdomstilfælde om Ugen, eller en halv Million om Aaret. En saadan Sygelighed bliver betænkelig, og Stemningen synes ogsaa at blive almindelig for, at Regjeringen standser enhver Transport af levende Qvæg.

Ifølge Globe er der den 1ste Januar i London- og Katharine-Dokken udbrudt en stærk Ildløs, som den 2den om Morgenen endnu ikke var slukket; flere Varelagere ere total ødelagte. Den Skade, som Ildebranden har forvoldt, anslaaes til c. 2 Mill. Lstl.

Fra Skotland, den irske Kanal og Plymouth er der indløbet Beretninger om en voldsom Sydveststorm den 1ste Januar, der har foranlediget en Mængde Skibbrud ved de engelske Kyster.

I Anledning af Fenierbevægelsen i Irland finde stadig Troppebevægelser Sted. Flere mindre Stæder, der hidtil have været uden Garnison, have nu faaet en saadan.

Ifølge „Dublin Evening Mail" er der den 3die dennes blevet affyret et Skud efter det Jernbanetog, i hvilket Lordstatholderen af Irland, Lord Wodehouse,

befandt sig. Kuglen susede forbi Lokomotivførerens Hoved; hvorvidt der har været tilsigtet et Attentat mod Statholderen, er uklart.

Preussen. Fra Preussen erfares, at Slottet Putbus paa Øen Rügen er blevet odelagt ved en Ildebrand Natten mellem den 23de og den 24de f. M.

Befolkningen i det nordlige Tydskland er for Øieblikket sat i stærk Uro ved Trichinsygdommens Udbredelse paa forskjellige Steder, navnlig i den preussiske Provinds Sachsen. Den er med Eet optraadt meget voldsomt i den lille By Hedersleben (tæt ved Magdeburg), og har i kort Tid krævet over 70 Offre. Fra alle Tydsklands Egne har der som Følge heraf indfundet sig Læger og Naturforskere i Hedersleben for at undersøge denne Sygdoms egentlige Beskaffenhed. Af 320 Trichinsyge i Hedersleben er der død 75, deriblandt intet Barn under 14 Aar, hvorimod 60 Børn vare angrebne, hvilket man forklarer af, at Børnene i hiin fattige Egn kun sjeldent faae Kjød at spise, deels ogsaa af den Omstændighed, at hos yngre Individer Tarmtrichinerne lettere udsondres, ligesom Musklerne regenerere sig med større Energi. At Sygdommen har faaet saa stor Udbredelse forklares af, at Slagteren har blandet Kjødet af det trichinbefængte Sviin, der forekom ham selv mistænkeligt, med Kjødet af to sunde Sviin. Han selv og hans Kone hørte til de første Offre. Af det derværende Sukkerraffinaderies Arbeidere have 24 spiist af Kjødet og ere alle døde.

Spanien. Der er udbrudt en Militairopstand i Aranjuez, i Spidsen for hvilken General Prim staaer. Der hersker et stort Røre i Hovedstaden.

Grækenland. Tilstanden i Grækenland er betænkelig. Ifølge et Telegram meddeles der, at Grækenlands Skytsmagter ere blevne enige om en Intervention i Grækenland, og at det er skeet efter umiddelbart Andragende derom af Kongen af Danmark hos Dronning Victoria.

Tyrkiet. Choleraen er atter udbrudt i Alexandrien.

Blandinger.

I Sverrig udgives nu 202 Blade og Tidsskrifter, hvoraf 45 i Stockholm, 9 i Upsala, 8 i Gøteborg, 6 i Jønkøping, Lund og Malmø, 5 i Kalmar, Lindkøping, Westerås og Wisby, 4 i Gefle, Halmstad, Karlskrona og Karlstad. I Norrkøping udgives kun et eneste Blad.

Følgende statistiske Oplysninger angaaende Befolkningen i Frankrig ere nylig blevne offentliggjorte: Mandkjønnet og Qvindekjønnet er omtrent lige stærkt repræsenteret, nemlig med 18,645,276 af førstnævnte og 18,741,037 af sidstnævnte, hvilke tilsammen danne 9,054,030 Familier. Af mindreaarige Drenge er der 5,009,120, af mindreaarige Piger 6,106,321. Af 8,579,016 ugifte Personer ere de 4,479,850 Fruentimmer. Der er 931,093 Enkemænd og 1,790,126 Enker. Af Enkemændene ere kun 81 ikke over 20 Aar, men af Enkerne 820. Frankrig tæller for Øieblikket

1,529,154 Piger i en Alder fra 15—20, og 1,308,366 Ynglinge af samme Alder. Qvinderne vise sig at være de Længstlevende: 3 ugifte Fruentimmer ere 106 Aar, og 2 Enker ere endnu ældre. 17,371 Mænd og 13,409 Fruentimmer ere blinde; 12,447 Mænd og 9,509 Fruentimmer ere døvstumme; 22,319 Fruentimmer og 2,372 Mænd ere berøvede Forstandens Brug. Der er 23,407 mandlige og 18,118 qvindelige Idioter.

Til Fabrikation af Papir indføres nu i England i stor Mængde et Slags Græs fra Spanien. Græsset, der kaldes Esparto-Græs, voxer uden Dyrkning i alle de sydlige spanske Provindser; man havde her hidtil brugt at tørre det for at anvende det til Brændsel, men siden man udfandt, at det kunde bruges til Papir, er dets Værdi stegen betydelig, og Landmændene have havt store Indtægter deraf. Prisen er nu 4 Lstrl. pr. engelsk Ton frit ombord, og sidste Aar indførtes der ca. 50,000 Tons deraf i England.

Tiden er nær!

Mel. Do what is right etc.

Tiden er nær — da Messias vil komme,
Aar efter Aar bringer Stunden os nær.
Salig den Dag, naar paa Jorden de Fromme
Hilse: Velkommen! den himmelske Hær.

Chor.

Derfor taalmodig, lad trofast os stride —
„Sandhed og Ret" i vort Banner skal staae;
Venlige Engle vil staae paa vor Side —
Herren vil selv see, at Seiren vi faae.

Tiden er nær — da som rasende Fjender,
Riger og Folk mod hinanden vil staae.
Saligt for os, at vi Sandheden kjende,
Om end et Livet i Trængsel vi gaae.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Tiden er nær — thi til Zion de flokkes —
Aarlig de Ydmyge samles i Hast;
Aldrig af Verden de Trofaste rokkes —
Zion og Sandheden holde de fast.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Tiden er nær — da Guds Folk, fra sit Kammer,
Hører om Babylons hastige Dom —
Hører, at Israels mægtige Stammer
Som en Lavine fra Bjergene kom.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Tiden er nær — Jordens Grundvolde bæve —
Jordskjælv bebude, at Dagen er nær —
Bjerge fornedres og Dalene hæves —
Isen selv smelter for Israels Hær.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Himlen og Jorden for Herren bevæges —
Alle skal kjende den Høiestes Magt.
Salig den Dag, da Guds Børn vederqvæges —
Sandhedens Fjender i Støvet er lagt.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Opsætsighed mod den retmæssige Authoritet.

(Fra „Millennial Star.")

„Og dette saae vi ogsaa og vidne, at en Guds Engel, der havde Myndighed for Guds Aasyn, men gjorde Oprør mod den eenbaarne Søn, hvem Faderen elskede, og som var i Faderens Skjød, blev nedstyrtet fra Guds og Lammets Aasyn, og blev kaldet Fortabelse, thi Himmelen græd over ham; han var Lucifer, en Morgenrødens Søn. Og vi saae, og see, han er falden! han er falden, ja selv en Morgenrødens Søn." (Lærdommens og Pagtens Bog, 92de Afdeling, § 3.)

Formedelst et Syn, givet til Joseph Smith og Sidney Rigdon, fra hvilket vi have uddraget ovenanførte Sted, erfare vi, at et Væsen ved Navn Lucifer var den store Erkeoprører mod Faderens og hans eenbaarne Søns Myndighed. Dette Væsen var Faderen underordnet efter den patriarkalske Regjeringsorden. Dersom han ikke havde faaet sin Tilværelse fra Gud, — dersom han ikke havde staaet i Forbindelse med ham formedelst dette Slægtskabsforhold, — havde han blot været et personificeret Onde, der opsatte sig mod det Gode, kunde han vel have været en Fjende og Rival til Gud og kunde maaskee have tilranet sig nogle af hans Rettigheder, men maaskee uden at have gjort Oprør imod ham. Men Faderen var hans patriarkalske Overhoved, hvem han som en Underordnet skyldte Lydighed og Ærbødighed, hvorfor Lucifer ved sin Opsætsighed mod hans guddommelige Villie blev en Oprører mod den retmæssige Authoritet ligesaavel som en Modstander af det Gode og Menneskeslægtens Fjende.

Vi nære ikke nogensomhelst Tvivl om, at jo dette nu faldne Væsen under Opløret i Himmelen fremstillede Gud som uretfærdig og despotisk og hans Love som undertrykkende og uværdige for aandelige Væsener, medens derimod hans Ædelmodighed og oplyste Handlemaade ikke blev vurderet, som den fortjente. Vi kunne let forestille os, at Erkeoprøreren ikke undlod at udbasune for sine Aandsbeslægtede og Medtilhængere i Opløret Historier om

de formeentlige Forurettelser, de lede, og om deres ædle Handlinger, der forbleve ubelønnede, udbredende sig vidtløftigt med diævelsk Veltalenhed, om hvor hæderlig den Sag var, som de forsvarede, idet han med glimrende Farver skildrede den Taknemmelighed og Ærbødighed, der vilde blive viist dem af utallige Millioner for deres tappre Modstand mod Uretfærdighed, da de vare Retfærdighedens og Dydens formeentlige Forkjæmpere, og paa denne Maade samlede han sine Offre og Meddeelagtige omkring sit Banner. Vi ere tilbøielige til at troe, at Oprørernes Taler og offenlige Foredrag vare i Overflødighed blandede med Opfordringer til at oprette en Regjeringsform, ved hvilken Mængden kunde faae Deel i Herredømmet, idet Raabet paa samme Tid lød, at man vilde have Tænke- og Samvittigheds-Frihed, idet han derhos med henrivende Veltalenhed søgte at bevise, at den almindelige Villie er den høieste Authoritet. Vi nære heller ikke nogen Tvivl om, at jo Aander, der forbleve troe mod deres Gud, bleve fremstillede af ham som lave, krybende Smigrere, der ikke vovede at forfægte deres Rettigheder og den høie Værdighed, som tilkom dem paa Grund af deres høie Fødsel. I sit Stykke om Cain lægger Byron følgende Ord i Lucifers Mund, hvilke, om de end ikke bleve virkelig udtalte af ham, dog passe fortræffeligt til hans Væsen:

Lucifær. „Mennesker og Aander synge om og med Længsel tragte efter at blive hvad Du, hvad jeg er."

Cain. „Og hvad er det?"

Lucifær. „Sjæle, som af deres Udødelighed tør gjøre Brug, Sjæle, som vove at see den almægtige Tyran i hans evige Aasyn og sige ham, at hans Ondskab ikke er noget Godt."

Men Lucifer har i det lange Tidsrum, som han har været i Besiddelse af sit tilranede Herredømme, overflødigen viist, hvilke skrækkelige Følger hans Regjering har havt. Menneskeslægtens Lidelser, Forbrydelser og dybe Nedværdigelse ere klare og ufeilbarlige Beviser paa, at han ligesaavel er den haarde og ufølsomme Tyran, vor værste Fjende og den Klippe, paa hvilken Tusinder have lidt Skibbrud, som en Oprører mod Faderen. Han er Ophav til al Synd, Elendighed, Død og Fordærvelse. Verden har nu paa Grund af dens lange, bittre Erfaring en ypperlig Anledning til at danne sig et Begreb om ham og hans Færd, og man skulde ikke længere forlade sig paa hans Tillokkelser og falske Anslag. Menneskene kunne være forvissede om, at saalænge de laane Øre til hans fordærvelige og oprørske Tilskyndelser at sætte sig op mod Faderen, — saalænge de nære Mistvivl til Gud, hans hellige Præstedømme og Love, vil Satan holde dem fangne og opfylde Jorden med Veeklager og Fordærvelse, som leder til Tvedragt, Krig, Død og Helvede.

Foruden at Lucifer har forledet Adams Sønner og Døttre til Opsætsighed mod Gud og til at begaae de sorteste Forbrydelser, har han ogsaa smigret, skuffet og narret dem i et saa uhyre langt Tidsrum, at det er den største Daarlighed af dem at troe ham et eneste Dieblik. Jorden har været Skuepladsen for hans Virksomhed og Menneskeslægten hans Tilskuere. Han har spillet alle mulige Slags Roller og viist sig i enhver tænkelig Skikkelse. Han er fremtraadt som Helt, som Tyran, som en Lysets Engel, Philosoph og Statsmand; han har viist sig som en skinhellig Hykler og som Erkeforføreren. Undertiden har han vakt sine Tilhøreres Beundring og til andre Tider deres Skræk; den ene Gang har han oplivet deres Haab og en anden Gang har han fremkaldt deres Frygt. Han har paa den beundringsværdigste Maade paataget sig alle disse

Stikkelser, og i de fleste Tilfælde har det lykkedes ham fortræffeligt, thi det har passet saa godt til hans Væsen. Hans Talenter have været saa store, at Menneskene ikke have vidst, hvad de skulde tænke om ham, ja de have neppe vidst, enten de skulde troe, at han virkelig var Gud eller Djævel, Ven eller Fjende, en Lysets eller en Mørkets Engel, medens han bag Coulisserne i sin Ondskab har krybet sig over den Tvivlraadighed, Forvirring og Mistillid, som han har foraarsaget.

Mange af Jordens Beboere have vanæret Navnet Menneske, idet de have efterlignet hans Hykleri og djævelske Ondskab og saa nøie traadt i hans Fodspor med Hensyn til Laster og Opsætsighed, at de i Sandhed have fuldkommen fortjent at kaldes hans Børn. Man har aldrig fundet saa mange Subjekter af dette Slags som i den Klasse, der gjør de største Fordringer paa Religiøsitet og Hellighed. Det er upaatvivleligt, at der ere mange hæderlige Undtagelser, og Alt vil tjene til Gode for de Oprigtige, hvilke engang ville komme ind i Guds Rige, enten i dette Liv eller det tilkommende. Det er blot den sande Kirke, der kan udspye virkelige Apostater — Djævle i Menneskeskikkelse, ligesom det er iblandt dem, der kalde sig Christne, man finder de ugudeligste Subjekter. De Gode og Retskafne iblandt dem ere Undtagelser, men siden Evangeliet er blevet gjengivet og et større Lys er kommet ind i Verden, blive selv disse Undtagelser færre og færre Dag for Dag. Der gives ikke nogen Klasse, der kan sammenlignes med de Skinhellige i Skurkestreger, Fordærvelse, Hykleri og Opsætsighed mod Gud. Erfaring lærer os, at det er de største Tyranner, som have talt meest om Frihed, og at det er de meest Lastefulde, der gjøre de største Fordringer paa Dyd. Tillige har Forkyndelsen af Jesu Christi Evangelium trukket Hykleriets Maske af Tusinder, som med Bibelen trykket til Hjertet, med den største Iver have søgt at skjule det Lys, den indeholder, under en Skjeppe. Formedelst Sandhedens Forkyndelse ere de blevne fremstillede som et Sæt skinhellige Hyklere, Oprørere mod den Almægtiges Authoritet, Evangeliets Fordreiere, det hellige Præstedømmes Fjender, og fordærvelige Institutioners Yndere og Forsvarere. Ligesom den apostatiske Christenheds Nationer have overgaaet alle andre Folkeslag i Fordærvelse og Ugudelighed, saaledes er det ogsaa en Kjendsgjerning, at der altid har indsneget sig saadanne Individer i Jesu Christi Kirke, der have været lig Djævle i Menneskeskikkelse; det er i Sandhed blot Saadanne, som kunne synde mod den Hellig-Aand og blive Fortabelsens Børn. I det Syn, som vi ovenfor have anført, læse vi Følgende: „Saa siger Herren om Alle, der tjende min Kraft og ere blevne deelagtige deri, og dog have ladet sig overvinde ved Djævelens Kraft til at fornegte Sandheden og trodse min Magt, disse ere de, der ere Fortabelsens Børn, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig vare fødte; thi de ere Vredens Kar, fordømte til at lide Guds Vrede med Djævelen og hans Engle i al Evighed, og om hvem jeg har sagt, at der ikke er nogen Forladelse i denne Verden, ei heller i den tilkommende, da de have fornegtet den Hellig-Aand, efterat de have annammet den, og fornegtet Faderens eenbaarne Søn, idet de have korsfæstet ham paany og have ham til Spot. Disse ere de, der skulle gaae bort i den Sø af Ild og Svovl med Djævelen og hans Engle, og de Eneste, over hvem den anden Død skal have Magt, ja sandelig de Eneste, som ikke skulle blive forløste i Herrens bestemte Tid, efter at have udstaaet hans Vrede; thi alle de Øvrige skulle komme frem ved de Dødes Opstan-

delse formedelst Lammets Triumph og Herlighed, hvilket blev slagtet, og hvilket var i Faderens Skjød, førend Verden blev til." Præsident Brigham Young bemærker i en af sine Taler: „Hvor Meget behøves der til at gjøre et Menneske eller et fornuftigt Væsen til en Satans Engel, og for at det skal komme til at lide med ham igjennem al Evighed? Just saa Meget, som der behøves til at berede et Menneske til at opnaae den celestiale Herlighed i Faderens og Sønnens Nærværelse og til at blive en Arving til hans Rige og al hans Storhed og Magt — samt til at blive kronet med Ære, Udødelighed og det evige Liv." Disse Steder, som vi have anført, ere af saa stor Vigtighed og saa betydningsfulde for enhver iblandt Kirkens Medlemmer, at vi paa det Indstændigste ville raade Enhver, der bærer Navn af Hellig, til at lægge den Paamindelse og de Lærdomme, de indeholde, alvorlig paa Hjertet. Vi lære deraf, at vi kunne vente at finde i denne Kirke nogle Subjekter af det allerforagteligste Affkum, de meest udlærte Hyklere og de skjændigste Forrædere, som nogensinde have levet paa denne Jord. Det anførte Sted indeholder en Paamindelse til os, at vi skulle vogte os for at lytte til disse Ugudeliges djævelske Raad, og for at vi ikke, hvad der er det Værste af Alt, tilsidst skulde blive regnede iblandt disse Skabningens Uhyrer. En aabenbar Fiende, der udfordrer os til aaben Kamp og beder os at forsvare os, tjende vi, og ham kunne vi med Dristighed møde, men den, som lig Midnattens Snigmorder, lister sig omkring vor huuslige Arne for at styrte Mordstaalet i vore Hjerter, medens vi uden Mistanke sove i Tryghed, er Gjenstand baade for vor Frygt og Afsky. Lader os derfor stedse være iførte Troens uigjennemtrængelige Rustning og omgjordede med Aandens Sværd om vore Lænder, paa det vi kunne være beredte til at afværge Dødsstødet, naar det afgjørende Øieblik kommer. At et saadant vil komme, er vist, thi Alt, hvad der kan tjene til at prøve vor Standhaftighed, vil blive anvendt. „Alt, hvad der kan rystes, vil blive rystet."

Dog ere Menneskene i det Hele taget ikke onde. De bleve skabte i et ædlere Øiemed end for at blive kastede i de frækkelige Flammer for gjennem al Evighed at blive et Rov for Djævelen, saaledes som Majoriteten af de christne Theologer forestille sig. Men for at kunne nære saadanne afskyelige Begreber, maae de i en væsenlig Grad være i Besiddelse af de samme Egenskaber som Lucifer, og efter deres egne fordærvede Hjerter dømme de Guds ædleste Skabninger. Uagtet alle Menneskers Feil, Mangler, Ufuldkommenheder og Vildfarelser, finder dog en Guds Tjener, at der er noget Skjønt, Ædelt og Guddommeligt hos det. Paavirket af Sandhedens Aand er hans Forstands Syn opladt, saa at han nogenlunde kan see Storheden af Skaberens Værk; han begynder at forstaae Menneskets Oprindelse, Hensigten med dets Skabelse og den herlige Ophøielse, som Gud har bestemt det til. Idet den begeistrede Digter og Beundrer af Naturens Skjønhed udbryder i Lov, Priis og Tilbedelse, udgyder han sit Hjertes Taknemmelighed til ham, som har frembragt Alt; men en Herrens Tjener, som seer Skaberens Storhed og Magt i hans Gjerninger, lover, priser og ophøier hans Navn endnu langt mere af sit inderste Hjerte, naar han tilbeder ham som Menneskeslægtens Fader. Naar Menneskene ere blevne aftvede formedelst Evangeliets Ordinancer og deres Hjerter luttrede fra al deres Ureenhed, da ville tillige utallige Millioner af Adams Slægt i dyb Ærefrygt komme til at bøie deres Knæe med Taknemmelighed til Gud

for Menneskeslægtens Igjenløsning og de mange Velsignelser, han har tildeelt sine Børn. Jesu Christi Evangelium er bleven givet i den udtrykkelige Hensigt at frelse Menneskene fra deres Vildfarelser, Daarligheder og Overtrædelser samt for at lede dem bort fra deres farlige Opsætsighed imod den retmæssige Autoritet og bringe dem til en fuldkommen Lydighed mod deres Gud. Lucifer vil ikke triumphere over den Almægtige og hans Salvede; han vil ikke faae Mængden af Menneskeslægten, men hans Deel vil kun blive Skabningens Afskum af Væsener, der have søgt at efterligne ham og have antaget ham som deres Fader baade i denne og en tidligere Tilværelse; Saadanne ere i Sandhed værdige til at blive hans Børn.

„Og dette er Evangeliet, det glade Budskab, som Røsten fra Himmelen vidnede for os, at han kom til Verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for Verden og bære Verdens Synder, og helliggjøre Verden og rense den fra al Uretfærdighed, at Alle kunde blive frelste ved ham, som Faderen har givet i hans Magt og skabt ved ham, han, som herliggjør Faderen og frelser alle hans Hænders Gjerninger, undtagen disse Fortabelsens Børn, som fornegte Sønnen, efterat Faderen har aabenbaret ham." Vi have gjort dette Uddrag af Joseph Smiths og Sidney Rigdons Syn for at vise Hensigten med Evangeliet og Storheden af det Værk, som er Øiemedet med Præstedømmets Gjenoprettelse. Skjøndt Lucifer gjorde Oprør imod denne ophøiede Regjering og det hellige Præstedømme og ved sit spidsfindige Blændværk har ført saa Mange ud af det rette Spor, hvor forskjellige ere dog ikke Virkningerne af hans Herredømme fra Guds faderlige Regjering ved sine bemyndigede Tjenere! Hvor forskjellige ere ikke ogsaa Følgerne af de menneskelige Institutioner fra hans Regjering, og hvor forskjellig er ikke den Aand, som de ere i Besiddelse af, der have tilranet sig Præstedømmet, fra den Aand, som besjæler Herrens Tjenere. Istedetfor at prise Guds Viisdom for hvad han har gjort for Menneskenes Frelse, er det falske Præstedømme snarere en Skranke for deres Frelse og vilde gjerne sende de ni Tiendedele af Væsener, som bleve skabte i Guds eget Billede, til Helvede for at lide Pine med Djævelen og hans Engle, og derved gjøre de Gud til den værste Tyran, som nogensinde har existeret. Vi ønske i Særdeleshed, at alle de Hellige skulde have rigtige og derfor høie Begreber om deres Religion og det hellige Præstedømmes Virksomhed. Derhos ønske vi ogsaa, at alle Mennesker skulde betragte Gud og hans Handlemaade i et andet Lys, end de hidtil have gjort paa Grund af, at de have ladet sig vildlede af Djævelen og falske Religionssystestemer; thi naar de lære at kjende Beskaffenheden af den „retmæssige Myndighed" og dens frelsende Magt, ville de med Ærbødighed bøie sig for den.

Den „retmæssige Autoritet" bestaaer af det hellige Præstedømme, hvis Overhoved vor himmelske Fader er. Denne Lovgivningsmagts Hensigt og Øiemed er at frelse Enhver, som vil lade sig frelse, og at ophøie ethvert menneskeligt Væsen til det høieste Standpunkt, hvortil det kan gjøre sig beredt, ligesom den ogsaa er bestemt til at udvikle alle Menneskets aandelige Evner og Egenskaber.

Det følger af sig selv, at Betingelserne for vor Ophøielse ere bestemte og afgjørende, hvilket ogsaa er Tilfældet med Hensyn til enhver given Sandhed. Hvad der ikke er Ret, er Uret, og Intet kan forandre det. To og to ere fire, og ingen Tænke- og Samvittigheds-Frihed kan gjøre det anderledes. Al Tilværelse beroer paa visse Betingelser, og Alt, hvad

der gaaer ud paa at tilintetgjøre dem, er baade ugudeligt og ulovligt. Fremadskridningens Bane er en Ordens og Lydighedens Sti. Det er den lige og trange Vei, hvorfor Enhver, der paa den tager en forkeert Retning, strax støder paa Hindringer.

Da Ophøielsens Bane nødvendigviis er bestemt udpeget, og følgelig enhver Afvigelse fra den rette Sti er forkeert, saa følger deraf, at det hellige Præstedømme er uomgjængeligt fornødent og udkræver en ubetinget Lydighed af Enhver, som ønsker at opnaae Ophøielse formedelst samme. I en Aabenbaring, givet af Herren til Joseph Smith, finde vi: „Og atter siger jeg Dig, at den, som regjeres ved Lov, bliver ogsaa bevaret og fuldkommengjort og helliggjort formedelst samme. Den, som bryder en Lov og ikke fordrager den, men søger at blive sig selv en Lov og ønsker at forblive i Synd, kan ikke blive helliggjort ved Lov, ei heller ved Barmhjertighed, Retfærdighed eller Dom. Derfor maae Saadanne fremdeles forblive urene." Den retmæssige Authoritet er derfor altid af dem, der ønske at gjøre Uret, bleven anseet for at være streng. Saaledes have de Gjenstridige altid følt, at de ere blevne fornærmede, uretfærdigt behandlede og ikke sat den tilbørlige Priis paa. Dette var Tilfældet med den første Oprører imod den retmæssige Myndighed, og saaledes har det ogsaa været med Enhver, som har gjort Oprør mod det hellige Præstedømme. Men omendskjøndt den Sti, der fører til Ophøielse, er lige og trang, og uagtet Enhver, som ønsker at opnaae en evig Salighed, maa vise Lydighed mod denne Authoritet, saa vil dog Herren derfor ikke tilintetgjøre eller gribe ind i Menneskenes Handlefrihed.

(Fortsættes.)

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 120.)

At prædike om en evig Udødelighed for Menneskene, ved hvilken de kunne forblive i Besiddelse af alle de Følelser, Tilbøieligheder og naturlige Egenskaber, som de havde i dette Liv — med Undtagelse af deres Hang til Synd, deres Uvidenhed og Dødelighed — er den eneste Maade, paa hvilken vi kunne vise, at Adam og Eva nøde Udødelighedens Velsignelser før Faldet, og at de bleve dødelige formedelst deres Ulydighed mod Gud, — dette er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne bevise, at Faldet var en Forbandelse, og at Guds Forjættelse, at han skulde „tilintetgjøre Døden og den, som havde Dødens Magt," var en Velsignelse.

Læseren har Valget. Enten maa han troe, at Adam og Eva vilde have tabt deres Udødelighedsstand ved at adlyde Gud, eller at Menneskene i deres virkelige Udødelighed kunne leve evindelig som Mand og Hustru paa èn virkelig Jord.

Dersom vi ville undersøge, hvilke Begreber Abraham, Jacob og andre Guds

Mænd i Oldtiden havde om et Liv efter dette, ville vi finde, at de troede paa en saadan Udødelighed som den, Adam og Eva levede i før Faldet. De anraabte Gud om et talrigt Afkom og fik Forjættelser om store Landstrækninger til en evig Arv, men de døde, uden at disse Forjættelser vare blevne opfyldte. Dette var Tilfældet med Abraham, som ikke eiede en eneste Fodbred Land. Nu kunde man fremsætte det Spørgsmaal: „Hvilken Velsignelse kunde det være for Menneskene at faae Forjættelser om et talrigt Afkom og en stor Landstrækning, naar de i dette Liv ikke fik nogen af Delene og strax efter Døden opstege til Himmelen, hvorfra alt det Jordiske er udelukket?" Det er indlysende, at Afkom, Rigdom og Landstrækninger kun da kunde være værd saa megen Omhu og Bekymring fra deres Side og selv en Ed af Gud, idet han svoer ved sig selv at opfylde disse Forjættelser, — naar vi antage, at der vil komme en Tid, da Abraham, Isak og Jakob atter skulle vende tilbage til denne Jord og da komme i Besiddelse af de forjættede Velsignelser.

Atter, istedetfor at fryde sig over, at de for evig skulde forlade alt Jordisk, finde vi, at disse Mænd, der burde have vidst, hvad Slags tilkommende Tilværelse der ventede dem, indtil deres sidste Dieblikke talede om de jordiske Velsignelser, som Gud havde givet dem Forjættelse om. Enhver oprigtig Sjæl vil indrømme, at de Scener, som foregik ved deres Dødsleie, vare langt forskjellige fra dem, der ved lignende Leiligheder foregaaer i vore Dage; thi medens Nutidens Sekterere ved saadanne Tilfælde søge at drage Sindet bort fra Alt, hvad der var dem kjært i denne Verden, synes disse Mænd ikke at have tænkt paa noget Andet. Da disse Mænd hverken i Liv eller Død havde nogen personlig Fordeel af Jehovahs Forjættelser, bliver deres Færd uforklarlig, medmindre vi indrømme, at de skuede fremad til en udødelig Tilværelse, i hvilken de lovede Velsignelser kunde blive til Virkelighed. Enhver maa indrømme, at naar man betragter Sagen i dette Lys, bliver der Mening i, at de saa hoiligen frydede sig i Guds Forjættelser.

Vi henvende os nu til Job, og vi ville faae at see, at han troede paa det samme Slags Udødelighed, som den, Adam og Eva nøde, thi vi finde, at han frydede sig over, at han „skulde see Gud i sit Kjød, naar han skulde staae paa Jorden i de sidste Dage, skjøndt Orme skulde fortære hans Legeme." Dersom altsaa Job skal komme til Jorden igjen, hvorfor ikke da ogsaa hans Hustru, og dersom hans Hustru, hvorfor ikke da ogsaa hans Børn? Og dersom den hele Familie er her — Mænd og Qvinder i Kjødet — hvorfor ikke da ogsaa alle de Baand og gjensidige Tilbøieligheder, som her sammenknytte Mænd og Qvinder? Disse naturlige Følelser maae følgeligviis existere i deres Hjerter, dersom de i Virkeligheden skulle være de samme Væsener, og dersom saadanne Følelser fremdeles skulle vedblive, maae de nødvendigviis blive udviklede; thi ellers vilde der blive det samme Helvede som nu, dersom alle saadanne Baand og Følelser, som her sammenknytte Menneskene, skulde tilsidesættes eller ganske tilintetgjøres.

Vi ville kaste vort Blik hen paa Ezekiel. Han underretter os om, at hele Israels Huus „skal komme ud af deres Grave og deres Been blive overtrukne med Sener, Kjød og Hud. Her er en Skare, som atter vil opvaagne til nyt Liv paa denne Jord som virkelige Mænd og Qvinder. De skulle opstaae med den samme Organisation, thi det ene Lem af Legemet skal forenes med det andet, og følgelig ville de blive istand til at forplante sig, og dersom de blive i Besid-

delse af denne Evne, vil den visselig blive bragt i Anvendelse, da Gud aldrig har nedlagt nogen Evne i vor Natur, uden at det har været hans Hensigt, at den skulde benyttes.

„Men," sige Nutidens Sekterere, „hvad siger det Nye Testamente?" Det siger, at da Jesus var et udødeligt Væsen, — da han havde fremstillet sig som et Exempel paa „Førstegrøden" af de Dødes Opstandelse, kunde han spise, drikke, gaae og tale, ligesom man kunde tage og føle paa ham — samt iagttage ham med de ydre Sandser, og følgelig er den Tilstand, som udødelige eller opstandne Væsener ere i, en virkelig Tilværelse, med mindre „Førstegrøden" af Opstandelsen var aldeles forskjellig fra, hvad de øvrige Frugter skulle blive. Dersom det er sandt, at vi skulle blive Jesus lig, naar han atter kommer til Jorden, ville vi altsaa komme til at ligne et udødeligt Menneske saaledes, som det er fremstillet i „Mormonismen."

Hvad Jesu egne Ord angaae med Hensyn til dette Lærdomspunkt, da hedder det, at „de Sagtmodige skulle arve Jorden," — at „Menneskene i de sidste Dage skulle see ham komme i Himmelens Skyer" — at han ved sit Komme „vil samle alle Nationer for sig," og at de Retfærdige da skulle komme i Besiddelse af et Rige, hvilke Udsagn stemme overeens med Daniels Ord, „at naar Thronerne ere blevne omstyrtede, og den Gamle af Dage sætter sig for at holde Dom, da skal ti Gange ti Tusinde staae for ham, Menneskens Søn føres frem for ham, og Herredømmet, Æren og Riget blive overgivet til ham," — at „alle Stammer, Tungemaal og Folk da skulle tjene ham," og ikke overgives til ham alene, men „Riget og Herredømmet og Rigernes Storhed under al Himmelen skal overgives til den Høiestes Hellige, og alle Herredømmer skulle tjene og adlyde ham."

Da Alle indrømme, at Guds Søn vil komme paa den Tid, da Menneskets Opstandelse og Udødelighed begynder, saa er det klart ifølge Daniels Forudsigelse om hvad der skal skee efter hans Ankomst, at denne Udødeligheds-Tilstand vil begynde med Oprettelsen af et virkeligt, evigt Rige paa denne Jord, hvilket vil blive overgivet „Æren og Herredømmet og Rigernes Storhed," og hvilket „alle Folk skulle tjene og adlyde." Heraf kunne vi see, at udødelige Væsener ville være beskjæftigede med Regjeringsanliggender, — idet der fremdeles ville være „Nationer, Herredømmer, Magt og Storhed," kun med den Forskjel, at Alt da vil blive kontrolleret af den „Høieste" efter retfærdige Grundsætninger — og at Ærgjærrighed, Herskesyge, Rovbegjærlighed og Egoisme ikke vil herske. Hvad Andet er altsaa denne Daniels Propheti end en Gjenklang af de selvsamme Lærdomspunkter, som findes paa andre Steder i Bibelen, hvilke gaae ud paa at bevise, at Adam i sin Udødelighedstilstand levede paa en materiel, virkelig Jord, omgivet af alle de Elementer, der ere nødvendige for at komme i Besiddelse af Rigdom, Magt og Herlighed, — at Christus skal gjenoprette Alt, hvad der tabtes ved Adam, og at han skal komme for at udføre dette Værk paa den Tid, da „alle Ting skulle blive gjenoprettede?" Og hvad Andet kunde vel menes med „alle Tings Gjenoprettelse," end Tingenes Forandring til den samme Tilstand, som de vare i for Adams Fald? og denne Tilstand var i Sandhed saa materiel og virkelig, som Noget kan være. Hvilket andet Slags Udødelighed kunde vel Christus oprette, naar han kommer, dersom han virkelig skal gjenoprette alle Ting? Og dersom den „Gamle af Dage,"

hvis Udseende havde saa megen Lighed med Menneskeslægtens ærværdige Stamfader, at Daniel bemærker om ham, at „hans Haar var hvidt som Uld," skulde, som Joseph beretter, være Fader Adam, den Ældste af Alle, der bemyndiget af den store Elohim, samler sine Børn omkring sin patriarkalske Throne, efterat Christus har tilintetgjort Døden, og den patriarkalske Regjeringsform, som havde været afbrudt saalænge Døden herskede, atter bliver indført, da bliver alle Tings Gjenoprettelse endnu fuldkommere og de hellige Skrifters indbyrdes Overeensstemmelse med Hensyn til deres Skildringer af Udødeligheden endnu større.

Fra Daniels og Christi forenede Vidnesbyrd om Menneskets tilkommende Tilværelse ville vi henvende vor Opmærksomhed paa Pauli Udsagn, der stemmer overeens med det Foregaaende, idet han siger, at naar Christus kommer, vil det vise sig, at han er den sande og eneste Mægtige, Kongernes Konge og Herrernes Herre. Petrus bærer det samme Vidnesbyrd, idet han taler om, at „Jorden skulde rendses ved Ild" og „Elementerne smeltes af Hede," sigende: „Efter hans Forjættelse forvente vi en ny Himmel og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer." Vi ville slutte disse Vidnesbyrd med Aabenbareren Johannes's herlige Beskrivelse om den Tid, da „Gud skal boe iblandt Menneskene," og „hans Tabernakel være iblandt dem." Paa den Tid skulle „Jordens Konger" føre deres „Glands og Herlighed til det nye Jerusalem," hvilket følgelig ikke vil komme til at være udenfor denne Jord. Der vil altsaa ogsaa da blive Konger, Glands og Herlighed selv paa den Tid, da Menneskene ere skredne saa vidt fremad i Udødelighed, at Gud skal boe iblandt dem, — og dersom der skal være Konger og Herlighed, hvorfor ikke da ogsaa de Baand, som her i dette Liv sammenknytte Menneskene til hverandre?

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Det glæder os igjen at være vendt tilbage til vore Forretninger efter at have været fraværende en tre Ugers Tid paa et Besøg i England, hvor vi bivaanede et Generalraad af Kirkens præsiderende Ældste i den europæiske Mission. Raadet begyndte den 5te forrige Maaned i Birmingham og varede fire Dage. Henved eet Hundrede Ældste vare tilstede og Præsident B. Young jun. ledede Forhandlingerne. Iblandt de Tilstedeværende var ogsaa Orson Pratt af de Tolvs Qvorum. Gode og forhaabningsfulde Rapporter aflagdes om Værkets Fremgang; mange vigtige Raad og Lærdomme gaves, og Herrens Aand var rigeligen udøst over hans Tjenere, saa at vi Alle følte os opmuntrede og styrkede til med fornyet Iver at fortsætte den Gjerning, Herren har anbetroet os: at udføre Evangeliet, indsamle Israel og opbygge det Rige, som skal bestaae evindeligen.

De Zions-Ældste, som udsendtes i 1863, blevo løste fra deres Missioner for at vende hjem igjen til Foraaret, deriblandt vore elskelige Brødre S. L. Sprague,

George M. Brown, John Sharp jun., Joseph H. Felt, og Broder G. M. Gee blev kaldet til at præsidere over Norwich Conference i England.

Raadet glædede sig over Fremgangen af Herrens Gjerning i den skandinaviske Mission, hvilken vi følte os en Ære af at repræsentere; og det skal altid være vor Bestræbelse, veiledt af den Almægtiges Aand, til i Forening med vore medarbeidende Brødre og de Hellige i denne Mission at fremme Guds Rige og arbeide for vor egen og vore Medmenneskers Frelse.

Om Emigrationen.

De præsiderende Ældste kunne begynde at indsamle og indsende Navne og Penge for dem, som ønske at emigrere iaar. Vi antage, at en voxen Emigrant behøver omtrent 80 Rdlr. Dansk til Wyoming. De, som ønske at reise med egen Befordring over Sletterne, kunne vi endnu ikke give Besked, hvormeget Vogne og Trækdyr komme til at koste; men saasnart Efterretning derom modtages, skulle vi ikke undlade at meddele samme. Vi ville raade Emigranterne ikke at belave sig paa formeget Reisegods, thi hvad der overstiger 100 Pund for en Voxen foraarsager altfor store Extraomkostninger og Bryderi. De, som ønske, at vi skulle bestille Bliktøi for dem, kunne indsende deres Reqvisition for hvormange Personer de behøve.

De Bemidlede, som ønske at hjælpe deres fattige Sødskende med Laan til deres Emigration, bede vi godhedsfuldt at henvende sig til de præsiderende Ældste for i Raad med dem at hjælpe Saadanne, som ansees værdige dertil. Og til de fattige Hellige sige vi: Værer trofaste i Eders Pligters Udførelse, og Herren den Almægtige vil oplade Udveie for Eders Udfrielse i sin egen beleilige Tid. Gjører selv Alt hvad I kunne paa Eders Side, og da kunne I være visse paa Eders Arvedeel i Guds Rige; thi ikke forgjæves lød Ordene fra Jesu Læber: „Salige ere de Fattige, thi Guds Rige er deres." Og vi sige: „Salige ere de Rige, som bidrage til Evangeliets Udbredelse og de Fattiges Indsamling, thi de samle sig Skatte i Himmelen, som Tyvehaand ikke kan rane, Møl og Rust ikke fordærve."

Vor kjærlige Formaning til Præstedømmet og de Hellige er: Lader os gjøre vor Pligt i enhver Henseende, saa at vor himmelske Faders Velbehag maa hvile over os og hans Aand veilede os i alle Ting; thi er han med os, hvo kan da være mod os?

Om Correspondance.

Vi takke vore medarbeidende Brødre for deres Meddelelser og Breve, hvis Gjennemlæsning har interesseret os meget, og vi bede dem undskylde, at Tiden ikke altid har tilladt os, saa gjerne som vi vilde, at besvare samme. Det skal altid være os kjært at modtage Efterretninger fra det præsiderende og arbeidende Præstedømme

i de forskjellige Egne af denne Mission. Saavidt vi vide, nyde de Alle en god Helbred, ere besjælede af Herrens Aand og bestræbe sig for efter Evne at udføre deres Kalds Pligter. Maa Herren fremdeles velsigne Eder, Brødre, er vor Bøn i Jesu Navn, Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1840. (Fortsat fra Side 124.)

Foreslaaet af Ældste W. Richards og assisteret af W. Woodruff, at Tidsskriftets Udgiver holder Regnskab over alle Indtægter og Udgifter, som staae i Forbindelse dermed, almindelige Udgifter osv., og at Bøgerne al id ere tilgjængelige til Raadets Undersøgelse. Ovennævnte Beslutninger bleve eenstemmigen vedtagne. Conferencen sluttedes med Bøn.

John Taylor,
Skriver.

Til
Præsident Joseph Smith og Raadgivere.

Kjære Brødre! I ville ved Gjennemlæsningen af dette Brev og Conferenceforhandlingerne nogenlunde kunne danne Eder et Begreb om vort Arbeide i dette Land. Dersom I see Noget i vor Handlemaade, der ikke er ret, bede vi Eder i den Herres Jesu Christi Navn, at I ville lade os vide, hvad Herrens Villie er med Hensyn til os. Jeg troer, at jeg nu er ligesaa beredvillig til at gjøre Herrens Villie og følge mine Brødres Raad samt tjene Menigheden -- som jeg nogensinde har været i hele mit Liv. Jeg ønsker at sige Eder, at jeg holder af at være hos mine gamle Venner; jeg holder vel ogsaa af de nye, men jeg kan ikke for deres Skyld forlade de gamle.

Angaaende Psalmebogen. Da vi ankom hertil, erfarede vi, at Brødrene havde lagt deres gamle Psalmebøger tilside, og de ønskede sig nye istedet, thi Bibelen, Religionen og Alt er blevet nyt for dem. Da jeg nu er kommen til nøiere Erfaring angaaende at føre Bøger fra Staterne og hertil, har jeg fundet, at Tolden er saa høi, at der aldrig burde behøves at indføre Bøger derfra

Jeg beder om en Tjeneste, og det er, om I ville skrive et Brev til mig, saa at jeg kunde faae høre fra mine gamle Venner. Jeg haaber, at jeg bestandig skal forblive Eders Ven, baade gjennem Tid og Evighed. Som stedse tegner jeg mig

Brigham Young.

Den 17de April. I Penwortham velsignede og nøde de Tolv paa denne Dag en Flaske Viin, som var bleven tilberedt af Moder Moon for fyrgetyve Aar siden. Om Aftenen holdt de Raad i hendes Huus og ordinerede Peter Melling til Patriark.

Ifølge de Rapporter, der bleve afgivne i ovennævnte Conference i Preston i England, talte Menighederne der tilsammen 36 Ældster, 54 Præster, 36 Lærere, 11 Diakoner og 1,686 Medlemmer, inddeelte i 34 Grene.

Løverdag den 18de. Ældsterne Young, Woodruff og George A. Smith begave sig til Burslem, og Ældsterne Kimball og Richards til Chaidgley.

Søndag den 19de. Høiraadet bestemte at møde paa mit Contoir hver Løverdag Eftermiddag Kl. to.

Mandag den 20de. Ældste Young og Woodruff toge til Wolverhampton. Omtrent ved denne Tid reiste Ældste Orson Pratt til Edinburgh i Skotland. Ældste Taylor vendte tilbage til Liverpool.

Tirsdag den 21de.

Postdepartementet, den 21de April 1840.

Min Herre. Jeg har den Ære at underrette Dem om, at Overpostmesteren idag har forandret Navnet paa Postkontoiret i Commerce i Hancock County i Illinois til „Nauvoo Postcontoir" og beskikket George W. Robinson til Postmester dersteds.

Med Agtelse tegner jeg mig Deres lydige Tjener

Robert Johnstone,
Anden assisterende
Postmester.

Til ærværdige Hr. Young i de Forenede Staters Senat.

Ældste Young og Woodruff besøgte den gamle Kathedralkirke i Worcester paa deres Vei til Ledbury, hvor de ankom samme Aften.

Onsdag den 22de.

Staden Washington, den 22de April 1840.

Min kjære Herre. Efter Deres Afreise herfra Staden har jeg fra hans Velærværdighed Hr. Sidney Rigdon modtaget den Ansøgning, De omtalte, om George W. Robinsons Beskikkelse til Postmester i Commerce. Denne Ansøgning har jeg overbragt Hr. Robert Johnstone, anden assisterende Overpostmester, hvilken ifølge det fremsatte Ønske har beskikket Hr. Robinson til den omtalte Post.

Ved at undersøge Papirerne fandt vi et Brev fra Dr. Galland, hvilket underrettede os om, at der næredes Ønske om, at Postcontoirets Navn skulde forandres til „Nauvoo Postcontoir," en hebraisk Benævnelse, som betyder: „Et yndigt Sted." Hr. Johnstone har paa min Begjæring forandret Navnet i den Tanke, at det vilde glæde Stadens Beboere. Ville De behage at raadføre Dem med hans Velærværdighed Hr. Joseph Smith og Andre, som maatte være meest interesserede i Sagen, og dersom man ikke skulde synes om Navnet „Nauvoo," kan det igjen efter derom fremsat Ønske blive forandret til Commerce.

Jeg har for nogle Dage siden modtaget et Brev fra Postmesteren i Carthage, Hr. Malcolm McGregor, i hvilket han udtaler sig om Nødvendigheden af at faae oprettet en Post, som kunde gaae to Gange om Ugen mellem Carthage og Nauvoo, og han er af den Formening, at de forøgede Udgifter kun vilde beløbe sig til hundrede og halvtredsindstyve Dollars, da Posten bliver ført tilhest. Jeg har ifølge McGregors Begjæring bragt Sagen for vedkommende Departement og haaber at være istand til at drive den igjennem, endskjøndt Postdepartementet paa Grund af Mangel paa Resourcer er i en saadan Stilling, at det ikke nu for Tiden kan yde nogen Lettelse.

Vær saa god at hilse Hr. Smith og modtag De selv min kjærligste Hilsen.

Med Agtelse tegner jeg mig

Richards M. Young.

Til Dommer E. Higbee.

Ældste Young og Woodruff organiserede en Green af Kirken i Frooms Hill i Herefordshire.

Tirsdag den 23de. Ældste Kimball og Richards vendte tilbage til Preston. Ældste Young aflagde Besøg omkring ved Moor Ends Cross, og den 24de prædikede han ved Malvern Hill. Ældste Kimball begav sig til Eccleston, hvor han tilbragte nogen Tid med at besøge Menighederne omkring Preston.

Løverdag den 25de. Ældste Richards tog til Manchester, hvor de nødvendige Forberedelse vare gjorte til Udgivelsen af Millennial Star. Ældste Young vendte tilbage til Frooms Hill og opholdt sig hos Broder John Benbow indtil den 30te, idet han tilbragte Tiden med at prædike og skrive Breve til sine Venner i Amerika.

Onsdag den 29de. Ældste Hyde og Page vare i Quincy i Illinois.

Ældste Woodruff skrev følgende Brev:

Ledbury i Herefordshire
i England, d. 29. April
1840.

Ældste E. Robinson og
D. C. Smith.

Brødre! Idet Ældste Young skriver, har ogsaa jeg faaet Plads til at skrive nogle faa Linier. Da jeg veed, at vore Venner ønske at faae høre Noget angaaende Herrens Værk i dette Land, vil jeg nedskrive følgende Bemærkninger angaaende Guds Barmhjertighed og mit Arbeide her.

Siden jeg sidst skrev til Eder (jeg har nemlig skrevet et langt Brev til Eder, dateret 27de Februar, i hvilket jeg giver en Skildring om mine Reiser og mit Arbeide fra den Tid, jeg forlod Montrose indtil den Datum jeg skrev Brevet, hvilket jeg haaber I have modtaget), har jeg arbeidet i Staffordsshire indtil den 1ste Marts, men jeg følte da, at det var Herrens Villie, at jeg skulde begive mig til den sydlige Deel af England. Jeg overlod Omsorgen for Menigheden i Staffordshire til Ældste Turley og reiste firsindstyve Mile sydpaa i en Egn, hvor Ordet ikke var bleven prædiket. Jeg begyndte at prædike i Nærheden af Ledbury i Herefordshire.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

Paa Grund af mange kjedsommelige Hindringer, der foraarsagedes ved Uenighed mellem Jose og Mulæseldriveren, kom vi ikke afsted førend Klokken ni. Vi forlode meget snart Stien eller Veien og kom ind paa en stor Mark, der tildeels var besaaet med Mais og tilhørte Don Gregorio. Da vi havde redet et Stykke ind paa denne, naaede vi ved Kanten af Skoven en Hytte, som var tækket med Maisblade, og ved hvilken nogle Arbeidsfolk vare ifærd med at tillave deres Frokost. Her stege vi af vore Muulæsler, og da vi havde bundet dem til nogle Træer, der stode i Nærheden, gik vi ind i Skoven, hvor Jose banede en Slags Gangsti for os. Vi kom snart til Breden af Floden, hvor vi paa den anden Side af samme lige overfor det Sted, paa hvilket vi befandt os, opdagede en Steenmuur, som vi kunde antage at være omtrent tredsindstyve Fod høi og ovenpaa bevoxet med Træer. Den strakte sig fra Nord mod Syd langs Floden; paa nogle Steder var den tildeels nedfalden, men paa andre var den ganske heel. Den havde mere Lighed med en Bygning, end det har været Tilfældet med hvilketsomhelst

Andet af Amerikas Oldtidsminder, som vi have seet nogen Beskrivelse over, og den dannede en Deel af Muren omkring Copan, en gammel Stad, om hvilken vi kun have liden Kundskab.

Jeg er ganske pludselig kommen ind paa en ny Grund. Utallige Bind ere blevne skrevne om Amerikas første Befolkning. Nogle have betragtet dette Kontinents Indvaanere som en særskilt Menneskerace, der ikke nedstammede fra den samme fælles Fader som den øvrige Deel af Menneskeslægten; Andre have udledet deres Herkomst fra en Levning, der maatte være bleven tilovers fra Syndfloden, som i Noæh Dage bortfeiede den største Deel af Jordens Beboere, og have derfor betragtet Amerikas Urbeboere som det allerældste Folk paa Jorden. Flere Nationer, nedstammende fra Noahs Sønner, have tilskrevet sig Æren for at have været de Første, der have befolket Amerika. De to Kontinenter have været forenede, men ere blevne revne i Stykker formedelst Jordskjælv; den fabelagtige Ø Atlantis er bleven hævet op fra Oceanet, og saa langt fra at staae tilbage for Andre, har en dristig Amerikaner vendt Bladet om for den gamle Verden og endog ladet Arken blive staaende indenfor Staten New Yorks Enemærker.

Monumenter og Ruiner af Urindvaanernes Bygningsarbeider have hidindtil kun for en ringe Deel været Gjenstand for Undersøgelser. Dr. Robertson fremsætter i sin Historie om Amerika som en ufeilbarlig Sandhed, at „dette Land ikke er blevet befolket af nogen Nation i den gamle Verden, som havde gjort nogen betydelige Fremskridt i Civilisationen." „Indbyggerne i den nye Verden," siger han, „vare i en altfor raa Tilstand med Hensyn til Samfundsordenen, til at de skulde være ubekjendte med de Kunster, der ere de første Prøver paa Menneskenes Sindrighed i deres Fremadskriden til det Bedre." Saa langt fra at troe de Beretninger, som vi have fra Cortez og hans Reisefæller, fra Soldater og Præster og Andre, hvilke alle kappes om at overgaae hverandre i deres Skildringer af den Pragt, som de fandt ved Bygningerne i Mexiko, siger han, at „Folkets Huse bestode blot af Hytter, der vare opførte enten af Torv eller Dynd — eller ogsaa af Træernes Grene, ligesom dem de Raaeste iblandt Indianerne bruge." Cholulas Tempel var ikke Andet end en Jordhøi uden nogen Steenbeklædning og bevoxet med Græs og Smaabuske, og ifølge Meddelelse fra Personer, som længe have boet i Ny=Spanien, og hvilke paastaae at have besøgt enhver Deel deraf, siger han, at „der i det hele udstrakte Keiserdomme ikke er et eneste Monument eller Spor tilbage af nogen Bygning, der er ældre end den Tid, da Landet blev erobret. Paa den Tid var maaskee Gisninger det Høieste, man kunde opnaae med Hensyn til Historien, men siden Dr. Robert begyndte at skrive, er der opgaaet et nyt Lys for Verden og en vid Mark aabnet for de amerikanske Antiqviteter.

Den Uvidenhed, Skjødesløshed og Ligegyldighed, som det spanske Amerikas Indvaanere lægge for Dagen angaaende Landets Oldtidsminder, er Noget, over hvilket man storligen maa forundre sig.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Skibsfarten i Østersøen. Som betegnende for det milde Veirlig i det nordlige Europa meddeler „Aftonbladet" for i Mandags, at der i de sidste Dage er afgaaet fra Stockholm 3 Skibe til den nordlige Deel af Finland samt at der er indkommet 8 store Fiskerbaade fra Finland uden at have seet nogen Iis.

England. I en Beretning fra Plymouth af 16de Januar meddeles Følgende angaaende det engelske Australdampskib „Londons" Forliis, ved hvilket der omkom 270 Mennesker.

Den 6te Januar forlod Dampskibet „London" Plymouth for at gaae til Melbourne. De første Dage efter havde det meget haardt Veir og led stor Skade paa Seil og Takkelage, ligesom det mistede flere af sine Baade. Den 10de Januar fik det en Læk, og da Stormen tog til i Voldsomhed Dagen efter, var det umuligt at forhindre den sig nærmende Katastrophe. Lidt efter Klokken 2 paa denne Dags Eftermiddag forlode de tre Passagerer D. G. Wain, John Munro og J. E. Wilson samt 16 Mand af Besætningen Skibet og gik ombord i en Baad. Omtrent fem Minuter efter saae de Skibet synke. Alle de Tilstedeværende, omtrent 270 i Tallet, formodes at være omkomne, thi Skibet sank saa hurtigt, at de ikke engang fik Tid til at gjøre Brug af de to Baade, der havdes tilbage. Baaden med de 19 Reddede blev optagen af den italienske Bark „Marianople," efterat den i 20 Timer var dreven omkring paa Havet.

Frankrig. Ifølge Beretninger fra Brest er Choleraen udbrudt der. Flere Soldater af Garnisonen ere faldne som Offer for Sygdommen. Ligeledes er den udbrudt i Caen og Cherbourg.

Spanien. I Xeres anretter Choleraen store Ødelæggelser. — Angaaende Opstanden meddeles, at der vel er udbrudt Uroligheder i flere Provindser, men at General Prim med sin Troppestyrke er flygtet over den portugisiske Grændse, hvor han har overgivet sig, saa at man nu anseer Oprøret for saa godt som dæmpet.

Sydamerika. Et Jordskjælv. Den 15de December om Eftermiddagen Klokken 5 blev Befolkningen i Caracas (i den sydamerikanske Republik Venezuela) opskræmmet ved et stærkt Jordskjælv. Omtrent en halv Time efter fulgte det andet Stød, og lidt før Klokken 10 spordes et nyt Stød i Forbindelse med en stærk underjordisk Torden. Alle Beboerne forlode deres Huse og begave sig ud paa de aabne Pladser, og hele Natten var Befolkningen paa Benene. Mange Huse ere blevne beskadigede, og navnlig vise Murene i Kathedralkirken og i Regjeringens Bygninger store Revner. Nogle Damer ere af Skræk blevne vanvittige. Beboerne i de nærliggende Bjergegne ere flygtede ind til Staden af Frygt for den vedblivende underjordiske Torden.

Blandinger.

I Rio boer en 73-aarig Indfødt fra Minas Gereas, som er velsignet med følgende Afkom: 5 Sønner, 7 Døttre, 86 Børneborn og 41 Børnebørnsborn — i Alt 139 Stykker.

Indvaanerantallet i Kongeriget Polen beløber sig ifølge sidste Folketælling til 5,336,210 Personer, hvoraf 1,304,068 opholde sig i Stæderne, hvis Antal er 452, og 4,032,142 i Landsbysognene, 1,494 i Tallet. Kongeriget har et Fladeindhold af 2,210 Qvadratmiil og er inddeelt i 5 Gouvernementer, bestaaende af 39 Kredse. De største Stæder ere: Warschau med 235,811 Indvaanere, Locz med 42,000, Lublin med 20,747, Suwalki med 16,533, Plock med 16,136, Kalisch med 13,261, Czenstochau med 11,621 Petrikau med 11,584, Zgierz med 10,632, Augustow med 10,030, Siedlce med 9,489, Radom med 9,477. De fleste Stæder have mellem 1,000 -3,000 Indvaanere; fra 500—1,000 Indvaanere have 83, og under 500 Indvaanere 17.

Indvandringen til de Forenede Stater har været meget betydelig ifjor. I New York er der landet 195,075 Indvandrere, altsaa 13,000 mere end i 1860. I nedstigende Rækkefølge er Antallet: Tydskland: 82,454, Irland 70,338, England og Wales 27,649, Skotland 3,961, Schweiz 2,512, Sverrig og Norge 2,494, Frankrig 2,054, Holland 729, Danmark 727, Italien 594, Polen 423, Vestindien 281, Spanien 222, Sydamerika 109, Belgien 97, Rusland 93, Nyskotland 76 Mexiko 59, Kanada 43, Portugal 42, Afrika 37, China 36, Australien 18, Ostindien 7, Grækenland 5 og Tyrkiet 5.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 10. | *Den 15. Februar 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Opsætsighed mod den retmæssige Authoritet.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 134.)

Lucifers Magt er grundet paa Opsætsighed. Grundvolden til hans Rige blev lagt ved hans Oprør mod den retmæssige Authoritet, og formedelst Menneskenes Frafald fra deres Gud er det videre blevet opbygget og vedligeholdt. Kun den Magt, som er grundet paa den retmæssige Myndighed, er varig og leder til Frelse. Ifølge Tingenes naturlige og uundgaaelige Gang maa det, der er begyndt med Uret og opholdt formedelst samme, engang faae en Ende. Derfor maa Lucifers Regjering, som begyndte med Oprør mod den retmæssige Myndighed, ophøre, og hvad Mere er, den vil ende sin Tilværelse med Modstand mod den uretmæssige Authoritet. Dette er en afgjort Sandhed, fra hvilket Synspunkt vi end betragte Sagen. Enten dette vil skee formedelst Menneskenes Tilbagevenden til den naturlige Troskab, som de skylde deres Skaber, eller formedelst de uretmæssige Regjeringers og Rigers Frafald, saa bliver dog dette en uforanderlig Lov. Ethvert Oprør er grundet paa Misfornøielse, Uenighed og Strid, og den sidste Kamp vil blive en almindelig Forvirring. Disse Jesu Ord ville bogstavelig gaae i Opfyldelse: „Ethvert Rige, som er splidagtigt med sig selv, kan ikke bestaae." Den Erfaring, vi have om Revolutioner, viser os, at der maa blive en Ende paa Alt, hvad der er uret, om det end selv skal berede sin Undergang, medens vi derimod paa den anden Side føle os overbeviste om, at Alt, hvad der er ret, tilsidst vil seire og bestaae evindeligen. Uanseet hvorlænge det Forkeerte har bestaaet, saa er det kun noget Forbigaaende, men det Rette er evigt, og derfor vil det ogsaa evindeligen komme til at staae øverst i Rækken i den evige Tilværelse.

Næst efter Præstedømmets Magt vil Oprør, der er det Middel, ved hvilket Ursurpatoren har grundet sit Herredømme, ogsaa blive den vigtigste Aarsag til dets

Omstyrtelse. Næst efter rigtige Grundsætninger og et retmæssigt Regjeringssystem, der vil omstyrte Satans Rige, ville de falske Grundsætninger, paa hvilke det er grundet, fremskynde denne Katastrophe. Saaledes vil det Sværd, som Erkeoprøreren har smedet til at bruges mod den retmæssige Authoritet, blive vendt mod hans eget Hjerte, og hans egne falske Anslag ville paa en skrækkelig Maade bidrage til hans eget Nederlag.

List, Undertrykkelse, Krig, Erobringer og Tyranni have været de Midler, ved hvilke Lucifer har holdt Menneskeslægten i Trældom. Det følger af sig selv, at Satans Regjering ikke har været naturlig eller egnet for eller havt Menneskenes Ophøielse til Formaal, men den har søgt at holde dem i Slaveri ved at faae dem til at nedværdige sig og fordærve deres ædleste Egenskaber, og omendskjøndt Alle have været ham behjælpelige i at smede de Lænker, med hvilke de have været bundne, saa have de dog følt, hvor skadelige de have været. Disse Lænker maae imidlertid blive sønderbrudte, fordi der existerer en Magt, der er ældre end al Politik og alle Riger, og Fornuftvæsenernes evige og uimodstaaelige Higen efter Fremadstriden og Virksomhed vil nedbryde alle Skranker. Den guddommelige Regjering vil lede Menneskenes aandelige Evner, og følgelig vil den bidrage til at udvikle istedetfor at holde dem i Lænker, ligesom de formedelst Aabenbaring og Erfaring ville blive ledede fremad til Lyksalighed og Ophøielse. Enhver Regjering, der er modsat denne, har ikke alene givet Tingene en forkeert Retning, men har ogsaa holdt Menneskene i Slaveri, lænkebundet deres Tilbøieligheder, lammet deres Higen efter Fremadstriden og dæmpet den Ild, som har flammet i deres Bryst. Saadanne Regjeringers fornemste Særkjende er Tyranni. Uagtet alle Erkeoprørerens spidsfindige Paastande om Tænke- og Samvittighedsfrihed, viser dog Verdenshistorien, at hans Regjering har været den meest sønderknusende Despotisme, og det følger af sig selv, at det har maattet være saaledes; thi en Regjering, som er grundet paa Oprør mod den retmæssige Myndighed, kan alene opholdes formedelst Tyranni, og dersom dette taber sig, maa hans Magt ophøre; hans Rige maa nedbrydes formedelst Anarki, og det kan endog af ham ikke holdes samlet. Da den retmæssige Myndighed mangler, er Tyranni den eneste Magt, ved hvilken Samfundet holdes sammen; naar det mister denne, er det ogsaa forbi med dets Sammenhold, da det mangler den Aand, der leder til Enighed, nemlig den Aand, der udgaaer fra Gud, og som ledsager hans Præstedømme, hvilket det forkaster. Omendskjøndt Lucifer har forsvaret een Handlemaade, har han dog fulgt en anden, der har været den stik modsat, og endskjøndt han lig alle Oprørsstiftere har gjort Skriget om Frihed til sit Feltraab, saa har han dog ikke vovet at lade Frihedens hellige Indflydelse opmuntre sine Undersaatters Hjerter, da det vilde have ødelagt ham og snarere have ført Menneskeslægten tilbage til Guds Regjering, hvor den sande Frihed ene er at finde. Dog har alt dette kun tjent til at fremme den Høiestes Hensigter og bidraget til, at hans Myndighed tilsidst vil blive fuldkommen anerkjendt af dem, som ville bøie sig under den, da de ville forstaae at sætte Priis paa og elske samme. Derved vil Herren kunne overbevise Menneskene om, at det hellige Præstedømme er den eneste Betingelse for et godt Regjeringssystem, sand Frihed og en evig Ophøielse, og idet han saaledes formedelst deres egen Erfaring overbeviser dem om, at Opsætsighed leder

til Elendighed, Nedværdigelse og Død, bringer han dem ind paa Lydighedens, Lyksalighedens og Livets Sti.

Despotismen er baade uretmæssig og afskyelig, da den krænker den personlige Frihed, som tilhører ethvert enkelt Medlem af Samfundet. Despoten udgjør det Hele; han er Nationen, Folket og dets Lov; alle Andre ere for ham blot som Tal og Maskiner. Verden har seet dette stadfæstet ved Virkelighed og har maattet føle det altfor bittert. Men Desotismen og uretmæssige Regjeringssystemer maae ikke forvexles med den Absolutisme, der er grundet paa den sande og retmæssige Myndighed, thi hiin har bestandig undertvunget og nedværdiget Menneskene, medens denne bestandig søger at opreise og frelse dem.

Eftersom de enkelte Medlemmer i Samfundet vaagner til Bevidsthed om sin Kraft, maa Despotismen ophøre, og med den vil ogsaa den Jernlænke, som har holdt det sammen, sønderslides, og medmindre Menneskene ved at vende tilbage til den retmæssige Myndighed komme i Besiddelse af den Aand, der leder til Enighed, ville de adsplittes i Partier. Saaledes vil enhver Regjering, som er begyndt ved Oprør, ende med Anarki eller slet ikke nogen Regjering. Det er i Særdeleshed Nutidens Samfund, som ville løse denne Opgave. De enkelte Medlemmer begynde at opvaagne til Bevidsthed om deres Kraft, men truer paa samme Tid med at blive til en Vulkan, der uden Hensyn ødelægger Alt. Det er forgjæves at anmode Menneskene om at vise en ubetinget Lydighed mod deres Regenter, thi det ville de ikke og kuune det ei heller. Alle begynde at gjøre Fordring paa Tænke- og Samvittigheds-Frihed som Noget, der med Rette tilkommer dem, og omendskjøndt den falske Mynt maaskee kan cirkulere iblandt dem istedetfor den ægte, saa leder dog en saadan Paastand til en almindelig Dadlesyge, og at dadle en daarlig og svag Regjering, er det Samme som at have Mistillid til den. Saasnart som et Samfunds Medlemmer opvaagne til Bevidsthed om deres egen Kraft, og deres Tillid til de bestaaende Systemer taber sig, desto tilbøieligere ville de ogsaa blive til at gjøre, hvad de selv behage. Det er umuligt for noget Samfund at vende tilbage til Tyranniet. Dersom Menneskene ville opnaae Enighed, maae de vende tilbage til den Troskab, de skylde Gud, og sammenknyttes til et eneste helligt Broderskab formedelst den retmæssige Authoritet. Medmindre de gjøre dette, vil Anarki og Sektisme vedblive at tiltage, indtil al Samfundsorden bliver opløst og Alt bliver et Chaos.

Menneskene have forladt det Virkelige for at løbe efter Skyggen. Guds Regjering vil mere end virkeliggjøre alle de Privilegier, hvilke Lucifer har tilbudt som et Lokkemiddel, hvorimod Usurpatørens Regjering har frembragt Resultater, der ere langt forskjellige fra hvad han havde lovet, og det kunde i Sandhed ikke være anderledes, thi det, som begynder med Uret, maa ogsaa fortsættes og ende paa samme Maade. Samvittighedsfrihed! Tænkefrihed! Folkets Andeel i Regeringen! Ved at benytte et saa fortryllende Lokkemiddel som at tilbyde Menneskene nogle af Guds Riges herligste Velsignelser, har Fjenden forført Menneskene og ledet dem bort fra Kilden til den retmæssige Myndighed, hvor disse Velsignelser alene kunne erholdes. Vi ville spørge: „Har Lucifer givet sine Undersaatter disse Velsignelser? Have de af Menneskene indstiftede Regjeringer i Virkeligheden givet Tænke- og Samvittigheds-Frihed samt virkelig Ret til Selvregjering?“ Det er vel sandt, at nogle af Jordens Beboere have faaet en uægte Mynt — en Regje-

ringsform, der er en Blanding af rigtige og urigtige Principer, men hvor ere de Institutioner, som give Verden disse Velsignelser i deres ægte Reenhed? Omendskjøndt ethvert frisindet og ædelttænkende Menneske maa glæde sig over liberale Regjeringssystemer, maae vi dog spørge, hvor den Mand er, der skuer ret ind i Tingene, som kan føle sig tilfredsstillet ved den Fortolkning med Hensyn til Tænke- og Samvittigheds-Frihed, der gives af den frieste Regjering, som nogensinde har existeret, nemlig den amerikanske.

Der ere to Halvdele i ethvert Hele, og da enhver uretmæssig Regjering lader den ene Halvdeel af Betingelserne for Ophøielse ud af Betragtning, maa Verden formedelst bitter Erfaring erkjende, at fordi den ene Halvdeel mangler, har den ikke erholdt den andens Velsignelser. Dersom Menneskene ville være berettigede til at nyde Privilegier, maae de ogsaa opfylde deres Pligter. Medens det hellige Præstedømme, der er den retmæssige Authoritet, evindelig vil bære Omsorg for den personlige Frihed, vil det ogsaa sørge for det Heles Vel, thi ellers vilde dets Forvaltning ikke sikkre den sande Fremadstriden. Dets hele Formaal vil i Sandhed være at fremme det Ene og bevare det Andet, thi Gud er det Heles Middelpunkt. Hans Regjering sikkrer Samvittigheds- og Tænke-Frihed samt Folkets Selvregjering i den fuldkomneste Grad, men den vil dog ligesaa meget sætte Skranker for Tøilesløshed og Anarki som for Tyranni. Dersom hans Regjering skulde bidrage til at gjøre Menneskene til villieløse Maskiner, da vilde den være ligesaa daarlig som Lucifers, thi Følgerne af dem begge vilde da være de samme. Dersom det derimod paa den anden Side gik ud paa at tilintetgjøre al Myndighed og Samfundsorden, vilde det bidrage til Anarki og Forvirring, hvilket netop er det som, tilsidst vil opløse enhver uretmæssig Regjering. Det hellige Præstedømmes Bestræbelser er at udvikle ethvert enkelt Medlem af Samfundet til den størst mulige Fuldkommenhed og give Enhver den Ophøielse, som han kan gjøre sig værdig til, medens det tillige vil sammenknytte det Hele, saa at Eens Villie vil blive Alles Ønske, og det hele Univers sat i Bevægelse efter den Almægtiges Ord. Endog naar Jesus ved Understøttelse af sine Brødre i Præstedømmet har udført det store Værk, og han overleverer Faderen Riget, vil hans største Roes være: „Fader, alle disse har jeg ophøiet formedelst din Magt, men jeg har ikke berøvet dem deres Handlefrihed; for Dig vil ethvert Knæ bøie sig, din Villie er bleven deres, og dog har jeg derved ikke arbeidet imod deres frie Villie — de have handlet efter deres eget frie Valg."

Der er een Synd, der indbefatter alle andre: „Opsætsighed mod den retmæssige Authoritet." Alle andre Synder ere blot de naturlige Følger af samme, hvorved den fremtræder i andre Skikkelser. Der er blot een Kilde til det Onde: „Opsætsighed mod den retmæssige Myndighed" Alle de øvrige Skikkelser, i hvilke Synden viser sig, ere saa at sige kun Strømme, der udspringe fra Hovedkilden. De mange tusinde Retninger, i hvilke den forgrener sig, ere blot de Kanaler, der ligesom tjene til Afløb for den, og give sig tilkjende ved den Elendighed, Nedværdigelse og Fordærvelse, hvoraf de synes ligesom at flyde over. Skaf denne Kilde til al Synd ud af Tilværelsen, og dette vil paa eengang bringe alle andre Synder, som udspringe fra den, til at ophøre; udtør Kilden til det Onde, og da vil den dødelige og fordærvelige Indflydelse ikke længere finde Sted, men den Aand, der leder til Liv,

Lyksalighed og Ophoielse, vil flyde igjennem enhver Aare hos ethvert Fornuftvæsen.

Fra de allerældste Tider af har en Strom af Fordærvelse, Elendighed, Nedværdigelse og Død styrtet ind paa Menneskeheden og har bortrevet enhver Stanke, Mennesket i sin Afmagt har søgt at opreise imod den, og under dens fraadende Bølger begravet System efter System, Nation efter Nation og Generation efter Generation, ligesom i en hvirvlende Malstrøm, indtil de ere blevne opslugte, og det undertiden uden at efterlade sig Børn til at forplante deres Fædres Slægt, medens der paa Historiens Blade neppe findes endog den ringeste Underretning om, at et saadant Folk nogensinde har existeret.

Hvilket et Helvede har ikke Menneskene selv dannet sig! Hvor qvalfulde have ikke de Lidelser været, som de have paadraget sig ved Ulydighed mod Guds Love! Tusinder, som troe, at Gud er Ophav til deres Lidelser, have i deres Sjælsqvaler følt sig fristede til at „forbande ham og døe." Saadanne beklage vi paa Grund af deres Uvidenhed. Deres Forbandelser ligner den Phantaseren, man seer hos de Syge, der vride sig under heftige Febersmerter. Men der er en anden Klasse, hvis djævelske Tro gjør Skaberen selv i samme Grad til Ophav til alt Ondt, og i Virkeligheden ere hines Forbandelser ene og alene grundede paa vrange Fremstillinger af disse skinhellige Hyklere. Det er dem, der tale om, at Menneskene kun ere svage, usle, uværdige Orme; det er dem, der spotte over Menneskenaturens Fordærvelse, og som synes at finde en djævelsk Glæde i at betragte dem som Vredens Kar. Den, der vover at troe paa en saadan skjændig Religion, maa føle, at dersom Skaberen var et saadant Uhyre, som en saadan gudsbespottelig Tro vil gjøre ham til, da maatte han selv være det meest fordærvede Væsen — en Slange fuld af dødelig Gift, udspyende sin egen Natur over sine Skabninger og det blot for at glæde sig over deres Lidelser. I Sandhed, et saadant Væsen er disse skinhellige Gudsbespotteres Gud, han, som er den Djævel, der har været denne Verdens Gud, og de have drukket saa Meget af Helvedes Inspiration, at deres Religionssystemer ere blevne til en moralsk Pest, der tilintetgjør Menneskenes Tro paa deres Skaber. Dersom Menneskenaturen er fordærvet, hvad er Aarsagen dertil? Dersom Mennesket blot er en ussel Orm, hvad har styrtet det saa dybt fra sit oprindelige høie Standpunkt? Er det ikke skeet, fordi Magtraneren har regjeret? Have ikke falske Regigionssymer udsendt en Strøm af Fordærvelse, og har ikke Præstelist altfor trofast tjent Menneskeslægtens Fjende? Er det ikke fordi Samfundet ikke har været under den retmæssige Authoritet — fordi det hellige Præstedømme ikke har kontrolleret Verden? Lad Menneskene bøie sig under den retmæssige Myndighed, — lad dem blive regjerede af samme, og da ville de velsigne og ikke forbande deres Skaber.

Vi ville sige til Enhver, som bærer Navn af en Sidste-Dages Hellig: „Læg Alt, som har været anført i denne Artikel, alvorlig paa Hjertet, og forøg de Beviser, vi have anført, ved at føie Mere dertil, end vi have sagt, eller Sproget formaaer at udtrykke angaaende Opsætsighed imod Christi Kirke. Vi ville ønske, at det var dybt indgravet i Hjertet hos Enhver, som er beklædt med det hellige Præstedømme, at Opsætsighed mod den retmæssige Myndighed vil uundgaaelig lede til Synd mod den Hellig-Aand og til at blive en Fortabelsens Søn, dersom hurtig Omvendelse ikke finder Sted. Dersom I nære den allermindste Gnist af Opsætsighedens Aand, vil den blive stær-

kere og stærkere, indtil I i den meest bogstavelige Betydning ere blevne i Bund og Grund fordærvede, baade i timelig og aandelig Henseende, og paa denne Maade ville I gaae Eders egen Opløsning imøde.

„Dersom Menneskene ville veige det Modsatte af hvad der er fremstillet i Evangeliet, vil det lede dem til Opløsning, Tilintetgjørelse og Død." Saaledes siger Propheten Brigham Young.

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 137.)

Saaledes begynder Bibelen med at skildre en virkelig Udødelighedstilstand, ligesom den ogsaa slutter paa samme Maade. Allerede paa Skabelsens Morgen finde vi vore første Forældre forenede som Mand og Hustru, der vare udrustede med Kraft til at kunne leve evindeligen i denne Tilstand. De faldt, og Døden afrev de Baand, som sammenknytte Forældre og Børn; men Propheternes Røst har lydt fra Verdens Begyndelse af, idet de have propheteret om en Tid, „da alle Ting skulle gjenoprettes." Enhver af de efterfølgende Propheter har talt om det samme Emne, idet Een erklærede, at han saae det Slør, som hviler over alle Nationer, tilintetgjort — og Døden opslugt til Seier; en Anden udbryder, at han til Trods for Døden dog skulde „see Gud i sit Kjød;" en Tredie forudsiger en heel Nations Opstandelse fra de Døde, medens alle de Øvrige indtil de allersidste Tider, som deres Syner strække sig, endda see Riger, Nationer, Rigdom og Vælde paa Jorden. Saaledes siger ogsaa en Stemme i vort eget Indre, at Mennesket vil existere som et virkeligt Væsen evindelig med alle de Evner og Egenskaber, som tilhøre dette Liv, med Undtagelse af dets Dødelighed, Skrøbelighed, Synd og Elendighed.

6te Capitel.

Skriftens Vidnesbyrd. — Menneskets Forhold til Gud.

Ved Hjælp af den Hellige Skrifts Vidnesbyrd om, at Udødeligheden er en naturlig Fortsættelse af denne Tilværelse, at udødelige Væsener ere virkelige Mænd og Qvinder blot med den Forskjel, at alle deres Egenskaber ere fuldkomne, og at det evige Livs Kraft er i deres Organisation, ville vi besvare Spørgsmaalet om, hvad Bibelen siger med Hensyn til Guds sande Væsen og Menneskenes Forhold til ham.

Læseren maa imidlertid ikke antage, at „Mormonismen" lærer os, at sandselige Glæder er det Vigtigste i vor tilkommende Himmel, fordi vi nu hovedsagelig tale om de Sandheder, som angaae den materielle Verden og Menneskets legemlige Tilværelse i Evigheden. Man vil forstaae, at vi nu blot tale om een Deel af de Sandheder, som angaae Gud og Menneskene. „Mormonismen" har lige-

saa Meget — ja endog Mere at sige om det tilkommende Livs aandelige Glæder, end nogetsomhelst andet Religionssystem, der udelukkende prædiker om en aandelig Himmel, men den fastholder dog alligevel paa samme Tid ogsaa de øvrige Sandheder. Den har ligesaa Meget at sige med Hensyn til den umaadelige Afstand, der er mellem Gud og Menneskene og om hans Allestedsnærværelse og Almagt som angaaende de Kjendsgjerninger, paa hvilke vi nu ville henlede Opmærksomheden.

Den store Vanskelighed, som er i Veien for Menneskene for at kunne forstaae, at de staae i Slægtskabsforhold til Gud, ligger hovedsagelig deri, at de ikke kjende deres egen høie Oprindelse. Religionslærere have i Aarhundreder arbeidet paa at bringe Menneskene til at troe, at de vare blot nogle stakkels, usle Væsener, og dette i Forening med den almindelige Uvidenhed og Elendighed samt bestandig med Døden for Øinene, har kuet deres Aand, banet Veien for den Tro, at Mennesket blot er en stakkels Støvets Orm og bibragt dem den Tanke, at de ikke ere Guds Afkom, bestemte til evig Lyksalighed.

En anden Vanskelighed, som stiller sig i Veien for Menneskenes Tro paa deres sande Forhold til Gud, er den feilagtige Opfattelse af hans sande Væsen og Egenskaber. De see trindt omkring sig øiensynlige Beviser paa hans Almagt i ethvert Element og i Alt, hvad der lever og rører sig i Naturen, og deraf drage de den Slutning, at et saadant Væsen ikke kan staae i nogetsomhelst Slægtskabsforhold til dem. Deres Vildfarelse bestaaer i, at de antage Virkningerne af Skaberens Aand for Skaberen selv.

Der er i Sandhed ikke Noget, som er tydeliger, end at der existerer en livgivende Kraft, ikke alene i hele Naturen omkring os, men ogsaa i vort eget Jeg, ligesom dette livgivende Element udgaaer gaaer fra Jehovahs Throne og kaldes den Hellig-Aand. Det er denne livgivende Kraft, som virker overalt i hele Rummet; den kontrollerer Alt fra de mindste Atomer til de mægtigste Verdener. Alt, hvad der er organiseret, er dannet saaledes, at det harmonerer med de evige Love, og paa Grund af denne Organisationens Fuldkommenhed og Indflydelsen af denne evige og almægtige Aand fortsættes Livets Kjæde evindeligen. Men han, der kontrollerer denne organiserede Magt, er et celestialt Væsen, som vi ere blevne lærte at kalde Fader, hvilken boer i Himmelen i Skikkelse af et Menneske, der formedelst sin uendelige Viisdom og Fuldkommenhed holder Nøglerne til alle disse evige Bevægelser.

At et Væsen, der virker formedelst en guddommelig og fuldkommen Organisation, kan styre og regjere saa Meget, maa opvække vor høieste Beundring, men vi kunne blot betragte et Exempel paa, hvorledes den organiserende Magt virker endog i den jordiske Ufuldkommenhed. Gaa for Exempel hen i en stor Fabrik, hvor en Mængde Maskiner af forskjellige Slags ere i Virksomhed, alle satte i Gang ved en stor Hovedmaskine, med hvilken de staae i Forbindelse ved Remme eller Snorer. Betragt dem i deres flyvende Bevægelse, idet en Mængde Hjul paa een Gang dreie sig rundt og enhver Maskine udfører det Arbeide, den er bestemt til. Man seer saaledes, at een driller Huller, en anden høvler, en tredie vender Materialiet om og en fjerde hamrer Metallet til dets bestemte Form, medens enhver Maskine, der passes af et vist Antal Arbeidere, udfører dette med en saadan Nøiagtighed, at naar de enkelte Dele, der saaledes hver for sig ere blevne forfærdigede, sættes tilsammen, vil man faae den Maskine, det Fabrikat eller de Redskaber, man

ønskede sig. Een Mand har Nøglen til hele denne bevægende Kraft, og ved blot at gjøre en liden Bevægelse med Haanden kan han standse den hele Masse af hvirvlende Hjul, hvorved Hundreder og i nogle Tilfælde Tusinder af Hænder blive satte i Uvirksomhed, og saaledes ere Mange afhængige af det ene Menneskes Villie.

Atter ved et Vink af det samme Menneske bliver Alt igjen i et Øieblik pludselig sat i Bevægelse, og det samme Arbeide begynder paany, idet den uhyre Fabrik fra den ene Ende til den anden gjenlyder af de forskjellige Maskiners larmende Bevægelser. Dette er hvad et stakkels Menneske formaaer at udføre! Hvad maa altsaa ikke en alviis og almægtig Gud kunne udrette!

Vi indrømme, at dette kun er en meget mangelfuld Sammenligning med den Kraft, som styrer og opholder Universet, men den tjener til at vise, at der ikke er mere Nødvendighed for, at den almægtige Verdensstyrer med sin uendelige Viisdom skulde være personlig tilstede ved enhver Forandrig, der foregaaer i Naturen, end der er for, at Maskinmesteren skulde tage fat paa enhver Rem eller Snor og ethvert Hjul.

Vi læse, at medens Jesus efter sin Opstandelse var lig ethvert andet Menneske baade med Hensyn til Størrelse og Udseende, kunde han sige: „Mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden." Dersom han, der vandrede paa Veien til Emaus, og, som siddende ved Flodbredden, spiste stegt Fisk og en Honningkage, kunde have al Magt gjennem hele det uendelige Rum, endskjøndt han var i et Menneskes Skikkelse, saa har vísselig ogsaa hans almægtige Fader den samme Magt.

Menneskene have endnu ikke lært at kjende den Viisdom og Kundskab, hvorved den guddommelige Almagt ordner Elementerne ifølge Sandhedens og Retfærdighedens evige Love. Gud har altid søgt at gjøre Menneskene fortrolige med den evige Sandheds almægtige Kraft. Han har bestandig søgt at gjøre det indlysende for dem, at hans Almagt, Hellighed, Storhed og Majestæt ikke beroede saa meget paa hans Væsens Skikkelse og Størrelse, som derpaa, at hans hele Virken skete ifølge Sandhedens evige Love. Derfor har han heller ingensinde gjort nogen Hemmelighed af sit Væsen, men da det stedse har været hans Hensigt at overbevise Menneskene om det sande Forhold, de stode i til ham, har han lige fra Verdens Skabelse af aabenbaret sig for dem for at lære dem, at hans Herlighed og Magt var grundet paa hans Egenskabers Fuldkommenhed, og at Spiren til samme ogsaa var nedlagt hos dem, og at dersom den blev udviklet i Overeensstemmelse med hans Hensigt, kunde de derved hæve sig til det samme ophøiede Standpunkt.

Allerede i Begyndelsen af den hellige Historie bliver der sagt os, at Gud skabte Mennesket „i sit eget Billede," og derefter underretter enhver af Propheterne, som samtalede med Gud, os om, at han saae ham i et Menneskes Skikkelse. Vi forbigaae Enkelthederne ved de mangfoldige Gange, han saaledes har aabenbaret sig, og skride frem til den Tid, da hans Søn kom til Jorden for at give dem et Begreb om, hvorledes Guddommen var baade med Hensyn til Skikkelse og Egenskaber. Derfor siges der ogsaa, at „Faderen aabenbarede sig for Verden formedelst ham," og for at det ikke skulde være nogen Tvivl underkastet, at han ved sin Aabenbarelse i Kjødet jo skulde ligesaavel anskueliggjøre Faderens Skikkelse som hans aandelige Egenskaber, siges der, at „han var Faderens Afglands og hans Væsens udtrykte Billede."

Faderens Skikkelse" er saaledes beviist, thi alle Vidnesbyrd stemme overeens om, at Jesus saae ud som et Menneske. Hvad Nødvendighed er det derfor, at Menneskene skulle være uvidende med Hensyn til Faderens virkelige Væsen? Men Menneskene have altid været tilbøielige til at lade sig lede bort fra Alt, hvad der i sig selv er tydeligt for Enhver og have derimod søgt efter noget Ubegribeligt og Unaturligt. Derfor er det forgjæves, at de søge at indhylle den Sandhed i Mørke og sige, at der blot menes et aandeligt og ikke et legemligt Billede. Men andre Kjendsgjerninger, som ere optegnede i den Hellige Skrift, afgjør dette Spørgsmaal paa en meget tydelig Maade.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Om Beskikkelser.

Som vil sees nedenfor have vi fundet det nødvendigt at lægge Byrden af Conferencernes Forvaltning paa vore Brødre fra Zion, ikke fordi vi undervurderede de øvrige Brødres Arbeide, hvilket vi med Taknemmelighed paaskjønne, men fordi vi ansaae det for bedst, at de ældre og mere erfarne Mænd burde bære Ansvaret af Bestyrelsen. Vi forvente altsaa, at de nylig beskikkede Brødre gjøre sig bekjendte med Forretningerne i deres respective Virkekredse, og at de aftrædende Brødre staae dem trofast bi, indtil de emigrere. Det er nødvendigt for det præsiderende Præstedømme nøiagtigt og med saa liden Tidsspilde som muligt at udføre de Instruktioner, som gives af Missionens Præsident, saa at enhver Forretning vorder udført i rette Tid.

Det glæder os at erfare ved de Meddelelser, vi hyppig modtage fra vore Medarbeidere, at de føle vel i deres Virkekredse og at Herren velsigner deres Arbeide, der bærer synlige Frugter, idet nye Medlemmer stedse tillægges vor Kirke. Dette er et glædeligt Tegn paa, at der gives dem, der have Attraa at tjene Gud og gjøre hans Villie samt have Frimodighed nok til at indgaae den nye og evige Pagt, som Herren har gjenoprettet, og hvortil han indbyder alle Mennesker. Vi sige derfor til vore Brødre, de Medældste: Værer ved godt Mod og værer trofaste i Eders Pligters Opfyldelse, thi Herren, Israels mægtige Gud, lever og vil opfylde Forjættelserne, givne til Fædrene fordum og fornyede til deres Børn og Afkom i disse de sidste Dage. Hædrer Eders Kaldelse, da skal Eders Arbeide, Eders Møie, Trængsler, Forsagelser, Kampe og Strid vorde hæderlig belønnet af ham, som har henlagt en Krone for hver tapper og trofast Stridsmand, og kommende Slægter ville velsigne Eder, fordi I stode urokkelige i Kampen for Guds Riges Gjenoprettelse.

Opmuntrer de Hellige til at gjøre Alt hvad de kunne for deres Udfrielse af Babylon, thi den, som stræber til at hjælpe sig selv, vil Gud hjælpe. Gjør dem forstaaeligt, at ikke enhver Ting skal udføres for os ved Andres Hjælp, men at vi

selv, hver for os, ere pligtige til at tage fat, stolende paa Herren, at han vil krone vore Bestræbelser med Held. Trøster de Fattige, at dersom de gjøre deres Pligt og ere taalmodige, vil Herren aabne Udvei for dem, thi han vil styre alle Ting til deres Gode, som i Sandhed elske ham.

Fører en nøie Kontrol med Alt, hvad der hører under Eders Præsidium, værer gode Fædre mod de Hellige, underviser vore Medmennesker med Sagtmodighed og en frelsende Aand, men værer nidkjære mod al Synd og renser Kirken fra Overtrædere af enhver Slags, saadanne nemlig, som ikke ville omvende sig og ere til Skam og Skjændsel for Guds Menighed. I alle Ting gjører Ret og søger til Herren at være veiledte af hans Aand, som skjænker Viisdom eftersom vi have Behov.

Beskikkelser.

Ældste P. Hansen, at præsidere over Dernes Conference.
Ældste Jens Hansen som omreisende Ældste i samme Conference.
Ældste F. C. Sørensen, at præsidere over Fredericia Conference.
Ældste Anders Nielsen, at præsidere over Aarhuus Conference.
Ældste Hans Jensen Hals, at præsidere over Aalborg Conference.
Ældste Morten Lund, at præsidere over Vendsyssel Conference.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1840. (Fortsat fra Side 141.)

Denne Stad ligger omtrent 40 Mile fra Bristol, 40 fra Birmingham, 14 fra Worcester og 120 fra London. Saasnart jeg begyndte at prædike, vare der Mange, som annammede mit Vidnesbyrd. Jeg prædikede der i en Maaned og fem Dage, og døbte Superintendenten for de „Forenede Brødre," en Sekt, der er udsprungen fra Methodisterne, og tilligemed ham 45 andre Prædikanter, som for Størstedelen hørte til det samme Samfund — samt 114 Medlemmer — i Alt 160. Derved fik jeg Frihed til at prædike i over fyrgetyve offentlige Gudsdyrkelseshuse, hvilke ifølge Lovene vare priviligerede som saadanne, og deriblandt vare ogsaa to Kapeller. Dette aabnede en vid Mark for Værkets Udbredelse i dette Land.

Iblandt de Døbte ere der Nogle fra næsten ethvert Religionssamfund og af enhver Folkeklasse ligesaavel som Prædikanter. Der er saaledes een Retsbetjent og een Præst af den engelske Kirke tilligemed mange Medlemmer af samme.

Men midt i mit Arbeide fik jeg et Brev, der underrettede mig om, at de Tolv netop vare ankomne og ønskede, at jeg skulde komme til Preston i en Conference. Følgelig reiste jeg 160 Mile til Preston og blev endnu engang forundt det Privilegium at hilse paa mine Brødre fra Amerika og være iblandt dem i en Conference, hvis Forhandlinger I have.

Efter Conferenceen vendte jeg tilbage til Herefordshire i Selskab med Ældste Young. Vi have atter begyndt vort Arbeide her, og der vil blive Mange døbte i denne Egn. Jeg har over 200 paa min Liste, et stort Antal venter paa Leilighed til at kunne blive døbt, og Værket skrider fremad overalt i dette Land, hvorsomhelst det bliver trofast forkyndt. Jeg hører, at Ældste Wright og Mulliner have aabnet Veien for Evangeliet i Skotland, og vi have modtaget mange Anmodninger om at besøge forskjellige Steder rundt omkring i dette Land, og det flere, end vi ere istand til at opfylde.

Jeg ønsker at have de Helliges Bønner, paa det jeg maatte have Viisdom og Evner i Forhold til mit høie Kald og være istand til at arbeide for Guds Værk i Ydmyghed.

Willford Woodruff.

Torsdag den 30te. Ældsterne Young, Woodruff og Richards traf sammen hos Ældste Kington i Dymock.

Fredag.

Columbus, den 1ste Mai 1840.

Præsident Smith.

Min Herre! Den Mission, vi ere sendte paa, voxer stedse mere og mere. Da der, som Aanden har tilkjendegivet os, er et stort Værk at udføre i Tydskland, have vi tænkt os følgende Plan, nemlig at skrive en Række Forelæsninger om vor Kirkes Tro og Lære tilligemed en kortfattet Fremstilling om Mormons Bogs Fremkomst og Indholdet af samme, fremsat i et saa klart og tydeligt Sprog, som muligt. Tillige have vi tænkt at gjøre et kort Uddrag af Lærdommens og Pagtens Bog angaaende Organisationen og Bestyrelsen af de Sidste-Dages Helliges Kirke, og at vi vilde ogsaa med Hensyn til dette Udvalg anvende al mulig Viisdom og Omhu. Dette Værk vilde vi da lade oversætte paa Tydsk og udgive det i Trykken, naar vi komme til Tydskland, og udbrede det gjennem Landet. Er dette ret? Skulle vi ansee det for nødvendigt at oversætte baade hele Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, og have vi Frihed dertil eller ikke? Skulle vi ansee det for nødvendigt at udgive Psalmebøger i noget Land, og have vi Frihed til at gjøre det? Tingen er, at vi trænge til saadanne Værker, og vi kunne ikke faae dem fra Menighederne her, og om vi end kunde, lod det sig dog ikke gjøre at føre dem med sig, idetmindste ikke i nogen Mængde.

Vi vide, at vi arbeide under Bestyrelse af Kirkens Præsidentskab, og Aarsagen, hvorfor vi have gjort disse Forespørgsler, er, at vi ikke ønske at overskride vor Myndighed eller bringe os selv i nogen Snare ved at tiltage os Friheder, som ikke tilhøre os. Vi føle, at alle vore Bestræbelser og Interesser skulde gaae ud paa at opbygge Guds Rige. Vi ønske at arbeide i Fællesskab med Dem og Herrens Aand. Før vor Afreise talte vi ikke saa meget angaaende Udgivelsen af Skrifter, som vi burde. Tingen var, at vi ikke saae Storheden af vor Mission, inden vi reiste hjemmefra; vore Begreber vare altfor indskrænkede.

Det forekommer os, at vi saavidt muligt skulde udsprede dette Værk iblandt alle Stammer, Tungemaal og Folk, og

desuden opsamle alle Ædle iblandt Jøderne. Hvo er istand til at udføre alt dette?

Have vi som Kirkens Agenter i Adspredelsen og deres Medarbeidere i at udsprede dette Riges Evangelium til Jordens fjærneste Egne Ret til at oversætte og udgive de Skrifter, hvilke vi ansee for nødvendige, eller som Omstændighederne maatte fordre, enten det er originale Værker eller saadanne, der tidligere ere udgivne af Kirken? Dersom vi ikke have Ret til at træffe saa omfattende Forstaltninger, saa behag at underrette os om, hvor vidt vi kunne gaae.

Vi fremstille dette store Værk for Menneskene som en Bevæggrund for dem til at hjælpe os. Dersom vi gjøre for store Fordringer, ville nogle Ord fra Dem bringe dem ned. Vi have holdt Forsamlinger her paa dette Sted i to Dage, men som en Følge af den vedholdende Regn, som bragte Vandet i Bækkene til at stige, kunde Folk ikke komme over til os. Forsamlingerne vare fire Mile fra Columbus. Der er blot Een bleven døbt.

Vi have nu Leilighed til at kjøre saa langt Øst som til Indiana paa den anden Side af Hovedstaden, og tillige have vi det Privilegium at kunne standse underveis for at prædike Evangeliet. Vi ville være Dem meget forbundne, dersom De vilde skrive til os i Cincinnati.

Deres Brødre i Guds Rige,

Orson Hyde,

John E. Page.

E. S. Ville De være af den Godhed at sende Bud til Miranda og lade hende vide, at jeg ønsker, at hun skal skrive til mig til Cincinnati i Ohio. Vær saa god at hilse mine Venner.

O. H.

Staden Baja i Ungarn ved Floden Donau er bleven næsten ganske ødelagt ved Ildebrand. Omtrent to tusinde Huse ere nedbrændte tilligemed Paladset, flere Kirker og alle store Kornmagaziner; omtrent sexten tusinde Mennesker ere blevne huusvilde. Pesten raser i Østerlandene, i Silistria, Brossa, Alexandria, Aleppo osv. — og Krig og Rygter om Krig i Spanien, Mexiko og de sydamerikanske Republikker. Frankrig og Araberne i Afrika, Rusland og Kaukasien, Ægypten, England, Ostindien og Canada ere hjemsøgte af Revolutioner, og Alt tyder hen paa Prophetiernes Opfyldelse.

Tirsdag den 7de. Idag blev Staden Natchez i en forfærdelig Grad ødelagt af Hvirvelvind og en orkanagtig Storm, og det næsten i et Øieblik. Der er blevet berettet, at tredsindstyve Baade ere sunkne, Huse og Kirker blæste til Atomer, over tre hundrede Mennesker dræbte, og der er ødelagt Eiendom for fem Millioner Dollars. Næsten hele Landet ved Missisippi-Floden i en Strækning af 1,100 Mile (engelske) fra dens Udløb staaer under Vand.

Lugwardine i Herefordshire i England, d. 7de Mai 1840.

Broder Joseph Smith! Formedelst vor himmelske Faders Barmhjertighed er jeg endnu ilive og nyder en temmelig god Helbred og bedre, end om jeg var forbleven i Amerika.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 142.)

I de Forenede Stater har Undersøgelsen af Skove, Opdagelsen af Jordhøie og Forskandsninger, der strakte sig fra Søerne gjennem Ohio- og Missisippi-Dalene, Mumier i en Hule i Kentucky, Indskriften paa en Steen i Dighton og Ruinerne af Mure og en stor Stad i Arkansas's og Wisconsins Territorium — givet Anledning til mange Gisninger med Hensyn til dette Lands første Befolkning og bidraget til, at den Tro er bleven almindelig, at stærke og folkerige Nationer, hvis Historie er ganske ubekjendt, engang have beboet det. De samme Beviser har man ogsaa i Texas, og i Mexiko fremtræde de i en endnu mere bestemt Skikkelse.

Det første nye Lys, der oprandt med Hensyn til saadanne Oldtidsminder i Mexiko, skyldes den store Humboldt, som besøgte dette Land paa en Tid, da det formedelst Regjeringens skinsyge Poitik, var næsten ligesaa tillukket for Fremmede, som China er nu. Ingen kunde bedre end han have fortjent en saadan Lykke. Dengang vare Landets Monumenter ikke nogen almindelig Gjenstand for Undersøgelse, men Humboldt samlede Underretninger og Malerier fra forskjellige Kirker, i Særdeleshed af Mitla eller de Dødes Dal, — Xoxichalco, et terrasseformet Bjerg, kaldet Blomsterhøien, og den store Pyramide eller Cholulas Hule besøgte han selv, om hvilke alle hans egne velskrevne Beretninger ere udgivne i Trykken. Uheldigviis fik Humboldt aldrig Noget at høre om de store Stæder paa den anden Side af den store Dal i Mexiko, hvilke ere begravne i Skove, ødelagte og øde samt uden noget Navn, — eller i det mindste besøgte han dem aldrig. Det er kun for nylig at Beretninger om deres Tilværelse har naaet til Europa og de Forenede Stater. Omendskjøndt disse Beretninger vare ubestemte og utilfredsstillende, havde de dog opvakt vor Nysgjerrighed og vare Aarsagen til vor Reise; dog bør jeg maaskee sige, at baade Hr. C. og jeg nærede Tvivl, og da vi ankom til Copan, var det snarere med et svagt Haab, end i en fast Forventning om, at vi skulde finde Underværker.

Siden Opdagelsen af disse ødelagte Stæder, har den almindelige Mening været, at de have tilhørt et Folkeslag, der levede langt tidligere end den Tid, da Spanierne erobrede Landet. Med Hensyn til Copan, da har en af de tidligere spanske Historieskrivere omtalt et Sted af samme Navn, beliggende i den samme Egn af Landet, hvor disse Ruiner ere blevne fundne, hvilken da var en beboet Stad, hvis Indvaanere gjorde en frygtelig Modstand mod de spanske Vaaben, skjøndt der ere Omstændigheder, der synes at antyde, at den, at dømme efter Bygningernes ringere Soliditet, maatte have sin Oprindelse fra en nyere Tid.

Denne Stad var beliggende i den gamle Provinds Chiquimula de la Sierra, der blev erobret af Pedro de Alvarados Officerer, men ingen af de spanske Historieskrivere har givet nogen Underretning om de nærmere Omstændigheder ved denne Erobring. I 1530 gjorde Indianerne Opstand og forsøgte at afkaste det spanske Aag. Hernandez de Chaves blev sendt for at undertvinge dem, og efter

mange blodige Slag leirede han udenfor Esquipulas, en Vaabenplads, der tilhørte en mægtig Høvding, hvilken — for at bruge hans egne Ord — paa den fjerde Dag „mere af Hensyn til den offentlige Rolighed end af Frygt for de spanske Vaaben besluttede at overgive sig," og med Hovedstaden kom hele Provindsen atter under det spanske Herredømme.

Høvdingen i Copan, hvis Navn var Copan Calel, havde været virksom i at ophidse til Oprør og med at hjælpe Insurgenterne. Hernandez de Chaves besluttede at tugte ham og marscherede mod Copan, den Gang en af de største, rigeste og bedst befolkede Pladse i Riget. Indianer-Høvdingens Leir bestod tilligemed Hjælpetropperne af tredive tusinde Mand, der vare godt disciplinerede og øvede i Krigen og bevæbnede med Træsværd med Steenspidser, Pile og Slynger. Paa den ene Side, siger Historieskriveren, var Copan forsvaret ved Chiquimula og Gracios a Dios Bjergegne, og paa den modsatte Side af en dyb Vandgrav og en Forskandsning, der var opført af Bjælker, og opfyldt med Jord i de aabne Mellemrum samt forsynet med Skydehuller til Pilene. Chaves red, ledsaget af nogle godt bevæbnede Kavallerister hen til Vandgraven, og tilkjendegav ved Tegn, at han ønskede en Sammenkomst. Indianerhøvdingen svarede med en Piil. En Hagel af Pile, Stene og Kastespyd fulgte efter, og tvang Spanierne til at trække sig tilbage. Den følgende Dag angreb Chaves Forskandsningen. Infanteristerne bare løse Kapper, der vare stoppede med Bomuld, og vare bevæbnede med Skjold og Sværd; Kavalleristerne bare Brystplader og Hjælme og deres Heste vare ogsaa bedækkede. Enhver af Copanerne bar et med Dyreskind overtrukket Skjold paa Armen, medens hans Hoved var bedækket med et Bundt Fjædre. Angrebet varede hele Dagen. Indianerne tilkjæmpede sig Valpladsen ved Hjælp af deres Pile, Kastespyd og Landser, hvis Spidser vare hærdede ved Ilden. Spanierne maatte trække sig tilbage. Chaves, som havde kjæmpet, hvor Slaget var haardest, blev ængstlig for de Vanskeligheder, som stillede sig i Veien for dette Foretagende og for den Fare, der var for de spanske Vaabens Ære, men han fik Underretning om, at Graven, som forsvarede Copan, paa eet Sted kun havde en ganske ubetydelig Dybde, og den næste Dag rykkede han derhen med sine Folk for at fornye Angrebet. Copanerne havde nøie bevogtet enhver af hans Bevægelser og bemandede Forskandsningen med deres tappreste Soldater. Infanteriet kunde ikke holde Stand, men Kavalleriet kom det til Hjælp.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. I alle svenske Blade danner Spørgsmaalet om Udvidelsen af Qvindens borgerlige Rettigheder i denne Tid Hovedemnet. Dette Spørgsmaal er reist paa Rigsdagen ved tvende Forslag fra d'Hrr. Ridderstad og Svensen. Den Første foreslaaer, at Stænderne skulle andrage hos Kongen om, at Qvinder faae

Adgang til Ansættelse under Telegraphvæsenet med samme Ansvar og Lønning som Mænd. Svensen, en Bonde fra Kalmar Län, gaaer langt videre; han forlanger Ret for Qvinden, lige med Manden, til offentlig ved Rigets Universiteter ikke alene at underkaste sig fuldstændig Adgangsexamen, men ogsaa at opnaae Doctorgraden i Philosophi og Medicin og at examineres i de Dele af Retsvidenskaben med derhen hørende Fag, som berettige til Cancelliexamen; fremdeles til Ansættelse i Post- og Telegraphvæsenet, ved Statens Jernbaner samt i alle andre for hende passende civile Embedsstillinger, naar hun viser sig dertil at besidde de fornødne Kundskaber og Duelighed.

Tyrkiet. I Syrien er der atter udbrudt en Opstand, fremkaldt ved den tyrkiske Gouverneur Daud Paschas strenge Fremfærd mod Maronitschefen Joseph Karam og hans Tilhængere samt nye Skattepaalæg. En Emir ved Navn Harfuz har sluttet sig til Karam, og mellem dem og de tyrkiske Tropper er det kommet til et blodigt Sammenstød, som ikke synes at have været heldigt for sidstnævnte, da Daud Pascha har forlangt Forstærkning fra Constantinopel.

Amerika. I Nordamerika har der i den sidste Tid hersket en stærk Kulde; i New York har man havt ca. 7 Graders Kulde, og i andre Dele af Landet ca. 13 Graders Kulde.

Militairkommissionen har forelagt det amerikanske Senat et Lovforslag angaaende den fremtidige Styrke af Armeen. Den skal fremtidigt bestaae af syv Regimenter Artilleri, 10 Regimenter Kavaleri og 60 Regimenter Infanteri. Et nyt Artilleriregiment og to Kavaleriregimenter skulle bestaae af Negersoldater. Armeens samlede Styrke vil blive 60,000 Mand.

Fra Mexiko meldes, at Keiser Maximilian i Betragtning af Forholdene har besluttet at gjenoprette Landets tidligere Forsvarslinie, der udstrækker sig fra Hovedstaden til Havet, og at følgelig Mexico, Puebla, Orizaba, Cordova og Vera Cruz skulle befæstes. Flere af de nævnte Stæder have allerede Fæstningsværker, som kun behøve at fuldstændiggjøres. Fra det spanske Herredømmes Tid veed man, at det med et saadant System er muligt at opretholde Roligheden i Landet, uden at dertil udkræves en synderlig talrig Armee.

Blandinger.

Af Europas for Tiden regjerende 42 verdslige Souverainer hører 10, af hvilke dog een er exkommuniceret, til den romersk-katholske Kirke; 29 ere Protestanter, een hører til den græsk-katholske Kirke og een er Mahomedaner; den 43de Souverain er Paven. Af de romersk-katholske Regenter ere 2 Keisere, Keiseren af Frankrig og Østerrig; 5 Konger, nemlig Kongerne af Baiern, Belgien, Spanien (for Tiden en Dronning), Portugal og Sachsen; 2 Fyrster: af Lichtenstein og Monaco. Den exkommunicerede Souverain er Kong Victor Emanuel. De 29 protestantiske Regenter ere: 8 Konger eller Dronninger, nemlig af England, Preussen, Sverrig-

Norge, Danmark, Holland, Hannover, Grækenland og Würtemberg; 6 Storhertuger, nemlig af Baden, Hessen-Darmstadt, Mecklenburg-Schwerin, Mecklenburg-Strelitz, Oldenborg og Sachsen-Weimar; 6 Hertuger: af Anhalt, Brunsvig, Nassau, Sachsen-Meinungen, Sachsen-Altenburg og Sachsen-Coburg; 8 Fyrster: af Lippe-Detmold, Schauenburg-Lippe, Reuß-Greiz, Reuß-Schleiz, Schwartzburg-Sondershausen og Waldeck samt Churfyrsten af Hessen-Cassel og Landgreven af Hessen-Homburg. Den græsk-katholske Souverain er Keiseren af Rusland og den muselmanske Sultanen af Tyrkiet. Af de 7 Republiker, som findes i Europa, ere de 2 udelukkende katholske, St. Marino og Andorra, medens i følgende 5, nemlig Schweiz og de 4 frie Rigsstæder Hamborg, Bremen, Lübeck og Frankfurt a. M., Størstedelen af Indvaanerne ere Protestanter.

Indvandringen i Tyrkiet. Ifølge de officielle Aktstykker, som den nu opløste Colonisations-Commission har afgivet til Politiministeriets Archiv i Constantinopel, er der, Tartarerne medregnede, indvandret 1 Million Mennesker fra Kaukasus til Tyrkiet. 700,000 af dem ere bosiddende i det asiatiske Tyrki og 300,000 i Rumelien og Bulgarien. Epidemierne have dræbt 300,000 Mennesker. Regjeringen har havt et Udlæg af 10 Millioner Pjastre.

Den milde Vinter. De krakauske Archæologers Nestor, Grabowski, har anstillet nogle Betragtninger over den milde Vinter iaar, hvori det blandt Andet hedder, at han i de 68 Aar, han har levet, kun kan mindes 3 saadanne milde Vintre. Den ene var i 1821, da han den 25de December bluktede Blomster paa Kosciuzko-Høien; de Sygdomme, man frygtede for, at det kommende Foraar skulde medføre, mærkede man Intet til; det blev tidlig Sommer, og man begyndte allerede at høste Kornet i Juni Maaned 1822.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young, jun.

i Generalraadet i Birmingham den 5te Jauar 1866.

(Fra „Millennial Star.

Jeg ønskede, Brødre, at fremlægge for Eder den samlede Rapport over den europæiske Mission, men da ikke alle Rapporter endnu ere indsendte fra de forskjellige Conferencer, maa det opsættes til en anden Gang. Listen over de Brødre, som ville blive løste, skal blive oplæst i Eftermiddag. Der er et stort Antal, som vil vende hjem til Zion fra England, saa vi ville næsten have Mangel paa Eldster til at besætte de ledige Pladse, men Missionerne i Wales og Danmark ere endnu godt forsynede. Jeg vilde synes om at høre fra enhver af Brødrene en Beretning om deres Arbeide og deres Følelser med Hensyn til det Værk, de arbeide for. Jeg haaber, at alle Nærværende leve og handle efter det bedste Lys og den Kundskab, de ere i Besiddelse af; hvis ikke, vilde det være sørgeligt for dem, eftersom det var umuligt at nyde de Velsignelser, der tilhøre Præstedømmet, uden at handle ret. Dersom vi ere gudhengivne i vort Sind, vil Herrens Aand være tilstede i dette Raad, og dens livgivende Indflydelse vil føles af dem, som øve Tro og aabne deres Hjerter for at annamme den. Den ganske Kirkes Øine ere henvendte paa os, og vidende, at vi ere mødte tilsammen her, forvente vore Medforbundne i dette Værk, at vi skulle handle som Guds Mænd. Vi bør derfor ikke skuffe dem eller foraarsage dem den mindste Skygge af Bedrøvelse. De Pagter, som vi have gjort, bør holdes ukrænkede, og dersom vi forblive trofaste, kan ingen Fristelse eller Prøvelse overvinde os eller rokke vor Standhaftighed. Ingen kan forsømme de Pligter, der paahvile ham, og dog forblive trofast samt gaae hjem til Zion med uplettede Klæder. Vi bør være paa vor Vagt mod alle Ting, som ikke ere ret, og afholde os fra Brugen af Tobak og stærke Drikke, som ikke ere nødvendige for os i Udførelsen af vore Pligter. Vi bør ikke lovet

Herren at afholde os fra saadanne Ting, og derefter bryde et saadant Løfte, hvilket bedrøver Herrens Aand. Dersom vi aabne Veien for een Last, vil den bane Veien for andre; desuden er det ikke ret i den Almægtiges Dine, at de, som gaae ud til en falden Verden for at prædike Evangeliets Principer, skulle hengive sig til Nydelsen af saadanne Ting, der misbruges af Menneskene. Om kort Tid vil der ikke være saa Mange af os tilbage her for at arbeide i Missionen, hvorfor det er nødvendigt, at vi, som ere igjen, fordobble vore Anstrengelser, og nøie vogte os for, at ingen Pligtforsømmelse fra vor Side maa standse Værkets Fremgang, eller skade den Indflydelse, vi have. Jeg er ikke bange for, at Modstanderen skal faae Magt til at tilintetgjøre vor Gjerning i disse Lande, uden vi selv skulde give ham Anledning dertil. For ikke at falde i Fjendens Snarer maae vi bestandigen give Agt paa os selv. Dersom vi elske den Almægtige og hans Rige — og arbeide for samme, bør vi være trofaste. Det kunde maaskee siges, at det er Egennytte, der driver os til at arbeide vel i Haabet om en tilkommende Belønning, og denne Slags Egennytte kan ikke kaldes skadelig. Have I stræbt flittigen og af al Eders Magt at opbygge Riget? Hvis ikke, saa tilraabe os Himmelens Engle, hellige Væsener og alle gode Mænd i Himmelen og paa Jorden at være trofaste. Vore Gjerninger ere ikke gjorte i Mørket; de ere optegnede i Evighedens Arkiver. Vi bør derfor tage Hensyn til den Almægtige og vore Venner og ikke afvige fra Pligtens Sti, vidende, at dersom vi gjøre saa, er det vanskeligt og besværligt at vende tilbage igjen. Vi kunne nyde de Velsignelser, som Oldtidens Mænd længedes efter at besidde, som Apostler og Propheter forventede, haabede og bade om; lader os derfor vogte os for at forspilde disse Forrettigheder ved at ringeagte dem og træde dem under vore Fødder. Dersom vi ønske at holde Guds Befalinger, vil Intet overvinde os, thi ydre Omstændigheder kunne ikke paavirke os saaledes, som en Fjende i vort eget Bryst kan. Dersom vi ere troe mod os selv og mod vor Gud, ville vi vorde styrkede; thi dersom vi, følende vor egen Svaghed, bede om Kraft, vil Herren skjænke os den og velsigne os, naar han seer, at vort Begjær til at tjene ham er herskende over enhver anden Følelse.

Skriften siger: „Det staaer ikke altid til den, som vil, eller til den, som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed." Nogle af Brødrene besidde Veltalenhed, men ofte er et simpelt Vidnesbyrd kraftigere end en velklingende Tale, naar det er fremført ved Guds Aand. Her i Adspredelsen kunne vi ikke gjøre Mænd og Qvinder fuldkomne i deres Kundskab om Saliggjørelsens Plan, hvorfor de maae hjemsamles til Zion. Underviser de Hellige, hvorledes de skulle leve her, at de kunne være istand til at gjøre Noget for deres Udfrielse, og siger dem, at Herren vil ikke være ansvarlig for, om de skulle omkomme i Babylon, dersom de have været ligegyldige i deres Pligters Opfyldelse. De kunne ikke ustraffede forkaste Indsamlingsprincipet. Det vilde være det Samme, som om en Mand efter at være bleven døbt, vilde forkaste Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Det ene af Evangeliets Bud er ligesaa nødvendigt som det andet til Menneskets Frelse. Dersom vi erfare, at der nu ikke ere saa mange Hellige i disse Lande, som i de foregaaende Aar og at Missionen gradviis aftager, kunne vi deraf forstaae, at Herren unddrager sin Aand fra Folket og at Veien til Udfrielse vil snart lukkes. Nationerne ere trofast blevne advarede for de Straffedomme, som skulle

komme over dem. Jeg ønsker derfor at see, at Indsamlingsaanden skulde tiltage iblandt de Hellige, saa at de kunde blive frelste baade timeligen og aandeligen; dog vil jeg sige til deres Trøst, som have bestræbt sig for at undflye, men ikke kunnet, at naar den Tid kommer, at Herrens Vredesskaaler skulle udgydes over Verden, ville de blive bevarede ved Guds Almagt. Derfor behøver Ingen at tvivle om Guds Riges endelige Triumph eller om de Trofastes og Lydiges Frelse. Herren er ligesaa mægtig til at befrie os nu som fordum, thi han er den samme Gud og vaager over os, som han gjorde over vore Fædre. Vort eneste Haab om Frelse ligger i den stadige Opfyldelse af vore Pligter. I, mine Brødre, som arbeide i det hellige Præstedømme, lægger for Eder selv en Grundvold, paa hvilken en Bygning kan opføres, der vil bestaae evindeligen, dersom den er bygget af de rette Materialier, hvis ikke vil den falde. Jeg seer ikke saa meget hen til, hvad vi udføre idag, som mere til hvad vi berede os for eller gjøre os skikkede til at udføre i Fremtiden. Dersom vi troe, at Gud efterhaanden vil nedbryde Verdens Riger og Herredømmer for at lade Zion udvikle sig i Magt og Herlighed, naar den Tid kommer, om vi ikke have været trofaste idag, skulle vi ikke modtage de Lydiges Belønning, ei heller indgaae i de Boliger, der ere beredte for de Retfærdige. Maa Herren derfor styrke, bevare, opholde og velsigne os, Amen.

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 153.)

Idet vi forbigaae det Faktum, at dette Skriftsted gjælder Skabelsen af Menneskets Legeme og ikke af dets Aand, læse vi om Noah, at Gud gav ham den Lov, at han vilde kræve et Menneskes Blod af dets Medmennesker eller af Dyr, sigende: „Og visseligen, jeg vil udkræve Eders Livs Blod, af alle Dyrs Vold vil jeg udkræve det, og af Menneskets Haand, af Enhvers Haand, endog hans Broders, vil jeg udkræve Menneskets Sjæl. Hvo, som udøser Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udøses;" og den Almægtige anførte som Grund for denne Lov: „Thi i Guds Billede skabte han Mennesket." (1ste Moseb. 9, 5. 6.) Altsaa, Grnnden hvorfor et Menneskes eller et Dyrs Blod kræves som Gjengjæld for Udgydelsen af et Menneskes Blod, er, at man ødelægger det, som er skabt i Guds Billede. Mord eller Drab ødelægger ikke det „moralske Billede," men det legemlige, og tilintetgjør det, hvori Mennesket ligner Guddommen.

Nutidens Theologer have prædiket længe og høit om at Mennesket ved Faldet tabte sin Skabers „moralske Billede." Antag nu, at vi henvende os til Paulus, der levede nogle Tusinde Aar efterat Mennesket (som man siger) havde tabt Guds „moralske Billede." Vi finde, at han anfører en simpel Grund for, at Manden

skulde bede med blottet Hoved, og denne Grund er, at „Manden er (ikke var) Guds Billede og Ære." Dersom Menneskene endnu paa Pauli Tid, der var saa dybt sunken i Fordærvelse, havde sin Skabers Billede, saa have vi ikke nogen Grund til at troe, at det var et moralsk Billede. Desforuden, hvor er Styrken af Pauli Beviisførelse, at en Mand bør blotte en vis Deel af sit Legeme, fordi hans aandelige Egenskaber til en vis Grad ligne Gud? Der er ikke nogen Mening i den anførte Grund, medmindre vi antage, at Manden ved at bedække sit Hoved, bedækkede Noget, der lignede Gud, og da Legemet er det Eneste, som kan bedækkes med Klæder, maa der menes et legemligt Billede.

Vi have altsaa disse overeensstemmende Vidnesbyrd angaaende dette Emne: Guds egen Beskrivelse om, hvordan han skabte Menneskets Legeme, Propheternes Udsagn, ifølge hvilke de altid saae Gud i en legemlig Skikkelse — og Jesu eget Vidnesbyrd, idet han vandrede her paa Jorden som „Faderens udtrykte Billede," og endelig have vi en Stadfæstelse derpaa i de Bud, som ere grundede paa Menneskets Lighed med Guddommen, og hvilke bevise det sande Forhold, vi staae i til vor „Fader, som er i Himmelen."

Idet vi have indpræntet denne Sandhed i vort Sind, ville vi henvende vor Opmærksomhed paa det Vidnesbyrd, vi have angaaende det endnu større Slægtskabsforhold, som er mellem Mennesket og Gud med Hensyn til de aandelige Egenskaber. Vi ville paa eengang gaae lige til ham, som er „Veien, Sandheden og Livet." Den store Masse iblandt Christenhedens Troesbekjendere indrømme, at Jesus var deelagtig i den guddommelige Natur og var i Besiddelse af alle Guds Egenskaber. Men gjorde han nogensinde Fordring paa at udmærkes fremfor Guds øvrige Sønner og Døttre, forsaavidt det angik Oprindelsen til hans Væsen og Egenskaber? Han fordrede den høieste Værdighed, — han gjorde Fordring paa at være bleven helliget og luttret udtrykkelig med Hensyn til det store Værk, han skulde udføre, men hvad der angik Fuldkommenheden af hans medfødte Egenskaber, da gjorde han ingen anden Fordring for sig selv end for Menneskene i det Hele taget, med Undtagelse af den øverste Myndighed og Ret til at lede dem, og dog var han Guds Søn. Han sagde til sine Disciple: „Min Fader og Eders Fader, min Gud og Eders Gud." Naar I bede, skulle I sige: „Vor Fader, som er i Himmelen." „I skulle ikke kalde Nogen paa Jorden Fader, thi Een er Eders Fader, nemlig Gud." At han ved Benævnelsen Fader ikke blot meente Skaber, er tydeligt formedelst det mærkelige Sprog, han pleiede at bruge ved andre Leiligheder.

Han bruger det samme Sprog for at udtrykke den Overeensstemmelse og det Slægtskabsforhold, der er mellem Mennesket og Guddommen, som naar han taler om det Forhold, han selv staaer i til Gud. Han siger om sig selv: „Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig." Om sine Disciple siger han: „Paa den Dag skulle I kjende, at jeg er i Faderen, og I i mig, og jeg er i Eder." (Joh. 14, 20.) Med andre Ord: „Paa den Dag, da de personlig skulde komme til at kjende Faderen, vilde de faae at see, at Fylden af hans gudommelige Egenskaber i Sandhed hvilede paa Sønnen, ligesom de da selv vilde være i Besiddelse af de samme Egenskaber, og det i en saa høi Grad, at de vilde kjende, at Guddommens Magt og Grundsætninger vare udviklede hos dem selv saaledes, at deres egne Egenskaber, ligesom vilde afspeile sig i Evigheden.

I en fuldkommen Overeensstemmelse med disse Begreber om Menneskets gud-

dommelige Herkomst finde vi, at Jesus anfører Davids Ord: „Jeg har sagt, I ere Guder, og enhver af Eder er den Høiestes Børn," og idet han bruger det samme Skriftsted som et Beviis, hvorfor han kaldte sig Guds Søn, siger han: „Dersom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord kom, og Skriften kan ikke feile, hvorfor sige I da til den, som Faderen har helliget og sendt til Verden: Du bespotter Gud, fordi jeg sagde, at jeg er Guds Søn?"

Alt dette er i Korthed indbefattet i hiin betydningsfulde Bøn, som han opsendte for Alle, der vilde adlyde Evangeliet: „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulde troe paa mig. Paa det de maae Alle være Eet, ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og skulle være Eet i os, at Verden kan troe, at Du har udsendt mig. Og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig, paa det de skulle være Eet, ligesom vi ere Eet, jeg i dem, og Du i mig, paa det de skulle være fuldkommede til Eet, og at Verden kan kjende, at Du har udsendt mig, og har elsket dem, ligesom Du har elsket mig." (Joh. 17, 20—23.)

Og som Kronen paa det Hele have vi hans herlige Forjættelse, der er given til alle Menneskens Børn: „Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg har seiret og sidder hos min Fader paa hans Throne." (Aab. 3, 21.) Denne herlige Forjættelse er stadfæstet ved den Hellig-Aands Røst, der erklærer ved Paulus, at vi ere kaldede til at være „meddeelagtige i de guddommelige Egenskaber" — „Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger," og meddeelagtige i „al Guds Fylde."

Hvor er her Uligheden mellem ham og Mennesket? Hvor er Forskjellen mellem ham og Menneskets Ret til en evig Magt og Herlighed, med Undtagelse af at han fra Evighed af har Ret til Overherredømmet? Faderens Egenskaber kunne ligesaa godt hvile paa dem som paa ham; den samme Herlighed, som Faderen havde givet ham, vilde han ogsaa give dem; deres fuldkommengjorte Egenskaber kunne ligesaa godt afspeile sig hos ham som hans hos dem, og ligesom han havde „seiret" og vundet en Throne, saaledes kunne ogsaa de gjøre det samme. Her er en Sammenblanding af Individer — en nøie Forbindelse mellem Sjæle, hvilken ikke kan finde Sted med Hensyn til Væsener, der ere af forskjellige Slags. Læg saa Mærke til, hvilken nøiagtig Lighed der er mellem Betingelserne for Menneskenes Ophøielse og Maaden, hvorpaa Jesus blev ophøiet. Mærker Eder hans Bøn: „Jeg beder, at de maae være Eet, ligesom vi ere Eet," — og hans Forjættelse: „Den, som seirer, skal have Magt over Hedningerne, ligesom jeg annammede af min Fader" og „han skal sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg har seiret og sidder hos min Fader paa hans Throne." (Aab. 2, 26. 27. 3, 21.) Ordene: „Ligesom jeg," vise, at Jesus saae, at Menneskene skulle vinde en Ophøielse paa samme Maade, som han havde vundet sin, og at deres tilkommende Tilværelse skulde blive majestætisk og herlig ligesom hans egen. Om vi end vilde antage, at Faderen havde sendt tusinde Frelsere til Verden istedetfor den ene, kunde Jesus da have brugt et tydeligere Sprog for at vise, at de alle havde deres Udspring fra den samme Gud, og følgelig vare bestemte til Ophøielse, — end det han betjente sig af?

Sammenlign disse Skriftsteder angaaende Menneskenes udvortes Lighed med Guddommen, deres Anlæg til at opnaae en guddommelig Fuldkommenhed og Jehovas herlige Forjættelser — med de

Kjendsgjerninger, som vi selv kunne iagttage med Hensyn til hans ophøiede Kundskab, hans underfulde Magt og uendelige Storhed — og saa domme, om vi ikke have god Grund til at antage den herige Læresætning i „Mormonismen," at Gud, Engle og Mennesker ere eet Slags Væsener, der kun ere forskjellige i Henseende til deres Fremadskriden, Kundskab, Herlighed og Magt.

Saavidt ere vi altsaa skredne fremad med Hensyn til Livets Skueplads og Fremadskridningens Bane. Vi have seet, at Menneskenes naturlige Egenskaber ere bestemte til at følge dem i hiin Verden. Vi forstaae, at Gud er et saadant Væsen, at et udødeligt Menneske, iklædt Kjød, kan være Eet med ham, „ligesom han og Sønnen ere Eet." Vi ville fremsætte det Spørgsmaal: „Dersom et Menneske med Kjød og Been kan bevæge sig i den samme Kreds, som Gud, og opnaae den samme Fuldkommenhed, som han, hvad Slags Væsen maae vi da antage Gud for?" Jesus kaldte ham ved en vis Leilighed „Menneske," sigende: Ingen farer op til Himmelen, uden den, som er i Himmelen." (Joh, 3, 13.) Dersom Jesus, der kaldte Gud sin Fader, var en Søn af det „Helligheds-Menneske, som er i Himmelen," saa er Hemmeligheden angaaende „Gud" og „Menneske" paa eengang opløst. Vi undres da ikke over, at vi ere blevne lærte at kalde ham vor Fader; vi undres ikke over, at han kan være i Mennesket og Mennesket i ham, eller over, at dersom han er i Besiddelse af Throner, Herredømme og Magt, vi skulle tilbydes det samme. Evighedens Forhæng er paa engang rullet op; den Hellige Skrift udspreder Lys over ethvert Punkt. Menneskets Skabelse i Guds Billede, — Hemmeligheden af, at Skaberen kunde have en „eenbaaren Søn," — Menneskets underfulde Egenskaber, — den Underviisning om Udødeligheden og Guddommen, som bliver os meddeelt her i Kjødet, — Fædrenes Længsel efter at faae et saa talrigt Afkom, som Stjernerne paa Himmelen: Alt er afsløret, hvis Gud er et udødeligt Menneske — vor Slægts guddommelige Overhoved, og vi hans Afkom, der er bestemt til at skride fremad evindelig under hans faderlige Herredømme ifølge den patriarkalske Orden.

Naar vi betragte Universet, der udstrækker sig i det uendelige Rum med dets utallige Kloder, hvilke alle, saavidt Menneskene kunne see og fatte, ere skabte og skikkede til at være Opholdsteder for saadanne Væsener, som vi, medens deres utallige Mængde bærer Vidnesbyrd om deres evige Udvikling, da kunne vi nogenlunde fatte Storheden og Hensigten med det mægtige Værk, idet vi betragte de utallige Verdener som bestemte til Boliger for udøelige Væsener.

Istedetfor at Alt i Naturen viser, at Verdensrummet altid har været og vil evindelig blive opfyldt af virkelige Kloder, prædikes der om en tilkommende Tilværelse, hvor der blot vil existere en „aandelig Materie," men hvis Meningsløshed tydelig gjendrives saavel ved virkelige Kjendsgjerninger i Naturen som formedelst Guds aabenbarede Ord.

Dette er dog imidlertid (som vi allerede før have sagt) blot een Side af Stilbringen med Hensyn til Gud. Her see vi Gud staae i Forbindelse med Mennesket, eller rettere, vi see Menneskene staae Forbindelse med Gud, idet deres Sjæle ere organiserede af Elementerne til hans Væsen og Egenskaber. Fra den anden Side betragtet, gives der ikke noget menneskeligt Sprog, som kan udtrykke Hoiden og Dybden, der er mellem det stakkels, uvidende og dødelige Menneske, og Gud, vor evige Fader, som boer i et Lys, hvilket intet Menneske i dets nærværende Til-

stand kan komme til, ham, der er omgivet af flere Verdener end de Støvgran, hvoraf Tusinder af Verdener som denne ere sammensatte, rullende sig i Herlighed og Majestæt omkring hans Bolig, hvor han ved et Blik, som gjennemtrænger Rummet og udmaaler alle sine Hænders Gjerningerr og ved sin Aands Kraft opholder og regjerer alle sine Skabelser og er i alle Ting og gjennemtrænger alle Ting, ligesom Alt er evigt for ham. Et saadant Væsen er vor Fader! Men dette er skrevet for at der maatte indgydes Tro i vore Sjæle — for at vi formedelst Bevidstheden om Storheden af vor Herkomst og herlige Evner kunde blive styrkede til at seire ligesom Jesus, og fremfor Alt, for at vi kunde lære at kjende Sandhedens Kraft til at forædle vore Egenskaber, der have sit Udspring fra Gud.

Lad derfor Taknemmelighed fylde ethvert Hjerte for vore Sjæles uendelige Fremadstriben, for Simpelheden af Saliggjørelsens Plan og for at Elementerne til evige Riger ere rundt omkring os og indenfor vort Omraade.

O, vaagner op, I Menneskenes Børn, vaagner op og lader uophørlige Lovsange opstige til de celestiale Himle for Aabenbaringen om den kostelige Perle, der er nedlagt hos os — for Aabenbaringen af de herlige „Sandheder, som bringe Liv og Uforkrænkelighed for Lyset.“

7de Capitel.

Ægteskabet.

Vi ville nu henlede vore Læseres Opmærksomhed paa et Emne, der forekommer os at være noget Skjønt og Ophøiet — og end yderligere Kjendetegn paa „Mormonismens“ guddommelige Oprindelse — nemlig dens ægteskabelige Institutioner.

Saalænge Menneskene ere uvidende om Gud og hans Love og den tilkommende Tilværelse, de gaae imøde, „give og tage Menneskene til Ægte“ uden at raadføre sig med den Almægtige, thi da Menneskene ikke have troet, at høiere Væsener havde Noget at skaffe med dette Livs Anliggender, have de følgelig heller ikke troet det nødvendigt at tage ham med paa Raad. Og da deres Religionssystemer ikke have fremstillet Formerelsen af menneskelige Væsener som nogen Velsignelse, men have snarere bragt dem til at troe, at den var en Forøgelse af Synd og Elendighed, have de ikke havt nogen særegen Bevæggrund til at ønske Opfyldelsen af det første store Bud, som Herren gav, da han velsignede det første Ægteskab: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden.“ (1 Mosеb. 1, 28.)

Efter den Kundskab, vi have om Nutidens Tænkemaade er Hensigten af Ægteskabet tabt af Syne, og indgaaes som oftest af egennyttige Bevæggrunde eller af en flygtig Lidenskab; det er først, naar Menneskene kunne lære at indsee den sande Hensigt med deres Tilværelse, at den ægteskabelige Pagt vil faae sin rette Betydning.

Ogsaa med Hensyn til dette Punkt viser „Mormonismen,“ at den er af guddommelig Oprindelse, da den indgyder os et saadant Haab om vor uendelige Tilværelse og den Herlighed, vi ere bestemte til, at den udfolder Skjønheden af det første, store Bud, som Herren gav i Henseende til Menneskeslægtens Formerelse, ligesom det Sidste-Dages Evangelium forhøier Vigtigheden af Ægteskabet, helliger og forædler det — og gjør os ansvarlige baade for Gud og Menneskene med Hensyn til Overholdelsen af den hellige Pagt. „Mormonismen“ henleder vor Opmærksomhed paa Nødvendigheden af Ordningen af det ægteskabelige Liv, i Særdeleshed

i vor Tid, da Menneskene ere sunkne saa dybt i Fordærvelse og Laster.

Den lægger Beslag paa vor Opmærksomhed i Henseende til dette Punkt paa Grund af, at „Tidernes Fyldes store Huusholdning“ nu er indført formedelst Aabenbaring fra Gud, hvilken Huusholdning skulde indføres henimod Slutningen af den Tid, som det er forundt Menneskeslægten at have nogen Tilværelse i her paa Jorden. Den er bestemt til at lede Menneskene tilbage til deres oprindelige Standpunkt, hvorved de atter ville kunne opnaae Fædrenes Styrke og Levealder.

Det er ikke nødvendigt at sige Meget om Faldet; dog synes det at have været nødvendigt for at Menneskene kunde komme til at nedstige under alle Ting, for at de derved desbedre kunde lære at kjende Forskjellen mellem Godt og Ondt, at Adam maatte falde for at kunne blive Fader til dødelige Væsener, paa det de kunde blive prøvede under Livets forskjellige Omstændigheder, saa at de kunde opnaae den nødvendige Erfaring, hvorved de kunde blive dygtiggjorte til engang at indtage en Plads som Fædre og Konger i Guds evige Rige.

Uagtet Faldet var dog Udødelighedsspiren saa kraftig hos Adam, at han opnaaede en Alder af næsten tusinde Aar, men hans Efterkommere henfaldt efterhaanden til Fordærvelse og Laster, hvorved de paadroge sig forskjellige Sygdomme og svækkede deres Livskraft mere og mere, indtil deres almindelige Levetid i Noahs Dage var bleven indskrænket til omtrent 400 Aar. Enhver af de følgende Generationer er stedse sunken dybere og dybere, baade i aandelig og legemlig Henseende og har mere og mere ødelagt den oprindelige legemlige Livskraft fra Himmelen, indtil man i vore Dage beregner den almindelige Levealder til blot 33 Aar.

Saaledes er Menneskeslægten gaaet nedad Trin for Trin uden nogen anden Udsigt til en tilkommende Tilværelse end at nedstige i det yderste Mørke, efterladende et tomt Øde til at regjere paa Jorden, ligesom Mørket engang svævede over det mægtige Dyb, og for at tilkjendegive det Ondes Magt og Dødens Seier.

Men Gud, Engle og Propheter have erklæret, at det aldrig skal skee. Prophetiens Røst har gjenlydt over Jorden og erklæret, at der skal komme en Dag, da Ødelæggeren, som har tilranet sig Magten over Menneskeslægten og truer med at tilintetgjøre den sidste Levning af den himmelske Skare, der er sat paa denne Jord, skal blive standset og dreven tilbage til sit Sted.

Men dette Værk kunde ikke paabegyndes førend henimod Slutningen af den Tid, der var bestemt som en Prøvestand for Menneskene, for at de midt iblandt Synd, Ugudelighed og de Gjenvordigheder, som Jordlivet medfører, kunde opnaae den nødvendige Erfaring. Derfor blev Udførelsen af dette Værk forbeholdt de sidste Dage, da Gud vilde samle sine Hellige fra alle Jordens Dele og indføre saadanne Grundsætninger og Institutioner iblandt dem, som kunde være skikkede til at gjengive det menneskelige Legeme dets naturlige Styrke og Livskraft. Jesus indførte ikke disse Institutioner, fordi der i hans Dage endnu var et langt Tidsrum tilbage, inden Døden havde udført sit Værk. Dette er Aarsagen til, at Jesus og Apostlerne ikke talte meget om de Love, der vedrøre Ægteskabet.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

„At adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Væddere.“ (1 Sam. 15, 22.) Disse Skriftens Ord minde os om, at Lydighed og Agtpaagivenhed er Herren behageligere end nogetsomhelst Offer. Det vil derfor lidet gavne os, hvor opoffrende vi end ere, dersom vi forsømme Lydighed og Agtpaagivenhed mod Herrens Love, Bud, Befalinger og Raad. Herren kræver denne Lydighed af os ikke saameget for sin egen Skyld som for vor; idet han formedelst sin Viisdom bedre forstaaer hvad der er os gavnligt og hvad der bedst tjener til hans Planers og Hensigters Udførelse paa Jorden. Vi de Sidste-Dages Hellige anerkjende Herrens Regjeringsmyndighed; vi forstaae at uden Veiledning af hans Aand og hans bemyndigede Tjenere kunne vore Foretagender ikke lykkes os, og at Ulydighed og Gjenstridighed fore os til Ulykke og Fordærvelse, dersom vi fremture deri. Den bedste Maade at fremme sin egen Velfærd paa, er at adlyde Herren, underkaste sig Ledelsen af hans Præstedømme og gjøre det, der forlanges af os til Opbyggelsen af hans Rige. Ere vi kaldte til at arbeide i Viingaarden som Evangeliets Tjenere, da er det vor Pligt troligen at arbeide deri, indtil vi med deres Bifald, som have beskikket os, eller som raade over os, blive løste. Det er ikke vor Ret, som Ældste i denne Kirke at bruge vor Indflydelse over Andre til at anvende deres timelige Midler for vor Udfrielse uden det skeer med dens Vidende og Villie, som præsiderer over os. Hvorfor ikke? Fordi vi ellers hindre Udførelsen af Herrens Planer, Evangeliets Udbredelse og Israels Indsamling. Vor længere Tjeneste kunde have været fornøden, og de Midler som burde have været hensigtsmæssigere anvendte, blive brugte anderledes end paaregnet, hvilket foraarsager Uorden og Forvirring. Om vi ere i Besiddelse af Midler, hvormed vi ønske at fremme Herrens Gjerning eller hjælpe Andre, da vilde det ikke være ret af os at bortlaane disse Midler eller anvende dem paa anden Maade, end de, der bestyre disse Anliggender, raade til, thi derved forhindres Udfrielsen af værdige Trængende, og de bestyrende Ældste fraroves deres Ret til at opfylde sine Pligter og lammes i Udførelsen af deres Instructioner. Erindrer derfor at Lydighed er bedre end Offer“; i alle Eders Foretagender gaaer i Raad med og adlyder dem, Herren har stillet over Eder, da vil Velsignelse ledsage Eders Handlinger, der ere overeensstemmende med Guds Villie.

I, som ere paalagte Ansvaret af Bestyrelsen over de forskjellige Afdelinger af denne Mission, seer til at alle vore Instructioner vorde udførte efter sammes Indhold og Aand, og den eller de Ældste af Eders Medarbeidere, der handle i Modsætning dertil, gjør ham ansvarlig derfor, og stands ham i hans Operationer; thi det er Herrens udtrykkelige Villie, at de Midler, som kunne afsees, skulle anvendes til de værdige Fattiges Udfrielse, til deres, som i en lang Aarrække have beviist deres Trofasthed, som ikke have svigtet deres Pagter, som have holdt sig rene og ubesmittede af denne Verden, og bidraget efter Evne til Herrens Sags Fremme.

Alle de Hellige længes efter Udfrielse, det er naturligt og rigtigt; men da

Herren vil have et prøvet Folk, synes ikke Udfrielsen altid at komme til den Tid, vi skulle ønske, og vi synes maaskee, at Veien aabnes for Mange, som kunde have havt godt af at prøves lidt længere i Babylon. Dersom de Hellige vare fuldkommen lydige og villige i alle Ting, kunde saadanne Uregelmæssigheder undgaaes; men det er ofte Tilfældet, at de, som have Midler ihænde, udlove og udlaane dem længe før de have raadført sig med Conferencens eller Missionens Præsident, til andre end dem, disse vilde have valgt; og da vi ikke ville berøve nogen sin Handlefrihed, beklage vi at ikke kunne hjælpe dem, som vi skulde ønske og som vi vide have gjort sig fortjente til Udfrielse. Men værer forvissede om, at Dagen vil komme, da de værdige Trængende skulle vorde udfriede; thi Jorden og al dens Fylde hører Herren til, og Zions Børn ville arbeide for Indsamlingen af de Adspredte af Israels Huus og Herren vil sætte Himmelens og Jordens Kræfter i Bevægelse for deres Skyld, men Salige ere de som have hjulpet med i dette Arbeide, thi „Lydighed er bedre end Offer."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1840. (Fortsat fra Side 156.)

Jeg haaber, at De og Deres Familie har det godt, og jeg beder min himmelske Fader, at vi maatte leve evindelig, dog ikke for at blive forfulgt af Pøbelen, men for at nyde hverandres Selskab i Fred. Jeg længes efter endnu engang at see mine Venners Ansigt i vort kjære Hjem. Det er bedre for mig at være her, fordi Herren har kaldet mig til at være en Medarbeider i dette store Værk, men det er haardt for mig at være adskilt fra mine gamle Venner, som have beviist sig beredvillige til at nedlægge deres Liv for hverandre. Jeg har dog det Haab, at Herren engang vil forunde mig den Glæde at gjensee mine gamle Venner i Amerika. Hils Deres Hustru fra mig. Jeg erindrer hende i mine Bønner, og tillige Fader og Moder Smith. Jeg erindrer den Gang, jeg først saae Moder Smith, og de Prøvelser, hun havde, da Herrens Værk begyndte i hendes Familie. Tillige beder jeg Dem at hilse Broder Rigdon og Familie, samt Broder Hyrum og Familie tilligemed alle de Trofaste i Christo.

De Brødre, som ere komne fra Amerika, have det alle godt. Jeg ønsker at gjøre Dem nogle Spørgsmaale. Skulle vi strax lade Mormons Bog trykke her i Landet? Man spørger efter den fra alle Kanter. Tolden paa Bøger er saa høi, at vi ikke kunne tænke paa at føre dem over fra Amerika. Et andet Spørgsmaal: Skal Lærdommens og Pagtens Bog trykkes, som den nu er, for at gaae ud til Jordens Stationer, og skulle vi give dem den, saasnart vi kunne? Eller hvad skulle vi gjøre? Skulle de Tolv blive sammen for at virke som et Qvorum, eller skulle de gjøre Forretninger i Kirkens Navn? Aarsagen, hvorfor jeg spørger om dette, er for min egen Tilfredsstillelse. Dersom Herren har et Ord til os, da er jeg for Een villig til at modtage det.

Jeg ønsker, at De vilde skrive til os, saasnart De har modtaget denne Skrivelse, og lad mig vide, om vi skulle lade Mor-

mons Bog trykke strax eller ikke, eller om vi skulle handle efter vore egne Følelser. Dersom jeg skulde handle efter mine egne Følelser, vilde jeg lade dette Folk faae Mormons Bog, saasnart jeg kunde. Menneskene her i Landet ere aldeles forskjellige fra Amerikanerne. De sige, at det kan ikke være muligt, at Nogen kunde forlade sit Hjem og reise saa langt, dersom han ikke i Sandhed var en Herrens Tjener. De synes ikke at kunne disputere; et simpelt Vidnesbyrd er Nok for dem. De trygle og bede om at faae Mormons Bog, og var det ikke for Præsternes Skyld, vilde de følge efter Herrens Tjenere og spørge, hvad de skulde gjøre for at blive frelste. Præsterne føle netop nu, som de gjorde i Frelserens Dage. „Dersom man lader denne Sekt blive saaledes ved, ville Romerne komme og borttage baade vort Land og Folk."

Jeg ønsker, at De vilde fortælle mig, hvorledes Fætter Lemuel og Alle baade iblandt de Halv- og Heel-kultiverede have det. Jeg tænker meget paa vore Venner, Familier og Besiddelser. Jeg skuer fremad til den Tid, da Herren skal tale saaledes, at det skal gjennemtrænge de Gjenstridiges Hjerter. De erindrer Frelserens Ord til sine Disciple: „Eder er det givet at kjende Guds Riges Hemmeligheder, men dem, som ere udenfor, ved Lignelser."

Brødrene her ere meget ængstlige for at komme til at emigrere til hiint Land, og Nogle ønske at reise til Efteraaret. Hvor skulle De tage hen? Deres Skikke ere forskjellige fra vores, og det vilde derfor være behageligere for dem, at nedsætte sig for sig selv. Det er næsten uden Undtagelse blot de Fattige, som annamme Evangeliet. Jeg troer, at Nogle komme over til Efteraaret. Mit Raad til dem, som agte at reise, er, at de tage til de vestlige Stater, hvor de kunne leve iblandt Landmænd og vente efter nærmere Ordre fra Kirkens Authoriteter, og Alt vil blive godt.

De maa undskylde min ringe Skrivelse; jeg har kun løselige berørt nogle Ideer. Jeg ønsker at faae vide Noget om Brødrenes Hjemreise til Efteraaret; jeg troer, at Nogle af os ville komme. Vi skulle sende vore Skrifter til Dem og til nogle af de andre Brødre. Jeg ønsker, De vilde være af den Godhed, at give mig en udførlig Efterretning om de Hellige, thi jeg føler for dem og beder for dem bestandigen. Vi trænge meget til Hjælp her i dette Land. Een Amerikaner kan gjøre mere her end mange af de Ældste, som ere opreiste her ved Evangeliets Prædiken. Vi have strevet efter Nogle. Jeg ønsker, at de vilde komme saa hurtigt, som de kunne.

Om vi kunde tage til fire Steder ad Gangen, kunne vi dog ikke opfylde alle de Anmodninger, vi have, om at komme og prædike. Jeg venter saadanne Raad fra Dem med Hensyn til de Ældste, der komme, som De maatte ansee for nødvendige for os og dem. Jeg ønsker at vide, om der er nogen Udsigt til, at Regjeringen vil gjøre Noget for os. Da vi forlode New York, forekom det mig, at der kun var en meget daarlig Udsigt for os.

Angaaende Nogens Kaldelse til de Halvfjerdsindstyve og deres Udsendelse til andre Lande, skulde jeg ønske at vide, om det er rigtigt eller ikke at ordinere Nogen til dette Embede saalænge vi ere her. Er det bedst, at Nogle af dem komme tilbage til Efteraaret? Jeg antager, at Nogle af dem, der kom herover tilligemed os, ville vende tilbage, nemlig Brødrene Clark, Hedlock og Turley, dersom de faae Frihed dertil. Jeg antager, at De har hørt, at sidstnævnte Broder er i Fængsel. Han har været der hele Tiden siden min Ankomst til England, og hvorlænge han

vil komme til at blive der, ved Herren alene. Han blev kastet i Fængsel efter Angivelse af en Præst, under Foregivende af en gammel Fordring paa ham, men Ingen kan udfinde, hvori denne Fordring bestaaer.

Jeg har netop nu truffet Broder Woodruff; han underretter mig om, at de Helliges Antal i den Deel af Landet beløber sig til tre a fire Hundrede. Det er nu blot omtrent tre Maaneder siden, Broder Woodruff begyndte at arbeide her. Jeg har just i dette Dieblik modtaget Brev fra Broder Turley, hvilket meddeler den Efterretning, at han ventede at forlade Stedet den følgende Dag. Broder Woodruff fremsender sin Hilsen. Jeg er som bestandig Deres hengivne,

Brigham Young.

Løverdag den 9de. Ældste Turley blev løsladt af Fængslet i Stafford, hvor han havde været indespærret siden hans Arrestation den 16de Marts sidstleden efter Tilskyndelse af John Jones, en Methodistprædikant, under Foregivende ud, at en anden Mand, som han havde staaet i Forbindelse med for 15 Aar siden, inden han forlod England, havde en Fordring paa paa ham; men den virkelige Hensigt var at standse hans Prædiken. (Forts.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 158.)

Indiaanerne anvendte deres hele Magt, men Spanierne stode som en Klippe, hvilken Landser, Pile og Stene ikke formaaede at trænge igjennem. De forsøgte flere Gange at bestige Forskandsningerne, men bleve drevne tilbage udi Vand-Graven. Mange faldt paa begge Sider, men Slaget fortsattes uden nogen Fordeel for nogen af Parterne, indtil en tapper Rytter sprængte over Graven, og idet hans Hest voldsomt løb mod Bolværket, gav Jorden og Palisaderne efter, og den forskrækkede Hest styrtede ind imellem Indianerne. Andre Ryttere fulgte efter og udbredte en saadan Skræk iblandt Copanerne, at deres Linie blev brudt, og de flygtede. Copan Calel samlede sine tiloversblevne Folk paa et Sted, hvor han havde posteret en Afdeling som Reserve; men ude af Stand til at gjøre længere Modstand flygtede de og overlode Copan til sin Skjæbne. — Dette er den Beretning, som de spanske Historieskrivere have givet om Copan, og ifølge denne Beskrivelse syntes Volden, som vi saae fra den modsatte Side af Floden, at være i en meget daarlig Tilstand; thi de store, massive Steenmure, som laae foran os, havde kun ringe Lighed med en Stad, hvis Forskandsning kunde nedbrydes ved en enkelt Rytters Angreb. Paa dette Sted kunde man ikke vade over Floden; vi vendte derfor tilbage til vore Muldyr, som vi satte os paa, og rede til et andet Sted ved Flodbredden, lidt høiere oppe. Strømmen var bred og paa enkelte Steder ogsaa temmelig dyb og rivende med en ujevn og stenet Bund. Da vi vare komne over paa den anden Side, rede vi langs Bredden paa en Fodsti, hvilken dog var besværlig at passere,

da den tildeels var bevoxet med Kratskov. Josse banede Vei for os ved at borthugge Grenene, og vi fortsatte vor Tour, indtil vi vare komne til Foden af Muren, hvor vi stege af og bandt vore Muldyr.

Muren var opført af hugne Stene, der vare godt sammenføiede, ligesom den ogsaa havde holdt sig godt. Vi bestege den ved Hjælp af et Slags stor Steentrappe, der paa nogle Steder var i fuldkommen Stand, hvorimod den paa andre var ødelagt af Træer, der vare voxede op imellem Sprækkerne, og vi naaede en Terrasse, hvis Skikkelse vi dog ikke kunde udfinde, da den var tæt indhyllet i Skov. Vor Fører banede Vei for os, og da den var halvt begraven i Jorden, kom vi forbi et Stykke af en Steen med omhyggeligt udført Billedhuggerarbeide og traf paa Hjørnet af en Bygning med Opgange paa begge Sider, og forsaavidt Træerne tillode os at see det, af Skikkelse og Udseende som en Pyramide. Idet vi gik i alle mulige Retninger fra Grundvolden af og banede os Vei igjennem den tætte Skov, traf vi paa en fiirkantet Søile, der var omtrent fjorten Fod høi og tre Fod paa hver Side med storartet Billedhuggerarbeide paa alle fire Sider fra Grundvolden af indtil dens øverste Kant. Paa Forsiden var en Mandsfigur, underligt og rigt klædt, og Ansigtet, der øiensynligt skulde forestille et Portrait, havde et alvorligt og strengt Udseende, og var vel skikket til at opvække Skræk. Bagsiden havde forskjellige Billeder, der aldeles ikke havde den mindste Lighed med Noget, som vi før havde seet — og Siderne vare bedækkede med Hieroglypher. Vor Ledsager kaldte denne Søile en „Afgud", og foran samme var der i omtrent tre Fods Afstand en stor Steenblok, som ogsaa var forsynet med Figurer og Sindbilleder, og dette, sagde han, skulde forestille et Alter. Synet af dette uventede Monument forjog paa eengang og for stedse al Uvished med Hensyn til Beskaffenheden af de amerikanske Oltidsminder og forvissede os om, at det vi søgte var interessant, ikke alene som Levninger fra et ubekjendt Folk, men tillige som Kunstværker, der ligesom de for kort Tid siden opdagede historiske Beretninger vise, at det Folk, som engang beboede Amerikas Fastland, ikke henhørte til de Vilde. Vi fulgte vor Fører med en Interesse, der maaskee var større, end vi nogensinde vilde have følt den ved at vandre omkring iblandt Ægyptens Ruiner. Da han undertiden tabte Sporet af Veien, førte han os igjennem den tætte Skov ved en uophørlig og kraftig Brug af sin Oxe, og saaledes kom vi midt imellem halvbegravne Brudstykker til fire Monumenter af samme Beskaffenhed og Udseende som dem, vi før havde seet, men nogle af dem havde dog langt smukkere Tegninger, medens andre med Hensyn til Værdighed kunde maale sig med de smukkeste ægyptiske Oldtidsminder. En af dem var flyttet fra sit Fodstykke formedelst uhyre Rødder, en Anden var tæt indhyllet af Træernes Grene, og en Tredie hældede mod Jorden og holdtes i denne Stilling af uhyre Viinranker og Snylteplanter, medens en af dem med sit Alter foran var tæt indhyllet af Træer, der syntes ligesom at beskjærme og beskytte det som et helligt Minde. I Skovens høitidelige Stilhed syntes man ligesom at høre en Guddoms Klagen over et faldent Folk. Det Eneste, som forstyrrede den begravede Stads Stilhed, var den Støi, der foraarsagedes af Aber, som løb fra det ene Træ til det andet og Bragen af de tørre Grene, der brækkedes ved deres egen Tyngde. Aberne løb over vore Hoveder i en lang Række i et Antal af 40 til 50 ad Gangen. Nogle gik til Enden af Grenene, idet de omslyngede deres Unger med deres lange Arme og holdende fast med Bagbenene eller Halen,

sprang de fra det ene Træ til det andet, og med en Støi, der lignede Vindens Susen, droge de længere ind i Skoven. Det var første Gang vi havde seet disse Menneskenes Efteraberé, og med de besynderlige Monumenter rundt omkring os synes de ligesom omvankende Aander af den hedengangne Slægt, bevogtende Ruinerne af deres forrige Boliger.

(Fortsættes.)

Nyheder.

I den **engelske** Kirke er der i den senere Tid opstaaet en Splid, der truer med at antage betænkelige Forhold. En ikke ringe Deel af Geistligheden har i en paafaldende Grad søgt at nærme sig Katholicismens Former, medens Modpartiet fastholder den Organisation, der indførtes i det 16de Aarhundrede. I Førstningen fremtraadte denne Meningsforskjel kun i theologiske Debatter; men nu har den antaget en mere praktisk Skikkelse; thi der gives nu ikke faa engelske Kirker, hvor Gudstjenesten finder Sted med et Ceremoniel, som ikke er synderlig forskjelligt fra det katholske; ja, der gives endog Præster som optage den siden den engelske Kirkes Adskillelse fra Katholicismen forkastede Liturgi og gjøre Fordring paa at bruge det latinske Sprog ved Siden af Modersmaalet. Tilhængerne af den bestaaende Orden ere komne i stor Uro derover, og forskjellige Andragender ere tilstillede Førsteministeren, hvori der anmodes om Nedsættelsen af en kongelig Undersøgelseskommission, og Parlamentets Mellemkomst.

Finland. I et Brev fra en Matros, der farer med Briggen „St. Johannes" fra Carlshamn, berettes Følgende: Tirsdag Morgen Kl. 2, da Skibet laa tilankers paa Helsingørs Rhed, slog Lynet ned i Skibets Stormast, borttog Toppen og Merset, men anrettede ellers kun ubetydelig Skade paa Masterne og Seilene. I det Samme ramte ogsaa Lynet Kjettingen med saadan Kraft, at Skibet rystede saa voldsomt, at den Deel af Besætningen, som var paa Dækket, blev nogle Øieblikke bedøvet, og den Deel, der var under Dækket, troede, at Skibet var blevet paaseilet.

Grækenland. Fra Athen meldes om et mærkværdigt vulkansk Fænomen, som har fundet Sted ved Øen Santorin. I den lille Ø Nea Kameni, som for ca. 160 Aar siden stod frem af Bølgerne, hørtes den 30te Januar en dump Larm, som den følgende Dag blev saa stærk, at man troede at høre en Kanonade. Paa et Sted ved Siden af var Havet i heftigt Oprør, og hvide Dampe, som udbredte Svovllugt, steg op derfra. Henimod Aften begyndte Øen langsomt at synke. Den 4de Februar brød der 4—5 Metre høie Flammer frem paa Vestsiden af Øen, hvor der er en Bugt, i hvilken Skibe kunne ligge for Anker. Paa den sydvestlige Deel af Øen opstod der to smaa Ferskvandssøer, som bestandig bleve større, idet Vandet deri i 4 Timer steg 5 Centimetre. Havet omkring Øen farvedes rødt og fik en bitter Smag. Jorden er allerede sunken en halv Meter, og alle Øens Huse, som sidste Sommer vare beboede af Badegjæster, ere styrtede sammen.

Tyrkiet. Fra Syrien har Tyrkiet modtaget nye Hjobsposter. Maronitopstanden gjør Fremgang og truer med at udbrede sig over hele Libanon, ja man

frygter endog for de andre syriske Provindser, hvor der hersker megen Utilfredshed med Daud Paschas Forvaltning. Den tyrkiske Regjering iler derfor med at affende betydelige Forstærkninger, og den skal have havt isinde, at sætte en Priis paa Joseph Karams og Metuali-Emiren Harfuz's Hoveder, men har dog opgivet det paa de fremmede Gesandters Raad.

Australien. Breve fra Ny-Zeeland af 22de Januar indeholde Meddelelser om en skrækkelig Begivenhed, som er foregaaet der. Som bekjendt ligge Englænderne der stedse i Krig med de Indfødte og de Vilde. Gouverneuren havde nu gjort Forslag til Fredslutning, og da Cannibalerne viste Tilbøielighed til at tage derimod, sendte man en Englænder ved Navn Brougaton, der forstod deres Sprog, til dem for nærmere at forklare Fredsbetingelserne. Neppe var han imidlertid kommen i deres Vold, førend de bandt ham til et Træ og næste Dag skare store Stykker Kjød ud af hans Legeme, ristede og spiste det, uden at bryde sig om hans Skrig og Jammer. Tilsidst begravede de ham levende. Ogsaa en Colonist Hendersons Søn, der faldt i deres Hænder, hvorpaa man rev Øinene ud af Hovedet paa ham og aad dem som en Lækkerbidsken. Uagtet disse Menneskeædere altid trække det korteste Straa i Kampen med Englænderne, blive dog næsten altid et Par af disse fangne og slagtede paa den grusomste Maade.

Blandinger.

Under Borgerkrigen havde de Forenede Staters Regjering 40,000 engelske Mile Jernbaner til sin Raadighed. Broen ved Etowah, der er 625 Fod lang og 75 Fod høi, blev bygget paa sex Dage, Broen ved Chattahoochie endog paa fire Dage. Til Grants Armee hørte 2,140,102 Heste og 580,818 Muuldyr; Omkostningerne ved deres Underhold beløb sig til 1,090,000 Doll. om Dagen. De til Armeen hørende Heste og Muuldyr fortærede under Krigen ialt 23 Mill. Bushels Mais, 79 Mill. Bushels Havre, 1½ Mill. Tons Hø og 21,000 Tons Halm, hvilket Alt tilsammen kostede 155 Millioner Dollars. I Løbet af det sidste Krigsaar blev der udbetalt 105,019,406 Dollars til Klæder og Udrustningsgjenstande. For denne Sum blev der anskaffet 400,000 Trøier, 3 Mill. Beenklæder, Underbeenklæder og Flonels Skjorter, 1,746,034 uldne Dækkener, 1 Million Feltflasker, 6 Millioner Par Strømper, 2 Mill. Tornystre, 10,000 Flag, 1400 Piber, 4000 Horn og 16,000 Trommer.

Fra Øvre-Innedalen i Tyrol skrives: Vor Egn trues af en slem Fare. En af Gletscherne i Oeztdalen, de frygtede Verhanigletschere, ere begyndt at voxe saa stærkt, at den, som man kan forudsee, inden eet Aars Forløb — maaskee noget tidligere, maaskee noget senere — hvis der ikke i rette Tid og i rette Omfang træffes overordentlige Forholdsregler derimod, vil omgive den bagved liggende Dal med en stor Iisvold. Derved ville alle Vandløb i Dalen samle sig i en stor Sø, og i dette Vand ligger en Fare, der som et Damoklessværd truer Beboerne i Lavningerne, da det altid flere Gange i Løbet af de sidste to Aarhundreder, fra hvilken Tid man i

det Hele taget har historiske Data om Iisverdenens hemmelighedsfulde Liv og Virksomhed, har brudt ødelæggende frem fra sit Leie. Naar Iisdæmningen efterhaanden smelter, bliver svagere, og tilsidst pludselig gjennembrydes af de uhyre Vandmasser, styrte de paa eengang som en Springflod ned i Dalen og anrette frygtelige Ødelæggelser i hele Egnen indtil en Afstand af et Par Dagsreiser fra Innsbruck. Den eneste Maade, hvorpaa Ulykken kan afværges, bestaaer i, at man efterhaanden skaffer Vandet bort gjennem Iisdæmningen, men naar Iisforholdene ikke stille sig særdeles gunstigt, ere de Midler, der udkræves, saa omfattende, at de ikke staae til den fattige Oeztdalbefolknings Raadighed.

Milde Vintre. I et fransk Blad giver M. J. Mathieu en Fortegnelse over særdeles milde Vintre. Ifølge denne Fortegnelse byggede Fuglene 1132, 1289, 1421 og 1572 allerede i Januar Maaned deres Reder i de bladrige Træer. I Aaret 1538 prangede Haverne i og om Paris allerede den 1ste Februar med Blomster. Ligeledes indeholde Mathieus Artikler Meddelelser om de mærkelige Modsætninger i Vinter-Temperaturen, at det er koldt, hvor det skulde være varmt, og varmt, hvor det skulde være koldt. Et mærkeligt Tilfælde indtraf i Vinteren 1773, da den lille By Sablev d'Olonnes i Vendée og Omegn i 6 Miles Afstand var fri for Kulde, medens hele det øvrige Land blev hjemsøgt af stærk Frost, og Loiremundingen var heelt tilfrossen. Denne Begivenhed, som bekræftes af den Lærde Le Condamine, der levede paa denne Tid, tiltrak sig almindelig Opmærksomhed, uden at Nogen kunde finde nogen rimelig Grund dertil. Som et Beviis paa denne Vinters Mildhed er den Omstændighed, at Træerne her i Danmark paa flere Steder allerede have begyndt at udskyde Knopper.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Ældste Orson Pratt

i Generalraadet i Birmingham den 5te Januar 1866.

(Fra „Millennial Star.")

Brødre i dette Raad! Jeg føler mig lykkelig ved at træffe sammen med Eder i dette Generalraad, ved at see Eders Ansigter og ved at kunne glæde mig iblandt Eder. Det Evangelium, vi have annammet, vil give os den størst mulige Lyksalighed, som det staaer i Menneskets Magt at modtage. I kunne foretage Eder, hvad I ville, I kunne opdynge saa mange Rigdomme, som I maatte ønske, men der er dog ikke Noget, der kan forskaffe os den Lyksalighed, som en trofast Lydighed til Evangeliet skjænker. Det er min Mad og Drikke, mit Haab, min Glæde, min Salighed og mit Alt, og jeg glæder mig over at see Andre adlyde det og vise deres Trofasthed i Samme. Jeg er her idag paa Grund af Lydighed mod Generalconferencens Votering i Store Saltsøstad i April 1855. Jeg ønskede denne Mission; jeg vidste, at jeg var bleven noget til Aars, og troede, at det vilde være godt endnu engang at besøge Jordens Nationer, inden høi Alder gjorde mig uskikket dertil. Jeg spurgte Præsident Young tilraads, og jeg blev tillige kaldet ved Folkets Stemme. Jeg kan sige, at siden jeg ankom til Europa, har jeg nydt en overvættes Glæde, i Særdeleshed her i England. Som I selv vide, begav jeg mig først til Østerrig i Selskab med Ældste W. W. Riter, og omendskjøndt Veien syntes mørk for mig, nærede jeg dog det Ønske at gjøre det Bedste, jeg kunde, ved at arbeide, saa vidt Omstændighederne vilde tillade det, og reiste med den faste Beslutning at forblive der ligesaa længe, som Brødrene ønskede det. Den romerskkatholske Religion er den eneherskende i Østerrig. Een og tredive Millioner Mennesker bekjende sig til den romerske Kirke og tre Millioner høre til den græske Kirke. Der er truffet Foranstaltninger overalt i Keiserriget for at udelukke Alt, hvad der ikke er skikket til at fremme Præsternes Hensigter. De ere i Virkeligheden Fol-

kets Beherskere, og selv Keiseren vover ikke at afvige fra den af dem slagne Vei. Dersom Folk vise sig tilbøielige til at lytte til nogen anden Lære, udsætte baade de og dens Forkyndere sig for Fængsel og Straf. Tilstanden i Landet var endog værre, end jeg havde forestillet mig, inden jeg fik see den herskende Despotisme. Jeg troer, at vi bleve ledede ved Herrens Haand, da vi søgte efter et passende Sted at boe. Efterat have seet os omkring lidt, toge vi ind hos en jødisk Familie. I Begyndelsen vilde de ikke tillade Jesu Navn at nævnes, men efterhaanden forandredes deres Anskuelser og de tillode endog, at der blev læst i det Nye Testamente i deres Nærværelse. Vi fremsatte nogle af vore Grundsætninger, og de hørte paa dem med Ærbødighed, det vil sige med saa stor Ærbødighed, som man kan vente, at Jøder ville have for Noget, der staaer i Forbindelse med Jesu Navn. Jeg veed ikke, om vi gjorde meget Godt eller ikke; men Broder Riter har siden faaet flere Breve fra nogle fremragende Medlemmer af den jødiske Troesbekjendelse, og eet fra et ungt Menneske hos en Bankier i Wien, hvori Brevskriveren beretter, at de Ord, vi talte til ham, har bestandig hvilet paa hans Sind. I Fremtiden kan der engang komme noget Godt ud af vort Arbeide.

I, Brødre, have arbeidet i denne Mission, i en for Eder ganske ny Arbeidsmark. I ere blevne tagne fra Ploven, og de forskjellige Beskjæftigelser og Arbeider, som ere særegne for Nybyggere. I kom her i Svaghed uden Erfaring, og jeg veed, hvorledes I følte, thi jeg har ogsaa følt saaledes. Jeg begyndte ligesom I, og da jeg var nitten Aar gammel, gik jeg ud for at prædike Evangeliet. De Omstændigheder, under hvilke jeg dengang prædikede, vare dog maaskee ikke saa ugunstige, som de nu ere her i dette Land. Der vare ikke saa mange Fordomme at bekjæmpe iblandt Menneskene som nu, eiheller havde Herren unddraget sin Aand fra Amerikas og Englands Beboere i den Grad som nu, fordi de endda ikke havde forkastet Evangeliet; dog maatte vi dengang ligesaa meget øve Tro paa Gud, som vi maae idag. Jeg erindrer den Tid, da jeg reiste omkring og prædikede for Folk, idet jeg fortalte, hvem jeg var, og nød Godt af deres Gjæstfrihed, og omendskjøndt dette i Begyndelsen var haardt, undertvang jeg dog mine Følelser, og dersom det Samme har lykkedes Eder, vide I ogsaa, hvilken Fordeel det er. Det største Mirakel i denne sidste Uddeling er Maaden, hvorpaa Herren opholder sine Tjenere. Dersom I vare udgangne for at prædike en Lære, som ikke var af Gud, vilde I ikke have været saaledes velsignede og bevarede, som I nu ere, da I ere blevne beskikkede og ordinerede til denne Mission ved Haandspaalæggelse af Propheter og Apostler. I fik den Forjættelse, at den Hellig Aand skulde hvile paa Eder, at Eders Skytsengle skulde være omkring Eder, Ødelæggeren holdt langt borte fra Eder, og dersom I forbleve trofaste indtil Enden, skulde Eders Liv blive bevarede. Mange af Eders Velsignelser ere optegnede i Himmelen, og de ere hellige i Guds Aasyn, saalænge I ere trofaste, og saalænge føler han sig forpligtet til at velsigne Eder. Vi have derfor stor Aarsag til at være glade. Ingen af de Prøvelser og Gjenvordigheder, som vi maae gjennemgaae, ere for haarde, naar vi vide, at han er med os, og vi have hans Aand i vore Hjerter. Vi staae frem for Menneskene, og vi føle, at han er der, at en høiere Magt giver sig tilkjende til Gunst for os, og at han meddeler os det, der er nødvendigt for dem, vi tale til. Han velsigner os ogsaa, naar vi udføre Kirkens Ordinancer. Vi forrette Daaben, og

Vedkommende bevidne, at de ere blevne velsignede formedelst os. Vi lægge vore Hænder paa dem for at give dem Fred og Ro eller for at bekræfte deres Optagelse i Kirken, og de bevidne, at formedelst vor Administration fik de Fred i Sjælen, og den Hellig Aand blev dem given, og dersom vi blot ville holde os rene og hellige, vil Herren fremdeles være med os; han vil aldrig forlade eller svigte os, — Præstedømmets Magt vil tiltage hos os, og tilsidst vil den Tid komme, da Aanden vil sige formedelst Guds Tjenere: „Det er nok, nu kunne I vende hjem." Dersom vi ikke have brudt vore Pagter, hvor stor vil da ikke vor Glæde blive! Den Tid vil være et Forbillede paa den Dag, da Herren vil kalde os fra vor sidste Mission til Nationerne og sige: „Godt gjort, gode og trofaste Tjener; du har holdt mine Befalinger, gaae ind i mit Rige og tag af Frugten i min Viingaard." Vi kunne alle forestille os dette, og jeg haaber, at baade I og jeg skulle blive Deeltagere i disse store Velsignelser. Hvilken Gave kan vel være større end det evige Liv, evig Lyksalighed, Frelse og Ophøielse? Hvad kan vel være større, end naar alle de Velsignelser, der ere beseglede paa Eders Hoveder, blive udgydte over Eder i deres hele Fylde? Alt, hvad der er jordisk, forsvinder, naar det sammenlignes med den langt større Herlighed, som venter de Retfærdige.

Jeg har besøgt flere Conferencer i denne Mission og troer, at Brødrene i dem, som jeg har arbeidet i, have bestræbt sig paa at udføre deres Pligter retteligen, og at Herren har staaet dem bi. Dersom jeg derfor skal ræsonere analogisk, maa jeg uddrage den Slutning, at ogsaa Brødrene i de Conferencer, som jeg ikke har besøgt, have bestræbt sig paa at gjøre ret og leve efter Aanden af deres hellige Kald. Der kan naturligviis være Undtagelser, og vi have desværre Exempler paa, at ikke alle Ældster have været trofaste. Lad mig opmuntre Saadanne, dersom de maatte være her tilstede, at begynde paany og slutte den Pagt med Gud, at de ville gjøre Bedre i Fremtiden; thi dersom I give Rum for den Onde, vil han faae større Magt over Eder, og det, som I nu see paa med Afsky, kunne I engang komme til at betragte som Noget, der ikke er Ondt. Holder Eder selv rene og ubesmittede ifølge de Pagter, I have sluttet med Herren, og han vil komme dem ihu, og de ville blive krævede af Eder paa Dommens store Dag. Prøver altid at have Adgang til vor Fader og lever saaledes, at I kunne føle, at han har hørt og vil besvare Eders Bønner. Jeg haaber, at han vil velsigne os, medens vi ere her, og at vi alle skulle modtage meget af den Aand, som i fordums Tider blev udgydt over hans Tjenere, omendskjøndt den end ikke vil give sig saa synlig tilkjende som dengang, da den dygtiggjorde de gamle Apostler til at tale i fremmede Tungemaal, fordi disse Velsignelser ikke ville blive givne de Ældste i deres hele Fylde inden en vis Tid, nemlig naar Hedningernes Tider ere fuldkommede. Herren siger i en Aabenbaring, som indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog: „Formedelst Eder maa Ordet udgaae til Saliggjørelse for Zion og Israels Nationer, og for Hedningerne, saa mange, som ville troe, saa at de formedelst Eders Forvaltning maae annamme Ordet, og at Ordet formedelst deres Tjeneste maa gaae ud til Jordens Ender, først til Hedningerne, og see derefter skulle de vende sig til Jøderne, og da kommer Dagen, da Herrens Arm skal aabenbares i Kraft for at overbevise Nationerne, de hedenske Nationer, Josephs Huus, om Evangeliet til deres Saliggjørelse. — — Thi det skal skee paa den Dag, at Enhver skal høre Evangeliets Fylde i sit eget

Tungemaal og i sit eget Sprog af dem, der ere ordinerede til denne Kraft ved Medvirkning af Trøsteren, hvilken bliver udgydt over dem til Jesu Christi Aabenbarelse." (Pagtens Bog, 85de Afd. § 3.) Brødrene have hidindtil havt Herrens Bistand til at lære de Sprog, som have været talet af de forskjellige Nationer, til hvilke de ere blevne sendte, men den Dag vil komme, da han vil sende sine Fiskere og Jægere til de adspredte Stammer af Israel, og da vil der indtræde en Forandring. De ville tale de Sprog (over sex hundrede i Antal), som nu bruges af Levningen af Josephs Huus, og naar den Tid kommer, ville I blive talte iblandt disse Begunstigede, dersom I forblive trofaste. I ere blevne kaldte til et stort og helligt Kald; søger derfor at forherlige det, „thi Mange ere kaldte men Faa ere udvalgte."

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 168.)

Som vi før have sagt, skulde Menneskeslægtens dybe Nedværdigelse først have naaet sit Maal. Da skulde Evangeliet med alle dets Kræfter og Velsignelser blive indført formedelst Aabenbaring fra Himmelen. Den umiddelbare Røst fra den evige Verden skulde atter naae Jorden, og det store Værk begynde under den Almægtiges egen Opsigt og Bestyrelse.

Den falske og ubibelske Paastand, at en Deel af den Hellige Skrift, der blev given i et tidligere Tidsrum, muligviis kunde afskaffes, eller at Guds umiddelbare Indblanding i sine egne Skabningers og sine egne Børns Anliggender, maatte først nedbrydes, og den Almægtiges Hensigt og Ret til at regjere Menneskene saavel i timelig som aandelig Henseende maatte forsægtes. Mænd, der umiddelbart vare udsendte fra Gud, maatte følgelig fremstaae og lægge Grundvolden til saadanne Institutioner, som vare overeensstemmende med den himmelske Organisation. Hellige Engle eller præsiderende Authoriteter over de forskjellige Uddelinger maatte følgelig nedstige fra Himmelen og meddele Mænd i Kjødet den samme Magt og Myndighed, som de selv havde. En Strøm af aabenbarede Sandheder skulde begynde at flyde, og saaledes ogsaa dette Værk her paa Jorden staae i Forbindelse med de himmelske Magter og de Væsener, der ere gangne bag Sløret, og understøttes af dem ved deres Magt, Viisdom og Indflydelse; thi i det store Værk, Menneskeslægtens Gjenopreisning til dens oprindelige Bestemmelse, har saavel den Almægtige selv som alle de himmelske Magter deres Deel at udføre.

For at Evangeliet skal kunne udrette dette at gjenoprette den naturlige Styrke og Livskraft i Legemet, maae Jesu Christi Evangelium virke saaledes, at der bliver Ligevægt mellem Sjælens forskjellige Egenskaber og Sindsbevægelser; det maa undertrykke det Onde og udvikle det Gode, lære Mennesket at beherske sig selv og inspirere det formedelst en rigtig Kundskab

om Udødeligheden og en evig Fremadstriden; thi Legemets Sundhed og Livskraft afhænger af Ligevægt i Sindet, medens enhver Sindsbevægelse og Lidenskab skader og undergraver det physiske System.

Som et af de Midler, der bidrage til at befordre Helbreden, er de Helliges Indsamling fra Nationerne til et sundt Land, hvor de kunne iagttage Sundhedens Love, idet de ere befriede fra de gamle Landes Trældom, hvor Menneskene som oftest ere sammentrængte i snævre og usunde Gader eller indespærrede i mørke Fabrikker for at bidrage til Videnskabelighedens og Handelens Fremme paa Bekostning af Menneskers Helbred og Liv.

Foruden de Midler, vi allerede have berørt, er det høist nødvendigt, at Menneskene iagttage de evige og uforanderlige Love for Slægternes Forplantelse. Naar alt dette iagttages, vil det ufeilbarligen bidrage til, at enhver af de efterfølgende Generationer, som kommer ind i Verden, vil blive kraftigere og mindre udsat for Sygdomme, end Tilfældet er med den nu levende Slægt. De Generationer, der blive fødte og opdragne under Evangeliet og veiledte af den Almægtige formedelst hans Tjenere, ville gjennem Milleniet antage den ene Grundsætning efter den anden, der vil være egnet til at gjenopreise den faldne Menneskehed og fornye dens Livskraft, indtil et Menneske efter Esaiæ Sprog skal opnaae et Træes Alder. Den kraftige Constitution, Patriarkerne besad, vil lidt efter lidt vende tilbage — og som Følge deraf Menneskenes Levetid forlænges, og som Kronen paa det Hele skulle de Retfærdige, der døe, ifølge det Lys, i hvilket Evangeliet fremstiller Sagen, ikke sove i Jordens Skjød, men forvandles i et Øieblik for at opvaagne til nyt Liv og Udødelighed. Som et af de vigtigste Midler til denne Menneskeslægtens Gjenopreisning hører de ægteskabelige Institutioner, saaledes som Herren har fremstillet dem i sit Ord.

Som vi forhen have berørt, er Hovedaarsagen til Menneskenes Udartelse den herskende Misbrug af den Kraft, de besidde til Slægtens Forplantelse. De Fleste have tilladt sig en for Sundheden svækkende Omgang mellem Kjønnene, og ikke taget Hensyn til Guds Love, der forbyde Kjønnenes Omgang med mindre den er helliget ved Ægteskabet. Paa Grund af en feilagtig Opfattelse af Hensigten med deres Organisation have baade Mænd og Qvinder i deres Uvidenhed ødelagt meget af den Styrke og Livskraft, som burde have været bevaret ukrænket til kommende Væseners Liv, Kraft og Lyksalighed, og derved have de bragt en svag og udartet Slægt ind i Tilværelsen, tilligemed en Række af væmmelige Sygdomme.

Da Mormonismen indskjærper Reenhed baade i Tanker, Ord og Gjerninger, bidrager den selvfølgelig til, at de Hellige tæmme deres naturlige Lidenskaber. Tanken om Udødeligheden, i hvilken en Sidste-Dages Hellig seer Opfyldelsen af alle sine Forhaabninger om en evig Ophøielse, leder ham til at beherske sig selv og bevare sig reen og ubesmittet, idet han seer, at dersom han forbliver trofast mod alle Guds Befalinger, ville hans Børn og efterfølgende Slægt bidrage til at forhøie hans Herlighed, ligesom han ved at adlyde Guds Love befordrer sit eget Vel.

I Forbindelse med disse Anskuelser lærer de Sidste-Dages Helliges Religion os, at den Aand og de Tilbøieligheder, som Forældrene ere i Besiddelse af, have mere eller mindre Indflydelse paa deres Børn. Derfor maa de Hellige, som oven-for sagt, lære at beherske sine Lidenskaber, holde sig rene og ubesmittede og alene bruge de Evner og Kræfter, hvilke Gud har nedlagt hos Menneskene, overeensstemmende med hans Villie. Dersom dette

ikke iagttages, vil der nedlægges en Spire til urene Begjærligheder hos Børnene, hvilket „Mormonismen" lærer os, vilde være det Samme som at ødelægge vor Slægt og derved tillige tilintetgjøre vore Forhaabninger om Fremadskriden til Fuldkommenhed, Storhed og Magt — fraseet, at det i og for sig selv er en fordømmelsesværdig Synd i Guds Øine at nære urene Begjærligheder i Hjertet.

„Mormonismen" ansporer saaledes enhver Sidste-Dages Hellig til det, der er Ret, idet den gjør Fordring paa al hans Kjærlighed til det Gode og opflammer hans Haab om at behage en reen og hellig Gud, som ikke kan see paa Synd med den mindste Eftergivenhed. Disse Grunde, som have saa stor Indflydelse paa Menneskets eget Vel, blive indtrængende fremsatte af et bemyndiget Præstedømme, hvilket enhver sand Sidste-Dages Hellig kan bevidne formedelst Guds Aands Aabenbaringer til sig, at han veed, det er bleven paalagt Mænd her paa Jorden formedelst Engles Sendelse fra Himmelen og stadfæstet ved Jehovahs egen Røst. At modsætte sig denne Myndighed er det Samme som at sætte det evige Liv og sin Salighed paa Spil.

Ligesaa lidt som to modsatte Ønsker og Tilbøieligheder begge paa een Gang kunne faae Overhaand i eet og samme Hjerte, ligesaa lidt kan en sand Sidste-Dages Hellig give Plads for urene Tanker og Begjærligheder, hvilke maae vige ved Tanken om hans høie Bestemmelse. De Hellige see bedre end Andre af hvilketsomhelst Troessamfund, hvor vederstyggelig Ukydskhed er og hvilken Fordømmelse den vil paadrage dem, der gjøre sig skyldige deri; thi saaledes som Nutidens Sekterere betragter denne Synd, er dens skadelige Følger, forsaavidt Legemet angaaer, alene indskrænket til dette Liv. Men en Sidste-Dages Hellig, der betragter Menneskene som evige Væsener, — han, der seer, at Skjønheden, Storheden og Herligheden af hans tilkommende Tilværelse ganske er afhængig af, at han bevarer sig reen og ubesmittet her i denne Prøvestand, veed, at Ukydskhed vil have uendelige Følger for ham og hans Afkom.

De høie og omfattende Grundsætninger, hvilke „Mormonismen" fremstiller som ufeilbarlige Midler til Menneskeslægtens Gjenopreisning — de Lærdomme, den fremsætter for at bevare Kydskhed og Reenhed i alle Livets Forholde, vise at den er Guds Værk, og disse Læresætninger ere altsaa yderligere Beviser paa „Mormonismens" guddommelige Oprindelse.

8de Capitel.

Præstedømmet.

Vi ville nu henvende vor Opmærksomhed paa den Læresætning, som „Mormonismen" fremstiller angaaende Præstedømmet.

Det er overeensstemmende med enhver Sandhed i Naturen, at Universets store Overherre har et Regjeringssystem til at kontrollere de utallige Fornuftvæsener, som have deres Tilværelse paa de mangfoldige Kloder i Verdensrummet, og til at udføre hans Hensigter i alle hans Skabelser.

Der burde ikke behøves noget Beviis for Nødvendigheden af en Regjeringsorden iblandt Fornuftvæsener. Al vor Erfaring beviser tilfulde, at disse paa Grund af den store Forskjellighed, der er mellem dem, trænge ligesaa meget eller mere til et bestemt System af guddommelig Oprindelse som enhver anden Afdeling af Guds udstrakte Værk. Dersom det er nødvendigt, at den naturlige Verden skal styres efter evige og uforanderlige Love, for at dens Skjønhed og Storhed kan udfoldes, hvor

langt nødvendigere er det da ikke, at der skulde være et guddommeligt Regjeringssystem, der havde sit Udspring fra den samme Gud, som har frembragt og opholder de mangfoldige Verdener i Rummet i en saa skjøn og underfuld Harmoni, som den, vi overalt blive vaer i Naturen! Fra hvilken mere passende Kilde kunde vel et Regjeringssystem for Menneskeslægten udgaae, end fra ham, der har givet os Livet og tildeler os Føde og Klæder — samt Alt, hvad der er nødvendigt for at vedligeholde vor Tilværelse? Ligesom vi føle en indre Trang til en guddommelig Religion for at lære at kjende Hensigten mid vor Tilværelse og Noget om vor evige Bestemmelse, saaledes føle og forstaae vi ogsaa Nødvendigheden af et guddommeligt Regjeringssystem og bemyndiget Præstedømme til at forkynde Sandhedens Grundsætninger i deres rette Aand og Væsen. Naar vi ere blevne bekjendte med Tilværelsen af eet saadant Regjerings- og Opdragelses-System, da og ikke før kunne vi see Fuldkommenheden i vor himmelske Faders Foranstaltninger for vor Lyksalighed herneden.

Vi have lært formedelst de Aabenbaringer, som ere givne i de sidste Dage, at et saadant Regjeringssystem af guddommelig Oprindelse virkelig existerer, og at det (som vi have bestræbt os for at vise) er bestemt til engang at blive en Familieregjering, eller med andre Ord, til at gaae fra Fader til Søn, thi da den patriarkalske Regjeringsform er grundet paa Familieforholde, der sammenknytter det ene Menneske til det andet, og saaledes er stærk i sig selv, har alle de Egenskaber, som ere nødvendige for en menneskelig Regjering i social, religiøs og politisk Henseende. Denne Regjeringsform er altsaa den oprindelige og naturlige; men da Menneskeslægten i Tidens Løb blev mere og mere fordærvet og Kundskaben om Gud tabt eller fordreiet, har han formedelst sit vise Forsyns Styrelse til forskjellige Tider sendt sit Præstedømme til Menneskene, og har nu atter i de sidste Dage anbetroet denne Magt til Mænd, der saaledes staae paa Jorden som Guds Repræsentanter. Denne Magt har altid været anbetroet til Saadanne, som have beflittet sig paa Retfærdighed, øvet Tro paa Gud og have været lydige til alle Guds Befalinger. Denne Foranstaltning gjør, at Faderens Myndighed evindelig bevares i hans egne Hænder, idet Præstedømmet kun anbetroes dem, der ikke alene ville repræsentere hans Regjeringsmagt, men ogsaa hans Dyder og de herlige Egenskaber, der tilhøre hans Væsen. Men der, hvor Guds Villie har Overherredømmet, — der, hvor den himmelske Orden er grundfæstet i al dens Fuldkommenhed, saaledes som det er Tilfældet iblandt celestiale Væsener, der er Præstedømmet og den patriarkalske Regjering Eet og det Samme, — det er, denne dobbelte Magt beklædes af de samme Væsener.

Den patriarkalske Værdighed er altsaa den sande Grundvold til Præstedømmet. Men formedelst Evangeliets evige Sandheder ere Menneskene berettigede til at udøve deres Handlefrihed, hvilken aldrig kan tilintetgjøres. Omendskjøndt Menneskene saaledes i de henrundne Tider have forkastet den patriarkalske Regjeringsform og paa andre Maader ere blevne fordærvede, har dog Gud som en kjærlig Fader besluttet at frelse dem i rette Tid formedelst den himmelske Orden, der er grundet paa Familieorganisation, og har anbetroet de forskjellige Medlemmer af samme det hellige Præstedømme, eller Retten til at styre og forvalte i Guds Sted samt til meddele de Velsignelser og Rettigheder, som Menneskene stedse vilde have nydt, dersom de ikke havde forkastet Guds faderlige Regjering.

Saavidt Omstændighederne tillode det, indførte Jesus et saadant System, da han var her paa Jorden, og stod selv i Spidsen for samme og handlede i Guds Sted. Han ordinerede tolv Apostler til at arbeide under sig og til at være som Fædre for Folket; under dem stode de Halvfjerdsindstyves Orden og under disse igjen „Præster, Evangelister, Hyrder og Lærere.“

Jesus anbetroede Medlemmerne af dette Præstedømme en Myndighed, som Nutidens Christne skjælve ved at høre omtales, da de ikke vide Noget om den og eiheller bekymre sig derom. Jesus sagde til dem, han havde udkaaret: „Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne.“ „Sandelig jeg siger Eder: hvadsomhelst I binde paa Jorden skal være bundet i Himmelen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen.“ (Joh. 20, 23. Matth. 18, 18.) I Kraft af denne Myndighed fremsatte disse Himmelens Sendebud de Betingelser for Menneskene, paa hvilke deres Synder kunde blive tilgivne, sigende: „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse.“ (Ap. Gj. 2, 38.) De fattede deres Beslutninger med Myndighed, sigende: „Det er den Hellig Aands Beslutning og vor.“ (Ap. Gj. 15, 28.) De kaldte denne Kirkens Institution: „Sandhedens Piller og Grundvold.“ De indlemmede dem, der omvendte sig, i Guds Rige ved at døbe dem, og befriede dem fra Mørkets Magt og oversatte dem i Guds elskelige Søns Rige“; og naar de vare opsætsige, udelukte de dem af Menigheden og fældte Domme over dem, hvilke endog havde Indflydelse paa deres Skjæbne lige til Opstandelsens Morgen, idet de sagde med Myndighed: „En Saadan overantvorde vi til Satan til Kjødets Fordærvelse, at Aanden maa frelses paa vor Herres Jesu Christi Dag. (1ste Cor. 5, 5.) Her er en Myndighed lagt for Dagen, som selv var værdig for en Gud, idet de handlede i hans Sted og vare i Besiddelse af enkeel af de Egenskaber, der findes hos Fornuftvæsener i de evige Verdener.

Jesus indførte et saadant fuldkomment System, der bar Præget af dets guddommelige Oprindelse, og hvilket Paulus sammenligner med det menneskelige Legeme, hvis Lemmer ikke kunne sige til hverandre: „Jeg har dig ikke behov“, og ved en anden Leilighed siger han, at det ganske Legeme er understøtket af Hovedet og sammenføiet ved Ledemod og Baand“, medens en anden Apostel sammenligner Kirken med en „Bygning — et helligt Tempel, hvor Jesus Christus er Hovedhjørnestenen.“

Viisdommen i dette System bestaaer i Særdeleshed deri, at det var bestemt til at staae under Jehovahs egen umiddelbare Bestyrelse. Den store Magt, som Gud anbetroede Mennesker i Kjødet, var tilstrækkelig sikkret mod ethvert Misbrug, da den var grundet paa et System, som stod i Forbindelse med Aabenbaringens evigflydende Strøm, og bestemt til at benyttes under den Almægtiges egen Opsigt og Veiledning, og da Ihændehaverne af denne Magt bestandig havde Adgang til ham, vare de ikke udsatte for at tage feil. Den frygtelige og latterlige Lære, at den Almægtige vilde afskjære sig al Ret til mere at tale til Jordens Nationer eller til at foreskrive dem Love, og at han for Fremtiden vilde gjøre Menneskene afhængige af de forskjellige Bibeloversættelser med Hensyn til Kundskaben om deres evige Frelse, var dengang endnu ikke opfunden. Den Myndighed, der var overdraget Præstedømmet, var, som sagt, sikkret mod Misbrug i en Kirke, som var bemyndiget ved umiddelbar Aabenbaring, men en saadan Paastand om guddommelig Bemyndigelse af de Kirkesamfund, der

benegte Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring, det eneste Middel, hvorved man kan lære at kjende Guds Villie, er urimelig og latterlig.

Evangeliet lærer os, at saa stor, som den Magt var, der anbetroedes til Dødelige, og saa fuldkommen denne Organisation i sig selv er, saa er dog denne Institution blot et Led i den store Kjæde af et ophøiet og helligt System, der fra Evighed af har existeret i de himmelske Verdener, og som til forskjellige Tider er bleven udstrakt til denne Jord. Som Overhoved for denne Authoritet, der opfylder og behersker Himlene, præsiderer Faderen selv, og formedelst det evige Præstedømmes Lov er alt Liv og Lys samt al Viisdom og Magt forenet hos ham gjennem alle hans Skabelser. Der bliver aldrig foretaget Noget i hans mangfoldige Riger uden i hans Navn, og ham alene tilskrives Æren for al den Viisdom og alle de Velsignelser, som ledsage ethvert Foretagende. (Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Til de Hellige.

Naarsomhelst Gud har havt et Folk paa Jorden, som han har anerkjendt for sine Børn, og hvilke have troet paa et levende og af ham bemyndiget Præstedømme, ere de blevne hadede, foragtede og forfulgte. Denne Forfølgelsesaand begyndte allerede at give sig tilkjende i Verdens allerførste Tidsalder; Cain dræbte sin Broder Abel, og i de følgende Tider forfulgtes de Hellige og især dem, som Gud havde kaldet til at kundgjøre sin Villie iblandt Menneskene. Vi ville ikke opregne de Forfølgelser, som udøvedes mod Guds Folk og hans Propheter i den Mosaiske Tidsalder, ligesaa lidt som dem, de Hellige i Jesu og Apostlernes Dage maatte udholde af Sandhedens Fjender, men vi ville anstille nogle Betragtninger angaaende dette Punkt.

Alle, som troe eller foregive, at de troe Bibelen, indrømme, at de Hellige i Fortiden bleve uretfærdigen forfulgte, medens de paa samme Tid paastaae, at saadant Noget aldrig kan skee iblandt „civiliserede Nationer" i denne „oplyste Tidsalder". Hvis en saadan Paastand skulde vise sig at have været beføiet, maatte Paulus have taget feil. Naar han taler om Forfølgelser, siger han ikke, at der skulde komme en Tid, saalænge Verden er i dens nærværende Tilstand, da de Hellige kunde haabe at blive anerkjendte af den store Hob. Han siger derimod: „Alle, som ville leve gudeligen i Christo Jesu, skulle forfølges." Her er forudsagt med tydelige Ord, hvad de Hellige kunne vente sig, uanseet i hvilken Tidsalder de leve, og tillige indeholder dette Skriftsted et af de mange Kjendetegn, som skulde følge dem, der „ville leve gudeligen i Christo Jesu". Dersom den Dag skulde komme, da vi som et Folk vilde blive vel ansete blandt Sandhedens Fjender, vilde det staae daarligt til med vor „Gudfrygtighed".

I enhver Tidsalder, i hvilken Guds aabenbarede Villie har været forkyndt af hans sande Præstedømme, har der altid været nok af Saadanne, som paa forskjellige

Maader have søgt at standse Sandhedens Fremadskriden. De have gjerne taget sin Tilflugt til at forsøge paa at latterliggjøre de Grundsætninger, der ere blevne forkyndte, og dem, som have fremsat dem, og naar ikke dette Middel har lykkedes, har der aldrig manglet paa Rænker og List, ligesom Udførelsen af Guds Hensigter skulde være afhængige af Menneskene.

Vi have berørt dette Punkt til Trøst for de trofaste Hellige, som paa en eller anden Maade lide for deres Troes Skyld. Vi ville indstændigen paaminde Eder om at leve efter Eders hellige Religion og opfylde Eders Pligter mod Gud, mod hverandre indbyrdes og mod vore Medmennesker. Naar Nogen ønsker at høre Eders Vidnesbyrd, da aflægger det i al Ydmyghed og Sagtmodighed, men fremfor Alt, lader Eders Vandel prædike; thi derved ville alle gode Mennesker, som I maatte komme i en nærmere Berørelse med, engang blive nødte til at anerkjende Eders Retskaffenhed og gode moralske Forhold. Det gamle Ordsprog siger: „Gjerninger prædike høiere end Ord.“ Naar alle de Hellige bestandig vilde erindre sig dette, vilde de ogsaa altid være fulde af Herrens Aand og stedse føle sig glade og lykkelige under enhver Omstændighed, der maatte møde dem i Livet.

Imidlertid forvente vi dog ingenlunde, at Alle, som udgive sig for Hellige, skulde være det i Virkeligheden. Jesus sagde ved en vis Leilighed: „Himmeriges Rige er ligt en Vod, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags Fisk. Naar den er fuld, drage de den op paa Strandbredden, og sidde og sanke de gode tilsammen i Kar, men de raadne kaste de ud. Saaledes skal det gaae til ved Verdens Ende; Englene skulle udgaae og sanke de Onde ud fra de Retfærdige.“ Uagtet disse Jesu Ord, der ingenlunde kunne misforstaaes, fordre dog Menneskene i Almindelighed Mere af de Sidste-Dages Hellige, end hvad de selv vilde udøve, og det endskjøndt de paastaae, at vi bekjende os til en bedragersk Lære, medens de ifølge deres egen Paastand ere Medlemmer af Jesu Christi sande Kirke. Vi bestræbe os paa at lære Menneskene gode Grundsætninger, men om de ville antage dem eller ikke bliver deres egen Sag.

Vi ville gjentagende opmuntre de Hellige til at være trofaste og frimodige under alle Livets Forhold, i Medgang og Modgang, vidende, at „alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud.“

Notits.

Vore Bogagenter i Sverig underrettes herved om, at „Sammanlikning emellan bewiserna för Bibeln och Mormons Bog“ er nu udkommen paa Svensk.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1840. (Fortsat fra Side 172.)

Han var uden Fødemidler i flere Dage, men saasnart de fattige Hellige i Pottemagerierne erfore hans Stilling, forsynede de ham med det, han behøvede, idet nogle Søstre gik tyve Mile (engelsk) tilfods for at yde ham Hjælp. Han prædikede flere Gange for Debitorerne, besøgtes af Ældsterne Woodruf, Richards,

G. A. Smith, A. Gordon og Andre — og blev løsladt af Fængslet, da hans Forfølgere saae, at ved deres Opførselse kun udsatte sig for Beskjæmmelse. Dette snarere opmuntrede end nedslog de Ældste, da jeg ved deres Afreise fra Nauvoo havde opmuntret dem til at være ved godt Mod, thi nogle af dem vilde blive kastede i Fængsel, inden de vendte tilbage.

Tirsdag den 14de. Denne Dags Aviser berettede, at Øen Ternate (en af de Molukkiske Øer i Ostindien) den 14de og 15de Februar 1840 næsten var bleven ganske ødelagt ved Jordskjælv.

Torsdag.

Nauvoo i Hancock
County i Illinois,
den 14de Mai 1840.

Til Orson Hyde og John E. Page.

Kjære Brødre. Det glæder mig at erfare af Eders Brev, at Eders Mission voxer mere og mere. Det er en stor og vigtig Mission, som er værdig til at beskjæftige selv de Væsener, der omgive Jehovahs Throne. Endskjøndt den for Nærværende synes stor, saa have I dog nu først begyndt at fatte Storheden, Omfanget og Herligheden af samme. Dersom Noget er egnet til at interessere de Helliges Sind, til at vække deres ædleste Følelser og anspore dem til Virksomhed og Anstrengelser, saa er dette visselig Tilfældet med vor himmelske Faders herlige Forjættelser til Abrahams Børn, og det kan ikke feile, at jo Himmelens meest udvalgte Velsignelser ville blive udgydte i rigeligt Maal over dem, som ere beskjæftigede med at søge efter de Fordrevne af Israel og de Adspredte af Juda.

Brødre, I ere paa den Sti, som fører til evig Berømmelse og Ære, og saafremt I føle Interesse for Herrens Pagtesfolk, skal deres Fædres Gud velsigne Eder. Værer ikke mismodige paa Grund af Værkets Storhed; værer kun ydmyge og trofaste, og da kunne I sige: „Hvad er du, o store Bjerg! For Zerubabel skal du kastes ned.“ Han, som adspredte Israel, har forjættet, at han ogsaa vil samle dem. Dersom I derfor skulle blive Redskaber til Udførelsen af dette store Værk, vil han udruste Eder med Kraft, Viisdom og Kundskab og alle de Egenskaber, som ere nødvendige for Eder, medens Eders Sind vil udvides mere og mere, indtil I kunne omfatte Jorden og Himlene, naae ind i Evigheden og beskue Jehovahs mægtige Gjerninger i hele deres Mangfoldighed og Herlighed.

Som Svar paa Eders Spørgsmaale i Henseende til Oversættelsen og Udgivelsen af Mormons Bog, en Psalmebog, Kirkens Historie osv. vil jeg sige, at jeg ganske bifalder samme og giver mit Samtykke dertil med Undtagelse af Psalmebogen, da en ny Udgave, indeholdende et større Udvalg af Psalmer, snart vil blive udgiven her, hvilken jeg troer vil blive et Værk, som kan tjene til Rettesnor i denne Henseende. Saasnart den bliver trykket, skulle nogle Exemplarer blive sendte til Eder, og da kunne I lade den oversætte og trykke i hvilkesomhelst Sprog, I maatte ønske.

Dersom vi ikke skulle være istand til at sende Eder Sangbøger, og der skulde blive megen Efterspørgsel efter dem der, hvor I maatte være, da har jeg Intet imod, at I udgive den, vi nu have. Dersom I komme til at udgive Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog eller Psalmebogen, da ønsker jeg, at Forlagsretten til samme bliver sikkret i mit Navn.

Med Hensyn til Udgivelsen af hvilketsomhelst andet Værk, enten originalt eller Noget, som forhen har været udgivet, da maae I rette Eder efter Omstændighederne. Dersom I ansee det for nødvendigt at udgive Skrifter, saa gjør det; jeg har Intet derimod. Det vil være godt, at I

lægge Vind paa Tydelighed og Simpelhed i hvadsomhelst, I udgive, „thi min Sjæl fryder sig ved Tydelighed".

Jeg føler mig særdeles tilfreds med den Aand, der gaar igjennem Eders Brev, og, kjære Brødre, I kunne være forvissede om min hjertelige Medvirken og mine Bønner for Eders Velfærd og Held.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 174.)

Vi vendte tilbage til Pyramiderne og stege opad regelmæssige Steentrapper, der dog paa nogle Steder vare trykkede tilside af Buske og Smaatræer, og paa andre nedrevne formedelst store Træers Væxt, medens en Deel af dem vare i fuldkommen Stand. De vare tildeels prydede med Figurer af Billedhuggerarbeide og flere Rader af Menneskehoveder. Da vi havde klattret over den øverste Deel, der var ødelagt, naaede vi en Terrasse, som var bevoxet med Træer, og da vi vare komne over den, stege vi nedad en Steentrappe, hvorpaa vi kom ind paa en Plads, der var saa tæt bevoxet med Træer, at vi i Begyndelsen ikke kunde udfinde hvad Form den havde, men da vi havde faaet banet Vei med Øxen, forvissede vi os om, at det var en firkantet Plads med Trin af Stene paa alle Sider, næsten ligesaa fuldkomne som i de romerske Amphitheatre. Trapperne vare prydede med Billedhuggerarbeide, og paa Sydsiden omtrent paa Midten opad, der var trykket tilside af Rødder, var et kollossalt Hoved, hvilket sandsynligt skulde forestille et Portrait. Vi gik opad disse Trapper og naaede en bred Terrasse, firsindstyve Fod høi, hvorfra vi kunde overskue Floden, og var dannet ved den Muur, vi havde seet fra den modsatte Bred. Hele Terrassen var bedækket med Træer, og selv i denne Høide fra Jorden vare to kjæmpemæssige Ceibas eller vilde Bomuldstræer omtrent tyve Fod i Omkreds, som udstrakte deres halvnøgne Rødder halvtredsindstyve til hundrede Fod omkring, medens de bedækkede Ruinerne og beskyggede dem med deres vidtudstrakte Grene. Vi satte os ned paa Kanten af Muren og bestræbte os forgjæves at udforske de Mysterier, som vi vare omgivne af. Hvilket var det Folk, som havde bygget denne Stad? I Ruinerne af Ægyptens Stæder, selv i det saa længe tabte Petra, kjender den Fremmede det Folks Historie, hvis mægtige Værker omgive ham. Amerika, siger Historieskriveren, var befolket af Vilde; men Vilde kunde aldrig have opført disse Bygninger eller prydet disse Stene med Billedhuggerarbeide. Vi spurgte Indianerne, om hvem disse Arbeider vare af. De gave det dunkle Svar: „Quien sabe?" („Hvem veed det?")

Der var ikke Noget, der stod i Forbindelse med Stedet; det var ikke knyttet til saadanne Erindringer som Rom, Athen og „Verdens store Dronning paa Ægyptens Slette", men Bygnings- og Billedhugger-Kunst og alle de Kunster, der bi-

drage til at gjøre Livet behageligt, havde blomstret i denne uhyre Skov; Talere, Krigere og Statsmænd, Skjønhed, Ærgjerrighed og Storhed havde existeret, men vare forsvundne, og Ingen vidste, at Sligt nogensinde havde været til, eller kunde fortælle Noget om dets forbigangne Tilværelse. Bøger og videnskabelige Optegnelser ere tause angaaende dette Thema. Staden var fuldkommen øde. Man fandt ikke noget Spor af den hedengangne Slægt paa Ruinerne, ligesaa lidt som nogen mundtlig Meddelelse var naaet fra Fader til Søn og fra den ene Slægt til den anden. Den forekom os ligesom et forliist Skib midt i Havet, og hvis Master vare borte, dets Navn udslettet, dets Besætning omkommen, og Ingen til at give nogen Beretning om, hvorfra det kom, hvem det tilhørte, hvorlænge det havde været paa Reisen, eller hvad det var, som foraarsagede dets Forliis. Man kunde maaskee ved Hjælp af Skibets Bygningsmaade komme paa Spor efter, hvor det omkomne Mandskab havde været fra, og maaskee man slet ikke kunde udfinde det. Var det Sted, hvor vi sadde, et Citadel, hvorfra et ubekjendt Folk havde ladet Krigsbasunen lyde, eller var det et Tempel for Tilbedelsen af Fredens Gud, eller tilbade Indbyggerne Afguder, som de havde forfærdiget med deres egne Hænder, og havde de Stene, som laae foran os, været benyttede til Altere? Alt var indhyllet i et mørkt, uigjennemtrængeligt Mysterium, og Alt, hvad vi saae, forøgede samme. I Ægypten staae Levningerne af de kjæmpemæssige Templer i den tørre Sand i Ødelæggelsens hele Nøgenhed; her bedækker en uhyre Skov Ruinerne og skjuler dem for Øiet samt forhøier Indtrykket og den moralske Virkning, ligesom deres vilde Udseende end yderligere forhøier Interessen for dem.

Seent ud paa Eftermiddagen banede vi os Vei tilbage til vore Muldyr, badede os i den klare Flod tæt ved Muren og vendte tilbage til det afsidesliggende Huus. Vor taknemmelige Muldyrdriverdreng havde fortalt om sin skrækkelige Sygdom og vidunderlige Helbredelse af Hr. Catherwood, og ved vor Ankomst til det omtalte Huus traf vi en Mand af et sygeligt Udseende, hvilken, da han var nedbrudt af Koldfeber og anden Sygdom, bad os om Hjælp. En gammel „Dame", der var i Besøg hos Familien, havde agtet sig hjem samme Dag, men nu ventede hun i Haab om at blive helbredet for en Sygdom, af hvilken hun havde lidt i tyve Aar. Vor Medicinkasse blev bragt frem og Patienten tagen under Behandling. Hr. Catherwoods Berømmelse steg mere og mere ved hans Praktiseren som Læge, og allerede i Løbet af Aftenen havde han fire eller fem Qvinder og ligesaa mange Mænd under sin Behandling. Vi havde Meget at gjøre med den omtalte Dame, men han var forsigtig. Perkussionslaasene paa vore Pistoler tiltrak sig Mændenes Opmærksomhed, og da vi viste dem vort Kompas og andre Sager, foranledigede dette vor Ven fra San Antonio til at troe, at vi vare „meget rige" og „havde Begreb om Meget". Lidt efter lidt kom vi til at staae paa en venskabelig Fod med Selskabet med Undtagelse af Husets Herre, som fandt en Aandsbeslægtet i Muldriveren. Han havde taget et fast Fodfæste og var altfor stolt og haardnakket til at give efter. Vore nye Venner gjorde større Plads til vore Hængekøier, saa at vi bleve bedre gyngede om Natten.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverig. I Helsingland — fortæller en Meddeler til „Geflepoften" — saae jeg nylig et Grubeforetagende, som lover at blive storartet. Det Bjerg, hvori Gruben er bleven aabnet, bestaaer af det smukkeste Kvarts, man vil see. Maaskee findes der Guld eller Kobber under Kvartsen. Jeg gjorde Eieren, en Handlende, et godt Tilbud paa en Andeel i Gruben, men fik til Svar, at jeg først maatte være saa rig som Rothschild. — Disse Forhaabninger antages dog for at være temmelig sangvinske.

Grækenland, Den 28de Januar hævede der sig paa Santorins Rhed (i det græske Arkipilag) pludselig en lille vulkansk Ø op af Havet; den er 50 Metre lang og 12 Metre bred. Det er det fjerde Tilfælde af denne Art i et Tidsrum af 400 Aar.

Tyrkiet. Et af de smukkeste og rigeste Klostre paa Bjerget Athos, hvor der findes 20 græske Klostre, er blevet et Rov for Flammerne. Skaden anslaaes til 10 Mill. tyrkiske Pjastre (3/4 Mill. Rd.).

Donaufyrstendømmerne. Den 22de forrige Maaned var der et almindeligt Folkeopløb i Bucharest. Folket bemægtigede sig den regjerende Fyrste, og løslod ham først, efterat han havde frasagt sig Regjeringen. — Rusland havde allerede i Forveien sammentrukket Tropper ved Grændsen, hvilket nu ogsaa Østerrig skal have gjort.

Amerika. Et Jordskjælv i Orizaba i Mexiko. Fra Matamoras meddeles der følgende Skildring om et Jordskjælv, som den anden Januar anrettede store Ødelæggelser i Orizaba: „Kl. 6½ om Aftenen, da jeg sad ved Bordet, følte jeg pludselig min Stol bevæge sig under mig, og jeg blev greben af en frygtelig ængstende Følelse. Jeg hørte en skrækkelig Brusen og Susen, men ved en fortvivlet Kraftanstrengelse lykkedes det mig dog at komme ud i Gaarden. Haarene reiste sig paa mit Hoved, da Stalden, hvori der fandtes 15 Kreaturer og 3 Heste, styrtede sammen med et frygteligt Spektakel. Da Lampen endnu brændte i Stuen, kikkede vi derind, og det var et skrækkeligt Syn at see hele Huset, hvori der var 6 Værelser, gynge frem og tilbage som et Skib. Paa eengang lød der et frygteligt Knald, og hele Huset styrtede sammen. Paa samme Tid faldt Kuplen paa Bedehuset og Klokketaarnet samt mange andre Huse i Nabolaget. Den underjordiske Torden og Larm var stærkere, end om man kunde høre hundrede Tordenskrald paa eengang. Svingningerne og Stødene varede 40—45 Secunder. Vi følte en frygtelig Angst og Skræk, og det er min Overbeviisning, at enhver anden Livsfare er for Intet at regne mod den Følelse, man har, naar Jorden ryster under Ens Fødder, og man seer Alt styrte sammen rundtomkring sig. Havde jeg opdaget Bevægelsen faa Dieblikke senere, end Tilfældet var, vilde vi sikkert Allesammen være blevne begravede under det sammenstyrtede Huus; thi der var ikke mindste Tegn til, at der forestod en saadan Jordrystelse. Jeg paastaaer, at Faren i Slagets Tummel, ved Ildebrand eller i en Storm paa Havet er Smaating mod et Jordskjælv; thi i de nævnte Tilfælde kan man dog vine Faren og har Tid og Midler til at undgaae den, men naar Jorden ryster un-

der vore Fødder, og vi ikke kunne flygte, bliver selv det modigste Hjerte bange, og den kraftigste Tanke modløs. Gid jeg aldrig maa opleve Sligt; min Haand ryster endnu, idet jeg skriver dette og paany kommer til at tænke paa det frygtelige Optrin."

Blandinger.

En forbedret amerikansk Høpresse saaes paa den sidste Udstilling i New-York, hvor den daglig arbeidede i de Besøgendes Paasyn. Den drives af to Heste og gjør en Balle Hø færdig i otte Minuter. Hver saadan Balle har en Størrelse af c. 18 Cubikfod og veier 500 Pd. Dens Vægtfylde er omtrent den samme som Fyrretræets, og man kan deraf bedst slutte, hvor compact den er. En Ton (2200 Pd.) af det saaledes pressede Hø indtager et Rum af 8 Fods Længde, 4 Fods Brede og 2½ Fods Høide, og det Aktieselskab, som har dannet sig for at afbenytte den forbedrede Maskine i det Diemed at udføre det pressede Hø til Europa, haaber der at finde et villigt Marked, og at kunne levere en Ton presset Hø paa denne Side Oceanet for 5 Dollars (c. 9 Rd. Rmt.)

Londons Folkemængde. Ved et nyligt i Londons City afholdt offentligt Møde forelagde City-Cantsleren B. Scott Forsamlingen nogle statistiske Oplysninger om den gradvise Stigen af Folketallet i London, som vakte almindelig Opmærksomhed. Han regnede Londons Omfang efter Hovedstadens Politijurisdiction, der strækker sig sexten engelske Mile fra Charing-Cross. Dette Distrikt talte nu en Befolkning af 3,222,717 Mennesker. Fra 1801 til 1861 var Folkemængden stegen med 19⁶/₁₀ hver 10 Aar, saa at efter samme Forhold, disse 16 Mile om 50 Aar vilde være befolkede med 8,080,532 Mennesker. I 1801 vilde hvert Menneske ved en ligelig Fordeling af Afstanden have staaet 21 engelske Alen fra sin Nabo, og nu i 1866, vil der kun være 9 Alen mellem hver Person; men om 50 Aar vilde, under Forudsætning af den samme Tilvæxt indenfor det samme Rumfang, Indvaanerne i London blive saa tæt sammenpakkede, at de kun vilde faae Plads til at staae 6 Alen fra hverandre.

Osmann Pascha, Bosniens Gouverneur, har fornylig befalet, at enhver Bosnier, der undlader til Efteraaret at plante 40 Svedskeblommetræer, skal straffes med 3 Dages Fængsel og en Pengebøde. (Ifjor blev der udført næsten 250,000 Ctn. Svedsker til Østerrig.) Ligeledes har han bestemt, at Enhver, under Straf af 15 tyrkiske Groschen, skal faae et bestemt Maal Hvede og et bestemt Maal af en anden Kornsort. I enhver Landsby skal der indrettes et Sognelager, hvortil enhver Beboer skal levere et Qvantum Mais. At bande er blevet belagt med en Bøde af 5 Groschen, og den samme Straf ifalder den, der undlader hver Søn- og Helligdag at besøge Kirken eller Mosteen.

Til Emigranterne.

Mel.: Red, white and blue.

Tænk ei, naar til Zion I drage,
At Prøven er endt og forbi —
At Glæden I ene skal smage
Og strax vorde frelste og fri. —
Nei! — Guldet maa luttres i Ilden
Og vi vore Prøver bestaae —
Vi der kun vil nærme os Kilden
Og frelses, naar Maalet vi naae.

Tænk ei, at alene de Fromme
Og vise Jomfruer er der —
At Fristeren aldrig vil komme
I Zion de Hellige nær.
Nei! — Daarlige sees blandt de Vise,
Og Klinten blandt Hveden end groer,
Naar Himmelens Herre vil vise,
Hvo værdigen Zion beboer. —

Tænk ei Eders Gjerning har Ende
Og Zion er Dovenskabs Hjem —
At Gud sine Gaver vil sende
Til Dem, som ei selv stræber frem.
Nei! der kun Velsignelsen vindes
Ved Tro og utrættelig Flid —
Hvad nu hos de Hellige findes
Er Frugten af Arbeid' og Tid.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Regjering.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Søndagen den 14de August 1859.

(Fra „Journal of Discourses.")

Jeg er i dette Dieblik bleven opfordret til at tale til denne Forsamling om det theokratiske Regjeringssystem eller den Regjeringsform, som kaldes Guds Rige. Jeg vil oplæse nogle Skriftsteder hos Propheten Daniel med Hensyn til Regjeringen i Almindelighed.

„Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det skal bestaae evindeligen. Efterdi Du saae, at der blev afhugget en Steen af Bjerget, hvilket ikke skete med Hænder, og den knusede Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet, saa har den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal skee efter dette; og denne Drøm er fast, og Udtydningen derpaa er vis." (Dan. 2, 44. 45.)

„Du saae dette, indtil der blev en Steen afhuggen, hvilket ikke skete med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jernet og Leret og knusede dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knusede tilsammen, og vare ligesom Avner af en Lo om Sommeren, og Veiret optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg, og opfyldte al Jorden." (See 34te og 35te Vers.)

„Men Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, er givet til det Folk, som er de Hellige af de høie Himle; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle ære og lyde ham." (7 Cap. 27de Vers.)

Det Regjeringssystem, som blev indført strax efter Skabelsen, var det theokratiske, det vil sige, Skaberen var den store Lovgiver. Han beskikkede Regjeringsembedsmændene og indrettede Alt overeensstemmende med den himmelske Orden, saaledes som den havde existeret fra

Evighed af. Han indførte den samme Regjeringsform her i denne Skabelse, som den, han havde forordnet i sine andre Riger, de andre Verdener eller Skabelser, forsaavidt dens Beboeres Udviklingstrin og Omstændigheder tillode det. Derfor kaldes en saadan Regjeringsform med Rette Guds Regjering, da Herren er Lovgiveren og Indstifteren af Sammes Institutioner. Efter nogen Tids Forløb afvege imidlertid Menneskene fra Gud og forkastede de himmelske Institutioner, men da de alligevel troede, at et eller andet Slags Regjeringssystem var nødvendigt for at kunne kontrollere Folket og holde det i Tømme, indførte de deres egne Regjeringsformer efter den bedste Overbeviisning, de havde. Dette var Grunden til, at de forskjellige Nationer baade før og efter Floden indførte Regjeringsformer efter den menneskelige Viisdom, idet Nogle foretrak een Regjeringsform og Andre en anden. Nogle overdrog hele Regjeringsmyndigheden til en Regent, kaldet Keiser, Konge eller Monark; Andre lagde en Deel af Magten i Hænderne paa enkelte Personer, som man benævnede Adelsmænd, og atter Andre overdrog mere eller mindre af Magten i hele Folkets Hænder, medens Nogle dannede en Republik; men alle disse Regjeringsformer vare i een Henseende aldeles forskjellige fra den, som Gud havde indstiftet.

Da Herren har skabt Menneskene og er i Besiddelse af en uendelig Viisdom og Almagt, gjør han Fordring paa sin uomtvistelige Ret til at regjere dem, og dersom det er saaledes, har han ogsaa Ret til at foreskrive dem Love og bestemme hvilkensomhelst Regjeringsform, han maatte behage. Det er hans Rettighed, — og ethvert Menneske, naar det alvorligt overveier denne Gjenstand, vil være villig til at erkjende, at Gud visseligen har mere Viisdom, Magt og Kundskab til at kunne bestemme, hvilken Slags Regjeringsform, der vilde være bedst skikket for Menneskeslægten, end de endelige Væsener, han har skabt; men Menneskene ville ikke tillade ham at udøve denne Rettighed, hvilken uomtvistelig tilhører ham. De have anmasset sig Myndigheden og selv oprettet alle Slags Regjeringsformer, som ere eller have været paa Jorden i Løbet af de sidste sex tusinde Aar. Det er sandt nok, at Herren har havt en Haand med i Grundlæggelsen af de Love, som fandtes iblandt Israel, men endog det Folk gjorde paa Grund af deres Hjerters Haardhed Oprør imod de retfærdige og hellige Love, som Herren forordnede til deres Bedste, og ønskede sig Love af en forskjellig Slags, og en Regjeringsform, der mere stemte overeens med de fordærvede Nationers, som omgave dem. Israeliterne vare et haardnakket Folk og fandt Behag i at vandre efter Ægypternes Traditioner, og følge deres egne forfængelige Begreber, og da Jehovahs rene Lov blev dem given, var det Mere, end de vare villige til at holde, thi den var for reen for dem, idet de ønskede Noget, der stemte mere overeens med deres kjødelige Natur. Da Herren saae deres Hjerters Haardhed, tillod han Moses at give dem ifølge deres Ønske en underordnet Lov. Men denne Tillægs-Lov om kjødelige Bud hørte oprindeligen ikke til de rene theokratiske Love, som Herren agtede at indføre iblandt sit Folk. Mange andre Lovbud bleve givne til Israls Børn paa Grund af deres Hjerters Haardhed. Vi kunne derfor ikke antage, at hele den mosaiske Lovgivning var behagelig for Guds Aasyn, idet nogle vare givne i hans Vrede, paa det de Onde iblandt dem maatte støde an og falde, og ikke tillades at indgaae til Fylden af hans Hvile. Gud selv paabød de fleste af de mosaiske Love, medens Moses kun til-

føiede saadanne Lovbud, der vare passende for et oprørsk og haardnakket Folk.

Israeliterne vedbleve at styres mere eller mindre efter nogle af hine guddommelige Love, indtil Messiæ Komme, men de overtraadte dem ofte formedelst de Ældstes Vedtægter; de afvege ofte fra den levende Gud og tabte Aabenbarelsens Aand og Forbindelsen med ham. Rigets Kræfter, Rettigheder og Velsignelser, som vare bestemte til at vedblive iblandt dem, bleve tildeels tagne fra dem i forskjellige Perioder af deres Historie. I Tidens Midte kom Frelseren for at ophæve den Deel af den Mosaiske Lov, som var given for Overtrædelsers Skyld, og for at stadfæste den Deel, han havde bestemt, skulde vedblive, for Exempel de ti Bud, givne af Herren under Torden og Lynild paa Sinai Bjerg. Disse vare aldrig bestemte til at afskaffes ved Christi Lov, men da han kom, bleve de beholdte som en Deel af den høiere Evangeliets Lov. Guds Rige blev opbygget i Christi Dage under denne høiere Lov, men de Fleste af den jødiske Nation forkastede Evangeliet, ligesom deres Fædre gjorde i Ørkenen; de stødte det fra sig, og vilde ikke lade sig regjere ved det; derfor existerede Guds Rige kun tildeels og adspredt her og der, istedeefor at være forenet til et Hele. Guds Lov fandt i Christi Dage ikke Sted iblandt dem, naar vi betragte dem som en Nation; de lode sig ikke regjere ved den, som et Folk betragtet; de vilde ikke underkaste sig, men strede imod den. Derfor blev Riget, forsaavidt det existerede, efter nogen Tids Forløb taget fra dem og overgivet i Hedningernes Hænder.

Som Nationer betragtede modtoge ikke Hedningerne dette Rige, der blev dem tilbudt, men kun som enkelte Individer; der vare blot nogle Faa, som annammede Samme. Som Nationer betragtede forkastede de det ligesaavel som Jøderne. Skjøndt Guds Rige dengang i kirkelig Henseende blev bestyret efter Guds Love, var det dog ikke tilstrækkeligt samlet paa eet Punkt til at udøve nogen Indflydelse paa den nationale Lovgivning hos nogen af Nationerne paa den østlige Halvkugle. De enkelte Individer, som annammede Rigets Evangelium, levede adspredte i Landene i Østen under de forskjellige af Menneskene indstiftede Regjeringsformer. Denne Tingenes Orden vedblev indtil en kort Tid efterat Apostlerne vare faldne som Martyrer, da Menneskene igjen ganske afvege fra Rigets kirkelige Love. Der kom et Frafald, saa at Riget, som existerede i en adspredt og afbrudt Tilstand iblandt Hedninge-Nationerne, begyndte at tabe alle de Kræfter og Velsignelser, der tilhørte det; Helbredelsens Gave kom ikke mere tilsyne, — Prophetiens Gave existerede ikke længere, og saa fuldkomment og strækkeligt var Frafaldet, at man kunde igjennemvandre hele det østlige Kontinent uden at finde nogen Prophet, Apostel, Aabenbarer eller Nogen, som havde hørt Guds Røst eller modtaget nogen Aabenbaring fra ham. Da ophørte Syner, Engle viste sig ikke mere, Mirakler vare afskaffede, og ethvert Embede, enhver Kraft og Authoritet samt alle de Gaver, som udmærkede Guds Rige, eller i det Mindste den Regjeringsform, der lignede Guds umiddelbare Bestyrelse, ophørte iblandt de hedenske Folkeslag. Ligesom Jøderne før dem, tabte de Frugterne af Guds Rige, og de faa Hellige, der vare tilbage og i mindste Maade bevarede Troen paa den Sag, de havde hengivet sig til, bleve saa formørkede i deres Sind paa Grund af den overhaandtagende Ugudelighed og det almindelige Frafald, at de kun vare altfor værdige til at blive traadte under Fødder af de hedenske Nationer. Derfor kom alle Jordens Magter i Krig med alle de Menigheder, som bekjendte, at de

tilhørte Guds Rige, og de overvandt og udryddede dem af Jorden, og forsaavidt vi have nogen Kundskab derom, eristerede Guds Rige ikke mere paa den store østlige Halvkugle for et Tidsrum af omtrent sytten Aarhundreder.

Næsten sytten Aarhundreder henrullede saaledes over Hedningenationerne i Asien, Europa og Afrika, medens noget Saadant som Guds Rige var ganske ubekjendt iblandt dem. Det existerede hverken som et samlet Hele eller i en adspredt Tilstand. Istedetfor en Regjeringsform, der var theokratisk eller af guddommelig Oprindelse, fandtes ikke Andet end Keiserdømmer, absolute og konstitutionelle Monarkier, Kongeriger, Fyrstendømmer, Hertugdømmer, Republikker og forskjellige Masser af stridende og oprørske Elementer, der vare kastede om hverandre, og dersom de fandt Næring ved tilfældige Omstændigheder, vare de rede til at antændes og bryde ud lig en overstrømmende Lava, som opsluger Millioner af ulykkelige Væsener og oversvømmer alle Lande, samt udbreder Ødelæggelse, Elendighed og Død overalt, hvorhen den naaer.

Dernæst ville vi vende os til den store, vestlige Halvkugles gamle Historie. Den hellige og guddommelige Optegnelse, som kaldes Mormons Bog, underretter os om, at Guds Rige blomstrede i en høiere Grad der end i den østlige Deel af Verden. Paa den vestlige Halvkugle blev Guds Rige oprettet af vor Herre og Frelser, som viste sig personlig der efter sin Opstandelse. Han valgte tolv Apostler i dette Land til at forkynde Evangeliet og forvalte Rigets Love. De gik ud og prædikede, propheterede, udførte Mirakler, modtoge Aabenbaringer og forvaltede de guddommelige Love og Ordinancer med Myndighed, idet de kaldte og beskikkede de nødvendigste Embedsmænd samt ordnede Alt i enhver Afdeling af Riget, ligesom de underviste og opmuntrede de Embedsmænd, som havde en guddommelig Myndighed til at dømme, til at fuldbyrde Lovene og til at bestyre Alt ifølge den himmelske Konges Villie, hans, hvem de saae, hvis Røst de hørte, og hvilken de adløde i alle Regjeringens Anliggender. Dette var i Sandhed en theokratisk eller guddommelig Regjeringsform i dens fuldkomneste Reenhed. De gamle Israeliter i Amerika vare i det Hele taget et begunstiget og lykkeligt Folk. Deres største Settlementer vare i Central-Amerika og de nordligste Dele af Syd-Amerika. Omtrent tre hundrede Aar efter Christus strakte deres Settlementer sig imidlertid fra Cap Horn i Syden til de iisbelagte Regioner i Norden — fra Atlanterhavet i Østen til det stille Hav i Vesten. I forskjellige Dele af Landet vare store Stæder opbyggede, Kunster og Videnskaber blomstrede og Millioner af lykkelige Væsener glædede sig i en almindelig Freds og Frihedss Velsignelser. Denne Tingenes lykkelige Tilstand vedvarede i omtrent tre hundrede Aar, men da begyndte Folket at falde fra den sande Gud og at stride den Ene mod den Anden, idet de dannede en Mængde Sekter og Partier paa den vestlige Halvkugle, ligesom det skete i den gamle Verden.

Tilsidst tillodes den ene Deel af Nationen at overmande den anden. De, der overlevede de overvældende Straffedomme af Krige og Hungersnød, bleve kun tilbage for at synke ned i den dybeste Nedværdigelse og Elendighed. Deres Efterkommere kaldes af os de „amerikanske Indianere.“ Saaledes see vi, at Guds Rige, saavidt vi vide, ikke existerede hverken paa den østlige eller vestlige Halvkugle gjennem mange Generationer. Det blev ganske udryddet fra Jorden omtrent fire hundrede Aar efter den christelige Tidsregning, og paa hele Jordens Over-

flade var der ikke Andet tilbage end menneskelig Viisdom, menneskelige Regjeringssystemer, menneskelige Religioner, menneskelig Magt og menneskeligt Herredømme. Gud, Engle, Propheter, Aabenbarere og ethvert Spor af Guds Myndighed og Regjering vare udelukkede fra enhver Nation under Himmelen og fuldkommen udryddede fra Jorden. Dette var den formørkede, sørgelige og beklagelige Tilstand, i hvilken Aaret 1830 fandt Menneskenes Børn baade paa det vestlige Fastland og paa den store østlige Halvkugle.

Regjeringssystemer! Ja, man har Snese af dem i Europa, Asien og Afrika af alle Slags og i alle Skikkelser fra det stolte Monarki, som sønderknuser Millioners Frihed og Forhaabninger, indtil den ubetydelige Stammefyrste, der ubemærket vanker omkring med sin lille Flok af Halvtredsindstyve, idet Alle paastaae, at de regjeres efter visse Grundsætninger.

Medens Despotismens Jernlænker saaledes bandt Nationerne og holdt dem i Slaveri baade med Hensyn til Sjæl og Legeme, virkede Gud paa Columbus's Sind henimod Slutningen af det femtende Aarhundrede, og inspirerede ham til uden Frygt at begive sig ud paa det store Hav ved Europas Vestkyst, og veiledet ved en usynlig Magt opdagede han de nedtraadte og næsten fortvivlede Nationer i den nye Verden.

Det følgende Aarhundrede henrandt, i hvilket Tidsrum Despotismens Lænker begyndte at løsnes. Mangfoldige Dissentere udtraadte af den romerske Kirke, og protesterede mod mange af dens Vederstyggeligheder. Hele Nationer forsvarede deres Sag. Krigen rasede; Protestanterne strede mod Katholikerne, og Katholikerne mod Protestanterne, idet enhver Nation søgte at grundfæste dens af Menneskene dannede Religion ved menneske-

fra disse nye Religioner, dannede igjen andre Sekter, af hvilke de svagere bleve forfulgte af de stærkere, og enhver af dem blev mere eller mindre forfulgt af de respektive Regjeringer, fra hvis Statsreligion de vare udsprungne. Iblandt disse uligeartede Troessamfund og stridende Magter hørtes ingen Røst fra Gud, — der var ikke nogen Inspiration fra den Almægtige til at berolige de ophidsede Elementer — ingen Prophet eller Aabenbarer til at udpege Guds Rige og byde Nationerne velkomne.

Den menneskelige Viisdom i Religions- og Regjerings-Anliggender er Hovedaarsagen til al Splid og alle dens medfølgende Onder. Uenigheden iblandt de europæiske Nationer blev saa stor, at mange af de oprigtigste, ydmyge Sjæle forlode de gamle Lande for at undgaae Forfølgelse og Død, og landede først i Ny-Englands Stater 1620. Man kalder dem Pillegrimfædrene. De indførte Moralitet og gode Institutioner, uagtet deres Love i mange Henseender vare meget trykkende. De udgave strenge Love imod Hexeri, ligesom Connecticuts gamle bigotte Love da bleve indførte; men iblandt alle disse Pillegrime fandtes der ikke nogen theokratisk Regjeringsform. Vi finde kun Love, som indførtes ifølge vore Forfædres bedste Kundskab og Overbeviisning. Efterhaanden opnaaede de tilstrækkelig Kraft til at kunne modsætte sig Moderlandets Undertrykkelse. De besluttede at protestere imod Kongen af Englands Tyranni og Vold; dette var Begyndelsen til Revolutionskampen. Der opstod en ny Regjeringsform, som var grundet paa friere Grundsætninger.

Lader os erkyndige os om, hvorvidt denne Regjeringsform blev indført i Overeensstemmelse med Guds Sind og Villie. Vi troe, at da vore Forfædre afkastede det

den engelske Regjering havde lagt paa dem, vare de ikke alene inspirerede dertil, men Herren havde ogsaa Noget i Sigte, som han agtede at udføre. Hans Hensigter vare udfoldede for ham, og vore Fædre vare Redskaber til at udføre dem. De havde vundet deres Uafhængighed, affattet de forskjellige Paragrapher i Constitutionen og en Regjeringsform, der gav Folket Andeel i Statsstyrelsen og Ret til at vælge sine egne Embedsmænd, blev opretet. I Constitutionen bleve visse Rettigheder sikkrede Folket, saasom Trykkefrihed, Talefrihed og Ret til at emigrere fra den ene Stat til den anden og at nedsætte sig i hvilken Stat eller hvilket Territorium, de ansaae bedst passende. Magten til at forsvare sine egne Rettigheder blev lagt i Folkets Hænder; dersom derfor den offentlige Mening var til Gunst for de tilsikkrede Rettigheder, nøde Alle en vis Grad af Friheden. Dersom den almindelige Folkestemning derimod erklærede sig for, hvad der er Uret, maatte Minoriteten give efter, om den end havde Retten paa sin Side. Men dette var dog alligevel maaskee saa god en Regjeringsform, som det var muligt at oprette under de daværende Omstændigheder.

Vore tappre og haardføre Forfædre fremstode pludseligen midt under deres Tidsalders Tyranni og Undertrykkelse; Frihedens Stjerne var netop oprunden over Horizonten, og deres Sind var endnu indhyllet i den gamle Verdens tætte Taage, Traditioner, Skikke, Love og Regjeringsformer. Ifølge den Erfaring, de havde, vare de uforberedte for en theokratisk Regjeringsform og kunde ikke i den Grad som selv deres Børn fatte Storheden af den Frihed, hvilken saa pludselig blev dem til Deel. Førend de kunde udvide deres Frihed og søge at faae en renere og mere himmelsk Regjeringsform, maatte nogle Aar rulle hen, saa at de kunde faae Tid til at afkaste deres Traditioner.

Et halvt Aarhundrede randt hen, i hvilket Tidsrum Frihedsaanden blev dybt indpræget i Hjerterne paa den opvoxende Slægt. De begyndte mere fuldkomment at forstaae og udvikle de store og herlige Grundsætninger, som Constitutionen omfattede. Stolte af deres Institutioner og deres store Republiks Værdighed og Ære, begyndte de at troe, at deres Regjeringsform var fuldkommen, og at Intet kunde tilføies for at forøge dens Godhed og Storhed. Men med alt dette var det kun Begyndelsen til en uendeligt større og langt fuldkomnere Regjeringsform — en Regjeringsform, der var grundet paa guddommelige Love med alle dens Institutioner, Ordinancer og af Himmelens Gud beskikkede Embedsmænd. Men vore Forfædre, der netop havde brudt Lænkerne og afrystet Aaget, havde ikke den nødvendige Erfaring til at bevare den herlige Frihed, de havde tilkjæmpet sig. Endskjøndt de forfattede Constitutioner og overvandt en langt mægtigere Nation end den, de selv tilhørte, saa kunde de dog ikke aflægge deres Traditioner, og derfor vare de eller ikke beredte til at faae en Prophet opreist iblandt sig, der kunde sige: „Saa siger Herren."

Efterat Nationen havde kjæmpet sig fremad, og havde vundet i Kundskab, Magt og Erfaring, bevaret sin Uafhængighed og Frihed omtrent i et halvt Aarhundrede og havde gjort hurtige Fremskridt i Oplysning og Udvikling, idet Folket nød Frugterne af Friheden baade i physisk, moralsk og regeligiøs Henseende, besluttede den Almægtige at gjøre sin Ret gjældende og at oprette et Rige, som skulde bestaae evindeligen efter Sandhedens evige og uforanderlige Grundsætninger — et Rige, der aldrig kunde rystes eller ode-

lægges, om end Himmelen og Jorden skulde forgaae med et stort Bulder.

Herren saae, at der var een Nation paa Jorden, hvor han kunde begynde det store Værk — hvor en guddommelig Regjering kunde bestaae, idet den var berettiget til al den Frihed og Beskyttelse, som i den herlige amerikanske Nation er sikkret alle de forskjellige Religionspartier. Guds Rige kunde ikke oprettes uden at han kaldte de nødvendige Embedsmænd, inspirerede Mænd paa Jorden og aabenbarede sine Love, saalænge denne Republik vælger sine egne Embedsmænd og udgiver sine egne Love.

Den amerikanske Congres gjør ikke Paastand paa at være inspireret af Herren. Ordføreren, der indtager den høieste og hæderligste Stilling i det lovgivende Kammer, er ikke en Prophet; han fremsiger ikke et eneste Ord som Herrens Lov; ei heller siger Senatets Præsident: „Saa siger Herren," men alle denne høie Forsamlings Raadslagninger og Beslutninger ere Følgerne af menneskelig Viisdom. Man vilde ikke tillade, at en Guds Prophet skulde staae frem og forreskrive Nationen Love; man vilde vise ham Døren. Man vilde kalde paa de Embedsmænd, som ere beskikkede til at overholde Orden i den Forsamling, for at skaffe saadan En bort. Det er meget sandsynligt, at de vilde sige: „Vi ville ikke lytte til ham et Øieblik, om han end paastaaer at være inspirert, at have havt himmelske Syner, at have seet Gud og talt med ham Ansigt til Ansigt, ligesom Moses, Abraham, Isak og Jakob gjorde. Vi ville dog lade ham vide, at han ikke maa komme iblandt os for at foreskrive os, hvad Slags Love, vi skulle udgive. Dette er ikke nogen theokratisk Regjeringsform, og derfor ville vi ikke lytte til ham."

I forrige Tider finde vi endog, at Propheter og Aabenbarere vare i Besiddelse af kongelig Magt. Nebucadnezar kunde i al sin Herlighed give Agt paa Propheten Daniel og lytte til Udlæggelsen af hans egen Drøm. Han troede paa Propheter; men Menneskene i vore Dage ere saa langt afvegne fra den theokratiske Regjeringsform, at de aldeles ikke troe paa Saadant som Drømme og Syner fra Gud. Derfor vilde det være saare vanskeligt for en saadan Mand som Daniel at nærme sig den lovgivende Forsamling, som aarlig træder sammen i Capitoliet i Washington.

Jeg har ofte i mit Sind sammenlignet den Tro, som findes iblandt Nutidens Christne og den, der fandtes hos de gamle Ægypter og Babylonier. Saa ugudelige, som disse Nationer vare, saa troede de dog paa Prophetier og Aabenbaring; de modtage en Prophet. Derfor see vi, at Ægypterne ophøiede en Joseph fra Fængslet, fordi han havde havt en Drøm, og fordi han gav den sande Udtydning deraf. Pharao sagde: „Der er Ingen iblandt os, som er saa skikket til at ordne, styre og lede denne Nations Anliggender, som denne Mand. Han har havt en Drøm. Herren har aabenbaret ham Noget angaaende vor fremtidige Skjæbne — hvad der skal finde Sted i Ægypten og omkringliggende Lande. Herren har aabenbaret ham, at der skal blive syv frugtbare og syv ufrugtbare Aar. Hvilken er saa godt skikket som han til at staae mig nærmest i Myndighed for at styre og lede Alt med Hensyn til den sig nærmende Hungersnød? Lad ham blive ophøiet og æret."

Vilde man saaledes ære en Prophet i vore Dage? Nei. Man vilde sige: „Han er en Sværmer og Bedrager og er ikke skikket til nogetsomhelst ansvarsfuldt Embede." Det store Babylons Indbyggere — en af Jordens meest bekjendte Nationer, som var skreden vidt fremad og

havde gjort store Erobringer, indtil Jøderne og alle omkringboende Folkeslag vare blevne undertvungne, troede dog alligevel paa Propheter, og den store Konge Nebucadnezar, der i al sin Storhed og Pragt sad paa sin Throne, havde en Drøm, og han troede, at den havde Noget at betyde. Han foragtede ikke Aabenbarelsens Aand, saaledes som den amerikanske Congres eller Nutidens Regenter og Jordens Store vilde gjøre, men han troede, at den gav tilkjende, hvad der skulde skee i Fremtiden og han lod en Proklamation udgaae til alle Vise i Babylon, idet han befalede, at de skulde sige ham Drømmen og dens Udtydning, eller de skulde døe. Just som man stod i Begreb med at udføre Kongens Dom at henrette Babylons Astrologer og vise Mænd, udbrød Daniel: „Hvorfor kommer saa hastig en Dom fra Kongen?“ og forlangte af Kongen, at der skulde gives ham Tid, saa vilde han sige Kongen Udtydningen paa Drømmen. Formedelst Troens Bøn aabenbarede Herren Hemmeligheden for Daniel, som fremtraadte og sagde: „Du Konge saae, og see, der var et stort Billede, det samme Billede var stort, og Skinnet deraf var herligt for Dig, og dets Anseelse var forfærdelig. Det samme Billedes Hoved var af fiint Guld, dets Bryst og Arme af Sølv, dets Bug og Lænder af Kobber. Dets Been var af Jern, dets Fødder en Deel af Jern og en Deel af Leer. Du saae dette, indtil der blev en Steen afhuggen, hvilket skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jernet og Leret og knusede dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knusede tilsammen, og vare ligesom Avner af en Lo om Sommeren, og Veiret optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg, og opfyldte al Jorden. Det er Drømmen, og Udtydningen derpaa skulle vi sige for Kongen.“

Jeg vil nu anføre Indholdet af Udtydningen. Det store Billede, som Du saae forestiller de efterfølgende Riger i Verden lige ned til den Tid, da Guds Rige skal opreises. Guldhovedet er det store Rige, over hvilket Du regjerer (Babylon); Brystet og Armene af Sølv forestille et andet Rige, der skal blive ringere og følge efter dit Rige, hvilket alle Bibelfortolkere ere enige i, var det mediske og persiske Rige. At Bugen og Lænderne ere af Kobber forestiller det Rige, der skal følge efter de Meders og Persers, hvilket Alle vare enige i var det macedoniske eller græske Keiserdømme. Benene af Jern er det næstfølgende Rige, hvilket skal faae et almindeligt Overherredømme. Alle stemme overeens i, at det fjerde Rige er det romerske Keiserdømme. Fødderne af Jern og Leer forestille de ti Riger, der skulde udspringe fra det sønderlemmede romerske Keiserdømme. De svage og søndersplittede Riger skulde vedblive at existere paa Jorden, indtil Guds Rige skulde opreises i de sidste Dage.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Det er os kjært at kunne meddele de Hellige, at Herren har velsignet sine Tjeneres Arbeide i det forløbne Qvartal af dette Aar, saa at der er døbt i Danmark 215 Personer, i Sverrig 92 og i Norge 48, eller tilsammen 355 Sjæle. Paa enkelte Steder har der været nogle smaa Forstyrrelser og Forfølgelser, dog ikke af nogen alvorlig Betydning. Forsamlingerne have paa de fleste Steder været godt besøgte og mange gode Conference-Møder afholdte, ved hvilke vor elskelige Broder N. Wilhelmsen har mødt paa vore Vegne. Distrikts- og Conference-Præsidenter have givet os opmuntrende Skildringer over Værkets Fremgang i deres respective Arbeidsmarker, og vi ere disse vore Brødre meget forbundne for alle skriftlige Meddelelser, som det skulde være os kjært at indføre, om Pladsen i „Stjernen" tillod det. Imidlertid maae vi nøie os med at anføre, at vi ere Herren meget taknemmelige for Brødrenes Trofasthed, og for den Velsignelse, som har kronet de Ældstes Bestræbelser at udsprede Evangeliet og at være Redskaber til at frelse mangen en Sjæl fra det Onde, fra Vankundighed og Mørke. Om det end er møisommeligt, besværligt, ja endog undertiden livsfarligt at være det sande Evangeliums Forkynder, saa er det dog en herlig Gjerning i Bevidstheden om, at vi som lovligen kaldte kunne udføre Herrens Villie og vide os bevarede, saalænge vi gjøre Ret og tilsidst belønnede, naar vor Gjerning er udført og Herrens Rige har seiret; thi visseligen skal den „lille Steen, som ikke er afhugget med Menneskehaand, rulle indtil den bliver et stort Bjerg, som opfylder hele Jorden." (Dan. 26.)

Beskikkelser.

Ældste John Fagerberg til at præsidere over Skaane Conference.

Ældste Gustaf Ohlsson til at præsidere over Norrkøpings Conference.

Ældste Frederik C. Andersen til at præsidere over Gøteborg Conference.

Ældste Lars P. Edholm at præsidere over Stockholms Conference saavelsom Norrlands.

Ældste C. C. A. Christensen at eftertræde George M. Brown som Præsident over Christiania Conference i Norge.

De aftrædende Ældste F. Jonassen, C. F. Rundqvist, J. Larsen og M. Cederstrøm, der have været gode og trofaste Mænd i deres Pligters Udførelse, beskikkes til at assistere de tiltrædende Ældste indtil de emigrere.

C. Widerborg,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Betragtninger over „Mormonismens“ Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star“)

(Fortsat fra Side 185.)

Han regjerer Evighedens vidtudstrakte Herredømmer formedelst sine udvalgte Sønner, der ere hans Repræsentanter i alle hans mangfoldige Riger og Skabelser, da de have opnaaet en saadan Grad af Fuldkommenhed, som er deres høie og hellige Kald værdig, og ere blevne opdragne af ham, indtil hans herlige Egenskaber afspeile sig hos dem i deres hele Væsen.

Hans Søn Jesus Christus er hans Repræsentant for denne Jord og regjerer den for sin Fader. Da Jesus i enhver Henseende er sat til at være det Samme for denne Jords Beboere, som Faderen er for ham, udøver han — ifølge den ham overgivne Myndighed — den samme Magt som en almægtig Gud, forsaavidt denne Skabelse angaaer. Derfor sagde han: „Ingen kommer til Faderen uden ved mig,“ — og derfor er der ogsaa paa et andet Sted skrevet: „Der er ikke Frelse i nogen Anden; thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Menneskene, ved hvilket vi skulle vorde frelste.“ Da Jesus saaledes er bestemt til at være en Frelser for Alle, følger det af sig selv, at Alt maa udføres i hans Navn eller ifølge Bemyndigelse fra ham.

Jesus er derfor „Sandheden, Veien og Livet“ for hele Menneskeslægten. Hele Evighedens Majestæt og Storhed, — alle Viisdommens, Sandhedens og Kundskabens Nøgler ere ham anbetroede af Faderen forsaavidt det Herredømme angaaer, over hvilket han har bestikket ham til at præsidere. Der er ingen Sandhed, ingen Velsignelse, intet Gode af hvilketsomhelst Slags, hvilke Jordens Beboere kunne erholde af Faderen, uden formedelst Jesum Christum. Alt, hvad Faderen skjænker, er formedelst ham, og derfor er der heller ikke nogen Velsignelse eller Frelse at vente fra Himmelen hverken i dette eller det tilkommende Liv uden formedelst ham. Ja, i Sandhed, vi kunne ikke engang saa meget som lære at kjende Faderen uden ved ham, og derfor er der ogsaa skrevet: „Ingen kjender Faderen uden Sønnen, og hvem Sønnen vil aabenbare ham for.“ Da han altid har været trofast i at udføre Faderens Villie og fremme hans Hensigter, har han ogsaa stedse en uindskrænket Magt i sin Virkekreds og Ret til at udføre Alt, hvad en Gud havde at udføre. Til at stadfæste dette, er der skrevet: „Faderen dømmer Ingen, men har overgivet Sønnen al Dom, paa det Alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen;“ og saaledes forholder det sig med alt Andet, som angaaer vor Saliggjørelse: Alt er overgivet til Sønnen, og Alle ere opfordrede til at ære ham, ligesom de ære Faderen selv, da han er som en Fader for os med Hensyn til Alt, hvad der angaaer vor evige Frelse, og iklædt den samme Magt, som han, i Kraft af det evige Præstedømme, hvilket han har modtaget af ham, idet han blev „helliget og indviet“ formedelst en Ed og Pagt „til at være en Ypperstepræst evindeligen efter Melchizedeks Orden.“

Skjønheden og Storheden i dette Regjeringssystem, der er grundet paa det hellige Præstedømmes Lov, og i hvilket Jesus er vort Forbillede, ligger deri, at vor evige Fader fordrer, at saavel han

som enhver af hans øvrige Sønner, hvilke ere hans udvalgte Repræsentanter, skulle vise en ubetinget Lydighed mod ham som deres Overhoved. For at denne Organisation skal kunne virke med Kraft og Faderen fuldkommen være istand til at styre og regjere de mangfoldige Verdener formedelst sine Tjenere, maae de aldeles lægge deres egne Tilbøieligheder, Ønsker og Attraaer tilside og i Alt underkaste sig hans Villie. De maae tage Frelseren til deres Mønster, betragtende ham og hans Villie som deres Rettesnor i Alt, idet de drikke af Livets Kilde, indtil de blive fulde af Herrens Aand, — Faderens Villie bliver deres, og de ganske have lært at beherske enhver af deres Følelser. Da Jesus handlede saaledes i enhver Henseende, kunde han sige: „Jeg gjør Intet, uden hvad jeg seer min Fader gjøre," og: „Jeg taler ikke Noget af mig selv, men hvad jeg hører, det taler jeg." Derfor erklærede han ogsaa høitideligt, at han ikke var kommen for at gjøre sin egen Villie, men hans, som havde sendt ham. Bestandigheden og Fuldkommenheden af den Plan, som i de evige Verdener var lagt med Hensyn til et bemyndiget Præstedømme, dreier sig om dette Punkt. Vor Herres Jesu Christi Fader var just det Samme for ham, som han er for Andre, nemlig „Veien, Sandheden og Livet." Maaden, hvorpaa Jesus blev Veien, Sandheden og Livet for dem, over hvilke han var ophøiet, var den ubetingede og fuldkomne Lydighed, Hengivenhed og Kjærlighed, som han stedse udviste mod sin Fader, og hvilke herlige Egenskaber ganske gjennemtrængte hans hele Væsen. Derfor var Herredømmet over Jorden og Omsorgen for hele Menneskeslægtens Frelse i sikkre Hænder. Den Almægtige kunde regjere ligesaa fuldkomment og med ligesaa megen Ære og Værdighed formedelst ham, som om han selv umiddelbart førte Regjeringen, da Jesus havde gjort det til sin Hovedopgave at være Eet med ham i alle Ting. Han underkastede sig med Glæde sin Faders Villie og søgte af sin ganske Sjæl hen til ham for at erholde Lys, Sandhed og Veiledning, idet han tog ham til Mønster i Alt, hvad han gjorde, og tillagde sig aldrig selv Æren, men værnede om sin Faders Rettigheder, da han anerkjendte hans Overherredømme i Alt, og tilskrev ham al den Viisdom og Godhed, som han altid lagde for Dagen.

Her have vi altsaa et herligt Exempel paa den Aand, der besjæler det sande Præstedømme, saaledes som det er fremstillet af En, der staaer nærmest Jehovahs Throne, og i alle de forskjellige Grader, i hvilke det existerer, er det i Hovedsagen ganske det samme. Enhver Guds Tjener udøver i sin Virkekreds den selvsamme Magt paa de samme Betingelser, nemlig, at han forbliver trofast og stedse viser Lydighed mod dem, der ere stillede over ham. Fra den mindste Green af denne Regjering indtil de mægtigste Verdenssystemer er Principet evindeligen det samme. Hovedet for enhver Afdeling af Guds Præstedømme er just det Samme for sine Underordnede, som hans Foresatte ere for ham, og er det Middelpunkt, der meddeler Lys, Sandhed og Myndighed i sin Sphære, og følgelig har han ogsaa samme Krav paa Lydighed. Derfor var det, at Jesus efterat han saa fuldkomment havde underkastet sig hans umiddelbare Overhoved, fordrede af dem, der stode under ham i Værdighed, at de skulde søge hen til ham for at erholde Lys, Sandhed og Veiledning, ligesom han søgte hen til sin Fader for at faae disse Velsignelser. Derfor sagde han: „Jeg er det sande Viintræ; I ere Grenene. Uden I blive i mig, kunne I ikke bære Frugt." Man lægge vel Mærke til, at han ikke sagde: „Uden I blive i Faderen," men, „uden

I blive i mig,“ fordi han ifølge det evige Præstedømmes Lov var beskikket til at være som en Fader for dem i Eet og Alt. I hans bekjendte Bøn beder han ikke om, at hans Disciple maatte være Eet i Faderen, men han siger: „Fader, jeg beder Dig, at disse maae være Eet i mig.“ At være Eet med ham var Alt, hvad de havde at gjøre. Hvad det angik at være Eet med Faderen, var hans egen Sag.

(Sluttes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1840. (Fortsat fra Side 188.)

Som Svar paa Eders Forespørgsel i et foregaaende Brev med Hensyn til de Halvfjerdsindstyves Pligt at ordne Menighedernes Anliggender osv. maa jeg sige, at det er mere de Halvfjerdsindstyves særegne Pligt at prædike Evangeliet og stifte Menigheder end at have Opsyn med dem, hvilket bør overlades til en Overpræst. Dersom en Saadan skulde være forsømmelig i sin Pligt, og enten føre Menigheden paa Afveie eller tillade, at dette skete, og han vilde afvige fra Herrens Ordinancer, da er det Pligt for en af de Halvfjerds, der handler under de Tolvs særegne Bestyrelse, at begive sig til vedkommende Menighed, forsynet med den tilbørlige Fuldmagt, og dersom Majoriteten af Medlemmerne bifalder det, bør han skride til at ordne Menighedens Anliggender; ellers kan han ikke have nogen Myndighed til at handle.

Joseph Smith, jun.

Fredag.

Til Udgiveren af Millennial Star.
Ledbury i Herefordshire,
den 15de Mai 1840.

Kjære Broder! Idag fjorten Dage siden forlod jeg tilligemed Brødrene Young og Woodruff dette Sted for at besøge flere

Evangeliet først var bleven prædiket af Broder Woodruff, og efterat vi havde besøgt adskillige Steder i Herefordshire, Worchestershire og Glochestershire, hvor vi prædikede hver Dag, og det baade Dag og Nat — samt forvaltede Evangeliets Ordinantser ifølge Aandens Veiledning, ere vi nu atter idag trufne sammen. Ældste Kingston er iblandt os; han har fuldkommen opoffret sig til at prædike Evangeliet. Ved at sammenligne Rapporterne erfarede vi, at der i de to sidste Uger er døbt 112 og confirmeret omtrent 200; 2 ere blevne ordinerede til Ældste, omtrent 20 til Præster og 1 til Lærer, og de Helliges Antal paa disse Kanter udgjør nu omtrent 320. Grenene ere smaa, Brødrene meget adspredte og deres Arbeidsmark saa stor, at Høstfolkene hverken kunne besøge hverandre eller see hverandre uden Teleskop.

Der ere mange Døre aabnede for Evangeliet, men vi kunne ikke besætte dem; vi modtage næsten fra alle Kanter Anmodning om at komme og prædike, men vi kunne ikke overkomme det. O, om de Hellige vilde bede Høstens Herre at udsende flere Arbeidere i sin Viingaard!

Jeg har idag modtaget et Brev fra min Søster i Massachusetts (Nordamerika),

gamle Faders Død. Tillige meddeler hun den glædelige Efterretning, at Herrens Værk ruller fremad i den Deel af Landet. En saadan Meddelelse bringer vore Hjerter til at fryde sig endog i Bedrøvelse.

Deres Broder i den evige Pagt.

Willard Richards.

Ældsterne Young, Woodruff og Richards holdt en Conference for de Hellige i Gadfield i Elm Kapel Søndagen den 17de, og Mandagen den 18de samledes Brødrene i Ældste Kingstons Huus til et The-Selskab, hvor vi tilbragte Tiden med at bede, synge, confirmere og ordinere, og omtrent 20 bleve døbte. Saaledes fortsatte de deres Arbeide indtil Onsdagen den 20de, da de Alle befandt sig paa Toppen af Herefordshire Beacon og indenfor de gamle Fæstningsværker. Efterat de havde holdt Bøn, udtrykte de deres Følelser angaaende Kirkens Anliggender, og da de havde erholdt Penge af Broder John Benbow og andre Brødre til Trykningen af Psalmebogen og tildeels ogsaa til Udgivelsen af Mormons Bog, enedes de om, at Ældste Young strax skulde begive sig til Manchester og træde sammen med sine Brødre, der forhen vare bestikkede tilligemed ham, til en Committe for Trykningen af Psalmebogen, og besørge 3,000 Exemplarer trykkede uden Ophold. Tillige enedes de om, at 3,000 Exemplarer af Mormons Bog med vedføiet Indholdsregister skulde trykkes og gjøres færdig med saa liden Opsættelse som muligt, og at Bogens Udstyring skulde overlades til Committeens Forgodtbefindende. Deres Beslutninger bleve nedskrevne og undertegnede af Ældsterne Willard Richards og Wilford Woodruff, medens Præsident Young strax begav sig paa Veien til Manchester og besøgte George A. Smith, som ganske bifaldt „Beacon-Conferencens Beslutninger.

Søndag den 24de var jeg sammen med de Hellige, og Mandagen den 25de besøgte jeg Bogtrykkerne for at erkyndige mig om deres Priser osv.

Preston, den 25de Mai 1840.

Til Præsidentskabet, Høiraadet og Biskoppen for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Commerce. — Vi anbefale de Brødre og Søstre til Eders Opmærksomhed, hvilke have Anbefalingsbreve fra os under Dags Dato, og bede, at I vilde gjøre Alt, hvad I muligviis kunne for dem, thi jeg troer i Sandhed, at de have den fuldkomneste Tillid til Eder og med Glæde ville modtage Eders Raad og Underviisning — samt beredvilligen underkaste sig Kirkens Orden og Regler. De have vore Velsignelser, og vi haabe, at deres fremtidige Vandel ogsaa vil berettige dem til Eders og hele Kirkens Velsignelser i Almindelighed. Det fryder os at kunne sige, at Guds Værk her er i en trivelig Forfatning; ja, vi føle en inderlig Fryd over, at det seer ud til, at den Tid ikke er fjærn, da Sandhedens Banner skal blive opreist overalt i dette Land. Vi have været Vidner til, hvorledes de Hellige strømme hen til Zion. Strømmen er begyndt, og vi forvente, at den vil fortsætte sit Løb, indtil den har ført Saltet med sig fra Babylon, da vi haabe at udbryde i et Hosianna i vort kjære Hjem.

Kjære Brødre, modtager vor Hilsen, og hilser de Hellige fra Eders Brødre i den nye og evige Pagt.

Heber C. Kimball.
Joseph Fielding.
William Clayton.

Torsdag den 26de ankom Ældste J. Taylor, og den 27de Ældste Kimball til Manchester. Committeen for Psalmebogen begyndte sit Arbeide og vedblev at udvælge Psalmer indtil den 30te, da Ældsterne Young, Kimball og Taylor begave

sig til Liverpool, hvor de prædikede Søndagen den 31te.

Onsdagen den 27de. Biskop Edward Partridge døde i Nauvoo i en Alder af 46 Aar. Han mistede sit Liv som en Følge af Forfølgelserne i Missouri, og han er En iblandt det Tal, hvis Blod vil kræves af denne Slægt. Hans Datter Harriet (Henriette) Pamela døde den 16de Mai i en Alder af 19 Aar.

Det første Nummer af „de Sidste-Dages Helliges Millennial Star" blev udgivet i Manchester Pamphletformat paa fire og tyve Sider. Udgivet af P. P. Pratt; Priis sex Pence. Contoir Oldham Road, Nr. 149.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Norge. Luftsyn ved Throndhjem. Fredag den 2den Februar Kl. 4 Eftermiddag blev et mærkværdigt Luftsyn seet af Flere, der befandt sig paa Landeveien omtrent ½ Miil fra Throndhjem. Himmelen var klar uden Skyer, — da bemærkedes pludselig i Syd i en smuk Belysning Billedet af en stor Stad, der stod i Brand. Man kunde fuldkommen skjelne Gader og Huse, af hvilke endnu en Mængde ikke vare antændte.

Om et Jordskjælv, der har fundet Sted i Norge, skrives i Trondhjems Adr. for 10de f. M.: „Inat Kl. 2 vækkedes man heromkring af en meget stærk Jordrystelse. Der hørtes et huult Drøn, som naar et Jernbanetrain i nogen Afstand passerer en Bro, Huusvæggene bragede, Sengestederne gyngede, Stole og Borde bevægede sig, Portklokkerne ringede af sig selv og Væggeuhrene kom ud af Gang. Rystelsen varede i 2 til 3 Minutter; adskillige Folk løb tildeels upaaklædte ud paa Gaden, og Mange vare, som rimeligt kan være, i stor Forskrækkelse; dog vides det ikke, at nogen væsentlig Skade er skeet. Frue Kirkes Taarn bevægedes saa stærk, at Klokkerne sloge, og i et af Byens Bryggerier begyndte Dampmaskinen at klappre og Øllet skyllede over Gjærkarrene, saa at der regnes et Tab af omtrent 30 Tønder. I en skriftlig Meddelelse, som vi have faaet, siges der blandt Andet, at Stykker ere faldne ned paa Gaden fra Taget paa Bankbygningen; paa flere Steder i Byen faldt Kalkstykker ned af Brandmure og Skorsteenspiber, og et Par hidtil ikke bemærkede Revner i Sokkelen paa Videnskabernes Selskabs nye Bygning antages at være fremkomne ved denne Rystelse. Efter hvad de Fleste ville have bemærket, synes Bevægelsen at have gaaet i Retning mellem Sydvest og Nordost. Paa enkelte Gaarde omkring Byen have Kreaturerne slidt sig løse, og Heste have skreget af Skræk. Rystelsen blev ogsaa fornummet i Christiania; dog lader det til, at den der har været svagere. Paa Dovre, i Rennebu og Meldalen har den været temmelig stærk; ligesaa i Aalesund, paa Veblungsnæs og i de romsdalske Byer. Fremdeles har man mærket den stærkt i Stjørdalen, i Lexviken, saavelsom i Levanger, Steenkjær og Namsos. Derimod haves ingen Efterretninger om, hvorvidt den ogsaa er gaaet over Bergen og det øvrige Vestland. — Fra Molde skrives den 10de Marts i R. Budst.: „Igaar Nat omtrent Kl. 1¾ vækkedes man her Byen af en besynderlig Lyd, som lignede

en tom Vogns Rullen paa Steenbroen eller en stærk og langvarig Torden, og strax efter bemærkedes en Rystelse, som fik Folk hurtig ud af Sengene, da Husene med de deri værende Ting kom i en gyngende Bevægelse; men heldigviis varede Rystelsen ikke længere end omtrent et Minut, og omendskjøndt den kunde have anrettet betydelig Ulykke i denne korte Tid, slap man dog med Skrækken. Man syntes at bemærke, at Bevægelsen gik i Retning fra Nordvest til Sydost. Ombord i et Fartøi der laa i Harøen og igaar ankom hertil, havde man ogsaa sporet Rystelsen, idet Fartøiet, uagtet Luften var stille og Vandet roligt, begyndte at slingre hid og hid, og løst nedhængende Tougværk at slaae mod Masten.

England. Qvægpesten i England synes at være i Aftagende. I Ugen fra 10de til 17de Februar var Sygdomstilfældenes Antal naaet til det Høieste, nemlig 18,856; i Ugen fra 17—24de Februar sank det ned til 11,310, og i Ugen fra 24de Febr. til 3die Marts til 9,370.

Trods de fortsatte Arrestationer i Irland vedbliver Fenierbevægelsen med usvækket Kraft.

Tydskland. Preussen, Østerrig og Sachsen have begyndt at sætte deres respektive Armeer paa Krigsfod og armere de vigtigste Fæstninger.

Polen. Qvægpesten er udbrudt med stor Heftighed i Kongeriget Polen, faa Mile fra den preussiske Grændse.

Tyrkiet. Fra Alexandrien berettes om et nyt Udbrud af Choleraen.

Ostindien. I det sydlige Kurdistan og Pondichery i Ostindien siges Choleraen at rase med stor Heftighed.

Amerika. Niagara-Vandfaldet existerer ikke mere. Ifølge et Brev fra Hr. Byng, Medlem af Videnskabernes Selskab i Philadelphia, ere uhyre Steenblokke løsnede af Bjergkammen, og idet Vandet har fundet en lettere Vei gjennem de derved opstaaede Huller, flyder det nu i rivende Strømme ved Siden af det Sted, hvor hidtil de to Vandfald vare.

Blandinger.

Et af de største Theatre, der gives, er et fornylig opført Operatheater i Chicago, som blev indviet den 1ste August f. A. En ung Mand ved Navn John Hudson, som i Løbet af et Par Aar har erhvervet sig en colossal Formue ved Fabricationen af Liqueurer, har ladet dette Theater, som har kostet 4 Millioner Rd., bygge og har skjænket det til den By, i hvilken han har erhvervet sig sin Formue. Bygningen er af Marmor, er smykket med et stort Antal Søiler og det skjønneste Billedhuggerarbeide. De fortrinligste Kunstnere, som der gives i Amerika, have Ansættelse ved dette Operahuus, der med Lethed rummer 5,000 Mennesker. Til Indvielsesfesten opførtes „Il Trovatore;“ Programmerne vare trykte med forgyldte Bogstaver paa rosenrøde Silkebaand; Hudson havde nok saa galant betænkt de tilstedeværende Damer med smukke Blomsterbouquetter.

Ny Anvendelse af Electriciteten. I de parisiske Kloaker forefindes en uhyre Mangde Rotter; de sværme omkring der i Millionviis. Man har nu udfundet et sikkert Middel til deres Udryddelse. Dette skeer ved Metaltraade af 100 Metrers Længde, isolerede ved Glasfødder og satte i Forbindelse med et stærkt galvanisk Batteri. Disse Traade anbringes i alle Retninger i disse underjordiske Gange og smaa Stykker stegt Kjød hæftes ved dem med korte Mellemrum. Naar Rotterne nappe i Kjødet, faae de et frygteligt galvanisk Stød, der øieblikkelig dræber dem, medens Maddingen forbliver ufortæret og stadig lokker flere Offre.

En Mand i det sydlige Frankrig, som tidligere har været sindsforvirret, men var bleven helbredet, kom, efter hvad „Patrie" fortæller, for kort Tid siden en Dag træt og mødig fra Arbeide, klædte sig af og gik iseng. Ved Siden af Sengen, hvor han og hans Kone laa, stod en Vugge med deres treaarige Søn, som Manden forgudede. Kort efter springer Manden i et Anfald af Sindsforvirring op, river Marmorpladen af et Bord, slaaer den itu og giver sig med et Stykke af den til at hamre løs paa Konen og Sønnen for at dræbe dem. Da en stor Hund, som laa i Værelset, hørte Konens Skrig, springer den løs paa sin Herre, griber fat i ham og forhindrer ham i at gjøre et Skridt fremad. Alt dette var et Øieblikš Værk. Tjenestefolkene kom nu til, og da de havde faaet Oplysning om, hvad der var paafærde, fik de Manden iført en improviseret Spændetrøie og lagde ham derpaa iseng. Hunden sprang da op til ham i Sengen, lagde sig ved Siden af ham og slikkede hans Ansigt, idet den udstødte Klagehyl, ligesom om den vilde bede ham om Tilgivelse, fordi den havde kastet sig over ham, da han i sin Galskab vilde myrde sin Kone og sin Søn.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Regjering.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Søndagen den 14de August 1859.

(Fra „Journal of Discourses.")

(Fortsat fra Side 200.)

Guds Rige var ganske forskjelligt fra det store Billede. Det udgjorde ikke nogen Deel deraf, men det blev fremstillet som en Steen, der var afhuggen af Bjerget uden Hænder. Denne Steen slog til Billedet paa dets Fødder — ikke paa Hovedet eller nogen anden Deel deraf. Den skulde først begynde at bearbeide Fødderne og Tæerne, og derpaa skulde Fødderne, Tæerne, Benene, Brystet, Armene og Hovedet sønderknuses og blive ligesom Avner paa et Tærskegulv om Sommeren, — Vinden skulde bortblæse det hele Billede, og det skulde ikke mere finde noget Sted, medens den lille Steen skulde vedblive at voxe, indtil den opnaaede en saadan Størrelse, at den opfyldte hele Jorden, og Riget og endog Rigernes Storhed under al Himmelen skulde overgives den Høiestes Hellige. Dette er den sande Udlæggelse af denne mærkværdige Drøm.

Det er ikke min Agt i denne Formiddag at sige Meget angaaende det særegne Forhold, som Guds Rige vil komme til at staae i med Hensyn til de forskjellige Individers og Nationers religiøse Anskuelser. Denne Deel af det foreliggende Emne blev forrige Sabbat drøftet med en saadan Dygtighed, at jeg vilde ansee det for overflødigt af mig at forsøge paa at udvikle det nærmere.

Det har været min Hensigt i denne Formiddag at udvikle en anden Deel af dette Emne, og vise Eder Tiden for Oprettelsen af en theokratisk Regjering paa Jorden, og maaskee ogsaa tale lidt om Guds Riges endelige Seier.

Af hvad der er blevet sagt, kunne vi slutte, at Noget af Daniels Propheti er allerede gaaet i Opfyldelse. Forudsigelserne vare af en saadan Beskaffenhed, at Ingen paa Daniels Tid kunde være istand til formedelst sin egen Viisdom at forudsee disse fjerne Begivenheder. Hvilket

Menneske kunde vel for et eneste Dieblik have tænkt sig Muligheden af, at det store babyloniske Rige skulde blive omstyrtet af Mederne og Perserne, saaledes som Daniel havde forudsagt det? Hvilket uinspireret Menneske kunde have forudseet, at det græske Rige under Alexander skulde omstyrte det mediske og persiske Rige og faae Overherredømmet over hele den da bekjendte Verden, og at endelig Riget ved hans Død skulde blive deelt imellem fire af hans Generaler, hvilket Alt er tydeligt forudsagt i det syvende og ottende Capitel hos Daniel? Hvem kunde formedelst sin egen Skarpsindighed uden den Almægtiges Inspiration have forudsagt, at det store Jernrige skulde opreises, hvilket skulde blive forskjelligt fra alle andre Riger paa Jorden, og sønderknuse og opsluge dem alle samt nedtræde dem i Støvet formedelst dets Undertrykkelse og Tyranni, hvilket, som velbekjendt, det store romerske Keiserdømme gjorde? Alt dette er bogstavelig gaaet i Opfyldelse.

Hvilket Menneske kunde i dets indskrænkede Forudvidenhed have forudsagt, at dette store Rige skulde blive overvundet og opløst, og at Brudstykkerne af samme skulde komme til at udgjøre Nutidens Riger i Europa og de Stater, som ere blevne oprettede paa det vestlige Fastland (Amerika) af de Skarer, der ere udvandrede fra Europa? Alle disse Prophetier ere bogstavelig opfyldte. Hvorfor skulle vi da ikke ogsaa troe, at Guds Rige skal bogstavelig opreises imellem Bjergene og komme frem fra samme ligesom en liden Steen for at sønderknuse det store Billede? Dersom en Deel af Prophetien er bleven bogstavelig opfyldt, hvorfor da ikke ogsaa forvente, at det Øvrige af den vil gaa bogstavelig i Opfyldelse? Jeg forventer en bogstavelig Opfyldelse med Hensyn til de Hellige i de sidste Dage, der, adskilte fra Billedet og aldeles forskjellige fra Andre baade i verdslig og kirkelig Henseende, ere begyndte at danne sig til den lille Steen imellem Bjergene. Jeg forventer, at et saadant Rige med en passende Regjeringsform skal opreises, at det skal vedvare, seire over alle Mørkets Magter og skride fremad, indtil Herredømmet og Rigernes Storhed under hele Himmelen bliver givet til den Høiestes Hellige. Jeg forventer, at dette skal opfyldes ligesaa bogstaveligt som den øvrige Deel af Daniels Propheti, hvilken jeg veed er gaaet bogstavelig i Opfyldelse. Jeg veed, at de, som ansee sig for denne Verdens Vise, have ofte søgt at bevise, at det Rige, der er forestillet ved den lille Steen, som blev afhuggen af Bjerget, blev oprettet for 1800 Aar siden. Vi ville undersøge dette Punkt, thi det er af den yderste Vigtighed, at vi lære at forstaae Tidernes Tegn.

Daniel siger, at det Rige, som skulde oprettes i de sidste Dage, skulde aldrig ødelægges eller overgives til noget andet Folk, men bestaae evindelig og tiltage i Storhed og Magt, indtil hele Jorden blev opfyldt af den Høiestes Hellige. Hvorledes gik det med Christi Rige, som blev oprettet i forrige Tider? Jeg har allerede berørt dette Punkt, men jeg vil dog atter i Korthed søge at bevise, at Guds Rige, der blev oprettet for 1800 Aar siden, ikke ganske svarer til Prophetien. Det blev ikke oprettet paa den Tid, som omtales. Det hele Billede, som Nebucadnezar saae, var endda ikke fuldkommen færdigt fra Guldhovedet indtil Fødderne af Jern og Leer, hvilket skulde være Tilfældet, inden Stenen blev afhuggen af Bjerget uden Hænder. Var det fuldkommen færdigt for 1800 Aar siden? Nei. Hvor vare Benene af Jern med al deres Magt og Storhed? Hvor vare Fødderne og Tæerne, hvilke vare en Deel af Jern og en Deel af Leer, eller med andre Ord,

de ti Riger, som skulde opstaae efter det store romerske Keiserdømme? Paa den Tid Christi Rige fordum blev oprettet, existerede de endnu ikke. Billedet var dengang endnu ikke færdigt; det manglede de nedre Dele, nemlig Benene og Fødderne af Jern og Leer. Det er sandt, det romerske Keiserrige existerede dengang, men ikke som den vestlige og østlige Deel af samme. Det er velbekjendt, at det var længe efter Christi Tid, førend det romerske Keiserdømme blev deelt i to Riger, der forestilledes ved de to Jernbeen. Constantinopel blev Hovedstaden i det ene og Rom i Italien i det andet. Men hvor vare disse Been, Fødder og Tæer nogle Aarhundreder tidligere, nemlig paa den Tid Christi Rige var paa Jorden? De existerede ikke.

I hine Dage var der ikke nogen Steen fra Bjerget, ligesaa lidt som der vare Fødder eller Tæer til at blive sønderknuste. Istedetfor at Forudsigelsen opfyldtes ved at Kirken i fordums Dage sønderknuste Billedet, blev Tilfældet aldeles det Modsatte. Nogle af de Riger, som vare fremstillede ved Billedet, førte Krig mod de Hellige og overvandt dem, og Christi Rige i fordums Dage blev udryddet af Jorden.

Hør hvad Propheterne forudsige med Hensyn til den gamle Kirke. Daniel siger: „Jeg havde seet, at det Samme var et saadant Horn, som førte Krig mod de Hellige, og fik Overhaand over dem." (Dan. 7, 21.) Paa et andet Sted siger han: „Og han skal være stærk, dog ikke ved sin egen Kraft, — han skal underligen fordærve, og have Lykke, og udrette det, og han skal fordærve de Stærke og det hellige Folk." (Dan. 8, 24.)

Endvidere siger han: „Og de, som handle ugudeligen imod Pagten, skal han komme til at hykle ved smigrende Ord; men Folket, de, som kjende deres Gud, skal styrke sig og udrette det. Og de Forstandige iblandt Folket skulle undervise Mange; og de skulle falde ved Sværd og ved Ildslue, i Fængsel og i Rov mange Dage. Og naar de falde, skulle de blive hjulpne ved en liden Hjælp, og Mange skulle føie sig til dem med smigrende Ord." (Dan. 11, 32—34.)

Aabenbareren Johannes, der fremstiller den samme Magt under Billedet af et Dyr, siger: „Og al Jorden forundrede sig og fulgte efter Dyret." „Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige, og at overvinde dem; og Magt blev det givet over hver Stamme og hvert Tungemaal og Folk." (Aab. 13, 3. 7.) Altsaa, istedetfor at Kirken i gamle Dage overvandt Billedet, skulde den selv blive overvunden af samme. Historien viser den sørgelige Opfyldelse af disse Forudsigelser. Derfor var det forrige Dages Rige ikke Stenen fra Bjerget. Da Riget i gamle Dage blev overvundet, flyede det til Himmelen, — Præstedømmet blev optaget til Gud og hans Throne, og der ere de Hellige bevarede indtil Guds Søns Komme til at regjere paa Jorden ifølge Propheternes Forudsigelser. Da vil han bringe hiint Rige, som nu er i Himmelen, med sig. Han har oprettet sit Rige paa Jorden som en Forberedelse for det, der skal komme fra Himmelen. Dette foreløbige Rige maa oprettes paa Jorden, hvor de menneskelige Regjeringer existere. Det vil blive et Rige, der i mange Aar vil tiltage i Storhed, Magt og Herlighed paa Jorden som en Forberedelse for den store Konges Komme med det himmelske Rige, og paa den Tid skulle begge disse Riger forenes til Eet under deres store Overhoved og Lovgiver.

Da vi saaledes have beviist, at et evigt Rige skulde oprettes i de sidste Dage, ville vi dernæst erkyndige os, om Tiden til Opfyldelsen af en saa storartet Begi-

venhed er kommen. Er der Noget, som skal gaae i Opfyldelse, inden vi kunne forvente, at et saadant Rige skal oprettes? Kan nogen paavise en eneste Forudsigelse, som maa opfyldes, førend Guds Rige bliver oprettet paa Jorden for aldrig mere at ødelægges?

Levningerne af det gamle babyloniske Rige i Skikkelse af forskjellige Stater, findes fornemmelig i Asien, hvilket ogsaa er Tilfældet med Brystet og Armene af Sølv. Bugen og Lænderne af Messing findes deels i Asien, deels i Europa. Det sønderbrudte Jernrige er i Europa, i Italien. Fødderne og Tæerne existere i næsten hele Europa og i de amerikanske Stater, som ere af europæisk Oprindelse. Saaledes veed man, hvor Billedet er; dets Hoved er i Asien og dets nederste Dele i Amerika. Der mangler ikke nogen Deel. Det ligger udstrakt over Land og Hav og indtager næsten det Hele af Jordklodens to Halvkugler. Det gamle, rynkede og opslidte Uhyre synes at være færdigt til at sønderknuses. Alt, hvad der synes nødvendigt, er, at der fremstaaer en vis uafhængig Magt for at sætte den gamle Tingenes Orden i Bevægelse, og da vil dets endelige Ødelæggelse snart paafølge. En saadan Magt vil Guds Rige, som skal afhugges af Bjerget, blive. Den Steen, som skulde afhugges fra Bjerget, kunde ikke være i Asien, Afrika eller Europa, og ei heller paa nogen fjerntliggende Ø i Havet, men den maatte være i Amerika nær ved de yderste Dele af Fødderne og Tæerne. Dette Bjergrige kunde ikke findes i Amerikas lavere Egne, men et eller andetsteds mellem Bjergene.

Der gives ikke noget Land, som passer bedre til Beskrivelsen med Hensyn til Stenens forudsagte Beliggenhed, end den ophøiede Egn, der indesluttes af den store Bjergkjæde, Klippebjergene. Et Rige i denne høie Region maatte vel kunne kaldes et Bjergrige, saaledes som det er betegnet af den inspirerede Prophet. Dets Nærhed til de vestlige Yderkanter af Billedet, maatte næsten udelukke enhver Tanke om, at det kunde have nogen anden Beliggenhed mellem Bjergene.

Men for at et saadant Rige kunde oprettes, maatte Nogen modtage guddommelig Myndighed. Og hvad Vidnesbyrd bære de Sidste-Dages Hellige med Hensyn til Nogens Kaldelse i denne Kirke. Vi behøve nu at prøve os selv. Høre vi til det Guds Rige, som skulde oprettes i de sidste Dage, eller er dette Samfund ikke Guds Rige? Have vi de Kjendetegn, som skulle udmærke Samme? Ere vi blevne kaldte paa samme Maade som Guds Tjenere i gamle Dage?

For at besvare dette Spørgsmaal ville vi gaae tilbage til Joseph Smith, som har organiseret denne Kirke ifølge den Almægtiges Befaling. Naar og hvorledes blev Joseph Smith først kaldet? Hvor gammel var han, og hvorledes var han forberedt til sit høie Kald? Han var i en Alder af mellem fjorten og femten Aar. Havde han været paa nogen høiere Læreanstalt eller studeret ved noget Universitet eller Seminarium? Nei. Kunde han læse og skrive? Ja. Var han godt hjemme i Regnekunsten? Nei. Forstod han Grammatik og de øvrige Videnskabsgrene, som læres i vore almindelige Skoler? Nei; men dog see vi, at Herren kaldte ham, da han var fjorten til femten Aar gammel. Hvorledes blev han kaldet? Jeg vil give en kortfattet Fremstilling, saaledes som den flød fra hans egne Læber. Jeg har ofte hørt ham tale derom.

Guds Aand arbeidede med ham, og han kom til at føle Nødvendigheden af at omvende sig fra sine Synder og tjene Gud. Han gik et lidet Stykke bort fra sin Faders Huus, og da han befandt sig paa et eensomt Sted, bøiede han sig og

paakaldte Herrens Navn. Han var uerfaren og i en stor Ængstelse og Urolighed i sit Sind med Hensyn til hvilket Kirkesamfund han skulde forene sig med. Han var bleven opfordret af flere forskjellige Religionspartier til at forene sig med dem, og han var meget bekymret for at faae vide, hvilket der var det rette. Han anraabte Herren om at give ham Viisdom angaaende dette Punkt, og medens han saaledes bad, fik han see et Lys fra Himmelen, som nærmede sig henimod ham, og da det var kommet ned og hvilede paa Toppen af Træerne, blev det herligere. Da det indhyllede ham, blev hans Sind strax draget bort fra Alt, hvad der omgav ham. I denne Lysstøtte saae han to herlige Personer, og den ene af disse sagde, idet han pegede paa den anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham." Derpaa blev han underviist om Meget med Hensyn til hans eget Vel, og befalet ikke at forene sig med noget af hine Kirkesamfund. Han blev tillige underrettet om, at efter nogen Tids Forløb skulde Evangeliets Fylde blive aabenbaret for ham, og han skulde blive et Redskab i Guds Haand til at lægge Grundvolden til Guds Rige.

Da han havde beviist sig trofast mod Herren, blev han efter nogle Aars Forløb formedelst en hellig Engel befalet at gaae hen til en Høi omtrent tre Mile fra sin Faders Huus for at tage visse Plader ud fra deres gamle Forvaringssted, paa hvilke Plader det store vestlige Fastlands Historie var optegnet fra de tidligste Tider af indtil de bleve gjemte af den gamle Prophet omtrent fire hundrede Aar efter Christi Fødsel.

I Aaret 1827 blev det ham tilladt at tage disse Plader fra deres lange Forvaringssted, og med dem ogsaa Urim og Thummim, et helligt Redskab, som blev benyttet af de gamle Propheter iblandt Israel, naar de vilde adspørge Herren. Uagtet hans Ungdom og Uerfarenhed befalede dog Herren ham at oversætte Indgraveringerne paa disse Tavler i det engelske Sprog. Han gjorde det, og Andre skrev fra hans Mund. Dette var altsaa Maaden, hvorpaa Herren begyndte at oprette sit Rige. Hvad Gavn vilde det vel have været, om Gud havde oprettet sit Rige uden at give ny Aabenbaring om sin Villie? Dersom et Kirkesamfund blev oprettet uden Aabenbaringens Aand, kunde det ikke bestaae evindeligen. Det vilde ligesom andre Samfund i vore Dage blive sønderbrudt og adsplittet i mange Partier, hvilke alle paastaae, at de have det Rette, og det vilde være alt Andet end Guds Rige; det vilde være et fuldkomment Asyl for al tænkelig Forvirring. Men for at berede Veien gav Herren omsider en Aabenbaring, der indeholdes i Mormons Bog og indbefatter Prophetier og Evangeliets Fylde, saaledes som det lærtes formedelst Jesu egen Mund paa dette vidtudstrakte Fastland (Amerika) for omtrent 1800 Aar siden.

Formedelst en saadan Aabenbaring kunde Guds Rige blive oprettet, da det derved havde en ufeilbarlig Veileder med Hensyn til de forskjellige Læresætninger — Noget, som kunde fremstille de sande Lærdomspunkter af Jesu Christi Evangelium og de første Grundsætninger af Rigets Love, og saaledes fjerne enhver Anledning til Splid og Uenighed.

Denne inspirerede Bog blev aabenbaret til Joseph Smith ifølge Prophetier, som jeg ofte har gjentaget for Eder, og hvilke klart forudsige, at et saadant Værk skulde komme frem for at bidrage til Oprettelsen af Guds Rige paa Jorden. Bogen blev trykt i den første Deel af Aaret 1830, hvorefter Herren udtrykkelig befalede Joseph Smith at sammenkalde de Faa, som troede paa dette Værk, og organisere

denne Kirke. Ifølge denne Befaling skete dette den 6te April 1830, idet den første Grundvold til Guds Rige i de sidste Dage lagdes i Byen Fayette i Seneca County i Staten New York. Dengang bestod Kirken blot af sex Medlemmer. Var dette i Virkeligheden Guds Rige? Ja; det var dets første Begyndelse eller blot en Kjærne, omkring hvilken de passende Materialier skulde samles og organiseres. I Begyndelsen af Januar 1831 gav Herren en Aabenbaring til Medlemmerne af sit Rige om at samle sig fra Staterne New York og Pensylvania i Staten Ohio. De samlede sig et Sted, kaldet Kirtland, Geauga County. De forbleve der i nogle faa Aar, i hvilket Tidsrum Rigets Evangelium blev prædiket paa alle Kanter i de Forenede Stater og i Canada. De Hellige fortsatte Indsamlingen til Kirtland og Jackson Countier i Missouri.

Fjenden var paa Vagt, og Kampen begyndte mellem Guds Rige og de Systemer, som ere grundede af Menneskene. Dersom det blev forundt Kirken at være i Ro, frygtede han for, at hans Tid kun skulde blive kort. I Haab om at ødelægge Kirken førte Djævelen Krig mod de Hellige i Jackson County, og 1200 Mennesker, hvoriblandt Qvinder og Børn, bleve adspredte til alle Kanter i de kolde November og December Maaneder 1833, og maatte vanke om uden Huus og Hjem og uden Livets Nødvendigheder i dette Lands vilde og øde Sletter, forfulgte paa alle Sider af en ubarmhjertig og følesløs Pøbel. De nedsatte sig derpaa paa Nordsiden af Missourifloden i Clay County, hvor de boede omtrent i to Aar; da bleve de atter tvungne til at forlade dette Sted, og for at undgaae deres Forfølgere droge de endnu videre mod Nord i de ubeboede Dele af Staten. Imidlertid bleve ogsaa de Hellige i Kirtland tvungne til at forlade deres Hjem og flygtede fra deres Fjender ind i Missouri. I 1839 bleve de drevne fra Missouri til Illinois. I 1844 blev denne sidste Uddelings store Prophet myrdet, medens han var under Beskyttelse af Gouvernøren i Illinois, som havde givet ham sikkert Leide. I Vinteren 1846 bleve mellem femten og tyve tusinde Mennesker med Magt drevne fra deres Hjem i Illinois. Den følgende Sommer bleve de Syge, Fattige og Gamle, hvis Omstændigheder ikke tillod dem at ledsage deres Brødre, ved Hjælp af Kanoner uddrevne fra Nauvoo.

(Fortsættes.)

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Sluttet fra Side 204.)

Dette er den sande Aand i den himmelske Orden, det vil sige, hvor den hersker i dens hele Fuldkommenhed. Enhver behøver kun at see op til sit nærmeste, umiddelbare Overhoved og der søge at faae al den Sandhed, alt det Lys, al den Kundskab og Veiledning, han behøver, — og paa denne Maade gaaer det igjennem den hele Række af Væsener af enhver Orden og Grad fra dem af, som

ere nærmest Guds Throne, og indtil de yderste Grændser, hvor denne Regjeringsform hersker i dens hele Fylde. Vor evige Fader opdrager og udvikler sine Sønner formedelst de forskjellige Omstændigheder, han lader dem komme i. Han lærer dem det evige Evangeliums Grundsætninger, og derved leder han dem fremad Trin for Trin og indprænter sine egne Egenskaber hos dem; derefter kanbetroer han dem en vis Virkekreds og giver dem Ret til at udøve den samme Myndighed der, som den, han udøver i alle sine vidtudstrakte Herredømmer. Paa denne Maade kommer Regjeringens Byrder ikke til at hvile udelukkende paa Een alene, men enhver Orden og Grad af samme maa drage Omsorg for sig selv. Heri bestaaer dette Systems store og ædle Simpelhed, Skjønhed og Orden og er Grunden til at vor evige Fader kan regjere en Million Verdener med ligesaa stor Letked, som een, da Alle der henhøre til denne Almægtige Institution heelt igjennem fra den Høieste til den Ringeste ere formedelst en uskrømtet Kjærlighed og Tillid nøie forbundne med deres umiddelbare Overhoved og ere af deres ganske Hjerte beredvillige til at lade sig styre og veilede formedelst Guds uendelige Viisdom og Magt. Dette er Maaden, hvorpaa Faderens Villie og Hensigter aabenbarrs for Alle og hvorved han kan være overalt og regjere alle sine Skabelser og være den Kilde, hvorfra der udvælder Liv, Lys og Magt til det hele System.

Dette er Organisationen og Aanden af den himmelske Orden, eller med andre Ord, af det evige Præstedømme, blandt hvis Indehavere i den patriarkalske Tidsalder en vis Melchisedek ansaaes for at være et saa værdigt Medlem, at det blev almindeligt at kalde det efter hans Navn, — ikke fordi han var Ophav til Samme eller den Første, som havde det, men for at undgaae den altfor hyppige Gjentagelse af det guddommelige Væsens Navn, hvis Præstedømme det alene er, — samt fordi Melchisedek i sin Tid indførte det paa Jorden. Men som et System betragtet var det til før Melchisedek; det var uden Fader, uden Moder og uden Dages Begyndelse eller Aars Ende eller det var fra Evighed af og vil fremdeles existere igjennem al Evighed. Dette er den uendelige og ophøiede Orden, ved hvilken vor evige Fader regjerer i Hjerterne paa utallige Hærskarer og danner Alle efter sit eget Behag, og det er formedelst den han sammenknytter de forskjellige Familier, Verdener og Systemer, indtil hans Villie bliver herskende gjennem hele det uendelige Rum.

En Deel af dette Præstedømme er nu atter blevet gjengivet til denne Jord, og det formedelst direkte Aabenbaring og Sendelse af hellige Engle, som have havt det i Forening med uendelige Væsener her oventil; thi det kunde ikke blive gjengivet til Jorden paa nogen anden Maade ifølge den himmelske Orden og dets høie Værdighed. Det er blevet anbetroet til de Sidste-Dages Helliges Kirke, og det vil gaae frem og prædike, saa det vil klinge i alle Menneskers Øren, og ethvert Hjerte skal ryste enten af Glæde eller Had, thi det er den samme Magt, som Gud er i Besiddelse af. Det er i forrige Tider blevet givet til Mænd paa Jorden for en kort Tid for at udføre Guds midlertidige Hensigter, men nu er det gjengivet for aldrig, aldrig mere at borttages. Uagtet det er grundet paa den Almægtiges Authoritet, vil det dog aldrig betage Menneskene deres frie Villie, thi der gives ikke nogen Organisation eller noget System, som kan bestaae evindelig uden at være bygget paa en saadan Grundvold. I dets Virken har det derfor stedse Menneskets Handlefrihed for Øie, og fremstiller det

Lys, den Skjønhed, Orden, Harmoni og Storhed, som det tilbyder, og det paa en saadan Maade, at det maa virke paa de Oprigtiges Hjerter, men fremfor Alt søger det at paavirke Saadanne formedelst de retfærdige Grundsætninger, det forkynder for Menneskene.

Som et System fordrer Præstedømmet en ubetinget Lydighed af dem, som anerkjende samme, thi selv Jehovah kan ikke fuldkommen kontrollere noget Institution eller noget Væsen uden at denne Betingelse opfyldes; men det gjør kun Fordring paa Lydighed saavel hos Hellige som Ikke-Hellige forsaavidt de formedelst Guds Aands Vidnesbyrd vide, at det er Sandhed. Det fordrer kun Lydighed, fordi en villig Underkastelse under Guds Villie og hans Tjeneres Ledelse bidrager til Menneskenes egen Velsignelse.

Hvad Aanden i dette Præstedømme angaaer, da kommer det ikke som en Tugtemester, men som en kjærlig Fader, hvis Myndighed giver sig tilkjende ved Underviisning, Formaning og Raad. Den Myndighed, paa hvilken det gjør Paastand, bestaaer ene og alene i at tilbyde Menneskene de Velsignelser, som Herren har opbevaret for dem, der lyde ham. Det underretter os om, at Gud har beskikket et Præstedømme, ikke fordi han ønsker at ophøie en vis Menneskeklasse over Andre, men fordi han derved bedre kan lede Menneskene fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Det erklærer ligefrem, at den Aand hos visse Individer, som forlanger Ære af deres Medmennesker, er af Djævelen, og at det ikke er det sande Præstedømme, men Præstelist, der nærer en saadan Attraa.

I en Organisation, der kommer frem i en saadan Aand, og er grundet paa og veiledet ved fortsat Aabenbaring, see vi Noget, der er værdigt dens store Ophav — Noget, som selv er en Gud værdigt, medens vi i Nutidens Systemer kun see en blandet, splidagtig og uregjerlig Masse af uligeartede Institutioner uden noget fælles Overhoved eller Middelpunkt, og er bygget paa en Grundvold, der er aldeles modsat den, paa hvilken Jesus grundede sin Kirke; thi medens det System, han indførte, er formedelst dets fuldkomne Organisation og Veiledning ved fortsat Aabenbaring skikket til en evig Fremadskriden, ere de af Menneskene opfundne Systemer ufuldkomne og blottede for al den Skjønhed og ædle Simpelhed, som i saa høi Grad udmærker hint, ligesom ogsaa Menneskene ved de forskjellige Troesbekjendelser ere tvungne til ikke at antage flere af de himmelske Sandheder end dem, som i Korthed ere blevne optegnede i forbigangne Tider. De kunne ikke skride fremad, og om Herren end vilde, kunde han dog ikke bruge dem som Redskaber til at udføre hans Hensigter. De ere formedelst deres Troesbekjendelser, som benegte Muligheden af ny Aabenbaring, aldeles ude af Stand til i Sandhed at tjene Gud, som ønsker, at hans Skabninger skulde evindelig skride fremad til stedse større og større Fuldkommenhed.

Medens Verden har saadanne Systemer, fremstiller det Sidste-Dages Evangelium saadanne ophøiede Regjeringsgrundsætninger for os, som ere skikkede til at opfylde Guds Hensigter, da de ere grundede paa Aabenbaringens evigflydende Strøm. Det er et System, der er egnet til at bringe Jordens Beboere til Eenhed i Troen og til at lade de ophøiede Følelser, som bevæge sig hos Jehovah, evig udvælde til Menneskeslægten, og formedelst dette Middel (fortsat Aabenbaring) kunne Støvets Børn lære at kjende vor himmelske Faders Villie, blive dygtiggjorte til at skride fremad og lære at tilegne sig en Deel af de herlige Egenskaber og den Orden og Harmoni, som hersker herovenfra.

Det er et System, som sætter Menneskene istand til at stride fremad i Alt, hvad der er sandt, skjønt, ædelt og godt, og det ligesaa hurtigt, som Herren ønsker at forskjønne og herliggjøre sine Hænders Gjerninger. Naar denne Authoritet bliver forenet, saaledes som det er Tilfældet i de celestiale Verdener, hvor Fornuftvæsenerne ere inderligt sammenknyttede ved den uendelige Kjæde, der er grundet paa Familieforholde og de ømmeste Slægtskabsbaand, da opnaaer den først det ophøiede Standpunkt, som Gud har bestemt for Menneskeslægten.

Da Gud staaer i Spidsen for et saadant System, og Menneskene have Evigheden for sig til at stride fremad i, hvad kunne de da ikke opnaae? Denne Jord vil komme til at indtage sin Plads iblandt de herliggjorte Kloder, hvor Sandheden har seiret over Løgn og Vildfarelser og hvor Sorg, Fordærvelse, Synd og Død er bleven tilintetgjort formedelst Sandhedens fuldkommengjørende og forædlende Magt, og da Menneskene have en saa rig og udstrakt Anledning til Fremadstriden og en saadan Fader til deres Veileder, kunne vi nogenlunde danne os et ringe Begreb om, hvad de engang kunne og ville blive til.

Vi ville raade vore Læsere til at undersøge, om de kunne finde noget System, der er mere skikket til at lede Menneskene fremad til det uendelige Maal, hvortil de ere bestemte, eller mere egnet til at fremme Jehovahs Hensigter, end det, Jesus indførte. Lad dem prøve at udfinde en Plan, der er simplere, naturligere, herligere og mere guddommelig — eller et System, der er mere afpasset efter Menneskenes Behov, end „Mormonismen." Dersom de ikke kunne dette, ville vi raade dem til at bøie sig i Støvet og erkjende, at denne Lære er af Gud.

E. L. T. Harrison.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Verdens nærværende Tilstand.

At Verden gaaer tilbage baade i moralsk, physisk, religiøs og politisk Henseende, er en Kjendsgjerning, som Ingen kan benegte. Nogle af Nutidens meest berømte Forfattere have sammenlignet Nationerne med en Vulkan, der for en kort Tid er stille, men som man dog hvert Dieblik kan vente vil bryde ud med fornyet Voldsomhed. Dersom vi med et uhildet Blik ville betragte Verdens nærværende politiske Stilling, maae vi indrømme, at den saa ofte gjentagne Paastand ikke er noget Hjernespind, men en virkelig Kjendsgjerning, hvilket har bevæget enkelte Mænd, som see Tingenes Tilstand i det rette Lys, til i Tale og Skrift at advare deres Medmennesker, men de have ikke søgt at vise Maaden, hvorpaa man kunde undgaae den truende Fare. Menneskene kunne vel see det Uveir, der trækker op over Nationerne, men der udfordres guddommelig Aabenbaring til at vise, hvorledes det kunde afvendes. Enten Verden vil troe det eller ikke, saa har dog Herren sine bemyndigede

Tjenere baade i disse og andre Lande, som forkynde hans Evangelium og sige Menneskene, hvorledes de kunne undflye de sig nærmende Straffedomme.

De „Forenede Stater" ere endnu ikke færdige med deres Herkulesarbeide med Hensyn til Negrene. Om muligt ere de nu i en misligere Stilling, end de vare i midt under Krigens Rædsler. Dengang lød Raabet i Norden: „Dersom vi blot vinde Seier, vil Fred og Rolighed atter blive oprettet i vort ulykkelige og blødende Land." Er imidlertid dette gaaet i Opfyldelse? De daglige Beretninger i Aviserne besvare tilfulde dette Spørgsmaal. I Norden er der indbyrdes Splid og Uenighed, og i Syden vilde man hvert Dieblik være rede til at begynde Kampen igjen, dersom man blot havde Vaaben, hellere end at underkaste sig de ydmygende Betingelser, som deres Fjender have foreslaaet. Til den herskende Forvirring kommer endnu den stedse mere og mere om sig gribende Uorden i Finantserne og Pengevæsenet, der truer med at tilintetgjøre al Omsætning og har allerede foraarsaget en Mængde Falliter, hvilke man frygter for ogsaa ville have alvorlige Følger for Europas Vedkommende.

Amerika er imidlertid ikke det eneste Land, hvor store Omvæltninger nærme sig med hurtige Skridt. Østerrig og Preussen, der nu kives om det Bytte, som de paa en saa uretfærdig Maade frarøvede Danmark, og i hvilket de endnu indtil for nogle faa Maaneder siden glædede sig, ere nu ifærd med at ruste sig for at angribe hinanden. Grev von Bismark vil styrte Tydskland i Krig, hvilket vil være det Samme som Borgerkrig. Det synes hidindtil at have været forgjæves, at Dronningen af England har søgt at bevæge Kongen af Preussen til at gjøre sin Magt gjældende og standse den dristige Eventyrer (Grev von Bismark) i hans Planer. Det er naturligt, at Danmark med længselsfuld Forventning maa oppebie Følgerne af en Krig med dets naturlige Fjender, hvorved det kunde blive muligt, at det kunde faae de tabte Provindser tilbage.

Det er imidlertid ikke alene de tydske Stormagter, der ruste sig; i de tydske Mellemstater og i Rusland og Tyrkiet foretages ligeledes Rustninger. Der tales atter igjen om en Fredskongres, og man troer nu i Almindelighed, at den vil blive til Virkelighed, men man kan være forvisset om, at den ikke vil føre til det forønskede Resultat. Tiden vil derimod vise, at en Krig, hvis Lige ikke findes optegnet i Historien, vil paafølge; thi Herrens Haand vil hvile tungt paa de Ugudelige, forbi de have forvendt hans Veie og forkastet det Budskab, han nu lader forkynde iblandt Menneskene.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 8de Februar 1866.

Præsident Brighan Young, jun.

Kjære Søn! Siden jeg sidst skrev til Dig, har jeg ikke hørt Noget fra Dig.

Din Broder John W., Hiram B. Clawson, William Jennings, Thomas

Taylor og J. T. Caine afreiste med Posten herfra iaftes eet Qvarteer over otte for at begive sig til Staterne. Som jeg lod Dig vide i mit forrige Brev, er John W. bestikket til at tage til Europa paa Mission. Han kommer til at standse nogle Dage i Staterne for at besøge din Onkel Edward, som boer i Wisconsin, og en af mine Cousiner samt nogle andre Paarørende i Staten New York. Br. Caine vil ledsage ham paa disse Besøg, og dersom nogle af disse vore Beslægtede skulde bestemme sig til at komme hertil, ønsker jeg, at han skal gjøre sig bekjendt med deres Stilling og hjælpe dem. John vil sandsynligviis blive færdig til at afseile fra New York omtrent den 10de Marts, og Broder Jennings vil afseile paa samme Tid. Broder Jennings kommer til at udføre nogle Forretninger i New York, og siden tager han over til England for at aflægge sine Slægtninge et kort Besøg, og hvor han vil arbeide i Evangeliets Tjeneste, saavidt hans Omstændigheder tillader det. Brødrene Thomas Taylor og John T. Caine ville overtage Emigrations-Forretningerne i New York, Førstnævnte som Agent og Sidstnævnte som Skriver og hans Medhjælper. Du bør begynde at føre Brevvexling med Br. Taylor, og gjør dem bekjendt med Alt, hvad der angaaer Emigrationen, saa at de kunne indrette sig derefter.

Valget til vor Stads Embedsmænd vil foregaae paa næste Mandag. Der er i den senere Tid taget virksomme Forholdsregler for at faae hele vort Folk naturaliseret, saa at Enhver kan blive valgberettiget. Denne Sag er hidindtil ikke bleven skjænket den Opmærksomhed, som det uden Tvivl vil blive Tilfældet i Fremtiden. Saalænge vi have en listig og træbsk Fjende at kjæmpe med, maae vi være forsigtige og søge at bevare vor Stilling og Indflydelse her samt vor Ret til Selvregjering, forsaavidt Herren har givet os en saadan. Dersom de Hellige skulde blive ligegyldige i at benytte sig af deres Rettigheder som amerikanske Borgere og ikke afgive deres Stemme ved Valgene, vilde det glæde vore Fjender, da de ved en saadan Forsømmelse just vilde faae deres Ønsker opfyldte. Der tales om, at de ville søge at opstille Modcandidater, men de kunne Intet udrette, og det er en herlig Trøst at vide, at de aldrig kunne faae nogen Magt over Guds Kirke eller Rige, medmindre de Hellige skulde blive skjødesløse og ikke være paa deres Post.

Her hersker almindelig Helbred og Fred, Veiret er nu meget mildere, end det har været, og Sneen forsvinder hurtigt.

Med en kjærlig Hilsen til Dig og de Ældste, som ere dine Medarbeidere, tegner jeg mig din Fader

Brigham Young.

Store Saltsøstad, den 28de Januar 1866.

Mine kjære Sønner David, Charles og Brigham! Det er mig meget behageligt at tænke paa Eder, thi jeg veed, at I have holdt Eder fra det, der kunde bringe Eder i Vanære, hvilket er mig en større Glæde end al den Rigdom, jeg er i Besiddelse af, eller som jeg nogensinde venter at faae. I sige, at I undertiden have gaaet hungrige og været forladte, hvilket ikke er noget Nyt for Eders Fader.

I kunne omtale Eders Fattigdom og Lidelser, men de have Intet at betyde mod den Fattigdom, de Strabadser og Gjenvordigheder, som Eders Fader har maattet gaae igjennem. Hvad I og mine Brødres Sønner maae lide, taaler ingen Sammenligning med det, Eders Fædre maatte gaae igjennem. Ere I blevne røvede og plyndrede, Eders Huse brændte, Eders Hustruer gjorte saa hjælpeløse, at de endog ikke engang have havt Klæder til at skifte med, medens deres Mænd have maattet flygte for at frelse sit Liv fra Mordere? Maatte I tage til England i sønderrevne Klæder og gaae som Mellemdækspassageer med kun eet Tæppe til at bedække Eder med og blot Brædder til at ligge paa, og medens I vare i New York, maatte I da tage til Takke med at ligge paa Gulvet i en gammel Pakbod paa lidt Halm og et Tæppe, medens der kun var een Sidste-Dages Hellig, som ikke vovede at komme frem? Da I ankom til Liverpool, maatte I da spise den Mad I havde kjøbt, paa Gaden? Kunde I ingen Hellige finde, som I kunde tage ind til, og hvilke vare villige til at afhjælpe Eders Fornødenheder, og da I kom til London, maatte I da i flere Dage leve af blot lidt Brød og Vand, og begynde at forkynde Evangeliet baade i denne Hovedstad og i Landets øvrige store Stæder — i Fattigdom, saaledes som mange af Eders Brødre have gjort? I nyde Frugterne af Eders Fædres Arbeide, hvilke have lagt en Grundvold, som I kunne bygge paa, og det er nødvendigt at Arbeidet fortsættes. Hvad jeg siger til Eder, er anvendeligt paa Alle, som ere i lignende Omstændigheder.

Jeg omtaler ikke dette for at prale eller for at bebreide Nogen, men jeg fremsætter det kun til Eders Overveielse. Naar jeg beder til min himmelske Fader, beder jeg, at I maatte holde Eder rene og ubesmittede og bringe mange Sjæle ind i vor Guds Rige, og at I maatte nyde Frugterne af Eders Arbeide, ligesom Eders Fædre have gjort. Vide I ikke, at jeg beder for alle de øvrige Ældste i Viingaarden? Jeg veed, at den Ringeste iblandt dem er ligesaa god som I, dersom han ærer sit Kald, thi hos Gud er der ingen Personsanseelse, men han elsker dem, som elske og frygte ham og holde hans Befalinger. Dersom I ikke troe dette, kunne I læse en Aabenbaring, hvor Herren siger: „Om Nogen har tolv Sønner, og de alle tjene ham og vise ham den samme Lydighed, osv.

Jeg har modtaget Eders Skrivelse af 1ste Decbr. tilligemed Eders foregaaende Breve. Jeg skrev for omtrent to Maaneder siden og vilde gjerne skrive oftere, men jeg modtager altid saa mange Breve og har saa Mange at skrive til. Om jeg end ikke skriver saa ofte, saa erindrer jeg Eder dog bestandig i mine Bønner til vor Fader og Gud og beder, at hans Velsignelse stedse maa ledsage Eder, hvilket er langt bedre end de døde Bogstaver.

Vi agte at sende fem hundrede Vogne med tilhørende Trækdyr for at hente de Hellige, og foruden disse vil der sandsynlig blive sendt flere Hundreder efter Varer. Vinteren her har været meget haard; vi have havt megen Sne, men i de to sidste Uger have vi havt Tøveir af og til.

Idet jeg beder Gud velsigne Eder, undertegner jeg mig Eders Fader.

Heber C. Kimball.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 189.)

Den næste Morgen fortsatte vi til de Tilstedeværendes Forbauselse med vore for dem besynderlige Skikke, og det, som de meest forundrede sig over, var, at vi børstede vore Tænder, en Skik, hvilken de da sandsynligviis saae for første Gang. Medens vi vare beskjæftigede dermed, aabnedes Døren, og Don Gregorio viste sig, men vendte sig strax bort fra os for at undgaae at hilse. Vi besluttede os til ikke oftere at sove under hans Tag, men at tage vore Hængekøier hen til Ruinerne, og hvis der ikke var nogen Bygning, hvor vi kunde finde Skjul, da at hænge dem under et Træ. Min Kontrakt med Muldriveren var at standse tre Dage ved Copan, men der var ikke indgaaet nogen Akkord angaaende Benyttelsen af Muldyrene i denne Tid, og han haabede, at de Besværligheder, som mødte os, skulde bringe os til at tage afsted strax. Da han erfoer, at vi vilde blive, svoer han paa, at han ikke vilde tage Køierne ned eller vente een Dag over, men tilsidst samtykkede han dog i at leie os Muldyrene for den Dag.

Førend vi toge afsted, traadte en Fremmed frem, hvilken havde talt en Stund med Don Gregorio, og sagde, at han var Eiermand til „Afgudsbillederne,“ at Ingen kunde tage derhen uden hans Tilladelse, hvorpaa han overrakte mig sine Dokumenter. Dette var en ny Vanskelighed. Jeg var ikke tilboielig til at fradisputere ham hans Ret, men læste hans Papirer med ligesaa stor Opmærksomhed, som om jeg havde grublet over en Udkastelsesdom, og han syntes at blive tilfreds, da jeg sagde ham, at hans Dokumenter vare i Orden, og at jeg vilde erstatte ham ved vor Afreise. Heldigviis havde han en Tjeneste at bede os om. Vort Rygte som Læger var ogsaa naaet hen til Landsbyen, og han ønskede vor Hjælp for sin syge Hustru. Det var os magtpaaliggende at gjøre ham til vor Ven, og efter nogen Samtale bleve vi enige om, at Hr. Catherwood og nogle Arbeidere, hvilke vi havde leiet, skulde begive sig hen til Ruinerne, som vi havde foresat os, for at berede os Herberge der, medens jeg vilde tage hen til Landsbyen og besøge hans Hustru.

Vor nye Bekjendt, Don Jose Maria Asebedo, var omtrent halvtredsindstyve Aar gammel, høi af Væxt og velklædt, det vil sige, hans Bomuldsskjorte og Beenklæder vare rene; omendskjøndt han var uvidende, var han dog godmodig og en af Copans hæderligste Beboere. Han boede i en af Landsbyens bedste Hytter, der var opført af Stænger og tækket med Maisblade. Ved den ene Side var der anbragt et Slags Seng og det øvrige Huusgeraad bestod af nogle Stykker Pottemagerarbeide, som benyttedes til at koge i. I Løbet af Natten havde det regnet meget stærkt, og Jorden inde i Hytten var bleven vaad. Hans Hustru syntes at være ligesaa gammel som han, og heldigviis leed hun af en Gigt, som hun havde havt i flere Aar. Jeg siger heldigviis, men jeg taler blot med Hensyn til os selv som Medicinere og den Ære, der blev vor Stand til Deel, ved den Tillid, man tilfældigviis udviste imod os. Jeg sagde hende, at dersom hendes Sygdom havde været ny, da havde den mere været

under Lægekunstens Omraade, men da den var saa gammel, udfordredes der Tid, Duelighed og Agtpaagivenhed paa Symptomerne og en længere Brug af Medicin. For Nærværende raadede jeg hende til at tage sine Fødder op af den Vandpøl, i hvilken hun stod, og jeg lovede at raadføre mig med Hr. Catherwood, som var en endnu bedre Læge end jeg, og at sende hende en Salve til at gnide sin Hals med.

Da jeg var færdig hermed, fulgte Don Jose Maria mig hen til Ruinerne, hvor jeg traf Hr. Catherwood og de indianske Arbeidsfolk. Vi gik atter omkring for at søge at finde Ruinerne af en Bygning, i hvilken vi kunde tage Bolig for Natten, men der var Ingen. At hænge vore Køier op i Træerne, vilde have været Daarskab; Grenene vare endnu vaade, Jorden gjennemblødet, og desuden saae det atter ud til Regn, men vi vare fast bestemte paa ikke at tage tilbage til Don Gregorins.

Don Marino sagde, at der var en Hytte i Nærheden og fulgte mig hen til den. Da vi nærmede os den, hørte vi Skriget af en Qvinde indenfor, og da vi kom ind, saae vi hende kaste sig frem og tilbage paa Sengen, idet hun var som forrykt af Feber og Smerter.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Den tidligere omtalte Jordrystelse i Norge er, ifølge svenske Blade, sporet i hele det nordlige Sverrig ned til i Høide med Mælaren.

Tydskland. Rustningerne i Preussen og Østerrig fortsættes med Iver. Ogsaa i de tydske Mellemstater er man nu ifærd med at ruste sig.

Frankrig. Theatret i Brest, hvori der den 11te Marts udbrød Ild, er heelt og holdent lagt i Aske. Det var opført i 1780 og assureret for 180,000 Francs.

Italien. I Barletta i Italien har der den 19de Marts fundet standaløse Optrin Sted mod Protestanterne, foranlediget især ved nogle Capucinermunkes Ophidselser. Flere af Protestanterne bleve mishandlede og Nogle dræbte.

Rusland. Fra Rusland berettes, at Sammentrækningen af Tropper i Nærheden af den østerrigske Grændse nu har naaet et meget stort Omfang. I 3 Dagsmarschers Afstand fra Galicien skal der være samlet en russisk Armee paa 60 Batailloner Infanteri, 26 Escadroner Cavaleri og 96 Kanoner, samt et stort Transport og Proviantrain. Tæt ved Grændsen af Moldau siges en mindre Afdeling paa 15,000 Mand at være opstillet. Længere inde i Landet ved Jernbanestationen Balta skal et andet Armeekorps paa 45 Bataillonet Infanteri, 20 Escadroner Cavalleri og 140 Kanoner ligge i Leir, og endelig forsikkres der, at Russerne have samlet en Styrke paa 65,000 Mand. Til alle Landboere er der udstedt streng Befaling om stedse at have Transportvogne paa rede Haand. Hele den russiske Krigsstyrke, der nu er samlet i Rigets sydvestlige Provindser, anslaaes til 200,000 Mand.

Grækenland. En ny Ø. Ifølge de nyeste Efterretninger fra Øen Santorin har den nye Ø nu heelt forbundet sig med Øen Cameni. De vulkanske Ud-

brud vare ved, men ere ikke saa stærke som tidligere. Den Santorin har hidtil ikke lidt mindste Skade.

Tyrkiet. Der berettes fra Tyrkiet, at hele Kavaleriet er blevet sat paa Feltfod, og første Armeekorps (inclusive Garden) er bleven bragt op til 25,000 Mand.

Asien. Efterat der i den senere Tid er indtruffet endeel Hjobsposter fra China, der meldte, at Insurgenterne baade fra Nord og Syd hærgede Provindserne og truede Hovedstaden Peking i faa Miles Afstand, synes nu det himmelske Riges Behersker at have samlet sine Tropper til et seierrigt Hovedslag. En Depesche fra Shanghae af 9de Marts beretter, at de keiserlige Tropper have vundet en afgjørende Seier over Rebellerne; 50,000 Insurgenter skulle være dræbte og fangne.

Amerika. I Canada hersker en almindelig Frygt for et Indfald af Fenierne, af hvilke 30,000 skulle være fuldkommen organiserede og rustede. Paa den anden Side træffe Authoriteterne i Canada Foranstaltninger til at kunne gjøre en kraftig Modstand.

Blandinger.

Den offentlige Belysning i Paris skeer for Tiden ved 28,760 Blus (hvoraf 27,352 næres ved Gas og 1408 ved Olie), der regelmæssig tændes før Solnedgang og brænde hele Natten. I Gaslygterne skulle Blussene have bestemte Dimensioner og være af en vis Lysstyrke. Tilsynet med den offentlige Belysning føres af 80 Functionairer i Communens Tjeneste og et ligesaa stort Antal Inspekteurer paa det parisiske Gaskompagnies Vegne. Disse Officianter have hver i sit Distrikt at patrouillere og at paasee, at Belysningen overalt er tilfredsstillende, idet de have underordnede Assistenter, der besørge muligt udgaaede Blus tændte paany, istandsætte Smaafeil ved Lygterne og Brænderne o. desl. Gassens Lysstyrke og Reenhed bliver hver Dag paa en Mængde forskjellige Steder undersøgt af Personer i Communens Tjeneste og Resultaterne offentliggjorte; enhver noksaa ubetydelig Uregelmæssighed noteres, og Gascompagniet maa for enhver Brænder, der ikke giver et Blus af den foreskrevne Størrelse og Styrke, betale en Mulkt af samme Størrelse, som den dobbelte Værdi af den Gas, som vedkommende Blus ordentligviis fortærer i Løbet af Aften og Nat. Compagniet har saaledes al Opfordring til at være paapasseligt, og idet det tjener sine egne Interesser, varetager det altsaa tillige Befolkningens.

Strandingsstatistik. „Bureau Veritas" har paabegyndt Udgivelsen af en maanedlig Liste over forliste Skibe med Opgivelse af Skibenes Navn, Afgangs- og Bestemmelsessted, samt i de fleste Tilfælde Maaden, hvorpaa Skibet er forulykket. Listen for indeværende Aars Januar Maaned tæller 392 forliste og savnede Skibe. Af disse vare de 237 engelske, 41 franske, 26 amerikanske, 11 østerrigske, 9 italienske, 9 norske, 6 spanske, 6 græske, 6 hollandske, 5 preussiske, 4 hannoveranske, 3 hamborgske, 3 tyrkiske, 2 belgiske, 2 bremiske, 2 russiske, 2 holsteenske, 1 columbisk, 1 mecklenborgsk, 1 mexikansk, 1 portugisisk, 1 svensk og 29 af ubekjendt Flag.

I Berlin er der for kort Tid siden indtruffet et hemmelighegsfuldt Tilfælde. De nærmere Omstændigheder meddeles saaledes: Da det talrige Selskab, der var samlet i Dagens Anledning, Kl. 12 om Aftenen vilde begive sig tilbords, blev Døren pludselig reven heftig op, og en Eremit traadte ind med en Pakke i Haanden, som han, efterat have bukket dybt for Selskabet, lagde for den unge Dames Fødder. Derpaa forlod han Salen med et dybt Buk, men uden at mæle et Ord. Man formodede, at det var en Spøg, som en eller anden Bekjendt havde arrangeret, og omringede nysgjerrig den gaadefulde Gave. Pakken blev aabnet. Først fik man Die paa et kostbart broderet Tæppe med Silkefryndser og med den silkeindvirkede Udskrift: „Hilsen fra Skyggeverdenen." Da man tog Tæppet bort, viste der sig en lille kunstig forarbeidet Ligkiste, et sandt Mesterstykke. Ligesaa yndig som Gaven var, ligesaa slet fandt man den Spøg, der var dreven dermed. Ikkedestomindre blev Kisten aabnet, og det viste sig da, at der laa en hvid Rose deri, som var gjennemboret af en Dolk, hvis Greb forestillede en Lillie. Den unge Dame, hvis Fødselsdagsglæde saaledes var bleven forstyrret, faldt i Afmagt, og hendes Fader styrtede afsted efter Eremiten. Men denne var skyndsomst stegen i en Vogn, der holdt beredt udenfor og førte ham afsted i strygende Galop.

Rettelse. I Nr. 12, Pag. 180, 9de og 10de L. f. n. staaer: sine egne Børns Anliggender, maatte først nedbrydes osv. Læs: sine egne Børns Anliggender nogensinde skulde ophøre, maatte først nedbrydes osv.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Regjering.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Søndagen den 14de August 1859.

(Fra „Journal of Discourses.")

(Fortsat fra Side 214.)

Midt under disse høist umennestelige og skrækkelige Forfølgelser forlangte de Forenede Stater, at fem hundrede af disse lidende, omvankende Landflygtige skulde forlade deres Familier paa Sletterne, hvor de vare omringede af de Vilde, uden Beskyttelse og Levnetsmidler, for at være med i Nationens Krig i Mexiko. Efter utrolige Strabadser og Lidelser ankom en Flok af de første Hellige hid imellem disse Bjerge i 1847.

Vore Forfølgeres Øiemed i at drive os herhen var at ødelægge Kirken. De truede os med en fuldkommen Udryddelse, dersom vi standsede inden vi kom hid imellem disse Bjerge. De troede, at naar vi engang vare her, maatte vor Undergang være uundgaaelig. „I denne fortørrede og golde Ørken kunne de ikke ernære sig; de ville strax blive ødelagte af Hungersnød, og da blive vi af med dem." Saaledes ræsonnerede Fjenden. Dette var deres Forventning; men Herren havde noget Andet i Sigte, da han tillod, at vi bleve drevne op i denne høie Bjergegn; han havde i Sinde at opfylde Daniels Propheti med Hensyn til den lille Steen, som han vilde skulde komme til at være paa et passende Sted, hvor den kunde blive fuldkomnere tildannet og udviklet til den Dag, da den skal blive afhuggen fra Bjerget for at opfylde Jehovas Hensigter og selv blive til et stort Bjerg, der skal opfylde hele Jorden.

Saalænge Stenen var nede i hine lave Lande, var den ikke paa sit rette Sted; den var dengang ikke fuldkommen tildannet. Man drev os op imellem disse Bjerge, og da vi kom hertil, fandt vi nu og da en liden Dal, som var saa bedækket med Crickets (et Slags store Græshopper) at vi neppe kunde see det fortørrede Græs, ligesom vi ogsaa her og der kunde træffe paa en enkeltstaaende Busk.

Det var noget Skrækkeligt for Mange, ikke at see Andet end fortørret Græs, ufrugtbar Jordbund og en Mængde Crickets, der fortærede al Plantevæxt. Vi begyndte at bygge Huse. Dog, det er ikke nødvendigt at gjøre en fuldstændig Skildring angaaende vort tolvaarige Ophold her. Sku omkring overalt i dette Territorium; betragt de blomstrende Settlementer, der strække sig i en uafbrudt Række i omtrent 400 Mile (engelske fra Nord mod Syd. Betragt denne Stad for Exempel. Ere ikke vore hyggelige Bygninger, vore offentlige Arbeider og vor Fremadskriden i enhver Retning et ufeilbarligt Vidnesbyrd baade for Himmel og Jord, Gud, Engle og Mennesker om, at de Sidste-Dages Hellige have været et flittigt Folk, om det end ikke beviser noget Andet? Betragt det Arbeide, som maa udføres her, hvilket ikke behøves i de mere frugtbare Egne. Man behøver tre Dage for at hente et lidet Læs Brænde fra de næsten utilgjængelige Bjergkløfter; man maa vande Jorden og anvende næsten ligesaa meget Arbeide paa dette alene, som en Landmand i Illinois vilde behøve paa et heelt Aars Avling. Fraseet dette, betragt blot de mange Stæder, hvilke ere fremstaaede ligesom ved en magisk Kraft, — og de Tusinder af Huse, der ere opførte, blandt hvilke mange ere store og beqvemme og maae ansees for pragtfulde for et nyt Land.

Alt dette har været udført i det korte Tidsrum af tolv Aar. Af hvem er det blevet udført? Af et nedtraadt, forfulgt Folk, som fem Gange er blevet drevet fra deres Hjem og Avlsgaarde, og som har lidt Tab for flere Millioner. Vi kunne her fremsætte det Spørgsmaal: Have de Sidste-Dages Hellige havt megen Tid til at gjøre Ondt, om de end havde været tilbøielige dertil? I ville i Almindelighed finde, at et Folk, som er flittigt og arbeidsomt, ogsaa er et moralsk Folk, og at Saadanne, der bestandig ere i Virksomhed og maae anstrenge deres legemlige Kræfter fra den tidlige Morgen til den sildige Aften — som uagtet deres trætte Lemmer ligesaavel om Natten som om Dagen maae vande deres Marker og ere nødte til at hente Brænde og Tømmer fra Bjergene, hvorved de ere udsatte for Nattens Kulde og Uveir, ikke kunne have megen Tid til at tænke paa at begaae Ondt. Derimod paa den anden Side, I kunne gaae ud iblandt Nationerne, hvor man finder Folk, som synes ene og alene at leve for at spise og drikke og gjøre sig Livet behageligt, og hvad finde I der? Alskens Ondt, Drukkenskab, Vellyst, Gudsbespottelse og Alt, hvad der kan nedværdige Mennesket. Nogle Faa af saadanne dovne og ørkesløse Ledigg jængere kunne optænke mere Ondt i fire og tyve Timer end et heelt Folk af Hellige vare istand til i fire og tyve Aar.

Men Djævelen er nu ligesaa rasende, som han nogensinde har været; hans Vrede er ikke ophørt. Han er nu ligesaa og endnu mere forbittret, end dengang vi vare i Staterne. Vore Fjender sige: „Vi troede, at de nødvendigviis maatte omkomme i denne Ørken; vi antoge, at der ikke kunde voxe et eneste Kornax i Klippebjergenes Dale og at vi vare visse paa at blive af med dem, naar vi først fik dem derhen. Men see, hvorledes de trives! Hvad skulle vi nu gribe til? Vi kunne ikke nu inden Frokost organisere en Pøbelhob og gaae imod dem, ligesom vi gjorde i Missouri og Illinois. Der kan nu ikke være Tale om Pøbel. Vi maae nu see at opfinde en eller anden Sag imod dem, der kan have nogen Sandsynlighed for sig, for at faae Folk til at troe, at vi handle i Medhold af Loven. Vi maae under enhver Omstændighed forfølge dem. Saaledes tænkte vore Fjender, og

de Embedsmænd, som vare her, satte afsted for at udsprede alskens daarlige Rygter, hvilket baade de selv og enhver Anden vidste var Løgn, og siden er det blevet beviist for hele Folket, at det var saaledes.

Uden at nedsætte nogen Undersøgelsescommission og uden den mindste Underretning udsendte Regjeringen i Washington en Armee, medens hele Nationen saavelsom Soldaterne truede de stakkels Indbyggere i Utah med Ødelæggelse og Død. Posten blev tilbageholdt, og der hengik flere Maaneder, inden de fredelige og flittige Indbyggere i dette Territorium fik vide, at der var nogen Armee i Anmarsch, eller at der var forefaldet Noget, som kunde forstyrre det fredelige Forhold mellem os og Regjeringen i Washington. Under disse Omstændigheder fattede vi den Beslutning, med Taalmodighed at oppebie Tiden, da vi kunde faae officielle Efterretninger om Regjeringens og Armeens Hensigter. Efter Guds Forsyns Styrelse naaede ikke Armeen vore Settlementer til den Tid, man havde havt isinde, men først den følgende Sommer. Det kom ikke til nogen Træfning, der blev ikke udgydt Blod, og vi leve endnu. Da der kom Befuldmægtigede fra Washington, erfarede vi for første Gang, at det Hele havde været en Misforstaaelse, og at Præsidenten ikke agtede at gjøre Folket i Utah Noget, men at han blot onskede at oprette nogle Militairposter der.

Dersom hele Folket var blevet underrettet om dette eet Aar tidligere, hvilken Forstyrrelse og Ophidselse havde man ikke da undgaaet? Men Præsidenten drev uden Tvivl denne Spøg paa Nationens Bekostning. Guds Rige er bestemt til at bestaae evindelig, og vil komme til at opfylde hele Jorden. Hvorledes er det nu med vore Fjender? De have prøvet paa at gjøre os Noget, men vi ere dog endnu her imellem disse Bjerge, og om end ikke saa var, vilde dog Guds Rige rulle fremad. Vi ere endnu i Besiddelse af vore Avlsgaarde og ere endnu ilive, men om end Halvdelen af os vare døde, vilde dog Guds Rige skride fremad, — og endnu ere ikke vore Huse nedbrændte, vor Afgrøde ødelagt eller vort Qvæg dræbt, men om saa var, saa vilde dog Guds Rige alligevel rulle fremad. Hverken de Forenede Stater eller hele Jordens Armeer kunne ødelægge Guds Rige. Alt hvad vi forlange med Hensyn til os selv er, som jeg allerede har sagt, de Rettigheder, hvilke ere os sikkrede i den amerikanske Constitution. Vi forlange ikke andre Rettigheder end dem, hele Folket nyder overalt i de Forenede Stater, og selv disse Rettigheder trygle vi ikke om, thi de tilhøre os, uden at vi behøve at bede om dem. Vi ville ikke nedværdige os saa meget, at vi skulde trygle Congressen i de Forenede Stater om at faae de Rettigheder, som vi allerede ere i Besiddelse af, og hvilke tilkommer enhver amerikansk Borger i dette Land, hvor man praler saa meget af sin Frihed.

Hvad! Skulde vi bede om det, der er os sikkret i vort Lands Constitution, og som blev kjøbt til os med vore ædle Forfædres Blod. Nei, vi ville aldrig gjøre det. Vi ville forsvare de Rettigheder, som tilhøre os, og nyde dem, indtil vi blive dem berøvede med Magt, og dette er den Følelse, der skulde besjæle enhver amerikansk Borger. Enhver Mand i de Forenede Stater, som har det allermindste af Frihedens Blod i sine Aarer, skulde søge at bevare vort Lands Constitution og Love, og burde agte dem som den bedste Beskyttelse imod Undertrykkelse og Tyranni samt om det var nødvendigt, forsvare dem mod Vold indtil det Yderste. Vi burde forsvare vore Rettigheder, saalænge der flyder en Draabe Blod i vore Aarer og sige: „Disse Rettigheder

tilhøre os, og vi ville forsvare dem eller døe." Dette er mine Følelser.

Guds Rige er her. Er det et Theokrati? Ja, forsaavidt vore kirkelige Anliggender angaae. Er der Noget i Constitutionen, der kan hindre os i at antage hvilkesomhelst Love, vi behage, med Hensyn til vore kirkelige Institutioner, saalænge vi ikke krænke de Forenede Staters Love eller overskride de Rettigheder, som ere garanterede i den amerikanske Constitution? Nei. Hvad er der sikkret os i den dyrebare Skat, som er os overleveret af vore Fædre? Den giver ethvert religiøst Samfund, enten det er stort eller lidet, Ret til at organisere sig og til at antage saadannne kirkelige Love, som dets Medlemmer finde for godt, og Ingen har Ret til at forstyrre dem. Underkaste vi os de borgerlige Love? Ja. Uagtet Gud har givet os Love for Kirken, saa har han ikke fritaget os for at adlyde den borgerlige Lov. Vi ere ligesaa forpligtede til at rette os efter Constitutionen og de Forenede Staters Love, som Indbyggerne i Kansas og ethvert andet Territorium i dette Land. Have vi i nogensomhelst Henseende overtraadt Landets Love? Dersom vi ikke have, da tilkommer det os at nyde den samme Frihed som andre amerikanske Borgere, og Ret til at dyrke Gud efter vor egen Samvittigheds Bydende. Undersøger „Lærdommens og Pagtens Bog," gjennemlæser alle dens Afdelinger, og I ville finde, at Herrens Røst har lydt til Menneskene: „Saa siger Herren." Denne Bog er Herrens Ord; det er en Lov, som er given til denne Kirke, og han siger i den: „I ere skyldige til at holde Landets Love, og den, som holder min Lov, behøver ikke at bryde Landets Lov."

Herren har ikke sagt til de Sidste-Dages Hellige: „I skulle gaae tvertimod alle menneskelige eller borgerlige Love, men han har befalet just det Modsatte." Han har givet os disse himmelske Love som en Rettesnor for Kirken, medens den var i sin Barndom, og ved at følge dem overtræde vi ikke Landets Love. Atter, her er „Mormons Bog," hvilken indeholder en theokratisk Lov til at regjere Guds Hellige. Kunne I finde Noget i denne Bog, som staaer i Modsætning til den amerikanske Constitution eller de Forenede Staters Love.

Hvori overtræde vi nu, idet vi oprette en theokratisk Regjeringsform inden denne Republiks Grændser? Vi krænke ikke Lovene mere end Methodisterne, Baptisterne eller ethvert andet Religionsparti. Alle have lige Rettigheder. Jeg vilde være ligesaa villig til at gribe til Vaaben for at forsvare Presbyterianerne eller enhver anden Sekt paa det amerikanske Fastland, thi de have Alle de samme Rettigheder, som de Sidste-Dages Hellige, og derfor burde de være beskyttede formedelst samme. Jeg veed ikke Alt, hvad der skal skee i Fremtiden, men der er forudsagt i Daniels Propheti, at den lille Steen vil slaae til Billedet paa Fødderne og sønderknuse dem tilligemed Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet, saa at det hele Billede vil styrte sammen. Dette er endnu ikke gaaet i Opfyldelse. Uagtet vi ikke vide Alt, hvad der skal skee, saa vide vi dog Eet, og det er, at dersom vore Medborgere i de Forenede Stater vilde lade os i Fred, vilde visselig vi lade dem vederfares det Samme, og vi skulde gjøre dem Godt, men dersom de paa en uretfærdig og ulovlig Maade vedblive at forfølge os, veed jeg ikke, om vi ikke engang komme til at prøve paa at opfylde det, som er udtalt i Prophetierne. Dersom de forsøge at undertrykke os og ville bringe os i Trældom samt berøve os vore Rettigheder, som ere os tilsikkrede i Constitutionen, veed jeg ikke, om ikke den store

Jehovah har isinde at gjøre mod dem det Samme, som de vilde gjøre mod os, dersom de havde Magt dertil; ei heller veed jeg, om ikke vi som amerikanske Borgere engang ville blive nødte til at reise os for at forsvare vore Rettigheder og opfylde det, som er talet ved de gamle Propheter, medens vi i et saadant Tilfælde kun vilde handle i Egenskab af Selvforsvar.

Vi agte at forsvare de Forenede Staters Regjeringsform og Constitutionens Grundsætninger. Den blev given formedelst Inspiration til vore Forfædre i den udtrykkelige Hensigt at skjænke ethvert Menneske i Samfundet borgerlig og religiøs Frihed. Kunne Afgudsdyrkere komme her og bygge et Tempel, hvori de kunde tilbede deres Afguder? Ja. Reiser til Californien, og der ville I finde et Saadant, der er blevet opført af Chineserne, som der tilbede stumme Afguder. Man begyndte at anlægge Sag mod dem, men Dommen lød, at saafremt de ikke krænkede Andres Rettigheder, havde de Ret til at dyrke deres Afguder. Have Afgudsdyrkere Ret til at udøve deres Religion her? Er det tilladt Mohamedanerne at komme her med deres mange Hustruer? Efter Constitutionen have de Ret dertil, men de enkelte Stater have tilladt sig at udgive constitutionelsstridige Love, som berøve Menneskene de Rettigheder, hvilke Constitutionen garanterer enhver amerikansk Borger. Disse Love tvinge Mohamedaneren til at stille sig fra alle sine Hustruer med Undtagelse af een, thi ellers vilde man indespærre ham i Fængsel for flere Aar. Saadanne Love ere egnede til at sønderrive de Baand, som sammenknytte Familierne, og til at bringe Manden til at forskyde sine Børn og udstøde dem i den vide Verden — faderløse og ubeskyttede. Man siger til Mohamedaneren: „Du kan gjerne boe her i Missouri eller i hvilkensomhelst anden Stat, naar Du blot vil gjøre dette."

Hvilken underlig Frihed! Skam for den Stat, der udgiver Love, som ere tvertimod Constitutionen. En saadan Frihed er i Sandhed ikke meget værd. Ifølge Constitutionen har ikke nogen Stat Ret til at blande sig i dens Borgeres huuslige Anliggender, enten man saa har een eller flere Hustruer. Man har ikke mere Ret til at kaste en Mand i Fængsel, fordi han har flere Hustruer, end man har til at fængsle Nogen, fordi han har mere end eet Barn, eller som man har til at straffe en Slavehandler, fordi han har mere end een Slave. Den samme Constitution, som beskytter disse, beskytter ogsaa hiin. Hvad vilde I tænke, om der udkom en Lov, der forbød at have mere end eet Barn? Og dog vilde en saadan Lov ikke være urimeligere eller mere uretfærdig end de Love, der forbyde Polygami.

Mohamedaneren kan komme til Utah med sine Hustruer, og enhver Anden kan komme der, uden at hans Familie bliver opbrudt, hans Hustruer revne fra ham og hans Børn kastede ud i den vide Verden. „Kom til Utah," og saalænge det staaer i vor Magt at vælge vise Lovgivere, ville vi beskytte Eder i Eders huuslige Rettigheder ifølge Landets Constitution.

Af det, der er blevet sagt, begynde vi at forstaae Lidt med Hensyn til Guds Rige. Det skulde først fremstaae imellem Bjergene, lig en Steen, og eftersom det ruller fremad, vil det tiltage i Storhed og Magt, indtil det i Herrens egen beleilige Tid skal blive ligesom et stort Bjerg og opfylde hele Jorden. Og naar Herren kommer, siddende paa sin Herligheds Throne midt iblandt de himmelske Hærskarer, skal ethvert Øie see ham, og Enhver høre hans Røst. Da skulle alle de Hovmodige og Ugudelige, og Alle, som ikke give Agt paa Propheters og Apostlers

Rost, blive fortærede; da skulle alle Stammer, Tungemaal og Folk, som ere tilovers paa hele Jordens Overflade, tjene og adlyde Herren; da skal der ikke være Sekter eller Partier, ingen Afgudsdyrkere eller vildfarende Hedninger; da skal denne Forudsigelse af Zacharias gaae i Opfyldelse: „Og Herren skal være Konge over al Jorden; paa den samme Dag skal Herren være Een og hans Navn Eet.“ (Sach. 14, 9.) Da skal Guds Kundskab skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

Men fra Guds Riges første Begyndelse og til dets endelige Seier vil det gradviis skride fremad i Storhed og Magt. Mange af de Hellige ville komme til at see Herren, længe førend han kommer i Himmelens Skyer. De Hellige ville inden den Dag komme til at faae stor Magt og skulle regjere paa Jorden. Zion skal udsende sine Love og Fredsembedsmænd til at beskytte enhver Sekt og ethvert Menneske i deres Ret til at adlyde Gud efter deres Samvittigheds Bydende, hvilket blev saa tydeligt og med saa stor Veltalenhed udviklet af vor elskelige Præsident for fjorten Dage siden. Saalænge der gives Tid, skulde Menneskenes Handlefrihed beskyttes; men naar Erkeengelen kommer til at staae paa Jorden og Havet og skal sværge ved ham, som lever i al Evighed, at der ikke mere skal gives Tid, da vee de Ugudelige og dem, som have forkastet Herrens Tjenere, thi de skulle blive fortærede formedelst Glandsen af hans Herlighed, naar han kommer, og straffede, fordi de have misbrugt den moralske Handlefrihed, der var dem given, og i hvis Udøvelse de have været saa omhyggelig beskyttede formedelst Zions Love.

I kunne see den Forskjel, der existerer mellem det Tidsrum, i hvilket Guds Rige er i dets første Opkomst og Udvikling, og den Tid, da Guds Rige i Himmelen skal komme og forenes med det, som er her paa Jorden, og alle Himmelens Kræfter aabenbares paa den forvandlede og helliggjorte Jord. Maa Herren vor Gud, vor Konge og Lovgiver, velsigne os. Maa han have sit Øie henvendt paa de Oprigtige, paa det Sandhedens Ord kunde gjennemtrænge dem, og maa den Hellig-Aands Kraft gjennemstrømme dem. Maa Herrens Aand hvile mægtig paa de Sidste-Dages Hellige. Maae de være udrustede med hans Kraft og den Retfærdighed, som er af Gud. Maae de være fulde af Tro, ligesom de Hellige i Enochs Dage, saa at Himlene kunde iklæde dem Guds Herlighed, og maae de skride fremad og vinde Seier, indtil alle Menneskenes Traditioner, alt Ondt og alle deres Synder og Vederstyggeligheder blive bortfeiede fra Jorden, og Kongernes Konge og Herrernes Herre kommer til at regjere triumpherende ved sin almægtige Kraft. Amen.

Saliggjørelsens Plan.

(Fra „Millennial Star“)

Saliggjørelsens Plan, saaledes som den lærtes af Jesus og hans Apostler for næsten nitten hundrede Aar siden, og saaledes som den nu i vore Dage læres af Guds Tjenere, var i sig selv simpel, tydelig, fornuftig, ophøiet og skjøn, og sva-

rede fuldkommen til dens Bestemmelse: Menneskeslægtens Frelse og Ophøielse. Ei heller gives der nogen anden Maade eller nogen anden Plan, hvorved Menneskene kunne blive frelste, thi der er kun een Herre, een Tro og een Daab, ligesom der er een Gud, Alles Fader, som er over Alle og omkring Alle, hvilken i sin uendelige Viisdom styrer og regjerer alle Ting efter sit eget Velbehag. Apostelen Paulus siger i sit Brev til Galaterne: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Christi Naade, til et andet Evangelium, endog der er intet andet, kun der ere Nogle, som forvilde Eder og ville forvende Christi Evangelium. Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse! Som jeg sagde, saa siger jeg igjen: Dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end I have annammet det, han være en Forbandelse! Jeg bevidner Eder, Brødre, at det Evangelium, som er prædiket af mig, er ikke Menneskelære; thi hverken annammede, ei heller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Aabenbarelse." Saliggjørelsens Plan er fuldstændig og fuldkommen; der behøves ikke at lægge Noget til eller tage Noget fra. Den er en fuldkommen Frihedens Lov, der har sit Udspring fra ham, som er Kilden til alt Lys og alt Godt, og hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse. Saliggjørelsens Plan blev ikke fastsat og aabenbaret for kun at frelse en Deel af Adams Afkom, men alle Mennesker, forsaavidt de vilde ydmyge sig og adlyde Evangeliet, ikke alene dem, som nu leve, men Enhver, der har levet i henrundne Tider, tilligemed Alle, som herefter skulle faae Liv og Tilværelse paa denne Jord. Naar Apostelen Paulus i det 4de Capitel i Brevet til Hebræerne taler om de haardnakkede og vantroe Jøder, siger han: „Thi ogsaa for os er Forjættelsen forkyndt, ligesom for hine, men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen hos dem, som hørte det," — og paa et andet Sted siger han: „Men da Gud forudsaae, at Hedningerne skulde retfærdiggjøres formedelst Troen, forjættede han Abraham forud: I Dig skulle alle Folkeslag velsignes." Disse og mangfoldige andre Skriftsteder bevise klarligen, at der kun er een Plan, ved hvilken Menneskene kunne opnaae Salighed, og Jesus siger, at hvo, som ikke gaaer ind igjennem Døren, men stiger andetsteds over, regnes lige med Tyve og Røvere og ville faae Løn efter deres Gjerninger, og derfor maa Enhver, som ønsker at blive frelst, underkaste sig Guds Love og Befalinger. Denne Saliggjørelsens Plan har Gud efter sin uendelige Barmhjertighed aabenbaret til det faldne Menneske i de forskjellige Udelinger, saa det kunde blive istand til at see sin sande Stilling og komme til at forstaae Guds Hensigter med det — samt for, at det kunde hæve sig fra dets nuværende lave og nedværdigede Standpunkt, indtil det kunde opnaae en Plads iblandt Guds Sønner og Døttre. Det er sandt, Menneskene kunne selv „udhugge sig Brønde, men de ville ikke give Vand;" de kunne udkaste Planer og danne Læresystemer, men de ville ikke kunne frelse dem, da de, om de end have Gudfrygtigheds Skin, dog ere uden dens Kraft, og ere klare Beviser paa den menneskelige Daarskab. Jo nøiagtigere vi undersøge Evangeliets Grundsætninger, jo bedre kunne vi see dets Skjønhed, Harmoni og Fortrinlighed, og desto bedre kunne vi see Menneskenes Afmagt, og hvor raadne og uholdbare de menneskelige Systemer og Institutioner ere. Det er sørgeligt at tænke paa, at

saa mange Tusinder af Jordens Beboere haardnakket fremture i at forkaste Evangeliets Sandheder, som ere saa klart optegnede i den hellige Skrift og nu forkyndes af Herrens Tjenere, og idet de tilsidesætte den Lære, som Jesus forkyndte, søge de at erstatte samme ved menneskelige Systemer og Troesbekjendelser, medens de stræbe at retfærdiggjøre deres Handlemaade med den Paastand, at det i vore Dage ikke er nødvendigt at iagttage Evangeliets Love og Ordinancer, saaledes som de forkyndtes af Jesus og hans Apostler; men det er vanskeligt at kunne sige, paa hvilken Deel af den hellige Skrift man har grundet en saadan Tro, eller man er kommen til en saadan Slutning. Da Mange iblandt den store Menneskemasse, som paa hiin mærkværdige Pintsefest var samlet i Jerusalem, vare blevene overbeviste om, at de havde korsfæstet Livets og Herlighedens Herre, udbrød de eenstemmig: „I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gjøre?" Petrus sagde ikke: „Gak i Fred, din Tro har frelst Dig." Nei, han lod dem forstaae med tydelige Ord, hvad der videre fordredes af dem, idet han sagde: „Omvender Eder, og enhver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave; thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og saa Mange, som Herren vor Gud vil kalde dertil," og saaledes lovede han Alle, der vilde adlyde de samme Ordinancer, de samme Velsignelser. Jesus sagde til Nicodemus: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige." Paulus siger, at Evangeliet er en Guds Kraft til Saliggjørelse, en Livslugt til Livet for dem, som annamme det og en Dødslugt til Døden for dem, der forkaste det. Formedelst Jesu Christi Aabenbaringer kunne vi forstaae, at saavel Jorden som dens Beboere ville blive igjenløste ifølge den samme Forløsningsplan, der er anordnet af Herren, og altsaa maa den gjennemgaae de samme Ordinancer, som Menneskene. Ligesom Alle døe i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Christo Jesu, og ligesom Jorden har været deelagtig i Følgerne af Faldet, saaledes vil den ogsaa blive deelagtig i Forløsningen og tilsidst blive frigjort fra Synd og Fordærvelse og skikket til et Opholdssted for de Retfærdige, thi de Sagtmodige skulle arve Jorden, efterat den har opnaaet sin oprindelige Herlighed, og skal bade sig i de Straaler, som udsendes fra de Retfærdiges Sol. Jorden gjennemgik Daabens Ordinance i Noæ Dage, den blev hjemsøgt af Syndfloden, da al Ugudelighed blev bortfeiet fra dens Overflade; den skal ligeledes undergaae Ilddaaben, hvorved al Synd og alle de Ugudelige endnu en Gang skulle blive udryddede, og Guds Aand blive udgydt over alt Kjød, saaledes som Propheten Joel har forudsagt: „Og det skal skee i de sidste Dage, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døttre skulle prophetere; Eders Ældste skulle have Drømme, og Eders unge Karle see Syner. Og end over Tjenere og Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand." „Jorden skal blive fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." „Lamme og Løven skulle være tilsammen, og en Parder ligge hos et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilhobe og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaae i Græs, deres Affødninger ligge hos hverandre, og en Løve æde Straa som en Oxe, og der skal ikke være Noget til at fordærve paa min Helligheds hele Bjerg." Da skulle de Retfærdige synge Mose og Lammets Sang, der skal gjenlyde fra Høiene, medens Guds Tabernakel skal være hos Menneskene, og

han skal være hos dem, og de skulle være hans Folk, og han skal være deres Gud." „Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere, thi det Første er veget bort. Og den, som sad paa Thronen sagde: See, jeg gjør alle Ting nye." „Staden behøver ikke Sol eller Maane til at skinne i den, thi Guds Herlighed oplyser den, og Lammet er dens Lys. Og Folkeslagene af de Frelste skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger føre deres Glands og Herlighed til den." Saaledes vil Jorden og dens Beboere blive forløste og luttrede samt bragte tilbage til Gud vor evige Faders Nærværelse formedelst Jesu Christi Forsoning.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Onde Tanker og deres Følger. — Hvorledes man kan undgaae Splid og feilagtige Slutninger.

Der gives ikke nogen Fristelse, som det er nødvendigere at være paa Vagt imod, end onde Tanker, og det fordi der sandsynligviis ikke er Noget, der har mere skadelige Følger. Det er en uimodsigelig Sandhed, at „saaledes som et Menneske tænker i sit Hjerte, saaledes er det." Ord og Gjerninger ere blot de ydre Frugter af de Tanker, som næres i Sjælen, og derfor kunne vi let indsee Nødvendigheden af at vænne os til at beherske vore Tanker og Følelser. Dersom et Menneske er reent i sine Tanker, ville ogsaa dets Gjerninger blive rene og gode, men dersom det giver Tanken frit Spillerum og lader den nustandset streife om, vil det ikke vare længe, inden det ogsaa udstrækker sin Haand efter den fristende, men bedrageriske Frugt. Naar Fristelsen engang har overvundet Mennesket, er det ikke let at sige, hvor langt den kan lede sit ulykkelige Offer paa Daarskabens og Lastens Sti. Vi skulde først og fremmest bestræbe os for at luttre vore Hjerter ved Indflydelsen af Herrens Aand, og ved dens Hjælp søge at bevare dem rene, og naar Træet saaledes er blevet godt fra Roden af, kan det aldrig feile, at jo ogsaa Frugten vil blive god. Derfor siger Herren: „Min Søn giv mig dit Hjerte." Han fordrer ikke din udvortes Gudsdyrkelse, dine Penge, eller hvad Andet Du maatte være i Besiddelse af, men dit Hjerte, idet han veed, at der, hvor det er givet, følger alt det Øvrige med.

En af de mange Fristelser, hvorved Satan søger at besnære de Hellige, som ikke bestandig ere paa Vagt mod hans snedige Anslag, er Mistanke til deres Brødre, ikke saa meget med Hensyn til deres Oprigtighed og Trofasthed i det Hele taget, men mere i Henseende til de Følelser, de nære angaaende Vedkommende, og de Hensigter, de maatte have med dem. Naar det engang har lykkedes for Modstanderen at formørke Saadannes Sind, opvækker han Mistanke hos dem mod deres Brødre, idet de frygte for, at disse paa en eller anden Maade ville gjøre dem Skade; men det har altid viist sig, at i ni Tilfælde af ti have saadanne Følelser og Anskuelser

stedse været ugrundede, hvorimod de, som have været saaledes mistænkte, have ved enhver Leilighed søgt at gjøre dem Godt, der have givet Rum for saadanne Tanker, og have bestandig viist sig at være deres meest trofaste Venner. Naar saadanne Følelser faae Overhaand, have de ofte de sørgeligste Følger. De foraarsage ofte, at de bedste Venner blive de bittreste Fjender; det allerusfyldigste Ord mistydes og optages som en stor Fornærmelse; der opstaaer bittre Følelser mod den formeentlige Fornærmer, og snart give de sig tilkjende ved Gebærder og Ord, hvilket selvfølgelig maa opvække Vrede hos Modparten, og saaledes bliver Tvedragtens Sæd saaet der, hvor man ikke havde den mindste Grund til at vente, at den skulde trives, og den Onde glæder sig over den vundne Seier.

En anden Fristelse, som let kan have meget farlige Følger for de Hellige, er, at de give deres Phantasi et altfor frit Spillerum, hvorved de ofte komme til de latterligste og urimeligste Slutninger med Hensyn til Guds Værk. Nogle have en særdeles stor Tilbøielighed til at vise, at de forstaae ligesaa meget som deres Brødre, og kjende Alt, hvad Gud har aabenbaret angaaende Fremtiden, og maaskee endda Mere.

Meget Ondt vilde undgaaes, dersom Alle vilde iagttage den Regel, aldrig at blive fornærmet, naar de ikke vare visse paa, at Fornærmelsen var forsætlig, og selv om de havde Grund til at troe dette, skulde de dog først undersøge deres egen Opførsel for at see, om de ikke selv havde givet den første Anledning til ukjærlige Følelser, og dersom ikke dette var Tilfældet, behøvede de endnu mindre at give Rum for Bitterhed; thi Ingen, der har den mindste Æresfølelse, vil uforskyldt fornærme Andre, uden at han vil angre det bitterlig og søge at gjøre sin Feil god igjen. De ni Tiendedele af den Splidagtighed og Strid, som er i Verden, er grundet paa Misforstaaelser.

Med Hensyn til den anden Vildfarelse skulde Enhver erindre, at „de skjulte Ting ere for Herren, men de aabenbare ere for os og for vore Børn." Herren har allerede bemyndiget sine Tjenere til at aabenbare Alt, hvad hans Folk er beredt til at modtage, og Mere end mange af de Hellige gjøre Brug af, og naar de blive beredte til at modtage flere Aabenbaringer angaaende hans Villie, vil han inspirere sine Tjenere til at meddele dem til hans Folk. Imidlertid burde enhver Sidste-Dages Hellig være tilfreds med det, som Herren allerede har aabenbaret angaaende Menneskenes Frelse, og trofast benytte den Kundskab, han allerede har — og ikke være altfor længselsfuld efter at trænge ind i Fremtiden; thi de, der ere begjærlige efter at faae vide Alt, ere let udsatte for at henfalde til Yderligheder og ere mindre beredte for de Aabenbaringer, som Herren maatte give dem, end de, der have været ydmyge og trofast benyttet det Lys og den Kundskab, som Gud har meddeelt dem formedelst sine Tjenere.

Correspondance.

Spragues og Browns Farvel til de Hellige i Skandinavien.

Veile, den 19de April 1866.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder!

Da Tiden nu nærmer sig til min Afreise fra disse Lande, hvor jeg nu har havt min Arbeidsmark i halvtredie Aar, vil jeg give Dem en kortfattet Skildring angaaende min Virksomhed her i Skandinavien.

I en General-Conference i Store Saltsøstad den 6te April 1863 blev jeg kaldet til at tage til Europa paa Mission. Jeg begyndte ufortøvet at gjøre de nødvendige Forberedelser til min Afreise og forlod Saltsøstaden den 16de samme Maaned i Selskab med flere af mine Brødre, der ligeledes skulde til Europa. Efter en meget behagelig Reise ankom vi til Liverpool den 18de Juli og bleve hjerteligt modtagne af Præsident Cannon. Jeg blev beskikket til at arbeide i Birmingham Conference under Ældste J. M. Kays Bestyrelse, men forblev der kun en meget kort Tid, da Præsident Cannon kaldte mig til at gaae til Skandinavien for at arbeide under Præsident J. N. Smith, der beskikkede mig til omreisende Ældste i Kjøbenhavns Conference under Ældste Edlessens Præsidium. Her maatte jeg begynde paa et Arbeide, der var noget ganske Nyt for mig, nemlig at lære et fremmed Sprog. Idet jeg tog fat paa dette, følte jeg min Svaghed og Ufuldkommenhed, men satte min Tillid til Gud og haabede, at han vilde dygtiggjøre mig til at erhverve mig den nødvendige Kundskab i Sproget, saa at jeg maatte blive istand til at udføre de mig paalagte Pligter til Herrens Ære, mine Foresattes Tilfredshed og mine Medmenneskers Gavn. Da jeg havde reist omkring i min Arbeidsmark omtrent en Maaneds Tid, forsøgte jeg for første Gang at tale i de Helliges Forsamlinger, og har fra den Tid af og indtil nu benyttet enhver Leilighed, som har tilbudt sig, til at bære Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Christi Evangelium, der er blevet aabenbaret formedelst Joseph Smith, og hvilket troes af de Sidste-Dages Hellige, som vore Fjender have behaget at kalde „Mormoner.“

I Foraaret 1864 blev jeg af Præsident Cannon beskikket til at eftertræde Jesse N. Smith som Præsident for den skandinaviske Mission, hvilken Funktion jeg tiltraadte den 1ste April næstefter. Ung af Aar og i mange Henseender uerfaren, følte jeg tilfulde, at jeg ikke uden Herrens Bistand var istand til at opfylde de Pligter, som paahvilede mig ifølge min ansvarsfulde Stilling. Jeg bad derfor inderligen til min himmelske Fader, at han vilde tildele mig den fornødne Viisdom og Kraft til at udføre Alt, hvad der paalaa mig, til hans Velbehag. Da De imidlertid blev beskikket af Kirkens øverste Præsidentskab til at overtage Præsidiet over denne Mission, blev jeg følgelig ved Deres Ankomst hertil løst fra det Ansvar, der var blevet mig paalagt, og jeg fratraadte min Funktion den 1ste August, altsaa fire Maaneder efterat jeg havde tiltraadt samme. Derpaa blev jeg kaldet til Deres Raadgiver, hvilken Stilling jeg siden har indtaget.

Jeg blev strax derefter beskikket at gaae til Norge, og ankom til Christiania

den 12te August. Jeg arbeidede i dette Land i Forening med Ældste G. M. Brown i omtrent 9 Maaneder, i hvilket Tidsrum jeg reiste meget omkring, besøgte de Hellige paa forskjellige Steder og prædikede Evangeliet, hvorsomhelst jeg kunde faae Anledning dertil. Jeg forlod Norge om Foraaret 1865 og ankom til Kjøbenhavn den 26de April.

Siden den Tid har jeg besøgt de forskjellige Conferencer i Danmark og Sverrig, har reist meget og ofte tilbagelagt længere Veistrækninger tilfods, idet jeg har besøgt mange af de Hellige og ikke faa Fremmede i deres Huse. Jeg har hos Sødskende stedse fundet en hjertelig Modtagelse, ligesom de ved enhver Leilighed have lagt deres Gjæstfrihed for Dagen, og det er med glade Følelser jeg benytter denne Anledning til at aflægge min hjerteligste Tak for de mange Beviser paa Forekommenhed og Velvillie, som jeg har modtaget saavel af Hellige som Fremmede, og jeg byder Eder herved mit Falvel, inden jeg forlader Skandinavien, da jeg nu snart agter at tiltræde min Tilbagereise til Amerika, hvor jeg først saae Dagens Lys — til Landet mellem Klippebjergene, hvor jeg atter forventer at træffe sammen med mine Beslægtede, Venner og Bekjendte — til det Land, som er Gjenstand for mine og mine Brødres og Søstres kjæreste Forhaabninger, fordi det er de Helliges Indsamlingssted.

Brødre og Søstre! Dersom I forblive trofaste i den Pagt, I have sluttet med Herren, vil det ogsaa engang blive Eders lykkelige Lod at samles iblandt den Høiestes Hellige, thi han vil opfylde sine Forjættelser, og i hans egen beleilige Tid samle sit Folk. Bliver derfor ikke modløse. Kommer gamle Israel ihu, der uagtet Guds Forjættelser til Fædrene maatte gjennemgaae store Trængsler, inden de fik det Land i Besiddelse, hvilket han havde lovet Abraham og hans Sæd som en evig Arv.

Hvad mig selv angaaer, da glæder jeg mig ved mit Arbeide her i disse Lande. Jeg gjentager min Tak til de Hellige for den Godhed og Velvillie, som I stedse have udviist imod mig, og de mange behagelige Timer jeg har tilbragt i Eders Selskab, ville altid være mig en kjær Erindring. Uagtet jeg om ikke ret lang Tid forventer at samles med mine Paarørende og Bekjendte i Zion, er det dog med en vis Veemod jeg forlader de Hellige her for en Tid. Jeg siger for en Tid, thi jeg veed, at dersom I forblive trofaste, haaber jeg engang at træffe Eder i Bjergenes Dale, hvor I kunne nyde større Velsignelser end her i disse Lande.

Kjære Broder Widerborg! Tillad mig, at jeg herved aflægger min hjerteligste Tak for den Godhed og Omhu, som De stedse har udviist mod mig. Jeg føler af mit ganske Hjerte, at jeg skylder Dem Meget, og jeg takker Herren for den Leilighed, jeg har havt til at arbeide i Forening med Dem for at udsprede Sandheden iblandt vore Mennesker. Jeg takker Dem ligeledes for Deres faderlige Raad og Formaninger. Jeg vil aldrig glemme de mange glade Timer, jeg har tilbragt i Deres Selskab, men det vil stedse være som en Forfriskelse for mig at tænke derpaa.

Idet jeg beder Gud at velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Stilling, og naar Deres Arbeide her er fuldendt — da at føre Dem lykkelig og vel hjem til Deres Familie og Bekjendte, undertegner jeg mig Deres Broder i Christo,

Samuel L. Sprague.

Christiania, den 6te April 1866.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder!

Da mit Arbeide i dette Land snart vil ophøre, troer jeg, at nogle Linier angaaende Missionen muligviis vilde interessere Dem og „Stjernens" Læsere.

Kaldet i April Conferencen 1863, forlod jeg mit Hjem den 25de s. M., naaede Florence efter to Maaneders Reise over Sletterne og Ny York den 1ste Juli s. A.; derfra tog jeg med Dampskibet „City of Manchester" tilsøes, medens mit Fædrelands Kanoner tiltordnede os sit Farvel. (Det var den 4de Juli, Nationens Fødselsdag, som feires overalt i Amerika). Ved min Ankomst til Liverpool (17de) blev jeg beskikket til at arbeide i Manchester Conference, og den 2den August s. A. til at arbeide i den skandinaviske Mission, som jeg tiltraadte i Kjøbenhavn den 7de s. M., og derpaa virkede 2 Maaneder i Sjælland, indtil jeg blev beskikket min Mission i Norge.

Den 18de October betraadte jeg for første Gang norsk Grund, og i Løbet af Vinteren besøgte jeg i Egenskab af omreisende Ældste Grenene i forskjellige Egne af Landet; men paa Grund af min Ukyndighed i Sproget, havde jeg mange Hindringer at overvinde, og kunde af samme Aarsag kun i ringe Grad opfylde de Helliges Ønsker; jeg kan derfor ikke noksom paaskjønne den Overbærenhed og Kjærlighed, som under disse Omstændigheder blev beviist mig allevegne. Ved Emigrationens Afgang, om Foraaret 1864, eftertraadte jeg Ældste J. P. R. Johansen i Præsidentskabet over Christiania Conference, og har siden den Tid virket som Præsident. Skjøndt den religiøse Frihed ikke er garanteret os ved Lov, har dog Øvrighederne, især i Christiania, været særdeles tolerante og ydet os al den Beskyttelse, vi kunne ønske, og i nogle Tilfælde endog mere end i andre Lande, hvor Lovens Bogstav tilkjendte os Samvittigheds-Frihed og Ret til offentlig Gudsdyrkelse.

Gjentagne Gange have vi petitioneret til Storthinget om en Forandring i Loven til Gunst for os, men endnu staaer Afgjørelsen uafgjort, idet andre Forretninger formeentlig have været ansete af mere paatrængende Nødvendighed, og vor sidste Petition (1865) blev derfor ligeledes henlagt til en ubestemt Fremtid.

Et Blik paa Kortet vil overtyde Enhver om en Deel af de Vanskeligheder, vi have for at vedligeholde Forbindelsen med Conferencens fjernere Punkter; den betydelige Opoffrelse af Tid og Penge, som udfordres til Reiser og Brevvexling, i Forbindelse med Norges velbekjendte Fattigdom, har gjort Økonomi til et Hovedstudium for de Præsiderende, og i mange Henseender hindret Værkets Udbredelse med samme Hurtighed, som i Broderrigerne Danmark og Sverrig, skjøndt Folket i det Hele taget vist er ligesaa modtageligt for Sandheden.

Conferencen er inddeelt i 8 Distrikter, med een eller flere omreisende Ældste som Missionærer i hvert. Disse have siden sidste Efteraar været fordeelte under de fra Zion sidst ankomne Brødres Overopsyn, og for Nærværende præsiderer Ældste C. O. Folkmann over den nordlige, og Ældste S. Larsen over den sydvestlige Deel af Conferencen. Ældste J. C. Andersen præsiderede over et Distrikt, indtil han blev kaldet til Gothenborg Conference, og Ældste C. C. A. Christensen havde den østlige Deel, hvilken nu er overtagen af Ældste Th. M. Samuelsen.

Medlemmernes Antal, Præstedømmet iberegnet, udgjør omtrent 1,025; Emigrationen vil iaar medtage omtrent 120 Personer (Store og Smaa), men Udsigterne til Evangeliets Fremme ere meget lovende, og Tallet vil ventelig snart opfyldes.

Med Taknemmelighed til Herren, som har velsignet mine svage Bestræbelser i dette Land, vender jeg nu mit Blik mod mit Hjem i det fjerne Vesten, hvortil jeg er knyttet med Hjertets ømmeste Baand; thi blandt Herrens foragtede og forfulgte Folk har jeg prøvet Mormonismens Holdbarhed og seet mange Beviser paa den sande Broderkjærlighed ligeoverfor Pøbelvold og Undertrykkelse i det lovpriste Frihedsland, Amerika, og med disse Følelser beder jeg Herren velsigne Dem og mine mange Venner, som jeg nu skal forlade, dog med det Haab at see mange af dem igjen i Zions fredelige Dale.

Deres Broder og Medarbeider,
Geo. M. Brown.

Nyheder.

England. I London have 15,000 Skrædersvende nedlagt deres Arbeide. Enkelte af de største Beklædnings-Etablissementer, som f. Ex. Poole's, skulle være aldeles uden Arbeidere. Der er gjort Mæglingsforsøg mellem Mestere og Svende angaaende Lønnen og Arbeidstiden, men hidtil uden Resultat.

Tydskland. Efterretningerne fra Tydskland lyde modstridende. Ifølge preussiske Blade seer det ud, som om der var indtraadt et fredeligere Forhold mellem de tydske Stormagter, medens de engelske Aviser ansee Krigen som uundgaaelig, ligesom et Telegram melder, at den østerrigske Gesandt i Berlin skal være kaldt tilbage.

Italien. Et Telegram fra Wien meddeler, at Italien samler store Troppemasser ved Bologna. Østerrig mobiliserer sin Armee i Italien under Erkehertug Albrechts Commando.

Den 23de April have Friskarer gjort et Indfald ved Rovigo (i det sydlige Venetien, tæt ved Grændsen af Romagna), men ere slaaede tilbage af det østerrigske Regiment Baron Gruber. 40 Døde.

Rusland. De hamborgske Blade meddele den overraskende Efterretning om et Mordattentat paa Keiseren af Ruslands Person. Gjerningsmanden siges at være en russisk Adelsmand, som har villet hævne sig paa Grund af de store Tab, han har lidt ved Bondeemancipationen. Han afskjød Pistolen i Keiserens Nærhed, men en Bonde ved Navn Ossiv Ivanow, der saae det, var i samme Dieblik sprungen til og havde ved et Slag givet Morderens Arm en anden Retning. Bonden er bleven ophøiet i Adelsstanden. Den 18de herskede der grændseløs Jubel paa Gaderne og i Theatrene; Keiseren mødte paa Slottets Balcon og viste sig i Gaderne, samt besøgte Smolnaklostret.

I det nordlige Finland har Hungersnøden grebet om sig i en saa forfærdelig Grad, at store Skarer af Mennesker have forladt deres Sogne og drage omkring og

tilbyde at arbeide for den nødtørftigste Næring. Fra et kun tyndt befolket Sogn ere over 500 Mænd og Qvinder vandrede til Sverrig og Rusland for at søge Underhold der. Mere fortvivlet er deres Stilling, som ere gifte og for deres Børns Skyld ere tvungne til at forblive i deres Hjem. Disse Folks fornemste Fødemiddel bestaaer i fiinthakket Halm, som er kogt i Saltvand og blandet med noget Meel og Birkebark. Blandt denne udhungrede Befolkning grassérer der desuden Nervefeber og Mæslinger.

Donaufyrstendømmerne. I Jassy, Hovedstaden i Moldau, fandt der den 15de April et blodigt Sammenstød Sted mellem Civile og Militaire; flere Arrestationer have fundet Sted.

Tyrkiet. I Tyrkiet synes man at forberede sig paa en krigersk Løsning af Spørgsmaalet om Donaufyrstendømmerne. I Arsenalerne hersker overalt en uafbrudt Virksomhed, Troppeudskrivningen i Provindserne vedvarer, og den ene Hærafdeling efter den anden sendes til de nordlige Grændsedistrikter.

Amerika. Der berettes fra Canada, at den engelske Gesandt i Washington, Sir Frederic Bruce, har sendt en Marinebefuldmægtiget til Lawrenceflodens Kyster, for at undersøge Forsvarsmidlerne paa Strækningen fra Montreal til Kingston (c. 210 engelske Mile). I Canada ønsker man Stationeringen af en Kanonbaadsflotille paa Floden, for at afværge Feniernes Overrumplinger; hvis England ikke kan sende Kanonbaade, vil Regjeringen i Quebek selv bygge dem. I Mem. diplom. berettes, at den engelske Admiral James Hope skal have faaet Ordre til at sende alle Tropper, der kunne undværes paa Antillerne, til Halifax.

Vestindien. Fra Port au Prince paa Domingo er der indtruffet Meddelelser til London om, at en Ildsvaade har ødelagt 800 Huse i Staden. Skaden anslaaes til 2 Mill. Dollars. Byen har 30,000 Indbyggere.

Blandinger.

Hessen Homburg. Den for ikke lang Tid siden afdøde Landgrev Ferdinand af Homburg var den ældste af Europas regjerende Fyrster, nemlig 83 Aar gammel. Hans Fyrstendømme, der nu er gaaet i Arv til Storhertugen af Darmstadt, havde et Omfang af 5 Qvadratmile med 27,000 Indvaanere; hans Armee paa Krigsfod bestod af 4 Compagnier eller 366 Mand, i Fredstid var den betydelig mindre. Landgreven efterlader sig en betydelig Privatformue.

Spiritusforbrug i England. Af indenlandsk fabrikerede og fremmede Spirituosa blev der i 1865 i det forenede Kongerige til Fortæring afgiftsberettiget over 128,200,000 Potter dansk Maal, hvilket for hvert Individ af hele Befolkningen — c. 29 Mill. Mennesker — giver en omtrentlig Forbrug af henved 4½ Pot; i Irland alene afgiftsberettigedes der, trods en stor Deel af Landbefolkningens yderst kummerlige Vilkaar, ikke mindre end c. 21,434,000 Potter Spirituosa.

To sammenvoxede Negerpiger forevises i denne Tid offentligt i Raleigh i Sydcarolina og tildrage sig stor Opmærksomhed. De ere 14 Aar gamle og fødte af Slaveforældre i Anson County. Forbindelsen mellem disse Piger er endnu større, end den er hos de siamesiske Tvillinger, idet de have flere physiske og mentale Organer tilfælles. Sammenvoxningen begynder under Nakken og ender ved den yderste Deel af Rygraden. Berører man En af dem paa en Legemsdeel nedenunder Sammenvoxningen, føles det af dem Begge, medens en saadan Berørelse ovenover den kun føles af den Enkelte, man rører ved. De kunne samtidigt tale til forskjellige Personer om aldeles forskjellige Gjenstande; og den Ene af dem kan spille Kort, medens den Anden læser eller synger.

Ifølge Efterretninger fra Missionairer i Indien findes der endnu der Enker, som ikke ville overleve deres afdøde Mænd, men foretrække at lade sig opbrænde med deres Lig. Et saadant Offer er nylig blevet bragt i en Landsby, omtrent 25 Mile fra Allah-abod, hvor en Barbeers Enke gav et saa overordentligt Beviis paa Kjærlighed til sin Mand. Strax efterat han var død, erklærede hun, at hun ikke vilde overleve ham. Hun modstod alle sine Slægtninges og Venners Bønner og lod opreise et Baal, hvorpaa hun satte sig med sin Mands Lig i Skjødet, efter iforveien at have ladet sine Klæder og sit Haar indsmøre med et let brændbart Stof, som Indierne kalde Ghra. Der blev endvidere lagt Riisknipper rundt omkring hende, og under disse Forberedelser bevarede hun den største Rolighed, ja gav endog selv Befaling til at antænde Ilden. Endnu medens Flammerne hvirvlede op om hende, underholdt hun sig med Tilskuerne og lod intet Smertensskrig, ja ikke engang et Suk høre, indtil Røgen, som hurtig maa have qvalt hende, skjulte hende for de Omkringstaaendes Blik.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Legemets Opstandelse og Aandeverdenen.

Tale af Præsident Brigham Young, afholdt ved hans Søster Fanny Youngs Begravelse den 12te Juni 1859.

(Fra „Journal of Discourses.“)

Dersom vi skulde rette os efter vore Forfædres Traditioner, vilde det ikke være Søster Fannys Brødre tilladt at tale ved denne Leilighed. Men er det uret, at en Fader holder Liigprædiken over sit Barn, en Mand over sin Hustru eller en Broder over sin Søster? Om saa er, hvori er det da uret eller syndigt? Fire af Søster Fannys fem Brødre ere her idag, og jeg ønsker, at de alene skulle tale ved denne Leilighed.

Vor Fader er for længe siden gaaet til Aandeverdenen; han er ikke her til at give sine Børn Raad. Broder Phineas boer her i Staden, men er ikke her tilstede idag, og vi, hendes fire andre Brødre, som ere tilstede, ville holde al den Liigprædiken, som skal holdes i Anledning af vor Søsters Begravelse.

Det vilde glæde mig meget at anvende et Par Timers Tid til at udtrykke de mange Begreber og Forestillinger, der næsten altid gjennemkrydse mit Sind ved saadanne Leiligheder som denne med Hensyn til Aandeverdenen og den Forbindelse, der er mellem den og os i vor nuværende Tilstand. Mange af Eder vide, at jeg holder særdeles meget af at tale om saadanne Emner, men jeg ønsker ikke at optage saa meget af Tiden nu. Vi ville fatte os i Korthed og gaae lige til Sagen, medens vi udøve den sidste Kjærlighedspligt, som kan blive Dødelige til Deel.

Det er en almindelig Skik at vise de Afdøde al mulig Ære. Dette gjør ogsaa jeg, men hvorledes skulle vi vise den? Man pleier sædvanlig at vise megen Sorg over de Hedengangne, og i nogle Lande er det Skik at leie Klagekoner og iagttage mange Ceremonier ved Beslægtedes og Venners Begravelser. Jeg ønsker paa en passende Maade at vise min Søster Fannys jordiske Levninger den tilbørlige Ære, i Særdeleshed med Tanken henvendt paa Opstandelsen af de selvsamme jordiske Levninger, som skulle hen-

smuldre i den Kiste, der staaer foran os. Dersom jeg forbliver trofast i min Religion, skal jeg faae see de Bestanddele, af hvilke Legemet har været sammensat. Naar disse Dele ere blevne samlede tilsammen fra Elementerne, ville de faae samme Udseende som Søster Fanny, ikke i et dødeligt Legeme, men i en udødelig Tilstand. Naar jeg møder hende i Opstandelsens Morgen, vil hun hilse mig som En, der har været som en Broder, Søn og Beskytter for hende; hun vil hilse mig som sin Velgjører, og jeg ønsker nu at vise hende Ære ved hendes Bortgang fra denne Skueplads. Vi have søgt at gjøre det saa behageligt for hende her i Livet, som vi kunde; vi ville vise hende Ære i Døden, og haabe at samles med hende i Opstandelsen. Nu er hendes Legeme underkastet Opløsning og vil vende tilbage til dets Moder Jorden, hvor det vil blive, indtil det kaldes frem igjen.

Organisationen af det menneskelige Legeme er en stor Hemmelighed, men saaledes vilde det ikke være, dersom vi blot kunde see og forstaae. Hvis det Dække, som er mellem os og Aandeverdenen, blev borttaget, vilde vi faae see en endnu større Hemmelighed i Aandens Organisation.

Der er blevet bemærket her angaaende de Begreber, som Menneskene nære med Hensyn til det evige Liv, at de have været indhyllede i det yderste Mørke, i hvilket den største Deel af dem endnu ere den Dag idag. Den ugudelige Verden søger at finde den Mand, som kan lære Menneskene, hvorledes og ved hvilke Midler det dødelige Legeme og den udødelige Aand kunne være saa nøie forenede. Idet de største Lærde med Taushed have forbigaaet dette Punkt, have de undladt at besvare et Spørgsmaal, der er af den yderste Vigtighed. Vi see Liv rundt omkring os paa alle Sider. Hvem er nu Ophav dertil, og hvorledes er dets første Oprindelse? Det vedvarer en Dag, en Uge, et Aar eller et Aarhundrede, og det gaaer bort, men hvem kan sige hvorhen? Hvo kan underrette os om, hvor der er blevet af den Aand, som engang besjælede dette Tabernakel, og hvilken satte hende istand til at tænke? Hvad var det, der oplyste Øiet med den levende Ild, og som bevirkede, at Munden kunde udtale Viisdom? Kan nogen Dødelig sige det? Ikke medmindre han er inspireret af den Almægtige og forstaaer det, der hører Evigheden til. Alle Tings Oprindelse er i hiin Verden. Ligesom en Sky, der gaaer over den klare Himmel — ligesom en Fugl, der flyver over vort Hoved — ligesom en klar Strøm, der udvælder fra en skjult Kilde og snart synker i en Bjergkløft, saaledes synes ogsaa Livet pludselig at komme ind i denne dødelige Tilværelse for atter snart at forsvinde.

Jeg sørger ikke for Søster Fanny; tvertimod jeg glæder mig. Hun har levet tre Gange tyve Aar, og ti og havde sin fulde Samling til hendes sidste Dage, hun var iblandt os. Hun sagde for kort Tid siden til sin Søster Nancy: „Dersom Du faaer høre, at jeg er død, førend Du kommer igjen for at see til mig, da lad din første Yttring blive et Hallelujah."

Da jeg hørte dette, var det mig et klart Beviis paa hendes sunde Dømmekraft. Det forekommer mig, at temmelig mange af de Sidste-Dages Hellige ere ligesaa langt fra at nære gode og sunde Begreber angaaende deres himmelske Forrettigheder, som Østen er fra Vesten. De hige efter denne Verdens Rigdomme og bestræbe sig for at tjene sig selv og tilfredsstille deres Begjærlighed efter jordisk Gods. Dersom de havde en Engels Forstand, vilde de sige, om de end vare i Besiddelse af Gulddynger, der vare høiere og dybere, bredere og længere end de Bjerge, som omgive os baade mod Øst

og Vest: „Denne store Guldmasse er for Intet at regne i Sammenligning med det Privilegium at være forudt at leve i denne Tidsalder, da Evangeliet bliver prædiket paa Jorden."

Nu, da Herren har anbetroet Mænd paa Jorden det hellige Præstedømme, uden hvilket ingen Dødelig kan blive beredt til at komme ind i Guds celestiale Rige, hvorledes ære mange af de Ældste deres Kaldelse? Dette Spørgsmaal ønsker jeg ikke at besvare, men jeg ønsker i Sandhed, at saadanne Individer kunde faae lidt sund Sands. Generationer ere komne og gangne bort igjen uden det Privilegium at høre Evangeliet, hvilket er kommet til Eder formedelst Joseph Smith, til hvem det blev aabenbaret fra Himmelen formedelst Engle og Syner. Vi have Evangeliet og det hellige Præstedømmes Nøgler.

Søster Fanny har været trofast; nu er hun i Aandeverdenen. Hvor antage I Aandeverdenen er? Vi have ofte tænkt paa og talt meget om dette Emne, idet vi have grublet over, hvor Himmelen og Himlenes Himle skulde være. Lad mig sige Eder, at Søster Fanny kan ikke komme derhen, førend hun faaer sit opstandne Legeme igjen, og ei heller kan noget andet Væsen det. Aandeverdenen maa jeg nu ansee som henhørende til denne Jord, forsaavidt det angaaer de Aander, som have eller herefter ville faae jordiske Legemer.

Søster Fanny blev døbt til Syndernes Forladelse og fik Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Hun levede efter de Bud og Lærdomme, som Gud har aabenbaret formedelst sin Tjener Propheten, og ved hvilke Menneskene kunne blive frelste og bragte tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse. Men er hendes Aand i den tredie Himmel? Nei. Vil den gaae derhen? Nei, ikke førend hun faaer sit Legeme igjen. Kan hun see Herren? Ja, hvis han borttager det Slør, der skjuler ham. Kan hun samtale med Engle? Ja, dersom de blive udsendte for at tale med hende. Er hun i Paradiis? Ja. Hvorhen gaae de Ugudeliges Aander? Til det samme Sted eller det Rige i Aandeverdenen, som henhører til denne Jord. De gaae ikke til Helvedes Afgrund, ei heller kunne de det, førend de blive enten Engle eller Djævle.

Er en Hellig underkastet Djævelens Magt i Aandeverdenen? Nei, han kan ikke, fordi den, der har været trofast, har vundet Seier formedelst sin Tro og kan byde Satan Trods, og han maa adlyde. Hvorledes er det med de Ugudelige? Djævelen har Magt til at pine og martre dem; de ere i Helvede. Kunne Himmelens Engle gjøre Noget for dem? Ja, dersom de blive sendte til dem i dette Øiemed. Hvad kan der blive gjort for dem? Søster Fannys Aand og Aanden af enhver Mand og Qvinde, som er død i Troen paa Evangeliet, siden det blev gjengivet til Jorden, ville have Magt til at undervise de Aander, som ere gangne til Aandeverdenen uden at have hørt Evangeliet i Kjødet, og de ville sige til dem: „Dersom I nu ville omvende Eder og troe, saa vil Herren endog nu drage Omsorg for at Evangeliets Ordinancer, som I maae antage her, kunne blive udførte for Eder paa Jorden." Søster Fanny kan gjøre Godt i sin Kreds, ligesaavel som Propheten kan i sin. Han vil holde Nøglerne. Han er den, som kommer til at styre og lede Alt i Aandeverdenen, for saavidt det angaaer denne Uddeling, indtil han har fuldendt sit Arbeide.

Jeg ønsker ikke at optage meget af Tiden, men naar jeg kommer til at tale angaaende saadanne Punkter, føler jeg mig meget interesseret derved. Hvor Faa, der ere, som forstaae, og hvor vanskeligt

det er at faae aabnet Øinene paa Mange! Hvor faa af de Ældste ere der ikke, som foretrække Guds Riges Interesser for jordiske Fordele! Hos altfor Mange hedder det: „Min Familie — min Avlsgaard gaaer tilgrunde, — jeg forsømmer at lægge Noget op, — jeg maa passe mine egne Sager — medens de lade Guds Rige drage Omsorg for sig selv. Saadanne Mennesker ville stedse forblive i Mørket.

At søge at bevare Evangeliets Aand, indsamle Israel, forløse Zion og frelse Verden maa først og fremmest iagttages og skulde være den fornemste Higen og Tragten hos det første Præsidentskab for de Ældste i Israel og for enhver Embedsmand i Kirken og Guds Rige.

Herren byder, raader og regjerer Alt. Havde jeg lidt mere Tro, kunde jeg i Jesu Christi Navn sige til mine Fjender: „Jeg byder Eder, bliver der." Jeg kunde da byde Djævelen og de onde Aander: „Kommer ikke indenfor disse Mure," og de vilde ikke kunne komme ind. Dersom jeg havde lidt mere Tro, kunde jeg, sammenligningsviis talt, byde min Hvede og Mais at voxe og Himmelen at give Regn, og det vilde skee saaledes.

Antag, at det hele Folk kunde see Tingene saaledes, som de ere, da vilde Alle snart blive istand til at kontrollere Elementerne formedelst deres Tro. Da vi troe, at vi ere i Guds Rige, maae vi leve saaledes, at vi kunne faae Magt over Alt, hvad der er forgjængeligt, og saaledes berede os til at bestaae evindeligen, medens alt Andet, der er skabt, om kortere eller længere Tid maa vende tilbage til dets oprindelige Element.

Jeg føler, at jeg er mine Venner megen Tak skyldig for den Agtelse, de vise baade mod de Levende og Døde. Vi vente ikke Mange til os, thi jeg har ikke noget Huus, der er stort nok til at rumme alle Søster Fannys Beslægtede. Dersom de Alle skulde samles i een Bygning, maatte vi tye til Tabernaklet. Hun har en stor Slægt, og Antallet paa mine Paarørende forøges hver Dag, fordi jeg søger at opmuntre Folk til at voxe i Troen. Aanden af det hellige Evangelium er ifærd med at trænge sig frem mod Østen, Vesten, Norden og Syden, og ingen Magt kan hindre det, og Mange tilegne sig det evige Livs Grundsætninger, og ei heller kan nogen Magt forhindre det. Alle, som troe paa Jesum Christum af deres ganske Hjerte og ere overbeviste om, at Joseph Smith var sendt af Gud, — Alle, som omvende sig fra deres Synder, blive døbte til Syndernes Forladelse og siden leve efter deres Religion, Samme ere „min Fader, Moder, Søster og Broder." I Virkeligheden har jeg ingen andre Paarørende paa hele Jordens Overflade. Dersom mine Blodsforvandte ikke vilde troe Evangeliet, vilde de blive ligesaa fremmede for mine Følelser, som det chinesiske Folk er. Der ere nu Tusinder i Kirken, og vi ere Alle Brødre og Søstre.

Jeg siger: „Velsignede være de Hellige, og maa Gud velsigne mine Brødre og Søstre." Jeg beder min Fader i Jesu Christi Navn at velsigne Eder hver Dag. Jeg skuer fremad mod den Tid, da jeg skal kunne sige: „Værer velsignede," og vi ville blive det, medens alle Jordens og Helvedes Magter skulle holde sig langt borte og ville blive underkastede Præstedømmets Kontrol.

O, hvor langt vi ere under vore Privilegier! Hvad, skulde vi glæde os, naar en Hellig døer? Ja. Skulde vi sørge ved en Helligs Død? Nei. Jeg vilde ikke føle mig bedrøvet, om end alle mine Paarørende, der ere mig kjære og dyrebare, laae her foran os, ligesom Søster Fanny gjør nu, men jeg vilde udbryde i et Hallelujah. „Vilde De ikke sørge?"

Nei. Jeg har Verden for mig og kan samle alle de Fædre, Mødre, Brødre, Søstre, Hustruer, Børn og Venner omkring mig, som jeg ønsker. Saadanne ere mine Følelser. Ære være Herren! Hallelujah!

Søster Vilate Kimball veed, at jeg følte saaledes, da jeg begrov Miriam, min første Hustru. Heber C. og Vilate Kimball vare ligesaa gode mod mig, dengang jeg var en Fremmed og uden Penge, som jeg har været mod Søster Fanny. Mit Hjerte sagde Hallelujah, fordi Præstedømmet var iblandt os og Veien aabnet mellem Jorden og Himmelen, og jeg vidste, min Hustru gik derhen.

Maa Gud velsigne Eder! Naar jeg faaer Magt dertil, vil jeg velsigne Eder saa eftertrykkelig, at I ikke skulle blive plagede af Djævelen, saaledes som I nu ere. Amen.

Præstedømmet, — hvor er det og hvem har det?

(Fra „Millennial Star")

Ovenstaaende er et Emne, om hvilket der har været talet og skrevet Meget af Lærde og Præster i ethvert Troes-Samfund, og derfor venter jeg ikke at komme frem med Noget, som er nyt for de Hellige, idet jeg fremsætter mine Anskuelser angaaende dette Punkt for Offentligheden, endskjøndt det maaskee kan være nyt for dem, der ikke have samme Tro, som vi.

Endskjøndt Mange, som ere langt dygtigere end jeg, have i et velskrevet Sprog besvaret det store Spørgsmaal, angaaende hvem, der er i Besiddelse af det sande Præstedømme, kan det dog maaskee alligevel ikke være af Veien, om jeg skriver nogle Ord med Hensyn til dette Punkt, thi Sandheden har forskjellige Phaser og sees ikke altid i det samme Lys af de forskjellige Individer, ligesom et smukt Maleri eller Billedhuggerarbeide ofte gjør et særegent Indtryk hos de forskjellige Beskuere i Henseende til Skjønhed og Fuldkommenhed, Alt eftersom Enhver anskuer Tingene. Om derfor ti forskjellige Individer vilde gjøre hver sin Beskrivelse over et Kunstværk, vilde de alle sandsynligviis være mere eller mindre afvigende fra hverandre, og dog kunde de alle være overeensstemmende med Sandheden.

Den hellige Skrift viser, at Gud i forrige Tider har anbetroet visse Mænd en Myndighed, kaldet det hellige Præstedømme, hvilket bemyndigede dets Indehavere til at handle i hans Navn og med den samme Virkning med Hensyn til Ledelsen af Guds Folk, som en Ministers Creditiver giver ham til at handle i sin Regjerings Navn ved fremmede Hoffer, medens han uden nogen Fuldmagt ikke vilde blive anerkjendt som lovlig bemyndiget, og følgelig vilde hans Bestemmelser og Handlinger være ugyldige.

Naarsomhelst Gud saaledes har havt et Folk paa Jorden, har han selv veiledet det og kundgjort sin Villie formedelst dem, som han har anbetroet Bestyrelsen, og saadanne Mænd har han givet Myndighed til at handle i sit Navn. Disse Mænds Handlinger have været gyldige i hans Øine, saalænge de have vandret paa Retfærdighedens Sti, og naar de have afveget fra hans Bud, ere de blevne flyt-

tede fra deres Pladse, og Andre satte i deres Sted.

Gud har altid i sin Kirke havt visse Love og Ordinancer, ved hvis Jagttagelse hans Børn ere blevne retfærdiggjorte i dette Liv og have erholdt Frelse og Ophøielse i det tilkommende. Disse Love maae haandhæves og Ordinancerne udføres af hans bemyndigede Tjenere, da Udførelsen i modsat Fald ikke vilde blive anerkjendt af ham, men vilde være ugyldig og betydningsløs. Derfor kræver han af alle sine Børn, at saafremt de ønske at blive salige, maae de underkaste sig disse Ordinancer, hvilke alene retmæssigt kunne blive udførte af hans Tjenere, der have Præstedømmet; thi dersom de ikke iagttage dette, have de ikke noget Krav paa de Velsignelser, som han har lovet dem, der gjøre hans Villie. Dersom denne Paastand indrømmes, vil Enhver strax kunne indsee Nødvendigheden af, at man søger at overbevise sig om, hvem der har Myndighed fra Gud til at udføre disse hellige Handlinger, og hvem der ikke har en saadan.

Næsten lige fra Verdens Begyndelse af har der været Troesbekjendelser, som ikke have været anerkjendte af Gud, og ved hvilke der ikke var nogen Frelse at opnaae, fordi de, som bekjendte sig til dem, enten slet ikke troede paa den sande og levende Gud, eller de havde ikke nogen Myndighed fra ham til at forvalte Ordinancerne, og saaledes har der næsten altid været Nogle iblandt Menneskene, som have fremsat det Spørgsmaal: „Hvor er Guds Kirke, og hvem har det sande Præstedømme.“ At besvare dette i Korthed er Hensigten med denne lille Afhandling.

Christenheden er deelt i tre Hovedafdelinger, af hvilke enhver gjør Krav paa at være apostolisk, eller med andre Ord, gjør Fordring paa at have Præstedømmet, nemlig den romersk- og græskkatholske Kirke, Protestanterne og Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Altsaa kan det omhandlede Spørgsmaal besvares saaledes: „Dersom det ene af disse tre Kirkesamfund har noget Præstedømme, saa følger det af sig selv, at de andre to maae være blottede for samme, thi det er ikke rimeligt, at Gud vilde have to eller flere Kirker paa Jorden, enhver med aldeles modsatte Grundsætninger, og følgelig kunne ikke Menneskene erholde Frelse ved at henhøre til et religiøst Samfund, som ikke anerkjendes af Herren eller har et af ham bemyndiget Præstedømme.“ Det er derfor af den høieste Vigtighed for enhver Sandhedssøger at komme til at forstaae, hvilket Kirkesamfund der er uægte og hvilket ægte og har sit Præstedømme fra Gud. Ethvert fornuftigt Menneske, der fordomsfrit og med Omhyggelighed vil undersøge Sagen og upartisk prøve de Paastande, som ethvert Parti fremsætter, vil snart komme til Overbeviisning om, hvilket af disse Religionssystemer, der er det rette.

Det er vel bekjendt for Enhver, at Katholikerne gjøre Fordring paa at have havt Præstedømmet i en uafbrudt Følgerække lige fra Apostelen Petrus af ned til vore Dage. Men hvo kan nu kun for et Dieblik antage, at Præstedømmet kunde vedblive i en Kirke, der var saa grundfordærvet og uchristelig som den romerske? Hvorledes kunde Gud, som er fuld af Barmhjertighed og Godhed, bekræfte den lange Liste af de groveste Overtrædelser og Vederstyggeligheder, hvilke ere udøvede af Katholikerne? Hvorledes kunde Gud anerkjende en Kjæde, i hvilken ethvert Led saa at sige var badet i hans Børns Blod? Hvorledes kunde Gud anerkjende et Præstedømme, der gjorde sig skyldigt i de skrækkeligste Grusomheder, og hvilket var Ophav til de grusomme Forfølgelser og den himmelraabende Uretfærdighed, som forøvedes mod Albigenserne og Valdenserne?

Hvorledes kunde han vedkjende sig et Præstedømme, der var Ophav til de Rædselsscener, som fandt Sted i Frankrig og Italien paa Bartholomæusnatten — et Præstedømme, der var den blodige spanske Inqvisitions virksomste Haandlangere? Den romersk-katholske Forfatter Llorente beregner, at fra Aaret 1481 til 1517, altsaa i et Tidsrum af sex og tredive Aar, blev ikke færre end 191,423 Individer dømte af Inqvisitionstribunalerne i Spanien alene, og af dette Antal led. 13,000 Døden. Samme Forfatter siger endvidere, at fra Aaret 1481 til 1808 bleve 341,021 Personer dømte af disse Domstole i Spanien alene, ikke at tale om andre Lande, hvor den samme Fremgangsmaade fulgtes. Disse skrækkelige Grusomheder, hvilke her ere omtalte tilligemed de mange, som Historien ikke giver os nogen Beretning om, vare et Værk af den romerske Kirkes Ledere, der paastode, at de havde Myndighed fra Gud. En saadan Paastand er Gudsbespottelse og det Samme som at ansee ham som et Væsen, der finder Behag i Menneskenes Lidelser og Elendighed. Saadanne Rædselsscener passe bedre for hans Modstander, hans sataniske Majestæt. Hvilket fornuftigt Menneske kan nu antage, at Gud vilde anerkjende et Præstedømme, hvis Indehavere kunde begaae saadanne afskyelige Grusomheder? Dersom vi svage Dødelige gyse tilbage ved Beretningen om saadanne barbariske Handlinger, hvorledes maa da en retfærdig og barmhjertig Gud see derpaa? Men foruden de mangfoldige forbryderske Handlinger, som ere udøvede i den katholske Kirke tvertimod Evangeliets Aand, der er „Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed,“ ere der andre Grunde, som maae bringe enhver Sandhedsforsker til den Overbeviisning, at der iblandt Katholikerne ikke er noget af Gud anerkjendt Præstedømme eller har været noget saadant i mange Aarhundreder. Sammenlign for Exempel Evangeliets simple Lærdomspunkter, som indeholdes i det nye Testamente, med de utallige Stridsspørgsmaal, der fra den første romerske Biskop af og indtil vore Dage have rystet denne Kirke, fordi dens Ledere have „overtraadt Lovene og forandret Skikkene næsten i enhver Henseende. Istedetfor Daab ved Neddyppelse i Vandet have de indført Bestænkelse eller Overgydelse med Vand. Istedetfor at troe Frelserens Ord: „Lader smaae Børn komme til mig, thi Guds Rige hører Saadanne til,“ have de fordømt dem til et uendeligt Helvede, med mindre de blive overstænkede med nogle Vanddraaber af en Præst, hvis Haand maaskee har undertegnet Dødsdommen over et Menneske, hvis eneste Brøde var, at han havde en anden Tro. Tvertimod Herrens Ord: „Du skal ikke gjøre Dig noget udskaaret Billede eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller det, som er paa Jorden nedentil, eller det, som er i Vandet under Jorden. Du skal ikkk tilbede dem og ikke tjene dem,“ — have de fyldt deres Kirker med Malerier, Billeder og Helgenskriin, for hvilke Tusinder i deres Uvidenhed have nedknælet og tilbedet. Istedetfor at adlyde Frelserens Ord: „Randsager Skrifterne, thi I mene, at I have det evige Liv i dem,“ fattede Kirkeforsamlingen i Toulouse 1229 følgende Beslutning, ifølge hvilken Lægfolk tvertimod Frelserens Befaling forbødes at læse den Hellige Skrift: „Vi forbyde Lægfolk at have det Gamle og Nye Testamente, hvorimod det skal være dem tilladt, om de ønske det, at have Davids Psalmer og en Bønnebog til Brug ved deres Gudsdyrkelse, men vi forbyde udtrykkelig at saae andre Dele af Bibelen oversatte i noget levende Sprog.“ Istedetfor at hædre Ægteskabet som en guddommelig Anordning, og uden hvilket

enten Jorden snart maatte blive øde for Mennesker, eller de maatte hengive sig til Dyriskhed, erklærede Kirkeforsamlingen i Trent: „Den, som paastaaer, at Ægteskabet bør foretrækkes for den eenlige Stand eller Coelibatet og siger, at det er bedre at gifte sig end at leve ugift, han være forbandet." Og dog siger Apostelen Paulus, at „det bør sig en Biskop at være een Qvindes Mand."

Som et Beviis paa, hvorledes Katholikerne have „forandret Skikkene," hvilken Anmasselse vilde være mere end tilstrækkelig til at berøve dem Præstedømmet, ville vi et Øieblik betragte de Forandringer, som Tid efter anden ere blevne indførte med Hensyn til de første Grundsætninger af Evangeliet. Dersom de havde været besjælede af Herrens Aand, der stedse ledsager det sande Præstedømme, vilde de ikke have foretaget disse Forandringer; ei heller vilde de have behøvet Aarhundreder til at fastsætte Kirkens Troesbekjendelse, og istedetfor at sammenkalde en Kirkeforsamling, der skulde være samlet i atten Aar, saaledes som det var Tilfældet med Kirkeforsamlingen i Trent, til at bestemme de forskjellige Lærdomspunkter, vilde der aldeles ikke have været nogen Nødvendighed for en saadan Sammenkomst, thi Herrens Aand er Alt, hvad der udfordres til at gjøre Evangeliet tydeligt og letfatteligt, og uden denne ville alle Synoder og Kirkeforsamlinger i hele Christenheden ikke kunne opklare et eneste Punkt. Jeg vil nu omtale nogle af disse Forandringer efter Tidsfølgen, saa at Læseren kan see, hvormange Ordinancer, som vare ubekjendte for Jesus og hans Apostler, der ere blevne indførte, hvilket Alt uden Modsigelse er Menneskeværk, da man paastaaer, at al Aabenbaring fra Gud ophørte med Apostlerne.

I det andet Aarhundrede blev Brugen af Vievandet indført. Det er ubekjendt, hvem der først indførte denne Skik, men det er vist, at det Nye Testamente ikke omtaler den. I det tredie Aarhundrede indførtes Forvanskningen med Sakramentet med Vand og Olie, Folks Betegnelse med Korset og forskjellige Grader i Lærerstanden, hvilke ikke omtales i Bibelen. Præsteskabets særegne Dragt og Munkevæsenet har sin Oprindelse fra dette Aarhundrede. I det femte Sekulum kom først Billeder i Brug i Kirkerne, ligesom man antager, at Nonneklostrene ogsaa opfandtes i dette Tidsrum.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Tillid til Gud.

Tro paa Gud og hans Søn Jesum Christum har bestandig været Hoveddrivefjedren til de Sidste-Dages Helliges hele Færd og har været det Middel, som har givet dem Kraft til at vedligeholde deres religiøse og politiske Frihed til Trods for de nedrige Beskyldninger og mange listige Planer, der ere blevne udklækkede, og hvilke fremdeles opspindes til deres Ødelæggelse. Da vi ofte i vore Spalter have talet om

Tro, ønske vi endnu at tilføie nogle Ord af Mormons Bog med Hensyn til vor Religions Grundsætninger. Det er ikke noget Nyt for de Hellige at underrette de saakaldte Christne om, at de ere ganske blottede for den Tro, uden hvilken det er umuligt at behage Gud, — og i Sandhed behøve vi ikke Andet for at gjøre dette end at sammenligne deres egne Troesbekjendelser med den Hellige Skrift. Moroni, som gjemte de Plader, fra hvilke Mormons Bog er bleven oversat, skildrer med klare og tydelige Ord den religiøse Verdens nuværende Tilstand: „Og Christus har sagt: Dersom I ville tro paa mig, skulle I have Magt til at gjøre Alt, hvad der er gavnligt i mig. Og han har sagt: „Omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og vorder døbte i mit Navn, og haver Tro paa mig, et I maae vorde salige. Og nu, mine elskelige Brødre, dersom det forholder sig saaledes, at disse Ting ere sande, som jeg har talet til Eder, og Gud vil vise Eder med Kraft og stor Herlighed paa den sidste Dag, at de ere sande; og dersom de ere sande, er da Miräklernes Tid forbi, — eller have Engle ophørt at vise sig for Menneskenes Børn, — eller har han holdt den Hellig=Aands Kraft tilbage fra dem, — eller vil han gjøre det, saalænge der skal være Tid eller Jorden staaer, eller der er et eneste Menneske paa Jorden at frelse? See, jeg siger Eder nei, thi det er ved Tro, at Mirakler blive udførte, og det er ved Tro, at Engle vise sig og tjene Menneskene; dersom nu disse Ting ere ophørte, da vee Menneskenes Børn, thi det skeer formedelst Vantro, og Alt er forgjæves; thi efter Christi Ord kan intet Menneske blive saligt uden ved Tro paa hans Navn. Dersom da disse Ting ere ophørte, da er ogsaa Troen ophørt, og strækkelig er da Menneskenes Tilstand, thi de ere da, som om der ingen Forløsning var skeet." O, hører en Røst fra de Døde, I christne Nationer! Hvorfor betage I Herren hans ubestridelige Ret til at kontrollere Eders Raadslagninger? Hvorfor ville I berøve Eder de Velsignelser, som kunne opnaaes formedelst Evangeliet, og som værdløse bortkaste Jehovahs Raad og Befalinger?

Vi ville henvende os til den Hoiestes Hellige, og vente at finde en langt stærkere Tro hos dem end hos Verden, der ikke kjender Gud. Vi vide imidlertid, at Guds Folk har Meget at kjæmpe med, men Alt vil tjene dem til Gode, som i Sandhed elske Gud og stræbe at gjøre hans Villie. Vor elskelige Præsident Brigham Young siger i et af sine sidste Breve til England: „Bliver ikke modløse, men værer glade og fulde af Haab, og dersom I sætte Eders Tillid til Gud, ville I have Kraft til at opfylde enhver af Eders Pligter."

Menneskene kunne være vankelmodige, naar de tage Hensyn til deres egne svage Evner, men, Brødre, vi kunne ikke have Mistillid til den Kraft, som saalænge har bevaret de Trofaste og bragt deres Hjerter til at fryde sig, indtil de jublende have istemmet hiin Lovsang: „Ære være Gud i det Høieste og i Menneskene en Velbehagelighed.

Notits.

Vi ville atter gjøre de Ældste og alle Hellige opmærksomme paa, at de ikke modtage Nogen som Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste=Dages Hellige, med

mindre han er forsynet med trykt Certificat, da Flere under Paaskud af at være Medlem af Kirken have laant Penge og andre Gjenstande af de Hellige.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1840. (Fortsat fra Side 206.)

Mandag den 1ste Juni 1840. De Hellige have allerede opført omtrent to hundrede og halvtredsindstyve Huse i Nauvoo, for det Meste Blokhuse. Nogle faa vare allerede indredede, og Arbeidet paa de øvrige skred rask fremad.

Evangeliet udspredes med stor Hurtighed i Staterne, Canada, England, Skotland og paa andre Steder.

Ældsterne Young og Kimball vare beskjæftigede med at velsigne de Brødre, som skulde afseile til Amerika.

Onsdag den 3die. Ældsterne Young og Taylor besøgte Bogtrykkerne i Liverpool, og om Søndagen prædikede Ældste Young.

Løverdag den 6te. Ældste John Moon og et Selskab af fyrgetyve Hellige, nemlig Hugh Moon, deres Moder og syv Andre af hendes Familie, Henry Moon (John Moons Onkel), Henry Moon, Francis Moon, William Sulton, William Sitgraves, Richard Eaves, Thomas Moss, Henry Moore, Nancy Ashworth, Richard Ainscough og deres Familier afseilede med Skibet Britania fra Liverpool til New York. Disse ere de første Hellige, som have afseilet fra England for at komme til Zion.

Mandag den 8de besøgte Ældste Young og Taylor Cheshire og Tirsdag Manchester; de fortsatte med at udvælge Psalmer.

Ældste Young drømte om sin Familie og dens Omstændigheder samt om Kirken og Folket. Det forekom ham, at der var Strid mellem to smaa Compagnier i Vesten, af hvilke det ene var fra Norden og det andet fra Syden. Partiet fra Norden fik nu og da Overhaand.

Søndag den 14de.

Beretning om en Conference, afholdt i Gadfield Elm Kapel i Worcestershire i England den 14de Juni 1840.

Præstedømmet og Medlemmerne fra Bran Greens og Gadfield Elms Grene i de „Forenede Brødres" Distrikt Froomes Hill samledes ifølge tidligere Bestemmelse i Gadfield Elms Kapel i Worcestershire den 14de Juni 1840. Forsamlingen kaldtes til Orden af Ældste Thomas Kington. Ældste Willard Richards valgtes til Conferencens Præsident og Ældste Daniel Browett til Skriver. Forsamlingen aabnedes med Bøn af Ældste W. Woodruff. Præsidenten gjorde derpaa nogle Bemærkninger med Hensyn til Dagens Forretninger og om de nødvendige Forandringer, som maatte foretages.

Derpaa blev der foreslaaet af Ældste F. Kington og assisteret af Ældste Daniel Browet, at denne Conference for Fremtiden benævnes „Bran Greens og Gadfield Elms Conference af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige," hvilken ifølge Guds Villie og Befaling blev organiseret og grundlagt i de Forenede Stater i Amerika den 6te April 1830. Dette var den ottende Dag i den tredie Maaned af det ellevte Aar siden Kirkens Oprettelse. Eenstemmigen vedtaget.

Dette Forslag var bleven fremsat for at tilfredsstille de Hellige, som nylig vare døbte, men der existerer ikke saadant Noget, som ved Vold at ombanne nogen af Verdens Menigheder eller Conferencer til en Menighed eller Conference af Christi Hjord.

Foreslaaet af Ældste W. Woodruff og assisteret af Ældste T. Kington, at William Jenkins ordineres til Ældste, William Coleman, Joseph Firkins, William Pitt og Robert Harris til Præster samt George Burton, James Palmer og William Loveridge til Lærere; eenstemmigen vedtaget. De bleve ordinerede under Ældste Richards's og Woodruffs Hænder.

Foreslaaet af Ældste Kington og assisteret af Ældste Woodruff, at Præst Robert Clift vaager over Menigheden i Dymock, Præst James Palmer over Kilcotts Green, Præst John Hill over Twigworths, Præst William Coleman over Bran Greens, Præst Thomas Brooks over Rytons, Præst John Smith over Line Streets og Præst Charles Hayes over Deerhursts Green med Thomas Smith som hans Medhjælper; at Præst John Vernon vaager over Menigheden i Apperley og at Præst Wm. Baylies bliver hans Medhjælper; at Præst John Arlick vaager over Nortons og Præst John Spires over Leighs Green med Præst John Davis som hans Medhjælper — og Præst Thomas Oakley over Gadfield Elms Green.

Foreslaael, at Ældste Daniel Browett overtager Overopsynet for Menighederne sønden for Floden Severn, og Ældste William Jenkins over dem, der ligge nordenfor samme; eenstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Woodruff og assisteret af Ældste Richards, at Ældste Thomas Kington bliver Præsident for denne Conference; vedtaget. Forsamlingen hævedes derpaa til Kl. to.

Forsamlingen begyndte atter igjen Kl. to ifølge Bestemmelse og Nadveren uddeeltes til de mange tilstedeværende Hellige, medens Præsidenten talte om forskjellige Lærdomspunkter. Ti Medlemmer fik Haandspaalæggelse af Ældste Woodruff og Kington. Endvidere talte Præsidenten om Børnevelsignelse. Derpaa bleve syv Børn velsignede under Ældste Woodruffs og Kingtons Hænder.

Foreslaaet af Ældste Kington og assisteret af Woodruff, at Ældste Daniel Browett repræsenterer denne Conference i Generalraadet i Manchester den 6te Juli næstkommende; vedtaget. Foreslaaet og vedtaget, at Skriveren giver den præsiderende Ældste, T. Kington, en Afskrift af Conferenceforhandlingerne til Opbevaring og ligeledes en til Generalconferencen.

Da ovennævnte Conferenceforhandlinger vare blevne oplæste Stykke for Stykke, blev der foreslaaet af Præsidenten og assisteret af Ældste Woodruff, at denne Conference sluttes, og at næste afholdes den 13de September paa samme Sted; eenstemmig vedtaget.

Conferencen sluttedes med Bøn. Derefter samledes de Ældste og de Tilstedeværende af Præstedømmet til Raad og vedtoge eenstemmig, at der oprettes et ugentlig Raad af Præstedømmet i ovennævnte Conference, hvilket vexelviis afholdes paa Floden Severns Syd- og Nordside, og at det første Raad afholdes i Leigh den 26de dennes.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 222.)

Ved Synet af mig brast hun i Graad, og idet hun reiste sig paa sine Knæe og trykkede begge Hænder mod Tindingerne, bad hun, at jeg for Guds Skyld maatte yde hende Hjælp. Hendes Hud var hed, og Pulsen slog meget heftigt; hun havde en stærk intermitterende Feber. Medens jeg undersøgte Symptomerne, traadte hendes Mand, der henhørte til den hvide Race, ind i Hytten. Han var efter hans Udseende at dømme omtrent fyrgetyve Aar gammel, var iført et Par tilsmudsede, korte Beenklæder med Underklæderne uden paa, barfodet og havde bundet et Tørklæde om Hovedet; hans Navn var Don Miguel. Jeg fortalte ham, at vi ønskede at tilbringe nogle Dage iblandt Ruinerne, og bad om Tilladelse til at opholde os i hans Hytte. Qvinden, som blev meget glad derover, fordi hun kunde faae en duelig Læge i Nærheden, svarede for ham, og jeg vendte tilbage for at hjælpe Hr. Catherwood og for at forøge hans Sygeliste med endnu en Patient. Hele Selskabet fulgte os til Hytten, men vi medbragte blot eet Muuldyr, paa hvilket vi førte vore Køier. Da Hr. Catherwood havde forøget det medicinske Selskabe, og vi fremtoge vore Instrumenter, syntes Feberen ligesom at blive bortskræmmet fra den stakkels Qvinde.

Hytten laa paa den ene Side af en aaben Plads, paa hvilken engang Staden havde ligget, og næsten lige ved Døren var et Fragment af en udhulet Steen, der benyttedes til at vande Kreature i. Pladsen var beplantet med Mais og Tobak og stødte paa alle Kanter op til Skoven. Hytten var omtrent sexten Fod i Fiirkart med et ophøiet Tag, der var bedækket med Maisblade og dannet ved, at man havde sat to Stænger med Hager ned i Jorden, og i disse havde man befæstet en anden Stang, paa hvilken Taget hvilede, og paa hver Side vare liggende Pæle, men kun fire Fod høie. Gavlmuren dannede Forsiden, af hvilken Halvdelen var bedækket med Maisblade, medens det Øvrige var aabent. Bagsiden var bedækket, og tre Lag med Maisax vare sammenstuvede udenpaa samme. Paa den ene Side vare disse Lag forblevne urørte, men paa den anden Side vare de borttagne indtil tre Fod fra Jorden. I det ene Hjørne paa Forsiden var Don Miguels og hans Hustrues Seng, der var beskyttet ved en Bjørnehud, som var befæstet ved Hovedet og den ene Side. Huusgeraadet bestod af en rundagtig Steen til at knuse Mais med, en Leerpande, der brugtes til et Slags Brødbagning, og paa en simpel Hylde over Sengen stode to Kasser med Klæder og al Don Miguels og hans Hustrues øvrige Eiendom, med Undtagelse af Bartolo, deres Søn og Arving, en forvoxen Dreng paa tyve Aar. Han havde ingen Skjorte paa, og da hans Mave var opsvulmet af en Leversygdom, han led af, syntes det, som om hans nøgne Legeme vilde sprænge de Drengebeenklæder, han var iført, og hvilke ligesaavel som hans blyfarvede Ansigt vare bedækkede med Snavs. Der var kun Plads til een Køie, og ei heller vare Tvertræerne stærke nok til at bære to Personer. Der, hvor den ophobede Mais var bottagen, var netop Plads til een Seng. Efter erholdt Samtykke valgte jeg denne Deel af

Huset til mit Sovested, og Hr. Catherwood hængte sin Køie op. Vi vare saa glade fordi vi vare blevne frie for Don Gregorius' paatrængende Gjæstfrihed og vare saa nær ved Ruinerne, at Alt forekom os beqvemt og hyggeligt.

Efter at have spiist til Middag, besteg jeg Muulæslet. Jeg havde kun en Grime til at holde det med, og alene ledsaget af Augustin tilfods, satte jeg afsted til Don Gregorio for at hente vort Reisetøi. Den heftige Regn gjorde, at Floden opsvulmede, hvorfor Augustin maatte klæde sig af for at vade over den. Don Gregorio var ikke hjemme, og Muulæseldriveren, der som sædvanlig var glad for, at der indtraf Vanskeligheder, sagde, at det var umuligt at komme over Floden med nogen Byrde den Dag. Istedetfor at hjælpe os i vore smaa Uheld, pleiede han sædvanlig at gjøre Alt, hvad kan kunde, for at forøge dem. Han vidste, at dersom vi afskedigede ham, kunde vi slet ingen Muldyr faae i Copan nærmere end to Dages Reise fra det Sted, vi befandt os paa, at vi ikke havde Nogen, vi kunde stole paa at sende bort for at skaffe os andre Mulæsler, og at det vilde medtage mindst en Uge. Da jeg var i Uenighed om, naar vi kunde komme afsted, og ikke ønskede at blive alene tilbage, var jeg nødt til at tilstaae ham en yderst urimelig Betaling, hvilket gav Anledning til det Rygte, at jeg havde mange Penge. Dette kunde have været godt nok hjemme, men jeg ønskede dog ikke at have en saadan Berømmelse i Copan. Da denne Slyngel ikke turde stole paa mig, betingede han sig Betalingen daglig. Jeg var dengang ubekjendt med Landets Pengevæsen. Barbarerne lade sig ikke nøie, uden de faae Extrabetaling for Alt, og det for en stor Deel, om ikke for det Hele, i Forskud.

Tilfældigviis var jeg skyldig Mulæseldriveren, og medens jeg var glad for, at jeg paa denne Maade havde sikkret mig hans Bistand, plagede han sig med den Tanke, at jeg slet ikke vilde betale ham.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. De sidste Telegrammer fra Berlin melde, i hvilket Omfang Preussen ruster. Den preussiske Krigsstyrke inddeles i 8 Provindsial-Armeekorpser og Gardekorpset; af disse vare indtil Slutningen af April kun 1ste, 7de og 8de satte i Krigsberedskab (hvilket betegner en ringere Grad end selve Mobiliseringen); efter Krigsraadet den 4de Mai er der nu ogsaa udstedt Ordre til de 5 andre Armeekorpser (2det til 6te) samt Gardekorpset om at sætte sig i Krigsberedskab. Herved kaldes to Trediedele af Preussens effective Styrke, d. e. henved 240,000 Mand under Vaaben; den fuldstændige Krigsstyrke, der indtræder ved Mobiliseringen (hvorved alle Bataillоner bringes op til 1002 Mand) beløber sig til 350,905 Mand, Kavaleri og Artilleri iberegnet. Desuden har Preussen en Reserve paa 123,923 Mand og 158,000 Mand Besætningstropper. Disse Angivelser indbefatte ikke det preussiske Officeerskorps, som efter Qvarteerlisten af 1864 beløber sig til 7,986 Mand.

Den samlede østerrigske Krigsstyrke beløber sig efter de statistiske Angivelser af 1865 til 489,780 Mand Linieinfanteri, 42,000 Mand Kavaleri og 50,000 Mand Artilleri, Officererne iberegnede. Østerrigs Overmagt med Hensyn til den numeriske Styrke er indlysende, men der antages i Almindelighed, at Keiserstaten har ondt ved at mobilisere mere end 400,000 Mand. Naar en Hær paa 160,000 Mand bliver anvendt i Italien, er der endnu en Styrke paa henved 240,000 Mand disponibel mod Preussen, hvilken dog staaer ligeoverfor en Armee, der med Hensyn til Materiel og Udrustning hører til de fortrinligste. Siden den sidste danske Krig har Preussen uafladelig foretaget Forbedringer i Troppernes Uniformering, Trainvæsenets Organisation o. s. v.

Nederlandene. Choleraen optræder temmelig alvorlig i Nederlandene, navnlig i Rotterdam, Utrecht og Delfshagen. Indenrigsministeren har, efter Sanitetskommissionens Raad, forbudt Afholdelsen af flere større Markeder i Landet.

Frankrig. I et Telegram fra Paris meldes, at der nylig er afmarscheret 10,000 Franskmænd til Rom.

Italien Fra Genua meldes: „Der er vedtaget et almindeligt Opraab til Folkevæbning og Dannelse af Friskarer. Aldersklasserne fra 1834 til 1840 incl. ere indkaldte til den 9de Mai, hvorved Armeen bringes op til 400,000 Mand. Herværende Coffardiskibe ere leiede til Transport." Allerede under 30te April var der indtruffet en Chiffredepesche fra Florents til Paris, saalydende: „Imorgen vedtages Tvangscours paa Statspapirer. Kongen udsteder et Opraab til Krig og overtager selv Befalingen. Et italiensk Ultimatum kan ventes. Garibaldi og Bixio hverve 20,000 Frivillige. Kamrene lukkes. Krigen er uundgaaelig."

Ifølge et Telegram fra Wien er Jernbanebroen imellem Peshiera og Desenzano den 2den Mai bleven afbrudt. Der finder intet Jernbanesamqvem Sted imellem Østerrig og Italien.

Rusland. Mordattentatet paa Keiseren af Rusland. Den Mand, der har forsøgt at dræbe Keiseren af Rusland, siges at hedde Dimitri Karakasow, er Søn af en lille Grundeiendomsbesidder i Gouvernementet Saratow, og han har studeret ved Universitetet i Moskou. Han skal være af et melankolst Temperament og har tidligere villet dræbe sig selv; han hører til det extreme, socialistiske Parti, de saakaldte Nihilister. Flere Læger have erklæret, at han er i en fuldkommen tilregnelig Sindstilstand. Flere Arrestationer have fundet Sted, og iblandt de Arresterede skal der være nogle høitstaaende Embedsmænd.

Amerika. Buenos Ayres, den 19de April. Der har raset en frygtelig Orcan, som har anrettet stor Ødelæggelse og kostet mange Mennesker Livet.

Blandinger.

Trafiken paa de svenske Jernbaner. I Marts Maaned d. A. befordredes paa de svenske Statsjernbaner ialt 66,455 Personer, hvis Befordring gav en

samlet Indtægt af 119,688 Rd. 33 Øre. Heraf faldt 15,047 Rd. 18 Øre paa 1328 Passagerer af første Klasse, 48,737 Rd. 55 Øre paa 12,851 Passagerer af anden Klasse og Resten, 55,903 Rd. 60 Øre, paa 52,276 Passagerer af 3die Klasse, deri Soldater og Fanger medregnede. Godstrafiken har, naar man medregner Tillæg for Plads i anden Klasse, Bagageovervægt og Posttransport (11,037 Rd. 19 Øre) m. m. indbragt 248,732 Rd. 65 Øre. Hele Indtægten for Marts Maaned d. A. udgjør saaledes 368,420 Rd. 98 Øre imod 283,272 Rd. 56 Øre i Marts Maaned f. A. Indtægten pr. Dag og pr. Miil var i Marts Maaned d. A. 147 Rd. 45 Øre med 140 Rd. 15 Øre i Marts Maaned f. A.

Fattigbyrden i England. Antallet af de Personer i England og Wales, der nyde Fattigunderstøttelse, var ved Udgangen af sidste Aar ca. 882,000, hvilket er 5 pCt. mindre end ved Slutningen af 1864 og 8,19 pCt. mindre end ved Udgangen af 1863. Stærkest var Nedgangen i Lancashire og Cheshire, nemlig over 27 pCt. i Sammenligning med 1864, selvfølgelig paa Grund af de for Bomuldsindustriens Vedkommende nu indtraadte mere normale Forhold. For London var der derimod en Forøgelse imod 1864 af 4,10 pCt. og imod 1863 endog af 7,23 pCt., idet af hele dets Befolkning, ca. 3 Mill. Mennesker, omtrent 103,200 Personer, eller hvert 29de Individ ved Udgangen af December 1865 modtog Fattighjælp. I denne Opgjørelse er der imidlertid ikke indbefattet sindssyge Fattiglemmer, der ere anbragte i Daareanstalter, eller Vagabonder, hvilke tvende Klasser tilsammen kunne anslaaes til omtrent 2 pCt. af det hele Antal af Fattige. Man seer heraf, at, er Endland end rigt, har det ogsaa store Byrder, idet England og Wales alene have en Fattigbefolkning at underholde, der er ikke saa lidt større end Halvdelen af Kongeriget Danmarks hele Antal Indvaanere.

Poesie.

Foraaret atter med duftende Vinde
Venligt omvifter hvert Land og hver By,
Trækfuglen løfter sin flagrende Vinge,
Lærken nu sender sin Lovsang mod Sky.

Vinterens hvide og iiskolde Dække
Vaarsolens Straaler nu smeltet har hen,
Foraaret virker sit blomstrende Tæppe,
Folder det ud over Mark, over Eng.

Hist paa de kjære, de yndige Steder
Ofte jeg dvæler ved Stjernernes Skjær,
Ofte i barnlig uskyldige Glæder
Tanken der søger sin eensomme Færd.

Ja ved Guds Godhed jeg ofte mig fryder,
Alting forkynder, hvor viis Herren er,
Men i mit Indre en Stemme tidt lyder:
„Jeg er kun fremmed, en Pillegrim her."

Er ei alt dette et Billed paa Vaaren,
Som skal gaae forud for „Tusinde Aar"
For dem, vor Frelser han haver udkaaren,
Naar gjennem Prøven vi trofast bestaaer?

Fader, Du seer, naar hernede jeg vanker,
Ofte jeg snubler, naar Veien er trang,
Men Du og seer mine lønligste Tanker,
Hjælp mig og led mine Fjed og min Gang.

Brødre og Søstre, o, lad os da være
Stedse forened' i Kjærligheds Baand!
Altid, naar Mørket det vil os besnære,
Række hinanden en hjælpende Haand.

Odense, April 1866.

Anna Marie Jensen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

De tre Grader af Herlighed.

Tale af Præsident Brigham Young, afholdt i Bowery i Store Saltsøstad den 12te August 1860.

(Fra „Journal of Discourses.")

Jeg vil oplæse en Deel af det Syn, som Joseph Smith og Sidney Rigdon havde angaaende de forskjellige Riger, som Gud har beredt for sine Børn.

„Og de Celestiales Herlighed er een, ligesom Solens Glands er een. Og de Terrestriales Herligbed er een, ligesom Maanens Glands er een, og de Telestiales Glands er een, ligesom Stjernernes Glands; thi ligesom den ene Stjerne er forskjellig fra den anden i Glands, saaledes er ogsaa den Ene forskjellig fra den Anden i Herlighed i den telestiale Verden, thi disse ere de, som sige, at de ere Pauli, eller Apollos eller Kephæ. Disse ere de, der sige, at Nogle tilhøre den Ene og Andre den Anden; at Nogle ere Christi, og Andre Johannes, og Nogle Mose, og Nogle Eliæ, og Nogle Esaiæ og Nogle Enoks, men annammede ikke Evangeliet, ei heller Jesu Vidnesbyrd, ei heller Propheterne, ei heller den evige Pagt. Endeligen, det er alle dem, der ikke ville indsamles med de Hellige og tages op til den Førstefødtes Menighed og annammes ind i Skyen. Disse ere de, der ere Løgnere, og Troldkarle, og Skjørlevnere, og Hoerkarle, og de, der elske og øve Løgn. Disse ere de, der lide under Guds Vrede paa Jorden. Disse ere de, der lide den evige Ilds Hevn. Disse ere de, der blive nedkastede til Helvede, og lide den almægtige Guds Vrede indtil Tidens Fylde, naar Christus faaer lagt alle sine Fjender under sine Fødder og fuldendt sin Gjerning, naar han overantvorder Faderen Riget uden Smitte, sigende: Jeg har seiret og traadt Persekarret alene, den almægtige Guds grumme Vredes Persekar. Da skal han blive kronet med sin Herligheds Krone og sidde paa sin Magts Throne og regjere evindeligen. Men see, vi saae den telestiale Verdens Herlighed, og dens Beboere vare saa utallige som Stjernerne paa Himmelen eller som Sanden hos Havet, og hørte Herrens Røst sigende: Alle disse skulle

bøie Knæe, og hver Tunge skal bekjende ham, som sidder paa Thronen i al Evighed; thi de skulle vorde dømte efter deres Gjerninger, og Enhver skal annamme efter sine egne Gjerninger sit eget Herredømme i de Boliger, der ere beredte, og de skulle være den Allerhøiestes Tjenere, men hvor Gud og Christus boe, kunne de ikke komme evindeligen. Dette er Enden paa Synet, som vi saae, hvad som blev os befalet at skrive, medens vi vare i Aanden." (Lærdommens og Pagtens Bog 92de Afdeling, 7de Stykke.)

Jeg veed ikke, at jeg nærer noget større Ønske at tale om dette Lærdomspunkt end om nogen anden Deel af Evangeliet, endskjøndt dette Emne mere end noget Andet af Alt, hvad der er blevet aabenbaret fra Adam af og indtil vore Dage, er en Gjenstand, som opvækker min inderligste Hengivenhed og Taknemmelighed til Gud vor himmelske Fader.

Naar jeg betragter Menneskeslægten, de Millioner af Fornuftvæsener, som fra Adams Dage og indtil nu ere blevne satte paa denne Jord tilligemed dem, der i Tidernes Løb endnu skulle faae Liv og Tilværelse paa samme, er det naturligt, at det Spørgsmaal maa opstaae: „Hvorfor ere de skabte, og hvad er Øiemedet med deres Tilværelse?" Ingen af dem har Magt til at skabe sig selv. Jesus Christus er Arving til denne store Slægt. Han sagde, at han havde Magt til at nedlægge sit Liv og til at tage det igjen, men han havde i Begyndelsen ikke mere end vi Magt til at give sig selv Liv og Tilværelse. Ethvert menneskeligt Væsen er i større eller mindre Grad begavet med evige Aandsevner, med en Spire til evigt Liv og en uendelig Herlighed, og naar vi saa betragte Menneskene i deres nuværende Tilstand med alle de Traditioner, de have arvet fra Fædrene, deres sekteriske Begreber og den Trældom, hvori de ere blevne holdte af Regenter og Magthavere formedelst Vedtægter og Skikke, og naar vi tillige kaste vort Blik paa den stedse mere og mere tiltagende Forvirring, Følgerne af de menneskelige Systemer, saa kan jeg i Sandhed sige, at der efter min Overbeviisning aldrig er bleven given nogen herligere Aabenbaring. I kunne skue Guddommens Væsen, saaledes som det er fremstillet i alle tidligere Aabenbaringer med Hensyn til hans Retfærdighed, Viisdom, Magt, Herlighed, Ypperlighed, Godhed, Barmhjertighed og Fuldkommenhed, indtil I komme til dette Syn, men efter mine Anskuelser kan Intet sammenlignes med det, som Gud aabenbarede for Joseph Smith og Sidney Rigdon i samme, og af hvilket vi have oplæst en Deel.

Vi ere skredne vidt fremad i det, som angaaer Guds Rige. Ikke at tale om noget andet Lærdomspunkt, der nogensinde er blevet aabenbaret, overgaaer den Herlighed, Ypperlighed, Godhed og Kraft, som Gud har viist i dette Syn, langt de Christnes Læresætninger, hvilke de have uddraget fra Bibelen. For at bruge det bibelske Udtryk, kan ingen Brønd, der er udhuggen af Mennesker, holde Vand, og ethvert menneskeligt System og enhver Troesbekjendelse svinder ganske bort. Den Lære, som Gud har aabenbaret her, er dyrebar for mig og mere værd end alle Christenhedens Troesbekjendelser.

Vi kunne læse, at „alle Ugudelige skulle kastes i Helvede, og ethvert Folk, der forglemmer Gud," men Verden er i det yderste Mørke med Hensyn til det, som aabenbares i dette Syn. Elendighed er beseglet paa Verden af Præsterne som en evig Arv og et evigt Legat, hvorfra Menneskene aldrig nogensinde kunne blive befriede. Deres Dom er at forblive i den Sø, der brænder med Ild og Svovl. Gud har skabt disse Fornuftvæsener for at bevare dem. Dersom Menneskene med

deres nuværende Begreber troede dette Syn, vilde de sige: „Vor tilkommende Tilstand vil blive langt bedre, end vi havde ventet, og vi ville vedblive med vort forrige Levnet, thi vi elske Verden og de Ting, som ere af Verden, og vi ville fremdeles fremture i Synd samt glæde os i al den Uretfærdighed, vi have tilladt os fra vor Ungdom, medens vi ville vedblive med at indsuge de vildfarende Grundsætninger, der ere os bibragte af vore Forældre og Andre, thi vor tilkommende Skjæbne vil blive langt bedre, end vi havde forestillet os." Det vilde have været bedre for dem, at de aldrig vare blevne fødte, dersom det ikke havde været saaledes.

Dersom det var en absolut Nødvendighed, at de Ugudelige i deres Synder skulde komme i Faderens og Sønnens Nærværelse, vilde det være en større Fordømmelse og langt mere uudholdeligt for dem, end om de bleve kastede i den Sø, som brænder med Ild og Svovl. Ifølge en saadan urimelig Lære sendes det spæde og uskyldige Barn til Helvede, medens Hoerkarlen, Skjørlevneren, Tyven, Løgneren, Meenederen, Morderen og ethvert andet ugudeligt Subjekt, dersom han blot omvender sig ved Galgen eller paa Dødssengen, tvinges hen til Faderens og Sønnens Nærværelse, hvilket vilde være et sandt Helvede for Saadanne, om de end kunde komme derhen.

De Riger, som Gud har beredt, ere utallige. Ethvert Menneske vil blive dømt efter de Gjerninger, der ere gjorte i Legemet, ifølge dets Tro og Oprigtighed eller Ikkeoprigtighed for ham, og alle dets Ord og Tanker ville blive straffede eller belønnede efter den Lov, som er aabenbaret fra Himmelen, ligesom Gud har beredt forskjellige Steder, hvilke kunne passe til de forskjellige Klasser. Frelseren sagde til sine Disciple: „I min Faders Huus ere mange Værelser; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt Eder det. Jeg gaaer bort at berede Eder Sted. Og naar jeg er gaaen bort, og faaer beredt Eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage Eder til mig, at der, hvor jeg er, skulle ogsaa I være." Hvor mange Riger, der ere beredte, ere vi ikke blevne underrettede om, thi de ere utallige. Jesu Disciple skulle være der, hvor han er. Hvor skulle de Øvrige gaae hen? Til de Riger, der ere beredte for dem, og hvor de kunne udholde det. Jesus vil formedelst sin Forsoning bringe enhver Søn og Datter frem, med Undtagelse af Fortabelsens Børn, som ville blive kastede i Helvede. De Andre ville komme til at lide under Guds Vrede, indtil Retfærdighedens Fordringer ere fyldestgjorte, men naar de have lidt under Guds Vrede, indtil den sidste Hvid er betalt, ville de komme ud af Fængslet. Er der nogen Fare i at prædike en saadan Lære? Nogle ansee det for farligt, men ikkedestomindre er det Sandhed, at Enhver, der ikke forspilder Naadens Dag og bliver en Satans Engel, vil komme til at arve et Herlighedens Rige.

Den sekteriske Verden paastaaer, at den udgjør den sande Kirke, men mangler et af Gud bemyndiget Præstedømme; dog ville Alle, der leve efter det bedste Lys, de have, arve et Herlighedens Rige, som langt vil overgaae deres største Forhaabninger i deres meest begeistrede Øieblikke. De ville erholde Alt, hvad de have ønsket eller forestillet sig og endnu langt Mere, men de kunne ikke komme til at være der, hvor Faderen og Sønnen er, medmindre de gjennemgaae de Prøvelser, som ere bestemte for de Førstefødtes Menighed. For disse ere Guds Huses Ordinancer udelukkende bestemte.

„Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordømmes.

Men disse Tegn skulle følge dem, som troe: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge deres Hænder, og de skulle helbredes." Dette er det celestiale Riges Lov, og de, som lytte til den, annamme dens Sandheder i Tro og anvende dem i deres Levnet, ville komme i Faderens og Sønnens Nærværelse. Alle de Øvrige, der ikke synde mod den Hellig-Aand, ville faae Løn efter deres Gjerninger efter det, de have gjort i Legemet, enten Godt eller Ondt, og naar de have udsonet for deres Synder, ville de opnaae en vis Grad af Herlighed. Jesus vil forløse den mindste og sidste af Adams Børn, med Undtagelse af Fortabelsens Sønner, hvilke ville blive opbevarede til en anden Tid. De ville blive Djævelens Engle.

Hvad sige I, Sidste-Dages Hellige? Er ikke dette den herligste Tanke, som nogensinde er bleven aabenbaret for Dødelige? De Ældste kunne prædike om, at Enhver, der ikke bliver, hvad de ere, vil komme til at lide under Guds Vrede og gaae til Helvede, til den Sø, som brænder med Ild og Svovl, „hvor deres Orm ikke døer, og Ilden ikke udslukkes," og jeg vilde ikke give Asken af et Halmstraa for Alt, hvad de kunne gjøre. Det gavner Intet; der er ikke noget Liv, ingen Kraft deri.

Denne Skabelse maa vedvare. Vi maae bevare vor Personlighed for Herren, som har sendt sin Søn og sine Engle, meddeler den Hellig-Aand, udsender sine Tjenere og giver Aabenbaringer til at trøste, opmuntre og veilede hans Folk — samt til at styre hans Riges Anliggender paa Jorden. Skulde vi lade vor Tro tage af og forskjærtse de Velsignelser, som Gud udgyder over os? Lader os leve saaledes, at vi kunne forøge dem, og, naar vi i Opstandelsen faae vore Legemer igjen, vi da kunne blive værdige til at komme i Faderens og Sønnens Nærværelse.

Dette Rige er udtrykkelig bestemt til at berede de Hellige til at komme der, hvor Faderen og Sønnen ere, ligesom alle Mennesker ville faae Løn for deres Gjerninger her paa Jorden. Dette er en Glæde, som ikke kan udtrykkes i Ord, og en Herlighed, der langt overgaaer vor Forstand. Det bringer mit Hjerte til at svulme over af Glæde.

Undertiden føler jeg mig tilbøielig til at dvæle ved dette Emne, da det er saa frydefuldt, men jeg ønsker ikke at tale længe denne Formiddag. Den Herlighed og Salighed, som Gud har beredt for sine trofaste Børn og ethvert andet menneskeligt Væsen, der gjør sig værdigt dertil, kan ikke fattes af Nogen i dette dødelige Liv. Skulde det ikke fylde ethvert Hjerte med Fryd og Glæde, at der ikke er nogen Ende paa vor Fremadskriden i Kundskab og Magt? Lader os derfor berede os til at boe hos ham i den evige Herlighed.

Maa Gud velsigne sit Folk! Amen.

Præstedømmet, — hvor er det og hvem har det?

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 248.)

I det sjette Aarhundrede indførtes Læren om Aflad af Pave Gregorius, ligesom han ogsaa anordnede Brugen af Lys i Kirkerne om Dagen. I det syvende Aarhundrede indforte Bonifacius Jomfru Mariæ- og Helgen-Dyrkelsen, hvilket gav den første Anledning til Allehelgensfesten. Bønner til Helgenerne bleve indførte i Litaniet af Bonifacius den 5te, medens Gudstjenesten udførtes i det latinske Sprog. I det ottende Aarhundrede blev der paa den anden Kirkeforsamling i Nicæa bestemt, at Billeddyrkelsen skulde indføres; ligeledes er det sandsynligt, at Helgenernes Kanonisering begyndte i dette Tidsrum. I det tiende Sekulum opfandtes Agnus Dei (et Slags Voxbilleder) og Kirkeklokkers Daab. Den besynderlige og ubibelske Lære om Skjærsilden og Sjælemesser for de Døde blev en almindelig Troessætning i det ellevte Aarhundrede, ligesom ogsaa Paternosterbaand da kom i Brug. I det trettende Sekulum begyndte Kalken at fraholdes Lægfolk i Nadveren, og det hemmelige Skriftemaal blev strengelig paabudt. Den vederstyggelige Skik at sælge Syndsforladelse for Penge indførtes af Bonifacius den 9de i den sidste Halvdeel af det fjortende Aarhundrede. Idelige Forandringer foretoges fremdeles, og man har endog fortsat dermed lige ned til vore Dage, hvorved det engang saa simple Jesu Christi Evangelium er udartet til en kold og kraftesløs Bekjendelse med Munden, saa at man nu neppe i den katholske Kirke kan finde et eneste Spor tilbage af dets oprindelige Reenhed.

Apostelen Paulus siger: „Dersom vi eller en Engel fra Himmelen prædike et andet Evangelium for Eder end det, vi have prædiket, han være en Forbandelse," og for at lægge større Vægt paa sit Udtryk gjentager han samme i det næste Vers. Dersom nu en Engel fra Himmelen skulde blive forbandet, dersom han prædikede noget andet end det oprindelige Evangelium, hvormeget mere ville da ikke Menneskene blive fordømte, fordi de have afveget fra Christi Lære? Atter, den Maade, paa hvilken de romerske Paver ere komne til at sidde paa Petri Stol, er langt forskjellig fra det Nye Testamentes Forskrifter. Paulus siger: „Ingen tage sig selv denne Ære, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." Hvor forskjellig er ikke Pavens Kaldelse fra den Maade, paa hvilken Aaron blev kaldet! Istedetfor at være kaldte af Gud, vælges Paverne af Kardinalerne ved Stemmefleerhed, idet der udfordres to Trediedele af Stemmerne for at gjøre deres Valg gyldigt. Saaledes overdrager Kardinalerne en Myndighed, som de selv ikke er i Besiddelse af, til Andre. Hvo kan fremvise et eneste Exempel paa, at Nogen i den af Gud anerkjendte Kirke har overdraget nogen Grad af Præstedømmet til en Person, der havde en høiere Grad af Myndighed end den, han selv besad? Med alt dette gjøre de desuden ikke Fordring paa at have modtaget nogen Aabenbaring fra Gud, angaaende enten den valgte Pave blev anerkjendt eller ikke, hvorimod det paa denne Maade kunde synes rimeligere, at de skulde give Gud Aabenbaringer, da det Overhoved, de have valgt, er kaldet af Mennesker istedetfor af Herren, og man staaer i den Formening, at et saadant Valg

skulde anerkjendes af ham. Den romerske Kirkes Tilhængere paastaae, at Petrus var Biskop i Rom, og at han overdrog sin Myndighed til Linus, fra hvem den siden har gaaet i en regemæssig Følgerække ligened til vore Dage. Der findes ikke Noget i det Nye Testamente, som giver os den mindste Grund til at antage, at Petrus nogensinde har været Biskop, ligesom det er meget tvivlsomt, om han nogensinde var i Rom, og om han end har været der, kan det dog aldrig tilfulde bevises. Enhver maa indrømme, at Præstedømmet har sin Oprindelse fra Jesus, og at det blev overdraget til Petrus, men at antage, at det er gaaet over fra den Ene til den Anden, er urimeligt, og det Samme som at gjøre Gud til et uvidende Væsen; thi Historien viser klarligen, at den Følgerække af Præstedømmet, som Katholikerne gjøre Paastand paa, gjentagne Gange har været brudt, og der har været de Tider, da de forskjellige Partier ikke have kunnet komme overeens om, hvem der skulde sidde paa „Petri Stol," og følgelig er man aldrig kommen til Vished om, hvilken der var den rette Pave, da Katholikerne ikke gjøre Fordring paa, at Gud nogensinde har aabenbaret, hvem af de rivaliserende Paver, der havde Præstedømmet. Om vi end indrømme, at den Ene af dem kunde have været i Besiddelse af Samme, hvorledes var det da muligt for Nogen at vide, at det var den rette Mand, der blev Pave, eller om han ikke blev fortrængt af en Bedrager?

Om vi endvidere indrømme, at Præstedømmet vedvarede, indtil Johan kom paa Pavestolen, saa maatte dog dengang Kjæden blive brudt, thi det er velbekjendt, at denne Pave var en Qvinde, der klædte sig i Mandsklæder, og denne Streg blev ikke aabenbaret, førend hun fødte et uægte Barn, hvilket var Frugten af et ulovligt Samliv med en af hendes Tjenere. Pave Johan den Ottende, som hun selv kaldte sig, døde, da hun fødte dette Barn, efterat hun havde siddet paa Pavestolen i to Aar, een Maaned og to Dage. Det vilde være høist urimeligt at antage, at hun havde noget Præstedømme, thi den Hellige Skrift giver os ikke nogen Underretning om, at Gud nogensinde vilde sætte en Qvinde til at være hans Kirkes Overhoved. Hvad vi ovenfor have berørt, beviser tilfulde, at Gud aldrig havde Noget at gjøre med Hensyn til en saadan Myndighed, men at han istedetfor at anerkjende samme maatte ifølge sin Hellighed og Retfærdighed see paa en saadan Ugudelighed og Forvirring med den dybeste Afsky. Jeg anseer det for en stor Gudsbespottelse at antage, at Herren kunde eller vilde anerkjende saadanne ugudelige Subjekter som sine Tjenere. Dersom Læseren vilde omhyggeligen undersøge disse Punkter, hvilke vi ovenfor have antydet, vilde han snart komme til den Overbeviisning, at den formeentlige Kjæde af den apostoliske Følgerække var bleven aldeles brudt, og at det derfor er høist urimeligt, at den romerske Kirke fremsætter en saadan Paastand. Rummet i denne lille Afhandling tillader ikke at anføre mange Beviser for Rigtigheden af denne Paastand, endskjøndt de ere tilstede i stor Overflødighed, men dersom Læseren med et fordomsfrit Sind vil undersøge Sagen, vil han snart indsee Urimeligheden i den romerske Kirkes Fordring paa en apostolisk Følgerække, der ikke har den mindste Grund for sig.

Da jeg troer i det Foregaaende at have tilstrækkelig beviist, at den romerske Kirke aldrig har havt noget af Gud anerkjendt Præstedømme, vil jeg undersøge den engelske Kirkes Paastand med Hensyn til en apostolisk Følgerække af samme. Dersom Katholikernes Paastand er ugrundet, da er dette endnu mere Tilfældet med

den engelske Kirke, da den udleder sin Myndighed fra den fordærvede romerske Kirke.

Den engelske Kirkes første Oprindelse var grundet paa Ugudelighed. Den vellystige Monark Hendrik den 8de, som var dens Stifter, havde i de første nitten Aar af sin Regjering været en af Pavedømmets ivrigste Tilhængere. Reformationen havde allerede da formedelst Wickliffs Bestræbelser og Skrifter begyndt at vinde Adgang rundt omkring i hans Rige, men der var ikke Udsigt til, at han nogensinde skulde antage den, da han saa haardnakket holdt fast ved Katholicismen. Imidlertid gjorde urene Motiver det, som rene og ædle Bevæggrunde skulde have bevirket. Da den lidenskabelige Hendrik var bleven indtagen i den skjønne Anna Boleyn, ønskede han at faae hende til Hustru, men da han allerede var gift med Catharine af Arragon, maatte han blive skilt fra hende for at kunne faae sit Ønske opfyldt. Han henvendte sig derfor til Paven, men denne afslog at give sit Samtykke til et saadant Skridt. Da han efter mange forgjæves Bønner fandt, at hans Hellighed var ubevægelig i dette Punkt, besluttede han at faae sin Begjærlighed tilfredsstillet paa en anden Maade. Han afkastede det romerske Aag og erklærede sig selv for Kirkens Overhoved i sine Lande, hvilken Forrettighed han lige indtil denne Tid havde paastaaet tilhørte Paven, og paa denne Maade blev den engeske Kirke stiftet. Hvor forskjellig er ikke denne Oprindelse fra Guds sande Kirkes første Begyndelse! Hvo kan kun for et Øieblik antage, at Gud skulde antage en Kirke, som blev til paa en saadan Maade? Var det nødvendigt for ham at bruge en saa ugudelig Monark som et Redskab til at udføre hans Hensigter? Om saa var, hvilket faldent og kraftesløst Væsen maatte han ikke være! Hvilken Forandring maatte der ikke være foregaaet med ham siden Mose og Jesu Dage! Hvad Fordring kan nu en saadan Kirke have paa et af Gud anerkjendt Præstedømme, da den er stiftet af et saa ugudeligt Menneske? Denne Kirkes Tilhængere paastaae, at de beholdt det Præstedømme, som de havde, førend de adskilte sig fra Moderkirken. En saadan Paastand er imidlertid urimelig og uholdbar, thi da den romerske Kirke, hvilket allerede er blevet beviist, dengang ikke havde noget af Gud anerkjendt Præstedømme, er det indlysende, at den ikke kunde give, hvad den ikke selv havde, og dersom vi indrømme, at Katholikerne da havde Præstedømmet, kunde Tilhængerne af den engelske Kirke ikke beholde det, thi de bleve udelukkede som Kjættere. Dersom nu det romerske Præstedømme var anerkjendt af Gud, havde det ogsaa Ret til at afskjære dem, der afvege fra den Lære, som forkyndtes af samme. Var det derimod ikke anerkjendt af Gud, maa det samme være Tilfældet med Præstedømmet i den engelske Kirke, thi den Myndighed, det paaberaaber sig, har det modtaget af Katholikerne.

Vi ville betragte Oprindelsen til den engelske Kirke lidt nøiere. Dens Navn: „Den Engelsk-Protestantiske Kirke, oprettet ved Lov" (altsaa ikke af Gud), svarer fuldkommen til dens Oprindelse. Den blev under Edward den 6tes Regjering endmere fuldkommen grundfæstet ved en Parlamentsakt, som tvang Folket til at antage den „Almindelige Bønnebog." Denne „almindelige Bønnebog" var et Værk af Cramer, Erkebiskop i Canterbury, og Andre, der paastode, at de ved den Hellig-Aands Bistand havde udarbeidet og udgivet den. Parlamentet udgav strenge Love imod dem, som vægrede sig ved at antage denne Bog, hvis Historie vi ville undersøge lidt nærmere. Edward den 6te døde og blev efterfulgt af sin Søster Maria,

der var Katholik, og hvilken besluttede at indføre den katholske Religion igjen. Parlamentet udstedte en Lovparagraf, som tilbagekaldte den „almindelige Bønnebog," da den var stridende mod den sande Religion, uagtet dens Forfattere paastode, at de havde udarbeidet den ved den Hellig-Aands Bistand. De anholdt hos Dronningen om, at hun skulde gaae i Forbøn hos Paven om Tilgivelse for deres Synder, som de havde begaaet i den romerske Kirke og at løse dem fra det Interdikt, der hvilede over Landet — samt for de Feiltrin, de havde begaaet under Adskillelsen, og om atter at optage dem i den „hellige Kirkes Skjød." Saaledes blev det Kirkesamfund, der var blevet indført ved Lov, ogsaa afskaffet ved Lov, og paa denne Maade bleve de Apostater to Gange, først ved at falde fra Katholocismen og dernæst ved at falde fra den engelske Kirke og tilbage til den katholske. Vi ville nu undersøge, hvad dette kirkedannende og tilbagekaldende Parlament dernæst foretog sig. Ikke saasnart var Dronning Maria død, førend det begyndte at ombanne Alt, hvad det før havde vedtaget med Hensyn til de kirkelige Anliggender, faldt atter fra, og Parlamentsmedlemmerne yttrede deres Afsky for den Kirke, i hvis Skjød de havde tryglet Paven om at blive optagne. Bevæggrunden til, at Protestantismen atter indførtes, lignede den, der bevægede Hendrik den 8de til at blive Protestant. Som ovenfor sagt, indførte Maria Katholicismen, og ved hendes Død besteg Elisabeth, der ogsaa var Katholik, den engelske Throne; men da hun ifølge Loven ansaaes som uægte født, da hun blev bragt til Verden af en anden Qvinde, medens hendes Faders første Hustru endnu levede, vilde Paven ikke tilkjende hende Ret til Regjeringen. Hellere end at blive tilsidesat negtede hun at erkjende Pavens Overherredømme og besluttede at blive Protestant, hvorved hun selv løste sig fra den formeentlige Troskab, hun skyldte Pavestolen. Hun besluttede ogsaa, at Folket skulde blive Protestanter, og derfor ombannede hendes første Parlament Alt, hvad der var gjort i Marias Tid med Hensyn til Religionen, og indførte den „almindelige Bønnebog" igjen, endskjøndt man kort forhen havde fordømt den som kjættersk. Saaledes see vi, at Konger og Dronninger tilligemed deres Parlamenter efter eget Godtbefindende stiftede og ophævede Kirkesamfund, eftersom det bedst kunde passe til deres egennyttige og ærgjærrige Hensigter, og benyttede kun Guds Navn forsaavidt det kunde tjene til at give deres vanhellige Foretagender Skin af Religiøsitet.

Den romerske Kirke har mere end den engelske Grund til at paaberaabe sig en apostolisk Følgerække, og det fordi sidstnævnte skilte sig fra Katholicismen, hvilket sandsynligviis er Grunden til, at saa Mange i denne Tid træde ud af den engelske Kirke og gaae over til Pavedømmet. Imidlertid maa ethvert fornuftigt Menneske kunne indsee, at Katholikerne paa Grund af deres Ugudelighed og Forvanskning af Christi Lære ikke kunde have noget af Gud anerkjendt Præstedømme, og derfor kan ei heller den engelske Kirke have noget Saadant, thi Moderkirken kunde ikke give det, som den ikke selv var i Besiddelse af.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Det Ansvar, der paahviler de Ældste.

Forstaae vi som Israels Ældste tilfulde Vigtigheden af vor Mission og det Ansvar, der paahviler os som Christi Budbærere, hvilke ere udsendte til Jordens Nationer for at forkynde Livets og Saliggjørelsens herlige Plan og for at kundgjøre Menneskene, at Guds Doms Time er kommen? Medens vi opfordre vore Medmennesker til at lytte til vore Ord og adlyde vore Raad, vise vi da altid den Lydighed til Guds Befalinger, hvilken vi som hans Tjenere skylde ham? Disse Spørgsmaal ere af største Vigtighed for Enhver af os saavelsom for dem, til hvem vi ere udsendte. Vi ere udgangne for at forkynde Frihed for de Fangne, for at aabne Øinene paa dem, der ere aandelig blinde, og for at frigjøre dem, som ere lænkebundne formedelst Aarhundreders Vildfarelser og falske Traditioner. Vi ere udsendte for at forkynde Menneskene det, som vi forstaae og vide er Sandhed, og hvilket vi have modtaget formedelst Guds Aabenbaringer til hans trofaste Tjenere i disse sidste Dage. Det er blevet os paalagt at bære et trofast Vidnesbyrd om, at Evangeliet er blevet gjengivet til Jorden med alle dets Gaver og Velsignelser, — at Præstedømmet med al dets Magt og Myndighed er blevet anbetroet til Mænd i Kjødet, — at Gud har paabegyndt sit Riges Oprettelse her paa Jorden for aldrig mere at omstyrtes, — at han har udsendt sine Tjenere i sin Viingaard i den ellevte Time til at prædike Omvendelse for alle Mennesker, — for at forkynde dem, at Gud atter har aabenbaret de herlige Sandheder, som vil lede dem tilbage til hans Nærværelse, hvis de trofast adlyde dem, medens de ville besegle deres egen Fordømmelse, dersom de forkaste dem — og endelig for at kundgjøre, at han har opreist Propheter og Apostler til at lære dem Guds Villie.

Dette er nogle af de Pligter, der paaligge os som den Høiestes Tjenere, og formedelst den trofaste Udførelse af samme vil Gud være tilfreds med os, og vore Klæder ville blive rene for denne Slægts Blod. Vi ville da blive agtet værdige til at være Redskaber i Guds Haand til at bringe de Oprigtige til Kundskab om Sandheden og til en fuld Nydelse af de Velsignelser, der tilhøre den nye og evige Pagt. Saafremt vi aflægge et trofast Vidnesbyrd om Guds Villie, ville Menneskene paa hiin Dag, da Gud skal udtale den Dom: „Viger bort fra mig, alle I, som beflitte Eder paa Uret," være uden Undskyldning, fordi de have forkastet Evangeliet. Gud har udsendt os for at forkynde dette for „enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk," idet han har givet os et Kjendetegn, hvorpaa vi kunne vide, hvo der ere hans Disciple, samt lært os, hvorledes vi skulle frembære vort Vidnesbyrd for ham mod dem, der forkaste det Budskab, vi forkynde. Han siger: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og de Samme ville give Eder Føde og Klæder og Penge. Og den, der giver Eder Føde, eller Klæder, eller Penge, skal ingenlunde miste sin Løn, og den der ikke gjør det, er ikke min Discipel. Herpaa skulle I kjende mine Disciple. Gaaer

bort alene for Eder selv fra den, der ikke annammer Eder, og renser Eders Fødder med Vand, ja reent Vand, enten det er varmt eller koldt, og vidner derom for Eders Fader, som er i Himmelen, og vender ikke mere tilbage til det Menneske. Og I skulle gjøre saaledes i hvilkensomhelst By eller Stad, I komme ind i. Alligevel søger flittig og sparer ikke, og vee det Huus, eller den By eller Stad, som forkaster Eder, eller Eders Ord eller Vidnesbyrd om mig. Vee, siger jeg atter, det Huus, eller den By, eller den Stad, som forkaster Eder, eller Eders Ord, eller Eders Vidnesbyrd om mig; thi jeg, den Almægtige, har lagt mine Hænder paa Nationerne for at tugte dem for deres Ugudelighed, og der skal udgaae Plager, og de skulle ikke tages bort fra Jorden, førend jeg faaer fuldendt mit Værk, som skal udføres hastigt i Retfærdighed, indtil alle Tiloversblevne skulle kjende mig fra den Mindste til den Største iblandt dem, og de skulle blive fulde af Herrens Kundskab og see Oie til Oie." Af dette kunne vi lære at indsee Vigtigheden af vor Mission og det store Ansvar, der hviler paa os, ligesom det skulde anspore os til en trofast Udførelse af vore Pligter. Uagtet ikke Mange i Forhold til den store Hob adlyde Sandheden, vil dog ikke Lønnen for vore trofaste Bestræbelser derfor blive mindre, „thi vi ere Christi Vellugt for Gud, baade iblandt dem, som frelses, og iblandt dem, som fortabes. For disse ere vi en Dødslugt til Døden, men for hine en Livslugt til Livet." Lader os derfor være trofaste og bestræbe os for at udføre vore Pligter, idet vi i ydmyg og alvorlig Bøn til Gud søge at faae den Viisdom og Kraft, som han alene kan give, saa at vi kunne blive istand til at udføre Alt, hvad han kræver af os. Paa denne Maade ville vi sikkre os vor himmelske Faders Bifald og en Plads iblandt dem, der engang skulle opløfte deres Røst og tilsammen istemme den nye Sang:

Herren har bragt Zion tilbage,
Herren har forløst sit Folk, Israel,
Efter Naadens Udvælgelse,
Som blev tilveiebragt ved deres Fædres Tro og Pagt.
Herren har forløst sit Folk,
Og Satan er bunden, og der skal ikke længer gives Tid,
Herren har samlet alle Ting til Eet;
Herren har bragt Zion ned fra det Høie;
Herren har bragt Zion op nedenfra;
Jorden har været i Barnsnød og frembragt i sin Styrke,
Og Sandhed er grundfæstet i dens Indvolde,
Og Himmelen har smilet paa den,
Og den er iført sin Guds Herlighed,
Thi han staaer midt iblandt sit Folk.
Ære og Herlighed, Magt og Styrke
Være vor Gud, thi han er fuld af Barmhjertighed,
Retfærdighed, Naade, og Sandhed, og Fred
Til evig Tid. Amen.

Emigranters Afreise.

Den 25de Mai afreiste fra Hamborg med Paketskibet „Kenilsworth," Capitain Brown, 684 Sjæle, hvoraf 583 vare fra Danmark, 23 fra Norge, 73 fra Sverrig og 5 Tydskere.

Notits.

Ældste Niels Nielsen er løst fra Præsidiet over Kjøbenhavns Conference for at hjælpe Ældste G. M. Brown, der skal føre den sidste Afdeling af vore Emigranter, som afgaae dette Aar.

Beskikkelser.

Herved beskikkes Ældste Christian Christiansen til Distrikspræsident over de jydske Conferencer.

Ældste Frederik Christian Sorensen, der er løst fra Præsidiet over Fredericia Conference, til at præsidere over Kjøbenhavns Conference.

Ældste Søren Iversen, der hidindtil har været omreisende Ældste i Aarhuus og Fredericia Conferencer, til at præsidere over Fredericia Conference.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1840. (Fortsat fra Side 251.)

Det organiseredes ved at beskikke Ældste Daniel Browett til Præsident og Præst John Hill til Skriver paa Sydsiden af Floden, og Ældste William Jenkins til Præsident og Præst John Smith til Skriver paa Nordsiden, hvor det første Raad skulde afholdes den 3die Juli i Turkey Hall.

Efterat nogle mindre vigtige Sager vare blevne udførte og mange Lærdomme givne af Ældste Richards og Woodruff med Hensyn til de forskjellige Embedsmænds Pligter baade imod hverandre indbyrdes og mod de Hellige, sluttedes Raadet. Det er værd at lægge Mærke til, at der ikke var en eneste afvigende Stemme hverken i Conferencen eller Raadet.

Willard Richards,
Præsident.
Daniel Browett,
Skriver.

Tirsdag den 18de.

Afskrift af et Andragende fra Joseph Smith jun. til Høiraadet i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den 18de Juni 1840.

Andragende fra Joseph Smith, jun. — Jeg tillader mig ærbødigst at fremsætte Følgende: Efterat de Hellige paa en umenneskelig Maade og tvertimod Constitutionen vare blevne drevne fra deres Hjem, som de selv havde forskaffet sig i Staten Missouri, fandt de et Tilflugtssted i Staten Illinois, hvor de imidlertid dog vare vidt adspredte fra hverandre. Efterat Eders Memoralist var flygtet for sine Fjender, foretog han ifølge Bestemmelse af Kirkens Authoriteter de nødvendige Skridt for at sikkre de Hellige deres nærværende Besiddelser, nemlig det Sted, hvorpaa Staden Nauvoo er bygget, og en Deel Landeiendomme i Iowa Territorium. Eders Memoralist maatte være ansvarlig for Betalingen for disse Eiendomme, ligesom han maatte anstrenge sig meget for at faae begyndt et nyt Settlement, saa at de Hellige kunde have et Sted at samle sig til, vidende, at det var nødvendigt for de Helliges Vel, at Kirkens Authoriteter vare samlede, for at de kunde drage Omsorg for hele Samfundet, og for at de Hellige kunde nyde de Rettigheder, der tilkom dem, hvilket de ikke kunde, saalænge de vare saa vidt adspredte. Dette bevægede Eders Memoralist til at anstrenge sig til det Yderste for at bringe denne Sag i Udførelse, da den var af en saa stor Vigtighed for de Hellige i det Hele taget.

Under de daværende Omstændigheder maatte Eders Ansøger nødvendigviis varetage Kirkens timelige Anliggender, hvilken Forretning har paahvilet ham indtil nu. Eders Memoralist nærer imidlertid den Overbeviisning, at det er en Pligt, som han skylder baade Gud og de Hellige, hvilke nu ere blevne til et stort Folk, at henvende sin Opmærksomhed mere udelukkende paa deres aandelige Vel, saa at de kunde blive opbyggede i deres allerhelligste Tro og gaae fremad mod Fuldkommenhedens Maal.

Da Menigheden har opført et Contoir, hvor han uforstyrret kan varetage Kirkens Anliggender, nærer han den fuldkomne Overbeviisning, at Tiden nu er kommen, da han udelukkende kan opoffre sig for Kirkens aandelige Anliggender og begynde paa at oversætte de ægyptiske Optegnelser og Bibelen — ligesom ogsaa at modtage fra Herren de Aabenbaringer, som kunne være gavnlige ifølge de Helliges Omstændigheder.

For at kunne blive istand til at overkomme dette Hverv, ansøger han det ærede Høiraad om at løse ham fra det Ansvar og de Byrder, som nødvendigviis maae være forbundne med Forretningssager, og beskikke en Anden til at overtage de Anliggender, som vedkomme Stadens Grund, og hvilke hidtil have paahvilet Eders Memoralist. Dersom det ærede Høiraad skulde finde sig beføiet til at samtykke i dette Andragende, maa Eders Ansøger gjøre opmærksom paa, at han da vilde blive ude af Stand til at kunne forskaffe sig det Nødvendige til sin og hans Families Underholdning, og anholder derfor ærbødigst om, at der maatte beskikkes Nogen til at drage Omsorg for, at hans Fornødenheder blive afhjulpne, og tillige til at tilveiebringe de nødvendige Midler til en eller flere Skrivere, som han maatte behøve til at hjælpe sig i sit vigtige Hverv.

Endvidere vil Eders Memoralist gjøre opmærksom paa, at han troer, at Ældste H. G. Sherwood vilde være skikket til at overtage førstnævnte Forretning og besørge Salget af de Bylodder, som endnu ere tilbage, da han er godt bekjendt med disse Forretninger.

Eders Memoralist vil benytte denne

Leilighed til at lykønske det ærede Hoiraad for den Fred og Enighed, som hersker iblandt de Hellige og for de gode Følelser, hvilke de lægge for Dagen, og saafremt vi ville opoffre os for Kirkens Vel og Guds Riges Fremme, haaber han, at Himmelens meest udvalgte Velsignelser ville blive udgydte over os, og at Herrens Herlighed skal hvile over de Helliges Arvelodder.

Joseph Smith, jun.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 253.)

Imidlertid begyndte det at regne, og da jeg havde betalt min Regning til Senora, takket hende for hendes Artighed og bedet hende at faae baget os noget Brød til den næste Dag, begav jeg mig paa Tilbageveien. Jeg medtog min Paraply og en blaa Pose, hvis Indhold var mig ubekjendt, og hvilken tilhørte Hr. Catherwood, der indstændigen havde anmodet mig om at tage den med. Augustin fulgte mig med en Thepotte af Tin og nogle andre Sager til øieblikkeligt Brug. Da vi kom ind i Skoven, stødte Paraplyen imod Grenene paa Træerne og skræmmede Muldyret, og medens jeg bestræbte mig for at lægge den sammen, løb det afsted med mig. Da jeg ikke havde Andet end en Grime, kunde jeg ikke holde det, hvorfor det vedblev at løbe afsted med mig og stødte mig mod Grenene, styrtede sig i Floden, dog ikke ved Vadestedet, og standsede ikke, førend det var lige ved Dybet. Floden var opsvulmet og strømmede voldsomt, medens Regnen vedblev at øse ned. Lidt nedenfor skummede den rivende Strøm paa en voldsom Maade. Under mine Bestræbeiser at standse Dyret tabte jeg Hr. Catherwoods blaa Pose, fik fat paa den med Stokken af min Paraply og vilde have kunnet redde den, dersom Dyret blot vilde have staaet stille; men da den kom til at flyde lige under dens Snude, begyndte det at fnyse og veg tilbage. Idet jeg drev det over Floden, brækkede jeg min Paraply, og da jeg netop var kommen til Strandbredden, saae jeg Posen flyde henimod det Sted, hvor Floden strømmede meest voldsomt, og Augustin, der med den ene Haand holdt sine Klæder og med den anden Thepotten over Hovedet, stirrede nedad Floden efter den. Da jeg antog, at den indeholdt nogle uundværlige Tegnesager, satte jeg afsted midt i det tætte Krat langs Flodbredden i det Haab at faae fat paa Posen, men blev indviklet i Grene og Viinranker. Jeg steg af mit Muldyr og bandt det, hvorpaa jeg arbeidede et Par Minuter med at bane mig Vei til Floden, hvor jeg fik see Augustins Klæder og Thepotten; men da jeg intetsteds kunde opdage ham, medens jeg saae den hvirvlende Strøm nedenfor, betoges jeg af en skrækkelig Frygt. Det var mig umuligt at forblive længe staaende ved Flodbredden, hvorfor jeg med den yderste Anstrengelse sprang over et smalt, voldsomt strømmende Løb til en ujævn og sandig Ø, der var bevoxet med Smaabuske, og da jeg kom til Enden af den, kunde jeg over-

skue hele Overfladen af Floden tilligemed den frygtelige Strømhvirvel, men Augustin var ikke at see. Jeg raabte med al min Kraft, og til min uudsigelige Glæde fik jeg ogsaa Svar, hvilket dog hørtes meget svagt paa Grund af Strømmens Brusen. Han kom strax tilsyne i Vandet, hvor han ved Hjælp af en Busk, som han havde faaet fat i, søgte at arbeide sig forbi en Odde. Jeg var nu beroliget med Hensyn til ham, men selv befandt jeg mig i en ny Knibe. Flodbredden laa høiere end Øen, og da min første Ophidselse var forbi, vovede jeg ikke at springe tilbage. Det vilde have været yderst uheldigt for mig, hvis Augustin havde druknet. Han banede sig Vei gjennem Buskene ned til Flodbredden paa den anden Side, hvorfra han over Strømmen fik rakt mig en Stang, og ved Hjælp af denne naaede jeg Kanten paa Flodbredden, men gled tilbage. Imidlertid havde jeg faaet fat i en Busk, og ved at hale i denne og ved Augustins Hjælp kom jeg dog strax op igjen. I hele denne Tid regnede det meget stærkt, og nu havde jeg glemt, hvor jeg havde bundet mit Muldyr. Vi søgte i flere Minuter, inden vi fandt det, og da vi kunde sige Farvel til den gamle Pose, besteg jeg min Mule. Augustin tog sine Klæder paa, i Særdeleshed af den Grund, at han paa denne Maade kunde bære dem mere beqvemt. Da vi naaede Landsbyen, søgte jeg Skjul i Don Jose Marias Hytte, medens Augustin, der var i den heldige Stilling, at det ikke kunde blive værre for ham, blev ude i Regnen, og saasnart den lagde sig noget, fulgte jeg hans Exempel. Jeg skulde endnu over en Strøm, hvilken ogsaa havde steget betydeligt, medens Veien var ganske oversvømmet af Vand. Veien gik igjennem en tyk Skov, og snart bleve Skyerne mørkere end vi nogensinde forhen havde seet dem. Til Venstre laae en Række nøgne Fjelde og Copans gamle Klippemasser, langs hvilke Tordenen rullede frygteligt, medens Lynilden blinkede paa alle Sider. En engelsk Reisende i de Forenede Stater indrømmer, at Torden og Lynild hos os er noget langt Andet end i den gamle Verden. Jeg er paastaaelig i Alt, hvad der angaaer vor Nations Ære, men i dette Punkt maa jeg give efter og tilskrive Troperne denne Storhed. Regnen strømmede ned, ligesom om Himmelens Sluser vare aabnede, og medens mit Muldyr arbeidede sig frem gjennem Mudderet, tog jeg feil af Veien. Jeg vendte derfor tilbage igjen, og da jeg var kommen et lidet Stykke frem, mødte jeg en Qvinde, der var barfodet og holdt sine Klæder op over Knæerne.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Donaufyrstendømmerne. Prindsen af Hohenzollern, der til Trods for den tyrkiske Regjerings Indsigelser er valgt til Fyrste, har fundet en festlig Modtagelse i Bukarest. Ifølge et Telegram fra Wien ere imidlertid Russerne under Kotzebu og Tyrkerne under Omer Pascha den 22de Mai rykkede ind i Rumanien.

Grækenland. Fra Grækenland berettes, at en Eventyrer ved Navn Leonidas Bulgaris, som er ivrig Tilhænger af den saakaldte „store Idee„ (Gjenopret-

telsen af det græske Keiserdømme i Constantinopel), med c. 30 Følgesvende er gaaet over Grændsen for at revoltere Thessalien og Epirus.

Tyrkiet. Fra Constantinopel berettes, at en tyrkisk Escadre er sendt til det ioniske Hav for at holde Øie med den tiltagende Uro og Gjæring i Thessalien og Epirus. I den tyrkiske Hovedstad gik der Rygter om, at Armeen skulde bringes op til 280,000 Mand, deriblandt 25,000 Ægyptere.

Amerika. Paa en forunderlig Maade er der ifølge „Courrier des Etats-Unis“ skeet en Explosion i en meget stor Iiskjælder i Nærheden af Niagara-Vandfaldet. Under en forfærdelig Orkan, som var ledsaget af stærke magnetiske Fænomener, saae Folk i Nabolaget, at der ud af Spidserne paa de to Lynafledere, som vare anbragte hver paa sin Ende af den Bygning, hvori Iisoplaget var, stod ligesom en blaalig, meget lang Flamme. Samtidig hørte man fra det Indre af Iisoplaget ligesom en stærk Kogen, ledsaget af en Udvikling af Luftarter, der af og til var saa stærk, at en lydelig Knitren hørtes. En Capitain dristede sig til at gaae ind i Bygningen med et Lys, men i samme Øieblik fløi den i Luften med et Knald, som kunde høres i meget lang Afstand. Der kom dog ikke Andre til Skade end den uforfærdede Capitain, men han er bleven saaledes sønderspittet, at det ikke har været muligt at finde Spor af ham. Man formoder, at under den elektriske Strømning i Luften have de to Lynafledere virket som en voltaisk Søile og dekomponeret Isen i en Blanding af Ilt og Brint, der, som bekjendt, naar man sætter et Lys dertil, exploderer med en uhyre Kraft. Iisbeholderen indeholdt 16,000 Tons Is, og Explosionen fulgtes af en Regn af lunkent Vand, som faldt over en Strækning af mere end 500 Yards i Diameter.

Valparaiso er blevet bombarderet den 31te April. Skaden anslaaes til 20 Millioner Dollars. Der er kun gaaet faa Menneskeliv tabt.

Fra New York meldes under 10de Mai, at den spanske Flaade nu agter at forlade Valparaiso for at bombardere de Havne, der ligge længere mod Nord. Den chilenske Regjering har forbudt alle neutrale Skibe, der have vedligeholdt Samqvem med Spanierne, at forlade Chilis Havne.

Algier. En stor Græshoppe-Oversvømmelse finder for Øieblikket Sted i Algier. Den 19de April bedækkede de Mitidja-Sletten, bleve af Befolkningen, der reiste sig en masse mod dem, jagede mod Syd, men kom igjen næste Morgen; Batraillen mod dem varede da til hen paa Eftermiddagen, da Sværmen deelte sig i to Grupper, af hvilke den ene vendte sig mod Militairterritoriet, den anden mod Arba. Ved den første Efterretning om Invasionen opbødes Europæerne og de Indfødte mod dem, og Troppedetaschementer sendtes i alle Retninger til Hjælp. General de Wimpfen begav sig den 20de til Blida, for at aftale yderligere Forholdsregler, og 3 Detaschementer, hver paa 300 Mand, bleve den 21de og 22de herfra sendte imod dem. Generalgouvernøren sendte en Ordonnantsofficeer derhen for at indhente Oplysninger, der kunde sætte ham istand til uopholdelig at sende Tropper til de af Græshopperne oversvømmede Steder. I Provindsen Constantine har man seet sig nødsaget til lignende Forholdsregler. Provindsen Oran er endnu fri for Oversvømmelsen.

Blandinger.

En gigantisk Candelaber, heel og holden af Stearin, vil paa Industriudstillingen i Stockholm blive udstillet af Kungsholms Stearinfabrik. Candelabren er 12 Fod høi, hviler paa et Postament af 4 Fods Brede i Fiirkant, har 6 Arme og er sammensat af Prøver af Fabrikens forskjellige Produkter. Fodstykket bliver omgivet af en Række Prøver af Raamaterialier i deres succesive Forædling, hvorved der gives en Slags Fremstilling af hele Fabrikationsmaaden.

Ølforbruget i England. Ifølge et nylig udkommet officielt Actstykke, findes der i Storbritanien og Irland 2,435 Bryggerier, 94,426 Ølhuse og 45,519 Personer, som have Ret til at udsælge Øl. Forrige Aar blev der tilberedt 48,946,497 Skjæpper Malt, som indbragte 6,636,689 Lst. i Afgift. I samme Aar udførtes der 582,583 Tdr. Øl til en samlet Værdi af 2,148,320 Lst.

Hvilken uhyre Kraft Oceanets Bølger have, har paa en forfærdelig Maade viist sig under en Storm for kort Tid siden paa Kysten af Cornwall. Blandt de Ulykker, der her ere anrettede, nævnes navnlig Ødelæggelsen af et Fyrtaarn, som skulde opbygges ved det farlige Punkt Wolf Rock, og som næsten var fuldført. Der var bygget flere Aar paa det, og hertil var der anvendt 8—9000 Pund Sterling. Enhver Steen veiede 6,000 Pund; Stenene vare murede sammen med det bedste Cement og desuden forbundne ved stærke Jernbolte. Taarnet er som blæst bort af Bølgerne, idet ikke en Steen mere er tilbage.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Aarsconferencen i Store Saltsøstad,

begyndende den 6te April. 1866.

(Fra „Deseret News.“)

Conferencen samledes i Tabernaklet i Store Saltsøstad Fredagen den 6te April 1866 Kl. 10 Formiddag. Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen var det øverste Præsidentskab, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon.

Patriark: John Smith.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentskabet for Overpræsternes Qvorum: Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Hurtigskrivere: George D. Watt og Edward L. Sloan — og et stort Antal Biskopper og Ældster.

Tabernaklets Sangchor, der ledebes af Ældste Robert Sands, havde sin sædvanlige Plads; Choret fra American Fork, der ledebes af Ældste C. Hunter, var lige foran Forhøiningen.

Sang af Tabernaklets Chor: „Sødt er Arbeidet, min Gud, min Konge;“ Bøn af Præsident H. C. Kimball. American Forks Chor sang: „Opvæk Jubelens Sang.“

Ældste Ezra T. Benson blev opfordret til at tale. Han sagde, at den nærværende Tid er saare vigtig, ikke alene for de Hellige, men for hele Menneskeslægten. Guds Rige er oprettet paa Jorden, ikke formedelst Menneskenes Lidenskaber, Forestillinger og Begreber, men formedelst Guds Kraft og Jesu Christi

Aabenbaringer. Menneskene udføre ikke dette Værk eller gjøre, hvad der bliver gjort; det er Gud, som leder sit eget Værk paa Jorden, og han giver Syner, Aabenbaringer, Viisdom og Kundskab til sine Tjenere, og hvo kan forhindre det? Han hentydede til Pionerernes første Ankomst til denne Dal og til Landets Tilstand paa den Tid. Vi kom ikke hertil i vort eget Navn eller vor egen Styrke, men i Kraften af Israels Guds Navn. Dersom Menneskene komme hertil i den Hensigt at gjøre Ondt, ville de finde, at dette Folk sætter sig derimod, baade aandelig og physisk. Dette Værk er fremadskridende, og alligevel have vi Modstand at kjæmpe med. Dersom vi øve Taalmodighed og ere ydmyge for Gud samt holde hans Befalinger, ville vi faae see, at Guds Værk vil overvinde enhver Modstand og udbrede Retfærdighed over hele Jorden. Han bar Vidnesbyrd om Propheten Josephs og hans Efterfølger Brigham Youngs guddommelige Sendelse, om Ægteskabets Reenhed og Hellighed samt Sandhedens endelige Seier.

Ældste W. Willes sang: „Der et et Sted i Utah, som jeg erindrer godt."

Ældste George Q. Cannon talte om Opfyldelsen af Guds Forjættelser til sit Folk og om den visse Fortrøstning, vi kunne have om, at de Øvrige ogsaa skulle opfyldes, hentydede til den Fred, som de Hellige nyde under de meest forviklede og ugunstige Omstændigheder, selv naar der allermindst var Udsigt til, at den skulde bevares. Han sagde, at denne og andre Velsignelser ville fremdeles blive de Hellige til Deel, dersom de forbleve trofaste.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Lorenzo Snow.

Kl. 2 Eftermiddag.

Inden Forsamlingstiden var Tabernaklet overfyldt med Mennesker, Indgangene bleve spærrede, og en stor Skare maatte være udenfor.

Sang af Choret fra American Fork, Bøn af Ældste George Q. Cannon, og Sang af Tabernaklets Chor.

Præsident Joseph Young talte til de Hellige om den Fred og de hellige Følelser, som ledsage Besiddelsen af den Helligaand, og om de Velsignelser, de have nydt formedelst Lydighed til Evangeliet. Han opmuntrede dem til at forblive trofaste og skride fremad, samt bar Vidnesbyrd om Sandheden og bad, at Guds Velsignelse maatte bestandig hvile over hans Folk.

Præsident D. H. Wells talte om vore konstitutionelle Rettigheder som Borgere og Medlemmer af et religiøst Samfund. Han sagde, at Herren fordrede, at denne Slægt skulde afstaae fra dens Fordærvelse og Ugudelighed og derimod beflitte sig paa Retfærdighed. Gud vil frelse os formedelst vor Lydighed mod hans Love, og dersom Nogen kommer hid til dette Territorium eller træder ind i denne Kirke i noget andet Øiemed end at tjene Herren og blive frelst, gjorde han bedre i at forblive der, hvor han var i Verden. Det er vor ligesom Alles Rettighed at dyrke Gud overeensstemmende med vor Tro, uden at Nogen har Ret til at blande sig i vor Religion. Denne Rettighed vil blive sikkret alle Mennesker, naar Guds Rige bliver herskende paa Jorden.

Han hentydede til de Beskyldninger, som ere fremførte mod de Hellige for Opsætsighed mod Regjeringen, og paaviste, at de Ældste i denne Kirke have altid viist Lydighed mod Lovene paa ethvert Sted, hvor de have arbeidet, og en urokkelig Troskab mod vort Lands Constitution, uden at der i Kirkens Historie kan paavises et eneste Exempel, at vi nogensinde have modsat os nogen Foranstaltning eller negtet

at give vort Samtykke til Noget, som ikke ligefrem har sigtet til at berøve os vore konstitutionelle Rettigheder. Naar vi prædike vore Grundsætninger, kunne Menneskene antage eller forkaste dem, eftersom de bedst synes, men ingen Congres har nogensombelst Ret til at afgjøre enten de ere sande eller falske. Constitutionen beskytter alle Religionspartier i Landet, endskjøndt nogle af de mange Lærdomspunkter, som fremsættes, nødvendigviis maae være falske, da de ofte ere hverandre aldeles modsatte. Han advarede de Hellige fra at lade sig forføre af det Onde og ugudelige Mennesker, som søge at bortlede dem fra Retfærdighed, Dyd og Hellighed, og raadede dem til at være bestandig paa Vagt imod saadanne bedrageriske Aander.

Ældste Wm. Willes sang en Hymne, som han selv havde forfattet.

Ældste Geo. A. Smith talte om sine sidste Reiser gjennem Tooele og Utah Countier og om den store Formerelse af Børn, som han saae allevegne, hvor han reiste. Han tilraadede indstændigen, at den opvoxende Slægt skulde sættes i Besiddelse af „Ungdommens Lærer" som et Middel til Erhvervelsen af nyttige Kundskaber.

Sang af American Forks Chor; Bøn af Ældste Edward Sloan.

Løverdagen den 7de Kl. 10 Formiddag.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste John Taylor.

Choret fra American Fork sang: „Maae vi, som kjende den frydefulde Røst."

Ældste George Q. Cannon foreslog Kirkens Authoriteter, hvilke alle bleve eenstemmigen voterede for i følgende Orden:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og Joseph W. Young hans Raadgivere. (Ældste David Fullmer, som var Præs. D. Spencers første Raadgiver, er bleven løst fra denne Post, da han paa Grund af daarlig Helbred har forlangt det.)

William Eddington, John L. Blythe, John T. Caine, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, John Squires, William H. Folsom, Emanuel M. Murphy, Thomas E. Jeremy, Geo. W. Thatcher, Joseph F. Smith og Peter Nebecker som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyves Qvorumer.

William Squires, Præsident for de Ældstes Qvorum, og James Smith og Peter Latter hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qhorum, William Carmichael og Robert Price hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Qvorum, og Henry J. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Qvorum, og Warren Hardie hans Raadgiver.

Brigham Young som Overopsynsmand for de timelige Anliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider, og John Sharp hans Medhjælper.

William H. Folsom, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer for det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling. Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff, hans Medhjælper.

Ældste Wm. Willes sang en Psalme.

Ældste P. H. Young talte om den Tid, da Evangeliet først bragtes til hans Faders Huus, og da denne, hans Brødre, Præsidenterne Brigham og Joseph Young og han selv bleve døbte for fire og tre-Aar siden. Han sagde, at Forfølgelser have stedse fulgt med Lydighed til Evangeliet, men alligevel har Kirken bestandig voxet og været overordentlig velsignet.

Ældste John D. T. McAllister sang: „Vi vil pløie, vi vil saae — og høste med Fryd."

Ældste John Taylor paaviste, at vi ikke grunde vor Paastand paa Myndighed fra Gud derved, at vi paaberaabe os at have modtaget den fra noget andet Kirkesamfund paa Jorden, men Præstedømmet kommer fra Herren, og vi vide det. Han fremsatte det Spørgsmaal: „Er Eders Religion sand, og vide I det?" (Der lød et eenstemmigt Ja gjennem Forsamlingen.) Paa Grund af denne Kundskab ere vi det eneste Folk paa Jorden, som have Mod til at prædike og udøve Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger samt til at irettesætte Ugudelighed. Han talte om Ægteskabet og anførte flere Steder af Constitutionen, som have Hensyn til Religionen, og paaviste, at den ægteskabelige Institution i den græske, romerske og engelske Kirke var anerkjendt for en religiøs Handling og en væsentlig Deel af Religionen. Idet han beviste, at dette Lærdomspunkt er en nødvendig Deel af vor Tro, sagde han: „Joseph Smith sagde til mig og Andre, at dersom det ikke var for denne Institution, kunde Kirken ikke vedblive at skride fremad." Ægteskabet var en væsentlig Betingelse for vor Lyksalighed, ikke alene i dette Liv, men i al Evighed, og enhver Mand eller Qvinde, der er Medlem i Kirken, og ikke sætter Priis paa denne Anordning eller modsætter sig samme, er et godt Stykke paa Veien til Frafald, om de ikke allerede ere Apostater. Gud vil forsvare sit eget Værk, og dersom vi forblive trofaste mod ham, vil det mislykkes for de elendige og fordærvede Væsener, som søge at bringe Ondt over Zion og ville udøve Ugudelighed iblandt dens Folk, at udføre deres djævelske Hensigter.

Sang af Tabernaklets Chor. Bøn af Ældste F. D. Richards.

Eftermiddag Kl. 2.

Sang af Chorrt fra American Fork; Bøn af Ældste Joseph F. Smith, og Sang af Tabernaklets Chor.

Ældste George Q. Cannon oplæste følgende Navne paa Ældster, som vare blevne beskikkede Missioner, og forelagde dem for Conferencen, der voterede for Beskikkelserne, nemlig:

Wm. Grant, Edward Petty og Isaac Kimball fra Store Saltsøstad; John Rees og Wm. Gwin fra Box Elder; George Hunter og John Urie fra Cedar City; Moses Thatcher fra Logan; John Peter Wretburg fra Sugar House Ward; Elmer Taylor fra Springville; John Ezra Pace fra Harmony; Nephi Faucet fra St. George; Marius Ensign og E. P. Leston fra Santa Clara; Edwin Walker fra Toquerville.

Ældste Franklin D. Richards talte om den ukjærlige Maade, paa hvilken de Hellige stedse ere blevne behandlede og om de Forfølgelser, de altid have maattet taale af deres Fjender. Fordi de have dristet sig til at tjene Gud og holde hans Befalinger, har de Ugudeliges Vrede og Fjendskab bestandig været rettet imod dem; men dersom de blot kunde see og forstaae vore Bevæggrunde og kjende den Inspirationens Aand, ved hvilken Gud velsigner sine Tjenere, og dersom de blot vilde søge at forstaae deres egne Interesser, vilde de snart komme til at indsee, at vi ere deres Venner, og de vilde komme og søge Raad hos Guds Tjenere.

Ældste W. Willes sang: „Mit eget Hjem Deseret."

Ældste George A. Smith anførte nogle Forudsigelser, som ere udtalte angaaende Udryddelsen af „Mormonismen" og dens fuldkomne Tilintetgjørelse, idet han viste, at den havde overlevet dem og trivedes, medens Apostater, som have søgt at bringe Ondt over Guds Folk, ere forsvundne og forglemte, undtagen naar en iblandt Israels Ældste hentyder til dem. Ved at give en historisk Beretning om flere Personer fra Kirkens tidligere Dage — om Individer, der vare blevne fulde af Stolthed og Forfængelighed og havde aabnet Veien for Frafaldets Aand, skildrede han den Fare, man udsætter sig for ved at søge at finde Feil hos Andre, ved Klynken og Klagen og ved at give det Onde Rum. Han viste i et særdeles interessant historisk Foredrag, at Frafaldets Sti er besværlig at vandre paa og fører til alle de Lidelser samt al den Nød og Elendighed, som i saa høi Grad forbittrer Livet.

Sang af Choret fra American Fork, og ligeledes sang Tabernaklets Chor en Psalme. Bøn af Ældste E. D. Woolley.

Søndag den 8de, Kl. 10 Formiddag.

Sang af Tabernaklets Chor; Bøn af Ældste A. M. Lyman, og derpaa Sang af Choret fra American Fork.

Præsident H. C. Kimball fremsatte flere Lærdomspunkter og talte om Helligheden af de Pagter, som de Hellige have sluttet med Herren, og opmuntrede dem til at holde dem uforkrænkelige, saa at Guds Velsignelser kunde hvile over dem.

Ældste J. D. F. McAllister sang: „Lad dem tale om Jorden."

Præsident B. Young gjorde følgende Bemærkninger, hvilke bleve nedskrevne af Ældste George D. Watt:

Det vil glæde mig meget at tale nogle Ord til de Hellige, og jeg skulde ønske, at jeg kunde tale saa høit, at Alle i denne store Forsamling kunde høre mig.

Der er bleven talt meget af vore Brødre i de to Dage, Conferencen har været samlet, med Hensyn til Samfundslivet og de Sidste-Dages Helliges Sædvaner, og Alt, hvad der er bleven sagt, er en Bekræftelse paa den uendelige Afvexling, som vi see i alle Guds Gjerninger, thi der findes ikke to Individer, som udtrykke sig ganske paa samme Maade, naar de fortælle Noget eller udvikle et Lærdomspunkt. Den Lære, vi have annammet, er overordentlig dyrebar for de Trofaste, og jeg kan tillige tilføie, at de forskjellige religiøse Anskuelser, hvor vild-

farende de end maatte være, ere ligesaa hellige for dem, der troe dem, som vor Religion er for os.

Vor Tro og vore Gjerninger ere godt bekjendte iblandt os indbyrdes og tillige for Verden, uagtet Mange fremstille dem i et falskt Lys; men naar der fortælles en Løgn om de Sidste-Dages Hellige, tilhvisker en indre Stemme Enhver, som hører det, at det er Usandhed, og Christi Aand, der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden, lærer Menneskenes Børn sande Grundsætninger.

(Fortsættes.)

Præstedømmet, — hvor er det og hvem har det?

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 264.)

Efter det, der allerede er sagt om den engelske Kirke angaaende Paastand paa et bemyndiget Præstedømme, er det ikke nødvendigt at sige meget om de andre protestantiske Troessamfund, thi hvad der er bleven sagt om hiin, er anvendeligt paa disse. Der gives et Religionsparti, som selv kalder sig „den apostoliske katholske Kirke," bekjendt under Navn af Irvingiter, der gjøre Fordring paa at være apostolisk, idet de paastaae, at Christi Kirke har existeret siden Apostlernes Dage, og at det er deres Mission at gjenforene de adspredte Medlemmer til et eneste christeligt Samfund. Men at paastaae, at Christi Kirke har været paa Jorden hele Tiden siden Apostlernes Dage, er i høieste Grad urimeligt, thi i saa Tilfælde maatte den ogsaa have vedvaret igjennem Pavedømmet, og følgelig maae Irvingiterne grunde deres Paastand paa et bemyndiget Præstedømme paa en uafbrudt Følgerække af samme iblandt Katholikerne, og hvis den romerske Kirke, hvilket jeg allerede har søgt at bevise, ikke har havt et Saadant, da er et Beviis af denne Beskaffenhed betydningsløst med Hensyn til Irvingiterne. Hvis de derimod ikke gjøre Paastand paa at have Præstedømmet fra Katholikerne, men foregive, at det er blevet gjengivet til dem, da mangler Beviset herfor, thi Hr. Irving (Sektens Stifter) paastod aldrig, at han var kaldet af Gud til denne Ære, hvilket han maatte have været, dersom hans Præstedømme skulde være anseet retmæssigt i Guds Øine. Irving og flere af hans Tilhængere bleve ordinerede til forskjellige Embeder, saasom til Apostler, Evangelister osv., men vi ere ikke blevne underrettede om, hvorfra de Individer, som ordinerede dem, havde faaet Myndighed til at udføre denne Handling, da de ikke have gjort Fordring paa at have modtaget deres Ordination af en Engel fra Himmelen, og dersom ikke saa er, maae de have modtaget den fra Jorden; derfor maa det Hele have været Menneskeværk, og følgelig kan det ikke siges, at disse Mænd vare sendte af Gud.

Jeg vil nu søge at bevise Gyldigheden af den Paastand, som fremsættes af Medlemmerne af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Hensyn til Præstedømmet. Naar nu den romerske Kirke tilligemed dens Døttre, de protestantiske Kirkesamfund, ikke have været an-

erkjendte af Gud i mange Aarhundreder, da maa det sande Præstedømme være iblandt de Sidste-Dages Hellige, saafremt det findes nogetsteds paa Jorden. De gjøre ikke Fordring paa at have nedarvet det fra Katholikerne, men paastaae, at det er blevet umiddelbart gjengivet fra Himmelen formedelst Guds Kraft. Det blev overgivet til Joseph Smith af de selvsamme Mænd, som havde det i Frelserens Dage, og saaledes aabnedes atter en Forbindelse mellem Himmelen og Jorden efter mange lange Aarhundreder, gjennem hvilke Mørke og Vildfarelse havde herstet paa Jorden. Dette er ogsaa overeensstemmende med følgende Skriftsted: „Ingen tage sig selv denne Ære, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var. Dersom Joseph Smith" havde paastaaet, at han havde modtaget Præstedømmet paa samme Maade som Irvingiterne og andre Religionspartier, da vilde vi med Sikkerhed kunne vide, at han var en Bedrager, men hans Præstedømme kom fra en langt renere og helligere Kilde, nemlig fra Herren selv. Jeg veed, at Mange ville sige, at en saadan Paastand paa et bemyndiget Præstedømme er ikke holdbar, fordi, som de paastaae, Gud ikke mere taler til Menneskenes Børn. Imidlertid talte han til dem i forrige Tider, og kaldte Mænd formedelst sin Magt til at udføre hans Hensigter, idet han anbetroede dem Præstedømmet for at deres Handlinger kunde være antagelige for ham og bindende i Himmelen. Den christne Verden kan ikke see Noget i dette, som er rimeligt, men dersom Saadant var rimeligt i Mose eller Jesu Dage, hvorfor ikke da ogsaa nu? Dersom Gud, saasom den christne Verden troer, er uforanderlig — den Samme igaar, idag og til evig Tid, hvorfor er det da urimeligt at antage, at han i vore Dage skulde kalde og ordinere Mænd til at udføre hans Hensigter, ligesom han gjorde i gamle Dage? Jeg veed, det er haardt for Menneskene at troe, at deres Forfædres Religion ikke skulde være ret, og at den Præst, der havde døbt dem, skulde være blottet for Guds Præstedømme, men ikke destomindre er det dog saaledes. Uden Tvivl syntes Jøderne i Apostlernes Dage, at det var haardt at blive sagt, at den Religion, de vare blevne lærte at ansee for at være sand, var utilstrækkelig til at frelse dem paa Grund af, at de havde „overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og gjort den evige Pagt til Intet," ligesom Nutidens Christne have gjort, indtil der neppe var endog det ringeste Spor tilbage af den Religion, som var bleven dem overleveret af deres store Lovgiver Moses. Dersom Jøderne ikke havde afveget saa langt fra deres Fædres Fodspor, vilde de have kjendt deres Forløser, da han kom til dem, thi de hellige Skrifter bære tydelige Vidnesbyrd om ham, og dersom de saakaldte Christne ikke havde veget saa langt bort fra den Lære, som Frelseren og hans Apostler forkyndte, vilde de have forstaaet, at det Præstedømme, hvilket Gud anbetroede Joseph Smith, var ægte, thi den Lære, der blev aabenbaret fra Himmelen til ham, bærer Vidnesbyrd om Ægtheden af hans Kald formedelst den nøiagtige Overeensstemmelse, som er imellem den og Bibelen. Der ere ogsaa andre Beviser for, at det Præstedømme, som er iblandt de Sidste-Dages Hellige, er anerkjendt af Gud, for Exempel af dets Frugter. Frelseren sagde: „Af deres Frugter skulle I kjende dem."

Guds Præstedømme, som er iblandt de Sidste-Dages Hellige, drister sig til at sige til alle Mennesker, at saafremt de ville omvende sig og blive døbte til deres Synders Forladelse, skulle de modtage den Hellig-Aands Gave, ligesom den blev given i Apostlernes Dage, og at denne Velsignelse virkelig bliver dem til Deel, der adlyde Evangeliet, kan bevidnes af mange

Tusinder, som have underkastet sig Guds Tjeneres Raad.

Dersom nu de Mænd, der udføre disse Ordinancer og gjøre disse Løfter, ikke vare i Besiddelse af det sande Præstedømme, vilde Gud da bekræfte deres Handlinger ved at meddele den Hellig-Aand? Nei, visselig ikke, og desuden vilde da alle Mennesker kunne forstaae, at deres Præstedømme var falsk, og de Mænd, som foregave at være i Besiddelse deraf, skjændige Bedragere.

Dette er et Prøvemiddel, som ikke Tilhængerne af noget andet Kirkesamfund tør gjøre Brug af med noget grundet Haab om, at de ville kunne udholde Prøven, thi Følgen vilde sammenligningsviis blive, ligesom om man vilde komme Messing i en Smeltedigle i Haab om at faae fiint Guld deraf. Det er Overbeviisningen om, at de ere i Besiddelse af Præstedømmet, hvilken tiltrods for en kold og vandtro Verdens Forhaanelser og fnysende Vrede sætter Israels Ældste istand til med Frimodighed at bære Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var sendt af Gud, og om de end ikke have meget af denne Verdens Viisdom, kunne de dog formedelst den Aand, der besjæler dem, føle, at de have Ret til at „tale med Myndighed og ikke som de Skriftkloge." Præstedømmet er gjengivet og med det ogsaa Jesu Christi Evangelium. Det udspreder nu sine oplivende Straaler over Enhver, som har adlydt dets Fordringer, hvilke ere: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Det er Lydighed til Faderens Villie, der sætter enhver Sidste-Dages Hellig istand til, enten han har annammet Evangeliet i Storbritanien, Amerika, Schweiz, Ostindien, Australien eller paa Øerne i Havet, til med Ydmyghed og Sagtmodighed at bære Vidnesbyrd om, at denne Lære og dette Præstedømme, ved hvilket han er bleven velsignet, er af Gud. Det er Kraften af dette Præstedømme, der sætter Guds Tjenere istand til at samle de Hellige ud fra de mange forskjellige Nationer, endskjøndt de tale forskjellige Sprog, ere opdragne i forskjellige Religioner og have forskjellige Traditioner, Skikke og Sædvaner — og bringe dem til at forlade deres Hjem og Forfædres Gravsteder for over det store Hav og det vestlige Amerikas vide Sletter at drage til Utah, hvor de kunne forenes til eet Folk, iblandt hvilket Alle have den samme Tro, det samme Haab og den samme Følelse — til det Sted, hvor de kunne leve i Fred, Enighed og indbyrdes Kjærlighed til hverandre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Emigranternes Afreise.

Da Emigrationsforretningerne ere afsluttede, er det os behageligt at meddele vore Læsere, at der i det Hele er udvandret 1213 Sjæle, hvoraf 725 Danske, 348 Svenske, 135 Norske og 5 Tydskere, hvilke alle paa faa Undtagelser nær, vare bestemte til over New York og Wyoming at gaae heelt op til Utah.

Den første Afdeling afgik herfra den 17de sidstleden, den anden den 21de og

den tredie den 28de med Dampskibet Aurora til Kiel og videre derfra pr. Jernbane til Hamborg, hvor 680 Sjæle bleve embarkerede paa „Kenilworth," ført af Capitain Brown, og bleve organiserede under Ældste S. L. Sprague med Ældsterne Morten Lund og Frederik Bertelsen som Medhjælpere. Dette Skib afseilede den 25de sidstleden. Et Antal af 201 Sjæle bleve embarkerede paa det norske Skib „Cavour," Capitain Floyn, og organiserede under Ældsterne Niels Nielsen, Jens Gregersen og C. F. Rundqvist; Afseilingsdagen var den 1ste dennes. Den 3die Afdeling, bestaaende af 328 Sjæle, embarkeredes paa „Humboldt," Capitain Boysen, og organiseredes under Ældste George M. Brown, Sven Jonasson og Christian Hansen.

Afreisen herfra skete fra Toldboden, hvor en ikke ubetydelig Masse af Tilskuere vare forsamlede, hvoriblandt mange af de Bortdragendes Venner og Bekjendte. God Orden og Rolighed herskede, og til Roes baade for det tilstedeværende Publikum og det vagthavende Politi bleve ingen Fornærmelser tilføiede dem, der for deres Troes Skyld forlode deres Fødeland for at drage til det fjerne Vesten, hvor Herren har beredt et Tilflugts- og Indsamlingssted for dem, som adlyde Evangeliet. Vore varmeste Bønner opstige til den Almægtige for vore afreiste Troesfødskendes Vel, ikke alene at det smukke Veir og den føielige Vind, der begunstigede deres Afreise herfra, maatte vedblive, indtil de naae Amerikas Fastland, men ogsaa, at de maatte forblive trofaste i den Pagt, de have sluttet med Herren til at tjene ham, og desformedelst vedblive at være hans Eiendomsfolk.

Iblandt de bortdragende Ældste vare Brødrene S. L. Sprague, George M. Brow, Morten Lund og Niels Nielsen fra Zion, hvilke have arbeidet trofast i denne Mission, og som formedelst deres Erfaring og Kjendskab til Forholdene i de Forenede Stater ville være til Gavn og Veiledning for vore Emigranter, som for første Gang gjøre denne Reise. Som Medhjælpere for Compagniernes Anførere valgte vi saadanne Mænd, som ogsaa have arbeidet iblandt de Hellige i disse Lande og vundet deres Tillid.

Ved Organiseringen af Passagererne ombord bleve vi understøttede af Ældsterne N. Wilhelmsen og C. Christiansen, og vi ere dem taknemmelige saavelsom Brødrene paa Contoiret og Conference-Præsidenterne, der troligen have udført deres Deel af det byrdefulde Arbeide, som disse Forretninger udkræve, men fremfor Alt ere vi taknemmelige til Herren, der har givet os Helbred og Kræfter til at udføre den os anbetroede Gjerning under Raad og Veiledning af Præsidenten for den europæiske Mission, B. Young jun., der tilligemed sin Broder Joseph W. Young begunstigede os med et Besøg i Hamborg den 21de April.

Det er min venlige Anmodning til Brødrene af Præstedømmet og de Hellige i denne Mission til med Trofasthed at fortsætte med at arbeide i Herrens Viingaard, paadet at hans Gjerning maa fremmes til Velsignelse for os selv og vore Medmennesker, der ønske at bidrage til Guds Riges Grundfæstelse paa Jorden, saa at Alle, som ønske det, kunne være beredte til at taale Menneskens Søns Tilkommelse. Vi ønske Guds Velsignelse over de Hellige og alle Gode iblandt Menneskene, der ønske at gjøre deres Faders Villie, som er i Himmelen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 269.)

Løverdag den 20de. Høiraaadets Beslutninger med Hensyn til ovenstaaende Andragende.

Raadet løste Præsident Joseph Smith jun. ifølge hans Begjæring i Andragendet, og beskikkede H. G. Sherwood til at besorge Alt, hvad der vedkom Bylodderne, saasom Salget af dem, der endnu vare tilbage, hvilket forhen havde paahvilet Ansøgeren. Alanson Ripley beskikkedes til at drage Omsorg for Tilveiebringelsen af det øverste Præsidentskabs Fornødenheder, ligesom ogsaa til at forskaffe de nødvendige Midler til en eller flere Skrivere til at hjælpe Joseph Smith jun. i hans vigtige Arbeide.

Hosea Stout,
Skriver.

Løverdag den 21de.

Forhandlingerne i en Conference, afholdt i Stanley Hill i Froome i Herefordshire den 21de Juni 1840.

Prædikanterne og Medlemmerne af de „Forenede Brødres Kreds" i Froome Hill samledes i Ældste John Cheeses Huus paa Stanley Hill i Herefordshire i England den 21de Juni Aar 1840 Kl. 10 Formiddag ifølge forudgaaet Bekjendtgjørelse. Forsamlingen kaldtes til Orden af Ældste Thomas Kington. Ældste Wilford Woodruff valgtes til Præsident, og Ældste John Benbow til Forsamlingens Skriver.

Efter Bøn af Ældste Richards og nogle Bemærkninger af Præsidenten angaaende Dagens Forretninger blev der foreslaaet af Ældste T. Kington og assisteret af Ældste John Benbow, at denne Forsamling benævnes Froome Hills Conference af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvilken ifølge Guds Villie og Befaling blev grundlagt og organiseret i de Forenede Stater i Amerika den 6te April 1830. Dette var den 15de Dag i den tredie Maaned i det ellevte Aar siden Kirkens Oprettelse. Eenstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Ældste Kington, at Thomas Clark, Charles Price, James Hill og Samuel Jones ordineres til Ældster, — at John James, Joseph Skinn, Henry Jones, James Baldwin, John Morgan, Samuel Badham og John Dyer ordineres til Præster, og at Robert Hill, George Brooks, James Skinn og James Watkins ordineres til Lærere; eenstemmig vedtaget. De bleve ordinerede under Ældste Woodruffs og Richards Hænder.

Foreslaaet af Ældste Kington og assisteret af Ældste Woodruff og Richards, at Præst John James præsiderer i Froomes Hill, John Parry i Stanley Hill, James Burns i Ridgway Cross, William Possons i Morend Cross, Jonathan Lucy i Colwell, Thomas Jones i Pale House, John Preece i Ledbury, Samuel Warren i Keysend Street, James Baldwin i Vind Point og George Allen Woferwood i Common.

Rough Leasow, Birchwood, Tunbridge og Dunsclose slaaes tilsammen under Navn af Dunsclose Green.

Foreslaaet, at Præst Samuel Badham præsiderer i Dunsclose, Edward Phillips i Ashfield og Crowcut, John Meeks i Starridge, John Galley i Hope Rough, Beny Williams i Shucknell Hill, John Powel i Lugwardine, John Dyer i Marden, William Evans i Stokes Lane og John Fidoe i Bishop Froome. Alt eenstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Ældste Kington, at Thomas Kark overtager Bestyrelsen for Menighederne i Dunsclose, Old Starridge, Ashfield og Crowcut, — at Ældste Samuel Jones præsiderer over Menighederne i Keys-end Street, Wind Point, Colwell, Pale House og Malvern Hill, — at Ældste Philip Green præsiderer over Menighederne i Shucknall Hill, Lugwardine og Marden, — at Ældste John Cheese præsiderer over Menighederne i Stokes Lane, Woferwood Common og Bishop Froome, — at Ældste Charles Price præsiderer over Menighederne i Ledbury, Moor-end Cross og Ridgway Cross, — at Ældste James Hill præsiderer over Menighederne i Hope Rough og Stanley Hill — og at Ældste John Benbow præsiderer over Menigheden i Froomes Hill; eenstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Præsidenten og assisteret af Ældste Richards, at Ældste Thomas Kington overtager præsidiet over denne Conference; eenstemmig vedtaget.

Efterat Præsidenten havde gjort nogle Bemærkninger, sluttedes Forsamlingen til Kl. 2 Eftermiddag. I Hviletiden døbtes ti Personer.

Conferencen fortsattes igjen Kl. 2, og Sakramentet uddeeltes til flere hundrede Hellige, hvorefter tyve Børn bleve velsignede ved Haandspaalæggelse af Ældste Woodruff og Richards. Ved samme Anledning gjorde Præsidenten nogle oplysende Bemærkninger i Henseende til denne Ordinance.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Præsidenten, at Ældste Thomas Kington repræsenterer denne Conference for General-Conferencen i Manchester den 6te Juli; vedtaget. Foreslaaet og vedtaget, at Conferencens Skriver afleverer den præsiderende Ældste T. Kington, en Afskrift af Conference-Forhandlingerne til Opbevaring og tillige en Kopi af samme til at fremlægge paa General-Conferencen i Manchester. Conference-Forhandlingerne bleve derpaa oplæste og vedtagne. Præsidenten tilligemed Ældste Richards og Kington talte om Kirkens Orden og de Helliges forskjellige Pligter, saaledes som Aanden veiledede dem, samt bare Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk. Derefter blev der foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Præsidenten, at denne Conference sluttes, og at den atter træder sammen paa dette Sted den 21de September førstkommende Kl 10 Formiddag; vedtaget.

Efter Bøn og Sang adskiltes de Forsamlede. Derefter sammentraadte de Ældste og det øvrige arbeidende Præstedømme til Raad, hvor der blev foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Ældste Kington, at der bestemmes og organiseres et maanedligt Raad for det arbeidende Præstedømme i Froomes Hills Conference, og at man begynder dermed i de forskjellige Distrikter Fredagen den 3die Juli førstkommende. Følgende Ældster udnævntes til at fungere som Tjenstgjørende i disse Raadsforsamlinger: I Dunclose: Ældste Thomas Clark som Præsident og James Meeks som Skriver; i Moor-end Cross: Ældste Charles Price, Præsident og Thomas Jenkins, Skriver; i Windpoint: Samuel Jones, Præsident og William Williams, Skriver; i Stanley Hill: James Hill, Præsident og Joseph Pullen, Skriver; i Lungwardine: Philip Green, Præsident og Francis Burnett, Skriver; i Froomes Hill: John Benbow, Præsident og John Morgan, Skriver; i Stokes Lane: John Cheese, Præsident og George Allen, Skriver.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Kington, at der afholdes et maanedligt Generalraad i Stanley Hill for Conferencens tjenstgjørende Præste-

dømme, og at dette Raad begynder Fredagen den 17de Juli Kl. halv otte Eftermiddag. Ældste Thomas Kington bestikkes til Præsident og Ældste John Benbow til Skriver, eenstemmig vedtaget.

Derefter talte Præsidenten om Præstedømmet og de forskjellige Embedsmænds Pligter og Rettigheder og gave dem saadanne Lærdomme, som vare passende for deres Stilling. Han efterfulgtes af Ældste Richards, som talte belærende om flere herlige Lærdomspunkter vedkommende Opbyggelsen af Guds Rige.

Derpaa bleve Raadets Forhandlinger oplæste og vedtagne, og efterat Psalmen: „Guds Aand som en Ild nu begyder at lue," var affungen, sluttedes Raadet, og Brødrene skiltes ad glade og taknemmelige, fordi Gud havde staaet dem bi og Kjærlighedens og Enighedens Aand havde herstet iblandt dem igjennem hele Dagens Raadslagninger.

Wilford Woodruff,
Præsident.
John Benbow,
Skriver.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 270.)

Det viste sig, at hun var min Gigtpatient, Don Jose Marias Hustru. Da jeg havde spurgt efter Veien, sagde jeg hende, at hun ringeagtede vore Raad, idet jeg tilføiede, hvad der ogsaa var min fuldkomne Overbeviisning, at hun aldrig behøvede at vente at blive helbredet under vor Behandling. Da jeg havde redet et Stykke frem, tog jeg atter feil af Veien. Det var nødvendigt at bøie ind i Skoven til Høire. Jeg var kommen ind paa en Fodsti, hvilket jeg før ikke havde lagt Mærke til. Der vare Kreaturveie i enhver Retning, og i en Miils Omkreds gjennemkrydsede jeg Egnen, men uden at træffe paa den rette Vei. Jeg saae flere Gange Augustins Fodspor, men tabte dem snart igjen i Vandpølene, og paa denne Maade blev jeg endnu mere forvirret. Tilsidst vidste jeg slet ikke, hvad jeg skulde gjøre. Det begyndte at blive mørkt, og jeg vidste ikke, hvilken Vei jeg skulde tage. Det Eneste, jeg kunde gjøre, var at begynde at raabe, ligesom Hr. Henry Pelham gjorde, da han stod i Fare for at drukne i Rendestenen i Paris. Til min store Glæde blev jeg svaret med et Brøl fra Augustin, som havde været paa Vildspor længere end jeg og befandt sig i en endnu større Knibe. Med Thepotten i Haanden, en utændt Cigarstump i Munden og med hele Legemet fra Hovedet til Fødderne bedækket med Smuds, forestillede han en ynkelig Figur. Vi sammenlignede vore Jagttagelser og kom overeens om, hvilken Sti vi skulde følge. Vi raabte, medens vi gik, og vare saa heldige, at vor Raaben blev besvaret ved nogle Hundes Gjøen og af Hr. Catherwood, der tilligemed Don Miguel var kommen for at see efter os, da han var bleven ængstelig og anede, hvad der var hændet os, da vi udebleve saalænge. Hele Aftenen rullede Tordenen med stærke Skrald

over vore Hoveder, medens Lynilden oplyste den mørke Skov og blinkede gjennem den aabne Hytte. Regnen strømmede ned, og Don Miguel sagde, at det saae ud til, at vi skulde blive fuldkommen afskaarne for flere Dage fra al Forbindelse med den anden Side af Floden og fra vort Reisetøi. Ikke destomindre tilbragte vi Aftenen paa en ganske behagelig Maade og røge Cigarer, der vare lavede af copansk Tobak, den meest berømte i Central-Amerika, af Don Miguels egen Avling og forfærdigede af hans Hustru.

Ligesom det var Tilfældet med mig denne Aften, havde Don Miguel kun lidt Gangklæder, men han var en klog og lærd Mand, kunde læse, skrive, aarelade, udtrække Tænder og gjøre Udkast til Dokumenter. Han havde Lyst til Bøger og spurgte derfor Augustin, om vi havde nogen. Han sagde, at det var det Samme, om de vare engelske; Bøger vare i og for sig selv gode. Det var et glædeligt Tegn at høre ham yttre sin Foragt for Don Gregorius's Uvidenhed. Han var Forpagter paa Godset og betalte i Leie fire Dollars om Aaret, men var i Almindelighed i Baghaand med Betalingen. Han sagde, at han ikke havde Meget til at byde os, men vi følte, hvad der var bedre end en prægtig Seng, nemlig, at vi vare velkomne Gjæster. I Sandhed, Alt var behageligt. Hans Hustru haabede, at vi skulde fordrive hendes Feber, Bartolo var vis paa, at vi vilde helbrede hans opsvulmede Mave, og Don Miguel syntes godt om vort Selskab. Under disse heldige Omstændigheder foraarsagede Elementernes Rasen udenfor os ikke videre Uleilighed.

Jeg havde hele Dagen ruget over Don Jose Marias Dokumenter, og idet jeg indhyllede mig i mit Tæppe, søgte jeg at overtale Hr. Catherwood til at foretage en „Operation." Skulde det ikke være et lønnende Foretagende at kjøbe Copan, bortføre disse Mindesmærker af et hedengangent Folk fra denne øde Egn, hvor de vare begravede, til en af de store Handelsstæder, og grunde et Nationalmusæum for amerikanske Oldsager? Men det var et Spørgsmaal, om disse „Afguder" kunde bortføres. Ruinerne laae ved Breddеrne af en Flod, der løber ud i det samme Hav, som skyller op til Kysten ved New York, men nedenfor denne strømmede den meget voldsomt, og da jeg spurgte Don Miguel, om den var seilbar, svarede han benegtende. Ikke destomindre søgte jeg at finde paa Raad, og dette var at vise en Prøve paa, hvorledes det lod sig gjøre at flytte disse Antiqviteter, nemlig ved at lade en af dem brække i Stykker og da bortføre disse. Der kunde maaskee ogsaa opdages flere Ruiner, som kunde være endnu mere interessante og mere tilgjængelige end disse, og med disse Syner og Phantasibilleder for Øie indhyllede jeg mig i mit Tæppe og faldt i Søvn.

Ved den næste Dags Frembrud hang endnu Skyerne over Skoven, men da Solen kom frem, klarede det op. Vore Arbeidsfolk kom da, og Klokken ni forlode vi Hytten. Træernes Grene vare endnu saa vaade, at det dryppede af dem, og Jorden var gjennemblødet. Vi gjennemstreifede endnu engang den Egn, som havde de vigtigste Mindesmærker, og kom derved snart til at indsee Umuligheden af at udføre det, vi havde paatænkt. Vore Ledsagere vare ubekjendte i denne Egn, men da vi havde seet Søiler paa den modsatte Side af Landsbyen, omtrent een geographisk Miil borte, havde vi Grund til at troe, at flere kunde ligge strøede rundt omkring i forskjellige Retninger, men vare ganske begravede i Skoven og fuldkommen ubekjendte. Skovene vare saa tætvoxede, at det næsten syntes umuligt at trænge igjennem dem. Den eneste Maade, paa

hvilken man kunde foretage en grundig Undersøgelse, vilde være at nedhugge Skoven og opbrænde Træere. Dette stred imidlertid imod vore nuværende Hensigter og kunde komme til at ansees, som om vi havde tilladt os en utilbørlig Frihed, ligesom ogsaa et saadant Arbeide alene kunde foretages i den tørre Aarstid. Efter nogen Raadslagning besluttede vi for det Første at aftegne de med Billedhuggerarbeide prydede Søiler, men selv dette var forbundet med store Vanskeligheder.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Der meddeles fra Stockholm: Den 23de Mai ved Middagstid indtraf den ulykkelige Hændelse her i Staden, at den ved Norra Smedjegatan beliggende katholske Kirkes under Bygning værende Taarn styrtede sammen og under sine Ruiner begravede et stort Antal af Arbeiderne. Der blev strax beordret Mandskab til Stedet for at bortrydde Gruset og Stenene og for at fremdrage de dræbte og saarede Personer af Ruinerne. Kl. 4 havde man allerede faaet 15 Mennesker frem, af hvilke kun to viste Tegn til Liv. Hvormange Mennesker, der ere blevne begravede under Ruinerne, veed man endnu ikke med Sikkerhed; man formoder omtrent 30. Hvorvidt Nogen ved Ulykkestilfældet befandt sig paa Gaden nærved og er bleven begraven under det nedstyrtende Bjælkelag, veed man ikke, da det Hele var et Øieblikს Sag.

I Gøtheborg er der den 4de dennes om Morgenen Kl. 2 udbrudt en stærk Ildløs i Forstaden Masthugget, hvor 23 Huse nedbrændte til Grunden og flere bleve meer eller mindre beskadigede. Der er ialt blevet 330 Personer huusvilde, af hvilke over 200 levede i meget ringe Kaar. Kun 14 Familier havde deres Bohave forsikkret. Ved Politiforhøret blev der Intet oplyst om Aarsagen til Ildens Opkomst.

Preussen. Fra Bischdorff ved Neuwartel i Preussen skrives der under 1ste Juni: Vor By bærer Præg af en frygtelig Ødelæggelse og Skræk. Under et Uveir igaar Eftermiddags dannede to her i modsat Retning kommende Uveirsskyer en Skypumpe, som i Løbet af 4—5 Minuter beskadigede 31 Huse her i Byen og aldeles ødelagde 9 af dem. Udenfor Byen ødelagde den en Lade og et Huus, løftede en Vindmølle op fra Jorden, satte den igjen, løftede den derpaa atter op og kastede den langt bort i tusinde Stykker. Bjælker af 6 Tommers Gjennemsnit bleve slyngede langt bort, og Vandet i Landsbyens Dam blev løftet op af Skypumpen og derpaa kastet ned mod Jorden som en frygtelig Skylregn. Ogsaa Mennesker bleve løftede op og førte bort med en større Strækning.

Af 7de dennes meldes officielt: De preussiske Troppers Indmarsh i de Dele af Holsteen, som ikke ere besatte, er anmeldt at skulle skee idag. Fra østerrisk Side er der reist Indsigelse derimod; det Øvrige er henstillet til det keiserlige Cabinets Afgjørelse. Den øverste Regjeringsmyndighed forlægges idag til Altona, hvor de keiserlige Tropper, der som bekjendt endnu ere paa Krigsfod, blive concentrerede.

Østerrig. Fra Triest meldes under 25de Mai, at det italienske Skib „Napoleon Canivers" er blevet ødelagt ved en Ild, der var paasat af de ombordværende Kulier, der gjorde Opror. 620 Kulier ere omkomne i Flammerne.

England. Af det nye atlantiske Telegraphtoug ere nu omtrent 900 engelske Mile ve beholdne bragte ombord i Beholderne paa „Great Eastern;" i 24 Timer tager det 60 Mile ombord. Tiltrods for Skibets uhyre Rum kan dette dog ikke optage hele den uhyre Masse, og man har derfor leiet Skruedampskibet „Medway" til at tage endeel af Kabeltouget ombord. Et andet Skruedampskib „Albany" er engageret til at understøtte Foretagendet, og den kongelige Flaade har atter denne Gang stillet „Terrible" til Disposition. Efter den foreløbige Plan skal Springfloden den 28de Juni benyttes til at bringe „Great Eastern" ud af Havnen, og 14 Dage senere skal Nedlægningen af Kabeltouget begynde.

Donaufyrstendømmerne. Krigen er begyndt i Donaufyrstendømmerne. Et Telegram fra Buchareſt af 7de ds. melder, at Tyrkerne ere gaaede over Donau, at en Fægtning har fundet Sted og Prinds Carl af Hohenzollern er ilet dem imøde i Spidsen for hele den rumænske Hær.

Asien. Ifølge „Corresp. Russe" har man den 8de Marts Kl. $1\frac{1}{2}$ om Morgenen paa forskjellige Steder i Siberien (ved Irkutsk og Verschneoudinsk) sporet tvende heftige Jordrystelser.

Ifolge authentiske Efterretninger fra Djedda (Arabien) raser Cholera atter blandt de fra Mekka hjemvendende Pilegrimme. Der skal ogsaa herske stor Dødelighed blandt de ægyptiske Soldater.

Afrika. Ny opdagede Kullag. Der er nu blevet opdaget nye Kullag i Abyssinien, og for et Par Uger siden er der til Massowah afgaaet endeel Franskmænd for at besigtige de Miner, som findes imellem Massowah og Hanfilah. Oprindelig bleve de opdagede for nogle Aar siden af en vis Hr. Barroni, der havde været engelsk Consularagent i Massowah, og af ham bleve de for 5 Millioner Francs solgte til et fransk Handelshuus i Alexandria. Ogsaa længer sydpaa, ved Bab-el-Mandeb, satte for et Par Aar siden et ægyptisk Detaschement paa 200 Soldater sig i Besiddelse af nogle Kulleier, der senere bleve solgte til en Englænder i Aden. Bearbeidelsen af disse Miner ved det røde Havs Kyster er netop af Vigtighed nu, da der er blevet etableret to Dampskibslinier mellem Aden og Suez, som skulle berøre Massowah og andre Stæder paa Kysten.

Blandinger.

Japanesiske Jordskjælvsbebudere. Japaneserne have allerede i flere hundrede Aar kjendt og benyttet et Middel til i Forveien at faae at vide, naar der vil finde et Jordskjælv Sted. Da de have opdaget, at Magneten nogle Dieblikke for Rystelsen mister sin Tiltrækningskraft, bliver der i ethvert Huus truffet følgende simple Foranstaltnin: Man anbringer en Jernstang og lader en Magnet hænge

fast derved ovenover en Metalplade. Naar nu Magneten taber sin Kraft og falder ned paa Pladen, gjør denne stærke Lyd Beboerne opmærksom paa, at der forestaaer Jordskjælv, saa at de itide kunne søge at komme i Sikkerhed.

Læger og Apotheker i Rusland. Ifølge Correspondance russe findes der i Rusland 10,000 Læger, hvilket er 1 Læge paa 7,000 Indbyggere, 900 Dyrlæger, 193 Tandlæger og 2 Oienlæger, der ikke ere Medicinere. Der findes i Rusland 1,020 Apotheker, og der er indgivet 78 Begjæringer om Tilladelse til at maatte anlægge nye. Der kommer i Rusland omtrent 1 Apotheker paa 70,000 Indbyggere.

En elegant Jernbanewaggon. En Gallavogn, som for Tiden bygges i Fond du Lac af Selskabet for Chicago-Nordvestbanen, og som er bestemt til Brug for dettes Direction, vil sikkert blive noget af det meest Storartede, som endnu er blevet præsteret i denne Retning. Den bliver bygget efter en heel ny Plan, og vil, naar den bliver færdig, blive et heelt lille Miniaturpallads paa Hjul. Waggonen er 65 Fod lang, 10 Fod bred og 15—16 Fod høi, saa at den er ligesaa omfangsrig som et almindeligt Huus. Det Indre er deelt i 10 Rum, som ere indrettede til Selskabsværelse, Soveskammer, Toiletværelse etc. med en stor Salon i Midten, som er forbunden med et andet Rum ved Skydedøre, og som faaer sit Lys gjennem et rundt Vindue i Loftet og dobbelte Vinduer paa hver Side. Denne Salon er næsten 13 Fod høi, og Gulvet ligger omtrent 2 Fod dybere end de andre Rum. Væggene bestaae af kostbare Valnøddetræesindlæg, og Værelserne blive pragtfuldt udstyrede med Speile, Sophaer, Lænestole, Borde etc. til en Værdi af flere Tusinde Dollars. Vognen bliver sat paa 16 Hjul og vil i Henseende til Bekvemmelighed, Styrke og Skjønhed kunne gjælde som Mønster for den Slags Jernbanewaggoner.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Aarsconferencen i Store Saltsøstad,

begyndende den 6te April. 1866.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 278.)

Det er vor Pligt at prædike Livets og Saliggjørelsens Evangelium for vore Medmennesker og at døbe dem for at bringe dem ind i Guds Rige, og dette ville vi gjøre uagtet vore Fjenders Trusler og Had. Gud vil ophøie de Retfærdige, men det vil slaae feil for de Ugudelige at kunne fremture i deres Ondskab. Vi ville lade Verden vide, at Joseph Smith var en Guds Mand — en Herrens Prophet, medens han var her i Verden, og at han fremdeles er en Guds Mand og den Allerhøiestes Prophet. Det hellige Præstedømme blev overgivet til ham, og han overgav det igjen til Andre, og vi have storligen frydet os formedelst samme. I ere mine Vidner til, at dette er Sandhed. Denne Forsamling veed, enten „Mormonismen“ er sand eller falsk. De Hellige have denne Kundskab, ikke blot fordi noget Menneske har sagt det, men formedelst Guds Kraft og den Herre Jesu Christi Aabenbaringer.

Vi have endnu Tilværelse som et Folk; vi ere endnu ilive og trives. Man har bestandig sagt os, at vi ikke skulde leve, men vi leve dog alligevel. Da Broder Kimball og jeg bleve døbte, gav man „Mormonismen“ sex Maaneder at leve i, men den overlevede dog dette Tidsrum, udspredte sig, voxede og trivedes. Man har givet os een, to og sex Maaneder, eet og to Aar osv. til at see „Mormonismens“ Tilintetgjørelse, men endnu voxer og blomstrer den. Der er bleven sagt i denne Stad: „Inden to Maaneder vil Eders Leder, Brigham Young, være i vore Hænder.“ De to Maaneder gik hen. Da sagde man, at inden tre Maaneder vilde „Erkebedrageren“ visseligen falde i deres Hænder, blive kastet i Fængsel og straffet for sine Forbrydelser.

Dette Tidsrum svandt ogsaa hen, men Brigham lever endnu, og formedelst Herrens Velsignelse haaber han endnu at leve, og dette Folk vil leve og udsprede

sig til alle Kanter, arve Dalene mellem disse Bjerge og derpaa gaae videre for at indtage andre Dale, og inden kort Tid ville de komme til at behøve endnu mere Plads, og saaledes vil Zion blive udbredt allevegne. Gud vor himmelske Fader vil styre og lede Alt saaledes, at de Ugudeliges Foretagender ville tjene til at fremme hans Hensigter, og naar Sandhedens Fjender ere blevne udryddede og Jorden renset fra dens Fordærvelse, vil Zion endnu mere udsprede sig og tilsidst opfylde hele Jorden. Vi behøve ikke at frygte, og ei heller ere vi ængstelige. Jeg har aldrig frygtet for noget Andet, end at det Folk, som kaldes Sidste-Dages Hellige, jeg, mine Brødre Apostlerne, mine Søstre og deres Børn samt hele Troens Huusholdning ikke skulde leve saa nøiagtigen efter vor Religion, som vi skulde og burde; kun denne Frygt har hvilet paa mit Sind.

Dersom jeg skulde tale længere, vilde jeg prædike Livets og Saliggjørelsens Evangelium for Eder for at søge at lede de Hellige fremad og til deres Veiledning og Trøst. Jeg vilde opmuntre dem til at stride mod Synden, saa at de tilsidst kunde vinde Seier over den hos sig selv, i deres Hjem, hos deres Omgivelser, i vort Land og endelig over hele Jorden, paa det at Guds Rige maatte udbrede sig vidt og bredt, de adspredte Levninger af Israel indsamles, indtil vi see Jøderne samle sig hjem til Palæstina for at vente paa deres Herres og Mesters Komme, — ham, som de saa længe have seet efter — indtil Retfærdighed skrider fremad som Morgenlyset og spreder sin velgjørende Indflydelse over hele Jorden, medens alle Mennesker skulle anerkjende hans Herredømme, hvis Ret det er at regjere.

Jeg er tilfreds med det Lidet, jeg har talet. Maa Gud velsigne Eder, og jeg velsigner Eder i den Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste Geo. A. Smith.

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang af Tabernaklets Chor; Bøn af Ældste George Q. Cannon, og derpaa atter Sang af Tabernaklets Chor.

Ældste David P. Kimball, som netop var kommen tilbage fra Europa, gav en kortfatet Beretning om sit Arbeide, medens han havde været fraværende. Han bar Vidnesbyrd om, at Gud havde tilkjendegivet sin Magt ved at besvare hans Bønner, og talte om Værkets Fremadskriden i Europa under Præs. B. Young juniors Bestyrelse. Paa Hjemveien havde han besøgt Nauvoo og truffet Nogle af Propheten Josephs Familie. Nogle Bygninger stode endnu, ligesom dengang de Hellige bleve tvungne til at forlade dem, men der, hvor Templet havde staaet, havde man anlagt en Viingaard. Han udtrykte sin Glæde over at vende hjem igjen og bar Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk.

Ældste Charles S. Kimball, som var ankommen i Selskab med sin Broder David, afgav ligeledes Beretning om sin Mission og sagde, at de Velsignelser, der vare blevne udtalte paa hans Hoved af Guds Tjenere, inden han forlod denne Stad for at gaae til Europa, vare fuldkommen gaaede i Opfyldelse. Han talte om Guds Kraft, hvilken han havde erfaret i den Tid, han havde været fraværende; han bar ligeledes Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet.

Sang af Choret fra American Fork.

Præsident D. H. Wells udtrykte sin Glæde over at see unge Mennesker, som vare fødte i Kirken, gaae frem i Guds Kraft og udføre noget Godt iblandt Nationerne. Han talte om Betingelserne for ethvert Regjeringssystem, idet han paa-

viste, at vi først maae lære at styre og beherske os selv, inden vi kunne blive istand til at regjere Andre. Han hentydede til dette Værks Fremvæxt og om den Magt og de Velsignelser, der følge af Enighed i Tænke- og Handlemaade. Idet han henpegede til den Mangel paa Beqvemmelighed, der var i Tabernaklet for den tilstedeværende store Forsamling, talte han om Nødvendigheden af at faae det nye Tabernakel færdigt inden næste Conference, og sagde, at man kunde anmode Biskopperne om at skaffe Tømmermænd og andre Arbeidere til at fuldføre Bygningen, og hvis der blev gjort en saadan Opfordring, haabede han, at den vilde blive efterkommet med Beredvillighed og Glæde.

Ældste Heber J. Richards, der var ankommen i Selskab med D. P. og C. S. Kimball, udtrykte sin Taknemmelighed over at være kommen tilbage fra sin Mission. Han var glad for det Gode, han havde gjort i den Tid, han havde været borte, og han satte Priis paa den Kundskab og Erfaring, som han havde erhvervet sig.

Præsident H. C. Kimball talte ligesom Præsident Wells om Vigtigheden af at faae det nye Tabernakel færdigt til næste Conference. Ved at gjøre dette ville vi behage Gud og hans hellige Engle, som omgive os for at beskytte os. Han hentydede til de Missionærer, der netop vare komne tilbage og sagde, at dersom noget Menneske vil bestræbe sig for at leve i Retfærdighed for Herren, vil han bestandig voxe i Guds Kraft. Han velsignede de Hellige og Præstedømmet i Israels Guds Navn — tilligemed Alle, som arbeide for at fremme Zions Velfærd.

Følgende Tillæg af Navne paa Ældste, der vare valgte til at gaae paa Mission, bleve oplæste og eenstemmig voterede for, nemlig:

Isaac Aldredge fra Lehi, James Smith fra Provo, Joseph Lawson fra Ogden, Theren H. Spencer fra Store Saltsøstad, Richard Benson fra Parowan, Edward A. Noble og Edgar Dalrymple fra Bountiful i Davis County.

Sang af Tabernaklets Chor.

Til at møde Emigranterne raadede Præsident Young Biskopperne at vælge saadanne Mænd, som ere gode baade i Tale og Opførsel, og hvilke ville være som Fædre for de Hellige, venlige og kjærlige imod dem og gode mod deres Dyr.

Conferencen sluttedes til Kl. 10 den 6te October førstkommende, og inden den Tid haabede man, at det nye Tabernakel vilde være saavidt færdigt, at Conferencen kunde samles i samme.

Præsident B. Young udtalte derpaa følgende Velsignelse:

Jeg velsigner mine Brødre Apostlerne i den Herre Jesu Christi af Nazareths Navn. Jeg velsigner Overpræsterne, de Halvfjerds og de Ældste, og beder, at Gud vor himmelske Fader maa udgyde Himmelens og Jordens rigeste Velsignelser over dem, — at han maa velsigne dem med Jordens Goder, Guds Riges Hemmeligheder og de høiere Verdeners Herlighed, med Viisdom, Kundskab og Forstand. Jeg velsigner iligemaade Biskopperne og det mindre Præstedømme med de samme Velsignelser, ligeledes denne Forsamling, alle de Sidste-Dages Hellige og enhver oprigtig Sjæl paa hele Jordens Overflade. Jeg velsigner Eder som Fædre, Mødre, Børn og som Brødre og Søstre; jeg velsigner vore Musikanter tilligemed vore Brødre og Søstre, der ere komne langveis fra for at glæde os med deres Sang, og iligemaade velsigner jeg vort Sangchor i denne Stad og Enhver i denne Forsamling, vore Venner, vore Brødre og Søstre, vore Huse, Lader, Marker, Flokke og Hjorde tilligemed Alt, hvad der

tilhører os. Jeg føler mig tilskyndet til at velsigne Bjergene, Dalene og Josephs Land, Zion, og beder, at Guds Fred maatte hvile over de Sidste-Dages Hellige og Alle, som ønske Godt over Zion. Modtager Herrens Velsignelse I, mine Brødre og Søstre, og gaaer med Fred til Eders Hjem. Værer trofaste i Eders Pagter og hellige Kald, mod hverandre indbyrdes, mod Gud og vort Land, paadet vi kunne være værdige til at nyde Frugterne af et frit Lands Institutioner og alle de Velsignelser, som Herren maatte tildele os. Maa Herren velsigne Eder, ligesom jeg velsigner Eder i den Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Kl. 7 Aften.

En Forsamling for Præstedømmet, hvilken var bestemt til Kl. 7, var saa talrigt besøgt, at Tabernaklet var overfyldt.

Efter Sang og Bøn talte Biskop Edward Hunter om de opmuntrende Rapporter, som vare afgivne af de forskjellige Biskopper i Territoriet. Han raadede dem, deres Raadgivere og Lærerne til at søge den Hellig-Aands Veiledning, saa at de kunne afgjøre enhver Sag, der bliver bragt for dem, i Retfærdighed.

Ældste Geo. A. Smith talte atter til Gunst for „Ungdommens Lærer" og anbefalede den indstændigen. Han hentydede til den Tour, han nylig havde gjort til Syden og paapegede Nødvendigheden af at understøtte de sydligste Settlementer der; ligeledes talte han til Gunst for Oprettelsen af en Telegraphlinie.

Ældste Erastus Snow stadfæstede Br. Smiths Bemærkninger og talte om Gavnligheden af at begynde at benytte Coloradofloden til Transport af Varer fra Californien.

Præsident D. H. Wells opmuntrede de Hellige til saavidt muligt selv at frembringe og forfærdige, hvad de behøve og følge de Raad, som Præsident Young gav i October-Conferencen.

Ældste O. Hyde gjorde nogle Bemærkninger og raadede de Brødre, som maatte komme til at drage sydpaa, til at forsyne sig med Vaaben, saa at de kunde være beredte til at forsvare sig mod Indianerne.

Forsamlingen sluttedes med Bøn.

Nogle bestemte Kjendsgjerninger angaaende det døde Hav.

(Fra „the Jewish Chronicle.")

De Undersøgelser, som ere foretagne med Hensyn til det døde Hav, vise, hvor stor Interesse dets hemmelighedsfulde Kyster have vakt hos aandrige Reisende fra alle Lande og i enhver svunden Tidsalder.

Det har stedse været Hovedformaalet for deres Undersøgelser at forvisse sig om den eiendommelige Beskaffenhed af denne Søes Vand og Kyster, saaledes som de i Virkeligheden ere. Idet de have gjort dette med Tilsidesættelse af alle Fordomme og uden at troe paa gamle Legender, overtroiske Munkes Overdrivelser eller lettroende Pilegrimes Beretninger, og have

lodet Resultatet af deres Forskninger komme til Almeenhedens Kundskab, have de sat Bibelgrandskeren istand til at see om disse Egnes mærkelige Naturforhold ere overeensstemmende med de historiske Beretninger, der med Hensyn til disse Phænomener ere opbevarede i første Mose Bog, eller ikke.

Det bliver nu vor Pligt at samle de uomtvistelige Kjendsgjerninger, som ere grundede paa flere aandrige og troværdige Jagttageres forenede Vidnesbyrd, hvorved de Gamles Begreber om disse engang utilgjængelige og endnu golde og øde Egne enten maae blive forkastede som uantagelige, eller bekræftede som grundede paa Virkelighed.

Saalænge det døde Hav kun blev betragtet i Frastand og var saa at sige indhyllet i et uigjennemtrængeligt Mørke, blev Alt, som henhørte til samme, overdrevet og fremstillet i et forkeert Lys.

Endskjøndt Josephus havde anslaaet Søens Længde til to og halvfjerdsindstyve og Breden til atten engelske Mile, have dog nogle Reisende angivet dens Længde til 120 og dens Brede til halvfjerdsindstyve Mile. Dr. Jahn siger, at den er syv og tredsindstyve Mile fra Nord mod Syd og paa det Bredeste sytten Mile fra Vest til Øst. Dr. Robinson, der gjorde sig megen Umage for at forvisse sig om dens virkelige Størrelse, siger, at den er omtrent halvtredsindstyve Mile lang og ti a tolv Mile bred, medens det kongelige geographiske Selskab angiver dens omtrentlige Størrelse til fyrgetyve Mile lang og ti bred. De Beretninger, som de Gamle give om Vandets Egenskaber, er neppe nogen Overdrivelse. Endskjøndt det, som Joliffe udtrykker sig, har en „pragtfuld Gjennemsigtighed," saa bestaaer det dog af en hemmelighedsfuld Sammenblanding, der giver det en modbydelig Smag og gjør dets Uddunstninger giftige. Vi ville gjengive M. de Saulcys Beskrivelse angaaende dets Smag:

„Paa dette Sted har man en ypperlig Leilighed til at smage paa Vandet i det døde Hav, og vi ere altfor samvittighedsfulde til, at vi ikke skulde have benyttet samme. Vi lode en af de Arabere, som ledsagede os, hente to Flasker som Prøve. Jeg troer neppe, at der findes modbydeligere Vand paa hele Jorden, endskjøndt det seer ud til at være meget klart. I Begyndelsen synes det at smage som almindeligt salt Vand, men i mindre end et Sekund frembringer det en næsten utaalelig Væmmelse, og man maa kaste det op igjen. Det synes at være en Blanding af Salt, Jordbeg og Olie, og har den Egenskab, at man føler ligesom en besynderlig Brænden, naar man tager det i Munden. Det er forgjæves, at man søger at rense Munden for at befrie sig fra denne ubehagelige og modbydelige Fornemmelse; det virker med en saadan Kraft paa Systemet, at det varer længe, inden den modbydelige Smag gaaer væk, medens man paa samme Tid føler en smertelig Sammenkrympen i Halsen."

Reisende, som kun have undersøgt Kysterne af det døde Hav, have givet en overfladisk Beskrivelse med Hensyn til dets giftige Uddunstninger. Irby og Mangles sige: „Vi satte over sex Afløbsrender i denne Deel af den golde og moradsige Strækning, der grændser umiddelbart ned til Søen, og hvor Vandet endnu staaer. Derfra opsteg en stærk Lugt, der lignede den, som sædvanlig opstiger fra sumpige Egne ved Havkysterne, men den var ikke i mindste Maade ubehageligere. Jeg troer, at dette har givet Anledning til de Gamles Beretninger med Hensyn til den afskyelige Stank, som skulde opstige fra det døde Hav; men imidlertid er Vandet i selve Søen fuldkommen frit for nogensomhelst Lugt."

Det forbauser os, at disse omhyggelige Forskere have bristet sig til at fremsætte en saadan Paastand uden selv at have forvisset sig om Sagen. Dersom de have Ret i dette Punkt, hvorfor kalde da Araberne denne Sø „Bahr Mutuch“ eller det stinkende Hav? Desuden beviser Costigaus og Molyneux's Skjæbne, at giftige Dunster opstige derfra, thi Begge døde af deres Virkninger. Den amerikanske Expeditions Erfaringer sætter Sagen udenfor al Tvivl. Lynch klager over qvælende Dunster og en svovlagtig Lugt, der gjorde ham aldeles syg og bragte en stærk Søvnagtighed over Enhver i Selskabet. Endvidere bemærker han: „Uagtet den stærke Storm var det næsten umuligt at modstaae den Søvnagtighed, der overfaldt os, og vore Folk roede mekanisk og med halvt tillukkede Oine, og med Undtagelse af dem (Baadsfolkene) og mig vare Alle i dyb Søvn. Det var alene Nødvendigheden af at styre Baaden og iagttage Alt, hvad der forefaldt, som holdt mig vaagen. Denne Søvnagtighed, der undertiden næsten steg til Bedøvelse, var stærkest om Dagen i Heden, men forsvandt dog heller ikke om Natten.“

Henimod den Tid, da de vare færdige med deres Opmaaling, skriver han: „Hidindtil havde Alle forsaavidt nydt god Helbred, men der viste sig Symptomer, som gjorde mig urolig: Alle havde faaet et vatersottigt Udseende. Den Magre var bleven fyldig, ja næsten korpulent; de, der vare blege, havde faaet blomstrende Kinder, medens de, som før havde en frisk Ansigtsfarve, vare blevne blussende røde. Endvidere begyndte den mindste Rift paa vore Legemer at bulne, og mange af os vare ganske bedækkede med smaa Blegner. Folkene klagede bitterligen over Smerte i deres Saar, naarsomhelst de fik Vand i dem.“

Lynch havde faaet overtalt nogle Arabere til at gaae omborb i hans Baade. Da de vendte tilbage fra Strandbredden, stoppede de Løg i deres Næseborer for at modvirke den skadelige Luft, de havde indaandet paa Søen. De kaldte den: „Det af Gud forbandede Hav,“ og nærede en stor Frygt for samme, medens de ansaae os for nogle store Taaber, fordi vi havde opholdt os saalænge der.

Vandets specifike Tyngde i det døde Hav er bleven omtalt af Josephus og andre gamle Forfattere, og der gives ikke nogen Kjendsgjerning, der er bleven bedre bekræftet, end denne er af de nyere Tiders Reisende.

Maundrell siger: „Vandet i denne Sø er meget klart, men salt i høieste Grad, og derhos er det tillige overordentlig bittert og af en væmmelig Smag. Da jeg ønskede at undersøge dets specifike Tyngde, gik jeg ud i det og fandt, at det var usædvanlig let at svømme i.“ Hr. Robinsons Vidnesbyrd er ligesaa bestemt. „Vandet,“ siger han, „har en grønagtig Farve og er derfor ikke ganske gjennemsigtigt, men Gjenstande, hvilke man seer igjennem det, have Udseende, som om man saae dem gjennem Olie. Det er overordentlig salt og efterlader en væmmelig, bitter Smag ligesom af forskjellige Slags mineralske Ludsalte. Vandet har en overordentlig specifik Tyngde. To af os badede sig i Søen, og omendskjøndt jeg ikke forhen kunde svømme, hverken i ferst eller salt Vand, kunde jeg dog her baade sidde, staae, ligge og svømme, uden nogen Vanskelighed.“ „Eothens“ veltalende Forfatter beskriver paa en livlig Maade Virkningen af et Bad i dette Vand: „Jeg badede mig i det døde Hav. Strandbredden skraanede saa langsomt, at jeg ikke alene blev nødt til at „krybe,“ men maatte vandre omtrent en Fjerdedeel af en engelsk Miil, inden jeg naaede en tilstrækkelig Dybde. Da jeg tilsidst kunde forsøge at dukke under,

foraarsagede det opløste Salt mig en saadan Smerte i Dinene, at dette i Forening med min Udmattelse paa Grund af Mangel paa Føde gjorde, at jeg blev svimmel og var nær ved at falde i Afmagt, men jeg blev dog snart bedre igjen. Jeg vidste forud, at det var umuligt at synke i dette Vand, men forbausedes ved at finde, at jeg ikke kunde svømme der paa den sædvanlige Maade; mine Fødder hævedes næsten over Vandet, saa at mit Arbeide med dem var forgjæves, da det saa at sige skete i Luften istedetfor i det Element, i hvilket jeg svømmede. Vandet er fuldkommen klart, men dets Smag er afskyelig. Da jeg var færdig med mine Forsøg i at svømme og dukke under, tog det Tid at naae Strandbredden, og inden jeg begyndte at klæde mig paa, erfarede jeg, at det Vand, som havde hængt ved mig, var fordampet formedelst Solen, og at mit hele Legeme var tykt bedækket med Salt."

Lynchs og hans Reiseselskabs Erfaringer ere ligedanne. „Da vi badede os," siger han, „foraarsagede det salte og ætsende Vand os en alvorlig Smerte i vore utallige Saar. Vandet er meget tungt. Det var med stort Besvær, jeg kunde holde mit Legeme nede, og naar jeg lagde mig paa Ryggen med Knæene op af Vandet og lagde Hænderne paa dem, rullede jeg strax over." Aarsagen til dette usædvanlige Phænomen er let at begribe: Vandets specifike Tyngde er større end de Legemers, som flyde paa samme. Nutidens Videnskabsmænd have foretaget chemiske Undersøgelser med denne Søes mærkelige Vand, og man har fundet, at det indeholder langt mere Salt end Vandet i Verdenshavet.

Ifølge disse Beretninger om Vandets Smag, Lugt og specifike Tyngde kunne vi have Grund til at antage, at hverken Dyr eller Planter kunne leve deri, og at denne Sø er bleven kaldet det døde Hav, fordi alt Liv synes at være fjernet derfra. Dette har været den almindelige Mening, men M. Chateaubriand udgav en Beskrivelse, der foranledigede, at man for en Tid antog det Modsatte. Han siger: „Omtrent ved Midnat hørte jeg en Larm paa Søen. Bethlehemiterne fortalte mig, at denne Tumult kom fra den store Mængde Smaafisk, som tumlede sig der og drog henimod Strandbredden. Dette strider imod den almindelige Mening, at der ikke skulde findes nogen levende Skabning i det døde Hav. Da Pococke var i Jerusalem, fortalte en Missionær ham, at han havde seet Fisk i Asphaltsøen. Hasselqvist og Maundrell fandt Skaldyr paa Strandbredderne. M. Seetzen, som endnu reiser i Arabien, fandt hverken Skaldyr eller Muslinger i det døde Hav, men derimod nogle faa Snegle.

Spørgsmaalet om der virkelig er Fisk eller andre levende Skabninger i denne Sø, eller ikke, er af stor Interesse for Bibelforskeren, da Propheten Ezechiel, der har berørt dette Punkt, forsikkrer os om, at det ikke er Tilfældet. De nyeste Forfattere, der have skrevet om det samme Punkt, ere enige med Propheten. „Vore Beduiner," siger M. de Saulcy, „glædede sig over at kunne vise mig en liden død Fisk, som de havde funbet i Sandet. I Begyndelsen vare vi tilbøielige til at troe, at dette var et nyt Beviis paa, at de, som havde skrevet saa meget om det døde Hav, havde taget feil. Da denne Fisk var bleven opkastet paa Strandbredden flere engelske Mile fra nogen Flod, var der al Sandsynlighed for, at det maatte være en Saltvandsfisk. Skulde vi nu heraf slutte, at der virkelig findes saadanne Skabninger i Søen? Vore Beduiner kunde alene afgjøre det. Vi spurgte dem, den Ene efter den Anden, og ifølge deres eenstemmige Svar ere vi overbeviste

om, at der aldeles ikke findes Fisk i dette med Salt opfyldte Vand. Floderne Jordan og Arnon bortføre ofte Fisk, som i dens Forfølgelse efter mindre Fiskestiim vover sig for nær Flodmundingerne, og tage deres Offre med sig i Søen, men ikke saasnart komme de der, førend de blive ligesom forgiftede, og ikke istand til at komme derfra, døe de inden kort Tid; de døde Fiske flyde op, og den mindste Vind fører dem hen til Strandbredden. Nogle Dage derefter fandt vore Beduiner ikke langt fra Sodomas Kyster to andre Fiske af samme Slags, men næsten aldeles opløste. I disse tre Exemplarer troede jeg at gjenkjende et Slags, der i stor Overflødighed findes i Søen Genezareth, og som vi ofte havde spist under vort Ophold i Tiberias.

Lieutenant Lynch bragte noget Vand fra det døde Hav med sig til de Forenede Stater, hvor det blev undersøgt ved Hjælp af et mægtigt Mikroskop, men der fandtes ikke det mindste Spor af dyrisk Liv deri.

Af disse Kjendsgjerninger kunne vi slutte os til, at de Spor af Dyr og Planteliv, som maatte findes paa Strandbredderne af denne Sø, er ene og alene at tilskrive det ferske Vand, der løber ned fra de omkringliggende Bjerge, men at selve det døde Hav er enestaaende iblandt alle Guds Værker som øde og blottet for alt Liv, selv i dets ringeste Skikkelser.

En anden Beretning af de Gamle, hvilken har været leet ad som overdreven og urimelig, er, at denne Sø ofte har et saa ærefrygtbydende Udseende, at det kunde synes unaturligt, om ikke mirakuløst. De Særsyn, som de nyere Tiders Reisende have været Vidner til paa Kysterne af det døde Hav, ere imidlertid fremstillede paa en saadan Maade, at det for en stor Deel retfærdiggjør Oldtidens Skribenter, om det end ikke kan bringe Nutidens Bespottere til Taushed.

„Jeg drog videre", siger „Eothens" Forfatter. „og kom nær hen til det døde Hav, der strakte sig langt ind i Ørkenen mod Syd, og rundt omkring saa langt Øiet kunde naae, saae man Grupper af golde, nøgne Høie, af hvilke den ene hævede sig over den anden, over det for evigt øde og fordømte Gomorrahs Grav. Man hørte ikke engang en Flue surre i Nærheden derved, men den dybeste Stilhed herskede, hvor man vendte sig. Intet Græs voxede frem af Jorden, ikke en Busk eller Snylteplante var at see paa den sandige Bred, men ligesom for at spotte alt Liv vare der nogle Træer, som efter al Sandsynlighed Floden Jordan havde ført med sig, og derpaa vare de blevne kastede op paa Strandbredden paa et eller andet Sted, hvor maaskee en Bæk i Oldtiden havde sit Udløb, og formodentlig have de paa denne Maade forplantet sig. Disse sælsomme og hæslige Træer paa den øde Strandbred ligne Skeletter, og ere alle svedne og forbrændte formedelst Solheden i de mange lange Aar, de have staaet der."

Lynch siger: „Ikke oprørt af Vinden, er Vandfladen ganske blikstille. Den stærke Uddunstning ligner en tynd, gjennemsig Damp, men hvis purpurrøde Farve staaer i en mærkelig Modsætning til Søen nedenunder, og naar man betragter dette Særsyn i nogen Frastand, seer det ud som Røgen af brændende Svovl. Det Hele kan sammenlignes med en uhyre ubevægelig Dampkjedel."

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Bemærkninger om Emigrationen.

(Fra „Millennial Star.")

Fra de engelske Havne er der i indeværende Aar emigreret 2,114 Sjæle af Hellige, der ere afgaaede i sex Skibe. Lægge vi hertil de 1,213 Sjæle af vore Emigranter fra Skandinavien, hvilke ere udvandrede over Hamborg, udgjør det et Antal af 3,327, som iaar have vendt deres Fjed mod Zion.

Der er nu ialt afgaaet fra disse Havne hundrede og ni og tyve Skibe med Hellige. Alle de Fartøier, som ere afseilede i de foregaaende Aar, ere lykkelig komne over Havet, uden at der er tilstødt dem noget Uheld. Hvo kan nu være saa blind, at han ikke kan see, at den Almægtiges underfulde Forsyn har været over hans Folk? Gud har befalet de Hellige at gaae ud fra Nationerne og flye hen til det Indre af Nordamerika, og de have adlydt Kaldelsen. Som et Beviis paa hans Bifald beskytter han de Skibe, paa hvilke de udvandre, for de rasende Elementer, for de heftige Storme, for de skummende Bølger, der optaarne sig lig Bjerge, og fremfor Alt for det frygtelige Uhyre, Ilden. De statistiske Rapporter underrette os om, at over otte hundrede Fartøier have lidt Skibbrud eller ere gaaede tilgrunde siden 1ste Januar dette Aar, og mange Tusinde have forliist, siden de Hellige først begyndte at emigrere fra disse Lande. Saaledes har der været en mærkværdig Forskjel mellem Guds Børn og andre Emigranter. Denne mirakuløse Barmhjertighed mod os bør opvække den inderligste Taknemmelighed hos os og være en Drivefjæder, der ansporer os til at indsee Nødvendigheden af at leve mere fuldkomment efter vor hellige Religion. Alt eftersom Herrens store Tag nærmer sig mere og mere, vil der ogsaa blive en endnu større Forskjel paa de Retfærdige og de Ugudelige, som færdes paa det store Dyb. Skrækkelige Ulykker og frygtelige Tab af Menneskeliv paa Havet vil blive til et Ordsprog, og de Uugudelige ville blive betagne af en stor Frygt, eller som Jesus sagde: „Der skal skee Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse; naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige, thi Himmelens Kræfter skulle røres. Og da skulle de see Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed." (Luc. 21, 25—27.)

Vi kunne være fuldt forvissede om, at denne Forudsigelse, der udtaltes af Guds Søn, vil gaae i Opfyldelse. Prophetien om, at „Havet og Bølgerne skulle bruse," har aldeles intet Hensyn til de almindelige Storme, som hidindtil ere indtrufne, men den hentyder til noget Overordentligt, der vil opfylde de Ugudelige med en skrækkelig Frygt, saa at baade Kraft og Mod vil forlade dem. Men selv i disse skrækkelige Tider ville de Hellige blive bevarede, „thi Herren vil gaae foran dem og Israels Gud skal slutte deres Hær og hans Engle være rundt omkring dem." Deres Bønner ville blive hørte, og de skulle, som Esaias har forudsagt, „gaae op til Zion med Frydesange og en evig Glæde."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 284.)

(Fortsat fra Side 284.)

Anmærkninger. De forskjellige Grene i denne Egn ere saa adspredte, at det ikke har været muligt at forvisse sig om Medlemmernes Antal i de enkelte Menigheder, men Bran Green, Gadfield, Elm og Fromes Hill Conferencer tilligemed en liden Green, Little Garvay med 12 Medlemmer, 1 Præst og 1 Lærer, udgjøre tilsammen 33 Grene med 534 Medlemmer og 75 af Præstedømmet, nemlig 10 Ældster, 52 Præster og 13 Lærere. Til de Helliges Trøst og med taknemmelige Hjerter ville vi sige, at det endnu ikke er fire Maaneder siden, da Evangeliets Fylde for første Gang blev prædiket i denne Egn, hvilket er et Beviis paa, at Gud gjør et forkortet Arbeide i disse sidste Dage.

W. Woodruff.

Den 21de Juni. De Hellige leiede Tømmermændenes Hal i Manchester, hvilken er stor nok til at kunne rumme ti til femten hundrede Mennesker. Den aarlige Leie var fem hundrede Dollars, der skulde betales ved Bidrag. Ældste Young og Pratt prædikede denne Dag i Samme for første Gang.

Mandagen den 22de. Ældste Young begav sig til Liverpool for at see til med Trykningen af Mormons Bog og vendte tilbage til Mancheste den 26de. Søndagen den 28de prædikede han i Hallen.

Deu 27de Juni samledes Høiraadet i mit Contoir. Alanson Ripley sagde, at han var bemyndiget til at underrette Raadet om, at Præsident Joseph Smith jun. havde forkastet Raadets Afgjørelse den 20de Juni med Hensyn iil hans Andragende. Udsat til næstkommende Fredag.

Hosea Stout,
Skriver.

Dayton i Ohio, den 29de
Juni 1840.

Broder Joseph! Jeg er endnu ilive og haaber ved Guds Hjælp at leve endnu længere. Jeg er lig den forlorne Søn, men har dog aldrig næret den ringeste Tvivl med Hensyn til Evangeliets Fylde. Jeg er dybt falden og ydmyget, og jeg velsignede Israels Gud, da jeg nylig læste følgende prophetiske Velsignelse, der er udtalt paa mit Hoved:

„Herren vil straffe ham, fordi han tilvender sig selv Æren, og naar hans Sjæl er dybt ydmyget, skal han forsage det Onde. Da skal Herrens Lys bryde ud over ham ligesom ved Midnatstid, og i ham skal der ingen Mørkhed være" osv.

Jeg har seet Daarskaben af min Opførsel, og skjælver ved at tænke paa den Afgrund, jeg er kommen over. Jeg bad, og Gud besvarede min Bøn, men hvad kunde jeg gjøre? Jeg sagde ved mig selv: „Jeg vil omvende mig og leve samt bede mine Brødre om Tilgivelse, og om de end vilde straffe mig til Døden, saa vil jeg dog døe iblandt dem, thi deres Gud er min Gud. Det mindste Sted hos dem er stort nok for mig, — ja det er endog større og bedre end hele Babylon." Derefter drømte jeg, at jeg var hos Dem, Hyrum og Sidney i et stort Huus med mange Værelser, og da jeg hørte, der blev sagt: „Aftensmaaltidet maa beredes af en af Kokkene," saae jeg ikke noget Kjød, men De sagde, at der var i Overflødighed deraf, og De viste mig et stort Qvantum, der var saa godt, som jeg nogensinde har seet det, og medens De skar noget deraf i Stykker til Kokken, sloge Deres og mit Hjerte inden i os, og vi grebe hinandens Hænder og græd af Glæde, men da vaag=

nede jeg og tog Mod til mig. Jeg kjender min Stilling, De kjender den og Gud kjender den, og jeg ønsker at blive frelst, dersom mine Venner ville staae mig bi. Lad det gaae med mig, ligesom det gik med den Captain, som blev kastet iland paa en øde Ø; da han kom derfra og gik tilsøes, havde han bedre Held med sig. Jeg har gjort Uret, og det gjør mig hjertelig ondt. Bjælken er ji mit eget Øie. Jeg har ikke behandlet mine Venner saaledes, som jeg burde have gjort ifølge min Salvelse. Jeg beder om Tilgivelse i Jesu Christi og alle de Helliges Navn, thi jeg vil gjøre Ret, saasandt Gud vil hjælpe mig. Jeg ønsker at blive optaget i Samfund med Eder, og dersom dette ikke kan skee, saa forund mig Eders Fred og Venskab, thi vi ere Brødre, og naarsomhelst Herren bringer os tilsammen igjen, vil jeg give al den Gjenopreisning i enhver Henseende, som de Hellige eller Gud maatte fordre. Amen.

W. W. Phelps.

Til Præsident Joseph Smith, Hyrum Smith, Sidney Rigdon osv.

Kjære Broder! Vi have været her i nogle faa Dage og trofast prædiket Evangeliet. Der er god Udsigt til, at nogle dygtige og indflydelsesrige Mænd ville annamme Troen her paa dette Sted. Vi have arbeidet langsomt, men dog efterladt os et beseglende Vidnesbyrd og døbt et betydeligt Antal. Vi skulle skrive igjen, saasnart vi komme nøiere til at erfare, hvilke Følger vort Arbeide vil have her. Vi nyde Sundhed og Helbred og ere ved godt Mod formedelst Herrens Velsignelse.

Broder Phelps beder os at skrive nogle faa Linier i hans Brev, og vi benytte med Glæde denne Leilighed. Broder Phelps siger, han ønsker at leve, men vi ansee os ikke bemyndigede til at handle i hans Sag, men anbefale ham til Dem. Han siger, at hans Fattigdom ikke nu tillader ham at besøge Dem, og vi troe, han siger Sandhed. Vi raadede ham derfor til at skrive, hvilket han har gjort.

Han siger, at han er villig til at gjøre hvilketsomhelst Offer, om det endog skulde koste hans Liv, for at blive optaget i Samfund med Dem, ligesom han ogsaa har den Tillid til Deres Ædelmodighed, at De vil tage Hensyn til hans aabenhjertige og ligefremme Bekjendelse. Dersom han kan blive optagen i Samfund med Dem, ønsker han at komme til Commerce, saasnart han kan. Dersom han derimod ikke kan blive optagen i Kirken, maa han gjøre det Bedste han kan i sin Landflygtighed.

Brødre, Rigets Nøgler ere hos Eder; I have Magt til at vise Naade eller til at hevne. Ved at gjøre det Første vilde I frelse en Sjæl fra Døden og skjule Synders Mangfoldighed; ved det Sidste vilde I derimod for evigt afskrække en bodfærdig Synder, uden noget Gavn bringe Sorg over ham og til ingen Nytte foraarsage ham en Sjælequal, der vilde ende i Elendighed og Fortvivlelse. Men tidligere Erfaring har overbeviist os om, at I ere Mænd, som arbeide for at frelse Sjæle, og derfor anbefale vi Forfatteren til ovenstaaende Meddelelse med desto større Tillid til Eders Velvillie og gunstige Overveielse.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 286.)

Figurerne vare saa indviklede og forskjellige fra Alt, hvad Hr. Catherwood hidindtil havde seet, at de vare ganske uforstaaelige. Billederne vare udhugne saaledes, at der udfordredes et skarpt Øiesyn for at kunne skjelne dem, og desuden vare de saa tæt indhyllede af Løv og derfor Skyggen saa stærk, at det var ganske umuligt at faae aftegnet dem.

Efter en lang Raadslagning udsøgte vi en af disse Søiler og besluttede at nedhugge Træerne rundt omkring den, for at Solens Straaler saaledes kunde have fri Adgang til den. Her var atter en Vanskelighed; vi havde nemlig ingen Øxe, og det eneste Redskab, som Indianerne vare i Besiddelse af, var „Macheten,“ et Slags Haandøxe, hvis Form er forskjellig i de forskjellige Dele af Landet. Da en saadan med Lethed kan haandteres blot med den ene Haand, er den meget nyttig til at bortrydde Buske og Grene med, men den kan saagodtsom ingen Virkning gjøre paa store Træer. Nu, ligesom dengang Spanierne først traf paa Indianerne, bruge de den sjeldent med noget Eftertryk, men ligesom Børn benytte de den ofte blot som et Legetoi. En af dem begyndte at hakke i Træet, og da han blev træt, hvilket skete meget snart, satte han sig ned for at hvile, medens en Anden afløste ham. For hver En, som arbeidede, vare der altid Flere, som stode og saae paa ham. Jeg erindrede mig Lyden af deres Øxer, som arbeidede i Skovene hjemme, og ønskede, at jeg havde havt nogle raske Drenge fra den Kant. Imidlertid havde vi lært at være taalmodige og saae paa Indianerne, medens de hakkede, og vi undredes endog over, at det lykkedes saa godt for dem. Endelig fik de fældet Træerne og slæbet dem bort, hvorpaa en liden Plads blev oprydbet, Hr. Catherwoods Tegneaparater opstillede og han begyndte sit Arbeide. Med mit Kompas i Haanden og fulgt af to Mestitzoer (Mennesker af spansk og indiansk Herkomst) Bruno og Francisco, som jeg tilbød Belønning for enhver ny Opdagelse, gjorde jeg en Tour igjennem Egnen for at undersøge samme. Ingen af dem havde seet Noget til Ruiner siden den første Dag, efterat vi vare komne paa disse Kanter, da de havde fulgt efter os for at lee ad os, men snart viste de en saadan Iver, at jeg leiede dem. Bruno tiltrak sig først min Opmærksomhed ved sin Forundring over mig, hvilken jeg i Begyndelsen troede gjaldt min Person, men jeg erfarede snart, at det var min Jagtfrakke med mange Lommer i samme, som havde vakt hans Nysgjerrighed, og han sagde, at han kunde sye en lignende med Undtagelse af Skjøderne. Han var Skrædder af Profession og brugte vexelviis Synaalen og Macheten, men han havde en medfødt Sands for Kunstfærdighed. Da vi gik igjennem Skoven, var der ikke Noget, som undgik hans Opmærksomhed, og især var han nysgjerrig efter at faae see og føle paa Billedernes Klædedragter. Deres Sands for Oldsager forbausede mig. Francisco fandt Fødderne og Benene af en Statue, og Bruno en Deel af det øvrige Legeme. Dette virkede paa dem begge ligesom Elektricitet. De ragede i Jorden med deres Macheter, indtil de fandt Skuldrene, og opsatte det hele Billede med Undtagelse

af Hovedet. De vare begge ivrige for at forskaffe sig Redskaber til at grave i Jorden med for at finde, hvad de manglede af Statuen.

Det er umuligt at beskrive den Interesse, med hvilken jeg undersøgte disse Ruiner. Det var noget ganske Nyt for os, og vi havde ingen Haandbog eller Veiviser. Vi kunde neppe see længere end ti Alen fra os, og vi vidste ikke, hvad vi først skulde støde paa. Med Eet standsede vi for at borthugge nogle Grene og Viinranker, som skjulte Overfladen af et Monument, og derpaa grave i Jorden for at bringe et Brudstykke af samme frem for Dagens Lys. Jeg ventede med aandeløs Ængstlighed, medens Indianerne arbeidede, og et Die, et Øre og en Fod eller en Haand bleve udgravne. Naar Macheten traf de hugne Stene, stødte jeg Indianerne tilside og bortskaffede den løse Jord med Hænderne. Billedhuggerarbeidets Skjønhed, Skovens høitidelige Stilhed, der alene blev forstyrret ved Abernes Klattren og Papegøiernes Pluddren, Stadens Eensomhed og den Hemmelighedsfuldhed, hvori den var indhyllet — Alt bidrog til at forøge Interessen og til om muligt at gjøre den endnu større end for Ruinerne i den gamle Verden. Efter flere Timers Fraværelse vendte jeg tilbage til Hr. Catherwood og fortalte ham, at vi havde fundet henimod halvtredsindstyve forskjellige Gjenstande, som han kunde kopiere.

Han var ikke saa tilfreds med min Beretning, som jeg havde ventet. Han stod med sine Fødder i Mudderet, og for at beskytte sine Hænder mod Insekterne tegnede han med Handskerne paa. Som vi havde frygtet, vare Omridsene saa indviklede og kunstigt sammenføiede, Figurerne for os saa fuldkommen nye og uforstaaelige, at det var meget vanskeligt for ham at aftegne dem.

Han havde gjort flere Forsøg baade med og uden Camera obscura, men det var Alt forgjæves til at tilfredsstille ham eller endog mig, som var en mindre streng Kritiker. „Afguden" syntes at trodse hans Kunst, og det forekom os ligesom to Aber paa et Træ i Nærheden loe ad ham, medens jeg følte mig modløs og fortvivlet.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. Efterat det preussiske Reformforslag, der gik ud paa at udelukke Østerrig fra det tydske Forbund og at gjøre Preussen til den herskende Magt i Tydskland, er bleven forkastet, har denne Stat meldt sig ud af Forbundet, efterat det østerrigske Forslag om Mobilisering af Forbundskontingenterne var blevet vedtaget i et Møde af Forbundsgesandterne med ni Stemmer mod 6. Preussiske Tropper stode allerede marschfærdige for at besætte de nærmeste Stater, som vovede at stemme imod det. Preussisk Militair har saaledes besat Hannover, (hvis Konge er flygtet) Sachsen og Churhessen, samt har ifølge de seneste Efterretninger selv trængt ind i Bøhmen.

I Stettin grasserer Cholera en.

England. En stor Jernbaneulykke er hændet paa den store Nordbane omtrent 20 engelske Mile fra London, midt i Welwyntunnelen. Et fra Kings-Cross-Stationen Kl. 11 om Natten afgaaet Tog var Kl. 12½ kommet midt i Tunnelen, da der sprang et Rør i Lokomotivet, saa at Toget maatte standse, hvilket imidlertid den Betjent, som sad paa den sidste Vogn udenfor Tunnelen, glemte at signalisere. Kort efter foer et andet, med Olie og andre brændbare Stoffer belæsset Tog, som ikke havde erholdt nogen Advarsel, ind i Tunnelen. Sammenstødet var saa voldsomt, at alle Vognene bleve knuste, og at hele Tunnelen spærredes. Skrækken maa formodentlig have lammet Alle saaledes, at de endnu glemte at give Signaler, og det varede kun kort Tid, før et tredie Tog med en Mængde Qvæg ligeledes styrtede ind i Tunnelen imellem det andet Togs Ruiner, hvis brændbare Sager strax fængede Ild, som greb heftig om sig, saa at Kl. 2 om Morgenen stod 36 Vogne i Flammer, uden at det paa Grund af den forfærdelige Varme var muligt at tænke paa at slukke. Af Tunnelens Lufthuller slog Flammerne ud, uagtet de ere 50—60 Fod over Jorden. Forunderlig nok ere paa samtlige tre Lokomotiver Maskinfolkene og Fyrbøderne slupne derfra uskadte eller med ubetydelige Saar. Derimod ere flere Jernbanebetjente blevne dræbte eller haardt saarede.

I Irland er Qvægpesten paany udbrudt i Nærheden af Lisburn, som det hedder med stor Heftighed og i Sygdommens farligste Form.

Italien. I Florents har Deputeretkammeret med 179 Stemmer mod 45 vedtaget at ophæve alle Munkeordener.

Donaufyrstendømmerne og Tyrkiet. Fra Buchareft meldes, at der er anordnet en overordentlig Mobilisering, hvorved den rumænske Armee skal bringes op til 150,000 Mand, medens Tyrkiet fortsætter sine Rustninger for at rykke ind i Donaufyrstendømmerne.

Amerika. Fra New York meldes: Omtrent 2,000 Fenier have under General Splar overskredet Canadas Grændser og skulle have beseiret et britisk Cavalericorps.

Sydhavsøerne. Vulkanen Mauno Loa paa Hawaii (den største af Sandwichsøerne) har fornylig havt et frygteligt Udbrud, det stærkeste man endnu har kjendt. Der aabnede sig et nyt Krater i en Høide af 10,000 Fod, nærved det omtrent 12,500 Fod høie Bjergs Top. Udbrudet, som varede i 20 Dage, ledsagedes af frygtelige Jordrystelser i Omegnen, og Larmen hørtes i 40 engelske Miles Afstand. Kraterets Kegle hævede sig i Løbet af faa Dage til en Høide af 300 Fod. Ud af Aabningen væltede der en Ildstrøm ned ad Bjerget med frygtelig Hurtighed, fyldte alle Vandløb og Lavninger og brød sig Bane gjennem Klippen, indtil den naaede Skovstrækningen ved Foden af Bjerget, hvorigjennem den banede sig en glødende Vei. Hele Øster-Hawaii var eet Flammehav, Natten blev forvandlet til Dag, og Søfolk kunde see Skjæret i 200 engelske Miles Afstand.

Blandinger.

Folkemængden i Sverrig udgjorde, ifølge en Meddelelse fra det statistiske Centralbureau, den 31te Decbr. 1865: 4,114,141 Personer. Folkemængdens Tilvæxt i Aarets Løb bestod af 44,080 Personer.

Dødeligheden blandt Børn. I et Møde, som det statistiske Selskab holdt i London i forrige Uge oplæste Dr. Parr en Afhandling angaaende Dødeligheden blandt Børn, hvoraf det fremgik, at af 100 Børn naaes en Alder af 3 Aar: i Danmark af 89, i Norge af 83, i Sverrig af 80, i England af 74, i Belgien af 73, i Frankrig af 71, i Preussen af 68, i Holland af 67, i Østerrig af 64, i Spanien af 64, i Rusland af 63 og i Italien af 61.

En ny By. Ikke ringe Opmærksomhed har det vakt i Amerika, at den forhenværende confødererede General Lyon i Staten Vera Cruz har opdaget Ruiner af en stor mexikansk By, som ikke findes nævnt i de mexikanske Archiver. Den Egn, hvor disse Ruiner ere blevne fundne, kaldes af Indianerne Metaltaloyaia og ligger omtrent hundrede engelske Mile Vest for Tuspan. Indvaanerne gjorde de største Anstrengelser for at afholde de Reisende fra at slaae ind paa den Retning, der førte til Byen, idet de skildrede Byen som beboet af Kjæmper og Uhyrer, Skildringer, der ogsaa forsaavidt viste sig sande, som man stødte paa mange Ulve og Insecter af en hidtil ukjendt Størrelse. Efter Generalens Beretning maa Byen engang have været baade stor og prægtig. Der fandtes mange Mure af Huse, smykkede med Malerier, ligeledes var der mange Templer, og i et af dem stod der en Statuette med et Kors. De fleste Døre vare lukkede med Klippestykker, og ogsaa andre Tegn tydede paa, at Beboerne med Forsæt have forladt Byen. Hvormegen Overdrivelse Beretningen lider af lader sig selvfølgelig endnu ikke godtgjøre.

Kulminer i Ural. Provindsen Ural har fire Guldminer, som tilhøre Staten, nemlig ved Ekaterinburg, Bogoslovsk, Tatsoustow Goroblagsdat. Den ældste er den i Ekaterinburg, der blev aabnet i 1754. Fra den Tid og til 1864 har den leveret en Guldmængde af over 1,974 Pud (eller c. 32,300 Kilogr.) I Bogoslowsk, der først blev exploiteret i 1823, har man faaet over 1,421 Pud (eller c. 23,280 Kilogr.) I Goroblagsdat, der blev aabnet 1823, over 306 Pud (eller 5,000 Kilogr.) Den nyeste af disse fire Miner er den i Tatsousow, der tillige er den meest indbringende af dem alle. Skjøndt den først blev aabnet i 1825, har den allerede ydet over 1,906 Pud (eller c. 31,900 Kilogr.) De private Guldminer i Provindsen Ural gaae omtrent tilbage til 1825. Deres Udbytte fra hiin Tid til 1864 udgjør 6,347 Pud (eller c. 103,880 Kilogr.) Den Qvantitet af Guld, der er vunden i Provindsen Ural fra de første Minearbeiders Begyndelse, er ialt 13,546 Pud (eller c. 196,000 Kilogr.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For 1ste Halvaar 1866.

Conferencer.	Grene	Overpræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	7	1	1	69	31	19	29	912	128	45	172	4	1062
Aalborg . . .	4	1	1	29	10	9	2	246	63	12	94	9	298
Vensyssel . .	4		1	45	12	9	4	425	48	31	83	1	496
Fredericia . .	5		1	14	9	8	2	193	34	19	16	2	227
Aarhuus . . .	4		1	14	11	10	4	203	71	26	71	1	243
Øernes . . .	6		3	28	8	12	4	222	78	15	85	3	277
	30	2	8	199	81	67	45	2201	422	148	521	20	2603
Norge.													
Christiania . .	14		4	71	26	32	12	784	89	29	99	5	929
Sverrig.													
Skaane . . .	18		1	37	28	32	14	477	81	34	118	3	589
Stockholm . .	7		1	27	9	12	3	263	37	17	16	1	315
Gøtheborg . .	7		1	18	4	8	8	178	44	14	38	1	217
Norrkøping . .	5		1	30	10	23	5	294	55	12	38	2	363
	37		4	112	51	75	30	1212	217	77	210	7	1484
Summa . .	81	2	16	382	158	174	87	4197	728	254	830	32	5016

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Religionsfrihedens Oprindelse i Amerika.

(Fra „the Jewish Chronicle.")

Spiren til Religionsfriheden i den nye Verden blev allerede nedlagt paa Øen Rhode Island og omkringliggende Øer i Aaret 1650. Den første Grundvold til denne Koloni lagdes af en vis Roger Williams. Denne mærkværdige Mand kan betragtes som Religionsfrihedens Stifter. Han havde været Præst i England, men hans frisindede Aand kunde ikke taale den engelske Kirkes haarde Jernlænker, og efterat han var traadt ud af samme for at undgaae videre Forfølgelser, emigrerede han til Ny England; men her traf han de selvsamme Onder, og den troende, frisindede og dybtfølende Mand blev i 1635 dømt af en Synode og landsforviist. Han flygtede til Indianerne, vandt deres Kjærlighed og fik af dem Øen Rhode Island, der blev Midtpunktet for en ny Koloni, der vedtog et Slags Grundlov, som bestemte, at Staten kun skulde udgive Love for de borgerlige Anliggender, medens man ansaae enhver Indblanding i Troessager og Samvittighedsanliggender for en Krænkelse af Menneskets helligste Rettigheder. Denne Lov bestemte endvidere, at Alle skulde nyde lige borgerlige Rettigheder, uanseet til hvilket Religionsparti de hørte, ligesom Alle skulde have lige Adgang til de forskjellige Embedsposter. Allerede i Aaret 1684 kom der Jøder til disse Øer, og da de havde indgivet et Andragende til Koloniens lovgivende Forsamling, fik de det Svar tilbage, at de skulde nyde de samme Rettigheder som den øvrige Deel af Befolkningen. Kolonien befandt sig vel derved, og det var denne Bestemmelse, der væsentlig bidrog til at lægge Grundvolden til New Yorks paafølgende Velstand. Det smukke Exempel forblev imidlertid længe uden Efterligning. Hundrede og fyrgetyve Aar henrandt, inden de samme frisindede Bestemmelser bleve indførte over hele Unionen, omendskjøndt de dog i Praxis bleve efterfulgte langt tidligere.

At man havde mange Vanskeligheder at kjæmpe med, er indlysende ifølge flere Beretninger. Da for Exempel General-Congressen samledes i Philadelphia den

5te September 1774, og der blev fremsat det Forslag, at man skulde aabne Mødet med Bøn, mødte det Modstand fra flere Sider paa Grund af, at flere af Medlemmerne hørte til forskjellige Troessamfund, og derfor ikke vilde deeltage i nogen fælleds Gudsdyrkelse. „Hvorfor ikke?" spurgte Samuel Adams; „jeg kan lytte til enhver Oprigtigs Bøn, naar han derhos paa samme Tid elsker sit Land." Dette gjorde Udslaget. En episkopalsk Geistlig holdt en rørende Bøn, og den to og tredivte Psalme blev oplæst, hvilket under den daværende Bevægelse gjorde et dybt Indtryk paa Alle. Den 4de Juli 1776 forkyndtes Uafhængighedserklæringen fra tretten Stater. Den begynder saaledes: „Alle Mennesker ere lige og have uafhændelige Rettigheder; de have Ret til Livet, til Frihed og til at nyde en lykkelig Tilværelse. Det er for at sikkre disse Rettigheder, at Regjeringer ere blevne oprettede." Ved disse Ord blev Religionsfriheden indført i de Forenede Stater. Imidlertid havde man tre forskjellige Vanskeligheder at overvinde saavel med Hensyn til denne Uafhængighedserklæring som til den paafølgende og med hiin overeensstemmende Constitution for Unionen, nemlig at forene en kraftig Centralregjering med de enkelte Staters Uafhængighed, Slaveriets Bestaaen og Religionsspørgsmaalet. Forfatterne til begge disse Akter vare enige i Henseende til alle tre Spørgsmaal, da de vare høimodigere og mere frisindede, end nogen tidligere Forsamling havde været. Men for at kunne udføre Eenhedsværket vare de nødte til at tage Hensyn til den offentlige Mening og kunde derfor ikke gaae saavidt i nogen af disse Spørgsmaal, som de ifølge deres egen Overbeviisning havde ønsket. Saaledes vedtog den lovgivende Forsamling i Staten Massachusetts den Bestemmelse, at alle christelige Religionspartier skulde nyde de samme Rettigheder, og det var først i 1820 at denne Lov blev forandret, saaledes at den skulde være gjældende for alle Sekter, om de end ikke kunde indbefattes under Navnet Christne. Denne Stats Constitution bestemte endvidere, at den lovgivende Forsamling skulde have Overopsynet med Beskikkelsen af Præster og Lærere, samt skulde paasee, at Indbyggerne flittig besøgte Gudstjenesten. Lovene angaaende Søndagens Helligholdelse vare overordentlig strenge. Den constituerende Forsamling i Syd-Carolina fattede derimod i Aaret 1790 den Beslutning, at „alle Religionssamfund skulde nyde lige Rettigheder," men derimod vare alle Præster og andre Prædikanter udelukkede fra begge Folkerepræsentanternes Huse.

Hvorledes dette end var, kunde dog Washington sige, da han den 19de April 1783 ved en høitidelig Prroklamation til Armeen bekjendtgjorde Fjendtlighedernes Ophør: „Lykkelige, ja trefold lykkelige maae de føle sig, som fra den Ringeste til den Fornemste iblandt Efterslægten ville blive ihukommede med Ærefrygt og Taknemmelighed, fordi de have bidraget til det store Frihedsværk og den udstrakte Uafhængighed, — fordi de have været behjælpelige med at forskaffe Menneskene deres Rettigheder og med at oprette et Tilflugtssted for de Fattige og Undertrykte i enhver Nation og ethvert Troessamfund." Det Dokument, hvorved Unionen grundedes, indeholder selvfølgelig ingen Bestemmelse med Hensyn til Religionen. Men da man i 1787 ordnede Forfatningen for de udstrakte nordvestlige Territorier, indførtes den Bestemmelse, at Ingen maa forstyrres eller fornærmes paa Grund af sine religiøse Anskuelser. I nogle Stater, for Exempel i Connecticut, mødte Constitutionen Modstand paa Grund af, at man havde udeladt enhver Bestem-

melse i Henseende til Religionen, hvilket ansaaes „for en Forsømmelse af Christnes Pligt.“ Men da der i 1789 føiedes nogle Tillæg til Constitutionen og nogle Ændringer bleve gjorte i samme, var følgende en af de vigtigste: „Religions-, Tale- og Trykkefriheden maa ingenlunde indskrænkes.“ Medens saaledes Uafhængighedserklæringen af 1776 tilstod alle Indbyggerne lige Rettigheder, tilsikkrede Tillægget af 1789 en ubegrændset Religionsfrihed. Ikkedestomindre vedbleve, som forhen berørt, indskrænkende Lovbestemmelser at gjælde i enkelte Stater, men dog uden at blive strengt overholdte eller at forvolde nogen videre Uleilighed. Saaledes forekomme disse Yttringer i en Tale, som Præsident Jeffersen holdt i Congressen den 4de Marts 1801: „Vi have holdt Intolerancen, der har bragt Strømme af Blod til at flyde, borte fra vort Land,“ og længere hen i Talen siger han: „De Støtter, hvorpaa den amerikanske Regjeringsform hviler, er Religions- og Trykkefrihed samt den personlige Friheds Ukrænkelighed.“ Jeffersons Handlinger svarede til disse hans Anskuelser, og derfor kunde han sige, da han i 1805 anden Gang tiltraadte Præsidentværdigheden: „I Religionsanliggender har jeg nøiagtigt holdt mig til vor Constitution, ifølge hvilken Centralregjeringen ikke har den mindste Ret til at blande sig i Troessager. Jeg har aldrig anmasset mig Ret til at foreskrive Regler i saa Henseende; Constitutionen overlod til ethvert Religionsparti at ordne dets egne Anliggender, der ere forblevne under Bestyrelse af de geistlige eller de borgerlige Autoriteter, alt eftersom de forskjellige Troessamfund have fundet for godt.“

En af de Præsidenter, som meest udmærkede sig, var James Madison, der beklædte denne Værdighed fra 1809 til 1817. Paa hans politiske Bane, førend han blev Præsident, havde han som Borger, Statsembedsmand og Gesandt ofte Anledning til at skrive Andragender og Afhandlinger angaaende Statshuusholdningen, hvilke høre til det Fortrinligste af Alt, hvad de Forenede Stater have at opvise i denne Retning. Iblandt Madisons Frembringelser er der ikke Noget, der overgaaer et Andragende fra ham og nogle af hans Colleger til Legislaturen i Virginia, for hvilken de fremsatte det Forslag, at Staten skulde betale Gagen til alle christelige Religionspartiers Geistlighed. Han siger deri: „Udøvelsen af Religionen er en Pligt, som vi skylde vor Skaber, ligesom Maaden at udøve den paa grunder sig paa Menneskets Eftertanke og Overbeviisning og ikke paa Anvendelsen af ydre Tvang. Religionen maa derfor overlades til Enhvers Overbeviisning og Samvittighed. Dette er en naturlig og uafhændelig Ret, som tilkommer Alle. Den er uafhændelig, fordi den afhænger af Menneskenes Meninger, hvilke de erhverve sig ved Eftertanke, men de kunne ikke bestemmes ved Befalinger udenfra. Det er ethvert Menneskes Pligt at dyrke Gud paa den Maade, som det bedst synes, og dette er et Anliggende, der langt overgaaer alle andre Pligter, som Samfundet kan gjøre Fordring paa. Af denne Grund ansee vi det som en uomstødelig Sandhed, at den borgerlige Lovgivning ikke har den mindste Ret til at blande sig i religiøse Sager eller formeentlige Mangler. Religionen er udenfor det borgerlige Samfunds Omraade.“ Madison fortsætter derpaa med at tale om den Skade, som enhver „Statsreligion“ har afstedkommet, men vi ville her kun anføre følgende Yttringer af ham: „Enhver Statsgeistlighed og alle fra samme udgaaede Bestemmelser have kun tjent til at ødelægge Religionen. Vi have femten Aarhunnreders Erfaring for os med Hen-

syn til Christenhedens Statsreligioner. Paa Grund af Geistlighedens Dovenskab samt Lægfolks Uvidenhed og Trældom have Fanatisme og Forfølgelse tiltaget iblandt alle Klasser i en næsten utrolig Grad." En retfærdig Regjering vil finde sin bedste Støtte ved at yde enhver Borger en ligelig Beskyttelse baade i Udøvelsen af hans Religion og med Hensyn til hans Eiendom og personlige Frihed. Alle Religionspartier bør nyde de samme Rettigheder og Ingen bør tillades at gjøre Indgreb i Andres Rettigheder eller til i ringeste Maade at krænke dem. Strømme af Blod have flydt i den gamle Verden, fordi man har overseet dette." Forslaget blev forkastet og siden aldrig fornyet igjen. For en saadan Aand og saadanne Grundsætninger maatte ethvert Spor af Indskrænkninger udslættes, saaledes som det skete i Massachusetts i 1820 og i Maryland i 1822.

Nutidens Religionssystemer.

(Fra „Millennial Star.")

Indledning.

At undersøge de forskjellige Religionssystemer i alle deres Skikkelser, efterspore deres Oprindelse og følge dem i deres mangfoldige Forandringer — vilde være et vanskeligt, men ikkedestomindre et ligesaa interessant Arbeide som Behandlingen af ethvert andet Emne, der nogensinde har beskjæftiget Menneskets Sind. Dersom vi ikke blot betragte Religionen som Sædelære, men som Noget, der er en livgivende Kraft for Nationer og Riger, det Middelpunkt, om hvilket alle deres Planer dreie sig, og det Material, hvoraf de have dannet deres Philosophi, Moral og Politik, medens de Begreber, den fremstiller angaaende Guddommen, ikke alene ere spekulative eller dunkle og døde Forestillinger, men en fuld og livgivende Overbeviisning om Tilværelsen af en Gud, der er den Kilde, fra hvilken alt Liv udvælder, da ville vi opdage, at vi i vore Undersøgelser nødvendigviis træffe paa mange Punkter, der i Almindelighed ansees som ikke henhørende til Religionen, men om vi end ikke strax kunne fatte det, staae de dog i en ligesaa nøie Forbindelse med og i et ligesaa uadskilleligt Forhold til den, som Løvets Rysten paa den Aarhundreder gamle Eeg staaer i til Efteraarsvinden eller de pragtfulde Lynglimt paa den nordlige Himmel til Elektriciteten, der ustandselig i et Nu krydser Havet og farer omkring Jorden. Den hedenske Mythologi havde i denne Henseende Fortrinnet for Nutidens Theologi. Iblandt Hedningerne stode Sædelæren, Politiken og Religionen for en stor Deel i den nøieste Forbindelse og ansaaes for uadskillelige. De delphiske Orakler, de eleusinske Mysterier og Memnonstøtterne, der saa at sige vare det Material, hvoraf Folkets Religion dannedes, og de Midler, ved hvilke den næredes og holdtes ilive, bleve alle bragte i Anvendelse, naarsomhelst man vilde begynde et Foretagende af nogen Betydenhed, enten i militærisk eller religiøs Henseende, og Haab om Seier eller Frygt for Nederlag var næsten

uden Undtagelse grundet paa de Orakelsvar, man modtog formedelst Præsterne. Naar vi derfor læse Grækernes og Romernes Historie og betragte deres Erobringer under ethvert Himmelstrøg, deres beundringsværdige Udvikling i Henseende til Bygningskunst, Musik og Digtekunst — samt den Videnskabelighed, de havde opnaaet, ville vi opdage, at Hedningerne næsten altid ansaae deres Præster som dem, man havde at takke for deres Fremadskriden, og hvor raa og udannet end deres Sædelære i mange Henseender kan være, maae vi dog indrømme, at de fremkaldte en roesværdig Begeistring og Sands for det Store, Skjønne og Ophøiede, hvorom endnu Ruinerne af deres Templer og Palladser samt sønderbrudte Mindesmærker bære Vidnesbyrd, medens de Brudstykker, vi have af deres Skrifter angaaende Philosophi og Moral, vidner om deres Higen og Tragten efter noget Renere og Høiere. Vi begynde at see, at Despoten, som førte de erobrende Millioner til Kamp og Seier, samt har erhvervet sig uvisnelige Laurbær, tilskrev Oraklet sit Held, medens han lod sig lede og beherske af listige Præster. Dersom vi nu forlade Oldtidens Historie og kaste et Blik paa Middelalderens, ville vi finde, at ogsaa den Tids Literatur og Philosophi fostredes af og udgik fra Munkene bag Klostrets Mure, og om end deres Systemer vare ufuldkomne, deres Theorier Fostre af en overspændt Indbildningskraft — og deres Dogmer illiberale, kunne vi dog deri saa at sige see en svag Skygge af det Lys, den Viisdom og den Harmoni, som vilde udflyde til en forsmægtende Verden, hvis den rene Religion fra Himmelen blev oprettet og anvendt i Senatet, Congressen, paa Akademiet og i Værkstedet; vi ville da faae at see, at en saadan Religion havde en livgivende Kraft, at den er egnet til at afsløre det Dække, som saalænge har hvilet over Forløsningens herlige Plan, og at den var stiftet til at opfylde sin Bestemmelse, at gjenføde en falden Verden.

Menneskene ere Væsener, der føle Trang til en Religion; de maae have Noget at tilbede, Noget de kunne vise deres Ærefrygt og Hengivenhed. Dette er en Sandhed, som enhver Tidsalders og ethvert Folkeslags Historie overbeviser os om. Bramineren dyrker sin antagne Guddom, — den uvidende Afrikaner tilbeder endog de meest afskyede Dyr, for Exempel Krokodillen og Slangen, — Mohamedaneren kaster sig i Støvet ved den hellige Steen i Mekka, — Katholiken bøier sig for Billedet af en eller anden kanoniseret Martyr, og Protestanterne nære en dyb Ærefrygt for deres Troesartikler, som de have nedarvet saavel fra de ældre som nyere Kirkefædre, og antage og agte dem som himmelske Sandheder. Dersom alle disse forskjellige Maader at dyrke Gud paa ene og alene vare afhængige af, at et Menneske var født i dette eller hiint Land, da maatte vi være enige med Philosophen, som paastaaer, at „dersom Bramineren eller Muselmanden var født paa Afrikas Kyster, saa vilde han med ligesaa stor Iver tilbede Slangen, der iblandt Negrene er Gjenstand for guddommelig Dyrkelse, som han nu tilbeder den Gud, han troer paa.“ Men naar vi lære at forstaae, at „Gud har gjort, at al Menneskens Slægt, som boer paa den ganske Jordens Kreds, er af eet Blod, og at han har bestemt dem forordnede Tider og visse Grændser for deres Bolig; at de skulde søge Herren, om de dog kunde føle og finde ham,“ da begynde vi at betragte Sagen i et andet Lys og forstaae, at den Anskuelse, at Menneskenes Religion er afhængig af Beliggenheden af det Land, i hvilket de ere fødte, er ugrundet, og at denne Mening er bleven herskende, fordi man har seet, at en saadan Praxis i

Virkeligheden er bleven indført i Verden, og dette er Aarsagen til, at der hersker saa megen Splid og Forvirring iblandt de forskjellige Samfund og Nationer. Naar et stort og mægtigt Folk paa Grund af opstaaede Tvistigheder eller af Herskesyge har undertvunget et mindre og svagere, har dette ofte ogsaa foraarsaget en Omskiftelse af dets Religion, da den undertvungne Nation med Tiden mere eller mindre er bleven sammensmeltet med dens forrige Undertrykkere. Da disse have havt en afgjort Overvægt, have de gradviis forøget deres Herredømme over Massen af deres øvrige Medborgere, der stiltiende have ladet sig paatvinge deres Beherskeres Troesbekjendelse, og omendskjøndt dette ikke altid er skeet formedelst Frygt for Straf, er det dog skeet formedelst Underfundighed og Rænker, idet især den opvoxende Slægt er bleven paavirket, indtil den ganske er bleven gjennemtrængt af den for deres Fædre fremmede Religion, saa at denne tilsidst lig de huusvilde Indianere er bleven fortrængt udenfor „Civilisationens" Omraade. Enhver politisk Revolution i Europa i de henrundne Aarhundreder er gjerne bleven efterfulgt af en total Ombannelse af de religiøse Læresætninger i den Tidsalder, i hvilken den har fundet Sted. Saaledes herskede der under Rædselsperioden i Frankrig den frækkeste Vantro. Revolutionens Ledere forskjød den Almægtige offentlig, afskaffede al Gudsdyrkelse og lode forkynde, at Døden var en evig Søvn i Graven, saa at den formeentlige „Frihed og Lighed," som var lovet Folket, endte med, at man paatvang det en Religion, ifølge hvilken Himmelens Throne saa at sige maatte komme til at staae ledig, og derved opløste de ethvert Samfundsbaand, samt rystede den religiøse Verden i dens Grundvolde. Reformationen, der i mange Henseender forandrede de dengang bestaaende Institutioner, omstyrtede Monarkier og i Tidens Løb foraarsagede Dynastiers Fald, blev tilsidst blot et Legetøi i Hænderne paa samvittighedsløse Politikere, der udgave Love, som satte Grændser for den, og standsede dens Udvikling og Udbredelse, istedetfor at de burde have benyttet dens velgjørende Indflydelse til at fremme Kunster og Videnskaber og til at forandre og forbedre de bestaaende Forhold. Og saaledes kunde vi anføre mange andre Exempler paa, at naarsomhelst der har fundet en Revolution Sted, har den foraarsaget en tøilesløs Frihed og fræk Gudsfornægtelse, hvis sørgelige Følger og bittre Frugter noksom have viist sig saavel i det private som offentlige Liv. En saadan Tøilesløshed er som oftest bleven efterfulgt af en Alt knusende Despotisme, der har næret et afgjort Fjendskab saavel mod de himmelske Sandheder som mod gode og ædle Mænds Bestræbelser for at fremme deres Medmenneskers Vel. Derfor er enhver guddommelig Sandhed som oftest bleven betragtet med Ligegyldighed, idet man blot har anseet Religionen for en Modesag, ligesom Forløsningens store Plan blot bestod i det døde Bogstav og foreskrevne Formularer, der ere blevne bekræftede ved Lovbud af de verdslige Authoriteter, istedetfor at de burde have bøiet sig for den i Ydmyghed, saa at den kunde have opfyldt dens Øiemed at gjenføde Verden. Menneskene have stedse været tilbøielige til at henfalde til Yderligheder i religiøs Henseende, idet de enten ganske have været ligegyldige for al Religion, eller de have ikke været tilfredse med de Sandheder, Herren har aabenbaret, men istedet derfor have de tilladt sig at indføre Former og Skikke, der ere Fostre af deres egen Phantasi, medens de burde have forstaaet, at den sande og eneste livgivende Kraft alene udspringer fra ham, som er Ophav til alt Liv. Verden indbilder sig

i dens aandelige Hovmod, at den kan udføre, hvad der i Virkeligheden ene og alene maa være Guds Værk, og lig den Mand, der dannede et Billede og forsøgte at give det Liv, forfølges den bestandig af dette Phantom, som den selv har dannet sig, indtil den tilsidst ønsker, at det var begravet i en evig Forglemmelse. Med Rette bemærker en berømt tydsk Forfatter: „Sand Tolerance er grundet paa Ydmyghed, rigtige Grundsætninger i religiøs Henseende og et fast Haab, idet man da har en fuld Forvisning om, at Gud vil styre og lede Alt saaledes, at det opnaaer dets bestemte Maal og bidrager til at fremme hans Hensigter. Tanken om, at Alle absolut skulde bekjende sig til samme Tro som de, er langt fra dem, der nære saadanne Anskuelser, og de ere tilfredse med ethvert Religionsparti, der har en god Moral, en Hovedbetingelse for al Religion. Intolerance er derimod grundet paa Hovmod og den falske Indbildning, at vi stakkels Dødelige ere istand til at danne Alt saaledes, som vi forestille os, det burde være, uden at tage den menneskelige Ufuldkommenhed og Svaghed i Betragtning og uden at tage Hensyn til, at det, som nedbrydes ved Hjælp af ydre Tvang, ofte voxer op igjen og udvikles hemmeligen, indtil det atter fremtræder i en langt farligere Skikkelse end forhen."

Lad dette ophøre, da vil Verdens Tilstand før kunne forbedres end ved Magtsprog, og de Hindringer, som nu stille sig i Veien for Menneskeslægtens Fremadskriden, vilde langt letter kunne overvindes; men endskjøndt det kunde synes, at de henrundne Tiders Erfaringer maatte anspore Verden til nye Bestræbelser for at opnaae større Uafhængighed i religiøs Henseende, lægge dog Nationerne Hænderne i Skjødet og vente, at en usynlig Magt skal gjøre Alt for dem. Men foruden denne Ligegyldighed og Despotisme er der noget Andet, som har en endnu større Indflydelse over de forskjellige Samfund, nemlig de Grundsætninger, de have antaget, hvilke danne Grundvolden for deres Fremtidshaab. Endskjøndt Nutidens christelige Religionssamfund med Omhyggelighed have udarbeidet deres Troesbekjendelser, fornegte deres Systemer dog i Virkeligheden de himmelske Sandheder. Saaledes fornegte de den livgivende Kraft, som de gamle Apostler vare i Besiddelse af, og istedet derfor grundede de deres Tro paa Gisninger, og dette kalde de Evangeliet, Saliggjørelsens Plan. De herlige Grundsætninger, som forkyndtes i fordums Dage, ere blevne saa forvanskede, at deres Skjønhed og Reenhed ganske er tabt for Verden. Diemedet med Menneskets Tilværelse her paa Jorden, — de Sandheder, som ere nødvendige til dets Frelse, og Kundskaben om det Væsen, man foregiver at tilbede, samt alle Tings Gjenoprettelse er Noget, der ganske bliver overseet, og formedelst Vantro og Ligegyldighed kan Verden ikke bedømme Tidernes Tegn eller see det Lys, som begynder at straale paa Tusindsaarets Himmel.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Vigtigheden af Raad.

Iblandt de mange vigtige Punkter, som Gud har forordnet til de Helliges Fuldkommengjørelse, ere ogsaa de Raad, der blive givne af hans Tjenere formedelst den Hellig-Aands Inspiration. Naar Raad blive givne paa denne Maade, ere de Herrens Ord og en Tilkjendegivelse af hans Villie for dem, til hvem de blive givne. De Hellige ere paa Grund af deres Pagter og den Plads, de indtage i Guds Rige, under den helligste Forpligtelse til at modtage og nøiagtigen adlyde de Lærdomme og Formaninger, som gives af Guds Tjenere. Dersom Forkastelsen af Guds Præstedømmes Paamindelser vil bringe Fordømmelse over en vantro og gjenstridig Verden, hvor meget mere vil da ikke dette blive Tilfældet med dem iblandt de Hellige, som ere opsætsige mod de Raad, der gives dem af de Mænd, som ere beskikkede til deres Veiledning. Undertiden gives Raad angaaende Ting, der kunde synes at være af kun ringe Betydenhed, hvorimod de til andre Tider blive givne i Henseende til Anliggender, som ere af den yderste Vigtighed, medens de ogsaa ofte ikke alene gives for at bevirke Udførelsen af noget Ædelt og Godt, men ogsaa for at prøve, hvorvidt Rigets Børn ere oprigtige og trofaste.

Den, som ikke lytter til de Authoriteter, Gud har forordnet, vil heller ikke lytte til Herren selv, og den, der foragter Raad angaaende Smaating, er heller ikke at stole paa i vigtige Anliggender. Da gamle Israel blev raadet til ikke at have nogen Ild i Leiren paa Sabbathsdagen, var der En iblandt Folket, som ansaae det for en Sag af kun ringe Betydenhed og var derfor ulydig; men Herren blev vred og dømte ham til Døden. Da Samuel sagde til Saul, Israels Konge, at han skulde vente paa ham i syv Dage, og da vilde han komme og offre til Herren, tænkte Kongen uden Tvivl, ligesom Nogle i vore Dage gjøre, at dette Raad ikke havde Meget at betyde og dristede sig derfor til at afvige lidt derfra, men Følgen blev, at Riget blev taget fra ham og givet til en Anden. En stor Prophet i Israel blev ved en vis Leilighed raadet til ikke at spise Brød eller drikke Vand paa et vist Sted, men for at prøve hans Trofasthed fristede en anden Prophet ham til at være ulydig mod det givne Raad, og da han gav efter, blev han for sin Ulydighed dræbt af en Løve. (See 1 Kong. 13 Cap.) Der kunde anføres talrige Exempler paa de store og skrækkelige Lidelser og Straffedomme, som de have paadraget sig, der have ringeagtet de Raad, som ere blevne dem givne formedelst Guds bemyndigede Tjenere.

Sidste-Dages Hellige! Skulde ikke de mange Exempler, som vi have fra forrige Tider angaaende Ulydighed, og de Straffedomme, der hurtigt have paafulgt, afskrække Eder fra at betræde den samme farlige Sti? I maae ikke for et Øieblik troe, at Gud har forandret sig. Ulydighed er ligesaa mishagelig for ham nu, som i gamle Dage. Dersom I blive raadede til at møde i Forsamlingerne og uden grundet Aarsag forsømme det, ere I under Fordømmelse. Dersom I opfordres til

at staae frem i en Forsamling og tale, men ikke gjøre det, bedrøve I Guds Aand. Hvis I blive raadede til at bede i Eders Familier og alligevel forsømme det, begaae I Synd. Dersom I blive lærte at opføre Eder anstændigt enten i Eders Gudsdyrkelsesforsamlinger eller andre Sammenkomster, og I ringeagte et saadant Raad som altfor ubetydeligt at tage noget Hensyn til, og derimod tillade Eder at lee og til paa andre Maader at opføre Eder paa en upassende Maade, hvorved I blive til Anstød for Andre, bevise I derved baade for Gud og hans Folk, at I ere uværdige til at have nogen Tillid til med Hensyn til Sager, der ere af en større Betydenhed. Hvis I blive raadede til at aflægge Brugen af Tobak, Baier, Brændeviin osv., og til hellere at spare Eders Penge til de Helliges Hjemsamling til Zion, end at udgive dem til saadanne skadelige Artikler, og I alligevel ere ulydigr, hvor stor vil ikke Eders Fordømmelse blive, fordi I have forkastet dette gavnlige Raad. Naar I enten have tilstrækkelige Midler til Eders og Eders Familiers Udfrielse, eller I ere i en saadan Stilling, at I kunne forskaffe Eder dem, og I alligevel opsætte dermed det ene Aar efter det andet, paahviler Eder et stort Ansvar; I behandle Guds Ord og hans Tjeneres Raad som Noget, der ikke er værd at at agte paa.

Naar I blive anmodede om at gaae ombord paa et vist Skib, og I lade Eder paa Grund af nogle intetsigende Undskyldninger afholde fra at efterkomme deres Ønsker og Raad, som ere bestikkede til at veilede Eder og bære Omsorg for Eders timelige og evige Vel, da bedrøve I Herrens Aand; I give selv Fristeren Magt over Eder, og dersom I ikke hurtigt omvende Eder, ville I, inden I selv vide det, være et godt Stykke paa Veien til Frafald.

Naar vente I at komme til at udføre Guds Villie, saaledes som den bliver udført i Himmelen, dersom I vedblive at ringeagte de Raad og Lærdomme, der gives Eder af Guds trofaste Tjenere? Der ere Hundreder af Hellige i disse Lande, som for flere Aar tilbage kunde have været i Zion, hvis de ikke havde været ulydige mod de dem givne Raad. Men de have nølet, — den gode Aand har for en stor Deel forladt dem, — deres Børn ere opvoxne iblandt de Ugudelige og blevne smittede af den Aand, der hersker i Verden, og de have forladt denne Kirke. Hvo skal bære Ansvaret derfor? Vi svare: De ugudelige Forældre, som have været skjødesløse og ikke agtet paa de Raad og Formaninger, der ere blevne dem givne af den Høiestes Tjenere.

O, vaagner op, I Sidste-Dages Hellige! Vaagner op fra Eders Drøm. Begynder for Alvor at lære at kjende Guds Villie og adlyde samme. Gaaer frem i Israels Guds Kraft og søger at befrie Eder fra den Trældom, som hersker iblandt Nationerne. Hjælper Eder selv, da vil ogsaa Herren hjælpe Eder, thi I ere hans Folk, og han er Eders Gud.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 299.)

„Enhver, som tørster, han komme og tage af Livets Vande uforskyldt." Broder Phelps siger, han ønsker at gjøre det, og forsaavidt han ønsker at gjøre det, og forsaavidt os angaaer, sige vi, at han maa have Frihed dertil.

Eders i Pagten forbundne
Orson Hyde.
John E. Page.

De Tolvs Committee i England fuldendte Udvalget af Psalmer og skrev et Indholdsregister til at trykkes, og den 30te ankom Eldsterne Kimball og Richards til Manchester.

Onsdag den 1ste Juli 1840. Eldsterne Wilford Woodruff og George A. Smith ankom til Manchester fra Pottemagerierne.

Den 2den Juli.

I en Forsamling af Hellige i Crooked Creek Green den 2den Juli 1840, hvilke havde mødt tilsammen for at tage under Overveielse, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at oprette en Stav af Zion i Omegnen af denne Green, valgtes Broder John Hicks til Formand. Forsamlingen aabnedes med Bøn, hvorefter flere Bemærkninger bleve fremsatte og følgende Resolutioner vedtagne:

1) At det er vort Ønske, at der oprettes en Stav af Zion inden denne Greens Grændser, forudsat, at det møder Bifald hos det første Præsidentskab for Kirken.

2) At der beskikkes en Committee af Tre til at erkyndige sig om det første Præsidentskabs Mening og derpaa indgive Rapport til Grenen.

3) At Joseph Holbrook, Nathaniel Crampton og John Hicks beskikkes til denne Committee.

Det blev godtgjort, at der var omtrent 2,525 Akres Land, som tilhørte Brødrene, og hvorsomhelst Staven maatte komme til at blive, skulde der enten blive skjænket eller solgt Jord til en meget lav Priis. Denne Green talte hundrede og tolv Medlemmer.

Besluttet: 1) At vi møde igjen næstkommende Torsdag Kl. 1 Eftermiddag for at modtage Committeens Indberetning.

2) At denne Forsamlings Forhandlinger undertegnes af Præsidenten og Skriveren.

John A. Hicks,
Præsident.
William Whiteman,
Skriver.

Fredag den 3die. Høiraadet samledes paa mit Contoir.

Præsident Joseph Smith juniors Andragende blev atter taget under Overveielse ifølge Bestemmelse i forrige Raad (den 27de Juni), og følgende Beslutninger bleve vedtagne:

1) At vi ere fuldkommen tilfredse med Joseph Smith den Yngres Forholdsregregler, og forsaavidt det staaer i vor Magt ere vi beredvillige til at staae ham bi med Hensyn til at løse ham fra hans hidindtilværende Forretninger med Menighedens timelige Affairer, saa at han mere udelukkende kunde opoffre sig for dens aandelige Anliggender, hvilket vi troe vil være til hele Kirkens Bedste. Men da han (Joseph Smith jun.) er ansvarlig for Betalingen for Stadens Grund, og vi for Nærværende ikke kunne indsee, hvorledes han kan blive løst fra dette Ansvar, saa ville vi anmode ham om at fungere som Kasserer, forsaavidt det angaaer Statslodderne, og de Mænd, som vi maatte

vælge til at besørge Salget af dem, maae være ham ansvarlige og skulle aflægge et nøiagtigt Regnskab for alle deres Foretagender saavelsom for alle de Penge og Eiendele, de maatte modtage. Derfor besluttet:

3) At Ældste Henry G. Sherwood fungerer som Skriver for disse Mænd; at Biskop Alanson Ripley beskikkes til at drage Omsorg for Præsidentskabets Fornødenheder og til at træffe saadanne Foranstaltninger med Hensyn til Samme og dets Skriver eller Skrivere, som Vedkommende maatte forlange.

4) At Fondet af de solgte Stadslodder ikke benyttes til Præsidentskabets eller dets Skriveres Underholdning, men at Biskopperne opfordres til at tilveiebringe Midler i dette Øiemed, hvorimod de Penge, som indkomme ved Salget af Stadslodderne, skulle staae til Kassererens Raadighed til dermed at afbetale Gjælden for Stadens Grund.

Løverdag den 4de.

De Bestemmelser, der bleve tagne i „The Crooked Creeks Green" den 2den dennes, bleve tagne under Overveielse ifølge de derværende Brødres eenstemmige Ønske, og der blev skrevet et Brev til dem desangaaende.

R. B. Thompson,
Skriver.

Siden den Tid Congressen afslog at skaffe os Ret, har Herren begyndt at hjemsøge Landet, og han vil vedblive dermed, hvis Folket ikke omvender sig, thi dets Indbyggere, som Nation betragtet, staae nu som skyldige i Mord, Røveri og Plyndren, da man har negtet at beskytte sine Medborgere og at haandhæve Retfærdigheden ifølge Constitutionen. Et heftigt Hagelveir har saaledes hjemsøgt Carolina; nogle af Haglene siges at være ni Tommer i Gjennemsnit, hvilke have nedslaget Kornet og dræbt nogle Kreature. Paa de høiere Landstrækninger, hvor Oversvømmelserne ikke ere naaede, ødelægges Kornet af Insekter, og allevegne hersker der stor Forlegenhed med Hensyn til Handelen.

Mandag den 6te Juli 1840 blev der afholdt en General-Conference i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i „the Carpenters Hall" i Manchester. Det var den første Dag i den fjerde Maaned af Kirkens 11te Aar. Følgende Medlemmer af det omreisende Høiraad vare tilstede, nemlig: B. Young, P. P. Pratt, W. Woodruff, J. Taylor, W. Richards, H. C. Kimball og G. A. Smith. Af det øvrige Præstedømme vare tilstede: Fem Overpræster, nitten Ældste, femten Præster, elleve Lærere og tre Diaconer.

Efterat Forsamlingen lidt over Kl. 10 var bleven kaldet til Orden af Ældste Clayton, blev der foreslaaet af Young og assisteret af Woodruff, at Ældste Pratt vælges til Conferencens Præsident, hvilket blev eenstemmig vedtaget. Ældste W. Clayton valgtes til Skriver. Forsamlingen aabnedes med Sang, og Bøn af Præsidenten.

Ældste B. Young fremsatte derpaa følgende Klagepunkter imod Ældste T. Green, nemlig, at han for det Første havde givet Rum for en falsk Aand, at han for det Andet havde fornærmet en ung Qvinde ved i en offentlig Forsamling at beskylde hende for Ting, som han ikke kunde bevise, og for det Tredie, for at han havde fornærmet Forsamlingen i Duckinfield den 28de Juli 1840. Præsidenten spurgte derpaa Ældste Green, om han var skyldig i disse Klagepunkter eller ikke. Han erkjendte sig strax skyldig. Efterat Ældste Young omstændeligen havde talt til Forsamlingen om Ældste Greens Opførsel, foreslog han, at Green gaaer til dem, som han har fornærmet, og beder dem om Forladelse, samt at han indtil videre suspenderes fra sit Præstedømme. Præsidenten

gjorde derpaa nogle Bemærkninger i samme Retning, hvorpaa Forsamlingen voterede for, at Angjældende gjør ovennævnte Afbigt og for en Tid suspenderes fra sit Præstedømme.

Præsidenten spurgte derpaa Green, om han var villig til at gjøre en saadan Betjendelse, hvilket han lovede at udføre ved første Leilighed. Forsamlingen sluttedes derpaa Kl. lidt over 12.

Conferencen begyndte Kl. 2 med Sang og Bøn, hvorefter Præsidenten fremkaldte de Ældste til at afgive Rapporter fra de forskjellige Grene, hvilket da skete i følgende Orden:

Manchesters Green, der havde tre Ældster, fem Præster, fem Lærere, een Diacon og 280 Medlemmer, repræsenteredes af Ældste William Clayton; Prestons Green med sex Ældster, otte Præster, fire Lærere, to Diaconer og 354 Medlemmer af Ældste Joseph Fielding. Ældsterne Kington og Browet fremlagde Beretningerne fra Conferencen i Herefordshire, hvilke oplæstes af Ældste Wilford Woodruff, indbefattende 33 Grene med 10 Ældster, 52 Præster, 13 Lærere og 534 Medlemmer. Ældste Alfred Cordon oplæste Beretningerne fra Conferencen i Hanley i Staffordshire, indbefattende syv Grene med fire Ældster, tretten Præster, sex Lærere, to Diaconer og 168 Medlemmer. Liverpools Green, der havde een Ældste, tre Præster, to Lærere og 78 lemmer, repræsenteredes af Ældste John Taylor.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 301.)

Med dyb Beklagelse saae jeg, at der ikke var Andet for os at gjøre, end at opgive Tanken om at bortføre nogen af disse Oldsager, som vi havde bestemt til vor antiqvariske Spekulation, men imidlertid maatte vi være tilfredse med, at vi selv havde seet dem, og denne Tilfredshed kan Intet berøve os. Vi vendte tilbage til Hytten med uformindsket Interesse, men modløse paa Grund af vort frugtesløse Arbeide.

Vort Reisetøi havde man ikke været istand til at bringe over Floden, men den blaa Pose, som havde voldt mig saa megen Uleilighed, havde man fundet igjen. Jeg havde tilbudt den, der kunde finde den, en Dollar i Belønning, hvorfor Bartolo, den retmæssige Arving til Forpagtningen af Hytten, havde tilbragt Dagen i Floden og fandt Posen ved Bredden, hvor den var bleven indviklet i en Busk. Hans blottede Legeme syntes at glæde sig ved den tilfældige Vaskning, men da Posen, som vi troede indeholdt nogle af Hr. Catherwoods Tegnematerialier, tømtes, kom der kun et Par gamle Støvler ud af den, hvilke imidlertid dog paa denne Tid vare værd deres Vægt i Guld, da de oplivede det synkende Mod hos Hr. Catherwood, som allerede følte sig syg

ved Tanken om at blive angreben af Koldfeber eller Rheumatisme paa Grund af, at han havde staaet i Mudderet hele Dagen. Vore Folk gik hjem, og Francisco havde Ordre til at gaae hen til Don Gregorio for at kjøbe Brød, Mælk, Lys, Flesk og lidt Oxekjød, inden han kom for at arbeide. Døren paa Hytten vendte mod Vest, og Solen gik ned over den mørke Skov, der laa lige over for den, med en Pragt, som jeg endnu aldrig havde seet overtruffen. Om Natten fik vi atter Regn med Torden og Lynild, dog ikke saa heftig som den foregaaende Nat, og om Morgenen var det igjen klart.

Denne Dag var Hr. Catherwood meget heldigere med sin Tegning end tidligere, og strax i Begyndelsen faldt Lyset, just ligesom han havde ønsket det, medens han overvandt enhver Vanskelighed. Hans Forberedelser vare ogsaa beqvemmere, da han havde sine Regnklæder paa og stod paa et Stykke oliet Seilbug, som vi brugte til at lægge over vort Tøi, naar vi reiste. Jeg tilbragte Morgenen med at udsøge endnu et Mindesmærke, bortrydde Træer og gjøre Forberedelser for ham, saa at han kunde aftegne det. Kl. eet kom Augustin for at kalde os til Middagsbordet. Don Miguel havde et lille Jordstykke, der var beplantet med Bønner, hvoraf Augustin tog saamange, som han ønskede. Efter en staaende Regel for Landsbyen for Afbenyttelsen af Æg, tog hver Familie tre eller fire om Dagen; desuden fik vi lidt Kjød, og da vi havde faaet Brød og Mælk fra Plantagen, havde vi det efter Omstændighederne ganske godt. Om Eftermiddagen bleve vi atter kaldte bort af Augustin, der bragte os den Efterretning, at Alcalden var kommen for at aflægge os et Besøg. Da det allerede var nær Aftenen, brøde vi op for den Dag og gik tilbage til Hytten. Vi hilsede paa Alcalden med det sædvanlige Haandtryk, gave ham og hans Ledsagere Cigarer og følte os tilbøielige til at være selskabelige, men hans Velbaarenhed var saa beruset, at han neppe kunde tale. Hans Ledsagere sadde paa Jorden i en Stilling, som bragte os til at tænke paa Araberne. Efter nogle Minuters Forløb reiste Alcalden sig pludselig op, gjorde et Buk, idet han ravede frem og tilbage, og gik, efterfulgt af de Andre, deriblandt ogsaa af Don Miguel. Medens vi spiste til Aften, kom han tilbage igjen, og det var let at see, at han, hans Hustru og Bartolo havde Noget isinde, og, som vi frygtede, angik det os.

Medens vi vare travlt beskjæftigede med vore egne Anliggender, tænkte vi kun lidt over det Indtryk, vor Nærværelse havde gjort paa Landsbyens Beboere. Ikke tilfreds med at have faaet os ud af sit Huus, ønskede Don Gregorio at faae os bort fra denne Egn. Fraseet hans afgjorte Uvillie mod os, havde vi desuden fornærmet ham ved at trække nogle af hans Arbeidsfolk fra ham, idet vi som Fremmede vare nødte til at betale dem en stor Dagløn, og han begyndte at betragte os som sine Modstandere, medens han allevegne sagde, at vi vare nogle mistænkelige Subjekter, — at vi kunde blive Aarsag til Forstyrrelsen af Copans Fred og til at der blev lagt Soldater i Omegnen. Som Bekræftelse paa dette havde to Indianere, der gik igjennem Byen, fortalt, at vi vare undvegne fra et Fængsel, vare blevne forfulgte indtil Grændserne af Honduras af et Detachement paa fire og tyve Soldater under Landaveri, den samme Officeer, der havde arresteret os, og at vi skulde have været skudte, hvis de havde taget os. Alcalden, som havde været beruset hele Tiden siden vor Ankomst dertil, besluttede at besøge os for at tilfredsstille Beboerne og ville tage saadanne Forholdsregler, som Nærværelsen af saa

farlige Personer og Landets Sikkerhed maatte fordre. Men denne hans heltemodige Beslutning blev tilintetgjort formedelst en liden Omstændighed. Vi havde nemlig gjort det til en Regel altid at tage vore Vaaben med os til Ruinerne, og da vi vendte tilbage til Hytten for at modtage hans Besøg, havde enhver af os som sædvanlig et Par Pistoler i Bæltet og et Gevær i Haanden, og vort Udseende forekom Alcalden saa frygteligt, at han blev bange for sin Dristighed — at have tænkt paa endog blot at examinere os, hvorfor han sneg sig bort i al Stilhed.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Prindsesse Dagmars Forlovelse med den russiske Storfyrst-Thronfølger Alexander blev ifølge Bladene offentlig deklareret paa Bernstorff den 23de Juni.

Sverrig. Ifølge et Telegram fra Stockholm til „Snällp." skal der have viist sig Choleratilfælde paa Kanonbaadsflotillen ved Vaxholm.

Fra Krigsskuepladsen. Fra alle Kanter ventede man med spændt Opmærksomhed paa at faae Efterretninger angaaende de første Sammenstød mellem de fjendtlige Armeer. Meddelelser i denne Retning udebleve heller ikke længe, idet der indløb Telegramer baade fra Berlin og Wien angaaende Træfninger, som havde fundet Sted mellem Preusserne og Østerrigerne, men de igjennem Telegraphen meddeelte Efterretninger vare saa modsigende, at det var vanskeligt deraf at udfinde Sandheden, og det har først været efter flere Dages Forløb, man har faaet nogenlunde tilforladelige Meddelelser om Udfaldet af Sammenstødene. Ligesom Preusserne ligefra Begyndelsen viste en forbausende Dristighed, idet de trængte frem fra flere Kanter og saa godt som paa eengang besatte Hannover, Churhessen og Sachsen, medens de næsten samtidig tillige gik ind i Bøhmeu, hvor der laae østerrigske Tropper — et ligesaa mageløst Held have de havt, da de have seiret over Østerrigerne saa godt som overalt i de Træfninger, som have fundet Sted næsten daglig, og i en fjorten Dages Tid have de, om ikke tilintetgjort, saa dog i en væsentlig Grad svækket Østerrigs Modstandskraft. Preussernes betydeligste Seier var et Hovedslag ved Königgrätz, hvor de sloge Østerrigerne tilbage paa alle Punkter. Imidlertid have ogsaa Preusserne lidt store Tab, da deres Modstandere overalt have forsvaret sig med Tapperhed.

Kongen af Hannover havde ikke, som et Telegram berettede, begivet sig til England, men til Armeen, der kort efter blev omringet af Preusserne, og nogle Dage efterat den havde slaaet en Afdeling af disse, blev den tvungen til at kapitulere.

Imod Italienerne have derimod Østerrigerne været heldigere. Den 24de Juni vandt de et Hovedslag ved Custoza, hvor deres Modstandere under den italienske Kon-

ges egen Anførsel bleve slaaede tilbage paa alle Punkter. Siden have Østerrigerne seiret over en Skare Frivillige, der vilde rykke ind i Tyrol.

Der er indtruffen en Begivenhed, hvorved Krigen maaskee turde faae en anden Vending. Østerrig har nemlig afstaaet Venetien til Keiser Napoleon og forlangt hans Mægling. Der underhandles nu om en Vaabenstilstand.

Fra Lybek berettes af 2den Juli. Alle russiske Skibe, som lade her, afgaae med fuld Last af Salpeter og Bly til St. Petersborg.

Nederlandene. Cholera er nu udbrudt i Dordrecht, Gouda, Haag, Leiden, Utrecht, Harlingen og Groeningen. Den hersker desuden i Santander, Antwerpen, Rotterdam, Delfshaven og Amsterdam.

Frankrig. Byen Amiens har, som det hedder i Moniteur af 5te dennes, i nogle Dage været hjemsøgt af en meget heftig Choleraepidemi. De Dødes Antal beløb sig i Søndags og Mandags til 61 og 63 og steg i Tirsdags til 84. Keiserinden reiste i Onsdags Morges hertil for at besøge Hospitalerne og bringe de Syge Hjælp; hun vendte samme Dags Aften tilbage til Paris efter at have modtaget de meest rørende Beviser paa Beboernes Taknemmelighed.

Spanien. Madrid, den 24de Juni. To Batailloner Artilleri med 24 Kanoner have med Pøbelens Hjælp opreist Barrikader; Opstanden var om Aftenen blodig undertrykt af Garnisonen. Underofficererne blandt Oprørerne ere blevne skudte; af Officerer have Ingen taget Deel i Opstanden.

Donaufyrstendømmerne. Bukarest, den 1ste Juli. Igaar Forfølgelse imod Jøderne; deres Tempel ødelagdes, og Jøderne toge deres Tilflugt til det østerrigske Consulat.

Rusland. Orenburg, den 25de Juni. Efter 7 Dages haardnakket Kamp have Russerne indtaget Chodschent i Buchara. Russerne have 100 Døde, Fjendens Tab var stort.

Amerika. Telegraphbureau Havas melder fra Rio af 8de Juni. Brasilianerne have i Forening med Argentinerne vundet en ny Seir over Paraguiterne ved Humaita. De Sidstnævnte mistede 6,000 Mand og meget Krigsmateriel. Et Slag, som den 24de Mai fandt Sted mellem disse Magter, er det største, der endnu har staaet i Sydamerika, da begge Armeer tilsammen udgjorde 50,000 Mand. Paraguayerne begyndte Angrebet, men bleve drevne tilbage med et Tab af 5,000 Mand. Brasilianerne havde 1,000 Mand døde, og deres Allierede havde ligeledes betydelige Tab.

Blandinger.

Duer og elektriske Telegrapher. En Handlende i London, der besøgte Derby-Væddeløbene, tog en Due med sig for at sende Bud hjem om Navnene paa de 3 først vindende Heste. I det Øieblik, Nummerne paa dem heisedes, skrev han dem op paa en Lap Papir, bandt den om Halsen paa Duen og lod den flyve hjem

dermed, hvor dens Ankomst ventedes. Syv Minuter efterat Duen var kommen, indløb et Telegram til hans Nabo med samme Efterretning. Duen havde saaledes bragt Budskabet i en Trediedeel af den Tid, Telegraphen havde brugt. Dette hidrørte imidlertid uden Tvivl fra den Tid, der var medgaaet, inden Telegrammet kunde komme til at afgaae, da der affendtes en Masse Telegrammer. Duen havde tilbagelagt Reisen i 14 Minuter, hvilket med Hensyn til den lige Vei, den tager, udgjør omtrent en engelsk Miil i Minuten.

Gadebelysningen i Paris besørges for Tiden af 29,142 Lygter: 27,495 med Gas-, 1,647 med Olieblus. Den oplyser alle Paris's Omgivelser i en Afstand af over 8 Chilometrer, saa at hele Staden i Frastand seer ud, som om den var omstraalet af en formelig Glorie. Alle Blussene blive tændte paa mindre end en halv Time. Man regner een Minut til hver Lygte. Eet Menneske vilde bruge 20 Dage til at tænde dem alle. De første Lygter i Paris indførtes under Ludvig den Femtende, efter Forslag af Videnskabsacademiet, og de første Gasblus tændtes i 1818 i Passage des Panorama.

Emaillemaling paa Jern. En parisisk Læge, Dr. Brion, der i mange Aar har opholdt sig i England, har opdaget og taget Patent paa et Præparat af Gummielasticum til Emaillemaling paa Jern, som har viist sig fuldkommen uimodtageligt for al Paavirkning af Luft, Syre eller Væde. Det anvendes koldt og i flydende Tilstand og er ligesaa varigt som Oliemaling, og det kan dække saa tyndt, at det Materiale, som beskyttes derved, beholder sit Udseende i de fineste Nuancer. Et sikkrere Bevaringsmiddel mod Rust kan ikke tænkes.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Ældste John Taylor
i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 7de April 1866.
(Fra „Deseret News.")

Det er godt for de Hellige at møde tilsammen; det er godt at anstille Betragtninger over Guds Værk; det er godt at være i Besiddelse af hans Velsignelser, og det er et stort Privilegium at nyde den evige Sandheds Lys og at være befriet fra det Mørke samt den Vildfarelse, Forvirring og Ugudelighed, som i Almindelighed hersker i Verden. Der ere kun Faa iblandt Nationerne, som kunne fatte de Velsignelser, vi nyde, medmindre deres Sind bliver oplyst af den levende Guds Aand, og der er i Sandhed ogsaa forholdsviis Faa iblandt de Hellige, som forstaae deres sande Stilling, og hvilke ret kunne fatte de Velsignelser og Privilegier, de ere i Besiddelse af, thi Menneskene kunne alene begribe det, som de blive oplyste om formedelst den Hellig-Aand, der er bleven meddelt de Hellige ved Haandspaalæggelse og formedelst deres Lydighed til det evige Evangelium. Dersom Menneskene ere i Mørke med Hensyn til nogen af Evangeliets Sandheder, er det fordi de ikke leve efter deres Religion, — fordi de ikke vandre efter det Lys, der er blevet dem givet, — fordi de, som vi allerede have hørt her idag, ikke ere flittige til at bede, ikke modstaae det Onde og ikke klynge sig fast til Sandheden. Evangeliet er bestemt og egnet til at lede os fremad fra Sandhed til Sandhed og fra Kundskab til Kundskab, indtil det Skriftsted opfyldes, som siger, at vi skulle see ligesom vi ere sete, — indtil den Ene ikke behøver at sige til den Anden: „Kjend Herren," thi Alle skulle kjende ham fra den Mindste indtil den Største," — indtil Guds Lys og Kundskab omstraaler Alle, der da skulle bade sig i den evige Sandheds Solskin.

Det er en Velsignelse at have det Privilegium at samles i vor General-Conferrnce, hvor Kirkens Authoriteter kunne træffe sammen fra de forskjellige Dele af Territoriet og fra andre Steder paa Jorden for at lære at kjende Guds Lov, for at udføre de Forretninger, som henhøre

til hans Kirke og Rige, og for at søge at fremme Retfærdighed iblandt Menneskene. Vi kunne ikke tilfulde fatte Storheden af de Velsignelser, vi nyde. Vi indtage en Stilling, som er forskjellig fra ethvert andet Folks. Der gives ikke nogen Nation, ikke nogen Regjering, ikke noget Rige, ikke noget borgerligt, religiøst eller politisk Samfund, der nyde de Velsignelser, som vi ere i Besiddelse af i denne Dag, thi medens Andre famle i Mørket og ere i Uvished med Hensyn til den Stilling, de indtage baade i politisk og religiøs Henseende, ere vi befriede for enhver Tvivl desangaaende.

Vi ere vel bekjendte med vor sande Stilling; vi kjende denne Kirkes og Guds Riges Skjæbne; vi kjende det Forhold, vi staae i baade til Gud og Verden; vi vide, at Herren vil udføre sine Hensigter, og da vi have denne Kundskab, ere vi fuldkommen rolige med Hensyn til det endelige Udfald. Vi vide, at Guds Rige, der er oprettet iblandt os, vil vedblive at tiltage og udstrække sig, indtil det indtager hele Jorden. Vi vide tillige, at alle Menneskenes og Djævlenes Sammenrottelser, Anslag og Rænker ikke ville kunne standse dets Fremadskriden, men ligesom det har begyndt at rulle fremad, vil ogsaa Hurtigheden af dets Fremadskriden tiltage, indtil Guds Hensigter ere opnaaede, og denne Verdens Riger bliver vor Guds og hans Salvedes, da han skal tage Overherredømmet over denne Jord, og ethvert Knæ skal bøie sig for ham og enhver Tunge bekjende hans Navn. Derfor skjælve vi ikke, nære ingen Frygt, ingen Ængstlighed eller Bekymring for Udfaldet. Alt, hvad vi have at bekymre os om i denne Henseende, er, at vi som enkelte Individer og et samlet Folk opfylde vore Pligter, — at vi kunne holde os rene og ubesmittede i Guds Øine, — at vi ære vort Præstedømme og hellige Kald, og at vi følge et saadant Livsløb, at vi altid kunne være værdige til at modtage vor himmelske Faders Bifaldssmiil, og da behøve vi ikke at bekymre os om Udfaldet, thi vi vide, hvorledes det vil blive.

Vi have ikke noget af de mange Religionssamfund, der existere, at takke for den Stilling, hvori vi befinde os, eller for den Kundskab, vi ere i Besiddelse af. Vi behøve ikke at udlede vor Myndighed hverken fra Pavedømmet eller fra noget af de andre Religionspartier; vi bekymre os ikke om noget af dem. Ei heller behøve vi at gaae til den romerske eller græske Kirke for at undersøge om vi have Ret eller Uret, eller for at udfinde, hvorfra vor Religion har sin Oprindelse og om den er bygget paa den rette Grundvold eller ikke. Der er ikke nogen Nødvendighed for, at vi skulde undersøge den jødiske eller andre Folkeslags Historie for at komme til Vished angaaende denne Sag. Vi have ikke Skoler, Akademier, Collegier, theologiske Systemer eller nogen af de hedenske Nationer Noget at takke for; der gives ikke noget Folk eller Rige, ikke nogen Regjering, ikke nogen religiøs eller politisk Authoritet af jordisk Oprindelse, som vi behøve at henvende os til angaaende denne Sag. Vi anerkjende ikke nogen af dem, gjøre ikke Paastand paa at have Noget tilfælles med dem; vi ere ikke af dem eller have modtaget de Grundsætninger, vi lære, fra dem, og følgelig ere vi for saavidt fuldkommen uafhængige af dem. Vor Religion er kommen fra Gud; den blev aabenbaret fra de høie Himle! den er det evige Evangelium, som Johannes saae en Engel bringe til Jorden for at blive prædiket for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, raabende med høi Røst: „Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen."

Gud er altsaa Ophav til vor Reli-

gion; han har aabenbaret den fra Himmelen. Han har i dette Øiemed sendt sine hellige Engle, som overgav Evangeliet til Joseph og Andre. Da nu dette saaledes er blevet gjengivet, har Herren ladet det udgaae til hele Verden, og de Mænd, som have bragt dette Evangelium til os, have modtaget det formedelst directe Aabenbaring fra Gud og have erholdt deres Myndighed fra ham. Dersom Gud ikke har talet, — dersom Himlene ikke ere blevne aabnede, — dersom Guds Engle ikke have viist sig, da have vi ingen Religion, men det Hele er blot en Farce; thi, som vi allerede før have sagt, gjøre vi ikke Fordring paa at have noget Slægtskab til Verden eller at have Noget med den at skaffe med Hensyn til vor Religion, og Gud forbyde, at vi nogensinde skulde, — vi ønske det ikke. Dette er altsaa den Grund, vi bygge paa, og det Forhold, vi staae i til Gud, thi det er hans Værk, vi ere beskjæftigede med. Dersom han i de sidste Dage har anbetroet nogen Myndighed til Menneskeslægten, ere vi i Besiddelse af samme, men hvis han ikke har, da have vi ingen Myndighed, ikke nogen sand Religion, ei heller noget sandt Haab. Jeg skal ikke i denne Formiddag opholde mig længe angaaende dette Emne. Alt, hvad jeg kan sige Eder, er, hvad Paulus i sin Tid sagde: „I ere hans Vidner om disse Ting, og saa er den Hellig-Aand, hvilken Gud har givet alle dem, som ham lyde."

Brødre, er Eders Religion sand, og vide I det? (Der lød Ja fra flere Stemmer.) Ja, I vide det, og det er skrevet i Eders Hjerter med uudslettelige Bogstaver, som Ingen kan borttage. Vi ere levende Vidner om Sandheden og de Aabenbaringer, hvilke Gud har givet i disse sidste Dage. Vi bekymre os derfor ikke om, hvad Verden vil gjøre imod os, thi Nationerne ville sønderbrydes og Throner omstyrtes, ligesom det er skrevet i de hellige Skrifter. De jordiske Riger kunne opløses, Folkeslagene sønderbrydes, Krig, Pest og Hungersnød hærje Landene, det er ikke vor Sag, — Nationerne ere ikke i vor, men i Guds Haand. Sekterere kunne kives og stride og leve i Uenighed, Uvished og Tvivl angaaende deres Religion, men det vedkommer ikke os, — det er ganske deres egen Sag. Om der for hele den religiøse og politiske Verdens Vedkommende blev skrevet: „Mene, Mene, Tekel, Upharsin; Du er veiet i Vægtskaalen og funden for let," — hvad angik det os? Det var ikke vor Sag. Vi ere ikke forenede med Nationerne, have ikke Noget tilfælles med dem, og ei heller have de Noget, som vi kunne søge at understøtte. Med Hensyn til alt dette ere vi fuldkommen rolige. Om Krige ødelægge Landene, — om der hersker Splid og Forvirring iblandt de forskjellige Religionspartier, og om de fremture i deres Daarskaber, er det ikke vor Sag. Paven kan skjælve paa sin Throne og frygte for, at ikke Frankrig eller nogen af de andre Magter ville hjælpe ham, det angaaer ikke os, vi ere fuldkommen rolige; Alt er ret med os, thi vi ere i Guds Haand, og det er hans Sag at bære Omsorg for sine Hellige.

Ville vore Fjender forsøge at gjøre os Skade? Ja, det have de altid prøvet paa, og vi skylde ikke dem Noget for de Goder, vi nyde. Er der et Menneske, som nogensinde har hjulpet os i religiøse Anliggender? Hvem i denne Verden have vi Noget at takke for? Gives der noget Religionssamfund, som vi skylde Noget for de Grundsætninger og den Kundskab, vi ere i Besiddelse af? Nei, der gives ikke et eneste. Findes der nogen Præst i Christenheden, der i mindste Maade har hjulpet os fremad paa vor religiøse Bane? Nei. Have vi Nogen at takke for den

politiske Stilling, vi indtage? Nei, visselig ikke. Hvem er der, som har hjulpet os? Der har endnu aldrig været noget Menneske, som nogensinde har vovet at forsvare vore Grundsætninger og Rettigheder i de lovgivende Forsamlinger hverken i dette eller noget andet Land; der har aldrig været Nogen, som har havt Mod og Sandhedskjærlighed eller været retskaffen og uafhængig nok til at gjøre det; man vover det ikke, fordi det ikke er populært. Men vi vove selv at forsvare vore Grundsætninger, og Gud vover at hjælpe os. Vi have vor himmelske Fader at takke for den Fred og de Velsignelser, vi nyde, men vi skylde ikke nogen Magt, Regjering eller nogen religiøs eller politisk Authoritet paa hele Jordens Overflade Noget derfor, medmindre det skulde være fordi, at man ved Forfølgelser har bidraget til at forøge den indbyrdes Enighed iblandt os; det er det Hele, og vi takke ikke vore Forfølgere derfor, thi de have ikke gjort det med deres gode Villie. Dersom vore Fjenders Løgne skulle bidrage til Udspredelsen af Sandheden, er Alt ret; de ville vedblive at lyve, fordi de ere af Djævelen, og hans Værk ville de gjøre; han var en Løgner fra Begyndelsen, — han er Løgnens Fader, og de ere hans Børn. Derfor ere vi fuldkommen rolige med Hensyn til alt dette.

Brødre og Søstre, lader os leve saaledes, at vi kunne sikkre os Guds Bifald, at vi, hans Repræsentanter paa Jorden, kunne ære vort Kald, forherlige hans Navn og bevare os selv rene og ubesmittede til Enden, saa at vi kunne blive frelste i hans celestiale Rige tilligemed alle dem, som ere os kjære og dyrebare. Amen.

Nogle bestemte Kjendsgjerninger angaaende det døde Hav.

(Fra „the Jewish Chronicle.")

(Sluttet fra Side 296.)

Grev Bertou, som besøgte disse Egne i April 1835, skriver saaledes: „Jeg mangler aldeles Ord til at udtrykke mine Følelser angaaende det, jeg saae igaar. Jeg har reist over Alperne, Pyrenæerne og mange andre Bjerge; jeg har seet Lande, over hvilke den Almægtiges Forbandelse har hvilet, Moabs Sletter og Ammons Land, men hidindtil havde jeg aldrig seet Noget, som kunde sammenlignes med Bjergene ved den sydlige Ende af det døde Hav. Her er Alt øde, og det i den Grad, at det er umuligt at beskrive det; man maa see det med sine egne Øine for at kunne fatte det. I dette mærkværdige og høitidelige Øde, hvor Naturen et blottet for al Plantevæxt og ethvert levende Væsen, er Mennesket blot som et Støvgran, Alt rundt omkring er indhyllet i Dødens Stilhed; der er ikke en Fugl og ikke engang et Insekt at see. Naar vore Kameler gik deres sædvanlige Gang, hørtes en dump Lyd, ligesom om Jorden var huul under deres Fødder. Denne Lyd ledsagedes undertiden af Kameeldriverens eensformige Sang, men han standsede flere Gange, som om han frygtede for at vække Naturen til Liv. Tre Beduiner gik foran

os for at undersøge Veien, thi vi frygtede for at støde paa Arabere, som kunde være Fjender til vor Stamme. Solen skjulte sig bag tykke Skyer, og syntes ligesom at være uvillig til at skinne paa det Land, der var forbandet af den Almægtige. Vi saae Spor efter flere Ulve. Alt syntes at forene sig for at forøge Landskabets Ærefrygt indgydende og høitidelige Storhed." (Det kongelige geographiske Selskabs Journal i England, 9de Bind, Pag. 280.)

Selv M. de Saucy, hvis Bemærkninger om de Gamles Traditioner ere altfor sammentrængte, havde ogsaa, da han først naaede disse Kyster, Leilighed til at være Dienvidne til et Syn, der overbeviste ham og hans Reisefæller om, at de befandt sig i en Egn, der udmærkede sig ved en usædvanlig Tomhed og Stilhed. Vi kunne blot anføre nogle Sætninger af hans Beretning. Han skriver: „Da vi vare naaede til et Punkt, der laa høit nok over det døde Havs Overflade, bleve vi Dienvidner til et Syn, som kun Faa kunne vente at faae see to Gange i deres Liv, og vi ville her fremstille en kortfattet Skildring af samme. Vi kunne gjerne sige, at vi saae et Optrin, som sammenligningsviis faa Dødelige have seet, og vi kunne endnu føle det Indtryk, som dette Skue, hvilket vi betragtede med spændt Opmærksomhed, gjorde paa os. Da vi først begyndte at bestige Skraaningerne, dalede de sorte Skyer ned over det døde Hav, idet de dreves frem af Vestenvinden og foer lige over vore Hoveder og „Djebel Esdoum" i Retning med „Nor-Safieh," men da de atter hævede sig og foer videre langsmed Moabs Bjerge, laa Udsigten atter aaben for vort Blik, saa at vi kunde see over den udstrakte Vandflade, der lignede en uhyre Blyplade. Lidt efter lidt, eftersom Vestenvinden drev Skyerne frem, klarede det op, og den vestlige Himmel blev atter smuk og straalende. For et Dieblik kastede den dalende Sol sine gjennemtrængende Straalen over Canaans Bjerge ind i Moab, hvis høiere Dele saae ud, ligesom de ganske vare indhyllede i Flammer, medens disse Ærefrygt bydende Bjerge ved Foden vare saa sorte som Blæk. Over os var den mørke, overtrukne Himmel, neden for os laa Søen lig en blygraa Metalplade; rundt omkring os havde vi Ørkenen, hvor der herskede den dybeste Stilhed; langt mod Vesten havde vi en klar, skyfri Himmel, hvis Sol kastede sine Straaler over et velsignet Land, medens vi syntes, vi vare ifærd med at flygte bort fra en Egn, der for evigt var forbandet.

Det er umuligt at beskrive denne Scene, hvilken man selv maa have seet for tilfulde at kunne danne sig et Begreb om den. Endskjøndt vore Beduiner ere vante til de meest storartede Naturscener, bleve dog selv de rystede ved dette Syn, af hvilket vi bleve fuldkommen overvældede. „See, mine Herrer, see," udbrøde de, „Allah straffer Sodoma," og de havde Ret. Det skrækkelige Syn, som Loth var Vidne til fra næsten den samme Plet, hvor vi nu stode, maa have havt en slaaende Lighed med det storartede Skuespil, som vi netop havde været begunstigede med at see."

Medens disse Uddrag maae bidrage meget til at retfærdiggjøre Reisende af en levende Indbildningskraft, og hvilke have levet i en overtroisk Tidsalder, fra de Beskyldninger, man har fremført imod dem for Overdrivelser, lede de ogsaa vore Tanker hen paa den Kathastrophe, som har gjort disse Egne saa uforlignelig interessante.

De Beretninger, som ere opbevarede i første Mose Bog angaaende denne Egn før og efter Ødelæggelsen af Stæderne paa Sletten, ville vi nu skjænke vor Op-

mærksomhed for at undersøge om de stemme overeens med de virkelige Kjendsgjerninger eller ikke.

Den første Underretning, vi have om denne mærkværdige Egn, forekommer i 1ste Mose Bog 13, 10., hvor den kaldes „Jordans Slette," der var vandrig overalt, lig Herrens Have og Ægypti Land. Dette kunde fremkalde Spørgsmaal om hvilket Løb Floden Jordan, der nu gaaer mod Syd og løber ud i det døde Hav, dengang havde. Da den berømte Reisende Burckhardt undersøgte Edom, fandt han en viid Dal, El Araba, der strakte sig fra den østlige Arm af det røde Hav til den sydlige Ende af Asphaltsøen. Han gjorde derfor den Slutning, at Floden Jordan engang har løbet mellem Canaans og Moabs Bjerge og at den videre har fortsat sit Løb gjennem denne Dal, indtil den har udmundet i Havbugten Bar-el-Akabah, den østlige Arm af det røde Hav, medens det Sted, hvor nu det døde Hav findes, dengang var en frugtbar Slette. Oberst Leake bifalder i sin Fortale til „Burckhardts Reiser" denne Slutning, da den bekræfter Sandheden af den voldsomme vulkanske Rystelse, som beskrives i det 19de Capitel i 1ste Mose Bog, ved hvilken Katastrophe Flodens Løb afbrødes, medens den frugtbare Slette, hvorpaa Stæderne Adma, Zebuim, Sodoma og Gomorrah laae, forvandledes deels til en Sø, (det døde Hav) og deels til en gold og øde Sandørken."

Denne Theori, der vel som saadan er meget tiltrækkende og har saa stor Rimelighed for sig, at mange Videnskabsmænd have givet den deres Bifald, er imidlertid bleven beviist at være aldeles uholdbar. Grev de Bertou, der har gjennemkrydset „El Araba" i enhver Retning, har forvisset sig om, at det røde Hav ligger meget høiere end Asphaltsøen og Jordan-Sletten i det Hele taget, og følgelig har nævnte Flod aldrig kunnet løbe ud i Havbugten ved Akabah. Desuden fandt han, at alle Vandløb i Syd for det døde Hav ikke toge en sydlig Retning mod Havbugten, men løbe mod Nord til nævnte Sø. Hr. W. R. Hamilton henviste til disse Opdagelser i sin Aarsberetning for 1839 til det kongelige geographiske Selskab; han siger: „Vi have en tilfredsstillende Oplysning paa den Opgave, om Vandet i det døde Hav nogensinde kunde have løbet ud i Bugten ved Akabah. M. de Bertou har viist, at der er en Bjergstrækning, som danner Grændsen af den Dal, man kalder El Ghor. Denne Forhøining adskiller de Vandløb, som gaae mod Nord til det døde Hav, fra dem, der løbe mod Syd til Havbugten, og er beliggende mellem disse to Hav, dog længst borte fra førstnævnte."

Bønnen er den Vinge, paa hvilken Sjælen hæver sig mod Himmelen, og alvorlige Betragtninger det Øie, hvormed vi see Gud.

Nutidens Religionssystemer.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 311.)

Første Capitel.

Den almindelige Tro paa de hellige Skrifter.

I det foregaaende Stykke under ovennævnte Titel har jeg bestræbt mig for i Korthed at vise, at Nutidens Religionsbekjendelser ere ganske afvigende fra den oprindelige Saliggjørelsesplan, som Gud har fastsat, ligesom jeg ogsaa tildeels har paapeget de sørgelige Følger af denne Afvigelse, der har foraarsaget saa megen Splid, Strid og Forvirring iblandt Menneskene, hvilket jeg nu vil søge at udvikle videre. Lactantius bemærker i sine Forelæsninger: „Der gives Troesbekjendelser, som formedelst Traditionen ere blevne overantvordede til Menneskene fra deres Forfædre; de holde ikke alene fast ved dem, men forsvare dem endog med den største Haardnakkenhed uden at undersøge af hvad Slags de ere, idet de stole paa, at de ere prøvede og sande blot af den Grund, at deres Ældste have overleveret dem, og formedelst deres Ælde har man vant sig til at betagte dem med saa stor Ærbødighed, at det ansees som en Forbrydelse at nære den ringeste Tvivl om dem." Man vilde maaskee beskylde os for Ukjærlighed og Bedrageri, dersom vi vilde anvende disse Ord paa Nutidens Christenhed, og man kunde svare os, at en saadan Tro kun var almindelig i de Dage, da Menneskene holdtes i aandelig Trældom formedelst Despotisme og Tyranni, men at ethvert Spor af Saadant nu for længe siden er forsvundet i denne oplyste Tidsalder, hvor almindelig religiøs og politisk Frihed er herskende iblandt Nationerne. Men man kan selv i denne tilsyneladende Frihedens Tid, som man praler saa meget af, let opdage, at de forskjellige Religionssamfund ligesaa meget nu som i Luthers og Melanchtons Dage forlange, at man skal vise en blind Tro og Lydighed til deres Troesbekjendelser. Vi kunne for Exempel betragte Menneskenes Tro med Hensyn til den hellige Skrifts guddommelige Troværdighed og Inspiration. Baade Protestanterne og Katholikerne grunde deres Tro paa denne hellige Bog; fra den udlede de deres Læresætninger, og paastaae, at de ved Hjælp af den ere istand til at anføre tilforladelige og uomstødelige Grunde for det Haab, der er i dem. Vi vove at paastaae, at om dette Slags Bibeltroende bleve opfordrede til at gjøre Rede for de Grunde, de have for deres Tro paa Bibelen, vilde de ni Tiendedele ikke være istand dertil, og selv de, som foregive, at de have undersøgt dens Sandheder, benytte sig af en besynderlig Beviisførelse. John Milton, Erkebiskop Usher, og mange Andre, der med den største Omhu have skrevet Afhandlinger om Bibelen baade med Hensyn til den historiske og dogmatiske Deel, have lagt en Tvivlraadighed og Usikkerhed for Dagen, ved hvilken de have paadraget sig deres Modstanderes og de Vantroes Haan og Foragt. Endskjøndt Milton var en for sin og vor Tid sjelden frisindet Mand, har han dog i sin berømte theologiske Afhandling, kaldet „den christilige Lære," lagt flere sørgelige Vildfarelser for Dagen. Han siger, idet han taler om Guddommen

„Lader os tage Fornuften fangen angaaende hellige Ting og ganske følge den hellige Skrift," det vil selvfolgelig sige, saaledes som den bliver fortolket af uinspirerede Mænd. Naar han taler om den hellige Skrift, siger han videre: „Angaaende vor Tro paa de hellige Skrifter, da gaaer denne ud fra en almindelig Tro paa deres Ægthed og er grundet paa Vidnesbyrd enten af den synlige Kirke eller paa de Manuskripter, som vi endnu have tilbage. Paa den anden Side bekræftes efterhaanden Kirkens Retmæssighed og Ægtheden af de forskjellige Bøger, som indeholdes i Manuskripterne, ved en indre Overbeviisning, grundet paa Skriftens eenstemmige Vidnesbyrd, som et Hele betragtet. Ligesom Samaritanerne troede paa Christus først formedelst Qvindens Ord og dernæst, og det meget mere, formedelst hans egne, saaledes gjøre vi med Hensyn til den hellige Skrift. Først troe vi paa den formedelst Kirkens Vidnesbyrd, men dernæst troe vi paa den for dens egen Skyld, og det endog langt mere, da den er Guds Ord, og derpaa troe vi paa Kirken formedelst Skriftens Vidnesbyrd." Ifølge denne Beviisførelse maae vi altsaa troe, at et Kirkesamfund er af guddommelig Oprindelse, fordi det udleder sine Læresætninger fra den hellige Skrift, og fordi vi troe paa Kirkens Guddommelighed, maae vi altsaa tillige troe paa Skriftens Ægthed. En saadan Beviisførelse kunde ogsaa Mohamedanerne anvende paa Koranen, og Bramineren og Budhaisten paa deres hellige Skrifter. Men man kunde maaskee indvende, at dette ikke er Maaden, hvorpaa man nu i vore Dage bliver lært at troe paa Bibelen. Lærdom og Philosophi have aabnet en ny og vid Mark for dem, der søge at finde Sandheden, — de videnskabelige Opdagelser ere saa store og derhos saa nøie overeensstemmende med Skriften, at det nu vilde være et stort Vidunder, om der skulde findes Nogen, som ikke troede den. Hertil ville vi igjen svare, at om saa er, da synes det besynderligt, at de videnskabelige Theorier og Religionen ere hinanden i mange Tilfælde stik modsatte, istedetfor at de ifølge ovenstaaende Paastand burde staae i den nøieste Samklang med hinanden. Hvad vilde vi vel tænke, dersom de Mænd, der beklæde høie Embeder i Statskirken i de forskjellige Lande, skulde udstødes af Kirkens Skjød, fordi de paa Grund af den tiltagne Oplysning og Videnskabelighed ikke ubetinget vilde bifalde ethvert Ord, der er skrevet i Bibelen, uden først at undersøge den? De Mænd, som have paataget sig at være „Sjælesørgere," og hvilke foregive at have nøie undersøgt den hellige Skrifts Lærdomme, forlede som oftest Medlemmerne af deres Menigheder til uden den ringeste Undersøgelse at troe Alt, hvad der bliver dem lært, medens Enhver, som i mindste Maade vil prøve paa at bringe det skrevne Ord til at stemme overeens med den synlige Skabelse, behandles som en Kjætter. Saadanne synes at tillægge enhver Linie og ethvert Bogstav af det „skrevne Ord" en fuldkommen Ufeilbarlighed, uanseet igjennem hvormange Hænder det er gaaet eller hvormange Gange og hvormeget det er blevet forandret og forvandsket af uinspirerede Oversættere.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Sand Lyksalighed.

Hvori bestaaer sand Lyksalighed? Dette er et Spørgsmaal, om hvilket Menneskene have meget forskjellige Meninger. Alle ønske at blive lykkelige. Den eneste sikkre Maade, paa hvilken vi kunne bedømme Menneskenes Anskuelser med Hensyn til Lyksalighed, er at give Agt paa deres Vandel. Vi have fuldkommen Handlefrihed, — Enhver kan selv vælge det Livsløb, hvormed han troer at kunne blive meest lykkelig. De Fattige slide og slæbe for at forskaffe sig de nødvendige Midler til Livets Ophold, fordi de føle sig lykkeligere ved at forlænge deres Tilværelse her paa Jorden end ved at omkomme af Hunger. De Rige søge at forøge deres Formue, fordi de antage, at deres Lyksalighed vil tiltage i samme Forhold, som deres Rigdom forøges. Den ærgjærrige Politiker søger sin Lykke i Opnaaelsen af en fremragende Stilling i Samfundet, Krigeren ved at lære at kjende de virksomste Midler til at myrde sine Medmennesker, medens Drankeren, Tyven, Røveren og Hoerkarlen enhver paa sin Maade stræber at opnaae det, som han anseer for det største Gode, og søger sin høieste Lyksalighed i Dieblikkets Nydelser. Disse forskjellige Anskuelser om Lyksalighed vise sig saavel hos Nationer som hos Folk, og denne Higen og Tragten har været almindelig i enhver Tidsalder lige siden Begyndelsen og vil fremdeles blive det i tilkommende Tider. Denne Attraa efter Lyksalighed synes at være den fornemste Drivefjeder og Hovedkilden til alle Menneskets Handlinger saavel onde som gode.

Den store Hob iblandt Menneskeslægten har søgt sin Lyksalighed i at gjøre Ondt, men den er aldrig opnaaet ved Ugudelighed. Synd og Elendighed gaae Haand i Haand med hinanden; de ere Uhyrer, der ere fødte som Tvillinger af Faldet; de ere uadskillelige og ville komme til at ende i Helvede.

Den sande Lyksalighed bestaaer i Retfærdighed, der er grundet paa Lydighed til Guds Ord og til det Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. Saavidt man følger Retfærdighedens Fordringer, saavidt er man ogsaa lykkelig. Den, som lever paa en Tid, da Gud taler, maa adlyde for at opnaae dette Gode; dersom Gud sender et Budskab om sit Evangelium, maa han annamme det. At forsømme dette er Ugudelighed, — Følgen deraf er Elendighed, og denne vil vedvare, saalænge Mennesket er ulydigt mod sin himmelske Fader. For Exempel: Gud har nu formedelst hellige Engles Sendelse aabenbaret en ny Uddeling og befalet sine Tjenere at kundgjøre dette iblandt Nationerne. Den, der forkaster et saa stort Budskab, forkaster det eneste Middel, ved hvilket han kunde opnaae Lyksalighed; Guds Aand unddrages ham mere og mere, og hans Elendighed vil tiltage i samme Forhold, som denne forlader ham, og naar Aanden ophører at arbeide med ham, modnes han til Fordærvelse og Elendighed baade i denne og den tilkommende Verden. Der er ingen Mulighed for de Ulydige at undflye, — der gives ikke noget andet Middel til at tilfredsstille den indre paamindende Stemme; han kan vende sig, hvor

han vil, saa flygter dog Lyksaligheden fra ham; ingen anden Religion formaaer at lindre hans Hjertesqvaler, — der findes ingen lægende Balsam for hans syndbetyngede Sjæl. Hans Synder hvile paa ham utilgivne, medens Retfærdigheden fordrer sit Krav, fordi han har forkastet det evige Evangelium, det himmelsendte Budskab. Saaledes vil den, som har søgt sin høieste Glæde i at gjøre Ondt, ynkeligen omkomme i sine Synder.

Derimod vil den, der omvender sig og modtager de glædelige Tidender, som ere sendte fra Himmelen, finde Naade hos Gud, faae Tilgivelse for sine forrige Synder og modtage den Hellig Aands Gave, hvorved han vil opnaae sand Lyksalighed allerede i dette Liv, og dersom han vedbliver at følge ethvert Raad, der gives af Guds Tjenere, og adlyder alle Guds Befalinger, vil hans Glæde forøges Dag for Dag, indtil han bliver herliggjort og ophøiet i vor himmelske Faders evige Rige. Den, der meest beflitter sig paa Retfærdighed, er den Lykkeligste. Det er af denne Grund, at de Sidstedages Hellige ere lykkeligere end noget andet Folk paa Jorden; de ere det eneste Folk, som har lyttet til Guds Tjeneres Røst og annammet Evangeliet; de udgjøre den eneste sande og levende Kirke paa Jorden; de ere fødte af Gud og besjælede af Sandhedens Aand; de ere det eneste Folk, som er kommet ind paa den himmelske og hellige Sti, der fører til den sande Lyksalighed.

Freden er flygtet fra de Ugudeliges Boliger og har valgt sit Opholdsted iblandt de Retfærdige. Syndere i Zion begynde at skjælve, og Frygt har betaget Hykleren; skrækkelige Krige begynde at ryste store og mægtige Nationer fra Grundvolden af; Skræk betager dem, der beklæde høie Stillinger; Keisere, Konger og mægtige Monarker skjælve paa deres Throner, medens Nationerne ere grebne af Frygt og Engstelse for de Straffedømme og Ødelæggelser, der ere forudsagte af Guds Tjenere. Den sande Lyksalighed er flygtet; Cholera, Qvægpest, Hungersnød, Krig og Blodsudgydelse udbrede Elendighed, Nød og Jammer iblandt Menneskene for deres Gjenstridighed og Overtrædelser, og fordi de have forkastet det Budskab, som var sendt til deres Frelse.

Men Zion er lykkelig; dens Børn trives, og den Dag er ikke fjern, „da der ikke mere skal høres Vold i dens Land eller Ødelæggelse og Forstyrrelse i dens Landemærker". Men den „skal kalde sine Mure Salighed og sine Porte Lov". „Fryd og Glæde skal findes i den, samt Taksigelse og Lovsangs Lyd." Dette er den rene, celestiale, himmelske Lyksalighed, som aldrig skal faae nogen Ende.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 316.)

Ældste Joseph Fielding oplæste Beretningerne fra Thornley Conference. Chaighley og Thornley Grene, der havde tre Ældste, to Præster, een Lærer, een Diacon og 30 Medlemmer, repræsenteredes af Ældste W. Kay; Ribchesters Green med to Ældste, een Lærer og 22 Medlemmer, af Ældste Francis Clark; Waddington Green med to Præster, to Lærere, een Diacon og 58 Medlemmer, af John

Ellison; Clitheroe Green med een Ældste, tre Præster, en Lærer og 35 Medlemmer, af Broder Lofthouse; Chatburn Green med to Ældste, to Præster, to Lærere og 91 Medlemmer, af Ældste John Bond; Downham Green med een Præst og 25 Medlemmer, af John Spencer; Grindleton Green med een Præst og fem Medlemmer, af Ældste Joseph Fielding; Whitmore Green med tre Medlemmer, af J. Spencer; Burnley Green med een Ældste, een Præst, een Lærer og 27 Medlemmer, af Ældste H. C. Kimball, og Blackburn Green med en Ældste og 17 Medlemmer, af Samme. Ældste Reaben Hedlock oplæste Beretningerne fra Paisley Conference i Skotland, der talte sex Ældste, fem Præster, tre Lærere, to Diaconer og 106 Medlemmer. Alston Green med to Ældste, to Præster, to Lærere og 36 Medlemmer repræsenteredes af Ældste John Sanders; Bramtons Green med een Ældste, een Præst og 36 Medlemmer, af Samme; Longtons Green med to Ældste, fire Præster, to Lærere og 54 Medlemmer, af Ældste Bradshaw; Penwortham Green med 4 Ældste, een Præst, een Lærer, een Diacon og 77 Medlemmer, af Ældste P. Melling; Whittle Green med een Ældste, fire Præster og 16 Medlemmer, af Ældste Richard Withnall; Southport Green med een Ældste, to Diaconer og 19 Medlemmer, af R. Mc Bride; Daubers Lane og Ecclestons Green med een Præst, tre Lærere og 42 Medlemmer, af Ældste Richard Withnall; Hunters Hill Green med een Ældste, een Præst, een Lærer og 26 Medlemmer, af Richard Benson; Boltons Green med een Ældste, to Præster, to Lærere og 61 Medlemmer, af Ældste D. Wilding; Bury og Eltons Green med 12 Medlemmer, af Samme; Ratcliffs Green med 11 Medlemmer, af Ældste Amos Fielding; Bedfords Green, repræsenteret af Ældste Willard Richards, havde een Ældste, een Præst og 40 Medlemmer; Stockport Green, repræsenteret af Ældste M. Littlewood, talte 2 Ældste, een Præst, to Lærere, een Diacon og 85 Medlemmer; Duckinfields, repræsenteret af Ældste Henry Rogle, havde een Ældste, een Præst og 41 Medlemmer; Macclesfields Green, repræsenteret af Samuel Heath, havde to Præster og 14 Medlemmer; Middlewich Green, repræsenteret af Samme, havde en Præst, een Lærer, een Diacon og tyve Medlemmer; Plovers Green, repræsenteret af Samme, havde een Præst, een Diacon og 24 Medlemmer; Northwich Green, repræsenteret af William Perry, havde een Præst og fjorten Medlemmer; Altrinchams Green, repræsenteret af Samme, havde een Lærer og fem Medlemmer; Whitfield Green med een Præst og fjorten Medlemmer, repræsenteredes af Walker Johnson; Pendleburg Green med een Præst, een Lærer og 13 Medlemmer, af Ældste William Clayton; Eccles Green med fem Medlemmer, af Samme, og West Promwich Green, repræsenteret af Ældste Theodor Tarley, havde een Præst, een Lærer og 16 Medlemmer.

Efterat de Ældste vare blevne færdige med at aflægge Rapporter, fremlagde Præsidenten den nye Psalmebog, og efterat der vare fremsatte nogle passende Bemærkninger af ham, Ældste Young og Thomas Kington, spurgte han de Tilstedeværende, om de vare tilfredse med Udvalget af Psalmerne, og om de vilde antage Sangbogen. Hele Forsamlingen tilkjendegav strax sit eenstemmige Bifald.

Thomas Kington, Alfred Cordon og Thomas Smith bleve ved et eenstemmigt Votum ordinerede til Overpræster; John Albison, John Blezzard, William Berry, John Sanders, John Parkinson, James Worsley og John Allen til Ældste,

samt Joseph Slinger, George Walker, John Smith, Robert Williams, William Black, John Melling og John Swindlehurst til Præster.

Derpaa opfordrede Ældste B. Young dem af Præstedømmet til at fremstaae, der vare i saadanne Omstændigheder, at de ganske kunde opoffre sig til Tjenesten og vare villige dertil. Da fremstillede Følgende sig, hvis Navne bleve optegnede, nemlig: Af det omreisende Høiraad: B. Young, H. C. Kimball, John Taylor, Wilford Woodruff, Willard Richards og George A. Smith; iblandt de andre Grader af Præstedømmet: William Clayton, Reuben Hedlock, Hiram Clark, Theodore Tarley, Joseph Fielding, Thomas Richardson, Amos Fielding, John Parkinson, John Wych, John Needham, Henry Royle, John Blezzard, D. Wilding, Charles Price, Joseph Knowles, Wm. Kay, Samuel Heath, Wm. Parr, R. Mc Bride og James Morgan.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Kimball, at Ældste P. Melling bestikkes til at præsidere over følgende Grene, nemlig: Preston, Longton, Penwortham, North Meols og Southport; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Ældste Whitnall bestikkes til at præsidere over Whittle, Daubers Lane, Charley, Hunters Hill og Euxtonburghs Grene; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assieret af Young, at Ældste Thomas Smith overtager Præsidiet over Clitheroe, Chatburn, Downham, Chaighley, Grindleton, Whitmore, Burnley, Blackburn, Ribchester og Thornleys Grene; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at Præsident Fielding og hans Raadgivere løses fra Præsidentskabet for at faae mere Tid til at arbeide i Evangeliets Tjeneste i en videre udstrakt Virkekreds — og at deres Arbeide antages; vedtaget.

Ældste Young og Richards ordinerede derpaa dem, som vare blevne bestikkede til de forskjellige Embeder, hvorefter Forhandlingerne bleve oplæste og vedtagne.

Conferencen sluttedes derpaa til den 6te October næstkommende for da at afholdes i Tommermandshallen i Manchester Kl. 10 Formiddag.

Tisdag den 7de.

Ifølge foregaaende Bestemmelse blev et Generalraad afholdt i Raadsværelset i „Stjernens" Contoir i Manchester den 7de Juli 1840. Efterat Forsamlingen var bleven aabnet med Bøn af Ældste Kimball, gjorde Ældste Young nogle Bemærkninger angaaende dem, som frivilligen havde helliget sig ganske til Evangeliets Tjeneste. Derpaa blev der foreslaaet og vedtaget, at Brødrene William Kay og Thomas Richardson gaae til Herefordshire for at arbeide der i Egnen i Forening med Ældste Kington; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Brødrene Hiram Clark og Joseph Knowles gaae med Hedlock til Skotland; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Broder Joseph Fielding gaaer til Bedford; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Kimball, at Brødrene Amos Fielding og John Wych gaae til Newcastle upon Tyne; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Kimbal og assisteret af Ældste Woodruff, at Broder David Wilding gaaer til Garway i Herefordshire; vedtaget.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 318.)

Saasnart de havde naaet Skoven, bebreidede hans Ledsagere ham, fordi han ikke havde udført sin Hensigt, men han svarede dem ærgerlig, at han ikke vilde have Noget at skaffe med Mænd, der vare saaledes bevæbnede, som vi vare. Bestyrtede ved Tanken om den Skræk, som vor Nærværelse havde vakt, raadede vi Don Miguel til at sige Alcalden og Landsbyboerne, at de gjorde rettest i at holde sig borte fra os og lade os være i Fred. Don Miguel gjorde et frygsomt Smiil, men dermed var det ikke nok. Han sagde, at han for sit Vedkommende ikke nærede den ringeste Tvivl om, at vi jo vare gode Mennesker, men Folket i Almindelighed havde Mistanke til os; man var meget ophidset, og han var bleven advaret for at herbergere os, hvis han vilde undgaae Ubehageligheder. Den stakkels Kone kunde ikke skjule sin Bedrøvelse. Hun kunde neppe tænke paa Andet end Overfald og Mord, og omendskjøndt hun var ængstelig for deres egen Sikkerhed, var hun dog derfor ikke ligegyldig for vores; hun sagde, at hvis der kom Soldater til Landsbyen, vilde vi blive myrdede, og bad os derfor at drage bort.

Vi bleve meget ærgerlige og ilde tilmode ved disse Efterretninger, men vi havde altfor Meget for til at lade os saaledes drive bort ved blotte Forestillinger. Vi forsikkrede Don Miguel, at Ingen kunde gjøre ham Noget, — at det Hele var Opdigtelse og Usandhed, og at vi hævede os over enhver Mistanke mod os. For at overbevise ham aabnede jeg med det Samme min Kuffert og viste ham en stor Pakke Papirer, hvoriblandt saavel Creditiver til Regjeringen som Anbefalingsbreve paa Spansk fra Private til nogle høitstaaende Mænd i Guatemala, hvilke Skrivelser fremstillede mig som Oldgrandsker fra „de Forenede Stater.“ Desuden havde jeg i Særdeleshed fortræffelige Anbefalinger fra Don Antonio Aycinena, der forhen havde været Oberst i Centralarmeen, men som nu af Morazan var bleven forviist til sin Broder, Marquis Aycinena, Lederen for Centralpartiet, der havde Overvægten i denne Egn i den Borgerkrig, som dengang rasede der. Han anbefalede mig paa det Varmeste og anførte Hensigten med min Reise igjennem Landet. Dette Brev var ved denne Leilighed af større Vigtighed for os end alt Andet, men hvis det havde været til Nogen af Modpartiet, vilde det have skadet os, da Mistanken om, at vi hørte til Fjenden, derved vilde været bleven bekræftet. Omendskjøndt det var ærgerligt, morede det os dog ogsaa, at vi skulde være nødte til at gjøre Rede for os for saadanne elendige Subjekter som Don Miguel, hans Hustru og Bartolo; men det var imidlertid uundgaaeligt for at befrie dem fra deres Tvivl og Ængstelse, saa at vi kunde faae Tilladelse til fremdeles at opholde os i deres usle Hytte. Deres og især Konens Tilfredshed over at erfare, at vi vare nogenlunde respektable Folk og ikke Fjender, som hvert Dieblik stode i Fare for at blive opsnappede og skudte, glædede os meest.

Ikke desto mindre raadede Don Miguel os til at tage hen til Guatemala eller til General Cascara for at faae en skriftlig Tilladelse til at besøge Ruinerne,

og derpaa vende tilbage igjen. I een Henseende havde vi gjort et Feiltrin; vi burde nemlig have taget lige til Guatemala og derpaa vendt tilbage, forsynede med Pas og andre Papirer fra Regjeringen, men da vi ikke havde nogen Tid tilovers og ikke vidste, hvad der var i Copan, vilde vi sandsynligviis været gaaede Glip af det Hele, hvis vi ikke havde benyttet Leiligheden, medens vi vare underveis. Desuden vidste vi heller ikke, at Landet var saa utilgjængeligt for Reisende; Folket der er nemlig mindre vant til at see Fremmede iblandt sig, end de Arabere ere, der streife omkring ved Bjerget Sinai, medens Copans Indvaanere derhos ere langt mere mistænksomme. Oberst Galindo er den eneste Reisende, som havde været der, førend vi kom dertil, og desuden kunde han neppe ansees som en Fremmed, da han var Oberst i Armeen og besøgte Ruinerne, medens han var paa en Reise for at udføre nogle Forretninger for Regjeringen. Vort Besøg har maaskee havt nogen Indflydelse paa Folkets Følelser; i ethvert Tilfælde har det lært Don Gregorio, at det ikke er let at blive af med Fremmede; men jeg vil raade Enhver, som ønsker at besøge disse Ruiner i Fred, at han først begiver sig til Guatemala og ansøger Regjeringen om al den Beskyttelse, den kan yde. For vort Vedkommende var det for seent at tænke derpaa, og Alt, hvad vi kunde gjøre, var at forholde os rolige og søge at beholde vort Fodfæste saa godt det lod sig gjøre. Vi nærede ingen Frygt for, at der skulde komme Soldater blot for at gjøre os Fortræd. Don Miguel fortalte os, hvad vi ogsaa før havde lagt Mærke til, at der ikke fandtes et eneste Gevær i Landsbyen.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Norge. Den 13de Juli rasede en voldsom Ildebrand i Drammen, hvorved omtrent 5,000 af den 13,000 Mennesker store Befolkning bleve huusvilde. Den følgende Morgen stode kun et Par Huse tilbage paa Bragernæssiden, medens derimod den øvrige Deel med Kirken, Borgerskolen, Børsen, Theatret, Sparebanken, Sygehuset, to Bogtrykkerier, Broen, Gasværket, Posthuset, Raadstuen, Ridehuset, Glasmagasinet, Telegraphcontoiret, 3 Dampsauge osv. vare nedbrændte. To Mennesker skulle være druknede, men ellers siges Ingen at være komne tilskade. Assurancesummen for de nedbrændte Bygninger alene udgjør over en Million Spd., og Tabet af Løsøre og Effekter anslaaes til mindst ligesaa meget.

Sverrig. Choleraen grasserer i Stockholm, dog griber den heldigviis ikke synderlig stærkt om sig. I det Døgn, hvor den ifølge de seneste Efterretninger endnu har raset stærkest, blev der anmeldt 19 Sygdomstilfælde og 9 Dødsfald.

England. I det nordlige England truer der med at udbryde en alvorlig Strike blandt Jernbanearbeiderne. Arbeidsherrerne have villet nedsætte Lonnen med 10 pCt., og dersom der ikke snart træffes en Overeenskomst, antager man, at 100,000 Arbeidere snart ville have nedlagt deres Arbeide.

Et Politiforbud mod Reformmøder i Hydepark har fremkaldt Tumulter paa Gaden om Aftenen den 23de Juli, hvorved Politiet og Militairet maatte skride ind. Flere bleve fængslede, og Adskillige bleve saarede.

Ifølge Beretning fra „Great Eastern" er Telegraphtouget nedlagt indtil 80 engelske Mile fra Trinitybay (Newfoundland).

Choleraen er udbrudt i flere Stæder i England, og deriblandt i London.

Tydskland og Italien. Efterat Preusserne fremdeles have seiret i flere Træfninger, besat Frankfurt, hele Böhmen og Mähren og nærmet sig Wien, er der blevet sluttet en fem Dages Vaabenhvile mellem de stridende Parter. Denne Vaabenhvile tog sin Begyndelse den 22de Juli.

Imod Italienerne have Østerrigerne fremdeles været heldige og seiret i flere mindre Træfninger. Den 20de Juli fandt en større Søtræfning Sted mellem den østerrigske og italienske Flaade, hvilken sidste bestod af 23 Skibe, hvoriblandt 12 Pandserfregatter. Østerrigerne borede en af disse i Sænk og sprængte et andet Krigsskib i Luften. Italienerne maaatte trække sig tilbage.

Choleraen i Berlin har i den senere Tid grebet voldsomt om sig; ligeledes har denne Farsot i nogen Tid herstet paa Lazaretherne i Horzitz og Gicin (i Bohmen) og har nu i den sidste Tid ogsaa grebet om sig udenfor Lazaretherne.

Rusland. Choleraen grasserer ligeledes i St. Petersborg.

Vestindien. Kreolerne i Puerta Principe (paa Øen Cuba) have den 27de Juni gjort Oprør mod Spanierne. De sloge de imod dem rykkende Spaniere og trak sig 7,000 Mand stærk ind imellem Bjergene. Fire chilenske Skibe ere for at understøtte Opstanden ankomne til Nuevitas, hvor de have landsat 2,000 Mand Landgangstropper.

Blandinger.

Nachod, som fornylig er blevet navnkundigt ved Slaget mellem Østerrigerne og Preusserne, er ogsaa allerede i en anden Henseende et mærkeligt Sted, hvortil der knytter sig krigerske Erindringer, idet den berømte Fyrst Wallenstein er født paa det derværende Slot, som i en lang Aarrække eiedes af hans Moders Familie, den bøhmiske Adelsslægt Smirzicżki. Efter Slaget paa det hvide Bjerg Aar 1620 kom Slottet i Wallensteins Svoger, Grev Terzkis Eie og blev senere efter Wallensteins Fald og Død af Keiseren skjænket til Grev Octavio Piccolomini — af hvem der endnu findes et Portrait paa Slottet — som Belønning for hans Medvirken ved Drabet paa Wallenstein og Bevarelsen af Fæstningen Eger for Keiseren. Familien Piccolomini er forlængst uddød, og Slottet, der er en meget imponerende, paa en steil Bjerghøide liggende Bygning, eies for Tiden af Fyrst Auersperg i Prag.

Forbrugen af Æg i England. Indførslen af Æg fra Udlandet tiltager stadig i en forbausende Grad trods den forøgede Produktion i Landet selv. I Aaret 1865 indførtes saaledes omtrent 1 Million Æg daglig, og i de første 5 Maaneder

af indeværende Aar er der blevet indført 196 Mill. Æg, — hvoraf 56 Millioner alene i Mai Maaned, — et større Qvantum, end der før 1861 nogensinde er blevet indført i et heelt Aar. Ikke desto mindre er dog Prisen, der i 1854 officielt var ansat til 4 sh, 6 d. pr. 120 Stkr., senere gaaet betydelig iveiret og er for Tiden over 6 sh. pr. 120 Stkr., saa at altsaa Landets Forbrug alene af fremmede Æg for Tiden repræsenterer den enorme Kapital af aarlig omtrent 9 Millioner Rd. i dansk Mønt.

Englands Kulgruber spille en saa uhyre Rolle med Hensyn til Landets Industri og økonomiske Stilling i det Hele, at Spørgsmaalet om Kullagenes Udstrækning og sandsynlige Varighed under den stedse stigende Forbrug gjentagne Gange og atter i den allerseneste Tid har været Gjenstand for alvorlige Undersøgelser. I et af en Mr. Jevons i den Anledning udgivet Værk, der støtter sig til omhyggelige statistiske og geologiske Undersøgelser, kommer Forfatteren til det Resultat, at Produktionen af Kul i England 1861 udgjorde ca. 83,6 Mill. Tons, samt at den, grundet paa den voxende Efterspørgsel, stiger ca. 3½ pCt. aarlig. Under Forudsætning af denne Calcules Rigtighed vilde Produktionen saaledes i 1871 være 117,9 Mill. Tons; i 1881 ca. 166,3 Mill. Tons; i 1891 ca. 234,7; i 1901 ca. 331; i 1911 ca. 466,9; i 1921 ca. 658,6; i 1931 ca. 929; i 1941 ca. 1,310½; i 1951 ca. 1,848½ og i 1961 ca. 2,607½ Mill. Tons, saa at der altsaa, om Forfatterens Regning holder Stik, i de nærmest forestaaende 100 Aar omtrent vil blive forbrugt ca. 100,000 Mill. Tons Kul, en Udsigt der, om den end kun hviler paa en løs Calcule, dog nok kan opvække Betænkelighed med Hensyn til Fremtiden.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præs. B. Young.

i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 3die Juni 1866.

(Fra „Deseret News.")

Jeg ønsker, at de faa Bemærkninger, jeg nu agter at gjøre, maatte være tydelige og belærende.

Det Emne, over hvilket Broder Wells har talt i Eftermiddag, er ikke let at forklare. Det er meget vanskeligt at tydeliggjøre vore Forestillinger angaaende de for os usynlige Aanders Indflydelse paa Menneskenes Børns Hjerter; ja, det er endog vanskeligt at danne sig tydelige, jævne og sammenhængende Begreber, som tilfulde og tilfredsstillende forklare de Afvexlinger, hvilke vi see i Menneskenes Handlinger og i de Bevæggrunde, der lede dem til at gjøre dette eller hiint. Der ere dog Nogle, som have rigtige og tydelige Begreber angaaende dette Punkt, men de kunne ikke meddele deres Ideer til deres Medmennesker. Dette er en Svaghed, som jeg troer klæber ved Enhver af os i større eller mindre Grad.

Broder Wells har i Eftermiddag paa en klar og tydelig Maade skildret den Modstandsaand, som lægges for Dagen med Hensyn til Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Jeg har mine egne Anskuelser angaaende dette Punkt og min egen Maade at meddele mine Tanker paa til Andre.

Den samme Modstandsaand, som Sandheden møder i vore Dage, er stedse bleven lagt for Dagen i enhver Tidsalder, naarsomhelst Guds Søns Evangelium er blevet prædiket for Menneskenes Børn. Der er i saa Henseende ingen Forskjel paa Nutiden og forrige Dage. Vore Modstandere sige os, at hvis det ikke var for dette eller hiint Lærdomspunkt, som vi troe paa og udøve, vilde der ikke være Noget i Veien, ingen Strid mellem de Sidste-Dages Hellige og dem, der kalde sig Hedninger. Vi ere Alle Hedninger af Fødsel, for saavidt vi ikke ere af jødisk Herkomst. Vi, som kaldes Sidste-Dages Hellige, ere ogsaa Hedninger, hvad vor Fødsel angaaer. Den Modstand, vi møde, er ikke for dette eller hiint Lærdomspunkt, men det er Satan, som stri-

der imod Christi Magt her paa Jorden; Striden dreier sig ikke om visse Lærdomspunkter, men om hvem der skal have Herredømmet over denne Jord, enten Christus eller Satan. Vi kunne see, hvorledes de to Magter arbeide paa Menneskenes Børns Hjerter. Modstanden mod Sandheden yttrer sig hos dem, der have hengivet sig til at tjene og adlyde falske Lærdomme, og deres Handlinger ledes af Satans Magt til at modarbeide Sandheden, idet de Ugudelige paa enhver optænkelig Maade søge at skade dem, som elske og forsvare den.

Vi have hørt og erfaret, at naarsomhelst der er bleven indført Vildfarelser, er det skeet under Religionens og Civilisationens Maske og paa en meget snild Maade. Syndens Tjenere give sig Udseende af, at de ere forfinede og gudfrygtige. Det er nødvendigt, at de lære at benytte sig af enhver Videnskab og Kunst og især af alle Veltalenhedens Regler. Jesus beskriver dette Slags Bedragere med følgende træffende Ord: „Men de gjøre alle deres Gjerninger for at ansees af Menneskene; thi de gjøre deres Tankeremme brede og Sømmene paa deres Klæder store. Og de ville gjerne sidde øverst tilbords ved Nadverne og paa de fornemste Sæder i Synagogerne. Og de ville gjerne være hilsede paa Torvene og kaldes Rabbi, Rabbi af Menneskene." Denne ydre Forfinelse er i Sandhed nødvendig for dem, for at det skal lykkes dem at indføre deres falske Theorier og Læresætninger, og for at de skulle kunne skjule deres smudsige og ugudelige Levnet.

Guds Tjenere have Sandheden og kun den at forkynde for Verden, paadet Menneskene kunde blive helligede formedelst samme. Sandheden behøver ingen ydre Politur til at gjøre den elskværdig og tiltrækkende for dem, som elske den. Det Sande og Gode, det evige Livs og Guds Kraft er fra Evighed af og ville vedvare gjennem al Evighed. Løgn og Ugudelighed samt Djævelens og Dødens Magt ere ogsaa evige. Disse to Magter have altid existeret og ville vedblive at existere gjennem alle tilkommende Evigheder. Dog vil der komme en Tid, da Døden ikke skal herske mere, for saavidt denne Jord angaaer, og den, som har Dødens Magt, skal blive tilintetgjort. Der er skrevet i Mormons Bog: „Thi det er nødvendigt, at der maa være en Modsætning i alle Ting. Om ikke saa var, kunde Retfærdighed ikke faae Fremgang, ei heller Ugudelighed, ei heller Hellighed, ei Elendighed, ei heller hverken Godt eller Ondt."

Naar Mennesket bliver født til Verden, er det underkastet Indflydelsen baade af Liv og Død tilligemed de mangfoldige Omvexlinger, der møde os fra Vuggen indtil Graven, for at vi kunde faae en Erfaring, som kunde gjøre os skikkede til at modtage og nyde det evige Liv. Vi ere begavede med Handlefrihed, saa at vi kunne vælge enten Liv eller Død og maae i den næste Tilværelse bære Følgerne for det Valg, som vi have gjort i denne vor Prøvestand. Dersom det Onde ikke existerede tilligemed det Gode, kunde vi ikke have gjort Brug af vor frie Villie. Naar Menneskets Aand træder ind i det jordiske Tabernakel, er den ligesaa reen som en Guds Engel. Naar Mennesket som Barn bliver bragt for Lyset og begynder at leve og bevæge sig som et synligt og legemligt Væsen i denne Verden, kommer det i Berørelse med det Onde; det modtager Syndens Mærke, og eftersom det skrider fremad, gjennem de forskjellige Stadier i Livet fra Barndommen til Manddommen, lærer det at blive ulydigt mod Guds Befalinger og mod Menneskenes og Naturens Love; det giver Rum for Had, Ondskab, Vrede, Kivagtighed og alskens Ondt, hvilket gjør det uskikket til at vende tilbage til vor

himmelske Fader; men dersom det vil adlyde Evangeliet og vandre paa Herrens Veie, vil dets dødelige Tilværelse og Hang til Synden, som det har arvet efter Faldet, blive til dets sande Gavn, og vil gjøre det skikket til en fuld Nydelse af en evig Salighed og det evige Livs Velsignelser.

Disse Forestillinger kunne være til Gavn for de Hellige og for en Deel hjælpe dem til at forstaae, hvorfor denne Tingenes Tilstand er saadan, som den er.

Den Modstand, vi møde, er ikke grundet paa visse Læresætninger, som vi troe paa og udøve, men den kommer fra ham, der er al Retfærdigheds Fjende, hvis Aand er i deres Hjerter, som have overgivet sig til at adlyde falske Grundsætninger. Paulus siger i sit Brev til Romerne: „Fremstiller ei heller Eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Redskab, men fremstiller Eder selv for Gud som de, der fra Døde ere blevne Levende, og Eders Lemmer for Gud til Retfærdigheds Redskab.“ „Vide I ikke, at hvem I fremstille Eder som Tjenere til Lydighed, dens Tjenere ere I, hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed?“ Naar Sandheden kommer, kommer ogsaa Vildfarelsen. Naarsomhelst Guds Søns Evangelium bliver indført iblandt Menneskenes Børn, kommer med det ogsaa Lys og Kundskab tilligemed rene og hellige Grundsætninger. Evangeliet indbefatter al Reenhed, al Dyd, alt Lys, al Kundskab, al Storhed og Godhed. Det indfører Love og Ordinancer, og dersom Menneskene vilde adlyde samme, vilde de derved blive førte tilbage til Guds Nærværelse, ligesom der blev sagt imorges, da vi bleve formanede til at troe paa den Herre Jesum Christum, blive døbte til Syndernes Forladelse, modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave og leve saaledes, at vi kunde modtage Prophetiens Aand, den Gave at kunne bedømme Aander, Helbredelsens Gave, kort sagt, alle Evangeliets Gaver og Velsignelser, som ere nødvendige til Salighed. Satans Magt modsætter sig alt dette.

Jeg vil anføre nogle Grunde, hvorfor Djævelen gjerne vil synes elskværdig, naar han fremstiller sig for Menneskenes Børn. Der boer nemlig noget Godt hos dem. Da vore Aander kom ind i disse dødelige Legemer, bragte de Kjærlighed med sig til Alt, hvad der er sandt, ædelt, og godt, men Synden, som besmittede det dødelige Tabernakel formedelst Faldet, fremkaldte den Strid, hvilken Paulus omtaler i sine Breve til Timotheus. Da Joseph Smith først begyndte at prædike Evangeliet for denne Generation, ledsagedes det af Guds Aand, og strax mødte det Modstand af den Aand, der regjerer i Verden, idet Djævelen af al Magt bestræbte sig for at bortlede Menneskene fra Sandheden for at føre dem i evig Fordærvelse, medens den Aand, der ledsager Evangeliet, den Herres Jesu Christi Aand, søgte at lede dem til Ophøielse og evigt Liv. Her ere disse to Magter i Strid med hinanden.

Kommer ihu, at det ikke er fordi vi kaldes „Mormoner“ eller „Sidste-Dages Hellige,“ at vi møde denne Modstand; der er ikke noget Ondt blot i de forskjellige Navne og Titler. Joseph Smith har ligesaa god Ret til sit Navn, som John Smith har til sit. Der er ikke nogen Forbrydelse i det ligefremme Navn Joseph Smith, men fordi han var en Guds Tjener og en Retfærdigheds Prædikant, blev hans Navn forhadt iblandt de Ugudelige, og de tre simple Ord „Gamle Joseph Smith“ vare tilstrækkelige til at opvække Hevngjerrighed og Blodtørst i deres Hjerter. Det var imidlertid dog ikke blot dette Navn, som opvakte det største Had

imod dem, der elskede og adløde Sandheden, men det var Satan, som arbeidede i de Gjenstridiges Hjerter. Hvorfor var Joseph Smith og hvorfor ere hans Brødre saa forhadte af dem, der ikke ere af os? Fordi vi have det evige Livs Ord at tilbyde Verden. Djævelen strider imod dette og gjør al den Modstand, han kan, for at hindre Sandhedens Fremadskriden, idet han ophidser de Ugudelige, som ere under hans Indflydelse, til paa enhver mulig Maade at hade, forfølge og gjøre dem Fortræd, der ere de sande Efterfølgere af den Herre Jesus.

Lad mig sige Eder, mine Venner, (og om jeg har Fjender her, siger jeg det ogsaa til dem) at med Undtagelse af dem, som have syndet mod Naaden, findes der ikke nogen Aand i de dødelige Tabernakler, uden den jo vilde elske og beundre Sandheden samt velsigne og agte alle dem, som søge at vandre paa Herrens Vei, dersom det ikke var for det Ondes Magt, der hersker i Verden. Der er en bestandig Strid mellem det Gode og Onde. Det dødelige Tabernakel er jordisk og blev frembragt for at tjene som Opholdssted for den udødelige Aand, og denne kom her i den udtrykkelige Hensigt at blive iklædt et Legeme, og Synden, som er i det kjødelige Tabernakel, strider mod det Gode, hvilket er i Aanden. Paulus siger i Brevet til Romerne: „Thi jeg har Lyst til Guds Lov efter det indvortes Menneske, men jeg seer en anden Lov i mine Lemmer, som strider mod mit Sinds Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer."

Det er ikke et Menneskes eller et Religionsparties Navn, der foraarsager denne Strid, men det er en Kamp, som altid har været og fremdeles vil vedblive mellem det Gode og Onde, mellem Guds og Djævelens Magt. For dem, der ikke kjende det, som hører Gud til, synes det at være en Strid mellem Sekter og Partier. De, som beflitte sig paa det Onde, undskylde deres Forfølgelser mod de Hellige med, at de frygte for, at enten de selv eller deres Samfundsfæller staae Fare for at blive forurettede af dem, der forsvare det Gode. Som et Exempel herpaa vil jeg anføre følgende Skriftsted, der er optegnet af Lucas: „Og deres ganske Hob stod op og førte ham for Pilatus. Men de begyndte at anklage ham og sagde: Denne have vi fundet at forvende Folket og forbyde at give Keiseren Skat, og sige sig at være Christus, en Konge." Dette er et af Djævelens Kunstgreb og det Middel, ved hvilket han leder Skarer af Menneskeslægten ned i Fordærvelse. Han faaer den politiske Verden til at troe, at Samfundsordenen krænkes; den religiøse Verden bringer han til at troe, at deres Hellighed og dyrebare Religion er i Fare, og saaledes faaer han Menneskene til at gjøre sin Sag til deres egen; enhver ædel Følelse hos Mennesket sløves eller ganske undertvinges; — de lægge Planer til Udryddelsen af Guds Folk, og i mange Tilfælde er de Helliges, de Uskyldiges Blod blevet udgydt ved deres Hænder. Der er skrevet i Aabenbaringens Bog: „Og den store Drage blev nedstyrtet, den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satanas, som forfører den ganske Verden, blev nedstyrtet paa Jorden, og hans Engle bleve nedstyrtede med ham."

Paulus formaner de fordums Hellige med Hensyn til denne Erkebedrager og hans Hærskarer: „Ifører Eder Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staae imod Djævelens snedige Anløb, thi vi have ikke Kamp med Kjød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen." Mange af dem, som modstaae Sandheden, overvælde, røve

og dræbe den Herre Jesu Christi sande Efterfølgere, vide ikke, hvad de stride imod, men de blive af Mennesker, der ere ugudelige i høieste Grad, tilskyndede til at plage og forurette Guds Folk; disse ere Sandhedens bittreste Fjender. I Jesu Dage raabte den store Hob iblandt Jøderne: „Korsfæst ham.“ De Ypperste-Præster havde overleveret ham af Had. Pilatus vidste dette, men de Ypperste-Præster opæggede Folket til at bede ham om, at han skulde give Barrabas løs. Da Pilatus spurgte dem om, hvad Ondt Jesus havde gjort, raabte de end mere: „Korsfæst ham.“ De vidste ikke, hvad de gjorde.

(Fortsættes.)

Pestagtige Sygdomme.

(Fra „Millennial Star.“)

Det er naturligt, at Choleraens fornyede Nærværelse i Europa endnu engang har ledet Menneskenes Opmærksomhed hen paa de forskjellige pestagtige Sygdomme, der have hjemsøgt Menneskeheden i Løbet af den historiske Tidsalder, og især paa den saakaldte „sorte Død,“ som rasede i vor Verdensdeel i Middelalderen. Man kan neppe danne sig noget Begreb om denne Sygdoms Ødelæggelser. „The Cornhill Magazine“ giver en kortfattet Skildring af denne Farsot saavel som af dens frygtelige Virkninger. Den lyder, som følger:

„Den sorte Død kan ligesom mange andre smitsomme Sygdomme efterspores ind i det fjerne Østen, og det er uden al Tvivl, at det var den samme Farsot, der rasede i China og Tartariet i Aaret 1333, femten Aar førend den naaede Europas Kyster. Der havde været en stor Hungersnød i China, foraarsaget ved Oversvømmelser og Jordskjælv, hvorved 400,000 Mennesker omkom, og det følgende Aar døde ikke Færre end 5,000,000 af denne Sygdom. Fra det fjerne Østen banede den sig nogle Aar efter Vei til Europa, thi Pesten nærmer sig ofte langsomt, idet den følger de Reisende og føres med enten i deres Klæder eller i Kjøbmandsvarer. Den kom ikke til Europa førend 1347, femten Aar efter dens Udbrud i China. „Fra China,“ siger Hecke, „gaae Caravanerne gjennem Mellem-Asien nord om det kaspiske Hav til Tauris. Her laae Skibe færdige til at føre Produkterne fra Østen til Constantinopel, der dengang var et Hovedoplagssted for Kjøbmandsvarer og Midtpunktet for Forbindelsen mellem Asien, Afrika og Europa.“ Sygdommen banede sig Vei over denne Strækning, og Constantinopel tilligemed Lille-Asiens Søhavne bleve de Brændpunkter, hvorfra den udbredte sig til ethvert Land i Europa. Idet den tog Veien over det europæiske Continent, rasede den stærkest i Italien (dog maaskee med Undtagelse af England), og i Florents, som den hærjede frygteligt, blev den undersøgt og beskreven af Digteren Boccaccio. Eftersom Sygdommen trængte sig længere og længere frem langs Kysternr af Middelhavet, kom den over Avignon ind i Frankrig, hvorfra den udbredte sig til England og Tydskland. Derpaa vendte den ligesom Choleraen i vore Dage efter

et Par Aars Forløb tilbage igjen, trængte ind i Rusland, hvorfra den atter gik videre mod Øst, hvorfra den først var kommen. Den sorte Død, saa kaldet fordi de, der bleve Offre for den, gik saa hurtigt i Forraadnelse, var af samme Beskaffenhed som den asiatiske Cholera, nemlig en Forraadnelsestyphus, kun med den Forskjel, at den ikke var saa ondartet. De Buler, som ledsage denne, vare ogsaa tilstede ved hiin, naar de kun fik Tid til at udvikle sig. Man har anslaaet Antallet paa Europas Indvaanere paa den Tid til i det Høieste 105,000,000 Sjæle. Af dette Antal døde 25,000,000 eller omtrent en Fjerdedeel. I England rasede Sygdommen endnu skrækkeligere, hvilket sandsynligviis maa tilskrives Folkets daarlige Levemaade og Ureenlighed. I et Tidsrum af blot eet Aar, nemlig fra August 1348 til August 1349 døde tre Fjerdedele af hele Befolkningen, og dersom vi skulle troe hiin Tids Historieskrivere, undgik ikke mere end en Tiendedeel Døden. Store Masser døde i nogle faa Timer ligesom Senacheribs Hær; Ingen udholdt Sygdommen saalænge som tre Dage. I Frankrig døde Mange paa den Plet, hvor de først bleve angrebne, ligesom de skulde været blevne trufne af Lynilden. Efterat denne skrækkelige Landeplage havde gaaet over hele den da bekjendte Verden, bortrykket saa Mange og efterladt sig en saadan Nød og Elendighed, som Ingen nogensinde har seet hverken før eller siden, ophørte den endelig, og vi haabe, at den aldrig skal hjemsøge Jorden mere. Den sparede hverken Stand, Alder eller Kjøn; de Rige og de Fattige maatte i lige Grad bukke under. I Venedig døde der ikke mindre end 100,000 Mennesker iblandt de saakaldte bedre Folkeklasser, medens der iblandt de Rige og Fornemme i Florents døde 60,000, i Paris 50,000 og i London 100,000. I det travle, rige og vindskibelige Norwich døde der det næsten utrolige Antal 50,000 Mennesker, hvilket man kunde antage maatte udgjøre den hele Befolkning. I Avignon indtraf Dødsfaldene med en saa frygtelig Hurtighed, at de Levende ikke havde Tid til at begrave deres Venner og Beslægtede, hvorfor Paven maatte indvie Rhonefloden, for at de afsjælede Legemer der kunde finde et Hvilested, indtil den endelig opgav dem til det store Dyb."

Nutidens Religionssystemer.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 328.)

Biskop Lee i Manchester siger: „Dersom en eneste Linie af denne hellige Bog blev erklæret for utilforladelig og ikke troværdig, da vilde alt vort Haab angaaende Evigheden, den ganske Grundvold for vor Tro og vor kjæreste og dyrebareste Trøst, blive os berøvede." Men idet han fortsætter dette Emne, forlader han Hovedpunktet og søger at hjælpe sig ved Udflugter. Saaledes siger han: „Enhver Linie af den hellige Skrift bærer rigeligen Vidnesbyrd om sig selv, dersom vi ville tage Hensyn til det, den i Virkeligheden sigter til, og til deres intellektuelle

og moralske Standpunkt, til hvem dens Ord bleve henvendte." Hans Velærværdighed Dr. Bagley, Rektor paa St. Aidans Collegium i Birkenhead, hvilket, som Biskoppen i Winchester bemærker, afgiver en Tyvendedeel af Candidaterne til den engelske Kirkes Embeder, siger i sit Skrift „Bogstavelig Inspiration": „Hvad jeg troer at være Sandhed, er dette: Bibelen er Guds Ord i samme Betydning, som om han aldrig havde gjort Brug af noget Menneske som Stedfortræder, men havde selv talet, saaledes som vi vide, han gjorde, da han gav de ti Bud. Man har ved Hjælp af Nutidens Videnskabelighed med dens beundringsværdige Fremadskriden ikke kunnet opdage, at Bibelen har en eneste Hentydning, der staaer i Modsætning til nogen bekjendt Sandhed i Naturen, uagtet den paa mangfoldige Steder giver oplysende Vink i denne Retning. Den kan ikke være mindre end bogstavelig inspireret. Ethvert Ord, enhver Stavelse, ethvert Bogstav er netop, hvad de vilde være, om Gud selv havde talet uden at benytte sig af noget Menneske. Den er heelt igjennem nøiagtig og ufeilbarlig baade i videnskabelig og historisk Henseende. Dens Ord og Udtryk have en gramatikalsk og philologisk Akuratesse, som ikke findes i noget menneskeligt Værk." Vilde ikke en saadan Beviisførelse, udgaaet fra en anseet Ungdomslærers Pen, være skikket til at lede Mennesket paa Vildspor med Hensyn til hvilkensomhelst Tro, med Undtagelse af den, der var grundet paa et saadant eensidigt og vilkaarligt Vidnesbyrd som dette? Man maa vel overveie, at vore Begreber angaaende Religionen fra Begyndelsen ikke saa meget dannes formedelst Forestillinger, vi selv danne os, som fra den Grundvold, som nedlægges hos os af Lederne for Folkets religiøse Tro. Naar vi tage alt dette i Betragtning, vilde det da være for Meget, om vi deraf uddrog den Slutning, at den store Masse iblandt Menneskene ikke have nogen fornuftig Tro, at deres Religion er grundet paa en blind Lettroenhed, og at Protestanterne uagtet deres Foragt og Afsky for Katholikerne samt deres Pral af den aandelige Frihed, de nyde, dog ikke ere bedre stillede end disse? Om man vilde fordre noget Beviis for en saadan Paastand, vilde dette være let at skaffe tilveie. Papisten grunder sin Tro paa Kirkens formeentlige Ufeilbarlighed. Han læser i sin Catechismus og bliver lært af sin Præst, at Kirken ikke kan tage feil i hvad den lærer, og at den kun bestaaer af saadanne Elementer, som have den samme Tro som Paven i Rom og hans nærmeste Omgivelser. Han vover ikke at nære den ringeste Tvivl desangaaende, da han er bleven lært, at det er en skrækkelig Forbrydelse at tvivle om Troessager; ei heller vil han paa denne Maade forøge sit Synderegister, som han er nødt til at bekjende. Al fornuftig Eftertanke bliver saaledes tilintetgjort, den menneskelige Authorisation bliver sat istedet, og en blind Tro paa Alt, hvad der bliver lært, er den nødvendige Følge deraf. Paa den anden Side grunder derimod Protestanten sin Tro paa den hellige Skrift, hvilken han er bleven lært er Guds ufeilbarlige Ord, paa hvilket han skal grunde alle sine Forhaabninger angaaende Evigheden, og hvori han skal søge sin eneste Trøst. Denne Tro bliver ham bibragt, inden han har læst Bibelen, ja endog førend han er istand til at kunne læse den, og naar han endelig begynder derpaa, gjør han det i den Tanke, at den indeholder Guds Ord reent og uforvandsket, saaledes som det udgik af Guds Mund. Hans Tro er derfor ligesaa blind og ligesaa lidet grundet paa fornnftig Eftertanke, som Papistens. Vi paastaae derfor med Bestemthed, at Mæng-

den iblandt Menneskene ikke har nogen Tro, der er grundet paa fornuftige Motiver, men at den ene og alene er grundet paa en Authoritet, hvis Ufeilbarlighed man hverken nogensinde har undersøgt eller vovet at drage i Tvivl.

Men vore Modstandere kunde maaskee fremsætte Spørgsmaal om, paa hvad Maade vi kunne udfinde Sandheden af den hellige Skrift, og hvorledes vi kunne forene de videnskabelige Opdagelser med dens Beretninger, naar de tilsyneladende ere hinanden modsatte. Vi sige tilsyneladende, fordi der i Virkeligheden ikke kan være nogen Modsigelse imellem dem. Dersom vi anerkjende Tilværelsen af et høiere Væsen, som styrer og opholder alle Ting, — dersom vi troe, at Aarstidernes Omvexlinger, Planeternes Bevægelser og Ebbe og Flod i Oceanet ere de synlige Virkninger af en fuldkommen Naturlov, og ikke blot af en Sammenstøden af tilfældige Omstændigheder, — dersom vi ved en omhyggelig Undersøgelse af bestemte Kjendsgjerninger komme til en uomstødelig Vished, der efterhaanden ufeilbarligen maa styrkes formedelst øiensynlige Beviser, da er det ret, at Menneskene tillukke deres Øine for et saadant Resultat og sige: „Vi troe det ikke, — vi ville forlade os paa det skrevne Ord, som vi have iblandt os.“ Dersom Menneskenes Tro paa den hellige Skrift var grundet paa moralsk Overbeviisning, vilde den staae paa en fastere Fod end en saadan grundfalsk Beviisførelse. Men da Mængdens Tro, som vi allerede have søgt at vise, er grundet paa en Underviisning, der er bleven meddeelt inden Menneskets intellektuelle og moralske Evner endnu vare blevne bragte til Bevidsthed, maa ogsaa dette Argument vise sig at være uholdbart. Dersom Bibelen er Guds Ord, og de historiske Begivenheder, som der ere optegnede, er hans Handlemaade med Hensyn til Jordens Beboere og ere Følgerne af hans Viisdom og Magt, vil der da være den ringeste Modsigelse mellem dem og den synlige Skabelse, hvilken vi anerkjende for hans Hænders Gjerninger? Nei visselig ikke. Hovedfeilen ved Fortolkningen af den hellige Skrift er øiensynlig den, at man grunder sine Paastande paa visse særskilte Skriftsteder uden at bringe dem i Forbindelse med det Hele for at komme til den rette Mening af de vanskeligere Punkter. For Exempel: Naturvidenskaberne lære os, at der ikke gives noget Saadant i Tilværelsen som Tilintetgjørelse, at Elementerne ere evige og at Alt, hvad der synes at forsvinde for aldrig mere at komme tilsyne, kun opløses i dets enkelte Dele for atter at komme frem i en ny Skikkelse til nyt Liv og ny Skiønhed. Bibelens Vidnesbyrd synes ved første Øiekast at modsige dette, da der staaer, at Elementerne skulle opløses og smeltes formedelst stor Hede, medens Himlene skulle sammenrulles som et Klædebon, og der intet Sted mere skulde findes for dem. Her, siger man, her maa man standse, — denne Sag tillader ingen videre Undersøgelse. Naturforskeren og Theologen paastaae begge, at de have Ret. Men dersom vi ville undersøge lidt videre, skulle vi faae see, at baade denne og hiin ufeilbarlig tilsidst maae komme til eet og samme Resultat.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Præsident B. Young jun. Besøg i den skandinaviske Mission.

Efter Emigrations-Forretningernes Afslutelse havde vi den Glæde at møde Præsidenten for den europæiske Mission B. Young jun. og hans Broder John W. Young i Hamborg den 15de Juni sidstleden for tilsammen med dem at gjøre en Tour gjennem den skandinaviske Mission. Over Lybek og Korsøer begave vi os til Kjøbenhavn, hvor vi ankom den 17de om Formiddagen og besøgte om Eftermiddagen de Helliges Forsamling, hvor Ældste F. C. Sørensen bød os Velkommen. Brødrene Young gave gode Lærdomme og Raad til den talrigt forsamlede Menighed og opmuntrede den til trofast at opfylde sine Pligter som Herrens Tjenere og Tjenerinder. De paafølgende Dage besaaes Stadens Mærkværdigheder og smukke Omegn, og den 23de toge vi med Dampskib til Christiania i Norge og landede der den paafølgende Dag Kl. 8 om Aftenen og bleve modtagne af Ældsterne N. Wilhelmsen og C. C. A. Christensen, der søgte at gjøre os Opholdet saa behageligt som muligt.

Et Par gode Forsamlinger med de Hellige afholdtes og flere behagelige Udflugter foretoges for at beskue nogle af de pittoreske Egne, hvorpaa Norges Klippeland er saa rigt, hvoriblandt vi ville nævne „Krogkleven" og „Hønefossen" paa Ringerige, det sneebedækte „Goustafjeld" og den berømte „Rjukanfos" i Thelemarken. Den 5te Juli afgik vi med Dampbaad til Frederikshald, besaae Frederiksteens Fæstning og Stedet, hvor Carl den Tolvte endte sin krigeriske Løbebane, fortsatte Reisen derfra til Strømstad og videre til Gøteborg, hvor vi stege i Land Kl. 8 om Aftenen den 6te og traf sammen med Ældste F. C. Andersen, der foranstaltede en Forsamling med de Hellige derstedś den paafølgende Dags Aften. Efter endt Forsamling gik vi ombord paa Dampbaaden Wadstena, for at reise den yndige Canalroute til Stockholm. Dampbaaden afgik Kl. 3 om Morgenen den 8de, og begunstigede af et smukt og stille Veir havde vi rig Anledning til at besee Trollhättan og Götaelvens Vandfald og at nyde Passagen over de prægtige Indsøer Wenern og Wettern, hvis speilblanke Flader reflekterede den azurblaa Himmel og det glimrende Sollys. Vi forsømte heller ikke at besee Motalas mekaniske Værksted, der ved sine mangfoldige Maskinerier og travle Virksomhed vidnede om til hvilken Høide Industrien har udviklet sig i Sverrig. Efterat have passeret igjennem Sødertelje-Canalen glede vi ind i den smukke Mälaren, besaaet med sine utallige skovbevoxede Øer og Holme, og fik snart Øie paa Stockholm, der har en malerisk Beliggenhed og gjør et godt Indtryk paa Beskueren. Vi landede den 10de Kl. 9 om Formiddagen, og efter at have sikkret os Logi, toge vi i Selskab med Ældste L. P. Edholm en Tour omkring i Staden. Den paafølgende Dag besaae vi Industri-Udstillingen, som var meget smagfuldt arrangeret, og hvor der fandtes mange udmærkede Produkter baade fra Danmark, Sverrig, Norge og Finland. Den 12te afholdt vi et Møde med de Hellige, ligeledes den 15de. I Mellemtiden gjorde vi Udflugter til Djurgården, Ulriksdal, Haga og Drottningholm. Aflagde Visit hos den amerikanske Minister for at faae vore Passe

viserede til Rusland, ligeledes hos den russiske General-Consul, og den 17de om Morgenen afseilede vi med Dampskibet „Aura" til St. Petersborg og ankom der den 20de Kl. 5 om Eftermiddagen, efter underveis at have berørt Stæderne Åbo, Helsingfors og Wiborg i Finland. St. Petersborg er en smuk Stad, vel anlagt ved Floden Newa med brede Gader, aabne Pladse og paladslignende Huse. Vi besaae Stadens Mærkværdigheder, hvoriblandt det keiserlige Vinterpallads, Eremitagen, Kasan-Kirken, Isaaks-Kirken med sin ægte forgyldte Kuppel, hvis Top vi naaede efterat have steget opad 530 Trappetrin, og hvorfra man har en henrivende Udsigt over den vidtløftige Stad og dens Omegn. Store Skatte af Guld og Ædelstene ere ophobede i Paladserne, Museerne og Kirkerne, medens man neppe faaer see en Sølvmynt circulere iblandt Folket, men Papir- og Kobberpenge. Russerne ere et høfligt og omgjængeligt Folk; de høiere Stænder ere meget dannede, men den simple Russer synes endnu at staae paa et meget lavt Kulturtrin; dog har den nuværende Keiser Alexander den Anden gjort et stort Skridt til Folkets Fremme, idet han har gjennnemført Livegenskabets Ophævelse.

Fra Petersborg gjorde vi en Tour til det gamle Moskau, Zarernes Hovedstad indtil Peter den Store. Her er ogsaa meget Seeværdigt, især Kremlin med Zarernes gamle Palads, som det ikke lykkedes Napoleon den Første at sprænge i Luften. Staden har en Overflod af Kirker, hvis Kupler, Taarne og Minaretter, hvoraf vi talte over 300, tildeels ere ægte forgyldte og give et storartet Skue. Fra Moskau vendte vi tilbage til St. Petersborg og afgik derfra den 27de med Exprestrainet paa Jernbanen direkte til Berlin, Hovedstaden i Preussen, hvilken vi naaede den 29de Kl. 6 om Morgenen. Samme Dags Eftermiddag toge vi pr. Jernbane til Potsdam, besaae den kongelige Familie's Sommerpaladser, og retournerede om Aftenen til Berlin, hvis Slotte og Museer vi gjennemgik den paafølgende Dag. Kl. 11 om Aftenen afgik vi pr. Exprestrain til Hamborg, hvilken Stad Brødrene Young forlod den 1ste dennes for med Dampskib at afreise til England, og den 2den ds. ankom vi tilbage til Kjøbenhavn vel tilfreds med vor Tour, styrket paa Aand og Legeme og rede til at fortsætte vort Arbeide i den skandinaviske Mission. Vi ere taknemmelige til Herren for den gode Helbred, vi nød paa Reisen, og for alt det, vi have seet og erfaret.

Brødrene Young sende ved os deres kjærlige Hilsen til Brødrene, som arbeide i denne Mission, og til de Hellige; de vare meget taknemmelige for den Agtelse og venlige Forekommenhed, som blev dem viist af de Hellige, hvor de foer frem, og beklage, at deres Tid ikke tillod dem at gjøre et længere Ophold eller at besøge flere Steder i Missionen, men haabe, at naar der næste Gang gives dem Anledning til at gjøre en Reise gjennem Missionen, da at besøge flere Conferencer. Vi ere imidlertid taknemmelige for den Tid, de vare iblandt os, og ønske, at Herren fremdeles maatte velsigne dem paa deres Reiser og i deres Arbeide for Guds Riges Fremme paa Jorden.

Beskikkelse.

Ældste Johan P. Wretberg, som ankom hertil fra Zion den 18de forrige Maaned, er under den 4de ds. beskikket til at præsidere over Gøteborgs Conference og afløse Ældste Frederik C. Andersen, som af Præsident B. Young jun. er kaldet til England for at arbeide der.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Vore Emigranters Ankomst til New York.

Af Breve fra Ældsterne S. L. Sprague og G. M. Brown underrettes vi om, at Skibet „Kenilworth" ankom lykkelig og vel til New York den 16de forrige Maaned og „Humboldt" den 18de.

Correspondance.

Amerika.

Fort Ephraim, den 21de Juni 1866.

Ældste F. C. Sørensen og C. Christiansen.

Kjære Brødre!

Jeg har havt den Glæde at modtage Brev fra enhver af Eder, men Omstændigheder, som jeg ikke har kunnet raade over, have hindret mig fra at besvare Eders Skrivelser tidligere.

I have sandsynligviis hørt, at Beboerne af de mindre Settlementer ere flyttede ind i de større for at være desto trygere for Indianerne. Eders Familier have det godt, og igaar aflagde de tilligemed nogle Andre os et Besøg og tilbragte Eftermiddagen hos os. Det har været meget koldt og stormende i Sommer. Omtrent den 10de dennes sneede det her i Dalen en Times Tid saa stærkt, som jeg nogensinde har seet. Siden faldt der Sne og Regn et Par Dage, men nu have vi varmt Veir, og vi have gode Udsigter til en rig Høst.

I længes uden Tvivl efter at faae høre Noget fra Hjemmet, og det er naturligt, saalænge I ere i Adspredelsen; men Herren er ogsaa der med Eder, og I have en god Anledning til at erhverve Eder Erfaring og udvikle Eders Evner. Enhver trofast Mand, som arbeider i Herrens Tjeneste, vil nyde Aandens Veiledning, og derved vil han blive dygtiggjort til at udføre de Pligter, der paahvile ham. Jeg kan godt sætte mig ind i Eders Stilling, da jeg har tilbragt en stor Deel af mit Liv paa en lignende Maade. Endskjøndt mit Arbeide endnu ikke er fuldendt, venter jeg dog ikke at

komme til at gaae ud i Verden mere for at prædike Evangeliet, da min Nærværelse udkræves hjemme, og jeg ønsker at arbeide der, hvor Pligten byder mig.

Herren er ifærd med at tugte Nationerne for deres Ugudelighed, men han vil frelse saa Mange, som ville lade sig frelse. Værer derfor et trofast og ydmygt Vidnesbyrd om Sandheden. Værer ikke bekymrede, om I end ikke kunne faae Alt saaledes, som I kunne ønske det, thi den Tid vil visselig komme, da alle Eders retmæssige Ønsker skulle opfyldes.

Hils de Hellige i Skandinavien. Min Bøn er, at vor himmelske Fader maatte velsigne dem og aabne Veien for deres Udfrielse. Jeg elsker dem, endskjøndt jeg aldrig har seet dem, thi vi ere Brødre og Søstre, Christi Medarvinger og Medborgere i Guds Rige.

Eders Broder i Evangeliet

Orson Hyde.

Paketskibet „Kenilworth," en Dags Seilads fra New York, den 14de Juli 1866.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder. Det er med megen Glæde, vi benytte Leiligheden til at give Dem en kortfattet Beretning om vor Reise, siden vi forlode Dem i Hamborg. Vi forlode Blankenese ved Elbens Bred den 26de Mai, og med god Vind seilede vi ud i Nordsøen. Vi toge Nord om Skotland og vare ikke længere fra den norske Kyst, end at vi kunde see samme. Vi passerede Shetlands- og Orkenøerne, som ligge under 60 Grader nordlig Brede, og paa hele Reisen have vi holdt os høit mod Nord. De første tre Uger havde vi god Vind, men siden har den været os ugunstig. Capitain Brown og Mandskabet have været meget gode mod os, og vi have nydt saa megen Frihed paa Skibet, som vi kunde ønske os. Provianten har været udmærket god og er bleven os rigelig tildeelt, ligesom de Syge have faaet en særdeles god Forpleining; de fik saaledes Havresuppe, Salep, Viin osv. Vort Compagni er inddeelt i 42 Messer med hver sin Præsident, der har modtaget Provianten til Uddeling og holdt Bøn med de Hellige Morgen og Aften samt paaseet Reenlighed og Orden. Der har ingen Udestaaelser fundet Sted, men Enighed, Kjærlighed og Harmoni har hersket iblandt de Hellige, hvilke, naar Veiret har tilladt det, have glædet sig ved Sang, Leg og Dands. Om Søndagene have vi holdt Forsamlinger. Guds Aand har da været rigelig udgydt iblandt os og Brødrene have givet mange gode Raad og Lærdomme til de Helliges Opmuntring og Trøst. Vi føle os Alle taknemmelige til vor himmelske Fader, fordi han har bevaret os paa vor Reise, og vi nyde det Privilegium at drage hen til det Sted, som han har beredt for sine trofaste Børn, thi vi føle os overbeviste om, at Tiden ikke er langt borte, da følgende Propheti vil gaae i Opfyldelse: „Hvo, som ikke vil opløfte Sværd mod sin Næste, skal nødsages til at flye til Zion, thi der skal være Raad til at undkomme," men dette forstaaer den store Hob desværre ikke.

Vi have havt elleve Dødsfald iblandt os. Brødrene O. H. Berg og P. H. Olsen have understøttet os i vore Forretninger. Den 12te fik vi Lods ombord.

Imorgen vente vi at naae Land, da vi nu have gunstig Vind. Vi tænke ofte paa de mange behagelige Timer, vi have tilbragt i Skandinavien, og de Hellige og vore øvrige Bekjendte der ville vi stedse erindre os med Glæde.

Vort inderlige Ønske er, at Herren maatte velsigne Dem og Deres Medarbeidere. Hils Brødrene Wilhelmsen og Brødrene paa Contoiret, og selv er De paa det Kjærligste hilset fra Deres Brødre og Medarbeidere i Evangeliet.

Samuel L. Sprague.
M. Lund.

E. S.

Den 17de Juli.

Igaar kom vi lykkelig ind i Havnen ved New York. Brødrene T. Taylor og H. Folsom kom samme Dag ombord til os. Ingen af de Hellige komme til at blive tilbage i New York. Vi forvente at reise videre idag.

S. L. S.
M. L.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 332.)

Foreslaaet af Ældste Young og assisteret af Woodruff, at Brødrene William Clayton og John Needham gaae til Birmingham; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Young, at Broder Henry Royle gaaer til Sheffield.

Foreslaaet af Ældste Clayton og assisteret af Young, at Broder John Albiston overtager Præsidiet over følgende Grene, nemlig: Duckinfield, Hyde, Woolley Hill, Ashton og Staley Bridge; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Pratt og assisteret af Ældste Woodruff, at Broder William Parr gaaer til Sandbach og Congleton; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Pratt, at Broder Heath vedbliver at arbeide i Macclesfield; vedtaget.

Foreslaaet af Richards og assisteret af Woodruff, at Broder John Blezzard gaaer til Cornshaw; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Richards, at Broder McBride gaaer til Lancaster; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Woodruff, at Broder James Morgan gaaer til sit Hjemsted for at arbeide der i Forening med Ældste D. Wilding; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Pratt og assisteret af Woodruff, at Broder Price slutter med sine timelige Forretninger og arbeider under Ældste Kingtons Bestyrelse, eftersom Veien aabnes; vedtaget.

Foreslaaet af Richards og assisteret af Kimball, at Broder William Black gaaer til Lisburn i Irland for at arbeide der eftersom Veien aabnes; vedtaget.

Foreslaaet af Richards og assisteret af Ældste Smith, at Broder John Parkinson faaer Fuldmagt til at vandre omkring, saalænge han har Noget at udføre og kan gjøre noget Godt; vedtaget.

Efterat Ældste Young havde talt til

Forsamlingen angaaende flere vigtige Punkter, sluttedes Raadet med Bøn af ham.

P. P. Pratt,
Præsident.
W. Clayton,
Skriver.

Ved denne Tid arbeidede Ældste Orson Hyde og John E. Page i Ohio.

Torsdag den 9de. Uddrag af Ældste Woodruffs Brev til Udgiveren af „Millennial Star":

Jeg ankom til Froomes Hill, Castle Froome i Herefordshire, den 4de Marts og blev venlig modtagen for Natten af Hr. John Benbow, som ogsaa var villig til at høre mit Vidnesbyrd. Den følgende Aften, den 5te Marts, prædikede jeg for første Gang Evangeliets Fylde paa dette Sted for en liden Forsamling, som fulgte mit Foredrag med megen Opmærksomhed, og de Tilstedeværende ønskede at undersøge denne Sag videre. Aftenen derefter traf jeg en stor Forsamling i Hr. Benbows Huus, og jeg prædikede da de første Grundsætninger af Evangeliet, nemlig Tro paa Christum, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Siden døbte jeg sex Personer, hvoriblandt vare Hr. Benbow og hans Hustru. Jeg prædikede ogsaa Søndagen den 8de, døbte Syv og confirmerede Tretten samt uddeelte Nadveren til dem. Flere af de Døbte havde været Prædikanter i et Religionssamfund, der kaldes de „Forenede Brødre."

Disse havde oprindeligen hørt til Methodisterne, men havde skilt sig fra dem og antaget Navnet de „Forenede Brødre." De havde fra fyrgetyve til halvtredsindstyve Prædikanter iblandt sig og ligesaa mange Forsamlingssteder, hvoriblandt to Kapeller.

Hr. Thomas Kington var Superintendent for dette Samfund, der i det Hele talte omtrent fire hundrede Medlemmer, som vare inddeelte i to Grene og levede adspredte i en Strækning fra femten til tyve engelske Mile. Disse Mennesker synes i det Hele taget at følge Salomons Raad, ikke at fælde nogen Dom i en Sag, inden de have undersøgt den. De aabnede deres Huse for mig til at prædike i og randsagede dagligen Skrifterne for at see om det, jeg forkyndte, medførte Sandhed, og saasnart de erfarede dette, annammede de Evangeliet med Glæde, hvilket har bragt Mange i denne Egn til at frydе sig.

Jeg vedblev at prædike og døbe dagligen. Forsamlingerne vare store og de Tilstedeværende i Almindelighed opmærksomme. Jeg fik snart Leilighed til at faae en Samtale med Hr. Thomas Kington, Superintendent for de „Forenede Brødre," hvem jeg gav en Beretning om Opkomsten og Fremvexten af de Sidste-Dages Helliges Kirke, og bar Vidnesbyrd om Sandheden af det store Værk, som Gud er ifærd med at udføre i disse sidste Dage.

Hr. Kington modtog mit Vidnesbyrd og hørte paa min Beretning med Oprigtighed. Han bad sin himmelske Fader i Jesu Christi Navn at vise ham, om dette Værk var Sandhed, og Herren hørte hans Bøn; han blev døbt tilligemed sit ganske Huus. Jeg ordinerede ham til Ældste, og han gik ud og begyndte at prædike Evangeliets Fylde.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland og Italien. Den 26de Juli undertegnedes Fredspræliminarierne mellem Østerrig og Preussen i det preussiske Hovedqvarteer i Nikolsburg. Vi anføre en af dem, der har særlig Interesse for Danmark: Saasnart Nordslesvigs Befolkning ved et frit afgivet Votum forlanger det, skal Nordslesvig gives tilbage til Danmark.

Den tidligere indgaaede Vaabenhvile blev samme Dag afløst af en Vaabenstilstand uden nogen bestemt Slutningsfrist. Fredsunderhandlingerne siges at skride rask fremad.

Imellem Østerrig og Italien stiller der sig imidlertid større Vanskeligheder i Veien for Fredsslutningen. Man er endnu ikke bleven enig om Fredspræliminarierne, og ei heller er der sluttet nogen Vaabenstilstand mellem disse Magter.

Den 2den preussiske Armees samlede Tab fra 27de Juli indtil Vaabenstilstanden angives officielt saaledes: 67 Officerer, 1139 Mand døde, 261 Officerer, 5,542 Mand saarede; 2 Officerer 1,885 Mand savnede.

Om Choleraen i Berl. giver „Nordd. allgm. Ztg." følgende Oplysninger: „Indtil 24de Juli om Middagen var der anmeldt 4,262 Angrebne. Fra 27de til 28de anmeldtes der 139 nye Tilfælde, fra 28de til 29de 84, af hvilke 35 strax endte med Døden, fra 29de til 30te 131, af hvilke 50 strax havde dødelig Udgang. Hele Antallet af de Angrebne er 4,616; men en stor Deel Tilfælde er, fordi man ikke troede, at det var asiatisk Cholera, ikke blevne anmeldte. 590 Personer ere komne sig, 2,528 ere døde og 4,908 endnu under Lægebehandling.

Det hedder i „Börsenzeitung": Den 4de dennes forulykkede et Jernbanetrain i Bøhmen. Man formoder, at Ulykken skyldes czekisk Ondskab, der har tilsigtet at ødelægge det Train, hvormed Kongen blev befordret. Sex mistænkte Personer ere blevne arresterede.

Florents, den 8de August. En voldsom Storm har beskadiget den italienske Flaade, navnlig „Affondatore," hvis Mandskab dog er reddet.

Amerika. Den 12te Juli faldt der nogle temmelig store Meteorer ned paa Jernbanen i Nærheden af Byen Nashville i Nordamerika. Da man tog dem op, vare de endnu rødglødende, saa hurtigt havde de gjennemfaret Luften. Da de vare blevne afkjølede, viste de sig som et blaat Mineral, man hidtil ikke havde kjendt, og de bleve derfor sendte til forskjellige chemiske Laboratorier, for at de kunde blive undersøgte der.

I Slutningen af forrige Maaned udbrød der en politisk Opstand i New Orleans. Roligheden er dog igjen tilveiebragt.

Blandinger.

Stockholms Coffardi-Dampflaade bestaaer for Tiden af 63 Fartøier, som tilhøre følgende Selskaber: Stockholms Dampskibs-Actieselskab 28 Dampskibe, Damp-

skibsselskabet „Union" 13, det nye Dampbaadsselskab 5, Haga-Dampbaadsselskab 2, Edsvikens 2, samt 13 andre Selskaber hvert 1. Heri indbefattes ikke de mange med Dæk forsynede Dampbaade, som fare paa Steder, der ligge noget fjernere fra Hovedstaden, og som imellem deres Stationer og Anløbssteder befordre saavel Passagerer som Landmandsprodukter.

Christianias Folkemængde er fra 1855 til 1865, begge Aar incl., tiltagen 55,7 pCt. I 1855 udgjorde Byens og Forstædernes Befolkning tilsammen 42,074 Individer, medens Indbyggerantallet i 1865 var steget til 65,514, deraf 57,382 i selve Byen.

En ny russisk Medaille. Keiseren af Rusland skal have givet sit Samtykke til Prægningen af en ny Folkemedaille, paa hvis ene Side skal fremstilles Keiserens Portrait og derunder de keiserlige Insignier, hvorfra udgaae straaleformig og omgivende Portraitet til begge Sider 10 Faner, paa hvilke Alexander den Andens meest betydningsfulde Bedrifter og Reformer angives. Paa de fem Faner tilhøire skal staae: 1) Bonde-Emancipationen. 2) Afskaffelsen af legemlige Straffe. 3) Folkedannelsen. 4) Ophævelse af Monopoler. 5) Amurgebetet. Paa de fem Faner tilvenstre skal staae: 1) Den offentlige Retspleie. 2) Valgprincipet. 3) Administrationens Omordning. 4) Forbedring af Soldaternes Kaar. 5) Kaukasus. Omkring Portraitet skal staae: Alexander den Anden, Keiser og Selvhersker over alle Russere. Paa den anden Side af Medaillen er Ruslands Vaaben med Omskrift: Til Minde om de Begivenheder, som falde sammen med Ruslands Mellennium (tusindaarige Bestaaen). Paa Randen staaer med store Bogstaver: Reformatoren.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præs. B. Young.

i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 3die Juni 1866.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 341.)

Hvorsomhelst Jesu Christi Evangelium er blevet prædiket enten i vore Dage eller i henrundne Tidsaldere, har der altid været Nogle, som have elsket Sandheden og anerkjendt dens Guddommelighed, medens den Aand, der har besjælet dem, har tilskyndet dem til at annamme det, men de staae i saa mange fordeelagtige Forbindelser med Verden og vilde sætte saa meget paa Spil, dersom de adløde det, at de hellere beslutte sig til ikke at gjøre det, og her begynder Striden igjen. Nogle Faa overvinde Kjødets Tillokkelser og følge Fornuftens Stemme, medens den store Hob af denne Menneskeklasse lade sig overvinde af lav Egennytte og klynge sig til sine Afguder. Den gode Aand søger at overvinde Kjødets Gjenstridighed, medens Kjødet, understøttet af Djævelens List, gjør en stærk Modstand; men uagtet denne Magt, som Aanden har at kjæmpe med, er dog Guds Magt større end den Ondes, og medmindre de Hellige synde mod det Lys og den Kundskab, de have, og med frit Forsæt forsømme deres Pligter, saa at de bedrøve Guds Aand saaledes, at den ophører at arbeide med dem, vil Aanden visselig faae Overhaand over Kjødet, og tilsidst vil det lykkes den at helliggjøre Tabernaklet, saa at dette kan blive en Bolig for den i Guds Nærværelse.

Den Aand, som beboer disse Tabernakler, elsker af Naturen Sandhed, Lys, Kundskab, Dyd, Gud og Alt, hvad der hører ham til, men da den er saa nøie forenet med vore dødelige Legemer, virke de paa hinanden indbyrdes. Medens Foreningen af Aand og Legeme er nødvendig for at begge skulle kunne nyde en Fylde af Glæde, er hiin i Virkeligheden udsat for at blive paavirket af Synden, som boer i det dødelige Tabernakel, og for at blive overvunden af Djævelens Magt, medmindre den bestandig er oplyst af den Aand, der oplyser ethvert Menneske, som

kommer til Verden, og styrkes ved den Hellig-Aand, der meddeles formedelst Evangeliet. Heri, og heri alene bestaaer Striden mellem Christus og Djævelen.

Den sande Aarsag til denne Strid mellem Christus og Belial ligger ikke deri, at man kalder mig Qvæker, Methodist eller Mormon, men deri, at Gud har oprettet sit Rige paa Jorden og gjengivet det hellige Præstedomme, hvilket giver Menneskene Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinancer i hans Navn.

Der er bleven sagt i Eftermiddag, ligesom ogsaa imorges, at vi maae blive døbte for at blive frelste. Der er endnu Meget tilbage at sige om de Midler, som ere nødvendige til en fuld Frelse. Vi kunde ligesaa godt sige, at et smukt Tempel kunde bygges og gjøres færdigt i alle dets enkelte Dele paa een Dag, som at sige, at vi paa en halvanden Times Tid eller en Dag kunde forkynde Alt, hvad vi vide angaaende Saliggjørelsens Plan. Det er indlysende for ethvert tænkende Menneske, at Herren har givet passende og gode Love for at frelse sine Børn i hans Nærværelse. Dersom Menneskene ikke ville adlyde disse Love, kunne de ikke blive frelste eller ophøiede. Hvad vil der blive af dem, som ikke adlyde Evangeliet? Ville de igjennem en uendelig Evighed blive indespærrede i den bundløse Afgrund, hvor deres Orm ikke døer og Ilden ikke udslukkes?

For at Menneskene skulle kunne blive Djævelens Engle, og for at han skal kunne faae fuldkommen Magt over dem, er det nødvendigt, at de blive bekjendte med Guds Love og hans Riges Ordinancer, og de da vende sig til Verden igjen og fornegte hans Kraft; disse ere de Eneste, som ere fuldkommen afskaarne fra enhver Grad af Salighed. Jesus sagde: „Nu gaaer der Dom over denne Verden, nu skal denne Verdens Fyrste kastes ud. Og naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig."

Han er bleven ophøiet og vil frelse enhver Søn og Datter af Adam og Eva med Undtagelse af Fortabelsens Børn — i et Rige, hvor Døden ikke skal herske mere, hvor der ikke mere skal være Noget til at pine og martre dem, og lad mig forsikkre Eder, at ingen af disse Riger vil blive ringere end det, vi nu ere Medborgere af. Jesus vil drage Alle til sig, undtagen dem, som stride imod Gud og hans Rige, indtil de have beseglet deres Fordømmelse.

Modstanderen fremstiller sine Grundsætninger og Argumenter paa den elskværdigste, meest indtagende og yndigste Maade, og han søger meget omhyggeligen at indsmigre sig hos Jordens Store, idet han forener sig med de populære Partier og høitstaaende Embedsmænd, der altfor ofte misbruge deres Indflydelse til at forurette og undertrykke de Uskyldige. Han søger saa meget som muligt at paatage sig Skikkelse af en Lysets Engel for desto lettere at kunne bedrage de Uskyldige og Uagtsomme. Det tilsyeladende Gode, hans Tjenere gjøre, udføre de for at bringe Ondt over de Gode og Jesu Christi oprigtige Efterfølgere, og om der forresten findes noget Godt hos dem, have de annammet det fra Gud. Lucifer, Morgenrødens Søn, har ikke nogen god Grundsætning, siger ikke et godt Ord, udfører ikke en god Handling eller fremstiller nogen god Idee for noget Menneske hverken paa denne Jord eller paa nogen anden Klode, uden han jo har modtaget det Alt fra den samme Gud, som vi tjene. Alt, hvad der er godt, elskværdigt, sandt og dydigt — samt Alt, hvad der beundres og eftertragtes af de Rene af Hjertet, kommer fra Gud vor Fader, som boer i Himmelen. Herren opholder den Ugudeligste, som nogensinde

har boet paa Jorden; han giver ham den Luft, han indaander, og lader sin Sol opgaae over den stakkels Elendige, som gjerne vilde tilintetgjøre Alt, hvad der er godt, naar han kun havde Magten dertil. Herren vor Gud lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige og giver Føde og Klæder baade til de Gode og de Onde; han uddeler Jorden iblandt sine Børn, og hans Barmhjertighed og kjærlige Omhu er over alle hans Hænders Gjerninger. Herren er god og barmhjertig mod Alle, men han har dog sagt: „Jeg vil ære dem, som ære mig, men de, som foragte mig, skulle ringeagtes."

De, der før Syndfloden tjente Gud og holdt hans Befalinger, bleve beredte til at modtage Ære, Udødelighed og et evigt Liv ifølge Evangeliets Lov. Naarsomhelst denne Lov er bleven given til Menneskene i hvilkensomhelst Tidsalder, og Guds Rige er blevet oprettet paa Jorden, er Djævelen og hans Hærskarer blevne rasende, just ligesom de ere i vore Dage.

Man har sagt os, at dersom vi vilde opgive Polygami (hvilket vi vide, er et Lærdomspunkt, der er aabenbaret fra Himmelen), da vilde Alt være ret med os, men antag nu, at vi vilde opgive denne hellige ægteskabelige Institution, da vilde Djævelen og Alle, som ere i Ledtog med ham for at stride mod Guds Værk, fryde sig over, at de havde faaet Overhaand over de Hellige og bragt dem til at forkaste en af de Aabenbaringer og Befalinger, som Gud havde givet dem. Vilde de være tilfredse dermed alene? Nei, visselig ikke. De vilde derimod dernæst snart forlange, at vi skulde fornegte Joseph Smith som en sand Guds Prophet, saa Mormonsbog, saa Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Dernæst vilde de fordre, at vi skulde fornegte Prophetiens Gave og de øvrige af den Hellig-Aands Gaver og Kræfter samt Propheter og Apostler under Paaskud af, at de ere afskaffede og ikke længere nødvendige i vore Dage.

De ønske, at vi skulle give efter i disse Punkter, overtræde de Love, som Gud har aabenbaret til Verdens Frelse, og forandre alle hans Huses Ordinancer samt føie os efter Christenhedens Dogmer og den i vore Dage herskende Fordærvelse. Ville de Sidste-Dages Hellige gjøre dette? Nei, de ville ikke gjøre det for at være Menneskene til Behag. Skulle vi kjæmpe mod det Onde? Ja. Vi ville stride og kjæmpe for hvad der er ret, og forlade os paa Gud, indtil Retfærdighed bliver grundfæstet paa Jorden, Fred herskende allevegne, — indtil Menneskenes Børn nedlægge deres Krigsvaaben og ophøre at benytte deres Evner til at opfinde og forfærdige Mordredskaber til deres Medmenneskers Ødelæggelse, — indtil Menneskeslægten omvender sig til Herren vor Gud, og man lærer at bruge sine Evner og Kræfter til Jordens Forskjønnelse og til at gjøre den lig Edens Have. Vi ere beredte paa at arbeide os frem, at øve Tro og leve efter vor Religion ved at holde alle Guds Befalinger og iagttage hans Huses Ordinancer, idet vi ville søge at opfylde hans Ord, forladende os paa ham, og da skulle vi faae see, hvad et saadant Livsløb vil føre til.

Jeg kan sige hele Verden, at vi skulle prædike Livets og Saliggjørelsens Evangelium og kalde paa Menneskene til at omvende sig fra deres Ugudelighed og deres Strid mod Gud og hverandre indbyrdes — samt til at annamme det frelsende Budskab, som vil lede dem til Liv baade her og hisset. Vi ville vedblive at prædike, — vi ville kjæmpe os frem, indtil denne Verdens Riger blive vor Guds og hans Christi. At være renlig og kjærlig, bestedeu og sandtru, fuld af

Tro og Oprigtighed og at afholde sig fra at gjøre Uret, er af Gud; Godhed udspreder Elskværdighed omkring Enhver, der er i Besiddelse af samme, og bringer hans Aasyn til at straale af Lys, ligesom Saadannes Selskab søges paa Grund af dets Fortræffelighed. Gud, hans hellige Engle og alle Gode paa Jorden elske dem, medens de Ugudelige hade, misunde, beundre og frygte dem.

Hvad er altsaa den Mission, som Satan, hele Menneskeslægtens Fjende, har at udføre? Den bestaaer i at fordærve og ødelægge. Attraa efter at bygge Stæder, opdyrke Avlsgaarde, anlægge Frugthaver og paa enhver mulig Maade at pryde og forskjønne Jorden, er af Gud. Men, siger man, de, som aldeles ikke troe paa nogen Religion, gjøre det selvsamme. Godt, men ere ikke deres Liv ligesaa meget i Guds Haand, som Eders og mit? Tilskynder han dem ikke den ene Dag efter den anden til at gjøre Godt, og velsignede ere de, der ikke modstaae Aanden. Der er en Sandhedsaand udgangen til alle Jordens Beboere. Jobs Bog siger: „Der er en Aand i Menneskene, og den Almægtiges Inspiration gjør dem forstandige," og der er skrevet om Jesus, „at han var det sande Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden." „Thi Hver, som gjør Ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, at hans Gjerninger ikke skulle overbevises ham. Men hvo, som øver Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gjerninger maae blive aabenbarede, thi de ere gjorte i Gud."

Det er denne Aand hos Menneskene, der tilskynder dem til at gjøre det Gode og forsage det Onde, men derimod er der ogsaa en anden Magt, som tilskynder dem til at gjøre det Onde og forsage det Gode. De Faa, der have tilstrækkeligt moralsk Mod til at vise Lydighed til Guds Aands Paamindelser og underkaste sig Herrens Villie, ere de Eneste, som opbygge Guds Kirke og Rige paa Jorden, forsaavidt de have Leilighed dertil. Alt, hvad der er Godt, er af Gud, uanseet hos hvem det findes, og hvem der udøver det. Om Djævelen kom frem med Noget, der var godt, reent og elskværdigt, da var det ikke af ham, men af Gud.

Djævelen glæder sig i ethvert Ødelæggelsesværk — i at brænde, ødelægge og fordærve hele Jorden. Han fryder sig i at ryste og bringe Forvirring i Menneskenes Anliggender, baade i politisk, religiøs og moralsk Henseende, for derved at foraarsage Krig med alle dens skrækkelige Følger. Det er det Onde, som bringer al Elendighed og Jammer over Jordens Beboere, men det, der er af Gud, er reent, elskværdigt, helligt og fuldt af Alt, hvad der er fortræffeligt og sandt, uanseet hvor det findes, om det er i Helvede, Himmelen, paa Jorden eller Planeterne. Lader os adlyde det Gode og leve efter vor Religion.

Jeg veed ikke, om jeg har forklaret disse Punkter tydeligt nok for Eder. Det Hele deraf er klart udviklet for min egen Forstand. Jeg veed, hvad Menneskene ere, naar de først komme til Jorden, og jeg kjender den Indflydelse, som ledsager dem, og Satans Magt, der har samme Frihed til at existere paa Jorden, som de Ugudelige. Ville vi leve efter vor Religion? Jeg haaber det. En Herre spurgte mig engang, hvorledes jeg kunde lede Menneskene formedelst Aabenbaring. Jeg svarede, at jeg lærer dem at leve saaledes, at Aabenbarelsens Aand kan lære dem deres Pligter Dag for Dag, saa at de kunne lede sig selv. For at faae denne Aabenbaring er det nødvendigt, at de Hellige leve saaledes, at deres Aand kan være ligesaa luttret og reen som et pletfrit Stykke Papir, hvorpaa der ikke er skrevet Noget, men ligger paa Bordet foran

Skriveren, rede til at modtage hvilketsomhelst Mærke, han ønsker at sætte derpaa. Naar I see de Sidste-Dages Hellige ere begjærlige efter det, der hører denne Verden til, troe I da, at de ere i en saadan Stilling, at Aabenbaringens Aand kan have fuldkommen Magt over dem? Naar de leve saaledes, at denne Aand kan være hos dem den ene Dag efter den anden, da ere de paa Pligtens Sti; dersom de derimod ikke leve efter denne Regel, forsømme de deres Pligt og gjøre sig uværdige til de Privilegier, vi nyde. Jeg haaber og beder, at vi maatte leve saaledes, at vi kunde gjøre os værdige til de Velsignelser, der tilhøre de Trofaste. Amen.

Tidernes Tegn.

(Fra „Deseret News.")

Der findes ikke noget Menneske, der i mindste Maade er vant til at tænke for sig selv, uden at han jo maa indrømme, at vi leve i en skjæbnesvanger Tid. Tidernes Tegn vise, at der arbeider en Magt iblandt Nationerne, om hvilken Jordens Folkeslag synes at være ganske uvidende. Fra Østen og Vesten, fra Fastlandet og Øerne i Havet indløbe Efterretninger, som vise, hvor hurtigt Verden gaaer en stor og vigtig Forandring imøde. Om Nyhederne end ikke nu ere saa forbausende, som de vare for nogen Tid siden, existere de dog endnu. Den ene Begivenhed følger den anden saa hurtigt, at Gaarsdagens Nyheder forglemmes for dem, der indtræffe idag.

Beretningerne om Jordskjælv ved det Stille Havs Kyster blive efterfulgte af vanærende og oprørende Meddelelser om en om sig gribende Fordærvelse selv iblandt forhen agtede Qvinder. Undertrykkelsen af Oprøret i Syden efterfølges af den bittreste Ophidselse, foraarsaget ved de indviklede Spørgsmaal, man har at løse, og derimellem kommer Fenierudbrudet og Angrebet paa Canada, hvilket, om det end synes at være blevet undertrykket lige ved dets Begyndelse, dog kan give Anledning til Følelsernes Opbrusning og Forviklinger, der kunne blive ligesaa alvorlige, som de ere uventede.

Paa den østlige Halvkugle har Qvægpesten, der hører hjemme paa de russiske Stepper, fundet et midlertidigt Hjem i Storbritanien, hvor dens Rasen har tiltaget i en foruroligende Udstrækning. Nye Sygdomme, hvoriblandt maaskee Trikinerne er den sidste, synes ligesom at spotte al Nutidens medicinske Dygtighed, medens den frygtelige Svøbe Choleraen vedholdende om end langsomt udfører sit Ødelæggelsesværk. Om den endnu ikke raser i den Grad, som ved dens tidligere Hærjen, er der dog al Sandsynlighed for, at den vil tiltage og kræve flere Offre, eftersom Sommermaanederne skride frem. Ulykker baade paa Sø og Land have i afvigte Vinter og Foraar maaskee været talrigere og mere ødelæggende end nogensinde forhen i det samme Tidsrum. Ildebrande, blandt hvilke i mange Tilfælde Ilden har været paasat, have ødelagt Eiendom til et Beløb, som man neppe vilde troe, om det blev nedskrevet paa Papiret.

Foruden alt dette og meget Mere, som ikke er omtalt, synes Lande og Stæ-

der at kappes om, hvem der kan gaae længst ned i Fordærvelse og Laster, om hvilke det er smerteligt at læse. Blot Beretningerne om de Afskyeligheder, hvoraf mange Aviser ere fulde, ere stikkede til at ryste enhver dydig og reen Sjæl, som gjennemlæser dem. Naar man hertil føier saavel Fortidens som Nutidens Krige og de almindelige politiske Forviklinger, varsler dette i Sandhed ikke om noget Godt.

Man paastaaer, at Nutiden gjør hurtige Fremskridt i Kunster og Videnskaber, Opfindelser og Oplysning, og det er saaledes. Man kan gjennemkrydse Søer og Have uden Seil og stik imod Vinden. Den Ene kan tale med den Anden over Land og Hav, og snart vil hele Jorden være omspændt af et Telegrafnet. Man kan ikke alene stige op over Skyerne, men man kan seile i Luften over Jorden, ligesom Skibene gjennemkrydse Havet. Enhver Aandsevne hos Mennesket synes at være ansporet til en overordentlig Virksomhed. Man gjør den ene nye Opfindelse og Opdagelse efter den anden, og især har man gjort uhyre Fremskridt i Mekaniken. Hidindtil ukjendte Velstandskilder ere opdagede. Guld findes, som Propheten udtrykker sig, i næsten ligesaa stor Overflødighed som Kobber, medens andre Kilder til Rigdom opdages næsten daglig. Petroleumskilderne ere ligesom sprungne frem af Jorden paa een Dag, og man har sat Millioner efter Millioner i samme for at gjøre dem frugtbringende.

Men uagtet alle disse Fremskridt i Kunster, Videnskaber og Oplysning, er man ikke nu heldigere i at afværge de Onder, som Menneskene ere underkastede, end man var for et halvt Aarhundrede siden. Om end Verden har gjort hurtige Fremskridt i Henseende til Oplysning, saa har dog ogsaa Rovgjerrighed tiltaget i samme Grad. Menneskene ere yderst afmægtige lige over for de forskjellige Sygdomme, om hvis mangfoldige Skikkelser og Forandringer de uagtet al deres Erfaring og alt deres Studium ikke have nogen Kundskab. Nutidens Skibsbygningskunst er afmægtig mod Elementernes Rasen. Med de forøgede Erhvervskilder og den Hurtighed, med hvilken man kan ophobe Rigdomme, tiltage ogsaa Menneskenes Hovmod, og i samme Grad blive de Slaver for deres Lidenskaber. Nutidens Opfindelser synes hovedsagelig at gaae ud paa at tilveiebringe de meest ødelæggende Mordvaaben. Istedetfor at søge at arbeide for Menneskeslægtens Vel for at stifte Fred, for at forskjønne og pryde Jorden og for at befordre Oplysning og Dyd iblandt sine Medmennesker, søger den Ene at overgaae den Anden i at opfinde saadanne Krigsredskaber, som hurtigst kunne ødelægge Liv og Eiendom, medens den moralske Fordærvelse nu er større end i Barbariets Dage i Middelalderen.

I Europa taler man om en Fredscongres. Londonerbladet „Punch" spotter denne Idee og indeholder en skarp Satire om de Regjeringer, der skulle repræsenteres og de Spørgsmaal, der skulle forhandles. Det siger, at Rusland, Østerrig, Preussen, Frankrig og Italien ere villige til at sende Repræsentanter til Congressen, dersom de indviklede Stridsspørgsmaal udelukkes fra Forhandlingerne, eller med andre Ord, dersom de Spørgsmaal, som Congressen skulde afgjøre, omhyggelig undgaaes. Nogle faa godtroende og uerfarne Sjæle smigre sig med det Haab, at man blot ved Underhandlinger kan berolige Nationernes oprørte Lidenskaber, dæmpe de Magthavendes voxende Ærgjerrighed, afgjøre indviklede Spørgsmaal og forene gamle, skinsyge Rivaler. Ingen formaaer dog at gjøre det. Menneskene ere altfor afmægtige til at kunne standse de frembrydende Lidenskaber. Krigs-

Manden arbeider iblandt Nationerne, og Ødelæggelsens Magter synes at berede sig til Strid.

Dersom Menneskene vilde læse og troe den hellige Skrift, vilde de kunne see, at den taler om en Tid, lig den nærværende. Den udpeger Tidernes Tegn, som skulle tilkjendegive, at Verdens Ende nærmede sig, saaledes som det er forudsagt for Aartusinder siden. Om Propheterne, hvis Skrifter angaaende de sidste Dage endnu ere opbevarede, havde levet i vor Tid, kunde de neppe have bestrevet denne Tidsalder i et mere tydeligt og bestemt Sprog. Dersom Menneskene midt under al denne Verdens Tummel og Forvirring vilde give sig Tid til rolig at betragte dens nuværende Tilstand og Tidernes Tegn, maatte de uvilkaarlig spørge sig selv: „Hvad skal alt dette betyde?“ Men de leve i et Mørke i saa Henseende, og den store Masse iblandt Menneskene stille sig selv tilfreds. De ere i Uvished og Tvivl, fulde af tomme Forhaabninger, og derfor er det, at de ere saa begjærlige efter Nyheder. De leve i bange Forventninger om det, som dernæst vil vise sig, og naar det kommer, er det ofte Skuffelse.

Hvor langt anderledes er ikke deres Tilstand, som have annammet Sandheden! De forstaae Tidernes Tegn og kunne i Alt, hvad der skeer, see et almægtigt og alviist Forsyns Styrelse; de kunne see, at Guds Hensigter og hans Forjættelser nærme sig deres Opfyldelse. Evangeliets Lys tilligemed den hellige, stille Fred og Ro, det skjænker, er for Nærværende en Velsignelse, hvis Storhed Menneskeslægten ikke kan fatte. Det sætter dem, der ere i Besiddelse deraf, istand til at see Fremtidens Begivenheder ved Hjælp af Tidernes Tegn.

Nutidens Religionssystemer.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 344.)

Vi underrettes endvidere om i Bibelen, at der skal blive en ny Himmel og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer, at hele Skabningen sukker i Smerte og længes efter at blive forløst fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns herlige Frihed. Naar vi læse dette med Eftertanke, begynde vi at forstaae, at der af de opløste Elementer vil fremstaae en ny og forherliget Verden, just ligesom den var paa Skabelsens Morgen, da Herren „saae alt det, han havde gjort, og see, det var saare godt.“ Og saaledes er det i mange andre Tilfælde i Henseende til den synlige Verden, men Rummet tillader os ikke at udvikle dette videre. Man har undertiden sagt os, at Bibelen indeholder al Sandhed, men om saa var, maatte vi forkaste alle de forskjellige Opdagelser, der ere gjorte af Galileo, Kepler, Copernicus og mange Andre. Men, siger Modstanderen, disse Opdagelser vare ikke gjorte dengang Bibelen blev skreven. Men de Love, de bragte for Lyset, existerede ogsaa dengang og regjerede Himmellegemerne. Det var ligesaa sandt i Mose og Davids Dage, at Jorden bevægede sig, som dengang

Galileo udtalte det for Inqvisitionstribunalet, omendskjøndt Moses og David ere tause angaaende dette Punkt. Vi maae forstaae, at den Almægtige ved sin Aands Inspiration leder Sindet hen paa forud bekjendte Punkter og kun indgiver nye Begreber og Forestillinger, naar det er nødvendigt, og at de bibelske Skribenter paa samme Tid, som de vare veiledede af Gud i deres Foretagende, vare forundte deres aandelige Frihed, saa at de menneskelige og guddommelige Elementer harmonerede med hinanden. Vi kunne endnu sige meget Mere for at vise den menneskelige Ufuldkommenhed, men vi antage, at vi have sagt Nok angaaende dette Punkt for nogenlunde at vise, hvorledes vi bør omgaaes med de hellige Optegnelser, der vurderes saa høit, men misbruges saa meget. Om Telegrapher, Lokomotiver og Spindemaskiner end ikke vare bekjendte i Pharaos Dage, og Lyden af dem ikke lod sig høre imellem Israeliternes Telte, maae vi dog erindre, at der udfordredes et langt Tidsrum, inden Menneskene kunne lære at kjende og benytte de skjulte Naturkræfter, som gjennemtrænge Universet. Vi agte Bibelen som Guds Ord, men derfor bør vi ikke troe, at den indeholder al Sandhed — og forkaste de Kjendsgjerninger, som vi dagligen see rundt omkring os; ei heller bør vi forglemme det Nærværende for det Forbigangne, ligesaa lidt som ved unyttige Grublerier over, hvorledes Verden skal blive det, den bør være. Bibelen er en historisk Optegnelse om en Tid, da vel de menneskelige Ufuldkommenheder ligesom i vore Dage plettede og vanærede Menneskeslægten, men dog indeholder den ogsaa herlige Exempler paa et moralsk Heltemod og en Aandskraft, som denne dybt nedsunkne Generation vel beundrer, men ikke vil efterligne. Lader os derfor agte den som en historisk Beretning om Guds Handlemaade mod sit Folk og som en Optegnelse af de herlige Prophetier om den Tid, da en Freds- og Retfærdighedsregjering skulde indføres paa Jorden, men lader os ikke grunde alt vort Haab alene paa det døde Bogstav. Lader os erindre, at dersom vi holde de himmelske Love og lytte til Guds levende Præstedømme, vil vort Haab være sikkert, om end Bibelen skulde udryddes af Tilværelsen imorgen. Da behøve vi ikke at frygte for, at de videnskabelige Opdagelser nogensinde skulle komme til at staae i Modstrid med de Sandheder, den indeholder, og som ere nødvendige til vor Frelse, men vi skulle derimod bestræbe os for at benytte baade de religiøse og videnskabelige Sandheder som Midler til Menneskeslægtens Fuldkommengjørelse. Naar Verden er bleven gjenfødt, naar Videnskaberne under det evige Præstedømmes Veiledning og Bestyrelse kommer til at gjennemtrænge Alt, og man ved dens Hjælp opdager nye Naturlove og nye Beviser paa Guds Magt, da vil ogsaa Religionen komme til sin Ret, blive agtet og æret, medens den vil lære Mennesket at kjende dets høie og hellige Bestemmelse. Da skal Alt blive tydeligt for os, vi skulle blive forvandlede formedelst Herrens Aand og komme til at see, ligesom vi ere sete.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Et af Herren bemyndiget Præstedømme.

Hvem er kaldet af Gud? Hvo ere af ham beskikkede til at prædike Evangeliet? Hvo ere af ham bemyndigede til at forvalte de hellige Anordninger? Det er ikke de Verdsligvise; thi denne Verdens Viisdom er Daarlighed for Gud. Det er ikke den af sin Lærdom opblæste Theolog, som kun har studeret det skrevne Ord, men som ikke kjender dets Kraft. Det er ikke den uinspirerede Pave, Cardinal, Biskop eller Præst. Og endelig, det er ikke den, som nægter ny Aabenbaring, eller som ikke troer paa den Hellig-Aands Naadegaver. Men det er den Sagtmodige, Ydmyge og Omvendte, som troer paa en Gud, der giver Aabenbaring, paa en Gud, som gjør Mirakler, paa en Gud, som er evig og uforanderlig. Saadan en Mand var Joseph Smith, hvem Herren kaldte; saadanne ere de, som ere udsendte til at beskjære Viingaarden for sidste Gang. De ere ikke opblæste af den verdslige Viisdom og Lærdom; de foragte ikke den Tro, som eengang er overantvordet de Hellige; de lade sig ikke paavirke af Menneskenes Religionssystemer og Læresætninger; de søge ikke denne Verdens Ære, men de søge at forstaae og gjøre Hans Villie, som har kaldt og sendt dem.

De Fleste af Herrens Tjenere, der udsendes paa Missioner til fremmede Lande, have maaskee aldrig før fremtraadt for en offentlig Forsamling. De maae derfor forlade sig paa Gud. Intet uden den sikkre Forvisning, at Herren har beskikket dem, kunde formaae dem til at forsage Slægt og Venner, Hustruer og Børn, og vove „uden Pung og Taske,“ uden nogen Betaling eller Løn, at gaae ud og advare Jordens Nationer, udsættende sig for Haan, Bespottelse og Forfølgelse af alle Slags. Og dog gjøre disse Mænd dette. Deres advarende Røst høres ikke i den menneskelige Veltalenheds blomstrende Sprog, men i Sandhedens simple, ligefremme Ord, dikterede af Inspirationens milde, stille Aand. De bydes ikke velkomne af de Rige og Stolte, og modtages ikke i de Stores og Mægtiges Paladser, men her og der finde de en ydmyg, retskaffen Sjæl, hvis Hjerte er aabent til at modtage dem og deres Vidnesbyrd, og som adlyder Evangeliets Budskab og faaer Bekræftelse om sammes Sandhed formedelst den Hellig-Aand.

Det er ingenlunde vor Mening at forkaste eller fordømme sand Kundskab og Lærdom, hvilken er nyttig paa sit Sted, og om retteligen brugt, vil gjøre en Guds Tjener mere dygtig til at gjøre Godt. Men vi fordømme den Stolthed og Opblæsthed, som findes hos de fleste Lærde, der kun forlade sig paa sin Lærdom i aandelige Anliggender og forkaste den Hellig-Aands Inspiration. De lære for Penge Menneskebud og tilsidesætte Guds Anordninger. De sætte sin Tillid til sin egen svage Dømmekraft, istedetfor til Guds Aabenbaringer, derfor er deres Viisdom Daarlighed og af intet Gavn i Opbyggelsen af Guds Rige. Vilde de derimod forene deres Lærdom med Aandens Inspiration og være villige til at annamme Evangeliet og adlyde sammes Forskrifter, saaledes som hellige Mænd i Oldtiden gjorde, da kunde

deres Lærdom blive til stort Gavn for deres Medmennesker, idet de vilde være bedre istand til at fremstille Sandheden i et klarere Lys og gjøre et større Indtryk paa deres Tilhørere end den Ulærde. En retfærdig Mand kan faae Himlene aabnede for sig, kan skue Herligheden af de celestiale Verdener og ved Aanden forstaae store og forunderlige Ting, og dog, formedelst Ubekjendtskab til sit eget Sprog, være mindre skikket til at meddele denne store Kundskab paa en forstaaelig Maade til Andre; hvorimod, dersom han var vel underviist og mægtig i Sproget, kunde han blive et kraftigt Redskab til deres Oplysning, som ere modtagelige for Sandhedens Aand.

Moses var oplært i al den Viisdom og Kundskab, som fandtes i Egypten, hvilket, i Forening med Guds mirakuløse Magt, gjorde ham mere skikket til at opfylde hans Pligter som Israels store Leder. Paulus var en lærd Mand, og som, da han var fyldt af Aandens Aabenbaringer, var et mægtigt Redskab til at overbevise Hedningerne. Apollos var „en veltalende Mand og forfaren i Skrifterne," og derfor var han ved Guds Naade de Troende til megen Nytte. Dog finde vi intet Tilfælde, hvori blot Lærdom kunde træde i Inspirationens Sted, men at den var en Tjener for denne.

Enhver Missionær, som Herren har kaldet, skulde søge at erhverve sig nyttig Kundskab for at kunne gavne Andre. Omendskjøndt han ikke behøver at bekymre sig forud for hvad han skal tale, bør han dog være meget flittig i at samle sig Kundskab ved Guds Ord og gjøre sig selv fuldstændig bekjendt med Lære, Theori og Principer. Naar Hjertets Skatkammer er fuldt af gode Ting, vil Herrens Aand udvælge deraf i den rette Stund, hvad der er gavnligt for Tilhørerne, men om Forraadskammeret er tomt, er der Intet at vælge i, og Menigheden bliver ikke opbygget. Sindet skulde derfor øves i Studering, Tænkning og Overveielse. Det kan i Begyndelsen maaskee synes trættende for den, som ikke er opdragen dertil, men efter en Tids Anstrængelse og Øvelse vil Sindet blive vant til dette Slags Arbeide, faae det kjært, og om fortsat, vil det tilsidst yde Frugter til Gavn for Besidderen og Andre.

Vi ville slutte med Apostelens Formaning i 1 Petri 1, 5—8. „Saa anvender al Flid just derpaa, og føi til Eders Tro Dyd, men til Dyden K u n d s k a b, men til Kundskaben Afholdenhed, men til Afholdenheden Taalmodighed, men til Taalmodigheden Gudfrygtighed, men til Gudfrygtigheden Broderkjærlighed, men til Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle. Thi naar dette findes hos Eder og i Overflødighed, lader det Eder ikke blive golde eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Christi Kundskab."

Vore Emigranters Ankomst til New York.

Ved Brev fra Ældste N. Nielsen erfare vi, at Skibet „Cavour," hvilket førte den tredie Afdeling af vore Emigranter fra Hamborg ankom til New York den 29de Juli sidstleden.

Afreist.

Ældste F. C. Andersen, som i et Aarstid har arbeidet trofast her i Missionen, afreiste herfra den 20de forrige Maaned til England efter Kaldelse af Præsident B. Young jun. Maatte Herrens Velsignelse fremdeles ledsage ham.

Correspondance.

Amerika.

New York, den 19de Juli 1866.

Præsident C. Widerborg.

Igaar faldt vort Anker her i Havnen, efterat vi havde været paa Søen i sex og fyrgetyve Dage.

Som De veed, kom vi lykkelig og vel fra Kjøbenhavn til Hamborg. Efterat vi havde været ombord paa Paketskibet „Humboldt," ført af Capitain Boyson, i fire Dage, var Alt klart til Afreisen. Kl. 4 Eftermiddag den 2den Juni bleve vi af et Dampskib trukne ud af Hamborgs Havn og nedad Elben. Vi havde føielig Vind og smukt Veir baade over Nordsøen og et godt Stykke ud i Atlanterhavet. Vi seilede Nord om Skotland og passerede Shetlandsøerne den 6te Juni med Kap Tetsill til Høire og den lille O Fair til Venstre. I Begyndelsen vare de Fleste søsyge, og Nogle i temmelig høi Grad. Ved Newfoundlands-Banker vare vi i flere Dage omgivne af en uigjennemtrængelig Taage, der er sædvanlig paa disse Kanter, som derfor ere i slet Rygte hos de Søfarende.

Med Undtagelse af de første 10 Dage have vi for det Meste havt Modvind hele Tiden. De Søfarende sige, at Vinden mestendeels er vestlig paa denne Aarstid, hvorimod den tidligere paa Foraaret meest er østlig. Indtil for nogle Dage siden have vi holdt os høit mod Nord, hvorfor det har været temmelig koldt, saa at varme Klæder have været nødvendige, naar vi have opholdt os paa Dækket, men da vi kom længere sydpaa, fik vi dog erfare, at der er Sommer, idet vi endog have havt en Varme af indtil 30 Grader Reaumur ude paa Søen. En saadan Hede er dog ikke af lang Varighed ude paa Havet, men i New York er den almindelig. Vi have ikke en eneste Gang havt hverken rigtig Storm eller Vindstille, men have dog nogle faa Gange maattet tage Seilene ind. Tordenen har undertiden sat Luften i Bevægelse, og da have vi nogenlunde kunnet danne os et Begreb om Elementernes Kraft, naar de komme i Oprør.

Vort Compagni, som bestod af 328 Sjæle, blev inddeelt i fire Distrikter, og disse igjen i ni mindre Afdelinger eller Quarterer med hver sin Præsident. Sven J. Jonasson beskikkedes til Skriver. Vi have hver Uge afholdt flere Forsamlinger, i hvilke der ere blevne givne saadanne Lærdomme, som have været passende for Omstændighederne. Reenlighed og Orden har herstet, og Capitainen har sagt, at han aldrig har seet et saadant Emigrantselskab før. Ligeledes har han roest de Hellige for deres Enighed, og for nogle amerikanske Herrer, som have været ombord hos os, sagde han, at vi vare de

bedste Emigranter, han nogensinde havde ført over Havet. Han har ogsaa været meget venlig imod os, især i den senere Tid. Vort Sangchor har været meget yndet og har ofte maatte synge paa Agterdækket. — Foruden os har der været 60 til 70 andre Emigranter ombord, deels Danske og deels Tydskere; iblandt Førstnævnte reise Fem med os. Allerede nogle Dage inden vi naaede Land, betalte de deres Reise til Wyoming, hvilket er et Beviis paa den Tillid, de have til os.

Fem ere døde, nemlig to Voxne og tre Børn. — Provianten har været god. Om Morgenen have vi faaet Kaffe, om Middagen veltillavet varm Mad — og om Aftenen The. Capitainen har været meget god mod de Syge, som han har sendt Mad fra sin egen Kahyt. Viin, Rom, baiersk Øl, Hvedetvebakker, Sukker og Svedsker have været tilkjøbs ombord, men Alt harværrt temmelig dyrt. — Den 17de fik vi Lods ombord, og ligeledes fik vi samme Dag Long Island i Sigte. Det var et vederqvægende Syn at see Land efter saa lang Tids Forløb. Vi vare Alle glade ved Tanken om at være udfriede fra de gamle Lande, hvor Undertrykkelse, Splid og Forvirring hersker, og ved at være paa Veien til vort fremtidige Hjem i Bjergenes Dale, hvor vi kunne leve under en Regjering, som er grundet paa Aabenbaring fra vor himmelske Fader. — Vore Bønner vedblive at opstige for vore Sødskende, som endnu ere i Adspredelsen, at de snart maatte nyde det samme Privilegium som det, der er blevet os til Deel.

De, kjære Broder Widerborg, er i kjær Erindring hos Alle, og vi ønske Dem Herrens Velsignelse i Deres høie og ansvarsfulde Stilling, og at De lykkelig maa vende tilbage til Deres Familie og Venner i det fjerne Vesten. Hils Broder Wilhelmsen og de øvrige Brødre, som arbeide i Forening med Dem til Værkets Fremme. Tilsidst er De selv paa det Kjærligste hilset fra Deres Brødre i Evangeliet.

G. M. Brown. Sven J. Jonasson. Chr. Hansen.

Skibet „Cavour," 16½ danske Mile fra New York, den 28de Juli 1866.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder! Jeg vil ved nogle Linier give Dem en kortfattet Skildring af vor Reise, idet jeg paa samme Tid aflægger Dem min hjerteligste Taksigelse for de mange behagelige Timer, jeg har tilbragt i Deres Selskab.

De har uden Tvivl med Længsel ventet at faae høre Noget fra os, men da der ikke gives nogen Postexpedition paa Havet, have vi maattet opsætte med at skrive indtil nu. Uagtet vi have været saalænge underveis, var det dog næsten uventet for os, da vi fik høre, at vi vare saa nær New York. — Som De veed, afseilede vi fra Hamborg den 1ste Juni; imorgen vente vi at lande i New Yorks Havn. Vi have altsaa havt en temmelig lang Overreise, men dog have vi ikke lidt nogensomhelst Nød. Aarsagen til Reisens Langvarighed har deels været Mod-

vind, deels Vindstille, men desuagtet har Alt gaaet langt bedre, end jeg nogensinde kunde forestille mig. De Hellige have med Beredvillighed efterkommet ethvert Raad, der er blevet dem givet til Sundhedens Bevarelse, og en god Aand har hersket iblandt dem.

Brødrene Rundqvist og Gregersen have været mine Raadgivere. De Hellige have været inddeelte i fire Distrikter, og Brødrene Gregersen, Rundqvist, Jacobsen og Ole Nielsen have præsideret over dem; sidstnævnte Broder har tillige været Vagtcapitain. Disse Mænd have trofast udført deres Pligter og efterkommet ethvert Raad, der er blevet dem givet, hvorved de væsentlig have bidraget til Enighed og Kjærlighed, som har gjennemtrængt det hele Reiselskab. Baade Capitainen og Mandskabet have behandlet os med den største Velvillie og Forekommenhed; maa Herren velsigne dem derfor! Vi have afholdt flere Forsamlinger og aflagt Vidnesbyrd om Sandheden. Provianten har været god og tilstrækkelig, og de Søsyge have faaet en god Forpleining. Naar Nogen har været rigtig syg, have vi salvet ham, og Herren har velsignet os og hørt vore Bønner. To gamle Søstre, der have været syge i flere Aar, ere døde — og derhos to Børn.

Jeg fik en Avis af Lodsen, der kom ombord til os idag, og deraf erfarer jeg, at Krigen er udbrudt i Europa. Det er sørgeligt, men ei for den, som har adlydt Evangeliet, thi han veed, at ifølge Herrens Ord vil store og vigtige Begivenheder finde Sted, indtil Nationernes Magt bliver sønderbrudt og Guds Rige seirende paa Jorden.

Jeg slutter disse Linier med en kjærlig Hilsen til Brødrene Wilhelmsen, Sørensen, Jensen, Deres øvrige Medarbeidere og alle de Hellige, men selv er De først og fremst hilset fra Deres Broder i Fredens Evangelium.

N. H. Nielsen.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")
(Fortsat fra Side 334.)

Vore Vaabens Fortræffelighed var godt bekjendt. Muldyrdriveren havde fortalt, at vi vare nogle forfærdelige Karle og havde truet med at skyde ham. Alcalden var især overordentlig bange. Vi sluttede en offensiv og defensiv Alliance med Don Miguel, hans Hustru og Bartolo, hvorpaa vi begave os til Hvile. Don Miguel og hans Hustru vare, i Forbigaaende sagt, nogle underlige Mennesker. De laae med deres Hoveder i hver sin Ende af Sengen, hvilket gjorde, at de ikke besværede hinanden med deres uundgaaelige Tobaksrygen.

Om Morgenen bleve vi befriede fra denne Vanskelighed og satte i en saadan Stilling, at vi kunde stoppe Munden paa dem, som havde udbredt falske Rygter om os. Medens Arbeidsfolkene samlede sig udenfor Hytten, kom en Indianer løbende

over Maismarken og hen til Døren. Han spurgte efter „Senor Ministro," og idet han tog sin Hat af, fremtog han et Brev, som han havde i Hattepullen, og hvilket han sagde, han var befalet af General Cascara at levere i de rette Hænder. Det var adresseret til „Senor Catherwood i Comotan" og indeholdt en Meddelelse om General Cascaras Misbilligelse af Arrestationen i Comotan, hvilken Voldshandling han tilskrev Alcaldens og Soldaternes Uvidenhed eller Feiltagelse. Desuden laa der et Pas til Hr. Catherwood inde i Brevet. Det er med stor Glæde jeg omtaler Modtagelsen af dette Brev, og den Hurtighed, med hvilken General Cascara sendte det afsted til „Comotan" eller hvorsomhelst Catherwood kunde findes, var mere, end jeg havde ventet af en Mand af hans Karakteer og i hans Stilling. Jeg anmodede Don Miguel om at læse det høit og bad Indianeren at bringe vore Hilsener til General Cascara. Vi sendte ham til Landsbyen for at spise Frokost og medgav ham en Foræring, hvilken jeg vidste, vilde bringe ham til at bekjendtgjøre denne Affaire med det rette Eftertryk. Don Miguel smilede, hans Hustru lo, nogle faa hvide Pletter kom tilsyne paa Bartolos smudsige Hud, og Alt syntes at vise sig i et gunstigere Lys for os. Jeg besluttede at tage til Landsbyen for at forny vort Venskab med Don Jose Maria, besøge vore Patienter, vise Don Gregorio, hvor lidet vi bekymrede os om ham, og endelig for at ordne vore Affairer i Copan.

Hr. Catherwood begav sig til Ruinerne for at fortsætte med sin Tegning, medens jeg tog til Landsbyen. Augustin var med mig for at opkjøbe Levnetsmidler for lidt Mere end de vare værd. Jeg aflagde mit første Besøg hos Don Jose Maria. Efterat jeg havde forsikkret ham om vor pletfrie Karakteer, ledede jeg Talen hen paa Ruinerne og tilkjendegav vort Ønske at kjøbe dem; jeg sagde ham, at jeg paa Grund af mine offentlige Forretninger ikke kunde forblive der saalænge, jeg ønskede, men vilde vende tilbage til Ruinerne med de nødvendige Redskaber og Folk, opbygge en Hytte at opholde os i og foretage en grundig Undersøgelse. Jeg sagde ham, at vi ikke kunde finde os i de Udgifter, som hans Afslag vilde paadrage os, da vort Ophold der i Egnen paa den Maade blev forhalet uden Nytte. Tilsidst spurgte jeg ham ligefrem: „Hvad vil De have for Ruinerne?" Jeg troer, at han blev mere forbauset, end om jeg havde forlangt hans gamle Hustru tilkjøbs for at foretage Experimenter med hende i lægevidenskabelig Henseende. Han syntes at være i Tvivl om, hvem af os der ikke var ved sin sunde Sands. Eiendommen var saa yderst værdløs, at mit Ønske at kjøbe den forekom ham mistænkelig. Ved at undersøge hans Doknmenter erfarede jeg, at han ikke eiede denne Landstrækning, men havde forpagtet den af Don Bernardo de Aguila, og at der endnu var tre Aar tilbage, inden Kontrakten var udløben. Denne Jordstrækning udgjorde omtrent sex tusinde Acres Land, for hvilket han betalte sexten Pund Sterling om Aaret. Han vidste ikke, hvad han skulde gjøre, men sagde, at han skulde overveie Sagen, raadføre sig med sin Hustru og give mig Svar den næste Dag.

Jeg begav mig derpaa hen til Alcalden, men han var altfor beruset til at kunne tale med mig. Jeg foreskrev Medicin til flere Patienter, men istedetfor at gaae hen til Don Gregorio, sendte jeg ham en høflig Anmodning med Don Jose Maria om at lade os være i Fred. Derpaa vendte jeg tilbage og tilbragte det Øvrige af Dagen imellem Ruinerne. Det

regnede om Natten, men om Morgenen klarede det op igjen, og vi vare tidlig ved vort Arbeide. Det var min Forretning at gaae omkring med Arbeidsfolkene for at bortrydde Træer og Buske, grave og jevne Jorden samt gjøre Forberedelser for Catherwood til at kopiere Mindesmærkerne.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. For kort Tid siden er der i det sydlige Holsteen begaaet et ottedobbelt Mord med Brandstiftelse. Vedkommende Familie bestod af Mand, Hustru, fem Sønner, een Datter og een Tjenestepige. Kun een af Sønnerne lykkedes det at undløbe. Gjerningsmændene ere endnu ikke blevne opdagede.

Belgien. Den 10de og 11te August rasede en voldsom Ildebrand i Antwerpen. Ilden opkom i et stort Varelager og greb trods den rask tililende Hjælp hurtig om sig, og ved Midnat stode fire sammenhængende herlige Magasiner med uhyre Forraad af Uld, Guano osv. i fuld Flamme. Især rasede Ilden frygteligt i Petroleumsbeholdningerne. En Række Magazinbygninger med uhyre Varebeholdninger bleve et Rov for Flammerne, ligesom ogsaa Ilden med voldsom Kraft trængte sig frem til de omkringliggende Huse.

Tyrkiet. Paa Øen Candia, der har 250,000 Indbyggere, hvoraf Størstedelen er Grækere, har man heiset Grækenlands og dets Skytsmagters Flag og erklæret Øens Uafhængighed, da Tyrkiet ikke har villet tage noget Hensyn til Folkets Fordringer.

Fra Aleppo er der indløbet det skrækkelige Budskab, at 16 Landsbyer i Mesopotamien, imellem Euphrat og Tigris i Nærheden af Diarbekir, paa en Strækning af 30 Mile i Omkreds tilligemed hele den derværende Befolkning den 22de Juli ved en pludselig Aabning af Jorden ere sunkne ned og forsvundne. De nærmere Omstændigheder ved denne Begivenhed ere endnu ikke bekjendte.

Vestindien. I Port au Prince er der ifølge en Beretning derfra af 18de Juli udbrudt en ny Insurrektion. Rebellerne have afbrændt endeel af Gonaives og truede med en betydelig Styrke Port au Prince selv.

Blandinger.

Norges Folkemængde ved Slutningen af forrige Aar udgjorde 1,701,561 Indbyggere. Bybefolkningen udgjorde 270,285 og Landbefolkningen 1,431,276. I Tiaaret 1855—1865 er Folkemængden forøget 14,19 pCt., nemlig Bybefolkningen med 35,93 pCt. og Landbefolkningen med 9,79 pCt.

Den atlantiske Telegraph. Kongen af Preussens Throntale er denne Gang bleven læst i New York to Dage efter at den blev holdt. Den blev telegrapheret ved det nye atlantiske Telegraphtoug. Depeschen kostede 900 Lst. og blev betalt af den rige Qvæker Peabody, hvis Gavmildhed nylig viste sig ved den store Pengegave, han skjænkede Londons Fattige.

Krigens Offre. Ifølge statistiske Beregninger have de europæiske Staters Krige i Tiden fra 1815 til 1864 bortrevet 2,762,000 Personer, hvoraf 2,148,000 vare Europæere og 614,000 fra andre Verdensdele, hvilket giver i Gjennemsnit 43,800 aarlig, uden dog at heri er medregnet Dødsfald under Epidemier, der vare en Følge af Krigen. De blodigste af Krigene i denne Periode har været: Krimkrigen, i hvilken der faldt 508,600 Mand, nemlig 256,000 Russer, 98,000 Tyrker, 107,000 Franskmænd, 45,000 Englændere og 2,600 Italienere; i Caukasus omkom i Aarene 1829—1860 ialt 330,000 Mennesker. Det ostindiske Oprør i 1857—1859 kostede 196,000 Menneskeliv; den russisk-tyrkiske Krig (i 1828 og 1829) 193,000; den polske Opstand (1831) 190,000; den franske Occupation af Algerien fra 1830 til 1859 ialt 146,000; den ungarske Opstand 142,000 og den italienske Krig ca. 130,000 Menneskeliv. I Aarene fra 1792 til 1815 have de store europæiske Krige krævet ialt 5,530,000 Menneskeliv eller ca. 240,400 i Gjennemsnit aarlig. Indflydelsen heraf paa Befolkningernes Formerelse har selvfølig været overordentlig stor, især naar der tages Hensyn til, at den allerstørste Deel af de i Krigen Omkomne vare i den kraftigste Alder.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hvad er Zion?

(Fra „Millennial Star.")

Hvad er Zion? Dette er et Spørgsmaal, som ethvert Menneske skulde give sig selv og ikke være tilfreds, førend det havde fuldkommen besvaret samme. Dersom der ved Zion menes Guds Folk, saa maae vi, for at kunne opnaae fuld Frelse, være forenede med det. Men hvorledes kunne vi være forenede med Zion, dersom vi ere uvidende om dens Lærdomme? Og om ved Zion forstaaes den saakaldte christne Kirke, saa er det af uendelig Vigtighed at vide, hvoraf den bestaaer, hvorledes den er organiseret, og om vi ere Medlemmer af samme.

Alle, som troe paa det Nye Testamente, indrømme, at Zion og den christne Verden ere eensbetydende. Men den romersk-katholske Kirke paastaaer at være den eneste sande christne Kirke; den samme Paastand gjør den græsk-katholske Kirke, og endelig erklære Protestanterne, at ved Zion menes alle religiøse Samfund, der troe paa Christendommen.

De Sidste-Dages Hellige bevidne, at Zion har ikke været paa Jorden i mange Aarhundreder, men erklære, at i Aaret A. D. 1830 blev Guds Rige, eller med andre Ord Zion eller den sande Kirke, gjenoprettet formedelst Engletjeneste og ved Aabenbaringens og Prophetiens Aand. Hvilken af alle disse Paastande er nu den rette?

At hverken den romersk- eller græskkatholske Kirke er den sande, bevises overflødigen af dem selv, idet de erklære ikke at have modtaget nogen Aabenbaring fra Gud i de sidste sytten Aarhundreder. Dersom de havde været Zion eller Guds Folk, saa vilde deres Propheter og Aabenbarere have modtaget Herrens Ord fra Tid til anden og saaledes forøget Bibelens Bøger; deres Syner, deres Aabenbaringer og Prophetier vilde have været ansete ligesaa hellige som de af en ældre Dato. Uden disse Særkjender ere alle deres Paastande forfængelige, ubibelske og savne al Grund. I Sandhed blottede for Evangeliets store Velsignelser ere de uden Myndighed, uden Frelse, uden Gud. De kjende Intet om Zion eller Israels Frelse, som skal komme

fra Zion. Af de samme Aarsager have de forskjelligartede protestantiske Samfund ikke mere Krav paa guddommelig Myndighed, eller at være den sande Kirke, end de Ovennævnte, hvorfra de udsprang. Dersom nogen af dem var den sande Kirke, vilde de nyde de ved Guds Søns Evangelium forjættede Velsignelser; deres Propheter og Apostler vilde udøve deres Embeder som inspirerede Mænd, Syner og Aabenbaringer vilde været givne, Prophetier efter Prophetier og Herrens Ord forøget til deres Veiledning og Fuldkommengjørelse.

Men istedetfor at en saadan lyksalig Tingenes Orden skulde have herstet paa Jorden, ere Nationerne blevne undertrykte af en af Gud ubemyndiget Præstekaste, der har tilranet sig Magt over Menneskenes Samvittighed og bundet dem under et Jernaag, ja endog formaaet den verdslige Magt til at forfølge anderledes Tænkende, fængsle dem, plage dem, strække dem paa Pinebænken, brænde dem, ihjelslaae dem, og saaledes ere Tusinder blevne udryddede for at understøtte falske Religionssystemer, som man har givet Navn af Christendom. Saadan, kjære Læser, har det saakaldte Zion været i de forløbne sytten hundrede Aar — en falden, fordærvet Kirke, der har taalt i sit Skjød Horeri og alle Slags Vederstyggeligheder og som Herren har betegnet med Navnet „Babylon den Store, Skjøgen paa det skarlagenfarvede Dyr, som tilsidst skal rammes af Herrens Straffedomme og ødelægges ved en fortærende Ild.

Men hvad er Zion? Det er et Folk, hvilket Herren anerkjender som Sit og som har adlydt Evangeliet. Det er et Folk, iblandt hvilket han har Aabenbarere, Seere, Propheter, Apostle og inspirerede Mænd, der modtage Herrens Ord. Det er et Folk, som er blevet døbt først i Vand, siden med Ild og den Hellig-Aand, og derved renset fra Synd og helliget for Herren, nydende aandelige og himmelske Naadegaver, eller med andre Ord: „Zion er de Rene af Hjertet."

At grundlægge et Zion af det Slags er Guds og ikke Menneskets Værk. Gud er Ophavsmanden, han foreskriver, han befaler; Mennesket underkaster sig og ydmygt adlyder. Gud giver Myndighed og Mennesket udfører hans Befalinger. Det er Gud og han alene, som kan gjenoprette Zion paa vor Klode. Engle have ingen Myndighed til at gjengive Evangeliet med dets himmelske Gaver og Kræfter uden efter Befaling af Universets Styrer. Da omtrent atten Aarhundreder vare forløbne efter Christi Korsfæstelse og Opstandelse, sendte den Herre Gud sin Engel at tilkjendegive for Menneskeslægten, at den fastsatte Tid var kommen for Organisationen paa Jorden af et evigt Rige, kaldet Zion, et Forberedelsesværk for Tilkommelsen af Messias til at regjere over sit Folk og over Jakobs Huus evindeligen. Intet med Hensyn til Organisationen af dette store sidstedages Rige blev overladt til Menneskets eget Godtbefindende, men Herren kaldte en ung Mand, fuld af Sandhedens Aand, til at være en stor Prophet og Forløber for hans Aasyn til at lægge Grundvolden for hans Rige efter den himmelske Orden. Ligesom Moses blev udtrykkeligen befalet at bygge Tabernaklet efter det Mønster, som vistes ham, saaledes blev den sidstedages store Prophet befalet at organisere Riget efter det Mønster, som blev ham givet fra Himmelen. Han havde ikke Magt eller Myndighed til i mindste Maade at afvige fra den Plan, der var ham aabenbaret.

Efterat dette Værk var aabenbaret fra Himmelen, og Riget grundlagt, har dets store Konge og Lovgiver vedblevet at lede og styre samme med sin egen Røst, ved Engles Røst, ved Inspiration, ved den

Hellig-Aands Kraft, ved Syner, Aabenbaringer, Prophetier og andre Naadegaver; derved er Zion bleven grundlagt; den har udvidet sine Grændser og nydt Fremgang i over 36 Aar. Missionærer fra Zion have besøgt mange Nationer og fjerne Øer i Havet for at forkynde for alle Folk, at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær — og at alle Mennesker maae modtage det store forberedende Budskab, omvende sig fra deres Synder og lade sig døbe i den Herres Jesu Navn til deres Synders Forladelse, dersom de ikke ville omkomme ved Herrens Tilkommelse.

Vaagner derfor op, o I Jordens Indvaanere, og søger efter Guds Zion; afryster Aarhundreders Slummer og kommer til Bevidsthed om Eders sande Stilling; paakalder Gud; omvender Eder fra alle Eders Synder og Vildfarelser, bliver døbte i Vand af Herrens authoriserede Tjenere; værer siden trofaste Zions Børn indtil Enden, og I skulle blive frelste.

Verden har ingen Undskyldning.

(Fra „the Western Standard.“)

Denne Slægt kan aldrig undskylde sig for Christi Domstol ved at paaberaabe sig, at den var uvidende om det Værk, som han har begyndt paa Jorden. Menneskene ville blive nødte til at bekjende, at deres Blod er paa deres egne Hoveder, og at Herren har givet dem den fornødne Leilighed til at gjøre sig bekjendte med hans Hensigter, til at blive meddeelagtige i hans Værk og beredte for det, som skal komme over Jorden og dens Beboere. Israels Ældste ere udgangne; de opløfte deres Røst og opfordre Menneskene til at berede sig for Gud den Almægtiges store Dag, der er nær for Haanden. Pressen er paa mange Steder sat i en virksom Bevægelse for at udbrede den samme Advarsel, og for at man med de meest overbevisende Grunde kan henlede Menneskenes Opmærksomhed paa samme. Der er derfor forholdsviis meget Faa, som ikke have havt Leilighed til at gjøre sig bekjendte med det Sidste-Dages store Værk. Et Budskab af saa overordentlig Vigtighed for hele Menneskeslægten, som det, de Sidste-Dages Hellige forkynde, kan Ingen være retfærdiggjort i at lade gaae ubemærket hen. Om Menneskene end ikke skulde have nogen Grund til at troe, at det er Sandhed, er det dog deres Pligt at give Agt paa Budskabet, naar de høre det. De forskjellige Troessamfund i Christenheden have ikke Propheter eller Apostler iblandt sig; ei heller have de nogen Længsel efter at erholde fortsat og direkte Aabenbaring fra Gud, og derfor ere Menneskene i fuldkommen Uvidenhed om de Begivenheder, som Herren har bestemt og de Sidste-Dages Hellige forudsige at skulle finde Sted. Dersom de havde Propheter og et tilbørligt bemyndiget Præstedomme iblandt sig, vilde de være retfærdiggjorte i ikke at agte paa Enhver, der maatte fremstaae og bekjende, at han havde Myndighed til at advare dem, thi dersom der var nogen Nødvendighed for, at de for deres Vedkommende skulde berede sig for forestaaende Begivenheder, da vilde de blive underrettede derom af de Propheter og andre af Guds Tjenere, som vare iblandt dem.

Men de Sidste-Dages Hellige staae frem iblandt Folket og høitideligt erklære, at Gud atter har talet fra Himmelen, — at han igjen har sendt sine hellige Engle for at meddele sin Villie til Menneskene, — at han atter har gjengivet Evangeliet i dets Reenhed med alle dets medfølgende Gaver, — at han atter igjen har bemyndiget Mænd paa Jorden til at forvalte dets Ordinancer og befalet dem at gaae ud til alle Jordens Beboere for at bære Vidnesbyrd om disse Ting, paadet de, som troe og adlyde dette Budskab, kunne undflye de Straffedomme og den Nød og Elendighed, der ere ifærd med at bryde ud over de Ugudelige. De bære Vidnesbyrd om, at de vide, at dette er Sandhed, og om at Herren har aabenbaret det for dem. Findes der en Eneste iblandt de mange tusinde Præster i Christenheden, der kan bære Vidnesbyrd om, at det Budskab, de Sidste-Dages Hellige forkynde, er Bedrageri, og at de ikke have nogen Myndighed til at forkynde en saadan Lære? Nei, der findes ikke, thi for at kunne bære et saadant Vidnesbyrd maatte han have modtaget Aabenbaring fra Gud, men hele Cristenheden paastaaer, at noget Saadant er umuligt i vore Dage.

Under saadanne Omstændigheder burde altsaa ethvert Menneske tænke: „Jeg maa undersøge dette Budskab, thi det kan maaskee være sandt, og om saa er, er det min Pligt at adlyde det. Da det er en uimodsigelig Kjendsgjerning, at Christenheden hverken troer paa ny Aabenbaring eller tillader Nogen, som nærer en saadan Tro, at staae i Samfund med dem, burde det være indlysende for Enhver, som vil overveie Sagen, at hvis Herren vilde sende et Budskab, vilde han ikke vælge noget af de forskjellige christne Samfund som et Middel til at forkynde det, men et saadant Folk, som de Sidste-Dages Hellige bekjende sig at være. Christenhedens Forkastelse af ny Aabenbaring er ikke Mere, end hvad man kunde vente under de nuværende Omstændigheder, og Ingen, som længes efter at kjende Guds Villie og Hensigter, skulde agte paa en saadan Paastand. Naar Menneskene ere sig bevidste, saaledes som denne Slægt maa være, at de ere uvidende om Herrens Ønsker og Hensigter, og at Alt, hvad de vide om ham, er det, der blev aabenbaret til Generationer, som have levet for mange Aarhundreder tilbage, hvad skulle de altsaa gjøre, naar der kommer Mænd iblandt dem i Herrens Navn med et Budskab til deres Overveielse? Da de komme i Herrens Navn og under saadanne Omstændigheder, burde dette bertttige dem til at blive hørte, og det Budskab, de frembære, at blive undersøgt. Dette fremkommer i et altfor helligt Navn, og hvis det skulde medføre Sandhed, vil dets letsindige Forkastelse have altfor skrækkelige Følger. Den store Hob iblandt Menneskene følge imidlertid et saadant selvmorderisk Livsløb, istedetfor i mindste Maade at give Agt paa det Budskab, som det har behaget vore Modstandere at kalde „Mormonisme," hvilken er høitidelig forkyndt i deres Paahør. De Faa, der have bestræbt sig for at erholde Kundskab om samme, have erholdt den og ere blevne Vidner om Sandheden deraf. De, der have anseet denne Lære værdig en Undersøgelse, have annammet og adlydt den som et Budskab af den yderste Vigtighed. Kunne vi altsaa ikke med Rette sige, at denne Slægt vil være uden Undskyldning, naar den fremkaldes for Christi Domstol? Dersom ethvert Menneske havde gjort sin Pligt med Hensyn til dette Budskab, vilde der nu ikke have været et eneste menneskeligt Væsen paa hele Jordens Overflade, uden han jo vilde have hørt det og være bleven bekjendt med Herrens Hensigter, som han nu er ifærd med at fuldbyrde; thi da vilde

Enhver have underrettet sin Næste derom, og disse Nyheder vilde været blevne udbredte med en saadan Hurtighed, at enhver Afkrog og Vraa paa hele Jorden vilde have gjenlydt af disse Efterretninger.

Det er imidlertid ikke alene ved de Ældstes skriftlige og mundtlige Vidnesbyrd, Jordens Beboere ere blevne advarede. De ere tillige blevne advarede derved, at de, som troe og annamme dette Budskab, samles fra alle Jordens Nationer til et bestemt Sted, hvilket den hellige Skrift betegner; ligeledes er den øiensynlige Opfyldelse af de gamle Prophetier, den bogstavelige Opbyggelse af det Rige, der skal sønderbryde alle andre Riger, og hvis Bestemmelse er at bestaae evindeligen — samt Tidernes Tegn øiensynlige Vidnesbyrd for Menneskeslægten. Da alt dette staaer i den nøieste Forbindelse med Forkyndelsen af dette Budskab, og da de, der adlyde det, ere de Redskaber, som Herren betjener sig af til at udføre sine Hensigter, er dette Værk saa almindelig bekjendt, at kun meget Faa kunne paaberaabe sig deres Uvidenhed som Undskyldning, fordi de ikke have underkastet sig Evangeliets Fordringer, da alt dette ikke skeer i nogen Vraa.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 367.)

Medens jeg var saaledes beskjæftiget, blev jeg afbrudt i mit Forehavende ved et Besøg af Don Jose Maria, som endnu var ubestemt med Hensyn til, hvad han skulde gjøre, men da jeg ikke vilde synes altfor ængstelig, bad jeg ham at give sig bedre Tid og at komme igjen den næste Morgen.

Den følgende Morgen kom han, og hans Tilstand var i Sandhed beklagelig. Han vilde gjerne vende den ufrugtbringende Eiendom i Penge, men var derhos bange og sagde, at da jeg var en Fremmed, kunde han let paadrage sig Ubehageligheder af Regjeringen. Jeg søgte atter at bevise min Retskaffenhed og tilbød at paatage mig alt Ansvar hos Regjeringen. Don Miguel gjennemlæste mine Anbefalingsbreve, og General Cascaras Brev læste han om igjen. Han blev overbeviist om Sandheden af hvad vi havde sagt, men disse Papirer gav ham ingen Ret til at sælge sin Landeiendom, og desuden var han endnu ikke aldeles fri for Mistanke. Tilsidst aabnede jeg min Kuffert og iførte mig en Uniformsfrakke, der var rigt besat med Knapper med Ørnebilleder. Jeg havde en Panamahat, der var gjennemblødet af Regnen og tilsmudset, en stribet Skjorte, hvide Beenklæder, som vare tilsnavsede til op over Knæene, og jeg saae ligesaa komisk ud som Negerkongen, der iført en Militærfrakke og Hat med Fjer i, men uden Beenklæder — paa Kysten af Afrika modtog et Selskab af britiske Officerer. Don Jose Maria kunde ikke modstaae Knapperne i min Frakke, og han forsikkrede,

at Klædet var det smukkeste, han nogensinde havde seet, medens Don Miguel, hans Hustru og Bartolo tilfulde gave deres Forundring tilkjende over, at de havde noget ganske Ubekjendt i deres Hytte. Det eneste Spørgsmaal var nu, hvor vi skulde faae Papir til at skrive Kontrakten paa. Jeg lod mig ikke opholde over en saadan Bagatel, og gav strax Don Miguel noget Papir til at skrive de gjensidige Betingelser paa, og bestemte den følgende Dag til den endelige Afgjørelse og Kontraktens Underskrivelse.

Læseren er maaskee nysgjerrig efter at faae at vide, hvorledes man handler med gamle Stæder i Centralamerika. Ligesom med andre Handelsartikler bestemmes Prisen paa dem af den Mængde, der er paa Markedet og af den større eller mindre Efterspørgsel, men da gamle Stæder ikke som Bomuld og Indigo ere kurante Varer, ere Priserne forskjellige, og dengang var Efterspørgselen meget flau. Jeg skulde betale halvtredsindstyve Dollars for Copan. Vi bleve snart enige om Prisen. Jeg bød denne Sum, hvorfor Don Jose Maria ansaae mig for en Taabe; dersom jeg havde budt Mere, vilde han uden Tvivl have anseet mig for noget Værre.

Ved Hjælp af Francisco stode vi i Forbindelse med Haciendaen (det eenlig liggende Landsted), hvorfra han hver Morgen bragte os Mælk, som han bar omtrent tre engelske Mile, og maatte derhos to Gange vade over Floden. Fruentimmerne paa Haciendaen sendte Bud til os, at de agtede at aflægge os et Besøg, og i Formiddags kom Gregorios Hustru i Spidsen for alle Husets Qvinder, Tjenestepiger og Børn — samt to af sine Sønner. Vi modtoge dem mellem Ruinerne, skaffede dem tilsæde saa godt vi kunde, og som det første Høflighedsbeviis gave vi dem Alle Cigarrer. Det kan næsten synes utroligt, men ingen af dem, selv ikke engang Gregorios Sønner, havde nogensinde forhen seet „Afguderne,“ og nu vare de meget nysgjerrige efter at see Hr. Catherwoods Tegninger. Jeg troer i Sandhed, at det var Rygtet om disse Tegninger, der forskaffede os den Ære at modtage deres Besøg. Catherwood var i sit Hjerte ikke meget gladere over at see dem hos os, end hans gamle Høiærværdighed var over at see os hos sig, da han blev standset i sit Arbeide, og hver Dag var os kostbar. Da jeg paa en Maade ansaae mig for Stadens Eiermand, var det min Pligt at være Vært. Da jeg havde faaet ryddet Vei, viste jeg de Fremmede omkring, ligesom Veiviseren gjør i Vaticanet, men jeg kunde ikke holde dem borte, og til stor Ærgrelse for Catherwood bragte jeg dem alle tilbage paa ham igjen.

Nødte til at opgive vort Arbeide, indbøde vi dem til at følge med os ned til Hytten for at see vore Beqvemmeligheder. Nogle af dem vare vore Patienter og mindede os om, at vi ikke havde sendt de Medikamenter, vi havde lovet. Sandheden var, at vi saa vidt muligt søgte at undgaae at give dem Lægemidler, iblandt Andet af den Grund, at vi frygtede for at blive dragne til Ansvar, dersom Nogen skulde døe under vore Hænder, men Rygtet om os var allerede udbredt; Æresbeviisninger bleve ophobede paa os, og vi maatte bære dem. Disse Qvinder havde stedse til Trods for Don Gregorios's Vrangvillighed behandlet os venligen, og vi vilde gjerne have viist dem vor Taknemmelighed paa en anden Maade end ved at give dem Lægemidler, men for at tilfredsstille deres Ønsker uddeelte vi Pulver og Piller til dem med skriftlig Anviisning for deres Anvendelse, og da de gik bort, fulgte vi dem et Stykke paa Veien, og havde siden den Glæde at høre, at de til Gjengjæld roste vor Høflighed og Opmærksomhed

mod dem for Don Gregorio. — Den følgende Nat faldt ingen Regn, og Dagen derpaa begyndte vi Opmaalingen af Ruinerne, da Jorden var nogenlunde tør. Det var mit første Forsøg i den Retning. Vore Opmaalingsapparater vare ikke meget vidtløftige. Vi havde et godt Ingeniørcompas, og det Øvrige bestod i en Rulle Bendler, som Catherwood havde brugt ved en Opmaaling af Ruinerne i Thebes og Jerusalem. Min Deel af Arbeidet var meget videnskabeligt og bestod i at lære Indianerne at rydde lige Linier igjennem Skoven, faae Bruno og Francisco til at hænge deres Hatte op paa opreiste Pæle for at tjene til Mærker — og saa opmaale mellem dem. Allerede den anden Dag vare vi fuldkommen hjemme i dette Arbeide.

Samme Dag negtede Don Jose Maria at fuldbyrde Kontrakten, hvilket Don Gregorio var Skyld i. Denne Mand havde ophørt med at blande sig i vore Anliggender, men ved Tanken om, at vi virkelig vilde slaae os ned der i Egnen, kunde han ikke holde sig længere, men sagde Don Jose Maria, at han vilde paadrage sig Ubehageligheder ved at have Noget med os at gjøre; han sagde ham endog, at General Cascaras Pas var værdløst og at denne var gaaet over til Morazan. Han holdt Stand et Øieblik, men tilsidst sloge vi ham af Marken, og en fjorten Dages Tid derefter betalte Catherwood Kjøbesummen, og saaledes var Kontrakten fuldbyrdet.

Efter tre Dages temmelig haardt, men interessant Arbeide, bleve vi færdige med Opmaalingen, om hvis enkelte Omstændigheder jeg agter at underrette Læseren, men jeg omtaler forinden det Lidet, man forhen vidste om disse Ruiner.

Huaros, Guatimalas Historieskriver, siger: „Francisco de Fuentes, som har skrevet Guatimalas Riges Historie, forsikkrer, at i hans Tid, det vil sige henimod Slutningen af det syttende Aarhundrede, kunde man endnu see hele det store Omfang af Copan. Det indtog et kredsformet Areal, der var omgivet af Pyramider af Steen, omtrent 9 Alen høie og meget godt byggede. Ved Foden af disse Pyramider vare Figurer baade af Mænd og Qvinder, et fortræffeligt udført Billedhuggerarbeide, medens de Farver, de vare malede med, havde holdt sig til den Tid, og hvad der ikke var mindre mærkeligt, enhver af dem var klædt i castiliansk Dragt. I Midlen af denne Plads paa en Forhøining var Offerstedet, hvortil man kom ved en Række Trappetrin. Samme Forfatter siger, at lidt udenfor denne rundagtige Plads var en Hovedport, opført af Steen, paa hvis Søiler vare anbragte Menneskefigurer, ligeledes fremstillede spanske Dragter, med Beenklæder og Pibekraver om Halsen, Sværd, Hue og en kort Kappe. Naar man kommer ind ad Porten, støder man paa to smukke Steenpyramider af middelmaadig Størrelse og Høide, fra hvilke der er udstrakt et Slags Hængekøie med to menneskelige Skikkelser, een af hvert Kjøn, klædte som Indianere. Man bliver høist forbauset ved Synet af denne Bygning, thi uagtet dens Størrelse kan man ikke opdage det ringeste Spor til, at dens enkelte Dele ere tilsammenføiede, og uagtet den bestaaer af een Steen og har en uhyre Vægt, kan man dog faae den til at bevæge sig ved det mindste Tryk med Haanden.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Den Tid, vi leve i.

Vi leve i en skjæbnesvanger Tid; den ene Begivenhed følger den anden med hurtige Skridt, og hvad der næsten kunde synes at være et Aarhundredes Værk, er udført i eet Aar. Efterretninger meddeles med Lynets Fart over Land og Hav, medens Pressen udbreder dem over hele den civilicerede Verden. Tid og Afstand synes ikke længere at være Skranker; Beboerne paa den østlige og vestlige Halvkugle ere saa at sige blevne Naboer. Amerikaneren bliver allerede Søndag Aften forstyrret i sin rolige Helligholdelse af Sabbaten ved Meddelelser fra Asien om Mandagens timelige Forretninger, og det synes, som om Jordens daglige Omdreining ikke er hurtig nok. Løverdag og Søndag, Morgen og Aften, Middag og Midnat indtræffe paa samme Tid. Telegrammer bringes til at løbe Jorden rundt ved høilys Dag og i Midnattens Mørke, saa Propheten vel maatte udbryde: „Jordens Ender forfærdedes; de nærmede sig og kom hertil." Jordskjælv, vulkanske Udbrud, Stæders Ødelæggelse ved Ildebrand, Orkaner, Hungersnød, pestagtige Sygdomme iblandt Mennesker og Qvæg, frygtelige Slag mellem rivaliserende Magter, Sønderbrydelsen af Riger, Kongers Flugt, store og mægtige Monarkiers Fald fremstilles for vort Blik lig et Panorama og i en saa hurtig Følgerække, at Sindet maa sygne, naar man blot hører Beretningerne derom.

Ugudeligheden holder lige Skridt med Tidsalderens voldsomme Omvæltninger. Alskens Laster, saasom Fraadseri, Drukkenskab, Hoer, Selvbesmittelse, Tyveri, Røveri og Mord, have styrtet Nationerne i den dybeste Fordærvelse og forvandlet Jorden til et passende Opholdssted for Djævle og urene Aander, og midt i al denne Ugudelighed opløfte Hundredetusinder hyklerske Præster og Lærere deres Øine mod Himmelen og fortørne den Almægtige ved at takke ham, fordi de leve paa en Tid, da Evangeliets Lys straaler paa Jorden, og de ere fødte og opdragne iblandt saadanne fromme og hellige Christne. Med Rette kaldte Apostelen Johannes dem og deres Tilhængere al Jordens Skjøge, fuld af Bespottelsens Navne.

Menneskene ere øiensynligt forskrækkede for deres egen Ugudelighed; de have en for dem uforklarlig Anelse om, at der forestaaer dem noget Skrækkeligt, og de vide, at de høiligen have fortjent det. Alligevel ville de ikke omvende sig, men blive værre og værre. De frygte for, at Guds Doms Time, som „Mormonerne" have baaret Vidnesbyrd om saalænge, er nær forhaanden. De see Tusinder af ydmyge, oprigtige Sjæle drage ud fra Nationerne, idet de ved deres Flugt bære Vidnesbyrd om, at Guds Straffedomme ville ramme dem, som blive tilbage. Frygten for det, som er ivente, lader deres syndbetyngede Sjæle ingen Ro.

Vi ville gjentagende opmuntre vore Brødre, som arbeide i Viingaarden, til at opløfte deres advarende Røst og bære et trofast Vidnesbyrd om Sandheden. Tiden er kort. I have ikke et Øieblik tilovers, som I kunne tilbringe i Dovenskab eller anvende paa en unyttig Maade, thi sandelig, I ville ikke blive færdige med

Eders Arbeide, inden I ville faae at see, at frygtelige Ødelæggelser vilde ramme Jordens Nationer. Frembærer det himmelsendte Budskab og erindrer, at dette er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord, thi Herren vil paaskynde sit Værk og gjøre et forkortet Arbeide paa Jorden, som han vil lade luttre ved Ild, ligesom han engang lod den rense formedelst Vand. Da vil Millenniets Morgen frembryde, det store Jubelaar for Herrens Igjenløste, da „Christus selv skal regjere paa Zions Bjerg og i Jerusalem for hans Ældste i Herlighed."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 350.)

Tillige døbte jeg omtrent fyrgetyve Prædikanter af det samme Religionssamfund — og nogle Andre, der tilhørte andre Partier, samt omtrent hundrede og tyve Medlemmer af de forenede Brødre, hvorved henved fyrgetyve Huse aabnedes for os til at prædike i, og hvor Evangeliet vilde blive modtaget med Glæde. Alt dette skete i et Tidsrum af een Maaned og fem Dage.

Den 10de April forlod jeg de Hellige i Herefordshire og tilgrændsende Distrikter. De Helliges Antal i denne Egn udgjorde henved hundrede og tredsindstyve Sjæle, hvilke ved min Afreise frydede sig i Evangeliet, medens Hundreder af Andre vare rede til at blive døbte, saasnart der tilbød sig en passende Leilighed dertil. Jeg ankom til Preston den 13de, efter at have reist gjennem Worcester, Wolverhampton, Burslem og Manchester og tilbagelagt en Vei af omtrent hundrede og halfjerdsindstyve Mile (engelske) samt derhos besøgt Menighederne underveis.

Ved min Ankomst til Preston nød jeg atter den Glæde at kunne hilse paa mine Brødre af det omreisende Høiraad og andre Ældster, ligesom vi den 14de, 15de og 16de April havde det Privilegium at være samlede i det første Raad og den første General-Conference, som vi nogensinde hidindtil som et Quorum havde afholdt i et fremmed Land. Efter at have tilbragt nogle Dage tilsammen og udført mange vigtige Forretninger vedkommende Kirken, maatte vi atter skilles ad for at begive os til vore forskjellige Arbeidsmarker, hvor Veien nu var aabnet for os. Jeg forlod Preston den 17de i Selskab med Brigham Young. Vi besøgte Menighederne underveis, indtil vi kom til de Hellige i Herefordshire, som med Længsel havde ventet vor Tilbagekomst. Ældste Willard Richards arbeidede i Forening med os i nogle Dage paa de forskjellige Steder i vor nye Arbeidsmark, der strakte sig gjennem Herefordshire, Worcestershire og Glochestershire.

Vi fortsatte med at prædike og døbe og administrere Evangeliets Ordinancer hver Dag til dem, som vilde annamme vort Vidnesbyrd og adlyde Jesu Christi Evangelium. Sandheden er mægtig og har vundet Indflydelse; Værket trives og Flere lægges til Menigheden paa alle Kanter, indtil nu flere Hundreder og deriblandt over halvtredsindstyve Prædikanter glæde sig i det evige Evangelium og ere taknemmelige til Gud, fordi han har har ladet dem opleve den Dag, da han har ud-

rakt sin Haand for endnu engang at beskjære sin Viingaard med en mægtig Beskjæring og for at indføre Evangeliet paa Jorden i dets oprindelige Reenhed. I mange Tilfælde have Tegn fulgt de Troende ifølge Frelserens Forjættelse, og Guds Aands Vidnesbyrd har ledsaget Ordets Prædiken. Saasnart Evangeliet er blevet prædiket, have hele Familier antaget det med Glæde og adlydt dets Ordinancer, og ofte er det hændet, at vi have døbt fra otte til tolv Individer den første Gang, vi have havt Forsamling paa noget nyt Sted og prædiket Guds Ord for dem.

Ældste Young arbeidede i Forening med os henved en Maaneds Tid, i hvilket Tidsrum Mange bleve døbte og confirmerede, ligesom ogsaa Flere bleve ordinerede og beskikkede til at prædike Evangeliet, og medens de Hellige bleve opbyggede, og deres Hjerter frydede sig formedelst Ældste Youngs Underviisning og Raad, havde ogsaa jeg meget Gavn af hans Selskab, da jeg hørte hans Paamindelser og nød Godt af hans Raad.

Da Nødvendigheden fordrede, at Young vendte tilbage til Manchester igjen for at hjælpe til ved Udvalget af Psalmer til Sangbogen og for at varetage andre Anliggender, tog han den 20de Mai Afsked med os, medens Ældste Richards og jeg i Forening med Ældste Kington, der ganske havde hengivet sig til Værkets Tjeneste, fortsatte vort Arbeide i Viingaarden.

Herren velsignede fremdeles vort Arbeide, og daglig lagdes der Nogle til Menigheden. Der aabnedes nye Døre for Evangeliet paa alle Kanter; vi fik mangfoldige Anmodninger om at komme og prædike, hvilke Ønsker vi ikke kunde opfylde paa Grund af Mangel paa Arbeidere. Uagtet henved halvtredsindstyve Personer vare blevne ordinerede til Ældster og Præster i denne Deel af Viingaarden, var der dog ligesaa mange Steder at prædike paa om Søndagene. Saaledes vedbleve vi med vort Arbeide i denne Egn indtil henimod den Tid, da General-Conferencen i Manchester den 6te Juli skulde afholdes.

Men inden vi forlode de Hellige, ansaae vi det for Viisdom at sætte Menighederne i Orden og organisere dem i Grene og Conferencer, saa at de kunde blive tilbørligt repræsenterede paa General-Conferencen. Derfor afholdt vi to Conferencer iblandt de Hellige, inden vi forlode dem. Vi afholdt den første af dem i Gadfield Elms Kapel i Worcestershire den 14de Juni, og samme Tid organiserede vi tolv Grene og udførte de Forretninger, som Omstændighederne krævede. Den anden Conference blev afholdt i Stanley Hill i Herefordshire, hvor vi organiserede tyve Grene. Beretningerne fra disse Conferencer overgiver jeg Dem til Offentliggjørelse, hvis De skulde ansee det for rigtigt at lade dem trykke.

Den følgende Dag toge Ældste Richards og jeg Afsked med de Hellige i Froomes Hill i Herefordshire, men inden vi forlode dem, maatte vi tre Gange gaae til en liden Dam for at døbe og confirmere flere Personer, som kom til os og yttrede Ønske om at faae disse Handlinger udførte af os.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. I Stockholm har der fra Choleraens Begyndelse indtil den 4de dennes været anmeldt 1743 Sydomstilfælde og 599 Dødsfald. — I Wenersborg, som forholdsviis er haardt hjemsøgt, have 234 Personer været angrebne af Cholera og Cholera-Diarrhoe, og af disse ere 70 døde. — I Jønkøping har der pludselig viist sig nogle faa Choleratilfælde, alle med dødeligt Udfald.

Norge. I Christiania er der fra den 8de August, da det første Choleratilfælde indtraf der, indtil den 4de September, Klokken 9 Morgen, ifølge „Aftenbladet," ialt angrebet af Cholera 19 Personer, af hvilke 16 ere døde og 3 under Behandling.

Tydskland. I Hamborg raser Choleraen i de sidste Dage meget stærkt, alle Fremmede skynde sig at forlade Byen, Stemningen er meget trykket.

Belgien. Den store Petroleumsbbrand i Antwerpen var den 19de August, ti Dage efter dens Begyndelse, endnu ikke fuldstændig slukket. En tyk, sort Røg steg bestandig op fra den Deel af Brandtomterne, hvor de store Petroleumsbeholdninger havde ligget, og fra Tid til anden slog der Flammer iveiret. Et talrigt Brandmandskab med to Sprøiter var endnu ved den nævnte Tid i Virksomhed der. Man kan endnu ikke danne sig noget klart Begreb om den ved Branden anrettede Skade.

Orienten. Opstanden paa Candia har fremkaldt et spændt Forhold mellem Porten og den græske Regjering, og man frygter for, at den diplomatiske Forbindelse mellem disse Magter skal blive afbrudt. En Generalkommission har faaet det Hverv, at undersøge den græske Hærs Tilstand, medens Porten trækker Tropper sammen ved Grækenlands Grændser.

Amerika. Den 22de August fandt en Explosion af Petroleum Sted i New York, den derved anrettede Skade anslaaes til en Million Dollars.

Det er lykkedes „Great Eastern" at finde Telegraphkabelet fra 1865 og at telegraphere denne Begivenhed til London gjennem selve Kabelet, der senere er bragt iland paa Newfoundland, saa at man nu har to Telegraphlinier over Atlanterhavet.

Ostindien. I Bengalen hersker der en forfærdelig Hungersnød. Ifølge de nyeste Efterretninger fra Kalkutta af 8de August strømmede den hjælpeløse Landbefolkning til Hovedstaden for der at underholdes paa offentlig Bekostning. I Orissa og Midnapore, hvor Nøden er størst, vare i de sidste 6 Uger ifølge officielle Angivelser hver Uge gjennemsnitlig halvtredie tusinde Mennesker omkomne af Mangel paa det Nødvendigste.

Blandinger.

Anseelig Landeiendom. I Nordamerika, hvor Alt er storstilet, findes der ogsaa Landeiendomme af Dimensioner, hvorom vi i vor Verdensdeel ikke

have nogen Forestilling. I Illinois eier saaledes en Mr. Sullivan et Areal — sandsynligviis den største samlede Landeiendom i Verden — paa circa 50,000 Tdr. Land danst Maal eller omtrent 5 geographiske Qvadratmiil, hvoraf omtrent en Trediedeel allerede er bragt under Ploven. Hovedproduktionen er Mais, og Arbeidet, som Arbeiderne for en stor Deel udføre kjørende, besørges væsentlig ved Mastiner, saavel Pløining og Gravning som Plantning og Saaening. Mr. Sullivan beskjæftiger over 200 Arbeidere, og endskjøndt han som nævnt i stort Omfang anvender Mastinkraft, benytter han dog ved Siden af denne et Par Hundrede Heste og et betydeligt Antal Trækstude.

Efterat der allerede tidligere iaar var bleven opdaget 3 Planeter, nemlig Semele af Dr. Tietgens i Berlin, Sylvia af Payson i Madras, og Thisbe af Peters i Klinton, er der den 6te August paa det nye Observatorium i Longchamp i det sydlige Frankrig, som forestaaes af Hr. Stephan, i Steenbukkens Stjernebillede bleven opdaget den 89de af de smaa Planeter imellem Mars og Jupiter. Opdagelsens Rigtighed er bleven bekræftet ved senere Opservationer fra Observatoriet i Paris.

Adresse.

F. C. Anderson,
2, Lower Gilmore Place. Edinburgh.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sextende Aargang.

Fra 1. Octbr. 1866.

Den, som seirer, ham vil jeg give at æde af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradiis.

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

1867.

Indhold af 16de Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Zion mellem Bjergene.

(Fra „Millennial Star.")

Beliggenheden af det Sidste-Dages Zion er et Emne af den yderste Vigtighed for denne Generation, det vil sige, der ligger stor Vægt paa at vide, om enten Zions Børn eller den sande Kirke skulle forblive i de forskjellige Lande, hvor de annamme Evangeliet, eller de skulle forsamles til eet Sted. At Zion eller Guds Rige i de sidste Dage vil have en særegen Beliggenhed, er klarligen fremstillet i talrige Prophetier. Esaias siger, at „Herren skal trøste Zion; han trøster alle dens øde Steder og gjør dens Ørken ligesom Eden, og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes i den Fryd og Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd." (Es. 51, 3.) Ifølge denne Propheti ville Alle, der ønske at finde Zions Land, komme til at drage over rige, frugbare Strækninger af Kloden og søge at finde en „Ørken," en „øde Mark," — et Land med „øde Steder." Paa et andet Sted giver Esaias en Skildring over Zions Tilstand, nemlig: „Men Ørkenen og de eensomme Steder skulle glæde sig derved, og den øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose; ja den skal overflødigen blomstre og glæde sig ved Fryd og Lovsang." (35 Cap. 1 og 2 Vers.) Denne Propheti stadfæster ikke alene det foregaaende Skriftsted ved at fremstille Zions Beliggenhed i en øde Ørken, men underretter os tillige om, at den skulde være et „eenligt Sted." Vi maae derfor ikke forvente, at Zions Børn skulle samles til et befolket Land, men søge efter et „eenligt Sted," der var næsten eller ganske ubeboet. David beskriver Landet, hvortil Herrens Forløste skulle samles, som en Egn af Jorden, der ingen Stæder havde. Han saae dem „samles ud af Landene fra Østen og Vesten, fra Norden og Sønden," og siger, at de fore vild i Ørkenen paa en øde Vei; de fandt ingen Stad, som de kunde boe i." (Ps. 107, 2. 3. 4.)

Omendskjøndt vel Israeliterne vandrede omkring i Ørkenen i fyrgetyve Aar, da de vare blevne udfriede af Ægypten, kom de dog til et Land, der havde mange Stæder — ikke til en øde Ørken, som var

blottet for Indbyggere, men til et Land, som var overordentlig frugtbart og rigeligen velsignet med Jordens gode Ting, men ifølge ovenanførte Propheti i Psalmen, skulle Herrens Igjenløste indsamles fra alle Lande — ikke alene fra Ægypten, men fra Jordens fire Hjørner. De Forløste, der saaledes indsamles, skulle ikke som gamle Israel finde nogen Stad at boe i, men de ville være nødte til at bygge deres egne Stæder. „Han gjorde Ørkenen til et staaende Vand, og det tørre Land til et Vandløb. Og han lod de Hungrige boe der, og de beredte en Stad, som de kunde boe i.“ (35 og 36 Vers). Denne øde Ørken erklæres i dette Skriftsted at være „et tørt Land,“ og altsaa maa det være et Land, hvis Jordbund ikke ofte vandes ved Regn fra Himmelen.

Propheten Daniel giver os ogsaa en Skildring med Hensyn til Beliggenheden af Guds Sidste-Dages Rige eller Zion. I det andet Capitel, fem og fyrgetyvende Vers siger han: „Du saae, at en Steen blev afhuggen af Bjerget, hvilket ikke skete ved Hænder.“ Daniel fremstiller denne Steen som Guds Rige, der skulde oprettes i de sidste Dage inden alle menneskelige Regjeringers endelige Omstyrtelse. Den skulde være beliggende i en Bjergegn og ikke i Jordklodens lavere Egne. Da Esaias ligesom Daniel vidste, at Zions Beliggenhed skulde blive paa Jordens „høie Steder,“ giver han følgende prophetiske Opmuntring: „O Zion, som bringer et godt Budskab, stig op paa et høit Bjerg.“ (40 Cap. 9 Vers.) Saaledes behøve vi ikke at søge at finde Zion i de lavere Egne af Jorden, men i en tør, gold og øde Ørken i et høit beliggende Land eller i en Bjergegn. Esaias underretter os ikke nøiagtig om det Sted paa Jorden, hvor denne Bjergørken skulde være, eller om det Sted mellem Bjergene, hvor Zions Indbyggere skulde bygge deres Hovedstad, men han erklærer paa det Bestemteste, at den skulde kaldes „en søgt Stad, en Stad, som ikke er forladt,“ og at det Folk, der skulde opsøge Stedet og bygge Staden, skulde kaldes Zions Datter, et helligt Folk, Herrens Igjenløste.“ (See Es. 62, 11. 12.) Vi kunne ikke antage, at dette hellige Folk, som saaledes skulde udføre det store Værk at opsøge et Sted til Anlæggelsen af Zions store Stæder, skulde være saa blindt, at det vilde vælge et høit Bjerg dertil; men derimod er der al Sandsynlighed for, at man vilde vælge eller opsøge en fjerntliggende, eenlig Dal i en ophøiet Bjergegn, hvorhen man kunde samles. Herren siger ved Esaiæ Mund: „Mit Folk skal boe i fredelige Boliger, i Trygheds Pauluner og paa stille, rolige Steder.“ (Es. 32, 18. 19.) Dette viser, at Bjergene med deres Skove ville være høie nok til, at man der skal kunne faae føle Vinterens hele Strenghed, medens Staden, der ligger „paa det lave Sted,“ vil komme til at nyde alle Sommerens Behageligheder. Det Folk, som skulde saa høiligen begunstiges, fremstilles i de foregaaende Vers som dem, paa hvilke „Guds Aand skulde udgydes fra det Høie, naar Ørkenen skulde blive til en frugtbar Mark og Retten boe i Ørkenen, og Retfærdighed herske paa den frugebare Mark.“ (15 og 16 Vers.)

De mange Prophetier, vi have anført, ere aldrig blevne opfyldte i de første atten Aarhundreder efter Christi Fødsel. Saa mærkværdige Begivenheder kunne i Sandhed ikke finde Sted uden at blive et historisk Faktum, der maatte være bekjendt for ethvert Folkeslag. I de sidste tyve Aar har hele Verden havt staaende Kjendsgjerninger for sig som Beviser paa alle disse Forudsigelsers nøiagtige Opfyldelse. Har ikke David erklæret, at Herrens Igjenløste skulde udsamles fra alle Lande og vandre i Ørkenen paa en øde Vei? De

vide, uoverskuelige, ærefrygtbydende Sletter, de solbrændte Ørkener, de øde Dale, de sig optaarnende Bjergspidser, de dybe Fjeldkløfter og Ørkenens vilde, maleriske Naturphænomener forkynde Prophetiernes underfulde Opfyldelse ved de Sidste-Dages Helliges store Udvandring ind imellem Nordamerikas høie Bjergkjæder. Der existerer ingen Tvivl med Hensyn til disse Begivenheder; vore Fjender have drevet os bort fra vore Hjem og tvunget os til at opfylde disse gamle Prophetier; de have optegnet det, der er skeet, og dette er nu en historisk Kjendsgjerning, som er betjendt indtil Jordens Ender.

Siger ikke Israels fortræffelige Sanger, at Herrens Forløste skulle bygge Stæder til at boe i? Vi kunne læse om Opfyldelsen af denne Forudsigelse i Capitain Burtons nylig udgivne Værk „de Helliges Stad" — og i mangfoldige andre Skrifter, som vore Fjender have udgivet.

Forudsagde ikke Esaias, at Zion skulde „stige op paa et høit Bjerg?" De mange Tusinder af Hellige fra Amerika, Storbritanien, Europas Fastland og andre fjerne Lande, der i de sidste tyve Aar aarlig ere dragne over Klippebjergenes østlige Skraaning, som har en Brede af omtrent femten hundrede (engelske) Mile, er et Vidnesbyrd for hele Verden om den gamle Prophetie Guddommelighed.

Er ikke Ørkenen bleven til „en frugtbar Mark?" Lad vort Bjerghjems overflødige Frembringelser bære Vidnesbyrd derom, og lad de mange Hundreder hungrige Guldgravere, hvis Trang er bleven afhjulpen, svare. Er ikke Zions Ørken bleven „ligesom Eden og dens øde Mark som Herrens Have?" Lad de Tusinder paa Tusinder af blomstrende Haver og Frugttræer, der ere anlagte og plantede i de øde Ørkener i en Strækning af omtrent fire hundrede engelske Mile, bære Vidnesbyrd om hans Sanddruhed, som inspirerede sine fordums Tjenere til at udtale saadanne herlige Forudsigelser til Gunst for Zion.

Boede ikke de Hellige i Zion under den store amerikanske Krig „i fredelige Boliger, i Trygheds Pauluner og paa meget rolige Steder?" Vi svare, at de bleve uforstyrrede og uantastede; ikke en eneste af deres Sønner faldt i denne den Almægtiges Straffedom, der saa haardt rammede denne ugudelige Nation.

Saaledes see vi, at Herren ikke er ligegyldig i Henseende til sine Løfter. Der gives ikke en eneste Omstændighed med Hensyn til den store amerikanske Ørken, uden den jo paa det Nøiagtigste stemmer overeens med de gamle Prophetier.

Lad ikke Vantro længere stride mod Bibelen og Prophetiens Aand, thi vi leve paa en Tid, da de gamle Propheters Forudsigelser, der aldrig kunne opfyldes for hele Menneskeslægtens Aasyn, fuldbyrdes paa den mærkværdigste Maade.

Lad de lærde Theologer, som have forvendt Prophetierne ved at aandeliggjøre dem, betragte deres bogstavelige Opfyldelse og lægge Hænderne paa Munden og skamme sig over deres falske Fortolkninger.

Lad Fryd og Glæde herske i „Zions Ørken, ja Taksigelse og Lovsangs Lyd." Lad Jomfruerne og de unge Mænd, de midaldrende og de Gamle gaae frem i Dandsen og forene deres uskyldige Fornøielser til Eet, medens Harpen og Violinen, Fortepianoet og ethvert andet musikalsk Instrument forenes til eet skjønt, harmonisk Hele for at lovprise ham, som forvandler „de tørre Steder til Vandkilder," og bringer „Zions Ørken til at blomstre som en Rose." Lad hele Israel udbryde: „Hvor deilige ere dens

Fødder, som bærer godt Budskab paa Bjergene, som lader høre om Fred, som bærer godt Budskab om det Gode, som lader høre om Salighed, som siger til Zion: Din Gud er Konge."

Bemærkninger af Præs. B. Young

i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 17de Juni 1866.

(Fra „Deseret News.")

De Ældste hentyde ofte til Guds Rige, til dets Ordinancer, til dette Folk og sammes Pligt og Privilegium at fremrulle og understøtte det, indtil det seirer, og en almindelig Fred og et inderligt Broderskab bliver indført paa hele Jorden. Jeg vil sige til Israels Ældste, til deres Hustruer og Børn samt til dem, der ikke ere af os, men hvis Øine dog ere henvendte paa de Følger, som stedse ledsage dette Riges Oprettelse blandt Menneskene, at dersom hvert eneste Medlem i samme vil gjøre sin Pligt, naar det bliver grundfæstet paa Jorden, vil det tage Vare paa sig selv, thi det er en levende, selvbevægende, selvopholdende, uafhængig og himmelsk Institution.

Guds Søns Præstedømme er indbefattet i Guds Rige, og jeg kjender ikke noget Udtryk, som bedre tilkjendegiver, hvad dette Præstedømme er, end det Sprog, der er mig givet formedelst Aanden, nemlig, at det er et reent Regjeringssystem. Dersom de Individer, der hengive sig til at blive regjerede ved samme, nøiagtigen vilde iagttage dets hellige Love og Ordinancer, vilde de sammensmelte til Eet, og Guds Rige stride fremad indtil Sandhedens endelige Seier og Ugudelighedens fuldkomne Undertrykkelse overalt paa Jorden.

Dette Riges Oprettelse er en virkelig Kjendsgjerning — en uomstødelig Sandhed lige i Øinene baade paa Regenter og Folk overalt paa Jorden; det er ligt en Stad paa en Høi, som ikke kan skjules. Dets store Herskermagt beroer ikke paa een, ti eller tusinde Mand, men den store Bygmester, Overherre, Regent og Lovgiver, som styrer dette Værk, er udenfor vore naturlige Øines Synskreds. Han opholder sig paa en anden Klode, er i en anden Tilværelse og har gjennemgaaet en lignende Prøvestand som den, vi nu ere i; han har vundet Erfaring, har følt Sorg og Glæde og kjender Alt, hvad vi kjende med Hensyn til Møie, Lidelser, Liv og Død i denne vor dødelige Tilværelse, thi han har gjennemgaaet det Alt og holder Nøglerne og Magten til dette Rige; han svinger sit Scepter og udfører sin Villie iblandt Menneskenes Børn, iblandt Hellige og Syndere, ligesom han styrer og leder Riger og Nationer saaledes, at hans Hensigter kunne opnaaes og Alt bidrage til hans Ære og hans Værks Fuldkommengjørelse.

Dette Rige styres og kontroleres af ham, som kjender Alt, og han vil føre de Retfærdige paa Jorden, de Ringe og Ydmyge samt Alle, der ville tjene ham og holde hans Befalinger, frem til Nydelsen af hans Herligheds Fylde. Dette Rige eller dette Værk tilbydes hele Menneskeslægten paa Betingelse af en fuld-

kommen Lydighed til dets Ordinancer og Bud samt Underkastelse af dets Organisation med Propheter og Apostler, Velsignelser og Naadegaver. Alle kunne modtage disse simple Betingelser og blive berettigede til alle dets Velsignelser og Privilegier. Naar Alle, der her henhøre til dette Rige, trofast adlyde dets Fordringer, skrider det fremad; det gamle Skib Zion standser ikke. Saalænge vi ere ombord paa dette, behøve vi ikke at frygte.

Naar vi betragte Verden rundt omkring os, see vi, at Menneskene løbe baade hid og did, mod Østen og Vesten, mod Norden og Sønden. De omtumles paa de menneskelige Anliggenders store Ocean, uden Compas, uden Roer og uden Lods til at føre deres lille Skib til en sikker Havn. De færdes frem og tilbage paa Jorden; de have Øine, men see ikke, de have Øren, men høre ikke, og de vide ikke, om de kunne finde den Fred og Glæde, som de saa inderlig længes efter. Deres Forstand er formørket, og de kunne ikke see den sikkre Vei, naar den lægges lige foran dem, og dog er den her — dette Rige nemlig, der er et levende Mirakel for alle dets Tilskuere; dette indrømmes og forbauser Verden.

Dette Folks Bestaaen og Lykke som en Nation og et Samfund er ofte bleven tilskrevet en enkelt Mands Dygtighed og store Aandsevner. Dette er en feilagtig Anskuelse, men de, der ikke kjende, hvad der hører Gud til, nære dog en saadan Tanke. Det Held, som ledsager dette Værk, tilskrive de ganske den menneskelige Virken; de ere utilbøielige til at give Herren den Almægtige Æren, hvilken med Rette tilkommer ham. Pharisæerne og de Skriftkloge i Oldtiden viste den samme Tilbøielighed. I det niende Capitel af Johannes' Evangelium have vi et Exempel herpaa i Tilfældet med den Blindfødte, hvis Øine bleve aabnede af Jesus Christus. Naboerne og Andre, som havde seet, at han var blind, sagde: „Er det ikke denne, der sad og tiggede?" De spurgte ham, hvorledes hans Øine vare blevne aabnede. Han fortalte dem det, og gav Jesus Christus Æren for dette store Mirakel. De Skriftkloge og Pharisæerne vare derimod ikke villige til at give Frelseren Æren for dette Mirakel, og da den Blindfødte, forbi han nu kunde see, standhaftig paastod, at Jesus var en Prophet og havde aabnet hans Øine, blev han udstødt af Synagogen.

Om Jesu Christi Fader var personlig tilstede her og for Alles Øine vilde føde og klæde de store Skarer paa Jorden og bygge deres Huse, vilde man dog ikke være tilbøielig til at anerkjende, at det var Gud, eller give ham den Priis og Ære, der med Rette tilkommer ham. Dette kommer af den Modstandsaand, som er i Menneskenes Børns Hjerter. Det er en Modstræben mellem det Onde og Gode, hvilken altid har existeret og bestandig vil vedblive, og her er Striden.

Vi ere Guds Riges Undersaatter, og dersom vi iagttage dets Love og Ordinancer, ikke overtræde, ikke forsømme og ikke tilsidesætte nogen af dem, ville alle dets Medlemmer være sikkre paa at opnaae den himmelske Fred og Salighed. Vi vide dette af daglig Erfaring. Hvorledes kan Verden kjende, hvad der hører Gud til? Man kan læse derom, men ikke forstaae det uden Guds Aand, thi „hvilket Menneske kjender det, der er i Mennesket uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa kjender og Ingen det, som er i Gud, uden ved Guds Aand." Verden veed Intet om Guds Rige, ei heller forvente vi, at den skulde vide Noget derom, og naar vi see hen til Alt, hvad der af Satans Magt er bleven gjort imod det, forundrer det os ikke, thi han vil bestandig stride imod samme ved Hjælp af den uvidende og

ugudelige Menneskehed. Hvorlænge skal denne Strid vedvare? Indtil Jesus kommer for at modtage Riget, og har tilintetgjort Døden og ham, som har Dødens Vælde. Vil det Onde blive ganske udryddet? Ja, forsaavidt det angaaer denne Jord; men det Onde i sig selv vil fremdeles komme til at vedvare paa andre Steder. For denne Jords Vedkommende skal Døden blive opslugt til Seier, og Jesus vil komme og tage Overherrrdømmet og skal regjere over alle Nationer, ligesom han nu regjerer over de Hellige. Indtil den Tid vil denne onde Magt anstrenge sig til det Yderste for at vildlede og ødelægge enhver Mand og Qvinde, som elsker Sandheden. Det er Djævelen ligegyldigt, hvilken Religion Menneskene bekjende sig til, hvad de tilbede eller hvormange Sakramenter og Ordinancer, de have antaget, saalænge de ikke ere i lovlig Besiddelse af Guds Søns Præstedømme, og de ikke ville tilbede den sande og levende Gud paa den Maade, han selv foreskriver. Djævelen bekymrer sig ikke om, hvor megen Religion der er paa Jorden; han er en stor Prædikant og tilsyneladende meget forekommende, hvilket han ogsaa behøver at være, og ligeledes er det nødvendigt, at hans Medarbeidere saavidt muligt ligne deres store Leder og Mester. De have forladt den levende Vandkilde og hugget sig Brønde, ja sønderbrudte Brønde, som ikke kunne holde Vand. Det er populært nu i vore Dage at være religiøs, og man benytter sig af Religionen som et Skalkeskjul for Hykleri og Laster.

Her er Guds Rige og de Hellige skulde forstaae, at dersom de forblive i samme, vil enhver Forjættelse, der er bleven dem given i dets Ordinancer og Pagter, vorde opfyldt. Der er ikke noget Sikkert eller Fortjenstligt i at forlade den sande Kirke og Guds Rige, ei heller er der noget Stort eller Roesværdigt i en saadan Handlemaade. Hvad vilde I synes om et Menneske, der i en stærk Storm vilde forlade et godt, solid Skib midt paa Havet og overgive sig til Elementernes Rasen? I vilde synes det Samme om ham, som jeg synes om dem, der forlade denne Kirke. Djævelen har i den Grad forblindet deres Øine, at de ligegyldigen og forsætlig styrte sig i den visse Fordærvelse. Djævelen og hans Tjenere bifalde og understøtte Alt, hvad der kan bidrage til at vildlede Menneskene, selv om det skulde have megen Lighed med Guds Rige, naar det blot er lidt forskjelligt fra den Tingenes Orden, som Herren har indført i sin Kirke til Menneskeslægtens Frelse.

Paulus skriver til Corinthierne: „I ere Christi Legeme og Lemmer Enhver især. Og Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal.“ Samme Apostel skriver til Epheserne angaaende det samme Emne: „Den, som nedfoer, er den samme, som og opfoer langt over alle Himle, at han kunde fylde alle Ting. Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister og Nogle til Hyrder og Lærere — til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse, indtil vi Alle naae til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder.“ Hvilke Embedsmænd anerkjendes af Nutidens christne Troessamfund? Have de Apostler? Nei; man siger os, at de ere afskaffede. Have de Propheter? Nei; man fortæller os, at de ikke behøves længere i Kirken i denne oplyste Tidsalder, i hvilken Alle, siges der, kunne bade sig i Evangeliets Solskin — i dets fulde Glands.

Guds Rige paa Jorden bestaaer af et levende, virksomt og fremadstridende Samfund, der ledes, styres og regjeres af den usynlige Gud, som vi tjene, og hvilken er et ophøiet, levende Væsen, der har et Legeme, bestaaer af Dele og er i Besiddelse af Lidenskaber — af ham, som hører sine Helliges Bønner og er en Gud, der er fuld af Barmhjertighed, Viisdom, Kundskab, Lys og Herligbed — af ham, hvis Throne er grundet paa evig Sandhed, og hvis personlige Skikkelse er fuldkommen, herlig og skjøn i alle dens enkelte Dele. Han elsker det Gode, men er, som der staaer i den hellige Skrift, hver Dag vred paa de Ugudelige. Han hader det Onde, som udøves, men er barmhjertig mod den angrende Synder. Han elskes af Alle, som kjende ham, formedelst de herlige Egenskaber, han har tilfælles med alle de herliggjorte Væsener, der nu omgive ham og dem, som herefter skulle herliggjøres og krones med Ære, Udødelighed og et evigt Liv, dog med den Forskjel, at disse Egenskaber hos ham ere tilstede i en langt høiere Grad. Dette Rige, hvis Borgere vi ere, har Liv i sig selv, og dersom vi enhver for os og som et Hele vilde gjøre vor Pligt, vil det stride fremad til Storhed og Magt. Vi behøve ikke at holde det oppe, men dersom vi forblive trofaste, vil det skaffe os Seiren formedelst vor Herre Jesum Christum.

Jeg har seet Mænd, der have hørt til denne Kirke, hvilke selv have troet, at dersom de gik ud af samme, kunde den ikke stride fremad. Een Mand, som jeg nu tænker paa, var i Særdeleshed begavet med Selvtillid og almindelige Aandsevner. Han lod Propheten Joseph Smith mange Gange forstaae, at dersom han forlod dette Rige, kunde det ikke stride videre fremad. Jeg taler om Oliver Cowdery. Han forlod det, og dog ruller det endnu fremad, seirer over enhver Modstand og fører med Sikkerhed Enhver frem, som klynger sig fast til samme. „Hvorledes er det, Broder Brigham, at De kan lede de forskjellige Anliggender og styre og regjere dette Rige saaledes, som De gjør?“ Hemmeligheden er, at jeg lader Guds Rige tage Vare paa sig selv, og da gaaer det sin egen Gang.

Da David tilligemed de tredive tusinde udvalgte Mænd af Israel drog op for at bringe Guds Ark tilbage fra Abinadabs Huus i Gibea, satte man den paa en ny Vogn, „og Ussa og Ahio, Abinadabs Sønner, førte samme nye Vogn.“ „Da de vare komne til Nachons Lade, udrakte Ussa Haanden mod Guds Ark og greb fat paa den, thi Oxnene vege af Veien. Da optændtes Herrens Vrede imod Ussa, og Gud slog ham der for hans Forseelses Skyld, at han døde der ved Guds Ark.“ Lad Guds Rige tage Vare paa sig selv, Herren fastholder Arken, og dersom den virkelig skulde komme til at rystes og synes at behøve vor Understøttelse, idet Veien undertiden kan være lidt knubret, saa at det seer ud til, at den trues med Ødelæggelse, da tager Eder i Agt for hvorledes I udrække Eders Hænder for at understøtte den. Lader os ikke være altfor ivrige i at blande os i det, der ikke angaaer os; lad dette Rige tage Vare paa sig selv, det er Herrens Værk. Jeg veed saa Meget, at jeg overlader det til sig selv og gjør min Pligt. Det opholder mig, jeg opholder ikke Riget. Jeg seiler i det gamle Skib Zion, og det fører mig sikkert over de rasende Elementer. Jeg har min Virkekreds og mine Pligter at udføre ombord paa dette Skib, og det skulde være min bestandige og uophørlige Bestræbelse at udføre samme. Dersom Enhver Biskop, enhver Præsident, Enhver, som har en Deel af det hellige Præstedømme, og ethvert Medlem i denne Kirke og dette Rige vilde tage et saadant Livs-

løb, da vilde det rulle fremad uden vor Hjælp.

Lad enhver Biskop trofast passe sit Distrikt og paasee, at enhver Mand og Qvinde trofast udfører sine Pligter og have Noget at beskjæftige sig med, der kan være til Gavn, saa at man kan drage den tilbørlige Omsorg for de Syge og de Gamle, at Ingen lider Nød. Enhver Biskop være en øm og overbærende Fader for de Hellige i hans Distrikt, idet han udtaler et Ord til Trøst og Opmuntring her, giver Raad og Veiledning der og uden Partiskhed revser, hvor det behøves, viselig dømmende mellem Mand og Mand; de see til, at de drage Omsorg for Alle og søge Alles Vel, vaagende over Guds Hjord med den gode Hyrdes Øine, at ikke Ulve og Hunde trænge ind iblandt Hjorden og sønderrive Faarene. Lad Præsidenter, Apostler og Ældste udføre det Arbeide, som Herren har paalagt dem, og adlyde de Raad, der ere dem givne, og da vil Riget vedblive at rulle fremad og tiltage i Magt, Indflydelse, Storhed og Ære, og Ingen behøver at frygte, thi Herren har oprettet det, og ved sin uendelige Viisdom og Almagt har han opholdt det fra Begyndelsen indtil denne Dag.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Troen og dens Virkninger.

„Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees." Menneskene have mangfoldige ufeilbarlige Beviser paa, at der er en Gud, et høieste Væsen. Hele Naturen bærer Vidnesbyrd om hans underfulde og uendelige Viisdom, Godhed og Almagt. Ethvert Græsstraa, enhver Blomst, enhver Plante, ethvert levende Væsen tilkjendegiver en bestemt Hensigt og vidne om Symetri og Orden, medens den yndigste Harmoni mellem alle Guds Værker forskjønner det Hele. Overalt i hele den synlige Skabelse seer man Spor af Guds almægtige Haand, og det er ligesom, om hans Navn med levende Bogstaver var indskrevet paa enhver enkelt Deel af Universet. Alt forkynder hans Storhed, Godhed, Viisdom og Almagt, men hans herlige personlige Væsen er tilsløret for den faldne Menneskeslægts urene Blikke. Han er usynlig, og skjult i Lyset af sin celestiale Herlighed, er han utilgjængelig for syndige og dødelige Væsener, men hans Værk er et uimodsigeligt Vidnesbyrd om hans Tilværelse; det viser, at han throner midt i sine Skabelser og styrer og regjerer alle Ting og leder dem fremad mod det Maal, han har bestemt ifølge sin Viisdom.

Foruden de uafbrudte og vedvarende Beviser, vi have i Naturen angaaende Tilværelsen af en alviis, algod og almægtig Skaber, der styrer og opholder alle Ting, have vi ogsaa mangfoldige Vidnesbyrd af Mænd, som Gud til forskjellige Tider har opreist, og hvilke ere blevne agtet værdige til at samtale med ham og til at blive udsendte for at bære Vidnesbyrd om ham. Da saadanne Mænd have seet med deres egne Øine og formedelst de meest uomtvistelige Kjendsgjerninger vide, at

han er til, ere de formedelst guddommelig Myndighed blevne dygtiggjorte til at være hans Budbærere, og Alle, som have hørt dem, ville blive dømte efter det Budskab, de have forkyndt. Andre have faaet Kundskab om Guds Tilværelse formedelst Aabenbaringer og Tilkjendegivelser af den Hellig-Aand, og de ere blevne kaldte til at gaae ud iblandt deres Medmennesker for at bære Vidnesbyrd om det, de have erfaret og vide at være Sandhed. Gud har givet Menneskene en saa rig Anledning til at komme til Kundskab om ham, at selv de meest seendrægtige til at troe burde være overbeviste ikke alene om, at han er til, men at Evangeliets Love og Ordinancer, saaledes som han har ladet sine Tjenere forkynde dem for Verden, ere af guddommelig Oprindelse. Saaledes er der lagt en sikker Grundvold, paa hvilken Enhver iblandt den øvrige Deel af Menneskeslægten kunde bygge sin Tro paa Gud og Alt, hvad der hører ham til.

Da Mennesket i moralsk Henseende har fuldkommen Handlefrihed, kan det tillukke sine Øine, sine Øren og sit Hjerte for de meest slaaende Beviser, — det kan udelukke den klare Middagssol, fordi Midnattens Mørke maaskee kan være mere passende til Udførelsen af dets ugudelige Idrætter, — det kan forhaane Sandheden for at vinde Verdens Roes, — det kan skye Dydens Sti, fordi det elsker Lastens Bane, — det kan paa Grund af sine onde Gjerninger sige: „Der er ingen Gud," og søge at overtale sig selv til at troe, at der ikke er noget høiere Væsen, som vil kræve Menneskene til Regnskab for det Liv, de have ført, men en oprigtig og alvorlig Undersøgelse vil i ethvert Tilfælde fuldkommen overbevise enhver Sandhedssøger om, at der er en Gud til, for hvem Alle ere ansvarlige, og for hvis Domstol vi Alle engang skulle fremtræde for at dømmes efter vore Gjerninger. En saadan fast Overbeviisning om Tilværelsen af et høiere, usynligt Væsen kaldes Tro. Denne kan være enten stærk eller svag, eftersom Beviserne kunne være enten stærkere eller svagere, flere eller færre i Antal, eller dens større eller mindre Styrke kan beroe paa den Troendes personlige Egenskaber.

Troen paa Guds Tilværelse og paa hans aabenbarede Ord angaaende Forsoningen og Forløsningens herlige Plan er uomgjængelig fornøden som en Tilskyndelse til det Gode. Hvo vilde vel omvende sig, dersom han ikke havde en saadan Tro? Hvilken Morder vilde vel frygte for at udføre sin skrækkelige Udaad, dersom han ikke troede, at der var en menneskelig Lov imod en saadan Ugjerning, hvis Udøvelse vilde medføre Dødsstraf? Hvem vilde frygte for Guds Lov, dersom han ikke troede paa dens Guddommelighed? Tro ansporer Mennesket til Omvendelse, og Overbeviisningen om en tilkommende Gjengjældelse tilskynder det til at søge Forladelse for sine Synder og Befrielse for den medfølgende Straf. Tro er altsaa Grundvolden til Menneskets Handlinger; uden Tro kan det ikke ret omvende sig fra sine Synder; det er den, som er den første Bevæggrund til sand Lydighed mod Guds Villie; det er Tro, der tilskynder den Bodfærdige til at slutte en Pagt med Gud om ikke at synde mere; det er Tro, der bevæger ham til at bekjende sine Overtrædelser for Gud og sin Næste, som han maatte have syndet imod; det er den, der tilskynder ham til at forbedre sit Levnet og til at anraabe Gud i ydmyg Bøn; det er Tro, som ansporer ham til at blive døbt til sine Synders Forladelse, og det er den, der tilskynder ham til at søge alle den Hellig-Aands Naadegaver. Den, som ikke havde Tro, vilde ikke udføre nogen af disse Handlinger, eller om han end udførte

dem, vilde det være paa Grund af en eller anden uædel Bevæggrund og ikke for at søge sin Sjæls Frelse. Uden Tro er det derfor umuligt at behage Gud. Imidlertid kan Ingen, som ikke omvender sig og adlyder disse Evangeliets første Betingelser, have den Tro, der er antagelig for Gud. Et saadant Menneske kan tro og skjælve, medens det forbliver i sine Synder og gaaer til Fordømmelse, men det eneste Beviis paa en frelsende Tro er Lydighed og de Velsignelser, der stedse ledsage samme.

Jesus siger: „Alle Ting ere mulige for den, som troer.“ Atter siger han: „Haver Tro til Gud, thi sandelig siger jeg Eder, at hvo, som vilde sige til dette Bjerg: Løft Dig op og kast Dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Hjerte, men troe, at det skal skee, som han siger, ham skal det skee, som han sagde. Derfor siger jeg Eder: Alt, hvad I begjære i Bønnen, troer, at I skulle faae det, saa skal det vederfares Eder.“ (Marc. 11, 22. 23. 24.) Jesus taler ogsaa paa et andet Sted om de store Velsignelser, der tilhøre de Troende; han siger: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse, thi jeg gaaer til min Fader.“ (Joh. 14, 12.)

I Troende, erindrer Eder disse Forjættelser af ham, som ikke kan lyve, og kommer ihu, at alle disse uskatteerlige Velsignelser tilhøre Eder. Alt, hvad der er Godt, Skjønt, Ædelt og Herligt er Eders. Viisdom, Kundskab, Aabenbaring, Propheti, Syner, himmelske Drømme, Beskuelsen af Engle eller Retfærdiges Aander, Gaver til at tale i forskjellige Tungemaal og til at udlægge samme, til at helbrede, til at gjøre Mirakler — Alt tilhører Eder formedelst Eders Tro. Søger derfor af Eders ganske Hjerte og fremfor Alt denne dyrebare Skat, Troen. Søger den, saa at I kunne faae Kraft til at overvinde det Onde og til at gjøre Guds Villie, til at overvinde alle Djævelens snedige Anslag; søger den, saa at I maatte faae Magt over Sygdom og Død, indtil I have opfyldt Maalet for Eders Skabelse; søger Tro, saa at I kunde faae Magt til at kontrolere Elementerne og Naturens Love, og søger endelig formedelst Tro og gode Gjerninger at sikkre Eder Deel og Lod i den første Opstandelse paa Tusindaarets Morgen og Fylden af det evige Liv i vor Faders Boliger iblandt retfærdige og herliggjorte Væsener.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 378.)

Ældste Richards arbeidede i denne Deel af Viingaarden i omtrent ti Maaneder, i hvilken Tid han reiste meget, idet han prædikede baade Nat og Dag, underviste de Hellige og havde den Glæde, at mange Sjæle bleve indlemmede i Menigheden. Jeg havde stor Nytte af de Raad, han gav angaaende Menighedernes Organisation, og det var tydeligt at see, at han havde gjennemgaaet en gavnlig Erfaringsskole i de tre Aar, han havde reist omkring i England, og den behagelige Tid, vi have tilbragt sammen vil ikke lettelig gaae mig af Minde.

Vi vare underlige tilmode, da vi ved denne Leilighed toge Afsked med de Hellige i Herefordshire, thi det var ikke fuldt fire Maaneder siden, at jeg første Gang prædikede Evangeliet i denne Egn, og nu forlode vi mellem fem og sex hundrede Hellige, der glædede sig i den nye og evige Pagt, og desuden Hundreder, som ønskede at høre og adlyde. Jeg tog Afsked med Ældste Richards i Birmingham, da han tog lige til Manchester, medens jeg besøgte West Bramwich og prædikede flere Gange for en liden Menighed, som var bleven oprettet af Ældste Tarley, der døbte flere Personer, medens jeg var der. Tillige besøgte jeg i Selskab med Ældste Gerorge A. Smith og Andre den 29de Juni Pottemagerrierne i Staffordshire, hvorefter jeg ankom til Manchester.

W. Woodruff.

Mauchester d. 9de Juli 1840.

Løverdag den 11te. Høiraadet mødte paa mit Contoir. Jeg underviste da Vedkommende om deres Pligter som Medlemmer af samme, og for at min Underviisning i Fremtiden kunnde tjene til en Rettesnor, lod jeg den nedskrive, som følger: Høiraadet skulde aldrig drøfte nogen Sag, uden begge Parter vare tilstede eller der var givet dem Leilighed dertil, heller ikke skulde Raadet modtage den ene Parts Klagemaal førend den Tid Sagen skal tages under Behandling. Ligeledes skulle ikke noget Menneskes gode Navn og Rygte blotstilles for Høiraadet, medmindre Vedkommende var tilstede, saa at han eller hun kunde forsvare sig — for at ikke Medlemmerne af Raadet skulde fatte Fordomme imod Nogen, hvis Sag de skulde komme til at behandle.

William Barrett, 17 Aar gammel, blev i Hanley i Staffordshire i England ordineret til Ældste af George A. Smith og Alfred Cordon og begav sig til Syd Australien. Han var den første Ældste, som tog til dette Land paa Mission.

Søndag den 12te. Elias Smiht blev af Høiraadet i Iawa beskikket til Biskop istedetfor Alanson Ripley, der var flyttet til Nauvoo.

Mandag den 13de.

Hancock County i Staten Illinois.

Under Dags Dato fremstillede Alanson Brown sig for Undertegnede, forrettende Fredsdommer i ovennævnte County, og efterat han først havde aflagt Ed ifølge Loven, afgav han følgende Forklaring: Den 7de Juli 1840 blev Angjældende og en Benjamin Boyce i Hancock County voldelig arresterede af William Allensworth, H. M. Woodgard, William Martin, John H. Owsley, John Bain, Light F. Fait og Halsfay Whit, samt nogle Andre, som han ikke kjendte. Dette skete, medens de vare fredeligt beskjæftigede med deres lovlige Forretninger. Strax efter denne Arrestation bortførte ovennævnte Personer Allensworth, Woodgard, Martin, Owsley, Bain, Fait og Whit med Vold og paa en ulovlig Maade ovenanførte Dag og Aar Angjældende og Boyce, der bleve bundne med Strikker, fra Hancock County i ovennævnte Stat hen til Lewis County i Staten Missouri og det uden ifølge de Forenede Staters Love at have nogetsomhelst Paaskud for en saadan Fremfærd.

Angjældende beretter, at kort efter, at han var bleven ført ind i Staten Missouri, blev han tilligemed nævnte Boyce sat ind i et Hul, hvor man holdt dem indespærrede indtil Klokken elleve den følgende Aften, da de atter bleve førte ud og af ovennævnte Fait, en Mand ved Navn Hunter, en Anden, hvis Navn var Monday, og nogle Andre, hvis Navne Angjældende ikke hørte, bragte hen til

den nærliggende Skov. De satte derpaa en Strikke om Halsen paa ham, hvorefter Monday gjorde Forberedelser til at hænge ham. De hængte ham ogsaa virkelig op i et Træ, hvor han forblev hængende indtil han næsten var bleven qvalt, men derpaa toge de ham ned og løsnede Rebet. Kort derefter hørte Angjældende gjentagne Slag, hvilke Andre, som hørte til den samme Hunters Bande, tilføiede Boyce, hvis Raab, der fremkaldtes af den Smerte, som Slagene foraarsagede, han ogsaa kunde høre. Derpaa bleve de atter bragte tilbage til det samme Hul, hvor de havde været indespærrede, og traf der tillige en Mand ved Navn Rogers og en Anden ved Navn Allred.

Endvidere beretter Angjældende, at han af ovennævnte og Andre ham ubekjendte Personer blev holdt i Fængsel fra Tirsdag, da de bleve bortførte, og indtil den paafølgende Fredags Aften, da det lykkedes dem at undflye, hvorpaa de vendte tilbage til Staten Illinois. Angjældende har faaet at vide, at Navnet paa det Sted i Lewis County i Staten Missouri, hvortil de bleve bortførte fra Illinois, er Fally, hvorhen ovennævnte Allensworth, Woodyard, Martin, Owsley, Bain, Fait og White havde begivet sig som Flygtningen for at undgaae Retfærdighedens Arm, og der ere de nu at træffe.

Jeg bevidner herved, at ovenstaaende Forklaring under Dags Dato er bleven undertegnet og ved Ed bekræftet af ovennævnte Alanson Brown.

Daniel H. Wells,
Fredsdommer.

Den 13de Juli 1840.
Hancock County i Staten Illinois.

Dags Dato fremstillede James Allred, der er en troværdig Mand, sig for Undertegnede, forrettende Fredsdommer i og for ovennævnte County, og efterat han var tagen i Ed ifølge Loven, forklarede han, at William Allensworth, John H. Owsley og William Martin den 7de Juli inden dette Couties Grændser ved Hjælp af flere for Vidnet ubekjendte Personer anholdt ham og en Noah Rogers, medens de fredeligt vare beskjæftigede med deres lovlige Forretning, ligesom ovennævnte Allensworth, Owsley og Martin efter bemeldte Arrestation ved Hjælp af flere for Angjældende ubekjendte Personer samme Dag med Magt bortførte ham og Rogers fra Hancock County i Staten Illinois og ind i Missouri uden ifølge de Forenede Staters Love at have det ringeste Paaskud for en saadan Fremfærd.

Vidnet forklarede endvidere, at kort efterat han var bleven ført til Staten Missouri blev han tilligemed ovennævnte Rogers sat ind i et Hul og holdt der indtil noget ud paa Aftenen. Da bleve de førte ud fra det Sted, hvor de havde været indespærrede, bragte ind ind i den nærliggende Skov, og efterat de Personer, som førte dem med sig, først med Magt havde affort dem ethvert Klædningsstykke, bandt de Angjældende fast til et Træ. Efterat de havde haandteret ham saaledes, sagde de, at de vilde pidske ham, idet En af dem tilføiede: „Gud fordømme dig, jeg vil slaae dig isønder og sammen. Imidlertid løste de ham dog endelig igjen uden at have slaaet ham.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 375.)

Fra den Tid, det vil sige fra Aaret 1700, havde man ikke nogen Beretning om disse Ruiner, indtil Oberst Galindo, som forhen berørt, i 1836 besøgte og undersøgte dem, til hvilket Hverv han var bleven beskikket af Regjeringen i Centralamerika. Hans Beretninger om disse Undersøgelser bleve trykte i det „Kongelige geographiske Selskabs Skrifter i Paris“ og i „Londons Literary Gazette.“

Col. Galindo er den Eneste i dette Land, der har beskjæftiget sig med Oldsager, og som har ledet Europas og vort eget Lands Opmærksomhed hen paa Copan. Da han ikke var nogen Kunstner, er det en Selvfølge, at hans Beskrivelse er ufuldstændig og ufuldkommen, men den er ikke overdreven. Den passer imidlertid ikke ganske til den mærkværdige Skildring, der fremsattes af Fuentes 135 Aar tidligere, og omtaler ikke den bevægelige Steenkøie med de siddende Figurer, hvilken var Hovedbevæggrunden til vort Besøg ved Ruinerne. Tegninger eller i det Hele taget Noget, som kunde tjene til at bibringe endog det ringeste Begreb om denne romantiske Dal, der er saa rig paa Underværker, som synes frembragte af de samme Kunstaander, hvilke Kong Salomon betjente sig af, ere ingensinde udgivne.

Denne Dal er beliggende i den Deel af Landet, der nu udgjør Staten Honduras, en af de frugtbareste Dale i Central-Amerika og indtil den Dag idag berømt for sin Tobak. Catherwood gjorde flere Forsøg paa at bestemme, under hvilken Længdegrad Stedet laa, men de Instrumenter, som vi i dette Øiemed havde taget med os, vare komne i Uorden og vare ligesom vort Barometer ubrugelige. Ruinerne ere beliggende paa Floden Copans venstre Side og man støder paa dem, strax man kommer opad Skraaningen. Denne Flod løber gjennem Motagna og falder derpaa i Nærheden af Omoa ud i Hondurasbugten. Den er ikke seilbar, selv for Indianernes Canoer, undtagen i Regntiden. Den er næsten udtørret, inden den løber ud i Mantagua. Cortez maa paa sin Reise fra Mexico til Honduras, hvor han maatte udholde saa frygtelige Strabadser, at man nu, da Landet forholdsviis er aabent og ikke opfyldt af store Skarer af Fjender, vanskelig kan danne sig noget Begreb derom, have været denne Stad mindre end to Dages Vandring nær.

Staden strækker sig langs Floden, saaledes som man kan see af de Mindesmærker, der endnu findes, over to engelske Mile. Paa den modsatte Side af Floden er der i en Miils Afstand fra samme et Mindesmærke oppe paa Toppen af et Bjerg, 2,000 Fod høit. Om Staden nogensinde har strakt sig indtil den anden Side af Floden og lige til det omtalte Monument, er vanskeligt at bestemme. Jeg troer det dog ikke. I Baggrunden ligger der en Skov, som aldrig har været undersøgt, og i hvilken der ogsaa kan være Ruiner. Man finder ingen Levninger hverken af Paladser eller Privatbygninger, og den betydeligste Ruin er den, som staaer paa Flodbredden, og kan maaskee med Rette kaldes Templet.

Dette Tempel bestaaer i en aflang, indsluttet Plads; Muren paa Forsiden eller den, som vender ud mod Floden,

strækker sig i lige Linie fra Nord mod Syd i en Længde af 624 Fod og er fra tredsindstyve til halvfemsindstyve Fod høi. Den er opført af huggen Steen, fra tre til sex Fod lang og halvanden Fod bred. De andre tre Sider hæve sig trinviis og bestaae tildeels af pyramideformige Bygninger, der, beliggende paa Skraaningen, hæve sig til en Høide fra 30 til 140 Fod. Den hele Linie er 2,866 Fod, hvilket er en kjæmpemæssig og overordentlig stor Ruin i Betragtning af, at dette Bygningsarbeide er udført af Landets oprindelige Beboere. Imidlertid for at Læseren ikke skal blive vildledet, anseer jeg det for nødvendigt at sige, at den ikke er saa stor som Ruinerne af den store Pyramide ved Gizeh.

Vi vilde begynde vore Undersøgelser tilhøire. Nær ved det sydvestlige Hjørne imellem den Deel af Muren, der vender mod Floden, og den, som gaaer mod Syd, er en Fordybning, hvor der sandsynligviis engang har været et kolossalt Mindesmærke, som har vendt ud mod Floden, men af hvilket der nu ikke er Noget tilbage. Det maa være faldet ned, hvorved det er slaaet i Stykker, og disse kunne da enten være blevne begravne i Floden eller bortskyllede af Vandet i Regntiden. Paa den anden Side findes der Levninger af to smaa Pyramider, af hvilke den største staaer i Forbindelse med en Muur, der strækker sig langs den høire Flodbred, og synes at have været den største af de Mure, som have omgivet Staden. Stadens Hovedport ud mod Vandet synes at have været mellem disse to Pyramider.

Den søndre Vold gaaer i en ret Vinkel ned til Floden og begynder med en Trappegang, der er omtrent tredive Fod høi, og hvis Trin hvert har en Brede af atten Tommer. Paa Skraaningen ved det sydøstlige Hjørne er der en massiv pyramideformig Bygning, 120 Fod høi. Tilhøire er der Levninger af Terrasser og andre pyramideformige Bygninger, ligesom der ogsaa her synes at have været en Port, hvis indvendige Brede kan antages at have været omtrent tyve Fod, og hvilken fører til en Plads, der er 250 Fod i Firkant. Paa de to Sider af samme ere to massive Pyramider, 120 Fod høie.

(Fortsættes).

Nyheder.

Danmark. I Anledning af Prindsesse Dagmars forestaaende Formæling med den russiske Thronfølger, Storfyrst Alexander, forlod hun Kjøbenhavn den 22de September for med Dampskibet Slesvig at begive sig til Rusland. Den talrigt forsamlede Menneskemængde hilsede Hendes kongelige Høihed med livlige Hurraraab.

Sverrig. Den svenske Flaade. Kaptain John Ericsson beskjæftiger sig for Dieblikket ifølge svenske Blade med at konstruere Skærgaardsfartøier til Forsvar af de svenske Kyster. Disse Fartøier skulle forsynes med et ligesaa tykt Pantser som Monitorerne, men kun føre en (15 Tommers Kanon) og ikke have større Dimensioner, end at de kunne passere Götakanalens Sluser.

Nederlandene. I Amsterdam har der den 11te f. M. fundet Urolig-heder Sted paa Grund af, at Politiet havde forbudt det aarlige Marked, fordi det frygtede for en yderligere Udbredelse af Choleraen. En stor Folkehob stormede Børsen, og alle Forretninger bleve voldsomt afbrudte.

Frankrig. For ikke længe siden har man i Paris bemærket et svagt Jord-skjælv. Bevægelsen indskrænkede sig, ifølge Moniteuren, til 5 eller 6 smaa Rystelser i Retningen fra Syd til Nord, som sporedes i flere Qvarterer af Byen og paa flere Steder i Omegnen. Telegraphdepecher fra Limoges, Saumur og Tours berette, at det samme Phænomen er iagttaget der, nøiagtigt paa samme Tid. I Saumur gik Bevægelsen dog fra Vest til Øst. Iøvrigt har dette Jordskjælv intetsteds gjort Skade.

Italien. Paa Sicilien, navnlig i Provindsen Palermo, har der fundet alvorlige Uroligheder Sted, idet en Brigantbande, der var bleven forøget ved 2,000 Deserteurer fra den sidste Troppeudskrivning, om Natten den 16de f. M. trængte ind i Hovedstaden og angreb dens svage Garnison. Da Palermo var saagodtsom blottet for Tropper, var Modstanden kun svag; senere har Regjeringen sendt en betydelig Styrke derned. Rebellerne have forskandset sig i et Kloster Montreale og forlange, som det hedder, de religiøse Corporationers Opretholdelse. — Ifølge senere Meddelelser skal Opstanden nu være beseiret.

Rusland. Qvægpest hersker i de russiske Gouvernementer Grodno, Minsk, Kaluga, Tula, Tambow, Kursk, Charkow, Cherson og Wjatka.

Tyrkiet. Constantinopel har atter været hjemsøgt af en forfærdelig Ilde-brand. Natten mellem den 23de og 24de August ved Midnatstid udbrød Ilden i Qvarteret d'Ainali Kavak, som for en stor Deel beboes af Jøder, og Kl. 3 om Morgenen, da man blev Herre over Ilden, var der brændt ca. 250 Huse, hvoriblandt flere offentlige Bygninger.

Efterretningerne fra Orienten vedblive at være ugunstige. Ophidselsen i de christelige Provindser i Tyrkiet er i Tiltagende; thi foruden paa Candia og i Epirus synes ogsaa i Bosnien en Opstand ifærd med at udbryde.

Det meddeles officielt, at de kretensiske Insurgenter totalt have slaaet den tyr-kiske Armee. Tyrkernes Tab udgjorde 3,000 Mand. — Generalgouverneuren paa Kreta har decreteret en almindelig Væbning af alle derboende Tyrker.

Blandinger.

Pløining med Elephanter. Nutildags have Englænderne i Ostindien fundet paa at spænde Elephanterne for Ploven og have saaledes forvandlet dette store Stridsdyr til en fredelig Agerdyrker. I Storbritannien er der nu flere Jernstøberier, hvori der fabrikeres uhyre store og meget stærke Plove, — Plove, der passe for Ele-phanter. Dampskibene føre disse Redskaber til Middelhavet, derefter gaae de over Landtangen ved Suez, ad det Røde Hav og over det Indiske Hav til deres fjerne Bestemmelsessted, hvor de strax komme i Brug. Hver Morgen tidlig tager Ele-phanten sin Ven, Føreren, ved Beltet, sætter ham op paa sin Ryg og traver ud

paa Marken. To Karle sættes til at holde paa de to Plougstjerte. Saa længe Solen er oppe, gaaer Elephanten frem og tilbage og opkaster efter sig en lang Jordstrimmel, eller rettere en lang Hoideryg; saaledes drager den sin Plovfure, der ikke er mindre end $4^1/_2$ Fod bred og 3 Fod dyb.

Amerikansk Rigdom. Af de i New York offentliggjorte Lister over Privatfolks Ansættelse til Indkomstskat sees, at den rigeste Mand i Unionen er Alexander J. Stewart, som er Kjøbmand i New York og har en aarlig Indtægt af 4,071,256 Doll., han betaler 407,000 Doll. i Indkomstskat; Moses Taylor er ansat til 339,412 Doll.; W. P. Dodge i New York til 212,808 Doll.; en bekjendt Hoteleier Paran Stevens til 176,383 Doll.; Senator E. D. Morgan fra New til 154,400 Doll.; J. Gordon Bennett (Udgiveren af New York Herald) til 158,848 Doll.; R. Bonner (Eier af New York Ledger) til 155,305 Doll. og Skuespiller Edvin Booth (en Broder til Wilkes Booth) til 21,050 Doll.

Ifølge de hidtil offentliggjorte officielle Lister beløber den preussiske Armees Tab i den nu tilendebragte Krig sig til 19,257 Mand; deriblandt 2,472 Døde, 5,341 Haardtsaarede, 8,885 Letsaarede, 2,559 Savnede.

Adresse.

H. Hansen.
Adr. Thomsens Enke, Nørrebom, Hjørring.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Octbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præs. B. Young
i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 17de Juni 1866.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 8.)

Han kaldte sin Tjener Joseph Smith, jun., medens denne kun var en Dreng, og gav ham Magt og Myndighed til for sidste Gang at lægge Grundvolden til sit Rige. Hvorfor kaldte han Joseph Smith til at gjøre det? Fordi denne var villig til at udføre hans Villie. Var Joseph Smith den Eneste, paa hele Jorden, som kunde have udført dette Hverv? Upaatvivlelig vare der ogsaa mange Andre, som under Herrens Veiledning kunde have gjort det Samme, men det behagede Herren at kalde ham, og det er os Nok.

Af den Aand, der gaaer igjennem de gamle hellige Skrifter og Aabenbaringer, hvilke vi have modtaget, fremgaaer det tydeligt, at der gives Mænd, der vare forudbestemte til at udføre et vist Arbeide i deres Levetid og til at fuldbyrde visse Hensigter i den himmelske Huusholdning. Jeg troer, at Jesus Christus var forudbestemt, førend Verdens Grundvold blev lagt, til at udføre den Gjerning, han kom for at fuldbyrde, „ham, hvem han havde beskikket til en Arving over alle Ting, ved hvem han ogsaa har skabt Verden.“ Han var bestemt til at komme til denne Verden for at forløse den tilligemed Menneskeslægten og Alt, hvad der henhører til denne Jord. „Han frelste os og kaldte os med et helligt Kald, ikke efter vore Gjerninger, men efter sit eget Forsæt og Naaden, som er os given i Jesu Christo fra evige Tider.“ Herren har bestemt Nogle til at udføre det Gode og Nogle til at udføre det Onde. „Thi Herren siger til Pharao: „Til det Samme har jeg opreist Dig, at jeg vilde vise min Magt paa Dig, og paa det mit Navn skulde forkyndes paa al Jorden.“ (Rom. 9, 17.) Herren udførte sin Hensigt formedelst Pharaos Ugudelighed, og Nationerne saae hans Haand, da han bragte Israels Børn ud af Ørkenen. De havde

en bugtet Vei at vandre paa, og de gjorde den selv knudret formedelst deres Ulydighed og Haardhjertethed. De gjorde Oprør mod Herren og hans Tjener Moses; de vilde ikke underkaste sig de Saliggjørelsens Ordinancer, som vare i deres Besiddelse. Efterat de mange Gange vare blevne revsede af Herren, — efterat de havde modtaget mange Velsignelser af ham, og efterat de havde seet mange Beviser paa hans Barmhjertighed mod dem, kom deres Børn, som vare udgangne fra Egypten, i Besiddelse af det forjættede Land. Alt dette blev udført ved den Almægtiges Haand, og saaledes handler han bestandig mod sit Folk.

Han har opreist sit Rige iblandt os, og de Hellige gjorde rettest i at holde sig fast til samme og see til, at Enhver for sig trofast udførte sin Pligt. Dersom vi gjøre dette, da vil Alt være vel. Ville de Sidste-Dages Hellige handle saaledes? Jeg veed ikke, hvad de ville gjøre, men jeg troer fuldkommen, at vi ere tilbøielige til at være lidt opsætsige, og at vi vise det i det daglige Liv; vi have et altfor stort Hang til at følge vor egen Villie, I Almindelighed vise Menneskene en Tilbøielighed, der leder dem til hellere at udsætte sig for den største Fordømmelse end at underkaste sig Noget, de ikke synes om, medmindre de tvinges dertil ved Lovens stærke Arm.

Som Verden er nu, saaledes vare Israeliterne i gamle Dage; de vare uvidende om Guds Retfærdighed og vilde oprette deres egen Retfærdighed, da de ikke vilde underkaste sig den Retfærdighed, som gjælder for Gud. Vi ere altfor tilbøielige til at troe og handle lig Verden, idet vi ikke vise den ydmyge Underkastelse og Lydighed mod Guds Retfærdighed, hvilket bedre vilde stemme overeens med vor høie Bekjendelse. Mange ere desværre altfor tilbøielige til at følge deres egne syndige Begjærligheder, og de ville engang faae en retfærdig Gjengjældelse for deres Gjerninger. Vi have en fri Villie til at vælge mellem Godt og Ondt, men ere ansvarlige for Gud for vore Gjerninger, ligesom det ene Menneske er ansvarligt for det andet, naar det overtræder de menneskelige Love. Naar vi prale af vor Handlefrihed, vilde det være godt for os at erindre, at der er sat visse Grændser for os, og dersom vi overskride dem og krænke Guds og Menneskenes Love, ville vi om kortere eller længere Tid komme til at lide den fortjente Straf uden Hensyn til enten vi ere villige til at udstaae den eller ikke. Derfor kan den sande Frihed og Uafhængighed alene bestaae i at gjøre Ret. Der er skrevet, „at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, de have talet. Thi af dine Ord skal Du kjendes retfærdig, og af dine Ord skal Du fordømmes.“ Ethvert enkelt Punkt vil blive optegnet, og naar Bøgerne oplades, vil Alt blive lagt frem for Dagens Lys.

Vi handle paa vort eget Ansvar og misbruge den Handlefrihed, som Gud har givet os, om vi hemmelig krænke Retfærdighedens Love og søge at skjule vore ugudelige Gjerninger, medens vi vise et ydre Skin af Fromhed. Ikke destomindre ere de vel bekjendte, og dersom vi ikke ville omvende os, skulle vi blive dømte for ethvert utilbørligt Ord, vi have talet, og og for enhver ond Handling, vi have begaaet, og vi ville komme til at betale indtil den sidste Hvid. Herrens Aand er i alle Menneskers Hjerter for at lære dem at holde fast ved det Gode og at forsage det Onde, og dersom de ville lytte efter denne Aands sagte Hvisken, naar Jesu Christi Evangelium fremsættes for dem enten ved hans Tjeneres Røst eller formedelst det skrevne Ord, vil deres Sind blive oplyst, saa at de kunne forstaae det.

Førend Joseph Smith forkyndte, hvad Herren havde aabenbaret ham, ja endog førend hans Navn var blevet bekjendt for Mange iblandt hans Naboer, vidste jeg, at Jesus Christus ikke havde nogen sand Kirke paa Jorden. Jeg læste Bibelen for mig selv. Man ansaae mig for en Vantro og antog, at jeg var tilfreds med en Moralreligion alene. Naar man opfordrede mig til at troe paa Jesum Christum og sagde, at det var Alt, hvad der behøvedes til Salighed, forstod ikke jeg Bibelen saaledes. Jeg saae af Bibelen, at naarsomhelst Herren har havt en Kirke paa Jorden, har der været et System af Love, Ordinancer og Anordninger, som man skulde adlyde — et Samfund, der er blevet styret og ledet af visse Embedsmænd, som enhver for sig havde sine særegne Pligter at udføre, og jeg har aldrig faaet nogen Aabenbaring om det Modsatte. Et System, som svarede til den Beskrivelse, der er fremsat i Bibelen, kunde jeg intetsteds finde paa Jorden, og jeg var ikke villig til at lytte til dem, som sagde: „See, her er Christus, eller der," og hvilke udgave sig for at være Herrens Tjenere. Naar jeg spurgte Religionslærerne, om de kunde underrette mig om, hvorledes Guds Rige skulde opbygges, og om ikke det, som er fremstillet i det nye Testamente, er det rette Mønster, var alt det Svar, jeg kunde erholde: „Men De veed, kjære Ven, at alt dette nu er afskaffet." De vilde indbilde mig, at Ordinancerne blot vare uvæsentlige Ceremonier, og at Tro paa Jesum Christum var det eneste Væsentlige, og Alt, hvad der udkrævedes.

Jeg kunde ikke tænke mig den religiøse Verden anderledes end en forvirret Masse, og da jeg kom til England, fik jeg see denne Forvirring i dens største Udstrækning. Jeg saae der Hundreder af Mænd og Qvinder, som laae paa deres Knæe midt paa Gaderne og bade for Syndere. I dette Land regner det ofte, og da er det meget snavset. Jeg standsede undertiden for at lytte til deres Raaben, om at Kraften fra det Høie maatte dale ned over dem osv. Jeg fandt, at Bekjenderne af de sekteriske Religioner ikke havde noget Bestemt at holde sig til, og at de ikke anerkjende Nødvendigheden af Ordinancerne, ikke havde nogen Ledestjerne, intet Compas, ikke noget Roer til at styre Skibet Zion med. Da en Søster iblandt de Sidste-Dages engang tilfældigviis var tilstede i et af deres Kapeller, udraabte et ungt Menneske, der var blevet overbeviist om sine Synder: „Hvad skal jeg gjøre for at blive frelst." Den tilstedeværende Søster svarede ham: „Omvend Dem og lad Dem døbe til Deres Synders Forladelse, og De skal faae den Hellig-Aands Gave." For dette Svar satte man hende uden Videre ned ad Trapperne.

Ville Jordens Beboere annamme Sandheden? Nei, de ville ikke. Ville de Sidste-Dages Hellige leve efter den? Du svarer: „Jeg troer mig at være en god Hellig," og dog er der Kiv og Strid her og der. Vi ere Ældste i denne Kirke — Guds Tjenere, beskikkede til at berede de Hellige til Menneskens Søns Komme. Mange af os have været i denne Kirke i en Række af Aar, og dog kunne vi ikke leve i Fred og Enighed med hverandre, og dersom vi ikke kunne dette, hvorledes kunne vi da hellige Folket, og hvis vi ikke kunne omgaaes med og elske hverandre, som vi burde — ikke ere saadanne Naboer, som vi skulde være — ikke i Forening tjene Herren, ikke handle mod hverandre, som vi skulde, og ikke agte hverandre indbyrdes, som vi burde, hvorledes kunne vi da berede de Hellige til Menneskens Søns Komme? Det vilde være den største Daarskab at troe noget Saadant, medmindre

vi selv enhver for os ville fremstille os som et Exempel.

Jeg troer, det er vor Pligt at efterligne Alt, hvad der er Godt, Elskværdigt, Ophøiet og Roesværdigt. Vi bør efterligne de bedste Talere og søge at lære at udtrykke vore Begreber for hverandre i det bedst mulige Sprog, i Særdeleshed naar vi prædike Fredens Evangelium for Menneskene. Jeg benytter i Almindelighed det bedste Sprog, der staaer til min Raadighed. Vi høre Folk ofte undskylde sig for deres sælsomme Manerer og anstødelige Sprog med den Bemærkning: „Jeg er ingen Hykler," og gjøre sig derved en Ære af det, som i Virkeligheden ikke er nogen Ære for dem. Naar der opkommer noget Ondt hos mig, da bør jeg søge at skjule og undertrykke det, istedetfor at lade det bryde ud under det falske Paaskud, at jeg er oprigtig og ingen Hykler. Lad ikke din Tunge yttre det Onde, som maatte opkomme i dit Hjerte, men hold den i Tømme, indtil det Gode faaer Overhaand over det Onde, — indtil din Vrede er gaaet over, og den gode Aand kan bevæge din Tunge til at udtale Velsignelser og kjærlige Ord. For saa vidt troer jeg, at jeg er en Hykler. Dette har jeg gjort mig til en Regel. Naar mine Følelser ved Andres daarlige Opførsel ere blevne ophidsede til Vrede, holder jeg dem i Tømme, ligesom jeg vilde gjøre med en vild Hest, og jeg vinder Seier. Nogle troe og sige, at naar de ere rasende, som de kalde det, komme de til at føle bedre ved at give deres Vrede frit Løb i Skjænden og usømmelige Ord. Dette er imidlertid en Feiltagelse. Istedetfor at bringe Dig til at føle bedre, gjør det Dig værre. Naar Du troer og siger, at det gjør Dig bedre, gjør Du Dig skyldig i en Usandhed. Naar Menneskehjertets Vrede og Bitterhed er kommen til Udbrud i Ord, som den Ene med Heftighed og uden i mindste Maade at lægge Baand paa sin Tunge, udstøder mod den Anden, er Ilden ikke snarere bleven opflammet, førend den ringeste Ubetydelighed atter giver den ny Næring, og inden man selv veed af det, er man omgiven af flammende Luer, der „ere optændte af Helvede."

Dersom man fortsætter et saadant Livsløb, vil det bortfjerne Mand og Hustru, Forældre og Børn, Brødre og Søstre fra hverandre, indtil ethvert Baand, der sammenknytter Menneskene, bliver fuldkommen opløst. Hvorledes kunne vi med den samme Tunge baade velsigne Gud og Faderen og tillige forbande Mennesket, som er skabt i Guds Billede? Ud af den samme Mund skulde der ikke udgaae baade Velsignelser og Forbandelser, men vi skulde velsigne og ikke forbande. „Er Nogen viis og forstandig iblandt Eder, han vise ved god Omgjængelse sine Gjerninger i viis Sagtmodighed." „Den Viisdom, som er herovenfra, er først reen, dernæst fredsommelig, lader sig gjerne sige, er fuld af Barmhjertighed og gode Frugter, upartisk og uden Skrømt."

Som jeg ofte har bemærket ved foregaaende Leiligheder, er den indbyrdes Tillid tabt iblandt Menneskeslægten. De, som indtage høie Stillinger i Verden og staae i Spidsen for Nationer, Riger og Regjeringer, frygte Alle for Snigmorderens Dolk og Mordbrænderens Fakkel. Ugudeligheden har faaet Overhaand i Verden, og Tilliden og den indbyrdes Tiltro er flygtet. Vi prøve at gjenvinde den tabte Skat for Verden. Lad mig derfor opmuntre de Sidste-Dages Hellige til at føre et saadant Liv, at det kunde være værdigt at efterligne. Misunder ikke dem, som gjøre bedre end I, og forfølger dem ikke med Ondskab, men stræber at danne Eders Levnet efter deres. Vi prøve at regjere os selv, og dersom vi fortsætte dermed og ikke blive trætte, ville vi visselig

vinde Seier. Lader os fra denne Tid af leve saaledes, at vi kunne vinde Alles Tillid, som vi maatte komme i Berørelse med, og søge at bevare den som den kosteligste Skat, Dødelige kunne komme i Besiddelse af. Naar jeg formedelst mine gode Handlinger har vundet min Næstes Tillid, beder jeg, at jeg aldrig maatte gjøre Noget, som kunde tilintetgjøre den. Jeg har prøvet at handle saaledes og bestræbt mig for at tiltage deri, saa at mine Ord kunde ansees for ligesaa troværdige, som om en Engel havde udtalt dem. Lader os altid søge at være veiledte ved Sandhedens Aand i alle vore Yttringer, saa at vi aldrig sige Noget, som vi siden skulde komme til at angre. Psalmisten spørger: „Herre, hvo skal være til Herberge i dit Paulun, og hvo skal boe paa dit hellige Bjerg? Den, som vandrer fuldkommen og gjør Retfærdighed samt taler Sandhed i sit Hjerte, som ikke bagtaler med sin Tunge, som ikke gjør sin Næste Ondt, og ikke lægger Spot paa den, som er ham nær; den, for hvis Øine den er foragtelig, som gjør Uret, men som ærer dem, som frygte Herren; den, som har svoret sig til Skade, og vil ikke forandre det" osv. Enhver holde det Løfte ukrænkeligt, som han har givet sin Næste, og omendskjøndt det kunde synes at være til Tab og Skade for ham, vil det dog i Fremtiden blive til hans Forbeel. Bevarer altid Eders Ære og gode Navn og Rygte samt søger at vedligeholde den Tillid, som Andre maatte have skjænket Eder.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Det Sidste-Dages Zions Herlighed.

(Fra „Millennial Star.")

I de foregaaaende Artikler have vi fremstillet nogle Skildringer angaaende det Folk, som kaldes Zion, og om Beliggenheden af de Helliges Indsamlingssted imellem Bjergene ifølge de gamle Prophetier. I denne lille Afhandling agte vi i Korthed at fremstille nogle faa Forudsigelser med Hensyn til Zions tilkommende Storhed og Herlighed. Det er nu i sin Ungdom og netop ifærd med at gaae over fra Barndommens Svaghed, i hvilken Tilstand det fremstilles i den hellige Skrift som „den Lille." Sammenligningsviis talt er det endnu meget ungt, kun sex og tredive Aar gammelt. Men Herrens Ord ere: „Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid." (Esaias 60, 22.) Inden Zion var eet Aar gammelt talte det over „eet Tusinde," og omendskjøndt det endnu ikke er et stærkt Folk, er der al Udsigt til, at det hurtigt vil opnaae en saadan ophøiet Stilling. Dets Territorium intager et større Areal end Storbritanien; det har udspredt sine Settlementer, Landsbyer og Stæder gjennem en sammenhængende Række af Dale, der naae en Udstrækning af henved fire hundrede engelske Mile. Det har sin Gouvernør, Sekretær, lovgivende Forsamling og Alt, hvad der hører til en Regjering. Dets Befolkning udgjør næsten hundrede tusinde Sjæle; dets Folkeskoler og Akademier ere i en blomstrende Forfatning, og dets Kapeller, Templer og andre offentlige Byg=

ninger vidne høit og tydeligt om Folkets uforlignelige Kraft og Udholdenhed. Alt dette er umiskjendelige Tegn paa Zions tilkommende Storhed og Herlighed, eller for at bruge Prophetens Ord, det viser hen til den Tid, da „den Ringe skal blive til et stærkt Folk."

Zions Modstandere ville sandsynligviis indvende, at saalænge den amerikanske Republik har Herredømmet, er det umuligt for Zion at blive til „et stærkt Folk." Man har fremsat den Paastand, at ingen Stat og intet Territorium kan blive betragtet som en særegen Nation, saalænge de danne en Deel af den store Republik eller Statsforbund. At Zion vil blive „et stærkt Folk," saalænge det er underkastet nogen anden jordisk Magt, har dets Børn aldrig paastaaet; ei heller har man sagt, at Zion vil gjøre Oprør og sønderrive de Baand, med hvilke det har været sammenknyttet til den øvrige Deel af Nationen, men vi erklære paa det Bestemteste, at Gud formedelst sine strenge Straffedomme vil vedblive med at gaae i Rette med dette Lands Beboere, indtil de ere udryddede af Jorden og deres Stæder ladte øde, medmindre de omvende sig. Denne skrækkelige Skjæbne er paa det Bestemteste forudsagt i Mormons Bog. Af den samme værdifulde Optegnelse erfare vi, at hele det store amerikanske Continent er forjættet Zion til Arv. Ingen vil endog kun for et Dieblik modsige den Paastand, at Zion vil blive en stor og mægtig Nation, naar det faaer hele den vestlige Verden under sit Herredømme, og dette vil blive Zions visse Lod.

Zion vil „udstrække sine Snorer, befæste sine Nagler og udbrede sine Gardiner, udbryde til høire og venstre Side, og arve Hedningernes Land og beboe deres ødelagte Stæder." (See Esaias 54 Cap.) Det vil fylde Landet med mange smukke Stæder, iblandt hvilke vil være dets store Hovedstad, kaldet Zions Stad, det nye Jerusalem. Denne store Stad beskrives i Prophetien som „Det ganske Lands Glæde." Den vil blive den vestlige Halvkugles pragtfulde Hovedstad og vil komme til at faae en fortrinlig Beliggenhed under det vestlige Missouris sunde Klima. David beskriver Stadens Beliggenhed saaledes: „Zion ligger smukt, er det ganske Lands Glæde, paa de nordlige Sider, en stor Konges Stad." (Ps. 48, 3.) Dets Beliggenhed inde i Landet midtveis mellem de to store Have paa Østkanten og Vestkanten og midt imellem den mexikanske Bugt mod Syden og de britiske Besiddelser mod Norden, gjør den i geographisk Henseende til Midtpunktet for hele den nordlige Deel af Continentet. Eftersom Generationerne i Zion tiltage, vil den uden Tvivl ogsaa blive Midtpunktet for Befolkningen.

Den theokratiske Regjeringsform vil blive herskende over hele Landet. Dets Overherre vil blive en Konge, ikke valgt af Folket, men forudbestemt og beskikket til denne Værdighed, da han ifølge sin Fødselsret har lovlig Adkomst til Thronen. Forskjellig fra Kongerne i de henrundne Tidsaldre vil han ikke komme til at faae nogen Eftertræder, men vil regjere over Zions talløse Millioner i alle kommende Generationer gjennem al Evighed. Zion vil blive det Sted, hvor hans Throne skal være, og det er Grunden til, at det kaldes „en stor Konges Stad."

Under denne Konges Overbestyrelse ville de forskjellige Afdelinger af Regjeringsmagten blive anbetroede til mangfoldige Konger og Fyrster, medens Gesandter og Befuldmægtigede ville blive sendte til Jordens fjerne Egne for at slutte Fredstraktater og indgaae Forbund samt for at faae indført Zions Love i alle Lande. Og det vil komme til at skee, at ethvert Folk og Rige, som ikke vil underkaste sig

den store Overkonges Herredømme, skal fordærves og ganske ødelægges. (Es. 60, 12.) „Thi Loven skal udgaae fra Zion" til enhver Stamme og ethvert Tungemaal og Folk under Himmelen. Og paa den Dag skal Herren dømme iblandt Hedningerne og straffe mange Folk, og de skulle sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig." (Es. 2, 4). „Men Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal blive givet til den Høiestes Hellige; hans Rige er et evigt Rig, og alle Herredømmer skulle ære og lyde ham." (Dan. 7, 27.)

Zion er nu i Korthed blevet fremstillet igjennem de fire forskjellige Trin, det har at gjennemgaae, nemlig dets Fødsel og Barndom, i hvilken Tilstand det skred fremad, saa at det først blev til Tusinde og kort derpaa til ti Tusinde. Da blev det stærkt forfulgt og endelig drevet ud i Ørkenen. Her begynder dets andet Udviklingstrin, da det indtager en Stilling som en stærk Territorialregjering og bringer de øde Steder til at glæde sig over dets opgaaende Herlighed, medens det bringer Ørkenen til at blomstre som en Rose og Høiene, Bjergene og Dalene til at gjenlyde af „Lovsang og evig Glæde." Paa det tredie Udviklingstrin bliver det til et „stærkt Folk," der opbygger sin Hovedstad i Hjertet af det vestlige Continent, som det giver Love og over hvilket det indsætter Embedsmænd og udøver et uindskrænket Herredømme. Paa dets fjerde Udviklingstrin vil det udstrække sit Herredømme over enhver Nation, underlægge sig alle Riger og opnaae et almindeligt Verdensherredømme samt grundlægge en varig Fred paa hele Jorden.

Naar den Tid kommer, vil Himmelen og Jorden blive forenede og Guds Villie skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen. Begge disse Sphærers Beboere ville komme til at blande sig med hverandre; Dødelige ville omfavne Udødelige, og Mennesker og Engle, de forrige og Nutidens Hellige ville leve sammen; Døden bliver opslugt til Seier, og Alles Aasyn vil blive forklaret formedelst Liv — evigt Liv.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 14.)

Ved Foden af disse Bygninger og paa flere Steder paa den firkantede Plads findes talrige Levninger af Billedhuggerarbeide. Paa eet Sted i Firkanten er et colossalt Mindesmærke, der er rigt udstyret med udhugne Billeder, men hvilket er faldet ned og slaaet i Stykker. Bagved samme ligge Fragmenter af Billedhuggerarbeide ophobede ved Siden af Pyramiden fra Grunden og indtil Toppen, og især vaktes vor Opmærksomhed ved en Række Menneskehoveder af en kjæmpemæssig Størrelse omtrent midt op paa Siden af dette Bygningsværk; dette Skue gjorde en overordentlig Virkning paa os.

Dengang vi opholdt os der, nærede

vi ingen Tvivl om, at jo disse Hoveder i Virkeligheden havde tilhørt afdøde Mennesker, men det har været Overdrivelse, at de mere skulde ligne Abe- end Menneskehoveder, hvilket jeg maa tilstaae, dengang tildrog sig vor Opmærksomhed. Iblandt Fragmenterne paa denne Side vare Levningerne af en kolossal Abe eller Bavian, der havde en slaaende Lighed med et af de fire Uhyrer, som engang stod paa Forsiden af Obelisken fra Luxor i Paris, og hvilket under Navn af Cynocephali blev tilbedet i Theben. Dette Fragment var omtrent sex Fod høit. Hovedet manglede; den øvrige Deel af Billedet laa et Stykke oppe ved Siden af Pyramiden, men da vi rullede det ned over flere Trin, faldt det ned mellem en Steenmasse, hvorfra vi ikke kunde faae det igjen. Skjøndt det dengang ikke faldt os ind, er det dog ikke urimeligt at antage, at de udhugne Figurer skulde forestille Abehoveder, og at disse Dyr have været dyrkede som Guddomme af det Folk, som har opbygget Copan.

Iblandt de Fragmenter, som ligge paa Jorden nærved dette Sted, er et mærkeligt Billede. Det skal sandsynligviis forestille enten en Konge, en Høvding eller en eller anden Viismand. Munden og tildeels den Krands, som omslynger Hovedet, er beskadiget. Ansigtstrækkene ere ædle og alvorlige, og det Hele viser en tro Efterligning af Naturen.

Paa et andet Sted staaer en af de Mindestøtter eller „Afguder," som give Ruinerne i Copan deres eiendommelige Præg, og paa hvis Forside vi især ville henlede Læserens Opmærksomhed. Forsiden vender mod Øst, og den staaer omtrent sex Fod fra Grundvolden af Pyramiden. Den er henved tretten Fod høi, fire Fod bred paa Forsiden og tre Fod igjennem, prydet med Billedhuggerarbeide paa alle fire Sider fra Jorden og indtil dens øverste Deel, og er et af de rigeste og bedst udarbeidede Exemplarer af den hele Række Ruiner. Den har oprindelig været malet, og man kan endnu tydelig skjelne Spor efter den røde Farve. Foran denne Støtte og omtrent otte Fod fra samme er en stor med Billedhuggerarbeide prydet Steenblok, hvilken Indianerne kalde Alter. Paa Forsiden er anbragt Figuren af en Mand i fuld Legemsstørrelse, men hvis Ansigt er uden Skjæg — og en Qvinde, hvis Dragt dog synes at være en Mands. Paa de to Sider ere Rækker af Hieroglypher, hvilke rimeligviis fortælle denne hemmelighedsfulde Figurs Historie.

Idet man følger Muren træffer man paa en anden Mindestøtte eller „Afgud," der er af samme Størrelse som ovennævnte og i mange Henseender denne lig. Dette Billede, saaledes som det nu staaer ved Foden af Pyramidemuren, omgiven med Masser af nedfaldne Stene, er meget storartet, og det vilde være vanskeligt at opvise Noget, der overgaaer det i rige Prydelser og Billedhuggerarbeidets skarpe Fremtræden. Dette var ogsaa malet, og den røde Farve kunde man tydeligen see.

Den hele Firkant er bevoxet med Træer og overstrøet med Brudstykker af Billedhuggerarbeide, i Særdeleshed paa Østsiden. Ved det nordostlige Hjørne er en snæver Gjennemgang, der sandsynligviis engang har været Stadens tredie Port.

Tilhøire ligger en Klynge Terrasser, der strække sig ind i Skoven. De ere prydede med Menneskehoveder, af hvilke nogle endnu staae paa samme Sted, hvor de engang ere blevne anbragte, medens andre ligge strøede rundt omkring paa Jorden, saaledes som de ere nedfaldne eller kastede ned. Naar vi vende os mod Nord, have vi tilvenstre en høi, massiv, pyramideformig Bygning, ud igjennem hvilken der voxer Træer lige til det Øverste.

Ikke langt herfra ligger en særskilt Pyramide, der er i nogenlunde fuldstændig Stand og henved halvtredsindstyve Fod i Firkant samt tredive Fod høi. Den omtalte Række Terrasser fortsættes endnu i en Afstand af henved 400 Fod. De stige lidt i Høiden, men langs samme findes kun nogle faa Levninger af Billedhuggerarbeide. Bygningsrækkerne bøie ved rette Vinkler af mod Venstre og strække sig ned mod Floden til Enden af den Muur, hvor vi begyndte vor Undersøgelse. Flodbredden var omtrent tredive Fod høiere end Floden og har engang været beskyttet ved en Steenmuur, af hvilken dog det Meste var falden ned.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Ved at kaste et Tilbageblik over det forløbne tredie Qvartal af dette Aar og de Ældstes Virksomhed i samme, kunne vi ikke Andet end lovprise Herren, som har bevaret sine Tjenere og velsignet deres Arbeide, saa at omtrent tre hundrede Sjæle ere ved Daab blevne tillagte vor Kirke.

Vi have havt den Glæde i Selskab med Ældste N. Wilhelmsen at besøge Conferencerne i Aarhuus, Veile og Odense, og det er os kjært at bevidne den Trofasthed, hvormed de præsiderende Brødre, deres Medarbeidere og de Hellige i Almindelighed have udført deres Pligter. Vor Opmuntring er til Alle, fremdeles ved Herrens Hjælp at fremme den Gjerning, der er os anbetroet, paa det Evangeliet maa vorde forkyndt for vore Medmennesker, som endnu ikke have havt Leilighed til at høre samme. Vel er det sandt, at en saadan Gjerning fordrer Tro og Udholdenhed, forenet med christelig Taalmodighed og Kjærlighed, men det er ogsaa lige saa sandt, at Herren skjænker de nødvendige Naadegaver til dem, som i Sandhed elske og tjene ham. De unge Ældste, der udsendes i Viingaarden, have i Almindelighed ikke megen Erfaring, men formedelst deres Ydmyghed og Trofasthed nyde de Aanden af deres hellige Kald og veiledes i Udførelsen af deres Pligter og blive til Velsignelse for sig selv og Andre. Herren udfører sit forunderlige Arbeide ved de ringe Redskaber, det behager ham at vælge. Man møder os ofte med den Paastand: „Eders Præster og Lærere ere jo ulærde Mænd;“ det er sandt, seet fra et verdsligt Synspunkt, men saaledes som Herren handlede i fordums Dage, saaledes handler han ogsaa i disse Dage, han kalder dem, der ville tjene ham. Dersom de Rige, Mægtige, Lærde og Vise vilde annamme Evangeliet og tjene ham, vilde de ogsaa vorde kaldte til at arbeide i hans Viingaard. Vi kunne sige med Paulus: „Betragter, Brødre, hvo I ere, som bleve kaldte, ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme; men det for Verden Daarlige udvalgte Gud for at beskjæmme de Vise, og det for Verden Skrøbelige udvalgte Gud for at beskjæmme det Stærke; og det for Verden Uædle, og det Ringeagtede udvalgte Gud, og det, som Intet var, for at tilintetgjøre det, som var Noget; paa det intet Kjød skal rose sig for ham.“ (1 Cor. 1, 26.) Heraf synes klarligen at fremgaae, at fordi

de Store, Fornemme, Rige, Mægtige og Vise tage Æren til sig selv, „rose sig," derfor har Herren valgt de Ydmyge og Ringe, som ikke „rose sig," men give ham Æren, til at udføre sin Gjerning og derved beskjæmme dem, som troe sig at være Noget. Det vilde være os kjært, om de, som besidde Kundskab, Magt, Ære og Indflydelse, vilde komme og hjælpe os i Opbyggelsen af Guds Rige; velsignede vilde de blive; men indtil det skeer, maa Ingen fortryde paa, at Herren kalder og ved sin Aand underviser dem, som med en ydmyg og angergiven Aand omvende sig, troe og blive døbte til deres Synders Forladelse. Da han ikke anseer Personer, saa ere de ham kjære, der gjøre hans Villie, hvor ringe og uanseete de end ere i Verden, og han bruger dem som Redskaber til at udføre hans Hensigter paa Jorden. Værer derfor trofaste I, som bære Herrens Kar, opfylder med Nidkjærhed og Iver den Gjerning, hvortil I ere kaldte; og I Hellige, understøtter Herrens Tjenere og erhverver Eder det evige Livs Velsignelser.

Den 11te forrige Maaned ankom til Liverpool Ældste Franklin D. Richards, een af de Tolv, i Selskab med Ældste Oscar B. Young, for at arbeide i den europæiske Mission; vi byde dem et hjerteligt Velkommen!

Den 19de forr. Maaned afreiste Præsident B. Young, jun., fra England for at besøge vort Bjerghjem, og i hans Fraværelse bestyrer Ældste Orson Pratt den europæiske Mission. Vi ønske Præsident Young en behagelig Tour og efter fuldendt Visit i Zion en lykkelig Retour til Europa.

Correspondance.

Amerika.

Præsidentens Contoir i Store Saltsøstad,
den 11te August 1866.

Præsident Brigham Young, jun.,
og Ældste John W. Young.

Kjære Sønner! Da Eders Broder Oscar tilligemed Ældsterne F. D. Richards og N. Groesbeck paa næstkommende Mandag den 13de dennes begive sig til England paa Mission, benytter jeg Leiligheden til at skrive til Eder. Eders Skrivelse, dateret Christiania den 4de Juli, har jeg modtaget for nogle Dage siden og gjennemlæst den med Glæde. Eders Reiser og Besøg paa de forskjellige seeværdige Steder maae være behagelige for Eder, og I skulde vide at sætte Priis paa den gunstige Leilighed, I nu have til at drage Nytte af Alt, hvad I have seet, og det, I herefter maatte komme i Berørelse med. Dersom jeg havde det Privilegium at reise omkring i den gamle Verden, til at besøge de forskjellige Lande og til at komme i Samqvem med de forskjellige Folkeslag, vilde en saadan Leilig-

hed og glæde mig særdeles meget. I denne Henseende have de unge Mænd af vort Folk, som drage udenlands, mange Fordele fremfor deres Fædre. Da vi besøgte Europa, kunde vi ikke reise vidt omkring; Mangel paa Midler hindrede os i at besøge andre Steder end dem, som laae i vor Missionsmark, men Sagerne have forandret sig meget siden den Tid.

Siden min Skrivelse af 30te forrige Maaned er Broder Wells kommen tilbage fra San Pete og befinder sig vel. Washakeek og henimod to Hundrede af hans Stamme kom for nogle Dage hid til Staden for at tale med mig og fornye vort Venskab. Han og de andre Høvdinger vare særdeles forekommende. Vi beværtede dem godt, og de vare særdeles veltilfredse med den Behandling, de nøde.

I de sidst forløbne Dage er der falden megen Regn, hvilken tilligemed det Regnveir, vi havde i den foregaaende Uge, sandsynligviis vil foraarsage Skade paa Høet og Sæden.

De Compagnier, som have begivet sig paa Tilbageveien hertil med de emigrende Hellige, skride, saavidt vi have hørt, godt fremad paa deres Reise. Det første Compagni under Capitain Thomas E. Ricks passerede idag Sweetwater Bridge, og det andet under Capitain S. D. Whites passerede idag Horse Shoe. Vi høre, at det sidste Compagni den 1ste dennes forlod New York for at begive sig til Missouri og vi vente hver Dag at faae Efterretning om deres Ankomst til Wyoming og deres Afreise derfra over Sletterne.

Arbeidet paa vor Hjemmetelegraph skrider rask fremad. En ny Telagraphlinie her fra Staden og til San Francisco er bleven færdig, og der arbeides paa en anden imellem denne Stad og Montana. Man skal til Efteraaret opmaale en Strækning til Anlæggelsen af en Jernbane herfra og til Snake Rivers Vandfald. Man er nu isærd med at opmaale fra det Sted, hvor man afbrød Arbeidet vesten for denne Stad og til Carson Valley. Arbeidet paa Jernbanen fra Østen og til Vesten skrider rask fremad. Den vil snart blive færdig indtil Fort Kearney, og man troer for Nærværende at faae den færdig indtil Julesburg inden Foraaret, saa at den Strækning i Jawa, hvor Jernbanen er afbrudt kan blive forsynet med en saadan. Dersom dette skeer, vil der blive en directe Jernbaneforbindelse mellem New York og Julesburg.

Af de Beretninger, som have naaet os, kunne vi slutte os til, at Beboerne omkring vort nuværende Udrustningssted langtfra ere vore Venner. Som Skadeserstatning blev der lagt Beslag paa et af vore Compagniers Kreature, da en Mand kom frem og foregav, at de gik paa hans Græsland, uagtet de gik paa de aabne Sletter. Tillige lagde de Beslag paa den Telegraphtraad, som vi havde der, under Foregivende af, at jeg og Brødrene Kimball og Pratt skulde have stiftet en Gjæld i Kirtland for tredive Aar siden. Man fik først det Beslaglagte tilbage, efterat Brødrene havde stillet Caution. Jeg er ikke i Gjeld til Kirtland, eiheller nogen af de andre Brødre, saavidt jeg veed. Det Hele var et Opspind for at tilvende sig Penge og beregnet paa at drille, plage og plyndre os.

Alt gaaer stille og roligt til her i Staden. Der hersker en almindelig Sundhed og Ro, og vi ere ligesaa flittige som Bier. Saavidt vides have de Ældstes Familier det godt.

Jeg ønsker atter at minde Eder om Tiendeloven og Emigrationsfondet. Vigtigheden af disse Pligter skulde bestandig foreholdes de Hellige. Forsømmelsen deraf vil bringe Fordømmelse over

de Skyldige. Vi leve paa en Tid, da Alle og i Særdeleshed de Sidste-Dages Hellige skulde udrække deres Hænder og bestræbe sig for at fremrulle Herrens Værk og grundfæste hans Retfærdighed. De Hellige i Zion have viist deres Tro ved deres Gjerninger, og de vidne bestandig baade for Himmelen og Jorden, at de elske Guds Værk. Alene dette Aars Udrustningsomkostninger for dem, som ere sendte til Missouri for at hente de fattige Hellige hjem, have beløbet sig til ikke mindre end en halv Million Dollars, og dette Beløb er blevet givet med Beredvillighed. Desuden bliver der gjort mange andre Opfordringer, som maae efterkommes. Der er tilveiebragt og opreist Telegraphpæle i en Strækning af fem hundrede engelske Mile, ligesom man ogsaa for en Deel har indbetalt kontante Penge til Indkjøb af Aparater til Telegraphen; det manglende Beløb har jeg selv udlagt. Desuden maae vi anlægge og vedligeholde Veie, grave Grøfter og Kanaler og opføre Skolehuse, ligesom vi ogsaa have mange andre Slags offentlige Arbeider at udføre. Det er en mærkværdig Kjendsgjerning, at jo Mere de Hellige udføre desto Mere ere de istand til at overkomme, deres Bestræbelser forøge deres Evner og Dygtighed til at virke. For at de Hellige i Adspredelsen kunne være Eet med de Hellige i Zion maae de ifølge deres Evner og til deres eget Bedste, bestræbe sig for at virke til det samme Maal for at fremme Herrens Værk.

Arbeidet paa det nye Tabernakel er især blevet paaskyndet, men paa Grund af Aarstidens Fremskriden og den megen Regn, der er falden, har man maattet afbryde samme.

Vi have kun nogle faa Tropper her, og de høre til den regulaire Armee. Conner har faaet Afsked, og da Regjeringen saaledes har unddraget ham sin Bistand, har han maattet tage sin Tilflugt til Minerne, hvor han nu arbeider. Oberst Smith er fremdeles venligsindet. I den senere Tid ere mange Prokuratorer strømmede her til Staden. Lig Rovfuglene komme de langveis fra for at søge Aadsler. De have kun gjort daarlige Forretninger der, hvor de forhen have været, men da Sandhedens Fjender have indbildt dem, at de her vilde faae Sager at føre i Anledning af fremmede Colonisters Fordring paa Land og i andre Anliggender, have de smigret sig med her at faae en rig Høst. Man har udfundet, at Armeer ikke have kunnet bryde os op, men nu haaber man, at Processer og Fordringer paa Land skulde gjøre det.

Præsidenterne Kimball og Wells samt Broder George Q. Cannon sende deres Hilsen til Eder. Hilser Broder Orson Pratt og alle de Ældste.

Idet jeg beder, at Herren maatte rigeligen tildele Eder sin Naade og dygtiggjøre Eder til Udførelsen af Eders Pligter, undertegner jeg mig Eders Fader.

Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840.] (Fortsat fra Side 12.)

(Fortsat fra Side 12.)

Angjældende beretter, at benævnte Rogers blev ført længere bort fra dette Sted, medens man bandt en Strikke om Vidnets Hals. Han hørte en Mængde Slag, som han dengang antog og siden har erfaret, bleve tilføiede Rogers, og han hørte ham flere Gange udstøde heftige Smertesskrig. Derpaa bleve han og Rogers atter førte tilbage og tilligemed en Boyce og en Brown satte ind i det samme Hul igjen og holdte i Fangenskab der indtil den paafølgende Morgen, da En af Banden, som havde fængslet dem, gav ham Pas, hvis Afskrift jeg her gjengiver. Den lyder, som følger:

„Tully i Missouri den 12te Juli 1840. — Da Indbyggerne i Tully efter at have anholdt Hr. Allred og nogle Andre samt undersøgt de Klager, man havde imod dem, ikke finde dem skyldige i Noget, som retfærdiggjør deres Tilbageholdelse længere, have vi løsladt dem.

Paa Committeens Vegne
H. M. Woodyard."

Derpaa tillodes det Vidnet at vende tilbage til Staden Illinois. Det Steds Navn i Missouri, hvorhen han og ovennævnte Rogers bleve førte, har han erfaret hedder Tully og er beliggende i Lewis County, paa hvilket Sted bemeldte Allensworth, Owsley og Martin nu boe.

Jeg bekræfter herved, at ovenstaaende Forklaring under Dags Dato blev undertegnet og beediget hos mig af ovennævnte James Allred.

Daniel H. Wells.
Fredsdommer.

Den 13de Juli 1840 afholdtes en Forsamling af Nauvoos Borgere. Elias Higbee valgtes til Ordfører og Robert Thompson til Skriver.

Efter Forslag nedsattes en Committee til at forfatte Resolutioner, der skulde være et Udtryk af denne Forsamlings Anskuelser. Følgende Personer valgtes til Medlemmer: Isaac Galland, Robert B. Thompson, Sidney Rigdon og Daniel H. Wells. De traadte sammen for at udføre deres Hverv, og efter en kort Fraværelse kom de tilbage og oplæste følgende indledende Bemærkning og Resolutioner, hvilke bleve eenstemmig vedtagne:

Indledende Bemærkning: Den Committee, der var nedsat for at forfatte Resolutioner angaaende denne Forsamlings Anskuelser med Hensyn til den nylig forøvede Bortførelse af fredelige Medborgere og i Henseende til de andre gruelige Voldsgjerninger og Umenneskeligheder, som ere udøvede mod Nauvoos Indvaanere af Staten Missouris Beboere, tager sig den Frihed at afgive følgende Indberetning:

Efter omhyggeligen at have drøftet de vigtigste Punkter i Henseende til det dem overdragne Hverv ere de i Kraft af virkelige Kjendsgjerninger komne til følgende Resultat:

1) Da Indbyggerne i Missouri ikke tilstrækkeligt have tilfredsstillet deres Blodtørst og Plyndrelyst, ere de nu igjen tilboielige til at forfølge os og til at gjentage de Umenneskeligheder, som udmærkede deres hele Færd under vort ulykkelige Ophold iblandt dem.

2) Uagtet de allerede have frarøvet os vore Hjem, myrdet vore Familier, stjaalet og bortført vor rørlige Eiendom, og for at fylde deres Skjændsels Maal som et Statssamfund betragtet — har den udøvende Magt bevirket, at Tusinder

af Uskyldige ere blevne fordrevne fra Staten og det uden den mindste Undersøgelse eller det ringeste Beviis for, at de have begaaet nogen Brøde. Nu sende de deres Mord- og Røverbander ind i Staten Illinois for at fortsætte deres Plyndringer og tilfredsstille deres umættelige Rovbegjærlighed, og det endog inden vi have faaet Tid til at opføre Skjul for vore Familier.

3) I den Hensigt at give deres høist skjændige Færd Skin af Retfærdighed have Missouris Beboere atter begyndt at skjule forskjellige rørlige Eiendomme inden Grændserne af vore Settlementer, ligesom de forhen gjorde i Staten Missouri, for derved at faae et Paaskud til at anklage vort Folk for Tyveri, og under dette falske Foregivende have de i nogle faa Dage opsnappet og bortført flere retskafne og agtværdige Borgere i dette County.

4) Under disse Omstændigheder ansaae vi det or vor første Pligt at henvende os til Guvernøren i Staten Illinois for at erholde Bistand og Beskyttelse mod videre Forurettelser, ligesom dette synes at være vor eneste Uvei til at faae Hjælp, idet vi nære den tillidsfulde Forvisning, at han vil benytte den ham anbetroede Magt til at beskytte uskyldige Medborgere fra en lovesløs Pøbel, og ikke som Guvernøren i Missøuri vil forene sig med vore Forfølgere.

Derfor resolveret.

For det Første. Det er ikke med almindelige Følelser, at vi imødesee den sig os nærmende Fare, der er fremkaldt ved de lovløse og skjændige Ugjerninger, som ere blevne udøvede af Indbyggerne i Missouri, idet de have trodset Lovene saavel i deres egen Stat som i andre Dele af Unionen ved at uddrive fredelige Medborgere i Illinois fra deres Hjem og fra Staten, samt ved uden nogensomhelst lovlig Rettergang at føre dem ind i Staten Missouri og der udøve de afskyeligste Grusomheder mod dem for et aftvinge dem falske Tilstaaelser, saa at de (Missøurianerne) kunne faae Noget, hvormed de kunne besmykke deres Misgjerninger og skjule sig for et ophidse Publikums retfærdige Forbittrelse.

For det Andet. Medens vi ere hjerteligt bedrøvede over Aarsagen til vor Tilsammenkomst ved denne Leilighed, kunne vi dog ikke afholde os fra at udtrykke for høieste Misfornøielse over Lovenes Krænkelse i denne Stat, saaledes som vi forhen have bemærket, idet vi ikke kunne Andet end føle den dybeste Harme over den skjændige Maade, paa hvilken Indbyggerne i Missouri have behandlet dem, som de saa umenneskeligen have bortrøvet fra os.

For det Tredie. Idet vi ere os bevidste vore redelige og oprigtige Hensigter og altid ere redebonne til at underkaste os Lovene, fordre vi Beskyttelse hos Statens Borgere og Authoriteter imod saadanne uretfærdige og forhen uhørte Grusomheder.

For det Fjerde. Vore Medborgeres voldelige Bortførelse af Missouris Beboere er et Brud mod Forbundets Love, en Krænkelse af vore Rettigheder og tvertimod den republikanske Statsforfatning og vore frie Institutioner.

For det Femte. De Grusomheder, hvilke ere blevne udøvede mod vore Medborgere efter deres Bortførelse er en Skjændsel for Menneskeheden og den høieste Grad af Uretfærdighed og Umenneskelighed ligesom de vilde være en Vanære for de meest barbariske Folkeslags Annaler saavel i ældre som nyere Tider, og man kan alene finde Noget, der kan sættes ved Siden deraf, i de spanske Inqvisitionstribunalers Auto-da-Feer.

[Fortsættes.

Nyheder.

Sverrig. Byen Norrkøping hjemsøges endnu bestandig haardt af Cholera. I Døgnet fra den 26de til den 27de Septbr. bleve 50 Personer syge, og 14 døde. Fra Epidemiens Begyndelse har der ialt været anmeldt 526 Sygdomstilfælde og 191 Dødsfald.

Tydskland. Paa Grund af de sidste Ugers varme Temperatur er Choleraen tiltagen i flere Egne i Tydskland.

Frankrig. Frankrig er i den senere Tid blevet hjemsøgt af Oversvømmelser, der have foraarsaget betydelig Skade. Nøden skal være stor i de hjemsøgte Egne, og tillige skulle flere Mennesker have mistet Livet.

Rusland. Den 29de September holdt Prindsesse Dagmar sit høitidelige Indtog i Petersborg under Befolkningens uhyre Enthusiasme.

Karakosoff, der ifjor forsøgte at dræbe Keiseren, er for ikke længe siden bleven henrettet. Af hans Medskyldige ere 34 dømte til at lide Døden ved Hængning og 15 til at landsforvises til Siberien.

Tyrkiet. I Ghiaurdagh i Lilleasien, en af armeniske Christne og Kurder beboet Bjergstrækning nordfor Bugten ved Alexandrette, er der udbrudt Opstand, og Insurgenterne have leveret de tyrkiske Tropper en Fægtning, hvori de Førstnævnte mistede 50 Døde.

Ifølge en Meddelelse fra Alexandria af 20de September havde Nilen naaet en betænkelig Høide; Provindsen Gizeh var allerede oversvømmet, og man nærede stor Bekymring for Høsten.

Ostindien. Der er udbrudt Opstand i Kongeriget Birma i Bagindien, hvor Kongen er bleven afsat og fire Prindser af hans Huus strides med Vaaben i Haand om at beklæde den ledige Throne.

Amerika. Fra Kansas skrives den 7de September: Der har her indfundet sig uhyre Græshoppe-Sværme, som ødelægge al den Vegetation underveis, de støde paa. Det første Sted, hvor man opdagede dem, var i Solomondalen, men senere have de spredt sig derfra i tætte Masser. I Løbet af en eneste Nat have disse Insekter fortæret flere hundrede Tønder Land Mais lige til Stænglerne. Beboerne i Junction City maae holde deres Huse lukkede og tilhylle deres Ansigter, naar de gaae ud. Disse røverske Insekthorders Gros bevæger sig frem imod Øst og tilbagelægger c. 5 Miil om Dagen. Igaar Middags vare de kun 12 Miil fra Topaka. Det er endnu ikke bekjendt, hvor stor geographisk Udstrækning denne Landdeplage har. I Kansas er næsten ikke en eneste Parcel bleven skaanet.

Den mexikanske Post melder, at Franskmændene have lidt et Nederlag i Mexiko.

Blandinger.

Choleraen i London. Ogsaa under den nuværende Choleraepidemi i London har man gjort den Erfaring, der som bekjendt ogsaa gjordes i Cholera-

epidemien i Kjøbenhavn, at den jødiske Befolkning næsten slet ikke blev berørt deraf. Iaar har Epidemien i London navnlig raset i de Qvarterer, hvor der boe fleest Jøder, men der er næsten ingen Tilfælde forekommet iblandt disse. Under den store Choleraepidemi i London 1849 viste det samme Phænomen sig; der døde dengang 1 for hver 2,000 Jøder i London, medens der i Kredsen Whitechapel af den øvrige Befolkning døde 6 af hver 1,000, og i Kredsen Rotherhite 29 af hvert 1,000. Dette mærkelige Forhold udledes navnlig af Jødernes Levemaade, fordi den religiøse Lovgivning forbyder dem at spise daarligt Kjød, og fordi Jøderne sørge saa rigeligt for deres Fattige.

En frygtelig Opfindelse. En Chemiker i Wien ved Navn Leinalbronck skal have opfundet et Middel til i en lille Glaskapsel at kunne indeslutte elektriske Gnister af en saadan Styrke, at de kunne dræbe et Menneske. Dette nye Ødelæggelsesmiddel exploderer ved det svageste Tryk og er omgivet af et conisk Staalhylster for at kunne trænge ind i Kjødet. Flere Forsøg, som ere blevne anstillede med Oxer og Heste, ere lykkedes fuldstændig. Dyrene styrtede om som ramte af et Lyn; ikke et eneste af dem, som blev truffet, blev ilive. Kapslen er ikke større end de Hagel, hvoraf der gaae 6 til eet Skud, og man kan med et Bagladningsgevær udsende 72 saadanne dræbende Kugler i et Minut.

Som et ganske mærkeligt Exempel paa Dyrs Forplantelsesevne anfører „Patrie," at der i 1781 indførtes fra Indien til Australien 29 Faar, som have formeret sig saaledes, at der i 1859 var mindst 10 Millioner Faar i Australien. Der sendtes i dette Aar omtrent 50 Millioner Pund Uld fra Australien til England.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 3 *Den 1. Novbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Zions Stad.

(Fra „Millennial Star“.)

I Prophetierne er Zions Stad ofte omtalt som den navnkundigste og mærkværdigste iblandt alle Stæder i de sidste Dage. Dens tilkommende Beliggenhed i det vestlige Missouri i Hjertet af det amerikanske Continent er bleven fremstillet i foregaaende Afhandling. Vi agte i denne Artikel for det Første at udpege Tiden, da Staden skal bygges, — for det Andet i Korthed at beskrive nogle af de kostbare Materialier, som ville blive anvendte til dens Bygninger, — for det Tredie at fremsætte en Skildring angaaende det Folk, som skal opbygge den, og endelig at fremstille Guds Herlighed, der paa en saa overordentlig Maade vil lægges for Dagen for at forherlige alle dens Boliger.

For det Første, den Tid, da Zion skal opbygges, er klarligen fremstillet i Prophetierne. Den inspirerede Psalmist siger: „Naar Herren har bygget Zion skal han sees i sin Ære“ (Psalmen 102, 17.) Af dette lære vi, at Zions Opbyggelse ikke er et Værk, der skulde udføres i en tidlig Periode eller i Middelalderen, men at det skulde være en Forberedelse for vor Herres Tilkommelse. Hans første Komme skete ikke i Herlighed, eiheller indtraf der nogen Begivenhed umiddelbart før samme, der kunde udtydes som en Opbyggelse af Zion. Det kunde ikke muligviis have havt nogen Hentydning til Zion i Jerusalem, hvor David boede, thi det var allerede opbygget, da han udtalte Prophetien, men Psalmisten hentyder til et tilkommende Zion og ikke til et, som allerede existerede. Han siger udtrykkelig, at naar det er blevet opbygget, „skal Herren sees i sin Herlighed.“ Halvfjerdsindstyve Aar efter Christi Fødsel blev Zion i Jerusalem forstyrret, og dog er ikke Herrens herlige Dag kommen. Fra den Dag af og indtil nu er ingen Zions Stad bleven opbygget hverken af Katholiker eller Protestanter, og derfor har Herren heller ikke endnu aabenbaret sig fra Himmelen i sin Magt og Herlighed.

At David ikke hentydede til den Slægt, i hvilken han levede, har han paa det Bestemteste givet tilkjende i det nittende Vers. „Dette skal skrives for den Slægt, som skal komme, og det Folk, som skal skabes, skal love Herren." Omendskjøndt Mennesker ville blive benyttede som Redskaber til at anlægge og opbygge denne hellige Stad, vil dog Herren som den store og vise Bygmester foreskrive Alt med Hensyn dertil, og derfor siger David, at det er Guds Værk. Han har aldrig sagt, at Herren skulde komme, naar uindspirerede Mænd havde stiftet Kirkesamfund og kaldet dem Zion, men han siger: „Naar Herren har bygget Zion, skal han sees i sin Ære;" det vil sige, naar han har tilkjendegivet Stedet, aabenbaret den fastsatte Tid, viist Mønsteret for Staden og angivet dens Størrelse, — naar han har tilkjendegivet Bygningsstilen, bestemt de dyrebare Stene og udvalgt de Materialier, der ere nødvendige til Bygningsarbeidet, tilkjendegivet Gadernes Brede og Bygningernes Høide samt bestemt de forskjellige Træer, Buskvæxter og Blomster, der skulle pryde og forskjønne Alleerne, Haverne og de offentlige Pladse. Da Herren aabenbarer alt dette, kan man med fuld Føie sige, at han i Sandhed er den, som bygger Zion. Der er en bestemt fastsat Tid, paa hvilken Herren agter at nedstige fra Himmelen i Magt og Majestæt, og da han har besluttet at opbygge Zion umiddelbart før denne store Dag, maa han have fastsat en Tid til Paabegyndelsen af dette store Værk. Psalmisten siger i det fjortende Vers: „Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion, thi det er Tid, at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen." Dette store Forberedelsesværk før Herrens anden Tilkommelse er for hans Vedkommende fremstillet i disse Ord: „Du skal gjøre Dig rede." Sammenligningsviis talt, har Herren i mange Aarhundreder inden denne Begivenhed skulde finde Sted, siddet stille og ladet Menneskene følge uinspirerede Mænds Raad, men naar den „bestemte Tid" kommer vil denne Aarhundreders Stilhed blive afbrudt, og Herren vil vise sig i sin Magts Fylde. Han vil komme frem ligesom i gamle Dage — i hedengangne Slægter; han vil omgjorde sig med Kraft og udstrække sin Almagts Arm til sine Helliges Beskyttelse og Zions Forløsning.

Herren vil ikke alene „gjøre sig rede" og „forbarme sig over Zion," men han vil ogsaa forsamle de Retfærdige iblandt alle Nationer til Zion, for at de kunne tjene ham, eller som David endvidere siger: „Han har seet ned af sin Helligdoms Høihed; Herren saae ned af Himmelen til Jorden, at høre den Bundnes Jamren, at løse Dødens Børn, at fortælle Herrens Navn i Zion og hans Lov i Jerusalem, naar Folkene samles tilsammen og Rigerne for at tjene Herren" (20.—23. Vers). Ligesom Herren i forrige Tider satte sit Navn i Jerusalem, saaledes vil han i de sidste Dage formedelst ny Aabenbaring lade sit Navn kundgjøres baade i Zion og Jerusalem, og de Folk og Riger, som samles i Zion, ville komme til at høre hans Herligheds Røst og skulde faae see Beviser paa hans Magt, medens Rygtet herom ikke vil indskrænkes til dem, der ere samlede i Zion, men vil udbrede sig allevegne indtil Jordens Ender, eller som Psalmisten siger: „Da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn og alle Konger paa Jorden Din Ære" (16. Vers). Intet uden de forbausende Undergjerninger og underfulde Mirakler, som ifølge Herrens Beslutning skulle staae i Forbindelse med Zions Forherligelse, vil kunne omvende Hedningerne og alle Konger. Derfor vil Zions Opbyggelse ikke alene være et vedvarende

og staaende Mirakel for alle Nationer, men vil ogsaa blive et sikkert og ufeilbarligt Kjendetegn for Alle, at den store Dag for Herrens Tilkommelse er nær forhaanden.

For det Andet ville vi i Korthed beskrive de kostelige Materialier, der ville blive anvendte til Zions Opbyggelse. Ifølge de gamle Propheters eenstemmige Vidnesbyrd synes det, at Indbyggerne i Zion i Førstningen ville blive haardt trængte og skulle komme til at lide megen Gjenvordighed, idet de ville blive drevne fra Sted til Sted, men Herren siger ved Esaiæ Mund: „Du Elendige, som er bortdreven ved Storm og ikke er trøstet, see, jeg vil lægge Dine Stene med Karbunkel og Dine Grundvolde med Saphirer. Og jeg vil sætte Dine Vinduer af Krystal og Dine Porte af Rubinstene, og alle Dine Landemærker af behagelige Stene“ (Es. 54, 11. 12.). De fortrinligste og meest smuktfarvede Stene ville blive udvalgte til Bygningsmaterialier. Stenene iil Grundvolden, ville blive Saphirer, det er krystalliserede, sexkantede Stene af blaae Farve, medens andre af disse Krystaller have en lys rød Farve og kaldes orientalske Rubiner. „Jeg vil sætte Dine Vinduer af Agater.“ Denne Steenart er en halv gjennemsigtig, ukrystalliseret Qvarts, der i samme Exemplar spiller i forskjellige Farver. Dens Kulører ere smukt ordnede i Striber og Pletter, og naar den er vinkeldannet, kaldes den Fortifikationsagat; fremkommer den derimod mosartet kaldes den Mosagat. Hvor skjønne ville ikke Vinduerne i Zion blive, da de skulle prydes med Ædelstene. Portene i Zion skulle dannes af Karbunkler. Karbunklen er en yndig Ædelsteen af carmosinrød Farve, og kaldes af Grækerne Anthrax; den findes i Ostindien. Den forekommer sædvanlig reen, er dannet i rette Vinkler og findes i Forening med en tung, jernholdig og smergelagtig Steenart. Dens sædvanlige Størrelse er henved en Fjerdedeel Tomme lang, og dens Diameter er omtrent en Trediedeel Tomme. Naar den holdes mod Solen, taber den sin mørke Farve og seer fuldkommen ud som brændende Kul. De Gamles Karbunkel antages at have været det Samme som Granaten, hvilken sædvanlig forekommer i regelmæssige tolvkantede Krystaller og er ligeledes af en carmosinrød Farve. Desuden findes der ogsaa grønne, gule, brune og sorte Afarter. Naar den er gjennemsigtig, kaldes den ædel Granat og bruges som Ædelsteen. Granaten forekommer temmelig almindelig i Gneis- og Glimmer-Skifer. Da Portene i Zion ville blive forfærdigede af eller prydede med disse Ædelstene, ville de blive langt pragtfuldere, end det menneskelige Sprog formaaer at udtrykke. Hele denne yndige Stads Enemærker ville blive „satte af behagelige Stene.“

David siger, idet han taler om den „bestemte Tid“ til Zions Opbyggelse: „Dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Støv“ (Psal. 102, 15). Den maatte i Sandhed være aldeles sløv, der ikke vilde finde Behag i at betragte den Rigdom af udsøgte Ædelsstene, der ville komme til at give Zions Stad en saa uforlignelig Skjønhed. Det er derfor intet Under, at Guds Tjenere ikke alene finde „Behag i dens Stene“, men endog „forbarme sig over dens Støv“. At have det Privilegium at boe i en saa skjøn Stad, der er ubesmittet af Synden, maa være en Kilde til en uafladelig og ubeskrivelig Glæde.

Med Hensyn til Træerne, der skulle forskjønne Zion, siger David: „Istedetfor Tornebusken skulle opvoxe Fyrretræer, for Tidsler skulle Myrtetræer opvoxe, og det

skal være Herren til et Navn, til et evigt Tegn, som ikke skal udryddes." (Es. 60, 13.) „Libanons Herlighed skal komme til Dig, Fyrretræ, Kintræ og Buxbom tillige til at pryde min Helligdoms Sted med, og jeg vil gjøre mine Fødders Sted herligt". (Es. 60, 13.)

Ezechiel skildrer det gamle Jerusalems Storhed og Pragt, efterat det er blevet gjenopbygget, og Johannes den Aabenbarer beskriver samme Stad, efterat den var bleven optagen til Himmelen eller ved den Tid, da den skulde nedstige paa den nye Jord. Derimod er det nye Jerusalem ikke saa nøie beskrevet. Men da begge Stæder skulle opbygges under den Almægtiges særegne Ledelse, er det rimeligt at antage, at den ene vil blive ligesaa pragtfuld og smuk som den anden. Johannes saae begge Stæder nedstige fra Himmelen til den nye Jord, men har kun beskrevet dens Gader, Mure og Bygninger, som nedsteg sidst. Dersom Zions Indvaanere ikke opbygge det nye Jerusalem efter det samme Mønster, som det gamle skal gjenopbygges efter paa det østlige Continent, vil det ikke være paa Grund af Mangel paa Rigdom, thi Herren siger: „Jeg vil fremføre Guld istedetfor Kobberet og Sølv istedetfor Jernet, og Kobber for Træet, og Jern istedetfor Steen." (Es. 60, 17.) Dersom Israel kan brolægge Gaderne i det gamle Jerusalem med Guld, kunne Zions Beboere uden Tvivl gjøre det samme. Zions Stad kaldes „den fuldkomne Skjønhed." (Ps. 50, 2.) Dens Architektur vil hverken blive græsk eller romersk, eiheller af noget andet Slags, som menneskelig Viisdom har opfundet, men den vil være efter den himmelske Orden. Gud vil blive Bygmesteren, og han vil lade de palladsmæssige Boliger opføre saaledes, at de kunne have en uforgjængelig Soliditet forenet med en „fuldkommen Skjønhed." Materialierne vilde være af den Beskaffenhed, at de aldrig ville kunne tage Skade, hvorfor ogsaa Bygningerne ville have en evig Varighed.

(Fortsættes.)

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 6te og 7de October 1866.

Løverdagen d. 6te Kl. 10.
Missionspræsident Charles Widerborg præsiderede.

Tilstede vare 2 Overpræster og 14 af de Halvfjerds tillige med flere Ældste og Hellige fra fra Kjøbenhavns Conference.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. Widerborg, som udtalte sin Glæde over, at den 6te October var oprunden, og over at see Brødrene fra Zion forsamlede paa den samme Dag, som de Hellige i Zion forsamles til Halvaarsconference i Store Saltsøstad, sagde, at Hensigten med Raadet var, at forhandle de Anliggender, der kunde være til Missionens Gavn i den kommende Vinter.

Ps. Nr. 72 blev afsungen,
Bøn af Ældste N. Wilhelmsen.
Derefter Ps. Nr. 2.

Præs. Widerborg hilste sine Brødre fra Zion Velkomne, foreslog til Ophold, som Raadets Skriver, Ældste A. W. Carlsson, hvilket eenstemmigen vedtoges, ønskede at høre de arbeidende Ældste

afgive Rapporter fra de forskjellige Conferencer, og nedbad Guds Fred og Velsignelse samt Zions Aand over Forsamlingen.

Ældste F. C. Sørensen var meget glad over at kunne rapportere, at Kjøbenhavns Conference var i en god Forfatning; Udsigten for Fremtiden er lovende; han var vel tilfreds med de Brødre, der arbeide under hans Veiledning, og ønskede fremdeles for sit eget Vedkommende, at arbeide tilsammen med dem; han agtede at foreslaae nogle Brødre til at arbeide som Missonærer i den kommende Vinter. Forsamlingerne i Kjøbenhavn vare godt besøgte ogsaa af Fremmede. De Hellige bestræbte sig for at gjøre deres Bedste baade i aandelig og timelig Henseende; de Fleste vare fattige, især paa Landet, hvor Arbeidsfortjenesten var ringe, men de glædede sig i Evangeliet og vare trofaste. Ønskede Guds Velsignelse over Raadet.

Præs. Widerborg stadfæstede den givne Rapport angaaende Kjøbenhavns Conference og tilføiede, at den var den første Conference, der blev organiseret, da Apostelen Erastus Snow havde indført Evangeliet, og den havde siden den Tid vedligeholdt sig som Hovedsædet for den skandinaviske Mission; udtalte sin Tilfredshed over den Trofasthed, de Hellige i Almindelighed havde viist, og med den Nidkjærhed, med hvilken Brødrene havde arbeidet for at vedligeholde Orden og vaage over de Hellige i Kjøbenhavn. Paamindede om og paaviste, hvor meget Godt, der kunde gjøres ved den rette Anvendelse af de indkomne Midler, hvilket den sidste Emigration havde været et tydeligt Beviis paa, da saamange af de fattige Hellige vare blevne udfriede formedelst Brødrenes gode Fremgangsmaade i at virke for dem.

Ældste C. C. A. Christensen, der præsiderede over Christiania Conference, som indbefatter hele Norge, gav Beretning om de norske Hellige; han sagde at de vare meget gode og trofaste samt villige til at opfylde Deres Pligter; de vare omtrent 1000 i Antal, og med Undtagelse af den halve Deel, som boe i Christiania, vare de meget vidt adspredte over hele Landet; de boe isærdeleshed langs med Kysterne. Brødrene, sagde han, arbeide med Flid og Udholdenhed, og have paa Grund af Landets Beskaffenhed undertiden meget vanskeligt for at udføre deres Missionspligter. Ældste C. C. Folkmann arbeider i den nordlige Deel, hvilken strækker sig heelt op til Hammerfest og Vadsø. I denne vidtløftige Arbeidsmark ere der endnu kun faae Hellige. Svend Larsen, der forhen har arbeidet i den vestlige Deel, arbeider nu i den østlige, og begge disse Brødre saavelsom de indfødte Ældste havde troligen staaet ham bi med deres Arbeide i Missionen. Øvrighederne vare humane, og de Hellige have nydt Fred paa de fleste Steder, men der hvor Evangeliet endnu ikke har været prædiket, møder det Modstand, naar en Ældste udsendes.

Præs. Widerborg mindedes med Glæde den Tid, da Evangeliet først blev prædiket i Norge, og da han havde havt det Privilegium at arbeide der, var han godt bekjendt med det norske Folk, dets Sæder og Skikke; han agtede det for dets Stræbsomhed og Udholdenhed, men paa Grund af Localforholdene er det vanskeligt for de Ældste, at sprede Evangeliet, og det Arbeide, der er forbundet dermed, synes ham at give et ringe Udbytte; han nærede alligevel det Haab, at Sandheden vil trænge sig frem til de fjerneste Klippedale og Afkroge.

Ældste L. P. Edholm sagde, at det var ikke let at beskrive de Følelser, han nærede ved at være i Selskab med sine Brødre fra Zion og de Hellige i Kjøbenhavn·

Angaaende Stockholms Conference, var Forholdet med denne omtrent det samme som med Norge, idet den var meget udstrakt og indbefattede den nordlige Deel af Sverrig samt Øen Gottland; der havde fornylig været Conferencemøde i Stockholm, hvor gode Rapporter vare blevne afgivne med Hensyn til Missionens Fremgang; selv havde han i den sidste Tid besøgt Øen Gottland og fundet, at Missionen var i en god Forfatning og at Glæde og Tilfredshed var raadende blandt de Hellige sammesteds; han havde sendt en Ældste til Sverriges nordligste Stad, Haparanda (113 sv. Miil Nord for Stockholm), og havde modtaget Underretning derfra, at Een var bleven døbt, og at Udsigten for Fremtiden var særdeles lovende. Han bemærkede, at de Hellige vare i Almindelighed fattige, men desuagtet villige til at gjøre Guds Villie. Folket var meget religiøst og haardt fastlænket ved sekteriske Traditioner, saa det var temmelig vanskeligt at befrie det derfra, men det havde viist sig, at dette ikke var nogen Hindring for de Oprigtige, der alligevel bleve opsøgte og frelste ved Christi Evangelium; vore Skrifter nyde god Udbredelse. Han havde med Glæde arbeidet i Missionen, men havde tildeels været hindret deri paa Grund af sin svage Helbred.

Præs. Widerborg var tilfreds med det Arbeide, Ældste Edholm og Medarbeidere havde udført i Stockholms Conference, og var glad over, at der blev givet gode Rapporter om Herrens Værk; han vidste, at de Viingaardsmænd, Herren havde sendt til disse Lande, vilde opsøge de Gode og de Ædle blandt Folket, om de end ere indhyllede i Traditionens Mørke, thi Budskabet fra Zion vil efterhaanden trænge igjennem til Alle.

Ældste G. Ohlson fremstod og berettede, at der i Norrköpings Conference vare mange gode Hellige, der gjøre det Bedste, de kunne, for at være behjælpelige med at fremme Herrens Værk og opfylde deres Pligter. Der var en god Orden, den Gang han begyndte at arbeide i Conferencen, og han havde beflittet sig paa at vedligeholde den. I Norrköping var den største Green, og der var god Fremgang; Forsamlingerne havde været godt besøgte og Flere vare blevne tillagte Menigheden i den senere Tid; i Linköping havde ligeledes Evangeliet gjort god Fremgang; Brødrene arbeide der, saavelsom overalt i Conferencen, med Tro og Udholdenhed, og han var vel tilfreds med dem.

Præs. Widerborg bemærkede, at Tiden var kommen til Evangeliets Prædiken i saadanne Egne, hvor Folket endnu ikke har havt Anledning til at høre det, eftersom Friheden begynder at udvides meer og meer i Sverrig, hvorved det bliver lettere for Missionærerne at reise omkring og aflægge deres Vidnesbyrd; han raadede Conferencepræsidenterne til iblandt de unge Brødre at udvælge saadanne, som vare skikkede og villige til at gaae ud blandt vore Medmennesker, og til samme Tid vare istand til at opholde sig selv, og udsende dem til de Egne, som endnu ikke have været besøgte, for at udsprede vore Skrifter og bære Vidnesbyrd privat, indtil de kunde vinde Indgang og faae Anledning til at holde Forsamlinger og dersom de ere trofaste og oprigtige Mænd, der elske det Gode og afholde sig fra det Onde, ville de vinde Sjæle for Guds Rige; thi Herren den Almægtige vil beskytte dem og veilede dem ved sin Aand i Udførelsen af deres hellige Kald, og dersom de gaae ud i Tillid til Guds Hjælp, vil Ingen have Magt til at skade dem, men de skulle blive bevarede og velsignede i sin Gjerning.

Formiddagsmødet sluttedes med Afsyn-

syngelsen af Ps. Nr. 219 og Taksigelse af Ældste C. C. A. Christensen Kl. 12.

Eftermiddagen Kl. 2.

Ps. Nr. 219,
Bøn af Ældste F. C. Sørensen,
Ps. Nr. 23.

Præs. Widerborg ønskede, at de Ældste skulde fortsætte med at afgive deres Rapporter, og bad Gud velsigne dem dertil.

Ældste J. Fagerberg, Præsident over Skaanes Conference, sagde, at i hans Arbeidsmark, som indbefatter Landskaberne Skaane og Blekinge samt den sydligste Deel af Smaaland, vare de Hellige i Almindelighed gode og trofaste, og Conferencen var i enhver Henseende i en god Tilstand. Han var for sit eget Vedkommende glad over at see sine Brødre fra Zion, som han for største Delen ikke havde seet, siden han kom til Skandinavien, ønskede fremdeles at arbeide for Guds Riges Forfremmelse og bad Gud velsigne sig og alle sine Medsødskende dertil.

Præs. Widerborg sagde, at har havde forhen arbeidet tilsammen med Ældste Fagerberg i den skandinaviske Mission og var den Gang ligesom nu mege vel tilfreds med den Flid og Orden, med hvilken Fagenberg udførte sit Arbeide i Skaanes Conference; han opfordrede paany de Ældste til at udsende Missionærer til de Egne, hvor Evangeliet mindst var blevet forkyndt.

Ældste J. P. Wretberg havde ikke været i Gøteborgs Conference længere end to Maaneder og havde derfor ikke endnu faaet Tid til at besøge alle Grene af samme, men paa de Steder, han havde besøgt, og hvor han havde afholdt Forsamlinger, var Tilstanden meget god, og han haabede snart at gjøre sig bekjendt med hele sin Arbeidsmark samt ønskede at arbeide trofast saavel efter de Raad, han havde faaet i Zion, før han blev udsendt paa Mission, som efter dem han vilde faae i Skandinavien.

Præs. Widerborg talte angaaende den Ulighed i Karakteer, der er raadende iblandt Folket i de forskjellige Egne af Missionen, og om hvor nødvendigt det er for de Ældste at gjøre sig bekjendte med samme. Han havde reist meget baade i Danmark, Norge og Sverrig, og havde søgt at sætte sig ind i Forholdene, der ere saaledes som Brødrene havde fremlagt dem.

Ældste N. Wilhelmsen havde, siden han kom fra Zion, ikke havt Leilighed til at møde til nogen Conference i Kjøbenhavn paa Grund af, at han havde reist saameget i Missionen, følte sig lykkelig over, at han denne Gang kunde have det Privilegium, da de fleste af hans Brødre vare samlede. Han stadfæstede de Vidnesbyrd, de Ældste havde afgivet om de Hellige i Norge og Sverrig og tilføiede, at da han kom til Norge fandt han de bedste Hellige der, som han havde fundet nogetsteds paa Jorden, hvor han havde været, det samme var ogsaa Tilfældet, da han kom til Sverrig og ligeledes i Danmark; saalænge han er iblandt Herrens Børn, paa hvad Sted de end ere, synes han, at de ere de bedste saalænge de gjøre Ret. Han var overbeviist om, at den skandinaviske Mission vilde vedblive at voxe og sagde, at mange Hellige endnu vilde blive udfriede fra samme.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Vi gjøre følgende Uddrag af Josephs Smiths Levnetsløb for August 1832.

„Til de Ældste i Jesu Christi Kirke, som prædike gode Tidender for Verden.

„Brødre! I ere ligesom Stjerner i det Banner, der nu er opløftet til Gavn for alle Nationer, og det tilkommer Eder at oplyse Verden; I skulle berede Veien for Folket at komme op til Zion. Det tilkommer Eder at lære Menneskene, hvorledes de skulle annamme Evangeliets Fylde og de evige Pagter, dem nemlig, som vare fra Begyndelsen. I skulle uden Frygt frembære Frelsens Budskab for de undvrende Skarer, og indstændigen indbyde alle Mennesker til at lade sig frelse; det bør Eder at sætte et godt Exempel paa Ydmyghed og Sagtmodighed baade for Hellige og Syndere, ligesom Frelseren gjorde, og naar I udskjældes, skulle I ikke skjælde igjen. I skulle gaae i Rette med Menneskene, ligesom det skete i fordoms Dage, lide med Taalmodighed og svare, ligesom Sandhedens Aand maatte tilskynde Eder, og I skulle give Medhold til Alt, hvad der er godt. I skulle vandre i Ydmyghed og bede om Alles Frelse, ja, I skulle endog bede for Eders Fjender, og af Medlidenhed og uden Trusel advare de Uugudelige om den Straf, som skal komme over Verden herefter. I have ingen Ret til at tage den Straf, som faldt paa de Ugudelige før Syndfloden og øse den ud over denne Slægt; I have ingen Myndighed til at bruge den Dom, som Gud sendte over Pharao i Ægypten, til at forskrække Menneskene med i vore Dage, — eiheller er der blevet Eder befalet at samle sextusinde Aars Ulykker og afmale dem, ligesom de angik disse sidste Dage — for derved at skræmme Menneskene. Nei, I skulle prædike Evangeliet, hvilket er en Guds Kraft til Saliggjørelse og glædelige Efterretninger til stor Fryd for alle Folk.

Atter, I skulle ikke tage et Individs eller en Menigheds Velsignelser fra Enochs til Apostlernes Dage og lægge dem paa et Individ eller en Menighed i disse sidste Dage, men I skulle lære alle Mennesker, at de ville blive dømte efter deres egne Gjerninger, thi dersom Gud er den Samme igaar, idag og til evig Tid, vil hans Belønning bestandig følge med ham, og hans Aabenbaringer, Velsignelser og Domme før Syndfloden passede til det Folk og den Tid, i Abrahams Dage for den Mand og den Tid, i Mose Dage for den Mand og den Tid, i Davids Dage for den Mand og den Tid, i Pauli Dage for den Mand og den Tid og nu for denne Slægt og denne Tid. I maae derfor fremsætte Beviser fra Bibelen og Mormons Bog og værer forsigtige, at I ikke forvende Meningen af Guds hellige Ord. Om vor himmelske Fader fandt for godt at ødelægge Sodoma og Gomorah for deres Ugudelighed, Ninive for dens Vederstyggelighed og Jerusalem for Overtrædelse af hans Bud, hvad har da disse Stæders Ødelæggelse at gjøre med Verdens Frelse nu? Herren siger: „Hævnen hører mig til, jeg vil betale." Lærer alle Mennesker at forlade sig paa Gud og ikke paa Mennesket og at vise Omvendelsens værdige Frugter. Atter lærer alle Mennesker, at Gud er en Gud for de Levende og ikke for de Døde, og endelig, hvadsomhelst I gjøre, gjører det med Guds Ære for Øie. I ere Verdens Lys i Henseende til sand Religion, og mange Sjæle ville blive krævede

af Eders Hænder. Lader ikke den Tanke forlade Eder, at ikke alene Verdens, men ogsaa Englenes og Guds Øine ere henvendte paa Eder."

Notits.

Ved Aarsrapportens Opgjørelse bedes det arbeidende Præstedømme at paasee, at den statistiske Rapport bliver overeensstemmende med Sandheden, saa at Medlemmernes Antal bliver det virkelige. Dette kan bedst skee ved at gjennemsee Grenenes Navneregister og udfinde, om de nødvendige Bemærkninger ere gjorte med Hensyn til dem, som ere emigrerede, afskaarne, fraflyttede og døde, saa at Medlemmerne ikke optages i Antallet, der ikke længere findes i Grenen. Lad hvert Distrikt i Grenen indgive Navneliste over sine Medlemmer til Grenens Præsident, som da kan sammenligne samme med Grenens Navneprotokol og udfinde det rette Antal, hvorved Conferencens samlede Rapport vil blive rigtig.

Correspondance.

England, Liverpool den 12te Octbr. 1866.

Kjære Broder Widerborg!

Tilskyndet af Aanden skriver jeg Dem til baade for at takke Dem for Deres venlige Hilsen til mig i et Brev til Ældste O. Pratt, og for at underrette Dem om, at min Helbred er nogenlunde, god naar man tager i Betragtning den burtige Overreise fra Utah til England og den pludselige Forflytten fra den lette og rene Bjergluft i vore Dale til Englands fugtige og taagede Atmosphære, hvilket foraarsagede, at jeg blev heftig forkjølet strax efter min Ankomst hid. Imidlertid begynder jeg at overvinde Forkjølelsen og haaber snart at blive istand til at arbeide med al min Kraft for Sandheden og Retfærdigheden i disse Lande. Da jeg erfoer af Brødrene Pratt og Young at der var saa liden Leilighed til at prædike Evangeliet for Folket paa disse Øer, og at Evangeliet dermed havde god Fremgang i Skandinavien, længtes jeg efter at reise lige til Danmark, at tage fat paa det danske Sprog og arbeide der, hvor Herren og hans Aand arbeider for at frelse Sjæle. Hvor lykkelig føler man sig ikke ved at arbeide der, hvor Hveden synes moden til Høsten, og Alt synes at udstrække Seglen og høste medens det er Dag. Hvor behageligere er det ikke at prædike om „Herrens Velbehageligheds Aar", end om „vor Guds Hævns Dag."

Nu, kjære Broder! Jeg ønsker at Herren maatte inspirere Deres Sind med megen Viisdom til at vælge saadanne Redskaber, som Gud vil velsigne, til at indføre Evangeliet i de Stæder, Landsbyer og Flækker, hvor Folket har Øren til at høre med, og hvor Herrens Aand veileder hans Tjenere at gaae, saa at Herrens Arbeide maa blive paaskyndet i sin Tid. Naar de Ældste komme ind i Stad eller Landsby, hvor de have Frihed til at virke, lad dem gjøre det tilgavns, og ved Hjælp af den Hellig Aands Lys

gjennemsøge et saadant Sted indtil alle Oprigtige ere fundne, thi der vil ikke siden efter blive en saa gunstig Tid som den nuværende. Det vil falde vanskeligere at opvarme Folkets Følelser og opvække Interesse for Sandhedens Sag hos dem, efter at Evangeliet har været iblandt dem en Tid og de have viist Ligegyldighed for samme og Modstand mod det, end da deres Opmærksomhed i Begyndelsen hendroges til det. Vi kunne sammenligne det med Jernet, som, naar det er ophedet, lader sig hamre og danne, men naar det bliver koldt er haardt og ubøieligt, saaledes ogsaa Folket, naar det bliver koldt, er det uimodtageligt for Aandens Paavirkning. Vi see dette stadfæstet i England, hvor de Hellige nyde meget af Guds Aand, men Verden synes bestemt paa ikke at ville høre mere fra os.

En Ting er det afskjære det modne Korn, men en anden og vigtigere Ting er det, at samle det i Neg og tage vare paa det, indtil det kan føres til Tærskegulvet uden at spildes. Det er derfor nødvendigt, at Præstedømmet er sat i Orden og arbeider hver i sin Stilling, som foreskrevet er i Pligterne for Ældster, Præster, Lærere og Diakoner. Dersom det lokale Præstedømme opfylder sine Pligter vil det kjende Medlemmerne i deres Grene og paasee at samme opfylder sine Pligter.

De er stillet i Spidsen for et stort og mægtigt Værk i deres eget Land og Sprog. Det er et stort og vigtigt Arbeide at vinde de Oprigtige af Hjertet, men Deres egen Iagttagelse og Erfaring har lært Dem, at det er et større og vigtigere Arbeide at ernære Herrens Lam, at saa at sige bære dem paa Armene, at føde Faarene og bringe dem til at voxe i Styrke og Kraft, at de maa blive sunde og stærke i Guds Kundskab. Guds Værk i Zion er nu saa langt fremskredet, at de Hellige i Adspredelsen behøve god Underviisning, at de kunne være istand til at tage alvorligen fat, naar de komme hjem og skride frem fra selv at blive frelste til Frelsere paa Zions Bjerg.

Kjære Broder! Jeg glæder mig storligen i at være kommen her den fjerde Gang for at hjælpe til med at opbygge Riget. Jeg erindrer med Velbehag mit Besøg i Danmark for tolv Aar siden, og jeg haaber at faae en lignende Leilighed, førend jeg vender hjem igjen.

Maa Herrens Aand og Kraft være mægtigen hos Dem og dygtiggjøre Dem til at gjøre Godt i Deres Mission.

Behag at skrive mig til.

Deres i Evangeliets Pagt
Franklin Richards.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 25.)

Planen var en fuldkommen Labyrint, og da den ganske var overvoxet med Træer, var den vanskelig at finde Rede i. Der fandtes ingen egentlige Pyramider,

men i det Høieste to eller tre pyramideformige Sidemure, og disse stode i Forbindelse med hverandre ved Altaner eller lignende Bygningsværker. Bagved den Vold, der omgav Stedet, vare Mure, Terrasser, Trappegange og pyramideformige Forhøininger, som naaede ind i Skoven, hvilket undertiden bragte os paa Vildspor. Det er sandsynligt, at ikke det Hele er blevet opført paa een Gang, men at forskjellige Konger have ladet opføre Bygninger og opreise Billedstøtter til Minde om Stadens vigtige historiske Begivenheder. Langs Stadsmuren vare Rækker af pyramideformige Forhøininger, der sandsynlig engang have tjent som Grundvold for Bygninger eller Altere, der nu ere ødelagte. Alle disse Trappegange og pyramideformige Muurværker vare malede, og Læseren kan danne sig et Begreb om det Indtryk, det maatte gjøre dengang, da hele Omegnen var fri for Skov, og Præster og Folk stege udenfra op paa Terrasserne, og derfra gik ind i de hellige Steder for at tilbede i Templet.

Inden for Stadsmuren ere to retvinklede aabne Pladse med Trappegange, der føre op til Terrasserne. Begge disse Trappegange ere beliggende omtrent fyrgetyve Fod over Floden, og de, der findes i den største af den fra Floden længst bortliggende Plads ere nedfaldne og danne nu kun en Jordhøi. Paa den ene Side ved den pyramideformige Muur er et Mindesmærke eller en „Afgud", der omtrent har den samme Høide som de andre, men adskiller sig i Formen, da det er større oven- end nedentil. Det har et smukt og smagfuldt Udseende, men Billedhuggerarbeidet træder ikke saa skarpt frem; Formerne ere gode, skjøndt noget stive. Bagdelen og Siderne er bedækkede med Hieroglypher.

Nærved dette Mindesmærke er et mærkværdigt Alter, hvilket maaskee i ligesaa høi Grad fortjener Opmærksomhed som noget andet af Copans Oldtidsminder. Alterne ere ligesom Afguderne dannede af en enkelt Steen. I Almindelighed ere de ikke saa rigt prydede med Zirater som de øvrige Mindesmærker, og ere enten mere hensmuldrede og slidte end disse eller bedækkede med Mos; nogle vare endog ganske begravne i Jorden, medens man ved andre havde Vanskelighed med at opdage mere end Formen. Alle havde en forskjellig Skikkelse og enhver af dem havde uden Tvivl Hentydning til de Afguder, for hvilke de vare blevne opreiste. Dette Alter staaer paa fire Kugler, der ere udhugne af den samme Steen; Billederne bestaae af halvt ophøiet Arbeide og ere den eneste Prøve af dette Slags, som man har fundet i Copan, da alle de øvrige ere udførte i stærkt ophøiet Arbeide. Det er sex Fod i Fiirkant og fire Fod høit. Ovenpaa er det afdeelt i sex og tredsindstyve Qvadrater med Hieroglypher, hvilke uden al Tvivl indeholde Beretningen om en eller anden historisk Begivenhed, der er indtruffen iblandt det mysteriøse Folk, som engang har beboet Staden. Trækkene ere endnu tydelige. Hver Side fremstiller Figurer af fire Personer. Paa den vestlige Side ere Billederne af to Høvdinger eller Krigere anbragte med Ansigterne vendte imod hinanden og øiensynlig beskjæftigede med Underhandlinger. De andre ere deelte i to lige Partier og synes at følge deres Anførere. Begge de to Hovedfigurer, som efter østerlandsk Maneer, ere anbragte i en siddende Stilling med Benene overkors lige over en Billedskrift, der sandsynligviis tilkjendegiver hans Navn og Bestilling eller Rang. Ved de tre Figurer danner en Slange en Deel af disse Karakterer. Mellem de to Hovedpersoner er der omkring to Sindbilleder

anbragt en mærkværdig Randforsiring, som har holdt sig godt og minder os om den Maade, paa hvilken Ægypterne pleiede at give de Konger eller Krigshelte Navne, til hvis Ære Mindesmærkerne vare opreiste. Hovedbedækningerne ere mærkværdige paa Grund af deres underlige Form og Sammenføining. Figurerne have alle Brystplader, og de to af de fornemste af dem holde en Tingest i Haanden, der maaskee skal forestille et Scepter. Enhver af de Andre holder Noget i Haanden, hvilket alene kan være Gjenstand for Grandskning og Gisninger. Det kan maaskee være et Krigsvaaben, og om saa er, er det det Eneste af det Slags, som man finder i Copan. I andre Lande høre Feltslag, Krigere og Vaaben iblandt de vigtigste Gjenstande for Billedhuggerkunsten, men da man ikke her mærker det ringeste Spor til noget Saadant, er der Grund til at troe, at Landets gamle Indbyggere ikke have været et krigerisk, men et fredeligt Folk, som det har været let at undertvinge.

Den anden Plads er nærved Floden. Ved at fælde Træerne opdagede vi, at Indgangen var paa Nordsiden og dannedes af en Gjennemgang, der var tredive Fod bred og henved tre hundrede Fod lang. Tilhøire er en høi Trappegang, der fører op paa Terrassen paa den Muur, der strækker sig langs Floden. Ved Foden af samme ere sex rundagtige Stene, der ere fra atten Tommer indtil tre Fod i Diameter, og hvilke maaskee engang have dannet Foden til Mindestøtter, som nu ere nedfaldne og begravne. Tilvenstre for Indgangen er en høi pyramideformig Bygning med en sex Fod høi og ni Fod bred Trappe. Siden ligner en af Pyramiderne ved Sakkara og har en Høide af hundrede og tyve Fod. Dens øverste Deel er nedfalden, og ud igjennem den er der voxet to kjæmpemæssige Ceibatræer, hvis Rødder have nedstyrtet Stenene, hvorimod de nu bidrage til at holde Pyramiden sammen paa Overkanten. Ved Enden af Indgangen er en Plan, sandsynlig Fuentes' store Circus, men istedetfor at være rundagtig er den fiirkantet og hundrede og fyrgetyve Fod lang samt halvfemsindstyve Fod bred med Trin paa alle Sider. Dette var sandsynligviis det helligste Sted i Templet. Det har uden Tvivl været Skuepladsen for store Begivenheder og ærefrygtbydende religiøse Ceremonier, men hvori disse bestode, eller hvo der udøvede dem, eller hvad der foraarsagede deres skrækkelige Ende, ere Hemmeligheder, som det er umuligt at udgrunde. Der fandtes hverken noget Afgudsbillede eller Alter, eiheller var der noget Spor deraf. Tilvenstre og henved to Trediedele opad Trinene stod et kjæmpemæssigt Hoved. Det er flyttet lidt bort fra sit Sted, og en Deel af Ziraterne paa den ene Side ere ødelagte formedelst Stammen af et stort Træ. Hovedet er omtrent sex Fod høit og Arbeidet er udført i en ædel Stiil. Ligesom mange af de andre Billeder synes det at være bestemt til at indgyde Ærefrygt. Paa begge Sider af samme og imellem tredive og fyrgetyve Fods Afstand samt lidt længere nede ere andre Brudstykker af Billedhuggerarbeide i kolossale Størrelser og gode Tegninger. Ved Foden af Trinene ere to kjæmpemæssige Hoveder, som ere veltede om og tildeels begravne; de ere vel værd at blive lagt Mærke til af Reisende og Kunstnere, som i Fremtiden ville besøge Stedet. Hele Planen er bevoxet med Træer og opfyldt med visne Planteværter og Brudstykker af underligt Billedhuggerarbeide, der stikker frem af Jorden, hvilket tilligemed meget Andet, som er fuldkommen begravet, kunde bringes frem for Dagens Lys ved Udgravning.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840. (Fortsat fra Side 30.)

For det Sjette. En saadan constitutionsstridig og ugudelig Fremfærd, som den Indbyggerne i Missouri have gjort sig skyldig i, bør opvække enhver Fædrelandsven til med Iver at søge at standse et saadant Uvæsen og til at anvende ethvert lovligt Middel til at bringe Overtræderne for Domstolene.

For det Syvende. Vi fremstille de Grusomheder, hvilke ere blevne udøvede mod vore Medborgere, for denne Stats Guvernør og tilsikkre at staae ham bi i de Forholdsregler, som han maatte ansee for nødvendige for at gjengive vore Medborgere deres Frihed og skaffe os Opreisning for de Forurettelser, vi have lidt.

Elias Higbee, Formand.
R. B. Thompson. Skriver.

Til Hans Exelence Guvernør Carlin!

Da Undertegnede ere udnævnte til Medlemmer af en Comittee for at forfatte et Udkast til Deres Exelence med Hensyn til de fornylig udøvede Voldsomheder, ville vi ærbødigst fremstille Følgende: Efterat vi af Staten Missouris Authoriteter vare blevne drevne fra vore Hjem og behagelige Opholdssteder i ovennævnte Stat, syntes Illinois at være det Sted, hvor vi for det Første kunde finde Ly og et Tilflugtssted. Dette fandt vi ogsaa i Staten Illinois, efterat vi havde forladt Missouri, og uagtet de falske Rygter, der vare blevne satte i Omløb for at opvække Fordomme mod os, bleve vi dog venligt modtagne af Illinois's ædelsindede Indvaanere, der afhjalp vore Fornødenheder og bøde os velkommne, hvorfor vi ere inderligen taknemmelige.

Under Deres Exelences Administration have vi nydt al mulig Opmuntring, og ifølge den Venlighed og Sympati, som er bleven udviist imod os i vore Lidelser, have vi al Grund til at troe, at de altid vil yde os den samme Bistand som de øvrige af Statens Borgere. Det gjør os ondt at maatte sige, at efterat vi havde begyndt at føle os lykkelige og trygge og atter igjen at nyde Livets Beqvemmeligheder, er vor Rolighed bleven forstyrret og vor Frygt vakt og vore Familier foruroligede af Missouris Indvaanere, der af Ondskab og Had, som er et Særkjende hos dem, paa en mod Constitutionen stridende Maade have sendt en bevæbnet Magt og bortført noge af vore Venner, nemlig James Allred, Noah Rogers, Alanson Brown og en Mand ved Navn Boyce og bragte dem ind i Staten Missouri, hvor de bleve behandlede med det yderste Barbari og den største Grusomhed, medens nu saavel deres Hustruer og Børn som deres Venner blive foruroligede og ere ikke sikkre paa deres Liv.

Derfor have vi anseet det for vor Pligt at fremstille Omstændighederne om disse uhørte Grusomheder for Dem, idet vi ansøge Deres Exelence om Beskyttelse mod saadanne Voldshandlinger og beder Dem at tage saadanne Forholdsregler, som De maatte finde passende, for at vore Venner igjen kunde komme tilbage til deres Families's Skjød og Voldsmændene blive straffede for deres Forbrydelser.

Vi have den største Tillid til, at Deres Exelence vil benytte ethvert lovligt Middel, for at vore Venner atter kunne komme tilbage til deres Familier osv., og for at vi i Forening med de øvrige af Illinois's Borgere kunne komme til

at nyde de Rettigheder og Privilegier, som tilkomme frie Mænd.

Eders Ansøgere have under enhver Omstændighed viist den største Agtelse for Landets Love, og om Nogen skulde bryde samme, have vi aldrig været tilbøielige til at skjule Saadanne for Retfærdighedens Haandhævere, men vi have kun modsat os en hensynløs Pøbel, der hverken har agtet Guds eller de menneskelige Love, og hvilken er kommen fra en anden Stat for under et falsk Paaskud at bortføre vore Medborgere og mishandle vore Brødre paa det Grusomste og det alene for at tilfredsstille sin Hævngjerrighed. Vi troe, at saadanne Voldsmænd skulde drages til Ansvar og behandles, som de have forskyldt, paa det vi kunde nyde de Rettigheder, som ere os tilsikkrede i de forenede Staters Constitution.

Vi bede derfor ærbødigst om, at Deres Exelence med den Kraftfuldhed, der i saa høi Grad udmærker Deres Administration, maatte foretage de nødvendige Skridt for at faae de Voldshandlinger, der ere udøvede mod Statens Borgere, straffede, og for at Deres Ansøgere kunde faae Opreisning for de Forurettelser, de have lidt, idet vi nære det tillidsfulde Haab, at De vil haandhæve Statens krænkede Love.

Til Slutning tage vi os den Frihed at forsikkre Deres Exelence, at saavel med Hensyn til Udførelsen af denne som enhver anden constitutionel Pligt kan De trygt stole paa hjertelig Medvirken af Deres Ansøgere, som derhos ærbødigst oversende Deres Exelence vedlagte Resolutioner, der under Dags Dato ere vedtagne i en stor Forsamling som idag er bleven afholdt paa dette Sted. Tillige medfølger et med Ed bekræftet skriftligt Vidnesbyrd af en af dem, der bleve bortførte, men hvem det heldigviis lykkedes at undkomme.

Uddrag af et Brev fra Ældste William Barratt, dateret Deptford den 15de Juli 1840 og skrevet paa hans Reise til Sydaustralien.

Kjære Broder i Christo! Jeg skriver til Dem for at underrette Dem om min Ankomst til Hovedstaden imorges efter en trættende Reise midt iblandt saa megen Gudsbespottelse og Sværgen, som jeg før aldrig har hørt Mage til i hele mit Liv. Som Apostelen udtrykker sig, anseer jeg mig ligesom et Lam iblandt Ulve, idet jeg begiver mig til et fremmed Land for at prædike Evangeliet, og derfor ønsker jeg Eders Forbønner. Jeg har siden isøndags erfaret store Beviser paa Aandens Vidnesbyrd, medens jeg forhen kun har anseet det blot som en flygtig Tanke, naar de Ældste have baaret Vidnesbyrd om, at de vare kaldte formedelst Aabenbaring, men nu forstaaer jeg Sandheden af denne Paastand, hvilket er et Beviis for mig om, hvem der bør prædike Evangeliet og om, at Ingen bør gjøre det, uden at han er kaldet formedelst Aabenbaring.

Hils alle de Hellige og siig dem, at saa Mange, som forblive trofaste, vil jeg møde i Zion, idet jeg bringer mine Neg med mig. Siig dem, at min Tro er stærk, og jeg nærer det faste Haab engang der at møde alle dem, som jeg elsker i Herren. Bed at Døren maatte aabnes, og jeg maatte blive dygtiggjort til at prædike Evangeliet i et fremmed Land. Brødre, sørger ikke for mig, som de gjøre, der ikke have noget Haab, thi vi have en fast Forvisning om, at vi skulle leve og engang komme til at sidde tilbords i vor Guds Rige.

Fredag den 17de. Ifølge mit Raad voterede Høiraadet for, at Samuel Bent og George W. Harris gjør en Missionstour for at tilveiebringe Penge til Trykningen af nogle Bøger.

Løverdag den 18de blev Elias Smith ordineret til Biskop.

Søndag den 19de. Ved Lorenzo Snow blev der sendt Svar paa Brigham Youngs Brev af 7de Mai. Denne Svarskrivelse bemyndigede de Tolv til at lade Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog samt en Psalmebog trykke, men ikke til at ordinere Nogen til de Halvfjerdsindstyves Qvorum. Ligeledes indeholdt dette Brev nogle almindelige Instruktioner.

Mandagen den 20de. Ældste John Moon og Selskab ankom paa denne Dag til New York. Dette var første Gang, der ankom Hellige til Amerika.

Onsdag den 22de.

Nauvoo i Hancock County i Illinois den 22de Juli 1840.

Kjære Broder Phelps! Jeg maa sige, at det ikke er med almindelige Følelser, jeg tager Pennen for at skrive nogle Linier til Dem som Svar paa Deres Skrivelse af 29de sidstleden, og paa samme Tid er jeg glad over den Leilighed, som tilbyder sig.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Rusland. En voldsom Ildebrand har, som der meddeles fra de russiske Østersøprovindser, Natten til den 23de September lagt 12 Huse, og deriblandt flere Hoteller, i Badestedet Dubbeln, ikke langt fra Riga. Man eiede ikke en eneste Sprøite i Byen, da Ulykken skete.

Ifølge Meddelelse fra St. Petersborg har Prindsesse Dagmars Overgang til den græsk-katholske Religion fundet Sted den 24de og Trolovelsen den 25de October.

Amerika. Den 22de September rasede der en heftig Orkan paa Sydostsiden af Newfoundland. Elleve Skibe ere gaaede under, og 80 Søfolk ere omkomne.

De nordvestlige Unionsstater have lidt umaadelige Tab ved Oversvømmelser. I Dalene omkring Indianopolis er Maishøsten stærkt beskadiget. Et Telegram fra Cincinati melder, at ikke mindre end 20 Millioner Bushels Mais ere blevne tilintetgjorte ved Miamis Oversvømmelse. Mellem flere af Byerne er Forbindelsen afbrudt, og det vil vare flere Uger, før de ødelagte Jernbanebroer kunne blive istandsatte.

Damperen „Evening Star" er sunken paa Reisen til New-Orleans; 300 Mennesker ere ved denne Leilighed forulykkede.

Den franske Fregat „Niobe", — skrives der fra Liverpool — er gaaet under med Mand og Muus i Sigte af New Foundland. Den 22de September saae man 150 Lig ligge paa Strandbredden. Mange af dem havde Hatte og Kaskjetter paa, mærkede med Ordet „Niobe". Man har ingen andre nøiere Efterretninger, men en Mængde Strandingsgods var af Havet kastet op paa Kysten.

Porte au Prince, den 11te Oktober. Arsenalet er sprunget i Luften; 200 Huse ere lagte i Aske.

Blandinger.

Et Landeveislokomotiv. Ifølge „Carlhams Allehanda" har en Uhrmager i Asarum i et Par Aar arbeidet paa et Landeveislokomotiv, som, naar det bliver færdigt, sandsynligviis vil vække ikke liden Opsigt. Det hedder, at det vil kunne tilbagelægge en Miil i et Qvarteer uden Hensyn til, om det gaaer op eller ned ad Bakke, og det vil kunne styres af een Mand med samme Lethed, som man styrer en Hest.

Kul i Ostindien. Ifølge Oldhams Undersøgelser, som ere blevne fortsatte i 10 Aar uden Afbrydelse, har Kulregionen i Pendschab ikke nogen stør Udstrækning og vilde i det Høieste kunne tjene til det nordvestlige Indiens Forsyning. Assamkullene, som findes i Nærheden af Bramaputra, har stor Handelsværdi og ere ligesaa gode som de bedste Kul fra Newkacstle. Disse Kul, skulle ad nye Veie, der blive anlagte, føres til Bengalen og især til Kalkutta. Kulregionen i Bengalen strækker sig temmelig vidt og er ualmindelig righoldig paa fossile Levninger af Planter og Reptilier, som meget ligne dem, der i den senere Tid ere fundne i de australske Kulgruber,

Rød Jaspis. I Omegnen af Montblanc ved St. Gervais har man fornylig opdaget et righoldigt Leie af den prægtigste røde Jaspis. Den er uden Aarer og ligner meget den antike røde Jaspis. Denne Opdagelse er af megen Interesse for den moderne Luxus, da man hidtil har maattet hente rød Jaspis fra Siberien og betale den meget dyrt. Der har allerede dannet sig et Selskab, som har faaet Patent paa at exploitere Leiet.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Zions Stad.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat fra Pag 36.)

For det Tredie ville vi fremsætte en Skildring angaaende det Folk, som vil komme til at nyde den Ære at faae det store Privilegium at opbygge Zion og boe der. Det Folk, som bliver anbetroet dette store Værk, vil ogsaa faae et andet Hverv at udføre, eller med andre Ord, det vil faae et nyt Budskab at forkynde indtil alle Jordens Ender angaaende Herrens Komme til Zion. Esaiæ Prophetier med Hensyn til denne sidste Uddeling ere følgende: „See, Herren lader sig høre til Jordens Ende, siger Zions Datter; see, din Salighed kommer; see hans Løn er med ham, og hans Gjerning er for hans Ansigt. Og de skulde kalde dem et helligt Folk, Herrens Igjenløste, og dig skal man kalde en søgt Stad, ja en Stad, som ikke er forladt. (Es. 62, 11. 12.) Saaledes vil det Folk, som Herren udvælger og udsender indtil Jordens Ender med det herlige Budskab som en Forberedelse paa hans anden Tilkommelse, blive kaldet „et helligt Folk, Herrens Igjenløste." Det vil være et saadant Folk, som Herren udsender for at opsøge et Sted til Anlæggelsen af Zions Stad. Naar man formedelst Aabenbaring har fundet Stedet og bygget en Stad derpaa, ville to passende Navne blive givne samme, og det ene af disse vil blive: „En søgt Stad." Dette er betegnende for Stedet, hvor den skulde anlægges, da dette har været ganske ubekjendt for de foregaaende Generationer. Denne Udtalelse kunde ikke muligviis have Hentydning til det gamle Jerusalem, thi dettes Beliggenhed var bekjendt igjennem mange Generationer før Esaiæ Tid, men Stedet, hvor Zions Stad skulde anlægges, maatte først blive „søgt", og det er Aarsagen til dens særegne Navn.

„En Stad, som ikke er forladt", vil blive det andet passende Navn, hvilket har Hentydning til det Folks Retfærdighed, som skal komme til at boe i Zion.

Dette vil aldrig blive forsaget, saaledes som Jerusalem har været i mange Aarhundreder, men Herren vil altid komme Zions Indvaanere ihu og være med dem, og de ville forlade sig paa ham, og som Psalmisten siger: „De skulle være ligesom Zions Bjerg, hvilket ikke kan flyttes, men skal bestaae evindelig." Det gamle Zion blev „pløiet som en Mark," og har været forladt i atten Aarhundreder, men de Sidste-Dages Zion kan ikke bortflyttes, men vil bestaae evindelig. Det er af denne Grund, at det vil faae det opmuntrende Navn: „En Stad, som ikke er forladt."

Stadens Indbyggere ville blive kaldte „et helligt Folk", fordi de have annammet det Budskab, som Herren lader forkynde indtil Jordens Ender, og fordi de standhaftig skue fremad til hans Komme, som kaldes „Deres Frelser", „hvis Belønning er med ham, og hvis Gjerninger gaae foran hans Ansigt." De kaldes ikke alene „et helligt Folk", men ogsaa „Herrens Igjenløste." De kaldes saaledes, fordi de ville blive et Folk, der er forløst fra alle Nationer og samlede til Eet. David kalder dem „Herrens Igjenløste, hvilke han har igjenløst fra Modstanderens Haand, og samlet dem ud af Landene fra Østen og Vesten, fra Norden og Sønden". (Ps. 107, 2. 3.) Dette store Igjenløsningsværk fra alle Nationer vil blive udført formedelst Forkyndelsen af Evangeliet indtil Jordens Ende. Menneskene ville lære af dette Budskab, at de maae samles og opbygge Zions Stad. Saa Mange, som lytte til den advarende Røst og adlyde samme, ville blive „Herrens Igjenløste", medens de, der ere ulydige, ville paadrage sig hans retfærdige Hevn, som vil vise sig i Magt og Herlighed til Zions Forløsning.

„Det hellige Folk" og „de Herrens Igjenløste", som skulle udføre dette store Værk, kaldes af Esaias „Zion", og fremstilles som et Folk, der har et godt Budskab at forkynde, medens Stedet, hvor de skulle boe skildres som beliggende i en høi Bjergegn. Det Budskab, de have at forkynde, skulde være: „See, den Herre Gud skal komme med en stærk Haand og, hans Arm skal regjere for ham; see hans Løn er hos ham, og hans Gjerning er for hans Ansigt. Han skal føde sin Hjord som en Hyrde; han skal samle Lammene med sin Arm, og bære dem i sit Skjød; han skal kjærligen lede de Faar, som ere med Lam." (Es. 40, 10. 11.) Uagtet Zions Børn for en Tid boe i Ørkenen og paa Jordens høie Steder, er ikke dette til Hinder for, at de jo i Herrens egen beleilige Tid kunne vende tilbage og opbygge den store Central-Stad samt atter tage de øde Steder i Besiddelse, fra hvilke de engang bleve uddrevne. Zions Stæder og de Stæder, som bleve ødelagte af deres Fjender, maae blive gjenopbyggede, paadet Prophetierne kunne blive opfyldte. Naar de vende tilbage fra deres nuværende Bjerghjem — den store amerikanske Ørken, ville Esaiæ Ord gaae i Opfyldelse: „Og Herrens Forløste skulle vende tilbage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være over deres Hoved; de skulle faae Fryd og Glæde, og Sorg og Suk skal flye fra dem." (Es. 35, 10.) Med at „vende tilbage" menes at begive sig tilbage derhen, hvor de engang have boet. For henved en Trediedeel af et Aarhundrede siden kjøbte Zions Børn meget af det Land, hvor den Stad, „der ikke skal være forladt", engang skal opbygges, og de boede i flere Aar paa det hellige Land, men bleve med Grusomhed uddrevne fra samme, hvorpaa de søgte Tilflugt først i Illinois og derpaa imellem Klippebjergene. Men Esais siger, de skulle vende tilbage og komme til Zion. „De skulle see Herrens Herlighed,

vor Guds Ypperlighed. Styrker de afmægtige Hænder og bekræfter de snublende Knæe. Siger til de Mistrøstige af Hjertet: Værer frimodige, frygter ikke; see, Eders Gud skal komme med Hevn, ja med Guds Betaling, han, han skal komme og frelse Eder. Da skulle de Blindes Øine aabnes, og de Døves Øren oplades. Da skal en Halt springe som en Hjort, og en Stums Tunge synge med Fryd, thi Vandene ere adskilte i Ørkenen, og Bækkene paa den øde Mark. Og et tørt Sted skal blive en Sø, og et tørstigt Sted til Vandkilder." (2—7 Vers.)

Paa Grund af de mangfoldige Prophetier, vi have med Hensyn til de underfulde Begivenheder, som skulle finde Sted umiddelbart før Herrens anden Tilkommelse, behøver Ingen at tage feil, ligesaalidt som i Henseende til det Folk, der er udvalgt til at opfylde disse mærkværdige Prophetier. Det maae være et Folk, som nyder Aabenbarelsens og Prophetiens Aand, thi i de mangfoldige Skriftsteder, hvilke vi allerede have anført, fremstilles Herren som talende til Zions Børn, idet han giver dem Veiledning angaaende de forskjellige Stadier, hans Værk skulde gjennemgaae i dets Fremadskriden, saavel som de forskjellige Omstændigheder, de skulle komme i fra Tid til anden. Til een Tid skulde Herren formedelst sine Tjenere sende et Budskab „til Jordens Ender", og en anden Gang skulde han sige til Norden: Giv hid, og til Sønden, forhindre det ikke; føer hid mine Sønner langtfra og mine Døttre fra Jordens Ende." Atter, formedelst Aabenbaring vilde de blive befalede at gaae op paa et høit Bjerg", medens de til en anden Tid vilde blive opfordrede til at „vende tilbage til Zion med Frydesang og evig Glæde." Formedelst Aabenbaring skulle de nøiagtig lære at kjende Stedet, hvor den „søgte Stad" skulde anlægges; formedelst Aabenbaring skulle de faae Befaling om at bygge Staden, paa det Herren kunde „sees i sin Ære"; formedelst Aabenbaring foretage de enhver Bevægelse, og handle i alle Ting fra Først til Sidst ifølge samme, idet de i alle de forskjellige Omstændigheder blive veiledede, ligesom Israel blev i Mose Dage.

Zions Indvaanere ville ikke alene blive begunstigede, med mangfoldige Aabenbaringer, men de ville ogsaa faae see overordentlige Beviser paa Guds Storhed og Magt, hvorved de Blinde, Døve, Stumme og Lamme ville blive helbredede, og formedels Guds Kraft vilde Vandkilder og Strømme vælde ud i Ørkenen, og i det fortørrede Land vil Herren give sit Pagtesfolk Vand at drikke. Alt dette er forudsagt og vil blive opfyldt i de sidste Dages Uddeling.

Da Zion ligesom er i sin Barndom, er forstødt, forfulgt og drevet hen til Bjergene, eller som Propheten siger, „er bortdrevet ved en Storm og ikke trøstet", vil dets Børn uden Tvivl til sine Tider føle, „ligesom en forladt Qvinde og bedrøvet i Aanden", og i deres dybe Kummer vilde de være rede til at udbryde med Prophetens Ord: „Men Zion sagde: Herren har forladt mig, og min Herre har glemt mig. Kan og en Qvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn." Ja, om Nogen af dem kan glemme dem, da vil jeg, jeg dog ikke glemme Dig." Dets Trængsels Dage ville snart være til Ende. Saa siger Herren: „Jeg har forladt Dig i et lidet Øieblik, men jeg vil samle Dig med stor Barmhjertighed." (Es. 54, 7.) „See, disse skulle komme langtfra, og see, hine fra Norden og fra Vesten, og hine fra Sinims Land. Synger med Fryd I Himle, og fryd dig, du Jord, og I Bjerge raaber med

Frydesang, thi Herren har trøstet sit Folk og vil forbarme sig over sine Elendige." (49 Cap. 12. og 13. Vers.) Bjergene og Høiene, Jorden og Himlene ville med Frydesang feire Zions herlige Forløsningsdag, da „hendes Halses Baand," skulle løsnes, medens hun kommer frem fra Ørkenen, hvilende sig paa sin Elskedes stærke Arm. „Da skal hun vorde skjøn som Solen, klar som Maanen og forfærdelig som en Hær under Bannnere."

(Fortsættes.)

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 6te og 7de October 1866.

(Fortsat fra Side 39.)

De samme Følelser havde Præs. Widerborg med Hensyn til de Hellige; han sagde, at da de ere villige til at tjene Israels Gud, ere de tillige det bedste Folk paa Jorden, og da det er Herrens Villie at samle sit Folk til een Nation, tit eet Rige med Mesias til deres Konge under en retfærdig Regjering, gjør det Intet til Sagen, hvad Nation vi for Øieblikket ere i, eller i hvilken Stilling Evangeliet har fundet os; naar vi gjøre det Bedste, vi kunne i vore forskjellige Omstændigheder, vil Tiden komme, at enhver Hellig vil faae den Frihed til at tjene Herren, hvilken han savner i de Lande, hvor han nu boer.

Ældste H. Hansen, Præs. over Vensyssels Conference, hilste de Forsamled fra de Hellige i det nordlige Jylland, hvor han havde sin Mission; han sagde, at Mange vare blevne udelukkede i den sidste Tid, men at de, som ere tilbage, gjøre det Bedste de formaae og arbeide for deres Frelse med de Gaver og Evner, Herren har skjænket dem; han var glad for de Brødre, som arbeide med ham for Evangeliets Fremme og ønskede, at Herren fremdeles vilde velsigne ham i Udførelsen af hans Kalds Pligter.

Ældste Hans Jensen gav Rapport fra sin Arbeidsmark, Aalborgs Conference, og sagde at de Hellige der vare gode og villige til at leve efter deres Religion og viste i deres Gjerninger, at de ønskede at tjene Herren og adlyde hans Bud og Befalinger. Der var god Udsigt for den næste Emigration, for Evangeliets Fremme og Conferencens Fremvæxt; han var vel tilfreds med de Brødre, som arbeidede under hans Bestyrelse og ønskede selv at udføre de Raad, som Herrens Tjenere maatte give ham.

Ældste A. Nielsen, der præsiderer over Aarhuus Conference, havde fundet mange gode og oprigtige Mennesker i sin Arbeidsmark, som, siden de havde faaet Kundskab om Evangeliets Sandhed, havde udmærket sig ved Trofasthed og Beredvillighed til at opholde Herrens Præstedømme og i at efterkomme deres Lærdomme; de Hellige vare gode, og Conferencen var i en trivelig Forfatning.

Præs. Widerborg var vel tilfreds med de Rapporter, de Ældste havde afgivet angaaende Conferencerne i det nordlige Jylland; han havde ikke havt Leilighed til at besøge Vensyssels Conference, siden han kom fra Zion, men stolede paa

den Rapport, Eldste H. Hansen havde afgivet, og var overbeviist om, at Brødrene havde gjort deres Pligt; ønskede at høre Eldste Iversens Vidnesbyrd med Hensyn til den sydlige Deel af Jylland og Slesvig, da han havde i Sinde, at beskikke nogle Brødre til at arbeide i sidstnævnte Landsdeel for om muligt at vinde nogen Indgang der.

Eldste S. Iversen, som præsiderer over Fredericia Conference, sagde, at i Slesvig-Holsteen, hvor Preuserne have Herredømmet, er det meget vanskeligt at vinde Indgang. En Broder havde fornylig besøgt de faa Hellige der, men han var bleven uddreven af Gendarmerne, efterat der var bleven tillagt tre nye Medlemmer. Da han nu er bekjendt med Forholdene, kan han gaae tilværks med mere Viisdom næste Gang, han kommer der. Angaaende Fredericia Conference, sagde han, at de Hellige vare meget fattige, men alligevel gode og oprigtige; Udsigten for Arbeidet i Fremtiden var god.

Præs. Widerborg bad, at dersom der var Nogen, der kjendte nogle Brødre, der kunde tale Tydsk, de da ville anbefale dem, og da der i Dernes Conference fandtes en Broder J. T. Pytcher, der var skikket til at virke som Missionær i Slesvig-Holsteen, foreslog Præs. Widerborg, at denne beskikkes dertil og at de Hellige opholde ham i Deres Bønner, hvilket eenstemmigen vedtoges; ligeledes vedtaget at Eldste Dickmann vedbliver sin Mission.

Eldste C. Christiansen, der præsiderer over Jyllands Distrikt, havde lagt megen Vægt paa, hvad Præs. Widerborg havde talt med Hensyn til Slesvig-Holsteen; han havde selv været der og besøgt nogle Paarørende og gjort den Erfaring, at der vare mange gode Mennesker saavel iblandt den tydsktalende som dansktalende Befolkning, hvilke han troede vilde være villige til at annamme Evangeliet. Han følte Attraa efter at gjøre Alt, hvad han kunde for Evangeliets Udspredelse i de Egne, hvor Budskabet mindst havde lydt, hvilket havde været hans Formaal, og han vilde vedblive dermed i Fremtiden, samt paasee, at Arbeidskræfterne bleve viseligen fordeelte i hans Distrikt. De Rapporter Brødrene havde afgivet angaaende Jylland vare overeensstemmende med hans Kundskab, og han tilføiede, at Brødrene havde arbeidet med Nidkjærhed og Flid.

Forsamlingen hævedes til Kl. 7 Aften og Ps. Nr. 113 blev affungen.

Taksigelse af C. C. A. Christensen Kl. 4.

Eftermiddagen Kl. 7.

Choret sang Ps. Nr. 141.

Bøn af Eldste M. Pedersen.

Choret sang Ps. Nr. 170.

Præs. Widerborg følte godt ved at komme til Forsamling, og bemærkede, at hele vort Liv burde være en Gudsdyrkelse. „Denne Forsamling", sagde han, „har for mig været en Erindring om de mange Goder, jeg har nydt i Herrens Børns Forsamlinger hjemme i Zion, og den Kjærlighed, som forener Guds Børn hjemme og i Adspredelsen viser, at dette Værk er af Gud. Den Glæde, der straale i de Helliges Aasyn, giver tiltilkjende den himmelske Følelse, der opliver deres Bryst og beviser, at de nyde de Velsigneiser, der ere givne formedelst Lydighed til Jesu Christi Evangelium. Vor himmelske Faders Hensigt og Bestemmelse med os er, at vi skulde lære at kjende det Gode og forkaste det Onde samt gradviis stride fremad til Fuldkommenhed, at vi kunde blive bragte tilbage til hans Nærværelse og ophøiede i hans Rige". Han opmuntrede de Tilstedeværende til retteligen at anvende denne Prøvestand og paavifte den Fordeel, de

Hellige havde fremfor dem, som endnu ikke kjende Jehovas Planer og ikke have nogen Rettesnor til deres Veiledning eller nogen bestemt Vei at vandre paa, medens de Hellige derimod ledes af Herrens levende Præstedømme og det aabenbarede Ord, der er iblandt dem.

Eldste P. Hansen, som derefter fremstod, var taknemmelig for det Privilegium, han havde havt i at være en Tilhører i denne Forsamling, hvor saamange gode Lærdomme vare givne og saamange gode Raad fremsatte til Opmuntring; han sagde, at i Dernes Conference, hvor han arbeider, havde Evangeliet nydt Fremgang; til Medarbeidere havde han Eldsterne J. Hansen og A. Larsen, hvilke med Trofasthed havde understøttet ham. De Hellige vare gode og villige til at efterkomme Herrens Love, Øvrighederne havde været humane, og Brødrene havde ikke været udsatte for nogen Forfølgelse under deres Arbeide i Missionen.

Eldste J. Hansen, der arbeider under Bestyrelse af Eldste P. Hansen i Dernes Conference, havde havt Leilighed til at afholde mange Forsamlinger paa de forskjellige Øer, hvor han havde arbeidet, og var meget glad over at være kommen til Danmark for at bære det samme Vidnesbyrd og paa de samme Steder, som førend han reiste til Zion.

Eldste A. Larsen følte sig tilskyndet til at takke sin Fader i Himmelen af sit ganske Hjerte, Sjæl og Sind, fordi han var agtet værdig at komme tilbage til disse Lande og bære Vidnesbyrd for Alle, som vilde lytte til ham; han var taknemmelig mod Eldste P. Hansen for den Underviisning, han havde faaet af ham, især deleshed ved den sidste Emigration.

Præs. Widerborg sagde, at de Eldste i Dernes Conference havde udført et godt Arbeide. Han raadede dem til at afholde Forsamlinger paa de Øer, som vare tilgjængelige, inden Vinteren kom og vanskeliggjorde Samqvemmet. Han vidste, at der havde været enkelte af Brødrene fra Zion, som nærede det Haab, da de først kom hertil, at det maaskee vilde være let for dem at faae deres Paarørende og Venner til at annamme Evangeliet, men de fik snart at see, at deres Forventninger bleve skuffede, idet de ikke bleve vel antagne paa Grund af deres religiøse Anskuelser og maatte sande det Ordsprog, „at en Prophet ikke er agtet i sit eget Fædreneland." „Desuagtet", sagde han, „gaaer vi derhen, hvor vi blive sendte og ere villige til at arbeide paa det Sted og i den Stilling, i hvilken vi blive satte, hvad enten vi skulle komme til at arbeide under Bestyrelse af Nogen, der er ældre i Kirken end vi eller ikke. Naar vi opfylde vor Pligt, ere vi paa vor rette Plads, thi vi bør komme ihu, at det er Herren vor Gud, der har kaldet os formedelst sine Tjenere, og at han velsigner os, ifølge vor Trofasthed."

Efter Opfordring fremstod Eldste M. Pedersen, der arbeider paa „Skandinaviens Stjernes" Contoir, og udtalte sine Følelser. Han sagde, at han var villig til at fortsætte sit Arbeide, saalænge han skulde være i disse Lande. — Eldste A. W. Carlsson, der ligeledes arbeider paa nævnte Contoir, udtalte sig i samme Retning.

Præs. Widerborg gjorde opmærksom paa, hvor nødvendigt det er for Israels Eldste at gjøre sig bekjendte med det Arbeide, de ere blevne beskikkede til at udføre, da Herren nu i vore Dage bruger den samme Fremgangsmaade som i forrige Tider, nemlig at udvælge Saadanne til sine Tjenere, som ere ydmyge og beredvillige til at handle efter hans Bud og Befalinger, uanseet hvor Meget

eller Lidet de have af denne Verdens Viisdom.

Ældste Wilhelmsen, som havde reist meget omkring i Missionen og havde havt Leilighed til at besøge de forskjellige Conferencer i samme, stadfæstede de Rapporter, der vare blevne afgivne af det arbeidende Præstedømme, og sagde, at han havde nydt store Velsignelser ved at reise omkring i Missionen, hvorved han ofte havde havt Leilighed til at træffe sine Brødre fra Zion. Han ønskede at gjøre Godt og at være til Velsignelse, hvor han kom; han ønskede at benytte sin Indflydelse til Bedste for de fattige Hellige ved at søge at paavirke dem, som kunne gjøre Noget for deres Udfrielse fra disse Lande.

Præs. Widerborg talte om Nødvendigheden af at anvende de timelige Midler med Forstand og til Guds Riges Forfremmelse. Han ønskede, at de Hellige vilde bevare den gode Aand, Zions Aand, der havde været tilstede i Forsamlingen.

Ældste Wilhelmsen sang: „When first I left the city" osv. Forsamlingen sluttedes til næste Dag Kl. 10 Formiddag.

Choret sang Psalmen Nr. 238.

Taksigelse af Ældste A. Nielsen Kl. 9.

Søndagen den 7de Kl. 10 Formiddag.

Choret sang Psalmen Nr. 1.

Bøn af Ældste C. C. A. Christensen.

Choret sang Psalmen Nr. 132.

Præs. Widerborg talte om Ydmyghed som det Princip, der forenet med Lydighed mod Herrens Bud og Love, udmærker dem, som have sluttet Pagt med deres himmelske Fader for at tjene ham overeensstemmende med det Evangelium, som han har aabenbaret for Menneskene formedelst den Prophet, han har opreist i vore Dage, og hvorved Israel i denne Generation har faaet den samme Adgang til Forjættelserne, som Fædrene havde i forrige Tider. Han sagde, at det Rige, som Messias skal komme og regjere over, beredes af dette Folk, de Sidste-Dages Hellige, og da de ere villige til at lade sig lede af de Mænd, som Herren anerkjender, og hvilke han har givet Fuldmagt og Myndighed til at forvalte de Anordninger, der ere bestemte til Velsignelse og Frelse for Menneskene, vil ingen Naadegave, som de gjøre sig værdige til at modtage, blive tilbageholdt fra dem.

Ældste C. C. A. Christensen sagde, at det var med høitidelige Følelser, han tænkte paa den Tid, da han for første Gang havde været i de Helliges Forsamling i Kjøbenhavn. Mange af de gamle Hellige vare reiste til Zion, og nye Medlemmer vare komne istedet. Han glædede sig over det store Arbeide, som Herrens Tjenere havde udført i Skandinavien og over, at saamange oprigtige Sjæle vare komne til Kundskab om Sandheden, hvorved de havde lært at vurdere deres Tilværelse her paa Jorden, hvilket burde anspore dem til at anvende deres Prøvetid saaledes, at de engang efter fuldendt Strid kunde opnaae en fuld Frelse i Guds Rige. Han sagde, at den Anskuelse, at vor Virksomhed skulde ophøre, naar vi nedlægge vore jordiske Tabernakler, tilintetgjordes dengang, vi fik Kundskab om, at vor udødelige Aand var bestemt til en uendelig Udvikling, og at denne vor Tilværelse kun var et lidet Afsnit af Evigheder og bestemt til en Prøvetid for os. Hiin gamle Apostel sammenligner de Hellige med Leret i Pottemagerens Haand, og af hvilket han danner forskjellige Kar, der alle have deres bestemte Nytte, men hvis Leret er haardt og skjørt duer det ikke til Noget, men bliver udkastet som ubrugeligt; saaledes gaaer det ogsaa med dem, som ikke ere bøielige i Guds Haand

— de udkastes som ubrugelige Kar, der ikke ere til nogen Nytte.

Ældste C. Christiansen talte om de store Foretagender, som udføres af det Folk, Herren har kaldet formedelst sit Evangelium, og hvilket han har tilkjendegivet sin Villie ved at aabenbare sig for Mænd paa Jorden i denne Slægt. Han har givet sine Tjenere Befaling og Myndighed til at prædike Evangeliet for Menneskeslægten som en Forberedelse for vor Frelsers Tilkommelse, ligesom han ogsaa har udseet et Sted, hvortil Tusinder fra alle Nationer udvandre til deres Forundring og Forbauselse, som ikke kjende Hensigten dermed. Uagtet Menneskene i deres Uvidenhed stride mod dette Værk, vil dog Herren udføre alle sine Planer og til Trods for Verdens Modstand fuldbyrde sine Hensigter uden at spørge Nogen tilraads desangaaende. Han følte sig meget oplivet formedelst den Aand, som havde været udgydt over Forsamlingen; det var den samme Aand, som er tilstede i de Helliges Forsamlinger i Zion. Guds Børn ere paa det Sted, som saa Mange tale allehaande Ondt om, høiligen velsignede af Herren. Han spurgte de Tilstedeværende, om de syntes, at de Mænd fra Zion, der havde talt til dem denne Dag, vare Saadanne, som Rygtet fortæller om dem, og om de ikke kunde forstaae, at Forholdet mellem dem, som tjene Gud og dem der ikke ville tjene ham, har været det samme til alle Tider, som det, der nu existerer. Han spurgte endvidere, om der kunde være Nogen, som ikke vilde synes om at leve sammen med et saadant Folk, som de Sidste-Dages Hellige, hvor det end skulde være og sagde, at han vidste, at Enhver, der kjendte Evangeliet, vilde være enig med ham heri, ligesom han var overbeviist om, at Alle, der endnu ikke forstode det Budskab, som nu forkyndes iblandt Menneskene, vilde komme til at gjøre det Samme, dersom de alvorlig vilde bede Gud om hans Aands Veiledning til at forstaae Sandheden, istedetfor at fælde nogen Dom om det, som de ikke kjende noget til.

Derefter fremstod Ældste L. P. Edholm og bar Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet ifølge den Erfaring, han havde havt saavel i Zion som i Adspredelsen, og sagde, at skjøndt alle de mange forskjellige Religionspartier paa Jorden paastaae, at de have det sande Evangelium, ere de dog langt afvigende fra den Religion, som Herrens bemyndigede Tjenere forkyndte i gamle Dage, og hvilken nu atter er bleven gjengiven til Jorden formedelst Aabenbaring fra Himmelen, idet de Mænd, som i den apostoliske Tidsalder havde Himmeriges Riges Nøgler anbetroede Fuldmagten til Mænd, der nu leve paa Jorden. Formedelst denne aabenbarede Religion kunne de, som have faaet Kundskab om samme, see Forskjellen mellem Christi sande Evangelium og de Religionssystemer, som Menneskene have opfundet og indført. Ved at kaste Blikket tilbage paa de henrundne Aarhundreder kunne vi see, hvor afmægtig den menneskelige Viisdom er med Hensyn tit det, der hører Gud til.

Ældste H. Jensen sagde, at han altid var villig til at bære Vidnesbyrd om den Sandhed, han havde annammet, og han vilde stedse bestræbe sig for at gjøre den bekjendt iblandt sine Medmennesker og for at samle Israel hjem til Zion. Han glædede sig over, at han havde en sikker Kundskab om, at den Sag, han arbeidede for var Herrens Værk, og han vidste, at saafremt han blev trofast indtil Enden, vilde han opnaae en fuld Frelse i Guds Rige. Han hentydede til de modstridende Religionssystemer, der existere i Verden og til den deraf følgende Usikkerhed og

Forvirring, som desaarsag hersker iblandt Menneskene, der dog i Almindelighed ere saa ligegyldige, at de uden videre Eftertanke trøste sig, med, at „Enhver bliver salig ved sin Tro", og det uden at de overveie, om de ere i Besiddelse af den sande Tro eller ikke. Han henviste til følgende Skriftsted i Brevet til Galaterne: „Men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelen prædike Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse." (Gal. 1, 8.) Han ønskede, at Enhver, der ikke var vis paa, at han havde annammet Sandheden, vilde bede Gud om Viisdom til at forstaae Jesu Christi Evangelium og om Kraft til at adlyde det, saasnart han var bleven overbeviist om dets guddommelige Oprindelse.

Ældste S. Iversen stadfæstede de foregaaende Brødres Vidnesbyrd med Hensyn til Guds Riges Gjenoprettelse og det Sted, hvortil Israel indsamles nu i vore Dage. Han havde været i Zion i tretten Aar og vidste, at Herren havde sit Præstedømme der, hvilket var organiseret ligesom i forrige Tider, da det sande Evangelium var paa Jorden. Han havde nydt store Velsignelser formedelst dette Præstedømme og ønskede at kunne udføre det Hverv, som Herren havde paalagt ham ved sine bemyndigede Tjenere, saaledes, at det kunde være til Velsignelse baade for ham selv og hans Medmennesker.

Ældste A. Nielsen, som derefter fremstod, udtalte sin Glæde over de mange gode Raad og Lærdomme, han havde hørt af Herrens Tjenere, og han vilde med Glæde bringe dem i Udøvelse. Han ansaae det for en stor Velsignelse, ikke alene for de Helliges Vedkommende, men for Alle, som havde været i Forsamlingen, at have det Privilegium at være under saadanne Mænds Røst, som tale Guds rene Ord, og endnu større Velsignelse vilde det være at adlyde de Raad og Paamindelser, der vare givne. Han ønskede, at Herren maatte velsigne Alle, som arbeide for deres Frelse, og at de maatte have Kraft til at være trofaste indtil Enden, paadet de kunde faae Herlighedens uforvisnelige Krone.

Choret sang Psalmen Nr. 231.

Taksigelse af Ældste Fagerberg Kl. 12.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Det er saare behageligt at modtage gode Efterretninger fra Venner og Bekjendte, som vi have lært at agte formedelst deres Trofasthed og Nidkjærhed i at fremme Guds Sag paa Jorden. Vi ere i Besiddelse af Brev fra Ældste Samuel L. Sprague, dateret Saltsøstaden, den 17de September, hvori han underretter os om sin lykkelige Ankomst til vort kjære Bjerghjem den 11te Septbr., og vi meddele følgende Uddrag af hans Skrivelse:

Jeg følte mig lykkelig ved at træffe mine gode Forældre friske og raske. Flere af de tilbagevendte Missionærer kom ind paa samme Tid, og vi bleve budne Velkomne af Præsident Young. Den første Søndag efter min Hjemkomst havde jeg det Privilegium at prædike i Tabernaklet baade paa Engelsk og Dansk. Jeg har truffet adskillige af vore skandinaviske Bekjendte, som yttrede Glæde ved at iee mig,

og som følte sig lykkelige ved at være komne til Zion iblandt Guds Folk, hvor Alt er Fred og Tryghed. De vilde blive forundret ved at see den Fremgang denne Stad har gjort og de mange Bygningsforetagender, der ere blevne udførte, medens jeg har været fraværende. De første Dage følte jeg mig næsten som en Fremmed i Staden, og mine Tanker vendte ofte tilbage til Kjøbenhavn og til min forrige Arbeidsmark. Jeg har havt travlt med at besøge Venner og Bekjendte siden jeg kom hjem. Vi havde en meget heldig Reise og der var ubetydelig Sygdom i det Compagni, jeg havde Varetægt over, og i October vente vi alle Emigranter at komme ind. Her er stor Virksomhed iblandt de Hellige; de ere forenede som een Mand; Lykke og Held ledsage deres Foretagender. Præsident Young seer saa ung ud som nogensinde, og jeg hørte ham prædike sidste Søndag og lyttede med Glæde til hans vise Raad og Lærdomme. Mit Sind dvæler ofte hos de Hellige i Skandinavien og min Bøn er, at de maae forblive trofaste indtil Enden og gjøre sig værdige til alle de Velsignelser, der vente dem. Behag at hilse Broder Wilhelmsen og alle de Ældste og Hellige i Missionen, og jeg ønsker Herrens Velsignelse over Eder Alle."

Vi have ogsaa været begunstigede med Brev fra Ældste P. O. Thomassen, dateret den 29de Septbr., og hvori han skildrer Tilstanden hjemme som meget god; tillige havde han talt med og kunde hilse fra flere af de indkomne Emigranter, som Broder Isaksen fra Norge, Ældste Berthelsen fra Kjøbenhavn, Ældste Sv. Jonassen fra Malmø og flere Andre. De følte sig Alle vel og tilfredse over lykkeligen at have tilendebragt den lange Reise. Præsident Young, bemærker Broder Thomassen, gjør i denne Tid en Tour gjennem Settlementerne og modtages overalt som en kjær Fader, hvilket er ganske naturligt, naar man betænker, at han i et Tidsrum af over tredive Aar har virket for de Helliges Vel med utrættelig Flid og derved erhvervet sig en Tillid og Indflydelse, som har vakt Opmærksomhed ikke alene i den nye, men ogsaa i den gamle Verden, saa at endog de Franskes mægtige Keiser ifjor skrev til sin Minister i Washington om at forskaffe ham Præsident Youngs og Kirkens Overstes Portraiter, hvilke han ogsaa fik. I disse Dage ruller det ene Emigrant-Tog efter det andet ind i Staden, og det er forbausende at see, hvor hurtig denne store Masse Mennesker spredes over Land og By og finde Hjem og Beskjæftigelse iblandt Beboerne af Zions fredelige Dale.

Det glæder os inderligt at have modtaget disse gode Efterretninger og vi ere taknemmelige til Brevskriverne for samme. Vi ville her bemærke, at der var faa Syge iblandt de to første Tog af Skandinavierne, men flere i det tredie Tog, paa Grund af den stærke Varme, som herskede ved deres Ankomst til Amerika, og de tykke og varme Klæder, der sædvanlig bæres af dem, der komme fra disse nordlige Lande, hvorfor det vilde være godt for dem, der berede sig at drage ud til næste Aar, at forsyne sig med et Skifte af tynde og lette Sommerklæder, der kunne passe for et varmere Klima.

Beskikkelser.

Ældste L. P. Edholm er beskikket som omreisende Ældste i Kjøbenhavns og Dernes Conferencer, og

Ældste Bernhard Hesse som Præsident over Stockholms Conference.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 44.)

Paa den modsatte Side og i lige Linie med Floden er en Række af femten Trin, der føre op til en tolv Fod bred Terrasse. Derpaa føre atter femten Trin op til en anden Terrasse, som er tyve Fod bred og strækker sig lige til Muren ved Floden. Paa begge Sider af Trinene er en Masse Ruiner, hvilke øiensynlig ere Levninger af et rundagtigt Taarn. Omtrent halvveis opad Trinene og paa denne Side af samme er der en halvfjerdsindstyve Fod høi Grav, hvilken er fem Fod i Fiirkant og omgiven med en Muur. Nede ved Bunden er en to Fod og fire Tommer høi Aabning, der ogsaa er omgiven med en Muur, hvilken er een Fod og ni Tommer tyk. Den fører til et Rum, der er ti Fod langt, fem Fod og otte Tommer bredt og fire Fod høit. I begge Ender ere Fordybninger i Muren. Oberst Galinde opbrød først denne Gravhvælving og fandt Nicherne og Bunden opfyldt med røde Leerkrukker, af hvilke, siger han, over halvtredsindstyve vare fulde af Menneskebeen. Tillige forefandtes flere skarpeggede og spidse Knive samt et lidet Dødningehoved, udhugget i en smuk grøn Steen. Dets Øine vare næsten tillukkede, Ansigtstrækkene tildeels fordreiede, Baghovedet symmetrisk gjennemboret, og i det Hele taget var Alt et fortræffeligt Arbeide. Umiddelbart ovenfor den Hule, igjennem hvilken man kommer til denne Hvælving, er der en Gang, som fører igjennem Terrassen til den Muur, der vender ud mod Floden, hvorfor Ruinerne, som før omtalt, undertiden kaldes „Las Ventanas“ eller Vinduerne. Den er een Fod og elleve Tommer bred ved Bunden, og paa Overkanten een Fod. Den er alene stor nok til at et Menneske kan krybe igjennem, naar det lægger sig fladt ned.

Der fandtes ingen Levninger af Bygninger. Med Hensyn til den Hængekøie af Steen, som Fuentes omtaler, og hvilken havde været Hovedbevæggrunden til vort Besøg ved disse Ruiner, søgte vi i Særdeleshed efter samme, men saae ikke Noget til den. Oberst Galindo omtaler den ikke. Den kan alligevel have existeret og kan endnu være der, men maa da være sønderbrudt og begraven. Prioren i Gualan sagde, at han havde seet den,

og under vore Efterforskninger iblandt Indianerne traf vi En, som fortalte os, at han havde hørt sin Fader sige, at dennes Fader for to Generationer tilbage havde talt om et saadant Mindesmærke.

Jeg har forbigaaet de enkelte Omstændigheder ved vor Opmaaling — og det besværlige Arbeide og de mange Vanskeligheder, som stillede sig i Veien for os, idet vi maatte rydde Linier gjennem Skoven, klattre opad Siderne paa ødelagte Pyramider for at maale de forskjellige Trin, medens vor Forlegenhed forværredes paa Grund af Mangel paa Redskaber og Hjælp samt formedelst vort ufuldkomne Bekjendtskab til Sproget. Indbyggerne i Copan kunde ikke begribe, hvad vi vare ifærd med og troede, at vi udøvede en eller anden sort Kunst for at opdage skjulte Skatte. Bruno og Francisco, vore fornemste Medhjælpere, vare fuldkommen mystificerede, og selv Aberne syntes forlegne og forvirrede. Deres Forsøg at efterligne os bidrog ikke lidet til at vedligeholde den besynderlige Hemmelighedsfuldhed, der hvilede over Stedet. De gjorde ingen „Abestreger," men syntes mørke og alvorlige, ligesom om de vare ansatte til at holde Vagt over det indviede Sted. Om Morgenen holdt de sig rolige, men om Eftermiddagen foretoge de sig en Promenade paa Toppen af Træerne, og idet de undertiden saae paa os uafladeligen, syntes de i Begreb med at ville spørge os, hvorfor vi forstyrrede Ruinernes Ro. Jeg har ogsaa forbigaaet, hvad der forværrede vore Strabadser og nedbrød vor Sindsstemning, nemlig Frygt for Skorpioner, og Moskiternes og et andet lidet Insekts Bid. Sidstnævnte vare især besværlige, da de uagtet al vor Forsigtighed banede sig Vei til os. Vi havde saaledes bundet vore Beenklæder udenom Støvlerne og knappet vore Frakker lige til Halsen, men til Trods derfor trængte de sig ind under vore Klæder og begrov sig i Kjødet, og hertil kom, at om Natten vrimlede det af Lopper i Don Miguels Hytte. For at beskytte os mod disse, syede vi Siderne og den ene Ende paa vore Lagener sammen og krøbe ind i dem ligesom i en Sæk. Medens jeg er ifærd med at omtale vore Besværligheder, maa jeg endnu tilføie, at ved denne Tid slap Melet i Haciendaen op, saa at vi ikke kunde faae Brød, og saaledes kom vi i den yderste Forlegenhed.

Dagen efterat vi vare blevne færdige med Opmaalingen, gjorde vi til Afvexling en Spadseertour til de gamle Steenbrud ved Copan. Vi forlode snart den Sti, som gaaer langsmed Floden, og dreiede af til Venstre. Jordbunden var ujævn, Skoven tyk, og hele Veien gik en Indianer foran os med sin Oxe og afhuggede Grenene. Denne Bjergstrænt ligger omtrent to engelske Mile Nord for Floden og strækker sig fra Ost til Vest. Ved Foden af samme satte vi over en rivende Strøm. Siden af Bjerget var bevoxet med Buske og Træer; Toppen var bar og frembød en herlig Udsigt over den tætte Skov, der kun var afbrudt ved Copanflodens Bugtninger og de smaa aabne Pladse, der omgave Don Gregorios og Don Miguels Haciendaer. Staden var ganske begraven i Skoven og fuldkommen skjult for Øiet.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840. (Fortsat fra Side 47.)

De kan for en Deel forestille Dem, med hvilke Følelser saavel jeg som Ældste Rigdon og Broder Hyrum læste deres Brev; i Sandhed, vore Hjerter hensmeltede i Deeltagelse og Medlidenhed, da vi erfarede Deres Beslutning osv. Jeg kan forsikkre Dem, at jeg vil behandle Deres Sag paa en saadan Maade, at det vil vinde Bifald hos Jehovah, hvis Tjener jeg er, og overeensstemmende med Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger, som nu ere aabenbarede, og saa sandt som Gud altid viser Langmodighed, Taalmodighed og Barmhjertighed mod den Ydmyge og Bodfærdige, vil jeg søge at følge hans Exempel for derved at kunne blive et Middel til at frelse mine Medmennesker.

Det er sandt, vi have lidt Meget som en Følge af Deres Fremfærd, thi den bittre Kalk, som allerede forhen var fuld nok for Dødelige at drikke, blev fyldt til Overmaal, da ogsaa De vendte Dem mod os. Det var haardt, at En, med hvem vi saa ofte havde siddet i Raad, og i hvis Selskab vi havde nydt saa megen Glæde, skulde forlade os; havde det været en af vore Fjender, kunde vi endda have baaret det. Selv dengang, De var iblandt Modparten, da de Fremmede trængte os og kastede Lod om det fjerne Vesten, burde De ikke have glædet Dem i Deres Broders Kummer eller hovmodigen talt om hans Gjenvordigheder.

Kalken er imidlertid bleven uddrukken, vor Faders Villie udført, og dog ere vi endnu ilive, hvorfor vi takke Herren. Og da vi formedelst vor Guds Barmhjertighed ere blevne udfriede af ugudelige Menneskers Hænder, driste vi os til at sige, at det ogsaa fremdeles er vort Privilegium at udfries fra Modstanderens Magt, at nyde den Frihed, som tilhører Guds Børn og atter at indtage vor Plads iblandt den Høiestes Hellige, og i Ydmyghed og med ufremtet Kjærlighed anbefale vi Dem til vor, Deres og alle de Helliges Gud.

Idet jeg troer, at Deres Bekjendelse er oprigtig og Deres Omvendelse alvorlig, skal det være mig inderligen kjært endnu engang at række Dem en Broderhaand, og jeg vil glæde mig over den forlorne Søn, som vender tilbage.

Deres Brev blev læst for de Hellige forrige Søndag, og det blev eenstemmig vedtaget, at De igjen optages i Menigheden.

„Kom an, kjære Broder, da Striden er over;
Thi Venner fra Begyndelsen ere Venner igjen tilsidst."

Deres altid hengivne
Joseph Smith, jun.

Til Alle, hvilke det maatte angaae.

Herved bevidnes, at Ældsterne Samuel Bent og George W. Harris ere af det øverste Præsidentskab og Høiraadet for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blevne beskikkede til Agenter for nævnte Samfund og til som Saadanne at besøge Menighederne i Østen, eller hvorsomhelst de maatte blive ledede hen formedelst Guds Forsyn — for at modtage Gaver og Bidrag til Trykningen af Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Psalmebogen, den nye Oversættelse af den hellige Skrift osv. De ere ligeledes bemyndigede til at gjøre Laan for Kirken til Udgivelsen af ovennævnte og andre vigtige Værker, der ere nødvendige for bemeldte Samfunds Vel.

Ifølge vort lange Bekjendtskab til

disse vore elskelige Brødre og paa Grund af deres længe prøvede Venskab under de vanskeligste og smerteligste Omstændigheder, deres Nidkjærhed for Sandhedens Sag og deres strenge moralske Retskaffenhed, anbefale vi dem paa det Hjerteligste til den Høiestes Hellige. Hvilkesomhelst Meddelelser de maatte fremkomme med i Henseende til deres Mission, kan man sætte ubetinget Tillid til, og de Laan, de maatte gjøre, ville ansees bindende for Kirken, og vi haabe, at de Hellige ville gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt for at efterkomme Opfordringen og hjælpe vore elskelige Brødre, som med Glæde have paataget sig et saa stort og vigtigt Hverv.

Joseph Smith, jun., Præsident.
Hyrum Smith,
William Marks,
Newel Knight,
Elias Higbee,
Alpheus Cutler,
David Dort,
Henry G. Sherwood,
Charles C. Rich,
David Fulmer,
Seymour Brunson,
Thomas Grover,
William Huntington,
Lewis D. Wilson.

Broder Granger.

Kjære Herre. Det var mig en særdeles Glæde at modtage Deres og Broder Richards Brev, dateret New-York den 23de Juni 1840, og det var mig inderlig kjært at blive underrettet om Eders lykkelige Ankomst til denne Stad og om Eders Udsigter og Held. Jeg troer, at Eders Forhaabninger ville gaae i Opfyldelse, og at I ville blive istand til at befrie Herrens Huus fra alle de Hæftelser, som hviler paa samme, og at I ville have Held med Eder i alle Eders Foretagender til Kirkens Bedste, og jeg beder, at Himmelens rigeste Velsignelser maae være udgydte over Eder, medens I ere beskjæftigede med disse Anliggender og udføre de Pligter, som ere blevne Eder paalagte af Kirkens Authoriteter her paa Stedet.

Det gjør mig ondt at erfare, ikke alene gjennem Eders Brev, men ogsaa fra andre paalidelige Kilder, den besynderlige Fremgangsmaade, Ældste Almon W. Babbitt lægger for Dagen i Kirtland. Jeg undres i Sandhed over, at en saa erfaren Mand, som Broder Babbitt er, skulde foretage sig Noget, der er egnet til at svække Tilliden saavel hos Brødrene af det øverste Præsidentskab som hos de andre af Kirkens Authoriteter.

For at kunne styre Kirkens Anliggender i Retfærdighed er det af yderste Vigtighed, at den fuldkomneste Enighed, Venlighed, god Forstaaelse og gjensidig Tillid hersker mellem Brødrene, og at sand Velvillighed og indbyrdes Kjærlighed udmærker alle deres Foretagender. Hvis der er Ukjærlighed og Mistillid, da vil ogsaa Stolthed, Hovmod og Misundelse snart give sig tilkjende; Forvirring vil undgaaelig faae Overhaand, og Kirkens Authoriteter ville blive magtesløse, og under saadanne Omstændigheder kan Kirtland ikke reise sig for at befrie sig fra den Trældom, det holdes i; det kan ikke blive et Sikkerhedssted for de Hellige, og eiheller kan Jehovahs Velsignelser hvile over Stedet.

Dersom de Hellige i Kirtland ansee mig for uværdig til deres Bønner naar de ere tilsammen, og de forsømme at opholde mig for Naadens Throne, da er dette for mig et kraftigt Beviis paa, at

de ikke have Guds Aand. Dersom de Aabenbaringer, vi have faaet ere sande, hvem skal da lede dette Folk? Dersom Rigets Nøgler ere anbetroede i mine Hænder, hvem skal da afsløre de Mysterier, som ere forbundne dermed?

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. I det sydlige Skaane er der for ikke længe siden indtruffet to betydelige Ulykkestilfælde ved Hørbrydning. Det ene Sted omkom ni Personer i Luerne, 3 bleve mere eller mindre forbrændte, og kun 3 slap uskadte derfra; det andet Sted bleve 15 Personer forbrændte, af hvilke een senere er død.

England. I Kulværkerne i Pentonfell, sydfor Newcastle, har en frygtelig Explosion fundet Sted; 24 Personer savnes.

Rusland. Den russiske Thronfølger, Storfyrst Alexanders og Prindsesse Dagmars Formæling fandt Sted den 9de dennes.

Tyrkiet. Efter flere heftige Træfninger skal nu Opstanden paa Candia være saa godt som aldeles underkuet.

Amerika. Fra Matamoras meldes den 19de Octbr., at der har fundet en skarp Fægtning Sted ved Saltillo; Juaristerne bleve slaaede.

I Sydamerika er det ifølge de nyeste Beretninger kommet til en blodig Fægtning mellem Brasilianerne og Paraguiterne ved Paranafloden. Som sædvanligt tilskrive begge Parter sig den meest afgjorte Seier.

Ifølge en Beretning fra Porto Plata har en voldsom Orkan raset der paa Stedet den 30te September, hvorved Skibene „Helena," „Urania," „Mentor" og „Margarita" strandede. Det sidste er sunket og „Demuth" ligeledes totalt gaaet under.

Blandinger.

Den største Avlsdrift i Verden eier en Nordamerikaner, Michael Sullivan, Champaign County, Illinois. Den er paa 70,000 Acres Land, af hvilke de 23,000 ere indhegnede og dyrkede. Han driver næsten hele Avlen ved Maskineri, graver, drainer, saaer og planter med Maskiner, saa at alle hans Arbeidsfolk udføre deres Arbeide til Hest. Han har 200 Arbeidere, 300 Heste og et stort Antal Oxer.

„La Torpille." Som bekjendt har man iaar i Frankrig opfundet et Sprængnings-Redskab af Form omtrent som det Legetøi, der kaldes en Top, og er ikke større, end at en Mand kan bære det i Armene. Dette Instrument hedder paa Fransk torpille, egentlig en Zitterrokke, og anvendes saaledes, at det fra en Baad slynges

med i Vandet imod den underste Deel af et Skibsskrog, som derved sprænges med en uhyre Voldsomhed. Et Exempel paa Anvendelsen af en saadan Torpille har nylig fundet Sted i Sydamerika og omtales paa følgende Maade i Bladet Messager du Midi: De sidste Efterretninger fra La Plata bekræfte Tabet af det brasilianske Pantserskib „Rio Janeiro," som blev boret isænk af en Torpille. „Rio Janeiro" var udgaaet fra det keiserlige Orlogsværft i Rio. Baade Jernpladerne og Maskineriet paa to hundrede Hestes Kraft vare forfærdigede i England; Skibet var solidt bygget og istand til at vende Bredsiden imod et fjendtligt Batteri. Og dog har man kun behøvet at anvende en enkelt af Indianerne anbragt Torpille for med Lynets Hurtighed at ødelægge dette Skib. Det synes, at Ulykken er kommen saa uventet og pludselig, at der kun er blevet reddet 17 Mand af de 116 Mand, som udgjorde Besætningen.

De iaar forliste Skibe. Ifølge en Bekjendtgjørelse fra Bureau Veritas i Paris har Antallet af totalt forliste Skibe i afvigte September Maaned beløbet sig til 227. Af disse vare 114 engelske, 30 amerikanske, 19 franske, 9 hannoveranske, 7 hollandske, 3 svenske og 42 henhørende til forskjellige andre Nationer. 6 Skibe formodes paa Grund af manglende Efterretninger om dem at være gaaede under med Mand og Muus. Antallet af de forliste Skibe fra 1ste Januar til 31te Marts er 947; fra 1ste April til 30te Juni 565; fra 1ste Juli til 30te August 316. Naar dertil lægges de 227 for September, bliver det samlede Antal af totalt forliste Skibe fra 1ste Januar til 31te Septbr. iaar 2,054.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Zions Stad.

(Fra „Millennial Star“.)

(Sluttet fra Pag 52.)

Vi ville tilsidst i Korthed fremstille den storartede og herlige Udfoldning af Guds Herlighed, som vil komme til at hvile over alle Zions Boliger. Denne de Helliges store Central-Stad vil ikke alene blive opbygget overeensstemmende med det aabenbarede Mønster, men ogsaa paa en særegen Maade blive velsignet med Guds egen Søns Nærværelse. Da Moses ifølge Guds Befaling havde opført Tabernaklet, hvilede en mirakuløs og herlig Lysstraale over samme, og da Salomon havde bygget Templet, fyldte Guds Herlighed Huset. I begge disse Tilfælde vidste hele Israel, at Gud havde antaget det Værk, de havde udført. Saaledes vil ogsaa Gud i de sidste Dage, naar Zion er bleven opbygget ifølge hans egen Anviisning, vise, at han har antaget samme, idet han paa en underfuld Maade vil lade sin Magt og Herlighed gjenstraale over enhver Bolig. Da vil Esaiæ Propheti gaae i Opfyldelse: „Og Herren skal skabe over enhver Bolig paa Zions Bjerg og dens Forsamlinger om Dagen en Sky og om Natten Røg og skinnende Ildslue; thi der skal være en Beskyttelse over alt det, som er herligt. Og der skal være et Tabernakel til en Skygge om Dagen for Hede og til en Tilflugt og et Skjul for Vandskyl og Regn.“ (Es. 4, 5. 6.)

Alle de Stæder, som fra Esaiæ Dage af og indtil vor Tid ere blevne opbyggede, ere enten blevne opløste ved Hjælp af kunstige Midler, eller de ere forblevne i Mørket, og dette beviser til Trods for al Modsigelse, at Esaiæ Propheti endnu ikke er bleven opfyldt. At see Guds Herlighed hvile endog over blot en eneste Bygning, vilde være et Vidunder og maatte ansees som det største Mirakel, der er blevet udført i de sidste fem og tyve Aarhundreder, men hvor ufatteligt og storartet vil det ikke blive at see enhver Bolig i en stor Stad om Dagen beskyttes mod Solens Hede formedelst en over-

naturlig Sky og om Natten formedelst en „skinnende Ildslue." Intet Sprog formaaer at udtrykke den Fryd og Glæde, som maa opfylde Enhver, der er iblandt det lykkelige Tal, som beboer disse pragtfulde og paa en saa guddommelig Maade oplyste Bygninger.

Dette Mirakel vil ikke være Noget, der er kortvarigt, lig Vandets Adskillen, medens det dæmper Ildens Voldsomhed, eller forvandler Floder til Blod osv.; det vil ikke blive et Mirakel, der kun varer en Dag, en Uge, en Maaned eller et Aar, men det vil vedvare gjennem Generationer, saalænge Jorden er til. Det vil blive et Mirakel baade for de Retfærdige og Ugudelige, baade for dem, som boe nærved, og for dem, der ere langt borte, eller som Herren har sagt ved en af de gamle Propheters Mund: „Hører I, som ere langt borte, hvad jeg har gjort, og I, som ere nær, fornemmer min Styrke. Syndere i Zion ere forskrækkede, Bævelse har betaget Hyklerne, der sige: Hvo iblandt os kan boe hos en fortærende Ild? Hvo af os kan boe hos Evigheds Brynde? Den, som vandrer i Retfærdighed, og som taler Oprigtighed; den, som foragter Vinding, der kommer af Andres Undertrykkelse; den, som ryster sine Hænder fra at beholde Skjænk; den, som stopper sit Øre fra at høre Blodskyld, og som tillukker sine Øine fra at see paa det Onde:" (Es. 33, 13. 14. 15.) Saaledes kan man heraf see, at Ingen uden de sande Retfærdige kunne „boe hos en fortærende Ild" eller midt i „Evigheds Brynde." Den flammende Ild, der vil komme til at hvile over enhver af Zions Boliger, vil slaae Synderen og Hykleren med en forfærdelig Rædsel, medens den, som vandrer i Retfærdighed, uskadt skal kunne boe „hos Evigheds Brynde." „Han skal boe paa de høie Stæder; Klippernes Befæstning skal være hans Ophøielse; hans Brød bliver givet ham, og hans Vand er vist. Dine Øine skulle beskue Kongen i hans Deilighed, de skulle see et langt fraliggende Land. (16 og 17 Vers.)

Dette har øiensynlig Hentydning til Stedets Beliggenhed i et høit Bjergland, hvor Nogle af Zions Børn ville komme til at boe. Da det er forudsagt, at disse underfulde Begivenheder skulle komme til at finde Sted i et Land, der laa meget langt borte fra de Egne, hvor Esaias færdedes, har det upaatvivleligt Hentydning til den store vestlige Halvkugle af Jorden, der i Sandhed ligger meget langt borte fra Palæstina. Iblandt andre Undere, som Zions Beboere skulle faae at see, er der udtrykkeligt sagt: „Dine Øine skulle see Kongen i hans Deilighed." De skulle udbryde: „Herren skal der være herlig; der skal være et Sted med Floder, med vide og brede Strømme." (21 Vers.) Da ville de kunne sige: „Herren er vor Dommer, Herren er vor Lovgiver, Herren er vor Konge, han vil frelse os." (22 Vers.) Omendskjøndt Pestilents vil komme til at rase frygteligt iblandt de Ugudelige, skal dog ingen af Zions Indbyggere sige, at „de ere syge, thi de, som boe der, have faaet Forladelse for deres Misgjerninger." (24 Vers.)

En Stad, der er opfyldt af Herrens Herlighed — en Stad, hvor Sygdom er ubekjendt — en Stad, hvis Indvaanere see Herren, deres Konge — en Stad, hvis Lovgiver og Dommer Messias er — en Stad, hvor Herlighedens Herre boer, er et Under iblandt alle Undere, og i deres Øren, som ikke troe Bibelen, lyder det ligesom Fortællingerne om Trylleslottene i „Tusind og een Nat." Men hvem, der troer Bibelen, skuer med Længsel fremad efter en saadan Stad, som udtrykkelig kaldes „den store Konges Stad." De bede og nære Haab om en saadan

Stad, fordi Herrens Tilkomelse og Millenniets herlige Frembrud staaer i Forbindelse med dens Opbyggelse.

Naar Zion er bleven opbygget, vil Frelseren selv personlig vise sig for Stadens Beboere, inden han i al sin Herlighed kommer i Himmelens Skyer. Derfor er der forudsagt, at „Gjenløseren skal komme til Zion og til dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren." (Es. 59, 20.) Naar Herren saaledes viser sig for denne Stads Indvaanere, vil han i et rigeligere Maal end forhen udgyde sin Aand over dem, thi i det næste Vers hedder det: „Og mig angaaende, denne er min Pagt med dem, siger Herren: Min Aand, som er over Dig, og mine Ord, som jeg har lagt i din Mund, skulle ikke vige fra din Mund, eller fra din Sæds Mund, eller fra din Sæds Sæds Mund, siger Herren, fra nu af og indtil evig Tid." (Es. 59, 21.) Naar dette vigtige Tidsrum kommer, vil Zion blive til et Rige, bestaaende af Propheter og Aabenbarere, idet Herrens Aand vil være udgydt i et saa rigt Maal over alle dets Beboere indtil evig Tid. Hvor glædeligt vil det ikke være at see Frelseren, Zions Konge, og høre de opmuntrende Ord, der udgaae fra hans Mund, idet han i Egenskab af den gode Hyrde taler til sin Hjord. Med Hensyn til Frelserens personlige Ankomst til Zion siger Esaias videre: „Gjør dig rede, bliv oplyst, thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig." (Es. 60, 1.) Dette Skriftsted i Forbindelse med de to foregaaende berettiger os til at troe, at det Lys og den Herlighed, som Esaias omtaler, ikke tilfulde vil komme til at gaae op over Zion og straale over alle dens Boliger, førend Frelseren kommer, ikke endnu synlig i Himmelens Skyer og ledsaget af sine hellige Engle, men synlig midt i Zion, idet han udfolder sin Herlighed i Form af en straalende Sky om Dagen og en skinnende og flammende Ildstøtte om Natten.

Ved denne Frelserens herlige Tilmelse synes det, at Zions Indvaaner ere det eneste Folk, som er forberedt for en saa vigtig Begivenhed, thi i det næste Vers udbryder Propheten: „Thi see, Mørket skal skjule Jorden og Dumhed Folkene, men Herren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal skinne over dig." Saaledes vil der blot være et eneste Folk, over hvilket Guds Herlighed skal hvile — et eneste Folk, hvis Boliger ville blive indhyllede i den hellige Ild. Med Undtagelse af dette ene Folk vil hele Jorden være indhyllet i et tykt Mørke. Hvilken Jammer vil der ikke da blive! Hvilken en Modsætning mellem Zions Stad og andre Dele af Jorden! Det vil da ikke blive nogen vanskelig Sag at skjelne mellem den „Ugudelige og den Retfærdige, mellem den, der tjener Gud, og den, der ikke tjener ham." Mange af dem, som sidde i Mørke iblandt Nationerne, ville komme og sige til hverandre: „Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier." (Es. 2, 3.) Esaias siger endvidere: „Og Hedningerne skulle vandre til dit Lys, og Kongerne til det Skin, som er opgangen for dig. Opløft dine Øine trindt omkring og see, alle disse have forsamlet sig, de komme til dig; dine Sønner skulle komme langtfra og dine Døttre opfostres ved din Side. Da skal du see det og løbe til, og dit Hjerte skal forfærdes og udvide sig, naar Mangfoldigheden hos Havet omvendes til dig, og Hedningernes Magt kommer til dig." (Es. 60, 3. 4. 5.)

Hvad er det, som bevirker en saa pludselig Forandring iblandt de fjerntboende Nationer? De skulle være i et

tykt Mørke, og hvorledes vil det da gaae til, at saa Mange pludselig ville blive omvendte? Aarsagen til denne Forandring er, at Frelseren er kommen til Zion; det er, fordi det største Mirakel siden Skabelsen er blevet udført. De have hørt Rygtet om Guds mægtige Gjerninger — hans underfulde Mirakler i den vestlige Verden; de have hørt Beretningen om en Stad, hvis Boliger ere indhyllede i en flammende Ild, og dog er ikke en eneste af dens Bygninger bleven fortæret. Det er disse Undere, som vil opvække Nationernes Opmærksomhed; det er dette, som vil bringe dem til Omvendelse, og bevirke, at „Mangfoldigheden hos Havet," eller med andre Ord, Øernes talrige Beboere, drage til Zion; det er dette, som bevirker, at Hedningernes Magt flyer til denne pragtfulde Stad for at opnaae Frelse. Det er den sikkre og tilforladelige Kundskab om, at Frelseren er kommen til Zion, som vil bevæge Konger til at forlade deres Throner for at komme til det Lys og den Herlighed, som findes i denne Stad, der er den berømteste og meest underfulde af alle Stæder. Den bestandige Tilstrømmen af omvendte Skarer vil blive saa stor, at, som Esaias siger, Portene aldrig skulle lukkes. „Og dine Porte skulle de altid holde aabne Dag og Nat; de skulle ikke tillukkes for at lade Hedningernes Magt komme til dig og deres Konger skulle komme hertil." (11 Vers.) Dette er en Stad, for hvis Love alle Nationer maae bøie sig, paadet de ikke ganske skulle ødelægges. „Thi hvilket Folk eller Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves, og Folkene skulle vist ødelægges." (12 Vers.) Selv de, hvis Fædre have forfulgt og plaget Zion, ville blive nødte til at bøie deres stive Halse. „Og deres Børn, som dig trængte, skulle komme bøiede til dig, og de skulle nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som dig bespottede, og de skulle kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel." (Es. 60, 14.)

Glandsen af det Lys, der hviler over Zion, vil være saa stor, at man ikke vil komme til at behøve Solens Lys, eller som Propheten siger: „Solen skal ikke mere være dig til et Lys om Dagen, og Maanen skal ikke oplyse dig ved sit Skin, men Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Gud til din Herlighed. Din Sol skal ikke ydermere gaae ned, og din Maane ikke borttages, thi Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Sorrigs Dage ere da endte. Og dit Folk, de skulle alle være retfærdige, — de skulle eie Jorden evindeligen, — de ere min Plantelses Qvist, mine Hænders Gjerning til at bevise mig selv herlig." (19. 20 og 21 Vers.)

Det er til disse store Begivenheder den inspirerede Psalmist hentyder, naar han siger: „Den almægtige Gud, Gud Herren, har talet og kaldet Jorden fra Solens Opgang og indtil dens Nedgang. Udaf Zion har Gud herligen aabenbaret den fuldkomne Skjønhed. Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare. Han skal kalde ad Himmelen oventil og ad Jorden, for at han kan dømme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som have gjort Pagt med mig formedelst Offer." (Ps. 50, 1—5.) Saaledes saae ogsaa David ligesaa vel som Esaias den herlige Dag, da Herrens Lys skulde straale ud fra Zion, medens ogsaa han forudforkyndte de Helliges Indsamling og Herrens Komme til Zion. Ligeledes forudsagde han, at Herren vilde kalde baade paa Himmelen og Jorden til at tage Deel i det store Forberedelsesværk, der skal udføres, inden hans Ankomst til sine Hellige.

For end ydermere at bevise, at Her-

ren vil komme til Zion, inden han kommer for endeligen at ødelægge de Ugudelige, vil jeg anføre en Forudsigelse af Zacharias: „Syng med Fryd og vær glad, du Zions Datter! Thi see, jeg kommer og vil boe midt udi dig, siger Herren. Og paa den Dag skulle mange Hedninger føies til Herren og være mig et Folk, og jeg vil boe midt udi dig, og du skal fornemme, at den Herre Zebaoth har sendt mig til dig.“ (Zach. 2, 14. 15.) Zacharias siger, at paa den Dag skal der blive sagt til Zion: „Lad ikke dine Hænder synke. Herren din Gud er inden i dig, en Vældig, som skal frelse; han skal være glad over dig med Fryd, — han skal tie for sin Kjærligheds Skyld, — han skal fryde sig over dig med Frydesang.“ (Zach. 3, 16. 17.)

Vi have saaledes fremstillet en Række Afhandlinger med Hensyn til det Sidste-Dages Zion for „Stjernens“ Læsere, paa det de Hellige og Enhver, som har nogen Interesse for de bibelske Prophetier, kunne klarligen komme til at forstaae Beskaffenheden af de forbausende Begivenheder, som saa hurtigt styrte sig ind paa Verden. Dagen er nær for Haanden, da alle disse Forudsigelser skulle gaae i Opfyldelse, og velsignede ere de, der ville lytte til og aabne deres Hjerter for de Budbærere, som Herren har udsendt til Nationerne med et Budskab, der er af en saa uendelig Vigtighed. Forhærder ikke Eders Hjerter formedelst Vantro paa Grund af Storheden og Overnaturligheden af de Begivenheder, som ere saa klart skildrede af Propheterne, thi Herrens Arm er ikke i mindste Maade bleven forkortet, saa at han jo har Magt til at udføre de Undere, hvilke han saa ofte har ladet forudforkynde skulle finde Sted som en Forberedelse for hans Tilkommelse. Ikke en eneste af de gamle Prophetier ville blive uopfyldte. Alle Himmelens og Jordens Kræfter ville formedelst Guds Almagts Styrelse blive satte i Bevægelse for at frembringe de store og vigtige Begivenheder, som skulle finde Sted i denne den sidste Uddeling.

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 6te og 7de October 1866.

(Fortsat fra Side 57.)

Søndag den 7de, Eftermiddag Kl. 1.

Psalmen Nr. 16 blev afsjungen af Choret.

Bøn af Ældste F. C. Sørensen, og derefter sang Choret Psalmen Nr. 45.

Efter Opfordring fremstod Ældste H. Hansen. Han sagde, at han stedse ønskede at være rede til at aflægge Vidnesbyrd om Sandheden, naar og hvorsomhelst han kunde faae Leilighed dertil. Han ønskede at leve saaledes, at han bestandig kunde have Herrens Aand til sin Veileder, og at han altid kunde være ydmyg og lydig mod de Mænd, som vare stillede over ham, og hvilke vare Guds Repræsentanter her paa Jorden. Han opmuntrede de Hellige til at vise Lydighed i alle deres Handlinger og Foretagender, thi han vidste, at dette vilde være til Velsignelse for dem. Han paaviste, hvormange Velsignelser Guds Born havde nydt ved en saadan

Fremgangsmaade saavel i forrige Tider som i vore Dage.

Derefter fremstod Ældste G. Ohlson og bar Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk og sagde, at han gjorde det ifølge den Erfaring, han havde havt, siden han annammede samme. Han vidste, at ikke Kjød og Blod havde aabenbaret ham, at de Mænd, under hvis Veiledning og Bestyrelse han arbeidede, vare Herrens bemyndigede Tjenere, der formedelst Aabenbaring fra Himmelens Gud vare kaldte til at forvalte de Ordinancer, som ere nødvendige til Menneskenes Frelse, „men," sagde han, „formedelst Bøn og Paakaldelse til min himmelske Fader, har han givet mig et Vidnesbyrd for mig selv, hvilket intet Menneske kan fratage mig, og det er denne Forvisning, der giver mig Kraft og Frimodighed til at prædike Evangeliets Sandheder for mine Medmennesker." Han sagde, at naar vi følge de Raad, som vore Foresatte give os, gjøre vi paa samme Tid vor himmelske Faders Villie, og af ham ville vi faae vor Løn derfor. Han ønskede, at Herrens Velsignelse maatte hvile over alle de Hellige og over Enhver, som ønskede at gjøre Herrens Villie.

Ældste P. Hansen, som derefter stod frem, sagde, at han følte sig overbeviist om, at enhver af de Hellige, der havde været i Forsamlingen, havde ligesom han glædet sig meget formedelst den Aand, der var tilstede, og ligeledes troede han, at de tilstedeværende Fremmede havde følt Kraften af de Vidnesbyrd, som vare blevne aflagte. Han opmuntrede dem til at adlyde Budskabet, saafremt de vare overbeviste om Sandheden deraf, og lade sig døbe til deres Synders Forladelse, og da vilde de faae den Hellig-Aands Gave og med den en fast Overbeviisning om Evangeliets Sandhed, og hvis der var Nogen, som endnu ikke kunde see dets Guddommelighed, raadede han dem til at ydmyge sig for Herren og ransage den hellige Skrift under Bøn og Paakaldelse til ham, som gjerne giver og bebreider ikke, og da vilde Gud, som kjender Alles Hjerter, give Saadanne Kundskab om hvad de skulle gjøre for at blive frelste i Guds Rige, thi det er ikke vor himmelske Faders Villie at lade sine Børn være i Uvished om, hvorledes de skulde tjene ham, men Spørgsmaalet er, om vi ere redebonne til at adlyde hans Villie.

Ældste J. Fagerberg udtrykte sin Glæde over, at Herren i vore Dage havde aabenbaret sin Villie og opreist en Prophet med Myndighed til at udsprede Evangeliets frelsende Sandheder, hvorved det var blevet muligt for ham tilligemed hans Brødre og Søstre i Adspredelsen at faae høre samme og blive deelagtige i dets Velsignelser. Formedelst Sandhedens Aand, som vi annammede, da vi adløde Budskabet, fik vi et Vidnesbyrd for os selv om, at Herrens Præstedømme havde Magt og Myndighed til at aabne Veien til Frelse ogsaa for os, der boede i disse nordlige Lande. Han var glad, fordi han havde et Hjem i Zion blandt Herrens Folk, og han imødesaae med Glæde den Tid, da han igjen kunde vende tilbage, men desuagtet var han villig til at arbeide for Sandhedens Sag og Israels Indsamling, hvorsomhelst han maatte blive kaldet, og han vilde stedse bestræbe sig for at gjøre det Bedste, han forstod. Han ønskede, at Herrens Velsignelse maatte hvile over Forsamlingen, og at Herrens Værk maatte fremmes paa Jorden.

Derefter fremstod Ældste J. Hansen, der udtrykte sin Glæde og Taknemmelighed for de mange gode Raad og Lærdomme, der vare blevne givne i dette Generalraad, og den Velsignelse, han i Forening med sine Brødre og Søstre havde nydt i disse to Dage, medens de Hellige

vare forsamlede, og han ønskede at bevare det, han havde hørt, for at gjøre Brug deraf i Fremtiden. Han talte om Zion, der skal opbygges inden Herrens Tilkommelse, og ønskede, at han for sit Vedkommende maatte have Kraft til at være trofast indtil Enden, paadet han paa hiin Dag kunde agtes værdig til at gaae ind til sin Faders Glæde i Forening med alle Herrens trofaste Tjenere og Tjenerinder.

Ældste J. P. Wretberg, som derefter fremstod, sagde, at det inderligen glædede ham, at han for en saa stor Forsamling kunde have Leilighed til at føie sit Vidnesbyrd til sine Brødres. Han hentydede til de Bemærkninger, som i Løbet af Generalraadet vare blevne gjorte med Hensyn til Bønnen, ved hvilken vi kunne nærme os vor himmelske Fader.

Ældste A. Larsen udtalte sin Glæde over at være sammen med de Hellige i Danmarks Hovedstad. Han var bleven oplivet og styrket formedelst den gode Aand, som havde været tilstede i Generalraadet, og hvilken nu var tilstede i denne Forsamling, ligesom de mange Vidnesbyrd, der vare blevne afgivne, havde opmunttret ham meget. Han sagde, at det var hans høieste Ønske at arbeide for Sandhedens Sag, og han vilde stedse bestræbe sig for at anvende de Gaver og Velsignelser, som Herren havde skjænket ham, til Herrens Ære og sine Medmenneskers Gavn, thi han vidste, at der vilde komme en Dag, da Enhver skal aflægge Regnskab for det Pund, der har været ham anbetroet.

Ældste F. C. Sørensen, som derefter fremstod, sagde, at det var ham inderlig kjært at være sammen med saa mange Brødre fra Zion, og han var glad og taknemmelig for de faderlige Raad og Lærdomme, han havde modtaget af Guds bemyndigede Tjenere, siden han kom ind i denne Kirke, saavel i Zion som her i Danmark, og han formanede de Fremmede til at være opmærksomme Tilhørere og til at gjøre Brug af det, de havde hørt, saa at de kunde nyde de samme Velsignelser som de Hellige.

Derefter sang Choret Psalmen Nr. 234.

Ældste Wilhelmsen fremstod derpaa. Han sagde, at han følte, at den samme Aand, som besjæler de Hellige i Zion, var tilstede her i rigeligt Maal, hvorfor han kunde sige, ligesom hans Brødre, der havde talt før ham, havde sagt, at han i Sandhed var glad og taknemmelig til Herren. Han tænkte ofte tilbage paa den Tid, da Evangeliet først blev prædiket her i Skandinavien. Dengang havde de Ældste mange Gjenvordigheder at gjennemgaae, maatte lide mange Savn og taale store Forfølgelser for Sandhedens Skyld. Naar man sammenligner hiin Tid med den nuværende, kan man let see, hvilken Forandring, der er foregaaet, og enhver opmærksom Iagttager vil heri see et stort Beviis paa, at Herren har holdt sin Haand over sit Folk og sin Gjerning. Han sagde, at det, som alene havde bevirket denne Forandring, var Guds Kraft, og uden denne vilde ikke „Mormonismen" nu have været hverken i Danmark, Sverrig eller Norge. Han og hans Brødre vilde med Flid og Nidkjærhed søge at gjøre Brug af den udvidede Frihed og prædike Evangeliet for dem, som endnu ere ubekjendte dermed. Hans største Glæde var at arbeide i Herrens Tjeneste og at være talt iblandt de Hellige, og han vidste, at dersom dette Privilegium skulde blive ham frataget, vilde han blive det ulykkeligste Menneske paa Jorden. Han sagde, at saalænge han arbeider for sine Medmenneskers Frelse og Zions Opbyggelse, føler han sig lykkelig fra Morgen til Aften, og Intet i Verden er stort nok til at opveie denne Velsignelse. Han var glad, fordi han havde havt Kraft til at være trofast og udholdende siden den Tid, da han an-

nammede Evangeliet, og han ønskede, at det altid maatte være saaledes baade for sit eget Vedkommende og med Hensyn til hans Brødre og Søstre.

Choret sang Psalmen Nr. 216.

Præsident Widerborg stod frem og udtalte sin Tilfredshed og Glæde over de Vidnesbyrd, som vare blevne aflagte, og over de Opmuntringer og Formaninger, der vare blevne givne. Han vidste, at disse Mænd, som havde talt, vare Guds bemyndigede Tjenere, der vare kaldte til at forkynde Guds Villie for deres Medmennesker, uagtet de ikke ere i Besiddelse af megen verdslig Viisdom og uanseet, hvad Verden dømmer om dem. Han ønskede at være forenet med dem i Evangeliets Tjeneste, og hans Bøn var, at Herren maatte velsigne ham og hans Brødre, paadet Arbeidet kunde udføres til Herrens Ære under Indflydelsen af Sandhedens Aand, og hvemsomhelst, der er i Besiddelse af den, vil aldrig mangle den fornødne Viisdom, thi Enhver, som vil lytte til dens sagte Stemme, vil have en Kundskab, som Verden ikke kjender, og naar den Tid kommer, at Guds Rige faaer Herredømmet over alle andre Riger paa Jorden og Messias tager Regjeringstøilerne i sin Haand, ville Alle, som trofast arbeide for Sandhedens Sag, opnaae en uforkrænkelig Ære og Ophøielse, omendskjøndt de nu blive foragtede og forhaanede af den store Hob. Han vidste, at Gud havde aabenbaret sin Villie for Menneskene og opreist Mænd paa Jorden, som han havde givet Fuldmagt og Myndighed til at handle i sit Sted, til at lægge Grundvolden til hans Rige og at berede Alt til hans Søns herlige Tilkommelse. Paa Grund af Menneskenes Uvidenhed om Gud og Alt, hvad der angaaer ham, var det nødvendigt, at Herren atter aabenbarede sin Villie, og nu, som i gamle Dage, udvalgte Mænd, som han bemyndigede til at prædike Evangeliet og forvalte dets Ordinancer. Da de Rige, de Mægtige og denne Verdens Vise i Almindelighed ansee sig for Store til at være Evangeliets ydmyge Budbærere, har han for det Meste udvalgt sine Tjenere iblandt de ringere Folkeklasser og formedelst sin Kraft dygtiggjort dem til at udføre hans Hensigter paa Jorden. Han ønskede at aflægge sit Vidnesbyrd for Enhver — for Høie og Lave — Fattige og Rige. Han havde ikke Noget imod Nogen, men var villig til at arbeide for Alles Frelse, forsaavidt de selv ønskede det. Han sagde, at det Evangelium, som han og hans Brødre prædikede, var ikke Menneskelære, men grundet paa Aabenbaring fra Himmelen, og dets Formaal var at lede Menneskene til Enighed, Retfærdighed og Dyd — og endelig til en evig Frelse i Guds Rige. Han glædede sig over den Frihed, man har i disse Lande til at dyrke Gud ifølge Samvittighedens Bydende. Ingen har nogensomhelst Ret til at forhaane og forfølge sine Medmennesker for deres Religions Skyld, men desuagtet bliver det gjort. Ikke saasnart var Evangeliet blevet aabenbaret, førend de forskjellige Religionspartier begyndte at modarbeide det og at hade og forfølge dem, der forkyndte samme. Uagtet deres indbyrdes Uenighed, vare dog Alle enige i at stride mod dette Værk, da de fik høre Mænd bære Vidnesbyrd om, at det var aabenbaret fra Himmelens Gud. Mørkets Fyrste inspirerede sine Tjenere til at stride for hans Rige, som han saae var i Fare. Han (Taleren) havde nøie fulgt Begivenhedernes Gang siden Evangeliets Gjengivelse til Jorden; Sandhedens Fjender havde stedse talt om og bestræbt sig for at standse eller tilintetgjøre dette Værk, men de havde bedraget sig og vare endnu ikke komne Maalet nærmere, end dengang, de begyndte

Striden, og uagtet al deres Modstand var Evangeliet blevet udspredt, og Tusinder havde annammet samme. Han vidste, at Guds Rige var blevet oprettet i vore Dage for aldrig mere at borttages fra Jorden. Derpaa foreslog han for Forsamlingen, at de Hellige opholde Kirkens Authoriteter, hvilket eenstemmig vedtoges. Tilsidst formanede han de Hellige til Trofasthed, og de Fremmede til at undersøge det frelsende Budstab og derpaa adlyde det, saasnart de vare blevne overbeviste om dets Sandhed. Han bad om, at Guds Fred og Velsignelse maatte hvile over de Hellige i Kjøbenhavns Conference, i den standinaviske Mission og over den hele Jord.

Psalmen Nr. 170 blev afsjungen af Choret.

Taksigelse af Eldste N. Wilhelmsen Kl. 3.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Vi gjengive følgende Uddrag af det engelske Blad „Times" om den almindelige politiske Stilling i Europa:

„Den umiddelbare Følge af den sidste Krig og Fredsslutning har — som Keiser Napoleon bemærker i sin Circulairskrivelse — nærmest viist sig i Opløsningen af alle ældre Allianzer, saa at nu ethvert Statssamfund staaer isoleret for sig. Angrebet imod Danmark var allerede et Stød, som rystede den folkeretlige Morals Grundvold. Striden imellem Østerrig og Preussen har omsider kuldkastet enhver folkeretlig Skranke. Der findes ikke længer Noget i Europa, som kan kaldes en Garanti for den statsretlige Sikkerhed. Hele Verden er en stor Østers, der kun kan aabnes med Sværdet. Ærgjerrigheden kjender ingen anden Skranke end den, som reiser sig af Magtens Omfang. Hvermands Haand er løftet mod den Anden, men heldigviis tabes Lysten til at angribe derved, at man maa gjøre nødvendige Anstalter til Forsvar. Enhver er paa sin Post; hele Statsordenen i Europa hviler kun paa den gjensidige Frygts og Mistankes Grundlag. Under saadanne Forhold synes Intet lettere end at udkaste Planer for nye Combinationer; hver Dag kommer der Rygter til os om de eventyrligste Allianzer. En Rubber er neppe spillet tilende, førend der atter blandes og Makkerne skifte. Det er i Grunden vanskeligt at sige, fra hvilken Side den største Fare truer. Det er ikke let at afgjøre, om Bismark eller Beust er den, som meest pønser paa at gjøre Ondt; om det er Preussen, der tragter efter nye Erobringer, eller Østerrig, der vil gjenoprette de lidte Tab. I hele den sidste Uge ere vi blevne underholdte med Afsløringen angaaende russisk-preussiske Allianceplaner: Rusland skulde have Tyrkiet, og Preussen Østerrig; i Nord skulde de dele de skandinaviske Riger og Østersøen imellem sig! Medens Preussen saaledes gjør fælles Sag med Rusland imod Øst, slutter det paa samme Tid en Alliance imod Vest, hvor det med Frankrig bliver enigt om Delingen af Schweiz og Belgien. Naar saaledes Ulvene gaae omkring, graadige efter Rov, ere Lammene dog ingenlunde tilbøielige til at lade sig sluge. Det er fornuftigt af Lord Derby at

ytre det „sikkre Haab," at Østerrig og Italien nære de fredeligste Hensigter. Men efter hvad der fortælles, er det dog ikke den indre Udvikling, der fortrinsviis beskjæftiger disse to Magter. Von Beust siges at være paa Planer til en stor Coalition, der skal forene Østerrig, Sydtydskland, Frankrig og Italien imod Preussens Hegemoni i Tydskland og tillige række den polske Nationalitet en frelsende Haand. Den ene Halvdeel af Europa i Kamp mod den anden — dette er det Billede, som uafladelig fremmanes under de forskjelligste Skikkelser af Continentets Presse. Uden Tvivl er der meget Overdrevent og Taabeligt i alle disse Allarmberetninger, men der er trods alt dette een uomtvistelig Sandhed, som kan give tilstrækkelig Anledning til de allermørkeste Forvarsler. Hele Europa kjender for Øieblikket kun een Beskjæftigelse, nemlig: at ruste sig. Den franske Regjerings officielle Organer have desværre været ivrige nok med at underrette Verden om, hvad Formaalet er med den store Commission, som nu udarbeider Forslag til den franske Armees Omdannelse. Frankrig har ikke isinde at afvæbne; det er langt fra at ville reducere sin Landhær eller Marine med en eneste Mand. Man har muligviis paatænkt en Forøgelse af Reserven og Mobilisering af Nationalgarden, men den staaende Hærs Høide paa 400,000 Mand betegnes snarere som for ringe end for stor, og Folket maa derfor være fattet paa en Forøgelse af Krigsbudgettet. Frankrigs Exempel lader de andre Magter ikke noget frit Valg, selv om disse trængte til en yderligere Anspo-ring i deres krigerske Forberedelser. Men Raseriet for „forstærkede Batailloner" har grebet alle Stater, store og smaa. Rusland forøger sin Hær med 300,000 Rekruter, Preussen organiserer 4 nye Armeekorpser, Østerrig reformerer og organiserer sin Hær; overalt prøves der nye Skydevaaben, overalt indføres der nye Systemer. Kunsten at dræbe truer med at blive den eneste Industri i Europa.

Ovenstaaende skildrer ret træffende Tilstanden i Europa, naar man saa hertil føier den Uenighed, som findes mellem de politiske Partier i Amerika, saa kan man med Føie sige, „at Hvermands Haand er løftet mod den Anden, og at Kunsten at dræbe truer med at blive den eneste Industri i Verden."

Dette vidner igjen om, at Fred er bleven tagen fra Nationerne, og at den Tid ikke er fjern, da hver den, som ikke vil tage op Sværd imod sin Næste, maa flye til Zion. „Thi Folk skal reise sig imod Folk og Rige imod Rige, og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskjælv her og der." „Og Guds Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme."

Værer derfor aarvaagne, I Sidste-Dages Hellige, opfylder Eders Pligter og lever efter Eders hellige Religions Forskrifter, at I kunne undflye den tilkommende Vrede og bevares igjennem Trængslerne, der ville ramme dem, som forkaste Evangeliet og ikke berede sig for Herrens anden og herlige Tilkommelse!

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 60.)

Indbildningskraften har befolket Steenbrudene med Arbeidere og ladet Staden aaben for deres Udsigt. Her, hvor Billedhuggeren arbeidede, var Stuepladsen for hans Storhed, ligesom Athens Akropolis var det for Grækerne, og paa dette Sted drømte han om et udødeligt Navn. Han tænkte kun lidet paa, at den Tid skulde komme, da hans Arbeide skulde tilintetgjøres, hans Stamme udryddes, hans Stad forvandles til Ruiner og blive et Opholdssted for Krybdyr og en Stueplads for Fremmede til at stirre paa, medens de vilde forundre sig over, hvor der var bleven af den Folkerace, som engang havde beboet Staden.

Bruddet bestaaer af en noget blødagtig Steenmasse. Bjergstrænten havde en lang Udstrækning og ligesom syntes uberidst om, at man havde taget Steen nok fra dens Sider til at bygge en heel Stad med. Hvorledes de uhyre Steenmasser kunde transporteres over den ujævne Jordbund, vi vare komne over, og især hvorledes man havde faaet bragt een Blok op paa Toppen af et Bjerg, der er 2,000 Fod høit, er umuligt at gjette sig til. Paa mange Steder saae vi Blokke, der vare sprængte ud af Bruddet, men hvilke syntes at være blevne kasserede paa Grund af en eller anden Feil, og paa eet Sted var der i en Snevring midtveis mellem Bjerget og Floden, og hvilken fører ned til denne, en kjæmpeagtig Blok, som var langt større end nogen af dem, vi havde seet i Staden. Det havde sandsynligviis været Bestemmelsen, at den skulde udhugges der, hvor den laa, for siden at opsættes som et Ornament, men det synes, som om Arbeiderne pludselig ere blevne standsede i Udførelsen af deres paabegyndte Værk. Ligesom de ufuldendte Arbeider ved Assouan og paa Bjerget Pentelikon ere de mindeværdige Levninger efter Menneskenes mislykkede Planer.

Vi forbleve hele Dagen paa Toppen af Bjerget. Den tætte Skov, i hvilken vi havde arbeidet, bragte os til i en større Grad at vurdere Skjønheden af det udstrakte Syn, vi havde, end det ellers vilde have været Tilfældet. Paa Toppen af Bjerget var der udsprængt en Blok. Med Chayasteen, der fandtes imellem Ruinerne, og hvilke syntes at have tjent som Redskab til at udhugge med, skreve vi vore Navne paa samme. Den staaer alene, og kun Faa ville nogensinde faae den at see. Seent ud paa Eftermiddagen vendte vi tilbage og satte over Floden ovenfor Ruinerne nærved en Steenmuur og en Fordybning, der sandsynligviis engang har tjent som Vandbeholder.

Da vi nærmede os Hytten, fik vi see to opsadlede Heste, der vare bundne udenfor Døren, og inde hørte vi et lidet Barn græde. Der var ankommet et Selskab, bestaaende af en gammel Kone, hendes Datter og Søn samt dennes Hustru og Barn, og deres Besøg var til „Lægerne.“ Der vare saa Mange, der havde henvendt sig til os for at faae Lægemidler, vor Patientliste var bleven saa hurtigt forøget, og vi vare hver Aften i saa høi Grad blevne besværede med at udveie og udmaale Medicin, hvortil ogsaa kom den Frygt, som vi forhen have hentydet til, at vi havde gjort vor Hensigt bekjendt — ikke mere at praktisere som Læger; men

Rygtet om os var blevet saa vidt udspredt, at disse Mennesker virkelig vare komne saa langt borte fra som paa den anden Side af San Antonio, en Strækning af over tredive Mile, for at blive helbredede, og det var haardt at sende dem bort uden at gjøre Noget for dem. Da Hr. Catherwood var den, hvilken Folk satte meest Lid til som Læge, lagde jeg neppe Mærke til dem, uden forsaavidt jeg saae, at de vare mere respektabelt klædte, og havde i det Hele taget et bedre Udseende end Nogen af de andre Patienter, vi forhen havde seet, med Undtagelse af Medlemmerne af Don Gregorios Familie, men i Løbet af Aftenen blev min Opmærksomhed henledet paa den Tone, i hvilken Moderen talte til sin Datter, og for første Gang blev jeg vaer, at denne havde en særdeles smuk Figur, nydelige Fødder, iførte nette Sko og rene Strømper. Hun havde kastet et Shawl over Hovedet, men naar man talte til hende, trak hun det lidt tilside, og da mødte jeg et Par af de blideste og uskyldigste Øine, som jeg nogensinde har seet. Hun var den Første iblandt vore Patienter, som jeg interesserede mig Noget for, og jeg kunde ikke negte mig Lægens Privilegium at tage hendes Haand i min. Medens hun troede, at vi raadførte os med hinanden angaaende hendes Sygdom, talte vi om hendes indtagende Ansigt, men vor Deeltagelse var sørgelig og smertelig, thi vi saae, at det var en fiin Blomst, som var udsprungen for kun at blomstre en kort Tid, og selv i det Øieblik, da den udfoldede hele sin Skjønhed, var den dømt til en tidlig Død.

Læseren er vidende om, at der ikke var nogen Skillevæg i vor Hytte. Don Miguel og hans Hustru overlod deres Seng til to af Qvinderne; Konen sov paa en Matte paa Gulvet tilligemed de Andre. Hr. Catherwood sov i sin Køie, jeg i min Maisseng, og Don Miguel og de unge Folk under et Skjul udenfor Huset.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840. (Fortsat fra Side 63.)

Saalænge mine Brødre ere hos mig og opmuntre mig, kan jeg bekjæmpe Verdens Fordomme og med Glæde taale Spot og Forhaanelse, men naar mine Brødre fjerne sig fra mig, naar de begynde at svigte mig og endog bestræbe sig for at standse mine Foretagender og min Fremadstriden, da gjør det mig hjertelig ondt; ikkedestomindre er jeg dog alligevel bestemt paa at udføre det Arbeide, der er mig anbetroet, da jeg veed, at omendskjøndt mine jordiske Venner slaae mig feil, og endog vende sig mod mig, vil dog min himmelske Fader føre mig fremad til Seier.

Jeg haaber imidlertid, at der selv i Kirtland ere Nogle, som ikke gjøre et Menneske til en Synder for et Ords Skyld, men ere villige til at staae frem for at forsvare Retfærdighed og Sandhed samt redebonne til at opfylde enhver Pligt, som paahviler dem, medens de tillige ville have den fornødne Viisdom til at modstaae Alt, hvad der er egnet til at bringe

Forvirring og Uorden ind i Israels Leir, samt tilstrækkelig Dommekraft til at kunne skjelne mellem Sandhedens og Vildfarelsens Aand.

Det vilde glæde mig at see de Hellige i Kirtland blomstre, men det forekommer mig som om den Tid endnu ikke er kommen, og jeg forsikkrer Dem, den vil aldrig komme, saalænge den nuværende Tingenes Tilstand existerer og den samme Aand giver sig tilkjende. Naar Tilliden bliver gjenoprettet, Hovmodet tilintetgjort og ethvert opblæst Sind besjælet af Ydmyghed, — naar Egenkjærligheden viger Pladsen for Velvillighed og Godgjørenhed, — naar en eenstemmig Beslutning, at man vil leve ved ethvert Ord, der gaaer ud af Guds Mund, bliver mærkelig, da og ikke før kan Fred, Orden og Kjærlighed faae Overhaand.

Det er paa Grund af opblæste Personer, at Kirtland er blevet forsaget. Hvor ofte er ikke Deres ydmyge Tjener bleven misundt i sit Embede af saadanne Charakterer, som have bestræbt sig for at hæve sig til Anseelse paa min Bekostning, og naar de have seet, at det har været umuligt, have de taget deres Tilflugt til Forhaanelse og Bagvadskelse samt lignende Midler for at styrte mig. Saadanne Charakterer have stedse været de Første til at raabe imod Præsidentskabet og til at kundgjøre dets Medlemmers Feiltrin og menneskelige Svagheder til de fire Verdenshjørner. Jeg kan ikke glemme den Behandling, der blev mig tildeel i mine Venners Huus. Dette hviler bestandig paa mit Sind og foraarsager mig megen Hjertesorg, og naar jeg tænker paa, at Andre, som nylig ere indkomne i Kirken, skulde af Ældste Babbitt blive forledede til at tage til Kirtland istedetfor til dette Sted, gjør det mig hjertelig ondt, da deres Tillid til Autoriteterne vil blive svækket ved de Bemærkninger, han finder for godt at gjøre, hvortil kommer, at de ville faae alle de omløbende falske Rygter og overdrevne Efterretninger angaaende vore Fjender at høre. Jeg maa sige, at jeg føler en dyb Kummer i min Aand, og jeg kan ikke bære over med en saadan Fremfærd, — ei heller vil jeg det, men jeg skal bestræbe mig for at berolige de Hellige og tilintetgjøre en saadan vanhellig Fremgangsmaade.

Det var noget Nyt for mig, da jeg fik at høre, at der havde været afholdt hemmelige Forsamlinger i Herrens Huus, og at nogle af mine Venner — trofaste Brødre og Mænd, der havde de Helliges Tillid — skulde være udelukkede derfra. En saadan Fremgangsmaade er ikke egnet til at fremme Enighed og Fred, men til at foraarsage Splid og vil være en Forbandelse istedetfor en Velsignelse. Jeg veed, at en saadan Fremfærd er og maa blive skadelig for dem, som ere unge i Kirken. For dem, der have Erfaring, og som burde vide bedre end at tage Hensyn til deres Brødre, er der ingen Undskyldning.

Hvis Broder Babbitt og de andre Brødre ønske at reformere Kirken og ville modarbeide Synd og Spekulationer, maae de bruge andre Vaaben end Løgn, thi ellers ville de forfeile deres Maal, og deres Virken vil snarere blive forlagt til de Fremmedes Huse end Herrens Huus.

Broder Babbitts Fremgangsmaade blev tagen under Overveielse i en Forsamling af de Hellige her paa Stedet, og det blev eenstemmig vedtaget, at Fællesskab med Kirken unddrages ham, indtil han giver Opreisning for sin Opførsel, og jeg ønsker, at De uden Opsættelse maa underrette ham derom og affordre ham hans Kaldsbrev.

Min kjære Herre! Jeg ønsker, at De maa staae paa Deres Plads og beholde den Stilling, i hvilken De blev sat af

Kirkens Authoriteter formedelst Aabenbaring. Varetag Kirkens Anliggender med Flid, og da kan De være forvisset om, at Himmelens Velsignelse vil hvile over Dem. Det paaligger Dem at handle som Præsident for Menigheden i Kirtland, indtil De bliver løst af den samme Authoritet, som har indsat Dem. Jeg haaber, at der i Fremtiden ikke vil blive nogen Anledning til Strid, men at alle Brødrene ville vise Kjærlighed og Forekommenhed mod hverandre.

Broder Burdicks Brev have vi rigtig modtaget, og vi takke for samme. Det var i Sandhed et beundringsværdigt Brev og dets Forfatter værdigt. Dets Indhold var overeensstemmende med Evangeliets Aand, og Principerne ere rigtige.

Jeg er glad, fordi Broder Richards er forbleven hos Dem, og haaber, at han har været Dem til Nytte. Hils ham fra mig.

Vore Udsigter her paa Stedet vedblive at være gode. Mange ere komne hertil i Foraaret. Strax efter Deres Afreise var der lidt Klammeri angaaende Deres Opførsel, men nu er det forbi, og jeg haaber, at der ikke oftere vil blive nogen Anledning dertil, men at De selv vil anbefale Dem baade for Gud og de Hellige formedelst en hellig Omgang og dydig Vandel.

For nogle Dage siden fik jeg Brev fra W. W. Phelps, hvori han underretter mig om, at han ønsker at vende tilbage til Kirken igjen, dersom vi vilde optage ham. Han synes at være meget ydmyg og er villig til at give al den Opreisning, som Gud og de Hellige maatte fordre.

Vi forvente at faae trykt en Udgave af „Mormons Bog" først i September. Den bliver nu sat i Cincinnati.

Jeg forbliver osv.

Joseph Smith, jun.

Et interessant Andragende med Hensyn til Jøderne blev indgivet til de protestantiske Magter i Europa og Amerika. Det var dateret London, den 8de Januar 1839.

Søndag den 24de. Ældste William Donadson, der tjente i den Afdeling af den engelske Armee, der skulde til Ostindien, skriver fra Chatam den 24de Juli: „Vi gaae ombord imorgen. Jeg har havt et herligt Syn, hvori det forekom mig, at jeg var i Ægypten."

Løverdag den 25de.

Fairfield i Illinois, den 25de Juli 1840.

Velærværdige og kjære Venner! Sidste Gang jeg skrev til Eder, var under Eders Trængsler i Missouri. I vide, at jeg dengang fungerede som Brigadegeneral ved „de uovervindelige Dragoner" i denne Stat og tilbød Eder al den Bistand, jeg kunde yde Eder for at befrie Eder fra en ubarmhjertig og rasende, omendskjøndt feig Fjende, men Herren kom Eder til Undsætning og frelste Eder med en mægtig Arm. Det glæder mig at høre, at I nu ere i et civiliseret Land og have Fred og Held.

For nogle Maaneder siden tog jeg Afsked fra min Post i den Hensigt at flytte til Eders Stad og indtræde i Eders Samfund, men hidindtil har jeg været forhindret deri.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. I Canalen og i Nordsøen har der Natten fra 12te til 13de f. M. raset en heftig Storm fra Sydvest. Paa Themsen og langsmed den engelske Østkyst har Orkanen anrettet betydelige Ødelæggelser, og der berettes om en stor Mængde Skibbrud. Ogsaa fra den engelske og irske Vestkyst indløber der Anmeldelser om forliste Skibe og andre Ulykker.

Tyrkiet. Neppe er Tyrkiets Behersker bleven færdig med sin rumænske Vasals Investitur og de urolige Grækeres Opstand paa Kreta, førend der reiser sig nye Vanskeligheder i en anden Deel af det løst sammenføiede osmanniske Rige. Denne Gang er det Fyrst Michael den Tredie af Serbien, som gjør Fordringer gjældende ligeoverfor Porten og har afsendt Commissairer til Petersborg og Wien for at vinde disse Hoffers Understøttelse. Man antager, at Fyrst Michael — hvis Ærgjærrighed er bleven opflammet ved Carl af Rumæniens heldige Forhandlinger med Porten — nu forlanger den samme Selvstændighed, som Rumænien, og navnlig ønsker Bortfjernelsen af den tyrkiske Besætning i Hovedstaden Belgrad. Serbien tæller en slavisk Befolkning af 1,120,000 Indv. Fyrst Michael har hidtil ikke kunnet opnaae at blive anerkjendt som arvelig Regent; iøvrigt indtager Landet en forholdsviis uafhængig og selvstændig Stilling.

Sydamerika. Der berettes, at de Allierede have lidt et Nederlag, og man mener derfor, at Krigen mellem Brasilien og Paraguay nu gaaer sin Ende imøde. Det ved det sidste Slag ved Curupayty dybt rystede Brasilien skal være beredt til at gaae ind paa de af Præsident Lopez stillede Fredsforslag.

Blandinger.

Svensk Marmor synes at ville blive en vigtig Udførselsartikel. Til den nye Opera i Paris har man saaledes foretrukket at anvende Kolmårdens Marmor fremfor Italiens og andre Landes. I London har dette Marmor ligeledes fundet Efterspørgsel, og en Bestilling er ingaaet derfra. Hvad der har henledet Udlandets Opmærksomhed paa den omtalte smukke Steenart, er den Prøve deraf, som paa Prof. Erdmanns Foranstaltning, tilligemed flere andre Bjergarter, blev udstillet paa Verdensudstillingen i London i 1862, hvor den blev belønnet med Priismedaillen. Marmor-Etablissementet ved Kolmården har saaledes de bedste Udsigter for sig, da dets Forraad af Marmor er saa at sige uudtømmeligt, og da det tillige har en ypperlig Havn ved Bråviken ganske nær ved Marmorbruddet.

Høi Levealder. Det russiske Blad „Kievlain" anfører følgende Exempler paa høi Levealder i Gouvernementet Podolien i Vest-Rusland: I Løbet af 5 Aar er der i dette Gouvernement død 354 meget gamle Personer (213 Mænd og 141 Qvinder), af hvilke 320 vare i en Alder af 95 til 100 Aar (195 Mænd og 125 Qvinder), 27 i en Alder af 100 til 105 Aar (16 Mænd og 11 Qvinder), 7 i en

Alder af 105 til 110 Aar (2 Mænd og 5 Qvinder). Mændenes Antal er større end Qvindernes, skjøndt disse i Almindelighed, naar man tager Hensyn til alle Aldersklasser, blive ældre end Mændene. Der anføres følgende Exempler paa Mænd i Podolien, som have opnaaet en overordentlig høi Alder: Gregorius Nossalewski blev 101 Aar gammel (1762—1863); han boede tilsidst i Proskurof og havde 30 Børn og Børnebørn. Han havde en meget stærk Helbred, var middelhøi af Væxt og var en munter Mand, der holdt meget af Selskab og af at leve godt. Indtil sine sidste Levedage var han en lidenskabelig Jagtelsker. — Johan Opalnine, en Bonde fra Landsbyen Klevani i Distriktet Bratzlaf, blev 113 Aar gammel. Han havde 11 Døttre og 2 Sønner, hvoraf den yngste lever endnu. Hele Familien er bleven bekjendt for sin store Legemsstyrke. — Akime Lagoscha, en Bonde fra Landsbyen Ratschek i Distriktet Bratzlaf, blev 102 Aar gammel. Han blev blind nogle Aar før sin Død. Lige til sin Død var han bekjendt for sin vidunderlig stærke Hukommelse og sin gode Forstand ligesaavel som for sin Driftighed og retskafne Charakteer. — Johan Tschernitzki blev 104 Aar gammel, var meget virksom og en udmærket Rytter. Han drak hverken Viin eller Brændeviin og røg heller ikke Tobak. Han døde ugift uden at efterlade sig Slægtninge. — Casimir N. lever endnu i Distriktet Yampol under Godset Russanowsky. Han er 118 Aar gammel og havde været gift i 90 Aar, da hans Kone i Aaret 1860 døde i en Alder af 108 Aar. Han har havt 5 Sønner, af hvilke den yngste døde 1861 70 Aar gammel. Han har 70 Børnebørn og Børnebørns Børn.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Vor forbigangne og tilkommende Tilværelse.

(Fra „Millennial Star".)

Der findes kun faa Mennesker, som have rigtige Begreber angaaende nogen anden Tilværelse end den nuværende. De befinde sig her, men de have kun en dunkel Forestilling om, hvorfra de kom, og hvorhen de skulle gaae efter Døden. I Sandhed, den større Deel af Christenhedens Millioner troer ikke den bibelske Lære med Hensyn til Menneskets Forudtilværelse, de betragte derimod den naturlige Fødsel som dets første Oprindelse, ikke alene i Henseende til Legemet, men ogsaa med Hensyn til Aanden. De ere beredvillige til at indrømme, at Elementerne, hvoraf Legemet er sammensat, havde en Forudtilværelse, men forkaste Ideen om en Forudtilværelse for Aandens Vedkommende baade i en organiseret og uorganiseret Tilstand. De antage, at ethvert Menneskes Aand er skabt af Intet paa eller henved den Tid, da Barnets Legeme organiseredes eller blev født til Verden. Det antages endvidere, at vi derpaa vaagnede fra Ikketilværelse til en Tilværelse, fra et Intet til Virkelighed, at Tanker og Følelser derpaa opvaagnede og antoge en bestemt Form, og at vi saaledes begyndte vor Løbebane som Fornuftvæsener. Denne uskriftmæssige, høist urimelige og ufornuftige Lære er udsprunget fra en fordærvet Theologi og uværdig til nøiere at tages i Betragtning af Nogen, som gjør Fordring paa sund Fornuft.

Det er besynderligt, at tænkende Mænd kunne overtale sig til at troe, at Menneskenes Aander, dannede af Intet, i et Gjennemsnitsantal af omtrent tyve i Minutet bringes ind i Tilværelsen. Hvor meget mere fornuftigt er det ikke at troe, at den Materie, hvoraf Aanden bestaaer, har havt en Forudtilværelse lige saavel som vore Legemers Bestanddele, — at begge ere evige, og at ikke en eneste Partikel af nogen af dem nogensinde er bleven til af Intet, — at Skabelse betegner Organisationen af de Elementer, som forhen existerede, og ikke disses Frembringelse af Intet? Hiint er en bibelsk Sandhed, dette blot en tom Gisning, en taabelig, ufornuftig og urimelig Paastand

af Mennesker, som troede paa en immateriel Gud, „uden Legeme og Dele," hvilket er det Samme som ingen Gud. Naar ville dog Menneskene sønderbryde Traditionens Lænker og komme til sund Sands! Naar ville de ophøre at troe paa saadanne Urimeligheder og tage deres Tilflugt til Guds Ord.

Menneskene ere ikke alene uvidende om deres Forudtilværelse, men have tillige et temmelig ufuldkomment Begreb om deres tilkommende Tilstand. Det er vel sandt, at den christne Verden troer paa en tilkommende Tilværelse, men man har søgt at gjøre en saadan Tilstand saa skyggeagtig, saa ulig Alt, hvad der hører til en virkelig Tilværelse, som det vel var muligt af forestille sig. Saadannes Himmel er en aandelig, immateriel Verden „udenfor Tid og Rum" og har Intet at gjøre med Tiden eller Rummet, har ingen Dele, er intet Hele og har Intet tilfælles med Materien. Deres tilkommende Tilværelse er saaledes immateriel, formløs, ulegemlig, og indtager ikke noget Rum, har Intet at gjøre med nogen Vedvaren, er blottet for alle de Egenskaber, som ere fælles for Materien, og er lig deres indbildte Gud uden „Dele og Lidenskaber." Saadan er deres egen Beskrivelse om deres indbildte Himmel, saadan deres Tro, som de offentlig bekjende, med Hensyn til deres tilkommende Tilværelse. Djævelen kunde ikke muligviis have opfundet Noget, der vilde have været mere gudsfornegtende end dette. De værste Former af de hedenske Afguder kan med Hensyn til Urimelighed ikke maale sig med Sekterernes Gud, og en hedensk Himmel er et Pallads i Sammenligning med de Christnes Himmel udenfor Tid og Rum; omendskjøndt de hedenske Begreber om en tilkommende Tilværelse vare falske, ere de dog sammenligningsviis bedre end Troen paa en immateriel Tilstand, hvilken med andre Ord ikke vil være Andet end en fuldkommen Tilintetgjørelse.

Det er i Sandhed en stor Trøst at vide, hvorfra vi kom, og at have en rigtig Kundskab om den Tilstand, vi gaae imøde. Denne interessante og høist vigtige Kundskab kan kun erholdes formedelst Aabenbaring. Gud har aabenbaret saa Meget i saa Henseende, at man høiligen burde fryde sig derover. Der gives imidlertid ikke noget Folk paa Jorden, som har saa stor Aarsag til at glæde sig som de Hellige; til dem har Gud talet og tydelig aabenbaret Meget baade med Hensyn til det Forbigangne og Tilkommende, og derfor vide de, hvad Slags Tilværelse de skulle tale om, hvilke Velsignelser de kunne haabe, og hvor de skulle modtage deres evige Arv.

En, som i Sandhed er en virkelig Hellig, skuer ikke fremad efter et immaterielt Opholdssted efter Døden, men han forventer en Himmel med Marker, Huse, Stæder, Plantevæxt, Floder og Dyr, — med Throner, Templer, Paladser, Konger, Fyrster, Præster og Engle, — med Føde, Klæder, musikalske Instrumenter osv., hvoraf Alt vil være materielt. De Helliges Himmel er en gjenløst, herliggjort, celestial og materiel Skabelse, beboet af virkelige Væsener baade af Mands- og Qvindekjøn, inddeelte i Familier og ibefattende alle Slægtskabs Forhold, saasom Mand og Hustru, Forældre og Børn, medens Sorg, Skrig, Smerte og Død ikke ville være kjendt mere, eller for at tale endnu mere bestemt, denne Jord vil, efterat den er bleven herliggjort, blive de Helliges evige Himmel. Om de forvente at leve som virkelige Væsener med Legemer, Dele og hellige Sindsbevægelser, — om de som saadanne forvente at kunne bevæge sig, at spise, drikke, samtale, bede, synge, spille paa musikalske Instrumenter, deeltage i uskyldige, selskabelige Fornøielser

og at besøge Nabostæder og Naboverdener, ere virkelige materielle Væsener og organiserede Elementer med alle deres naturlige Egenskaber det Eneste, de kunne forvente som deres Omgivelser. Om de troe paa Faderen, forvente de engang at møde en forherliget, udødelig, aandelig og virkelig Personlighed; om de troe paa Guds Søn, forvente de at møde et aandeligt Væsen med et materielt Legeme med Kjød og Been — ham nemlig, der er Faderens udtrykte Billede; om de nyde den Hellig-Aands Samfund, forvente de at faae ham at see som et herligt, aandeligt, personligt Væsen, et materielt Legeme af Aand; om de haabe at forenes med Menneskers og Engles Aander, forvente de at finde dem materielle.

Virkelighed er med uudslettelige Træk præget paa selve Himlenes Himmel og paa alle de evige Skabelser; den er den sande Betingelse for al Tilværelse, medens en immateriel Masse ikke kan existere hverken i Himmelen, paa Jorden eller i Helvede, og kan endog ikke engang tænkes eller begribes som noget Virkeligt. En saadan Tanke har alene kunnet opstaae i forvirrede Hjerner hos Mænd, der have ladet sig omtumle af en vild Phantasi.

Vi smile ad de Urimeligheder, der ere blevne optagne i den hedenske Gudelære, og beklage de stakkels svage Sjæle, der kunde lade sig bedrage af en saadan Overtro, og dog kan hele den christne Verden ikke fra den hedenske Mythologi opvise et eneste Exempel paa en saa aabenbar Urimelighed som de Christnes Tro paa en immateriel Gud i tre Personer og „uden Legeme, Dele og Lidenskaber." Hvorledes nu en af disse ulegemlige Personer kunde blive korsfæstet, er Noget, der hører til Sekterernes ubegribelige Hemmeligheder. Hvorledes en af disse Personer „uden Legeme og Dele" kunde døe og begraves, eller hvorledes han kunde opstaae af Graven og derpaa opfare til Himmelen, er et andet høist forbausende Mysterium i Sekterernes Theologi.

Saadanne ere de Urimeligheder, som næsten to hundrede Millioner menneskelige Væsener, der kalde sig Christne, troe paa. Da de have saadant væmmeligt Nonsens i deres Troesbekjendelse, kan man vanskelig overtale sig til at troe, at det er muligt, at de kunne være oprigtige. Skulle vi imidlertid dømme efter de Bestræbelser, som Mange gjøre sig for at forsvare disse Misfostre, er det indlysende, at Nogle af dem i den Grad have fordybet sig i dette Afguderi, at de virkelig troe paa ovenanførte Urimeligheder. Det er en Skam og Skjændsel for Mennesket at tænke, at nogen af vor Slægt skulde være sunken saa dybt ned under de hedenske Fabler, at han vilde gjøre sig saa yderst latterlig og i den Grad vise, at han er blottet for ethvert Glimt af almindelig sund Menneskeforstand.

Det har maattet være et Under for Nogle, at ikke Hedningerne have udsendt deres Missionærer iblandt Christenhedens Nationer for at omvende dem. Men det er indlysende, at det frygtelig væmmelige Maleri af Nutidens christne Troesbekjendelser vilde have afskrækket selv de ivrigste iblandt dem fra at forsøge paa et saa haabløst Foretagende. Der gives maaskee Ingen, som vilde have Mod og Sjælsstyrke nok til at binde an med et saa frygteligt Uhyre, medmindre de ligesom de Sidste-Dages Helliges Missionærer vare udrustede med guddommelig Myndighed fra Himmelen. Det kan imidlertid ikke ventes, at selv en Engel fra Lysets Egne skulde kunne opvække dem, der i saa lang Tid have været indhyllede i et saa tykt Mørke, og hvis Traditioner saa længe ere blevne nærede ved Tilbedelsen af et Væsen „uden Legeme og Dele."

Men lad imidlertid de Hellige med Taalmodighed bære over med denne sunkne Slægts Uvidenhed; lad dem være fulde af Medlidenhed mod de bedragne Masser; lad dem ved Fornuftgrunde og formedelst Guds Ord, Kjærlighed og Overbærenhed om muligt søge at bringe dem paa den rette Vei, eller i det Mindste, hvis de ikke formaae at løfte dem op af det dybe Dynd, i hvilket de ere nedsunkne, de dog trofast maatte opfylde deres Pligter mod dem som Hellige, paadet Følgerne af deres falske Religionssystemer maae komme paa deres egne og ikke paa Rigets Børns Hoveder. Lærer dem, at paa hiin store Dommens Dag ville de til deres Bedrøvelse komme til at erfare, at, medmindre de omvende sig, vil den evige Retfærdighed blive udøvet af en Gud, som har Sindsbevægelser, og hvis Vrede vil afspeile sig i hans Aasyn og brænde indtil det nederste Helvede over alle Uretfærdige og Ugudelige. Lærer dem, at han, som sidder paa Thronen, ikke er et ubegribeligt Intet „uden Legeme og Dele," men et herligt og virkeligt Væsen, en mægtig Herre, en viis Lovgiver og en stor Dommer. Lærer dem, at Tilstanden hiinsides Graven ikke er en immateriel, drømmende, skyggeagtig Tilværelse, men en haandgribelig, substantiel, materiel Virkelighed, en Himmel, som har Grundvolde, en Verden, der aldrig vil faae nogen Ende.

Halvaars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

begyndende i Store Saltsøstad den 6te Octbr. 1866.

Fra („Deseret News.")

Conferencen forsamledes i Bowery i Store Saltsøstad Løverdag Morgen den 6te October 1866. Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen var det øverste Præsidentskab, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa A. Lyman, Ezra T. Benson, Lorenzo Snow, Erastus Snow og George Q. Cannon.

Patriark: John Smith.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentskabet for Overpræsternes Qvorum: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Bispopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Peter Maugham, præsiderende Biskop i Cache County, Lorin Farr, Præsident — og C. W. West, præsiderende Biskop i Weber County.

Hurtigskrivere: George D. Watt og Edward L. Sloan — og et stort Antal andre Eldster og Biskopper fra forskjellige Steder i Territoriet.

Conferencen kaldtes til Orden af

Præsident Brigham Young. Derpaa sang Tabernaklets Chor: „Morgenen frembryder." Bøn af Ældste Orson Hyde. Sang af Tabernaklets Chor: „Gaaer ud, I Herlighedens Sendebud."

Præsident B. Young sagde, at hans Ønsker og Bønner vare, at Israels Ældste og alle de Hellige maatte stedse have saa meget af Guds Aand, at de aldrig vilde lade sig bedrage, og han spurgte, om det ikke vilde være godt for de Ældste, naar de talte, at bære Vidnesbyrd om Herrens Værk. Han bar Vidnesbyrd om dets Fremvæxt og de Helliges Fremadskriden i det evige Livs Grundsætninger, samt spurgte: Om der var Nogen, der ikke havde voxet i Troen og modtaget Aabenbaringer fra Gud, hvem der da havde hindret dem deri eller lært dem Noget, som forhindrede dem i at annamme nogensomhelst Velsignelse, de kunde ønske sig i Retfærdighed?

Præsident H. C. Kimball bar Vidnesbyrd om Oprettelsen af Guds Rige og anførte Jesu Ord: „Guds Rige er inden i Eder," og idet han paaviste, at de, der havde viist Lydighed mod Sandheden og have Herrens Aand samt Rigets Grundsætninger i deres Hjerter, ere Modtagerne af de Velsignelser, som indbefattes i de anførte Ord. Ligeledes bar han Vidnesbyrd om, at de Hellige som et Folk betragtet havde voxet i Retfærdighed, Tro og gode Gjerninger.

Præsident D. H. Wells talte om Herrens Forjættelse til sine Ældste og sagde, at dersom de vare villige til at gaae ud uden Pung og Taske for at prædike Evangeliet for Nationerne, skulde de faae Føde og Klæder og Alt, hvad de behøvede; Enhver, som havde gaaet ud i Tro, havde seet Opfyldelsen af denne Forjættelse. Han talte ligeledes om det Løfte, som de Ældste gjøre, at de, der ville adlyde Evangeliet, skulle faae et Vidnesbyrd om dets Sandhed — et Løfte, som ingen Bedrager kunde gjøre med den fjerneste Udsigt til at see det opfyldt. Ikke destomindre er dets Sandhed bleven beviist af Tusinder, som idag kunne bære Vidnesbyrd derom. Han opmuntrede de Hellige til Flid og Trofasthed i Opfyldelsen af deres Pligter, og henviste til de rige Velsignelser, vi nyde baade af Himmelen og Jorden, saa at vi nu have det Privilegium at have nok at gjøre med at tage Vare paa det Korn, som Jorden i dette Aar har frembaaret i saa stor Overflødighed — foruden enhver anden Velsignelse, vi nyde, timelig som aandelig. Han formanede de Hellige til at være flittige til at bede og ydmyge for Herren, paadet de kunde blive bevarede fra det Onde.

Sang af Choret, og Bøn af Ældste Geo. Q. Cannon.

Kl. 2. Eftermiddag.

Sang af Choret fra Ogden og Bøn af Ældste John Taylor. En Sang, der af Ældste H. W. Naisbett var forfattet for denne Leilighed, blev afsungen af Ældste George Teasdale, og Chorene udførte af Tabernaklets Sangere.

Ældste Orson Hyde talte paa samme belærende Maade til Forsamlingen og anførte Jesu Ord til Nephiterne: „Da skal Faderens Værk begynde iblandt Nationerne" osv., og paaviste ved oplysende Exempler, at Herren havde paabegyndt sin Gjerning for at fuldbyrde sine Hensigter iblandt Menneskene, og sagde, at de hurtigt modnes til Ødelæggelse, hvis de ikke ville annamme Sandheden, medens Guds Hellige gaae utallige Velsignelser imøde, saafremt de forblive trofaste. Han aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Prophet, og Præsident B. Young den Mand, som er bleven beskikket og antagen af Herren til

at bestyre hans Kirke efter Propheten Josephs Død.

Sang af Choret fra Logan.

Ældste John Taylor talte om Organisationen af Jesu Christi Kirke, og paaviste, at Nutidens christne Kirkesamfund vare ifølge Bibelen forkeerte baade med Hensyn til Lære og Organisation, uagtet man paastaaer, at de alle ere baserede paa denne Bog som en Aabenbaring fra Gud. Han hentydede til sit tidligere Studium af den Hellige Skrift, hvorved han blev overbeviist om, at Christi Kirke, saaledes som den var organiseret i Jesu og Apostlernes Dage, havde Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Gaver og Velsignelser, hvilke skulde vedblive, saalænge Gud anerkjendte den som sin. Disse Velsignelser kunde han ikke finde i Verdens Kirkesamfund, men siden den Tid han formedelst Guds Hjælp fandt dem, saaledes som de vare blevne bragte for Lyset ved Joseph Smith, havde han forkyndt det glædelige Budskab. Herren havde saavel for ham som for Tusinder andre bekræftet Sandheden af de Ord, som udtaltes af hans Tjenere. Han sagde, at Evangeliets Prædiken, Præstedømmets Myndighed og de kraftige Vidnesbyrd om Sandheden, som vare blevne aflagte iblandt Nationerne, havde samlet Alle, der vare komne sammen for at holde Guds Befalinger.

Idet han talte om Vidnesbyrd, sagde han: „Gud har talet, Himlene ere blevne aabnede, og hvem iblandt de Hellige veed det ikke? Han har talet fra Himmelen; han er vor Gud, vi ere hans Folk, og vi vide det, og ingen Magt kan standse hans Værks Fremadskriden."

Sang af Choret fra Ogden, og Bøn af Biskop P. H. Young.

Søndag den 7de, Kl. 10 Formiddag.

Det store Bowery var overfyldt af en deeltagende og opmærksom Forsamling, medens store Flokke vare nødte til at gaae bort, da de ikke kunde komme saa nær, at de kunde høre Taleren.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste Lorenzo Snow. Derpaa sang Choret fra Logan: „Sødt er dit Værk."

Ældste Wilford Woodruff stod frem og bar Vidnesbyrd om Sandheden paa en meget interessant Maade. Han fortalte, hvorledes Herren havde virket paa ham, medens han endnu var et ungt Menneske og inden han havde hørt Evangeliet, for derved at berede ham til at annamme det. Ligeledes fortalte han, hvorledes Gud havde virket paa Præsident Young og mange Andre af de Ældste netop i den samme Hensigt. Derhos talte han ogsaa om Modstanderens Bestræbelser for at ødelægge disse ædle Aander, som havde annammet Sandheden i Kirkens tidligere Dage, og om de onde Aander, hvilke til forskjellige Tider kom til dem i store Skarer i det samme Øiemed. Han sagde, at han saaledes var bleven anfalden i London, medens han var i Selskab med Ældste George A. Smith, men da viste tre Engle sig for ham og befriede ham fra de onde Aanders Magt og Nærværelse. Dette, sagde han, havde han aldrig fortalt offentligt før, men den Aand, der ledsagede dette Vidnesbyrd, var et tilstrækkeligt Beviis for den store Forsamling, som for første Gang hørte det, angaaende Sandheden deraf. I sine Bemærkninger fortalte han mange interessante Begivenheder som Beviser paa Herrens beskyttende Varetægt over sine Tjenere.

Ældste F. D. McAllister sang: „Jeg lever for dem, som mig elske."

Ældste Erastus Snow fremtraadte derpaa og sagde, at Evangeliet bragtes ham i Staten Vermont, medens han endnu

var en Dreng, og han talte om, hvorledes Guds Kraft hvilede over ham og beseglede Sandheden af det Vidnesbyrd paa hans Hjerte, som bragtes ham af Ældste Orson Pratt, der var den Første, som prædikede Evangeliet for ham. Fra den Tid af og indtil nu havde han været beskjæftiget med at prædike Sandheden for denne og andre Nationer, idet han opsøgte de Oprigtige af Hjertet. Han fortalte en Deel af sin egen Historie, forsaavidt den stod i Forbindelse med Kirkens, og talte om de Forfølgelser, han i Forening med sine Brødre havde udholdt for Evangeliets Skyld. Endvidere sagde han, at det var Gud og ikke Menneskets Magt, som altid havde opholdt hans Tjenere og ledet Alt til det Bedste for sit Værks Fremme. Idet han var Vidnesbyrd om Guds Værk, henpegede han til Evangeliets Virkninger paa dem, som annamme det, ligesom han hentydede til Fremkomsten af Mormons Bog, til Tydeligheden af de Lærdomme, som indeholdes deri og til de Velsignelser, de have annammet, hvilke have modtaget den som en Aabenbaring fra Gud.

Sang af Ogdens Chor, og Bøn af Ældste George D. Watt.

Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen var om muligt endnu større end om Formiddagen.

Sang af Tabernaklets Chor, Bøn af Ældste W. W. Phelps og Sang af Choret fra Ogden, Sakramentet administreredes af Biskop Hunter og assisterende Brødre.

Præsident B. Young talte om den Overeensstemmelse i Følelser, som hersker hos Alle, der annamme Evangeliet, og om deres Attraa efter at forkynde dets Sandheder for alle Menneskenes Børn. Menneskeslægten kan aldrig lære at kjende Gud paa nogen anden Maade end den, han selv har bestemt. Han talte om den Tid, da han først hørte Evangeliet, og om hvor nøie den Saliggjørelsens Plan, som forelagdes ham af ulærde Mænd, stemmede overeens med det nye Testamente. Ligeledes talte han om den store Overflødighed af Vidnesbyrd, som ledsage Guds Værk i vor Tid og selv i Kirkens tidligere Dage ledsagede samme. De Religionssystemer, som forkyndes iblandt Menneskene, lære dem ikke, hvorledes de skulle skride fremad i Guds Kundskab, ei heller have de Magt dertil. Evangeliet er den eneste sande Philosophi i Himmelen og paa Jorden, og naar det er blevet prædiket for alle Nationer som et Vidnesbyrd, da kommer Enden for de Ugudeliges Herredømme.

Han talte om de Helliges Nedsættelse i dette Land, de Vanskeligheder, de stødte paa, og hvilke de maatte bekjæmpe, — om den Venlighed, hvormed de Fremmede, der i Begyndelsen af Landets Bebyggelse droge igjennem samme, bleve behandlede, og om den fuldkomne Sikkerhed med Hensyn til Liv og Dyd og den Frihed for Overfald og Fornærmelser, som dengang udmærkede denne Stad og ethvert Settlement i Territoriet. Man søgte nu at indføre „Civilisationen" i dette Samfund og prøvede paa at faae ombannet samme, idet man bestræbte sig for at tilintetgjøre Fred, Dyd, Orden, Ædruelighed og Alt, hvad der er godt. Han spurgte de Tilstedeværende — baade Hellige og Ikke-Hellige, men som dog ere venligsindede mod dette Folk — om de vilde tillade Spille- og Drikkehuse og lignende Steder, som ledede til og fremavlede alskens Laster. (Den tilstedeværrnde store Forsamling gav ved opløftede Hænder tilkjende, at man ikke vilde tillade, at der existerede Spillehuse, Drikkekipper eller

berygtede Huse iblandt sig. Om Nogen havde Noget imod dette Votum, blev han opfordret til at vise det, men ikke en eneste Haand oploftedes). Præsidenten fortsatte derpaa og paaviste de Onder, som vare de uudeblivelige Følger af Spil, Drukkenskab og lignende Laster. Der er kun meget Faa af dem, der leve iblandt dette Folk, hvilke, om de end have andre Anskuelser end de Hellige, gjøre sig skyldige i disse Laster, opmuntre dem, eller søge at understøtte dem, som have Noget dermed at gjøre, hvorimod enhver god Borger vil, uanseet hans Troesbekjendelse, bidrage Sit til deres Undertrykkelse, paa det Samfundets Fred og god Orden maatte fremmes.

Han hentydede til Propheten Joseph Smiths Familie og til den Kjærlighed, som Kirkens Authoriteter og de Hellige stedse havde næret til samme, og han fortalte nogle Træk af Josephs Historie, hvilket noksom beviste, hvorlangt hans nærmeste Paarørende vare afvegne fra den rette Vei, og det Samme vilde blive Tilfældet med Enhver, der vilde efterfølge dem, saalænge de fremture paa deres nuværende Bane.

Derpaa sagde han, at han vilde fortsætte Conferencen, indtil han ansaae det for rigtigt at slutte den.

En Lovsang blev affungen af Tabernaklets Chor. Derefter talte Præsident Kimball i nogle Minuter og bekræftede Præsident Youngs Bemærkninger med Hensyn til Propheten Josephs Familie, hvorpaa han sluttede Forsamlingen med Bøn.

Aften Kl. 6½.

En Forsamling for Præstedømmet blev afholdt i Tabernaklet, som var ganske opfyldt. Taler bleve holdte af Biskop Hunter, Ældste John Taylor og George Q. Cannon, der belærte Brødrene angaaende flere Punkter vedkommende deres Pligter.

Mandag den 8de, Formiddag Kl. 10.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste Joseph F. Smith. Derpaa blev en Sang affungen af Choret fra Ogden.

Ældste George A. Smith talte til Forsamlingen og fortalte flere Træk fra de sidste Dage af Propheten Josephs Liv, og skildrede de Gjenvordigheder, han maatte gjennemgaae, hvilke bragtes over ham deels formedelst falske Brødre og deels formedelst andre Aarsager. Han talte om den Aabenbaring, Joseph fik angaaende Polygami, og om den sidste Samtale, han havde havt med Propheten angaaende dette Punkt, og hvori denne havde skildret den Salighed, Herlighed og Ophøielse, som derved vilde opnaaes. Ligeledes hentydede han til mange andre interessante Punkter og Begivenheder.

Derefter fremstod Præsident Young. Han fortalte flere Begivenheder og Kjendsgjerninger af Propheten Josephs Historie med Hensyn til den Myndighed, som var bleven anbetroet de tolv Apostler til at opbygge Riget, og sagde, at i denne Hensigt vare alle Nøglerne og Magten blevne overgivne til dem.

Ældste George A. Smith gjorde endnu nogle faa Bemærkninger, og stadfæstede Rigtigheden af det, Præsident B. Young havde sagt.

Sang af Choret fra Logan, og Bøn af Præsident D. H. Wells.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Conference-Forsamlingerne i Store Saltsøstad.

(Fra „Deseret News.“)

De Forsamlinger, som ere blevne afholdte i dette Aars Halvaars-Conference, have været særdeles talrigt besøgte, medens Guds Aand har været rigelig udgydt baade over Talere og Tilhørere. Ved nogle af disse Forsamlinger var „Bowery“ overfyldt med Mennesker længe før den bestemte Begyndelsestid, og enhver Tomme Jord, der var saa nær, at man derfra kunde høre, hvad der blev talt, var optagen, medens Hundreder Omkringstaaende ikke kunde komme saa nær, at de kunde høre Talerne.

Den Eenstemmighed, som gjorde sig gjældende i de store Forsamlinger, kan ikke nogetsteds finde sin Lige udenfor dette Territorium i nogetsomhelst Samfund, det være sig i religiøs eller politisk Henseende. Det er denne Enighed, som Sandhedens Fjender ikke kunne forstaae eller gjøre sig Rede for, og da de dømme efter deres egne onde Hensigter og Attraaer, frygte de for, at den kan blive anvendt til lignende Øiemed som dem, de selv vilde benytte den til, hvis den ogsaa kunde komme il at blive herskende iblandt Saadanne, som ere villige til at arbeide med og for dem i Udførelsen af deres vanhellige Planer. Dersom de imidlertid ikke, saaledes som de gjøre, lode sig forblinde formedelst deres Gjenstridighed og Ugudelighed, kunde det aldrig slaae feil, at de jo maatte see den praktiske Udvikling og Virkeliggjørelsen af den Enighed, som Frelseren erklærede skulde herske iblandt dem, der annammede og levede efter Evangeliet, idet han sagde: „Dersom I ikke ere Eet, ere I ikke Mine.“ En tiltagende Kundskab om Sandheden og den Hellig-Aands Virkninger paa deres Hjerter, som annamme den, kunne alene frembringe en saadan Enighed, og den Eenstemmighed, de forsamlede Tusinder af Sidste-Dages Hellige lægge for Dagen, er det herligste og kraftigste Vidnesbyrd, som nogensinde kan blive aflagt for Verden, om at de ere besjælede af denne Aand og at Evangeliets Sandheder iagttages og holdes af dem. Det er en Lektie, hvoraf de Vise og Tænkende iblandt Menneskeslægten kunne lære Meget. Det viser os, at Guds Værk voxer og skrider fremad, samt at den Dag, da Fred og Velvillighed skulle blive herskende paa Jorden, nærmer sig, og da „ethvert Menneske overalt skal finde en Broder og en Ven.“

Jesus sagde ved en vis Leilighed: „Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed.“

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 76.)

Jeg tilbragte endnu et Par Dage med at gjøre Forberedelser, og da havde Catherwood Nok at gjøre i mindst en Maaneds Tid. Da vi satte afsted for at besøge Ruinerne, troede vi ikke, at vi kunde have Noget at gjøre der mere end en to eller tre Dage, og jeg antog, at jeg ikke godt kunde forblive der længere. Jeg frygtede for, at der vilde opstaae en fortvivlet Kamp for at komme i Besiddelse af Regjeringsmagten, og da jeg var bange for, at jeg imellem Ruinerne skulde tabe min politiske Indflydelse, ansaae jeg det for rettest at deeltage i Valgkampen. Et Raad, i hvilket baade Catherwood og jeg vare tilstede, blev afholdt ved Foden af et Mindesmærke, og siden fortsatte vi det i Don Miguels Hytte. Sagen blev drøftet fra alle Sider. Ophidselsen i Landsbyen havde fuldkommen lagt sig, og man lod os ganske uforstyrrede. Catherwood havde Bruno og Francisco, Don Miguel, hans Hustru og Bartolo under sit Herredømme. Det var haardt at skilles ad, men vi enedes om, at jeg skulde begive mig til Guatimala, medens Catherwood skulde blive tilbage for at fuldende sine Tegninger. Han blev ogsaa tilbage, men efter at have gjennemgaaet mange Gjenvordigheder, nødtes han til at forlade Stedet paa Grund af Sygdom. Han vendte siden tilbage igjen og fuldførte sine Tegninger, og nu ville vi give nogle Omrids af det Hele.

I kort Afstand fra Templet og indenfor de terrassedannede Mure, der sandsynligviis engang havde staaet i Forbindelse med Hovedbygningen, træffer man paa „Afguderne," der paa en saa eiendommelig Maade udmærke Ruinerne i Copan. Uagtet de vare saa nær, kunde man dog paa Grund af Skovens Tæthed ikke see den ene fra den anden. For at forvisse os om deres indbyrdes Stilling, lode vi hugge en Aabning gjennem Skoven, hvorfra vi kunde bestemme Beliggenheden og den indbyrdes Afstand, og jeg anfører dem her i den Orden, de staae. Den Første støder man paa tilvenstre for Fodstien. Denne Statue er falden ned, og Ansigtet er ødelagt. Den er tolv Fod høi, og tre Fod og tre Tommer paa den ene Side og fire Fod paa den anden.

I en Afstand af 200 Fod staaer der en anden Statue, hvilken er elleve Fod og otte Tommer høi samt tre Fod og fire Tommer paa hver Side. Den vender mod Øst og staaer paa et Fodstykke, der er sex Fod i Fiirkant, medens det Hele hviler paa en rundagtig Grundvold af Steen, sexten Fod i Diameter. Foran den er der i en Afstand af otte Fod og ti Tommer et Alter, som tildeels er begravet. Det naaer tre Fod og tre Tommer over Jorden, er syv Fod i Fiirkant og staaer noget paaskraa over for „Afguden." Ziraterne paa den bestaae aft halv ophøiet Arbeide med dristige Tegninger, og den har holdt sig godt.

Der ere Indgraveringer baade paa For- og Bagsiden. At slutte fra den totale Mangel paa Skjæg og fra Klædedragten, synes det at have været en Qvindeskikkelse, medens Ansigtet viser nogle særegne Træk, der lader formode, at det skal være et Portræt.

Indgraveringerne paa Bagsiden ere ganske forskjellige fra dem paa Forsiden.

Hovedet er i Midten og omgivet af kunstigt sammenføiede Smykker. Ansigtet er beskadiget, men Omridsene ere smukt formede; ved Foden er der anbragt smaa Tavler med Hieroglypher. Ved Siden er der et Alter, som danner fire store Hoveder, hvilke ere underligt grupperede, saa at man ikke let kan finde Rede deri. Det kunde ikke blive anbragt paa sit rette Sted uden at skjule de nedre Dele af „Afguden." Da Catherwood aftegnede Forsiden, stod han altid mellem Alteret og denne Mindestøtte.

Lidt bagved dette Oldtidsminde træffer man paa et af de skjønneste Mindesmærker i Copan, og med Hensyn til Arbeidets Udførelse kan det sammenlignes med det smukkeste Billedhuggerarbeide i Ægypten. Det vilde tilvisse være umuligt selv med Nutidens bedste Redskaber at drive det til en større Fuldkommenhed i at udhugge Steen. Det staaer ved Foden af en Muur, der hæver sig trinviis, alene med Hovedet og en Deel af Brystet over Jorden. Det Øvrige er begravet, men er sandsynligviis ligesaa fuldkomment som den Deel, der er synlig. Da vi først opdagede denne Statue, var den begraven lige til Øinene. Idet vi bragtes til at studse ved Billedhuggerarbeidets Skjønhed og ved at betragte den sørgelige og beklagelsesværdige Stilling, hvori den befandt sig, begyndte vi at grave omkring den. Da Jorden var jævn lige indtil dette Mindesmærke, iværksatte vi Udgravningen ved at løsne Jorden med Macheterne og derpaa kaste den bort med Hænderne. Eftersom vi skrede fremad med vort Forehavende, dannede Jorden en Vold rundt omkring, hvilket vanskeliggjorde Arbeidet. Indianerne brugte deres Macheter saa skjødesløst, at vi vare bange for at lade dem arbeide tæt ved Stenen, hvorfor vi begyndte at krafle med Hænderne. Det var imidlertid umuligt at fortsætte dermed; Jorden var holdt sammen formedelst Rødder, som snoede sig om og fastholdt Monumentet. Det var nødvendigt, at Jorden skaffedes aldeles bort rundt omkring Stenen i en Afstand af ti Fod, men da vi ikke havde passende Redskaber dertil og desuden frygtede for, at Billedhuggerarbeidet skulde beskadiges, foretrak vi at lade det være, indtil vi enten selv engang i Fremtiden kunde udgrave den, eller det kunde blive gjort af Andre, som maatte komme til at besøge Stedet. Hvo disse end maatte være, troer jeg næsten, at jeg vilde misunde dem den Fornøielse at gjøre det.

I en Afstand af halvtredsindstyve Fod længere mod Syd er en Mængde nedfaldne Billeder ved et Alter, og i halvfemsindstyve Fods Afstand staaer der en Statue med Ansigtet mod Øst; den er tolv Fod høi og tre Fod i Fiirkant samt staaer paa et aflangt Fodstykke, der er syv Fod fortil og sex Fod og to Tommer paa Siderne. Foran den i otte Fod og tre Tommers Afstand er et Alter, fem Fod og otte Tommer langt, tre Fod og otte Tommer bredt samt fire Fod høit.

Ansigtet paa denne Statue viser tydelig, at den skal forestille en Mandsperson. Skjægget har et underligt Udseende og er sammenbundet med Knebelsbarterne og Haaret. Ørene ere store, men unaturlige; Udtrykket er majestætisk, Munden tildeels aaben, og Øiestenene synes ligesom at ville flyve ud af Øinehulen; Hensigten med Billedet synes at have været at indgyde Skræk. Fødderne ere prydede med Sandaler, sandsynligviis forfærdigede af Huder af et eller andet vildt Dyr efter Datidens Skik og Brug.

Bagsiden af en anden Mindestøtte stikker mærkeligt af mod det skrækkelige Billede paa Forsiden. Den har intet Sælsomt ved sig eller Noget, som kunde udledes fra Indianernes raae Begreber,

men er mærkværdig paa Grund af dens overordentlige Ynde og Skjønhed. Paa vore daglige Spadsereture standsede vi ofte for at see paa den, og jo mere vi betragtede den, jo skjønnere forekom den os. Andre syntes derimod bestemte til at indgyde Skræk, og med deres Altere foran sig bragte de os undertiden til at tænke paa et forblindet, bigot og overtroisk Folk, der maaskee bragte deres Afguder Menneskeoffre.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840. (Fortsat fra Side 78.)

Jeg haaber imidlertid at kunne flytte til Commerce og agter at komme ind i Menigheden til næste Foraar. Jeg troer, jeg vilde komme til at føle mig langt lykkeligere iblandt Eder. Jeg har Meget at meddele Eder, men jeg skulde helst ønske at gjøre det mundligt, og foreslaaer derfor, at vi mødes i Springfield første Mandag i December førstkommende, da jeg paa den Tid vil komme til at blive der i Forrrtningsanliggender vedkommende de Forenede Stater.

Hvis jeg flytter til Commerce, tænker jeg at drive min Forretning der, og i det Øiemed har jeg indlagt et Stykke fra „Louisville Journal," for at I skulle kunne danne Eder et Begreb om min Forretningsdygtighed.

Den første i denne Maaned blev jeg beskikket til Staten Illinois' General-Qvarteermester, hvilket Embede jeg tænker at beholde i nogle Aar.

Jeg haaber, I befinde Eder fuldkommen vel. I Hast. Skriv til mig strax.

Eders ærbødige
J. C. Bennet.

Til
dHrr. Smith og Rigdon.

Mandagen den 27de.

General-Qvarteermesterens
Contoir, Fairfield i Illinois,
d. 27. Juli 1840.

Til Deres Velærværdigheder Sidney Rigdon og Joseph Smith, jun.

Mine ærede Venner! For nogle Dage siden skrev jeg til Eder fra dette Sted, men min stærke Attraa efter at være hos Eder og Eders Folk tilskynder mig nu at skrive igjen, og jeg haaber, at det ikke vil blive anseet for Paatrængenhed af saadanne Venner som Eder, hvilke jeg altid har elsket saa høit.

Ved den sidste Sammenkomst, som de Forenede Staters Distrikts- og Kreds-Ret havde i Springfield i forrige Maaned, havde jeg den Ære at være Medlem af de Forenede Staters Storjury for Illinois' Distrikt, og jeg havde haabet at træffe Eder der, men blev skuffet. Jeg bivaanede en af Eders Folks Forsamlinger ligeoverfor Lowrys Hotel, men jeg gav mig ikke tilkjende, da der ikke var Nogen i Forsamlingen, som jeg havde personligt Bekjendskab med.

Jeg vil efter moden Overveielse give Eder det Raad, at I bør samle hele Eders Samfund paa eet Sted. Dersom Hancock County med Commerce som Hoved-

handelsplads bliver Stedet, saa er det godt; bestemmer det saaledes og lader os arbeide i Fællesskab. I kunne i ethvert Tilfælde stole paa mig. Jeg er hos Eder i Aanden, og vil, saasnart Omstændighederne tillade det, ogsaa personlig være hos Eder, og hvis det er Eders Ønske, skal jeg komme strax. Jeg attraaer ikke Rigdom; jeg ønsker at være lykkelig og er tilfulde overbeviist om, at jeg ifølge mine nuværende Anskuelser kan glæde mig mere iblandt Eders Folk end i nogetsomhelst andet Samfund. Jeg haaber, at den Tid snart skal komme da Eders Folk skal være mit Folk — og Eders Gud min Gud.

I vide, at jeg dengang I vare i Fare og under Forfølgelser i Missouri tilbød Eder al den Bistand, jeg kunde yde Eder, og hvis Striden ikke var bleven endt saa hurtigt, vilde jeg dengang være kommen til Eder; men takket være Gud, at han udfriede Eder fra en rasende, men feig Fjendes Hænder.

I det Tilfælde, at jeg kommer til at flytte til Commerce, tænker jeg ikke at fratræde mit Embede som Staten Illinois' General-Qvarteermester, medmindre I skulle raade mig dertil. Ligeledes tænker jeg at drive min Forretning, men paa samme Tid skal jeg bruge mine Talegaver til Bedste for Eders Folk og til Forsvar for den sande og hellige Tro. Mit Motto skal være: „Enighed, Frihed, Karakteerfasthed og Venlighed mod Andre."

Ville I være af den Godhed at give mig en omstændelig Beretning om Befolkningen i Commerce og Hancock County, om Landets og Jordbundens Beskaffenhed — samt angaaende Klimatet og Stedets Sundhed osv. Hvormange af Eders Folk boe der? Vær af den Godhed at skrive strax. „Louisville Tidende" medfølger; I ville behage at spørge efter den.

Med dyb Agtelse tillader jeg mig at undertegne mig

Eders ærbødige
John C. Bennet.

Ældste John Taylor afseilede fra Liverpool til Irland.

Nauvoo, den 28. Juli 1840.
Horace R. Hotchkiss.

Min kjære Herre! Jeg har rigtig modtaget Deres Skrivelse af forrige Maaned, hvori De opgiver Størrelsen af det Land, De vilde sælge. Som Svar herpaa maa jeg sige, at vi endnu ikke have undersøgt Landet, og derfor have vi heller ikke kunnet fatte nogen Bestemmelse desangaaende, men det er sandsynligt, at nogle af mine Venner ville tage derhen til Efteraaret, og enten vi skulle ansee det for Viisdom at nedsætte os der, eller vi skulde vælge et andet Sted, skal De blive underrettet derom saavelsom om de Foranstaltninger, vi maatte træffe.

Det gjør mig ondt at høre, at Deres Helbred er saa daarlig, men jeg haaber, at De fuldkommen vil have gjenvundet den, inden disse Linier naae Dem. Det skulde være mig særdeles kjært, hvis jeg kunde have nogen Udsigt til, at de to Vexler, som ere forfaldne til Udbetaling i næste Maaned, kunde blive udbetalte til Forfaldstid, eller om ikke før, saa dog til Efteraaret. Da vi have havt store Vanskeligheder at kjæmpe med (hvilke nødvendigviis ere forbudne med et nyt Settlement), ligesaa vel som med Fattigdom og megen Sygdom, ville vi sandsynligviis ikke blive istand til at betale første Termin, førend vi ere komne lidt paa Fode, og det glæder mig at kunne sige, at Udsigterne ere gode. Under disse Omstændigheder see vi os nødsagede til at bede Dem om Henstand, og jeg nærer ingen Tvivl om, at jo vor Begjæring vil blive opfyldt. Imidlertid skulle vi bestræbe os

for at betale enhver Fordring, og dersom vi ikke kunne gjøre det, ere uheldige Omstændigheder og ikke Mangel paa Villie Aarsagen dertil. Uagtet vort Folks forarmede Tilstand og de uheldige Omstændigheder, under hvilke vi have maattet arbeide, haaber jeg dog, at vi tilsidst ville overvinde dem og igjen komme til at nyde de Velsignelser, som flyde af Velstand, Fred og Overflodighed.

I et foregaaende Brev have vi underrettet Dem om, at vi have betalt Hr. William White de tusinde Dollars, som ere særskilt anførte i Deres Obligation. For nogle Dage siden besøgte han os her paa Stedet, og vi kom overeens om, at han skulde give os et Dokument paa ni og firsindstyve og et halvt Akres Land, imod at vi skulde give ham et Skadesløsbrev og betale ham Renter for de tusinde Dollars, som han skulde have af dem, i hvilket vi samtykkede. Jeg har derfor faaet Skjøde paa Landet og har betalt ham Renterne. Mine Grunde, hvorfor jeg har handlet saaledes, ere, at der ere Nogle, som ønske at kjøbe Lodder, forudsat de kunde faae gode Adkomstdokumenter paa samme, og deres Bevæggrunde til saaledes at kjøbe Land er den, at de derved tænke at kunne forskaffe sig Penge, idet de vilde komme i Besiddelse af Dokumenter; derfom vi blot kunde lade dem faae en Gjældsforskrivning, vilde de ikke anstrenge sig saa meget. Jeg troer, at dette vil være baade til Deres og vor Fordeel, og jeg haaber, at vi lidt efter lidt ville blive istand til at sælge nogle Lodder for kontante Penge.

Jeg haaber, at denne Overeenskomst med Hr. White vinder Deres Bifald, endskjøndt det er en Afvigelse fra Regelen for den almindelige Forretningsgang: vi handlede, som vi gjorde, paa Grund af den Fordeel, det vil være, og jeg haaber, den er gjensidig. Det Rentebeløb, der er betalt til Hr. White, udgjør efter Fradrag af de 61 Dollars og 50 Cents, som han skyldte Dem i Leie, fire og firsindstyve Dollars og fyrgetyve Cents. White fortalte os, at De var kommen overeens med ham om at betale ham saa megen Rente for Pengene, som den han kunde faae andre Steder. Som en Følge heraf gik vi ind paa at betale ti pCt. I det Haab, at den omhandlede Sag vinder Deres Bifald, forbliver jeg

Deres ærbødige og lydige Tjener

Joseph Smith, jun.

E. S. De vil erindre, at ifølge vor mundlige Aftale, skulde Renterne i det mindste ikke blive fordrede i de første fem Aar. Ikkedestomindre ville vi bestræbe os for at betale dem saa snart som muligt, og jeg haaber, at naar jeg atter faaer den Fornøielse at tale med Dem, De vil blive fuldkommen tilfreds med vor Handlemaade og vore Bestræbelser at opfylde alle vore Forpligtelser.

J. S. jun.

Fairfield i Wayne County i Illinois, d. 30. Juli 1840.

Ærede Venner! Det er med Vanskelighed jeg kan give Slip paa den Lykke, jeg kunde nyde ved strax at lade mig døbe til Eders elskede Folks sande Tro. Jeg har skrevet flere Breve til Eder og sendt Eder flere Aviser til Commerce, og jeg haaber, I have rigtig modtaget dem, da de indeholde nogle Artikler, som ere magtpaaliggende.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Qvægpesten i Storbritannien betragtes som fuldstændig standset. Antallet af Dyr, som ere døde fra 1ste Mai f. A. til 15de Novbr. d. A., beløber sig til 304,000.

Feniernes Sammensværgelse vedbliver at fremkalde alvorlige Bekymringer, og man frygter i desto høiere Grad for en Opstand paa Irland, jo mere det Rygte udbreder sig, at Stephens allerede befinder sig paa Øen. I Liverpool har man beslaglagt en fra Amerika ankommen Kiste, som indeholdt Vaaben, Munition og en Officeersuniform, der var rigt forziret med den irske Harpe. Paa forskjellige Steder i Irland vedblive Fængslingerne. Flere Krigsfartøier krydse omkring Øen.

Spanien. Gjæringen i Spanien tiltager; man har nylig opdaget en ny vidtforgrenet Militærsammensværgelse, og Fængslinger og Deportationer høre til Dagens Orden. Dronningens Omgivelser have gjort hende opmærksom paa den Fare, der truer Dynastiet og raadet hende til at give efter for Folkets Ønsker, men forgjæves.

Tyrkiet. Den græske Opstand paa Creta synes at blusse op igjen, og der berettes om flere Træfninger, i hvilke Cretenserne skulle have seiret.

Amerika. Der er nu ikke længer nogen Tvivl om, at det under Dynastiet Habsburg etablerede Keiserdømme Mexico har ophørt at existere. Keiserdømmet har altsaa endnu ikke bestaaet halvtredie Aar. Den 29de Mai 1864 betraadte Keiseren og Keiserinden Landet med store Forhaabninger, og nu forlader Monarken eensom sit Rige, medens hans Gemalinde er ramt af Sindsforvirring, — et alvorligt Exempel paa den menneskelige Lykkes Omskiftelser.

Den 18de October have Paraguiterne bombarderet Brasilianernes forskandsede Leir under Baron Porto Allegre. Bolivia har protesteret mod den mod Paraguay rettede Trippelalliance og sammendrager Tropper ved Grændsen af den argentinske Republik, truende med at rykke ind i denne.

Blandinger.

En egen Slags Plouge med tre Plougjern er i denne Tid bleven opfunden i Frankrig af en Mand ved Navn Jose de Casanova, der baade er en lærd Agronom, en dygtig Skribent og en duelig Billedhugger. Man mener, at denne Ploug vil gjøre en heel Revolution i Landvæsenet; den vil blive udstillet paa Verdensudstillingen i Paris næste Aar.

En ny Slags magnetisk Jern er nylig bleven opdaget. Som det synes, indeholdes der nemlig en høi Grad af Magnetisme i Jern- og Staalspaaner, især i de lange, spiralformige Spaaner, som man faaer ved at dreie Jern. Denne Magne-

tisme er vedvarende, og ifølge Greiss, der først har paaviist dette Phænomen, skal den af Dreieredskabet først berørte Ende altid vise imod Syd.

En stor Kanon. I de nordamerikanske Fristater har man i Kanonstøberiet „Fort Pitt“ for kort Tid siden støbt en til Marinen bestemt Kanon af 20 Tommers Gjennemsnit. Den veier 63,000 Kilogrammer og kan fra sit Svælg udsende Projectiler, som hvert især veie 492 Kilogrammer. Efterat den var støbt, hengik der 25 Dage inden den blev afkjølet. Dette Stykke Skyts, siger „Revue maritime et coloniale,“ er bestemt til Taarnet paa et Pantserskib „Puritan,“ som nylig er blevet bygget i Havnen ved New York.

Den oversøiske Dampskibsfarts Udvikling. Det var som bekjendt ikke førend i Aaret 1819, at den første Dampbaad „Savannah“ vovede sig til Farten over Oceanet; det udgik fra Amerika og brugte 26 Dage til Reisen. Efter denne Tid forløb der endnu 19 Aar, inden i 1838 „Serius“ aabnede den første og regelmæssige Forbindelse mellem England og Nordamerika; den første Reise fra London til New York medtog nu kun 17 Dage eller en Trediedeel mindre end i 1819. I indeværende Aar, det 47de efterat det første Dampskib passerede Atlanterhavet, og det 28de efter Etableringen af den regelmæssige Dampskibsfart mellem de to Hemisphærer, udføres der af 15 engelske og amerikanske, 1 tydsk og 1 fransk Dampskibsselskab ikke mindre end omtrent 1,100 Reiser over Atlanterhavet om Aaret, det vil sige 21 ugentlig eller 3 daglig, og Varigheden er for Tiden bragt ned til 12 a 14 Dage for en Reise fra Hamborg til New York.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

„Mormonismen," betragtet efter dens Virkninger.

(Fra „Millennial Star".)

Ligesom Træet kjendes paa dets Frugter, saaledes kjendes ogsaa enhver Grundsætning paa den Indflydelse, den udøver, og ethvert System paa dets Virkninger. „Mormonismen" er bleven forkyndt i Verden i de sidste sex og tredive Aar, og omendskjøndt der end ikke har været den forundt nogen gunstig Leilighed til at udvikle sig, har den dog ved sin iboende Livskraft tilkjæmpet sig Magt og tiltvunget sig Verdens Opmærksomhed, medens dens Virkninger ere tilstrækkelig bekjendte, til at man deraf kan slutte sig til de Aarsager, som have frembragt dem.

Vi ville først undersøge, hvilke Virkninger „Mormonismen" har frembragt hos dem, som have antaget den. En af de Forjættelser, der gives af dens Forkyndere, er, at Enhver, som adlyder dens Forskrifter skal komme til Kundskab om Sandheden. Dette er en Velsignelse, som Nutidens Christne desværre aldeles mangle. De troe, haabe og ønske, men komme ikke til nogen bestemt Kundskab med Hensyn til Gud og det Forhold, de staae i til ham. Men hvorsomhelst man træffer dem, der have annammet „Mormonismen," det være sig i England, Frankrig, Schweiz, Tydskland, Skandinavien, Afrika, Ostindien, Amerika eller paa Øerne i Havet, bevidne de alle, at de vide, at de have annammet Sandheden, at deres Synder ere blevne dem tilgivne, at de ere antagne af Gud og staae i Samfund med ham. Enhver Tvivl er flygtet fra dem, og Troen er bleven til en ufeilbarlig Kundskab.

En anden af „Mormonismens" Virkninger er, at den tilintetgjør al Frygt for Døden. Enhver af dens trofaste Tilhængere kan bevidne, at al Rædsel for Døden ganske har forladt dem. Den store Masse iblandt Menneskene plages derimod af en idelig Frygt for, at de engang skulle betræde hiint „ubekjendte Land, hvorfra endnu ingen Reisende er vendt tilbage." Selv for den Frommeste iblandt dem, som bekjende sig til noget af Christenhedens forskjellige Religionspartier, er der noget Skrækindgydende i Døden. Denne Frygt holder hele Verden i Trældom, men „Mor-

monismen" giver Mennesket en sikker Kundskab, befrier det fra enhver Tvivl og sætter Sjælen istand til at nyde „Guds Børns herlige Frihed."

„Mormonismen" skaber eller frembringer Tro i Menneskets Sjæl, og denne Tro viser sin Kraft i det praktiske Liv. Naar „Mormonerne" ere syge, sende de Bud efter nogle af Kirkens Ældste, der salve dem med Olie og lægge deres Hænder paa dem, da de troe paa Herrens Forjættelse, at „Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham." Man har Exempler i tusindviis paa, at Troen paa denne Maade har viist sin Kraft; Sygdomme ere flygtede for den, — den Blindes Öine ere blevne opladte, — den Stummes Tunge er bleven løst, den Døves Øren aabnede, — den Lamme har „løbet som en Hjort," og Livets Aande er formedelst den bleven fremkaldt, og Døden, Rædselens Konge, tvungen til at opgive sit Bytte og ganske trække sig tilbage. Mangfoldige Tusinder iblandt „Mormonerne" have paa Grund af Guds Forjættelser til dem trodset Farerne paa det troløse Hav, de vilde Sletter og i de høie Bjergegne. Kun Faa af dem vilde have forladt deres Forfædres Hjem, havde det ikke været for deres Tro. Mangfoldige af dem havde en medfødt Frygt for det salte Dyb, indtil „Mormonismen" formedelst Troen gav dem Kraft til at reise hvorsomhelst og til at gjøre Alt, hvad Gud befalede dem, idet de stolede paa hans Veiledning og Beskyttelse. Formedelst den Tro, som „Mormonismen" har inspireret dem med, ere Israels Ældste udgangne „uden Pung og Taske" til Jordens fire Hjørner for at prædike Livets og Saliggjørelsens Evangelium, og have skuet hen til Gud for at faae deres daglige Underholdning og for at blive dygtiggjorte til at lære fremmede Sprog og til at kunne sætte sig ind i andre Individers og Folkeslags Skikke og Sædvaner, idet de i deres Virken have udviist en Trofasthed og Udholdenhed, som Verdenshistorien ikke kan opvise Mage til. Hvis Troen paa Guds Forjættelser blev „regnet Abraham til Retfærdighed," saa vil ogsaa det Samme skee med de Hellige i denne Uddeling, da de ved deres Tro og Gjerninger have viist, at de i Sandhed ere „Abrahams Børn."

„Mormonismen" frembringer ogsaa en uskatteerlig Sindsro hos Enhver, som trofast udøver dens Forskrifter, medens Millioner iblandt den øvrige Deel af Menneskeslægten forgjæves søge efter denne dyrebare Skat. Denne Gave er en af dens ypperligste Virkninger. Befriet fra dens Syndebyrde, hævet over enhver Frygt og Tvivl til en fuldkommen selvbevidst Frihed, oplyst formedelst Sandhedens Aand og styrket ved en fast Overbeviisning om at være antagen hos Gud, føler Sjælen en blid og stille Ro, der lig en himmelsk Glorie omgiver den, og i dens inderste Dyb giver „den Guds Fred, som overgaaer al Forstand."

Det endelige Resultat af alle disse „Mormonismens" forenede Virkninger paa Sjælen er det, som hele Menneskeslægten saa inderlig længes efter, nemlig Lyksalighed. Den almindelige Higen og Tragten efter denne er Hovedbevæggrunden til enhver Bestræbelse og Anstrengelse. Vi driste os til at sige, at „Mormonerne" ere de lykkeligste Mennesker paa hele Jorden. Da de ere uden Frygt for Døden, og da de troe, at denne Tilværelse er af yderste Vigtighed, søge de at nyde Livet idag og frygte ikke for den Dag imorgen. Idet de formedelst „Mormonismen" forstaae, at Alt i Universet, som er egnet til at forskaffe Glæde, er af Gud bestemt for hans Skabninger, søge de paa en lovlig Maade at sætte sig i Besiddelse af saa Meget deraf, som de behøve, og benytte det uden

at misbruge det. De kunne glæde sig midt under de meest prøvende Omstændigheder. Medens de blive ilde omtalte, latterliggjorte, forfulgte, udskjældte og berøvede deres retfærdige Rettigheder, nyde de i et rigeligt Maal den Lyksalighed, som deres Fjender forgjæves søge at opnaae. Deres Aasyns Sorgløshed er saa mærkelig, at de skinhellige Hyklere med lange Ansigter, de „usle Syndere" af de forskjellige Sekter erklære med opløftede Oine, at „Mormonerne" „ikke have nogen Religion." Lyksalighed fylder deres Hjerter, Glæde staaer malet paa deres Ansigter, og deres hele Aasyn straaler af Fryd.

„Mormonismen" formaaer at forene alle dens Tilhængere paa en Maade, der er ganske forskjellig fra og langt overgaaer alle de frugtesløse Forsøg, som ere blevne gjorte i hvilketsomhelst andet Samfund i Verden. „Mormonernes" Enighed bliver lagt Mærke til og anerkjendt selv af deres bittreste Fjender, medens den Splid og Uenighed, som hersker i alle andre religiøse og politiske Samfund, paa samme Tid indrømmes og beklages. Der er en Aand i „Mormonismen," som leder dens Tilhængere til Enighed baade med Hensyn til deres Anskuelser, Tro og Handlemaade. Uanseet hvor forskjellige deres forrige Begreber kunne have været, og hvor afvigende deres Meninger, blive de dog, naar de annamme denne Lære, døbte til at være eet Legeme, ligesom de Alle „have een Herre, een Tro og een Daab og ere kaldte til eet Haab i deres Kald." De ere besjælede af det Ønske at samles fra de forskjellige Lande paa Jorden til eet Sted for der at arbeide i Forening i eet og samme Øiemed, nemlig for at opbygge Guds Rige. Den Magt, der flyder af denne Enighed, er saa stor, at alle de Forsøg, som dens Modstandere have gjort for at tilintetgjøre eller svække den, ere ganske mislykkede, og i Virkeligheden have de derved bidraget til at fremme just det Modsatte af hvad de havde tilsigtet, da deres Bestræbelser netop have bragt „Mormonerne" til at klynge sig nærmere sammen, og saaledes er deres Enighed bleven end mere befæstet. De ere fuldkommen enige i deres Grundsætninger og uadskillelige i deres Virken. Denne Enighed har allerede bragt de Tænkende iblandt Menneskene til at studse, og om ikke ret lang Tid vil den komme til at forbause og forurolige Verden. Der er ingen stridende Partier iblandt dem, hverken i religiøs eller politisk Henseende. Det er med fuld Frihed, de i deres religiøse Conferencer votere for de præsiderende Authoriteter, og med den samme Ret er det, de i deres borgerlige Forsamlinger vælge deres Commune- og Territorial-Embedsmænd samt deres Repræsentanter. „Mormonismen" bærer Spiren til den sande Enighed i dens Grundsætninger, og dens Tilhængere vise Kraften af samme ved deres Gjerninger.

„Mormonismen" baner Veien for den sande Civilisation. Lægger Mærke til den Sti, hvor den har færdedes, enten det saa har været, naar dens Sendebud af egen fri Villie have begivet sig ud iblandt Nationerne for at bane Veien for den iblandt Nationerne, eller naar den er bleven uddreven fra det menneskelige Samfund, hvorved dens Vei er bleven mærket med dens Tilhængeres Blod, — overalt, hvor den enten kun har standset en kort Tid, eller den har valgt et varigt Opholdssted, har man begyndt at udgive Tidsskrifter, oprettet Skoler og andre Dannelsesanstalter, og alle disse og lignende Foretagender trives og blomstre nu i Bjergenes Dale. Den er en Ven til al sand Kunst og Videnskabelighed, og strider kun mod det, som fordærver og nedværdiger Menneskene.

„Mormonismen" har taget mange Tusinde fattige, men retskafne Mennesker, som i den yderste Nød have henslæbet deres næsten aldeles værdløse Tilværelse i Armod og Trældom, og sat dem i en fri og uafhængig Stilling, i hvilken de kunne nyde Livets Beqvemmeligheder — med et bestemt Maal for Øie til at anspore dem til et dydigt Liv og en fornuftig Virken. Den har omplantet dem fra den gamle Verdens overbefolkede, daarligt regjerede og lastefulde Lande til den nye Verdens jomfruelige Jordbund, rene Atmosphære og frie Institutioner, og det til en ny Deel af samme, hvor der er Plads nok til at bevæge sig, og hvor den Fordærvelse, som hører til Nutidens Civilisation, ikke finder Noget, hvorved den kan blomstre. Den har givet dem en Arv paa Jorden, en Plet, som de kunne kalde deres egen, og hvilken de kunne testamentere deres Børn, ligesom den har givet dem Ret til at have en Stemme med i Alt, hvad der angaaer deres Fremadskriden og Velvære. Den vil fremdeles fortsætte det paabegyndte Befrielsesværk, og bringe Fryd og Glæde iblandt de nedtraadte Millioner.

„Mormonismen" har løst den store Opgave: „De herskende Onder i Samfundslivet," og viist Verden, hvorledes et Samfund kan bestaae og trives i det nittende Aarhundrede uden Qvindens afskyelige Prostitution. Den har praktisk besvaret det vanskelige Spørgsmaal om, hvorledes der skal sørges for Qvinden, og viist Verden, hvorledes enhver af Evas Døttre skulle kunne faae Leilighed til at opfylde Maalet for hendes Skabelse og blive en agtværdig Hustru og lykkelig Moder, istedetfor at føre et kummerfuldt Liv i den eenlige Stand, i hvilken hun ofte enten maa slide og slæbe for et mindre end tarveligt Udkomme, eller ogsaa, hvad der er endnu værre, hengive sig til Redskab for Udskuddet iblandt Mandfolkene for at tilfredsstille disses værre end dyriske Lyster.

„Mormonismen" er bleven plantet paa et Sted, som var opgivet af hele den civiliserede Verden for at tjene til et Opholdssted for Barbarismen, og har i den korte Tid, den har været der, i en forbausende Grad udviklet de Rigdomskilder, som findes i disse udstrakte Egne, der forhen betragtedes som en gold og værdløs Ørken. Man kan see dens Virkninger i de frugtbare Marker, de indbydende Frugthaver, de smagfulde Boliger, de smukke Forraadshuse, de pragtfulde offentlige Bygninger, Tabernakler og Skolehuse, — i de behageligee skyggefulde Træer, de duftende Blomster og de forfriskende Vandkilder, ligesom man kan høre dem i Maskinens Larmen, Haandværkerens Banken, i Lovsange og Lyden af musikalske Instrumenter, og det i over hundrede Byer og Stæder, hvor der for nitten Aar siden ikke fandtes en eneste menneskelig Bolig, med Undtagelse af nogle usle Hytter, der beboedes af de omflakkende Indianere, og lige saa lidt fik man der Andet at høre, som antydede, at menneskelige Væsener fandtes der, end de røde Mænds skrækkelige Hyl, hvilke løde gjennem Luften og frembragte et ærefrygtvækkende Ekko imellem Bjergene. Man kan endvidere see dens Virkninger i den Orden, Fred, Enighed, Ædruelighed, Dyd, Oplysning, Tro og Sjælsstyrke, som lægges for Dagen af dens Tilhængere, der ere de meest lovlydige, gudfrygtige, sandhedskjærlige og praktiske Mennesker paa hele Jorden.

Ere ikke de Frugter, som dette Træ, „Mormonismen," har baaret i det korte Tidsrum af sex og tredive Aar, som ere henrullede, siden Sæden først nedlagdes i i Jorden, gode og sunde, og ere de ikke

tilstede i et rigeligt Maal? Og endvidere, skal ikke ethvert Træ kjendes paa dets Frugter?

„Mormonismen" er en Kjerne, som er bleven plantet ved Herrens egen Haand, vandet med Helliges og Propheters Blod, og den trives fortræffeligt. Den slaaer daglig dybere og dybere Rødder, og dens frodige Grene skyde kraftigen frem. Alle Helvedes heftige Stød kunne ikke bringe den til at visne, og ligesaa lidt kan en Verden, der fnyser af Raseri, standse dens Fremadskriden, men medens ethvert Træ, som ikke Faderen har plantet, „skal med Rod oprykkes," skal denne Plante eller Guds Rige udbrede sig over hele Jorden, udstrække sine kraftige Skud og afgive en herlig Frugt, indtil alle Jordens Beboere skulle finde Ly under dets Skygge og „Himmelens Fugle bygge Rede i dets Grene."

Halvaars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

begyndende i Store Saltsøstad den 6te Octbr. 1866.

Fra („Deseret News.")

(Fortsat fra Side 88.)

Mandag den 8de, Eftermiddag Kl. 2.

Sang af Choret fra Ogden, og Bøn af Biskop Evans. Sang af Tabernaklets Chor.

Ældste Edward L. Sloan foreslog Kirkens Authoriteter i følgende Orden til at opholdes i de Helliges Bønner, og alle disse Forslag bleve vedtagne ved et eenstemmigt Votum, nemlig:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og Joseph W. Young hans Raadgivere.

William Eddington, John L. Blythe, John T. Caine, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, John Squires, William H. Folsom, Emanuel M. Murphy, Thomas E. Jeremy, Geo. W. Thatcher, Joseph F. Smith og Peter Nebecker som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyves Qvorumer.

Edward Hunter, præsiderende Bistop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qhorum, William Carmichael og Robert Rice hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Qvorum, og Henry J. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Qvorum, og Warren Hardie hans Raadgiver.

Brigham Young som Overbestyrer for de timelige Anliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider, og John Sharp hans Medhjælper.

William H. Folsom, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer for det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling. Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Præsident Joseph Young talte paa en faderlig Maade om Nødvendigheden af at leve efter Evangeliet og af at have Guds Aand hos os, saa at vi kunne være beredte til at møde kommende Begivenheder. Han hentydede til det Arbeide, som var blevet udført af dem, der i Begyndelsen nedsatte sig i Territoriet, og til den Kjendsgjerning, at alle de Kornvarer, Frugter og andre Produkter, som Jorden her frembringer, ere Virkninger af „Mormonernes" Arbeidsomhed, og spurgte, hvorfor Nogen skulde ønske at nedhugge Frugttræerne, ødelægge vore Stæder og udrydde det Folk, ved hvis Arbeide han erholder sit Brød. Han talte om sit første Besøg hos Propheten Joseph, bar Vidnesbyrd om Sandheden og velsignede Alle, som ønskede at gjøre Ret, ligesom han indskjærpede Godgjørenhed og Venlighed mod alle Mennesker samt indstændigen raadede de Ældste og i Særdeleshed de Halvfjerds til at være maadeholdne i alle Ting og navnlig ædruelige.

En Sang blev afsungen af Ældste Charles C. Goodman.

Ældste Levi W. Hancock bar Vidnesbyrd om Guds Værk og talte om den uindskrænkede Tillid, han havde til Kirkens Authoriteter.

Sang af Choret fra Ogden. Derefter bleve forskjellige Sange afsungne af Ældste John D. F. McAllister, Henry C. Towler og Samuel L. Adams. Tabernaklets Chor sluttede med en Lovsang.

Præsident John Young bar Vidnesbyrd om sin Tro paa Guds Værk og sagde, at hvis Nogen ønskede at vide, hvo der vare udrustede af Herren med Magt og Myndighed til at opbygge hans Rige, da var det dem, som vare efterstræbte af Modstanderens Redskaber og hadede med den yderste Forbittrelse for Sandhedens Skyld. Dette havde, saalænge de levede, været Tilfældet med Joseph og Hyrum tilligemed Andre af Præstedømmet, der nu ere gangne bag Sløret, og det har ogsaa været Tilfældet med Brødrene Brigham, Heber og Daniel samt med enhver af dem, som hele Tiden har staaet dem nærmest, og med enhver af Guds Hellige. Han sagde, at Guds Værk vilde vedvare evindelig og bestandig skride fremad, og tilsidst velsignede han de Hellige i Jesu Navn og i Kraft af sin patriarchalske Myndighed samt sluttede Forsamlingen. Conferencen adjourneredes indtil den 6te April 1867, Kl. 11 Formiddag.

Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.")

De gamle Stene, som for ikke længe siden ere fundne i Amerika, begynde at vække en særdeles Opsigt iblandt Oldtidsgrandskerne. Den gamle amerikanske Historie synes ligesom at blive fremdraget af Gravens Arkiver, og de Lærde begynde at spørge; „Hvilket var det Folk, som har dannet de gamle Jordhøie i den nye Verden, og i det gamle hebraiske Sprog skrevet Uddrag og Læresætninger fra den hellige Skrift?" Nephiternes Historie, der er oversat fra Guldpladerne og udgiven i Trykken for henimod syv og tredive Aar siden, svarer, at det var Israeliter, ikke de ti Stammer, men Efterkommere af Joseph og Juda. Nephiterne nedstammede hovedsagentlig fra Josephs Søn Manasse. Propheten Nephi og hans lille Selskab droge ud af Jerusalem elleve Aar før det babyloniske Fangenskab eller sex hundrede Aar før Christi Fødsel. De seilede ud fra det sydlige Arabien, over det indiske og det stille Hav, og landede paa Amerikas Vestkyst, ikke langt fra det Sted, hvor Staden Valparaiso i Chili nu ligger. I det første Aar af Fangenskabet førte Herren et andet lidet Selskab under Anførsel af Mulek, en af Zedekiæ Sønner, ud af Jerusalem. Mulek nedstammede følgelig fra Judæ gjennem Kong Davids Slægtlinie. Sidstnævnte Selskab landede i Nordamerika i nogen Afstand fra Jordtungen Darien og emigrerede kort efter til de nordlige Dele af Sydamerika, hvor det forblev, indtil Nephiterne opdagede og forenede sig med samme. Denne Forening fandt Sted omtrent fire hundrede Aar efterat Landet først var koloniseret fra Jerusalem. I dette lange Tidsrum havde Mulekiterne udartet meget, og da de ikke havde bragt Afskrifter af de hellige Optegnelser med sig fra Asien, var deres Sprog blevet saa fordærvet, at de to Nationer ikke kunde forstaae hinanden, men ved det stadige Samqvem med Nephis Folk bleve de atter bragte tilbage paa den rette Vei og tilbørligen oplærte i deres Forfædres Sprog og Religion.

Men naar udsendte Nephiterne deres Kolonier til Nordamerika? Den Nephitiske Historie siger: „Og det skete i det syv og tredivte Aar af Dommernes Regjering, (hvilket var det 546de Aar fra den Tid, Nephi forlod Jerusalem, og det fire og halvtredsindstyvende Aar før Christi Fødsel) at et stort Selskab, hvis Antal var fem tusinde og fire hundrede Mænd med deres Hustruer og Børn vandrede ud af Zarahemlas Land, (den nordlige Deel af Sydamerika) til det Land, som var mod Norden.

„Og det begav sig, at Hagoth, som var en meget kunstfærdig Mand, gik hen og byggede sig et meget stort Skib paa Grændsen af Overflødighedens Land ved Ødelæggelsens Land, og lod det løbe ud i det vestlige Hav ved den smalle Landstrimmel, som fører til det nordlige Land. Og see, der vare mange af Nephiterne, der gik ombord deri, og afseilede med mange Fødemidler samt mange Qvinder og Børn, og de styrede mod Norden. Og saaledes endte det syv og tredivte Aar. Og i det otte og tredivte Aar byggede denne Mand flere Skibe. Og det første Skib kom ogsaa tilbage, og mange flere Mennesker gik ombord deri, og de toge ligeledes mange Fødemidler med og seilede ud igjen imod det Land mod Norden. Og det skete, at man aldrig mere hørte Noget til dem. Og vi antage, at

de ere druknede i Havets Dyb. Og det skete, at ogsaa et andet Skib seilede bort, men hvorhen det gik, vide vi ikke. Og det skete, at mange Mennesker droge bort til det Land mod Norden i dette Aar. Og saalunde endte det otte og tredivte Aar. Og det skete i det ni og tredivte Aar af Dommernes Regjering, at Shiblon ogsaa døde, og Corianton var i et Skib dragen bort til det Land mod Norden for at bringe Fødemidler over til det Folk, som var draget bort til det Land. Derfor blev det nødvendigt for Shiblon at overgive de hellige Ting før sin Død til Helamans Søn, som blev kaldet Helaman efter sin Faders Navn. Nu see, alle de Indgraveringer, der vare i Helamans Besiddelse, bleve skrevne og sendte ud iblandt Menneskenes Børn overalt i det ganske Land." (Mormons Bog, Side 393.)

„Men det skete, at i det sex og fyrgetyvende Aar var der megen Strid og Tvedragt, under hvilken en Mængde droge ud af Zarahemlas Land og begav sig hen til det nordlige Land for at beboe det, og de vandrede meget langt bort, indtil de kom til store Vandsøer og mange Floder, og de udspredte sig over alle Dele af Landet, nemlig i de Dele, der ei vare blevne ødelagte, men uden Skov paa Grund af de mange Indbyggere, som forhen havde besiddet Landet. Men ingen Deel af Landel var øde, uden det var for Skov eller deslige, men paa Grund af det Folks store Ødelæggelse, som tilforn havde beboet Landet, blev det kaldet øde. Og der var ikkun lidet Skov i Landet; ikke destomindre bleve de Mennesker, som toge derhen, meget duelige til at forarbeide Cement, hvorfor de byggede Huse af Cement, i hvilke de boede. Og det skete, at de formerede sig, og udspredte sig, og udvandrede fra det sydlige Land til det nordlige Land, og udspredte sig saa meget, at de begyndte at bedække hele Jorden fra Havet mod Syden til Havet mod Norden, og fra Havet mod Vesten til Havet mod Østen. Og Folket, som boede i det nordlige Land, boede i Telte og i Huse af Cement; og de lode alle Slags Træer, der fremspirede af Jorden, voxe op, for at de med Tiden kunde faae Tømmer til at bygge Huse af, ja deres Stæder, og deres Templer, og deres Synagoger, og deres Helligdomme, og alle Slags Bygninger. Og eftersom Tømmeret var meget vanskeligt at faae i det nordlige Land, skete det, at de forsendte meget med Skibe, og saaledes hjalp de Folket i det nordlige Land, at de kunde bygge mange Stæder baade af Træ og af Cement. Og det skete, at der vare mange af Ammons Folk, som vare Lamaniter af Fødsel, hvilke ogsaa droge hen til dette Land.

„Og der ere mange Optegnelser skrevne om dette Folks Foretagender af Mange af dette Folk, hvilke omhandlede dem nøiagtigt og meget vidtløftigt; men see, en Hundrededeel af dette Folks Foretagender, ja Beretningen om Lamaniterne og om Nephiterne, og deres Krige, og deres Tvistigheder, og deres Splid, og deres Prædiken, og deres Propheter og deres Skibsfart, og deres Skibsbygning, og Bygningen af deres Templer og Synagoger, og deres Helligdomme, og deres Retfærdighed, og deres Ugudelighed, og deres Mord, og deres Røverier, og deres Plyndringer, og allehaande Vederstyggeligheder og Horeri kunne ei indeholdes i dette Værk; men see, der ere mange Bøger og mange Optegnelser af alle Slags, og de ere fornemmelig skrevne af Nephiterne, og de ere blevne overleverede fra den Ene til den Anden af Nephiterne." (Side 399.)

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Vi hilse Oprindelsen af et nyt Aar og ønske vore Velyndere og Læsere, at samme maa vorde dem til Velsignelse. Ethvert Aar bringer os nærmere til de store Verdensbegivenheder, der ville gaae forud for Indførelsen af Messiæ retfærdige Regjering eller det saakaldte Millennium. Mange Tusinder have allerede annammet Troen paa det store Sidste-Dages Værk og modtaget et Vidnesbyrd for dem selv, at Tidernes Fyldes store Huusholdning er bleven oprettet formedelst Propheten Joseph Smith, hvem Herren overdrog Nøglerne til samme; og omendskjøndt Majoriteten af Menneskeslægten endnu ikke kan forstaae og fatte denne Kjendsgjerning, er den dog indlysende for Enhver, som med ydmygt Sind har ransaget de hellige Skrifters Indhold, saavelsom de Vidnesbyrd, der ere aflagte af de fra Zion udsendte Ældste. Disse, endskjøndt de ere miskjendte, hadede og bespottede af Mange, udføre med Troskab det Hverv, der er dem paalagt, vidende med Vished, at de ere Herrens Sendebud til at advare og berede Menneskene for Menneskens Søns Komme. Ved deres ufortrødne Arbeide forkyndes Rigets Evangelium, Guds Børn indsamles, Zion opbygges og et Folk beredes til at modtage Herren, naar han kommer i sin Herlighed. Nationerne, indbyrdes uenige, svække sig selv; Kjærligheden til Næsten aftager; Had, Tvedragt og Lyst til Kamp og Blodsudgydelse tiltager; den Mægtigere undertrykker den Svagere, og Regenter, som have de største Armeer og de bedste Krigsvaaben at raade over, troe, at de kunne styre Verdens Skjæbne og gjøre hvad de finde for godt. Men de glemme, at Herren, den Almægtige, raader over alle Ting, og at han vil styre Begivenhedernes Gang saaledes, at hans Værk vil fuldbyrdes. Klart har han forudsagt, at hans Rige skulde opreises i de sidste Dage og underlægge sig alle andre Riger, at Synd og Ugudelighed skulde tilsidst vorde afskaffet og de Onde og Gjenstridige udryddes af Jorden, paadet at Sandhed og Retfærdighed maatte seire, og Menneskene gjenindsættes i Nydelsen af de Rettigheder, der tilkomme dem som skabte i hans Billede. Denne for de Vantroe ufattelige Gjerning er paabegyndt og skrider fremad, trods al Modstand og Modsigelse, ikke formedelst jordiske Vaaben men ved Forkyndelsen af den aabenbarede Sandhed, der vinder Indgang hos de Oprigtige. De menneskelige Systemers Uholdbarhed sees af dem, som annamme Sandhedens Aand, og med Glæde arbeide for Opfyldelsen af Herrens Hensigter paa Jorden. For dem er ingen Møie for stor, ingen Byrde for svær; med Villighed gjøre de de Opoffrelser, der kræves af dem, idet de vide, at dersom de ere trofaste, vil Herren belønne dem efter Fortjeneste. Med opmærksomt Øie følge de Tidens Tegn, lytte til Raad og Veiledning, finde Behag i det Gode, vogte sig for det Onde og afvente med Taalmodighed den Tid, da det skal vorde dem forundt at hjemsamles med Guds Børn for at blive oplærte i Alt, hvad der hører Guds Rige til. Tilskyndede af Herrens Aand og af Kjærlighed til deres Medmennesker meddele de til Enhver, som vil lytte til dem, de frelsende og saliggjørende Principer, de selv have annammet, og paa denne Maade spredes Sandheden af Guds Søns Evangelium og vil vedblive at spredes indtil Jordens yderste Ender. En sex og tredive-aarig

Erfaring har viist os, at Intet har formaaet at standse Guds Værks Fremgang. Det levende Guds Ord er som et skarpt, tveægget Sværd, der gjennemtrænger Alt, og Nation efter Nation vil faae Vidnesbyrdet at høre, at de ingen Undskyldning skulde have paa en kommende Dag, da Herren skal gaae irette med dem, fordi de forkastede Herrens Tjenere og deres Vidnesbyrd. Alvorlig og vigtig er den nærværende Tid, Herrens Røst høres ved hans Propheter og Apostler, der nu staae paa Jorden, iførte, som i gamle Dage, med Magten til at binde og løse, til at indlemme Menneskene i Pagt med Gud, til at velsigne de Troende og veilede dem paa Sandhedens og Livets Sti. Lytter I, Jordens Skarer, til Jehovahs egen Røst, lader Eder overbevise og omvende, medens det er Tid, at I kunne undflye den tilkommende Vrede; thi saa vist som Herren lever, vil hans Ord, talt ved hans Propheters Mund, opfyldes bogstaveligen. Og I Sidste-Dages Hellige, tjener Herren af Eders ganske Hjerte, værer trofaste i alle Ting og opfylder Eders Pagter i det nye Aar, at Herrens Velsignelse maa ledsage alle Eders lovlige Foretagender.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 92.)

Denne Mindestøtte gjorde altid et behageligt Indtryk paa os, og der var Noget ved den, som i Særdeleshed interesserede os, nemlig Inskriptionerne, der maaskee indeholdt det Folks Historie, som havde opreist den, hvorved vi muligviis engang kunde komme til Kundskab om en hedengangen Slægt, og derved den Hemmelighedsfuldhed, der hviler over Staden, kunde blive afsløret.

I en Afstand af 142 Fod mod Sydost er en anden Mindestøtte. Den staaer ved Foden af en Muur, som trinviis hæver sig i en Høide af tredive til fyrgetyve Fod. Den har imidlertid oprindelig været meget høiere, men det Øvrige er faldet ned. Forsiden af denne Mindestøtte vender mod Nord; Høiden er elleve Fod og ni Tommer, Breden paa Siderne tre Fod, og Fodstykket er syv Fod i Fiirkant. Foran den i en Afstand af tolv Fod er der et kolossalt Alter. Det er et godt Stykke Arbeide og har engang været rødmalet, men nu er der imidlertid neppe Spor tilbage af Farven, og næsten hele Overfladen er ødelagt af Tidens Tand.

Bagsiden af dette Mindesmærke bestaaer af Tabletter, og paa enhver af disse er der to Figurer, som ere underligt grupperede, slet dannede og nogle af dem have hæslige Hoveder, medens dog andre have et naturligt Udseende. Smykkerne, Diademerne og Klædedragterne ere interessante, men hvad disse Væseners Arbeide eller Lidelse skal være, er umuligt at finde ud. Denne Statue havde lidt saa meget af Tidens og Luftens Paavirkning, at det ikke altid var let at finde Rede i disse Figurer, og det saa meget mere, som Lyset, der trængte sig frem mellem Grenene paa Træerne, kun sparsomt kastede dets Straaler paa dem.

Den Steenart, som alle disse Statuer og Altere bestaae af, er blød Sandsteen fra de forhen omtalte Brud. Ved disse saae vi mange Steenblokke, som der tildeels var Flintesteen i her og der, hvorfor de vare blevne kasserede af Arbeiderne, efterat de vare blevne udbrudte. Paa Bagsiden af dette Monument havde der været to saadanne Flintestykker. Mellem den anden og tredie Tablet var Flinten bleven udhuggen, hvorved Billedhuggerarbeidet har faaet et stygt Udseende, men den anden, der er i den næst nederste Række, er forbleven uberørt. Heraf kan man drage den Slutning, at Billedhuggeren ingen Redskaber har havt, med hvilke han kunde bearbeide en saa haard Steenart, og følgelig maatte Jern være ubekjendt. Vi havde rimeligviis vore Undersøgelser og Efterforskninger i Særdeleshed henvendte paa dette Punkt, men vi fandt ikke et eneste Stykke, hverken af Jern eller noget andet Metal, ligesaa lidt som vi hørte, at Andre, som havde været der, nogensinde havde fundet noget Saadant. Don Miguel havde en Samling af Flintestene, dannede som Pilehoveder, hvilke han troede (og Don Miguel var ingen Taabe) havde været benyttede som Redskaber. De vare haarde nok til at hugge Steen med. De, der vare vante til at arbeide med et saadant Værktøi, kunde maaskee alene dermed have udhugget alle disse Figurer, men selve Flintestenene syntes at være bearbeidede ved Hjælp af Metalredskaber.

I en Afstand af 120 Fod mod Nord er der et Mindesmærke, men hvilket uheldigviis er faldet ned og slaaet istykker. Med Hensyn til Billedhuggerarbeidets Skjønhed ligner dette Monument den halvt begravne Mindestøtte, som før er bleven omtalt, og jeg gjentager det, at med Hensyn til Arbeidets Udførelse kan det sættes ved Siden af de bedste Levninger af den ægyptiske Kunst. Den nedfaldne Deel var fuldkommen fastholdt til Jorden af Viinranker og Snylteplanter, og inden man kunde komme til at aftegne den, var det nødvendig at bortskaffe disse og rive Trevlerne ud af Sprækkerne. Malningen var meget god og har bevaret Stenen, hvilket gjør det endnu beklageligere, at den er i Stykker. Alteret er begravet, saa at blot Overkanten er synlig. Ved at skaffe Jorden bort, opdagede vi, at den øverste Deel skal forestille Ryggen af en Skildpadde.

Ved den næste Udgravning opdagede vi i en Afstand af tyve Fod fra det sidst omtalte Mindesmærke de tre Sider af et andet Oldtidsminde. Dette er tolv Fod høit og fire Fod bredt paa den ene samt tre Fod og fire Tommer paa den anden Side, medens det staaer paa et Fodstykke, der er syv Fod i Fiirkant, med Forsiden mod Vest. Der er ikke noget Alter at see; sandsynligviis er det nedbrudt og begravet. Ansigtet synes at skulle forestille et Portrait, rimeligviis af en eller anden forgudet Konge eller Helt. Hovedet er prydet med Figurer, som meget ligne Elephanter, hvilke Dyr imidlertid ere ganske ubekjendte i dette Land. Syv Fod derfra træffer man et Krokodillehoved, men det synes ikke at høre til ovennævnte Billedstøtte. Det naaer fire Fod over Jorden, og findes iblandt de medfølgende Tegninger over de mange Brudstykker imellem Ruinerne.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840. (Fortsat fra Side 84.)

Skal Nauvoo eller Commerce blive det almindelige Indsamlingssted for Mormonfolket? Paa hvilket Sted det bliver, ønsker jeg at nedsætte mig og vil altid forblive. Min Attraa efter at være hos Eder tiltager daglig, og jeg vil strax slutte mine Forretninger og flytte til Eders lykkelige Hjemsted, hvis I troe, det er bedst at gjøre dette.

Gjennemseer alle mine Breve og Papirer og skriver til mig uden Opsættelse. I vide, at jeg var hos Eder med mine Følelser under Eders bittreste Forfølgelser og tilbød Eder, at I kunne gjøre Brug af mine militairiske Kundskaber og min Erfaring. Min Tro er endnu stærk. Jeg troer, at al Jordens Dommer vil hevne saavel i Tid som Evighed de Forurettelser, I have lidt.

O, mine Venner! vedbliver at gaae fremad, og maatte I have Held med Eder, og maatte al Naadens Gud frelse Eder med en evig Frelse.

Eders med Agtelse
J. C. Bennett.

Løverdag den 1ste August. I „The Times and Seasons" for denne Maaned findes Følgende indrykket:

„En Røst fra den hellige Stad — Gjenopbyggelsen af Salomons Tempel — Guds Folks Tilbagekaldelse til Fødeland.

„Med forrige Post fra England have vi modtaget Afskrift af et særdeles mærkværdigt Cirkulaire, der er udstedt af de Jøder, som nu boe i Jerusalem, og er skrevet til alle Abrahams Efterkommere indtil Jordens yderste Ender. Det er skrevet i det rene hebraiske Sprog og ledsaget af en Oversættelse, hvilken vi vedføie, da Sagen er af den yderste Vigtighed for dette Lands Indvaanere. Hvis det er muligt, skulle vi næste Uge udgive et Dobbeltark med den hebraiske Text, men for Nærværende maae vi lade os nøie med Oversættelsen."

(Morning Herald.)

„Til vore Brødre, Israeliterne i Europa og Amerika — de, der saa gavmildt og velvilligen yde Bidrag i velgjørende Diemed — og altid ere beredvillige til at give Verden Beviser paa deres Kjærlighed til det forjættede Land — til alle Jerusalems Velyndere og til Enhver, som er en Ven til Zion, (der er os kjærere end Livet) til dem, som ere villige til at række den hellige Stad en hjælpsom Haand og at bidrage med deres Midler til dens Gjenopbyggelse — til dem, der elske Zion og ere meddeelagtige i at „ynkes over dens Stene og beredvillige til at forbarme sig over dens Støv," — til de oplyste og velærværdige Rabbiner, til deres værdige og agtede Forfædre, til Israels ædle Hovedsmænd og trofaste Ledere, til ethvert Samfund, der er helliget til Herren, og til ethvert Medlem af samme. Vi ønske Eder Alle Sundhed, Liv og Held. Maa Herren udstrække sin beskyttende Haand over Eder; maae I nyde en overvættes Glæde og maae I med Eders egne Dine see den Dag, da Herren gjenopbygger Zion. Maa hans naadige Villie skee. Amen.

„Det er en Kjendsgjerning, som er vel bekjendt for Juda og Israel, at de tydske Jøder i denne hellige Stad bleve for henimod et Aarhundrede siden med Magt berøvede deres Hjem og Arv, da den Herlighed, som tilhører Zions Datter, for Nærværende er borte. Skrækkeligt og smertefuldt var det Aag, med hvilket Landets Despoter undertrykte dem. Tyranni

og grusom Medfart nedbøiede dem og nødte dem til at overgive deres Boliger og forlade deres Hjem for at søge Frelse ved Flugten. Saaledes forblev den Borg, som de havde arvet af deres Forfædre, forladt og øde, indtil Fremmede bemægtigede sig den og toge den i Besiddelse. De hellige Bygninger, den indeholdt, nemlig Synagogen og Høiskolen, bleve nedrevne af dem, vor hele Eiendom ganske ruineret og Alt, hvad der med Rette tilhørte os, ødelagt lige for vore Dine. Da vilde vore Sjæle ikke lade sig trøste, thi hvo kunde vel holde det ud at være Vidne til det Onde, der udøvedes mod vort Folk!

„Lig et lidet Lysglimt, der straaler ud fra en Gnist, fattede vi Mod og vendte tilbage igjen og søgte at faae et fast Fodfæste paa det hellige Bjerg. Men vi kunde ikke faae nogen Hvile for vore trætte Fødder eller finde noget indviet Sted, hvor vi kunde forrette vor Bøn og modtage Underviisning. Det er med dyb Smerte, vi see, hvorledes enhver Nation og ethvert Tungemaal, endog fra de fjerneste Øer i Havet, her ere i Besiddelse af Bygninger, der ere beskyttede ved Mure, Porte og Jerngittere, medens Herrens Folk bliver af rovbegjærlige Barbarer med Magt uddrevet fra dets retmæssige Arv, hvortil ovenikjøbet kommer, at vi ere Gjenstand for den laveste Bagvadskelse, den dybeste Foragt og den forsmædeligste Nedværdigelse.

„Folkets Skrig steg op til Herren, som boer i Zion. Han skuede ned til det i sin Barmhjertighed og betragtede dets Lidelser og Undertrykkelse, og ikke saasnart havde Ægyptens Behersker, der er en Regent, som haandhæver Retfærdighed i sine Stater, ogsaa overtaget Regjeringen over det hellige Land, førend der udkom et Rescript, hvorved Jøderne fik fuld Handlefrihed med Hensyn til Gjenopbyggelsen af deres Synagoger og Skolehuse. Herren erindrede os i sin Barmhjertighed, og vi kom atter i Besiddelse af vore Forfædres Arv og den omtalte Borg, hvis Ruiner til R. Jehudahs salig Ihukommelse kaldes efter hans Navn.

„Takket være Herren, vore Forfædres Gud, som lod den Tanke opstaae hos Ægyptens Herskere, at vi atter skulde sættes i Besiddelse af vore Forfædres Eiendom. Vi opsatte heller ikke Tiden, men bestræbte os for at gjenopbygge Jerusalem.

„Vi indhegnede Stedet og opsamlede dets Stene, og det hellige Foretagende lykkedes under vore Hænder, saa at vi have faaet Skolebygningen færdig, og stor er Husets Herlighed. Ligeledes have vi opført Huse for dem, som give Underviisning i Loven, og et Herbergeerhuus, hvor vi kunne modtage og beværte de Fremmede, der besøge den hellige Stad ved de forskjellige Høitidsfester. Og tilsidst paa „Rosh Hodesh Shebath" satte vi med frydefulde Hjerter en Sepher Torah i Medrash, hvilken vi indviede under Navn af „Menahem Zion," thi det har behaget Herren at trøste sit Folk.

„Men omendskjøndt vi saaledes formedelst Forsynets Velsignelser have gjenvundet en Deel af de Velsignelser, som vare os testamenterede af vore fromme Forfædre, saa ere vore Hjerter dog endnu bedrøvede og vore Dine fordunklede, naar vi betragte Herrens Helligdom, Synagogen, der endnu ligger i Ruiner, og det staaer ikke i vor (den tydske Menigheds) Magt at gjenopbygge den, thi de Fattiges Antal, som staae i Trang for Brød, er desværre stort, og ved Opbyggelsen af Medrash have vi desuden paadraget os en stor Gjæld, som hviler tungt paa os.

„Aarsagen til vor Kummer er saaledes stedse for vore Dine; Ruinerne af

Synagogen ere nemlig ophobede midt i Staden, medens frodigt Ukrud spreder sig ud over den indviede Plet. Derfor ansee vi det for vor Pligt at sende et Budskab til vore Brødre, Israels Børn, som ere adspredte og i Landflygtighed, for at gjøre dem bekjendte med „Herrens Frelse i Landet," saa at de kunne forbarme sig over Zion, thi det er Tid at vise Barmhjertighed mod samme.

(Fortsættes.)

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 29de October 1866.

Præsident Orson Pratt, sen.

Kjære Broder. Brigham jun. ankom hertil i Selskab med Broder A. K. Thurber Torsdag Middag den 25de ds. Deres Helbred var god, og de vare ved godt Mod, ligesom det er en Selvfølge, at de vare inderlig glade ved at samles med deres Venner hjemme. Igaar havde vi den Fornøielse at høre Brigham tale i Tabernaklet, idet han afgav Beretning om sin Mission og om Guds Værk i Adspredelsen, medens han tilsidst udtalte sine egne Følelser. Næsten alle de Missionairer, som ere komne tilbage i dette Efteraar have holdt Taler, og det har været særdeles interessant at høre Beretningerne om deres Reiser og Virksomhed.

Vinteren er begyndt temmelig tidlig iaar men efter de første Storme have vi atter faaet smukt Veir, saa at vi nu have et meget behageligt Efteraar. Imorgen begiver Militsen i dette Distrikt sig over paa den anden Side af Jordan, hvor den skal ligge i Leir for at foretage tre Dages Vaabenøvelser.

Vi agte ikke at sende Befordringer til næste Aar for at hente de Fattige. Man driver stærkt paa med Arbeidet paa Jernbanen fra Østen, og hvis der ikke kommer nogen Forhindring, vil Reisen med Vognen i 1868 kun blive Halvdelen af den Veilængde, som de nu have at tilbagelægge. Dette vil give de Hellige et Aar at berede sig til deres Emigration. De, som selv have Midler til at kjøbe deres egen Befordring over Sletterne, kunne emigrere som sædvanlig, men Ingen kan vente eller regne paa Hjælp herfra i 1867. De Hellige kunne ogsaa emigrere til Staterne og søge Arbeide der og berede sig til at gaae heelt op til det paafølgende Aar, om det skulde ansees for Viisdom, og om Omstændighederne skulde tillade det.

Alle Emigrations-Compagnier ere komne ind og have alle i Almindelighed nydt god Helbred, med Undtagelse af det sidste Compagni, som havde betydelig Sygdom iblandt sig paa Reisen mellem New York og Wyoming og for en Deel paa Sletterne, men for Øvrigt føle vi, at vore Emigranter have været storligen velsignede og have havt Lykke med sig iaar. Naar vi overveie den Beskyttelse, som vort Folk har nydt under deres Reise tilsøes og tillands og paa Floderne, er det i Sandhed mærkværdigt. Herren har synligen opfyldt sine Løfter, og om Folket vil aabne sine Øine, kunne de tydeligen forstaae, at en høiere Magt end Menneskenes har bevaret dem under alle Omstæn-

digheder. Medens Borgerkrigen rasede mellem Norden og Syden, syntes det mange Gange, som om det neppe vilde være muligt for vort Folk at undgaae de Farer, der truede dem paa Hav og paa Land. Rebellernes Kaperskibe krydsede næsten uhindrede paa Havet og erobrede Unionens Skibe efter Behag. Alligevel passerede vort Folk uskadt igjennem disse Farer formedelst vor almægtige Faders beskyttende Varetægt. Naar det store Værk er blevet fuldendt og Seieren vundet, vil Mennesket vorde nødt til at give Herren Priis og Ære for alt det, som er blevet udført.

Med Hilsen til Dem selv, John W., Br. Franklin og alle de andre Ældste, og bedende Herren at velsigne Dem i alt Deres Arbeide og give Dem saavelsom de øvrige Brødre stor Fremgang, forbliver jeg Deres Broder,

Brigham Young.

Blandinger.

To interessante videnskabelige Nyheder ere blevne omhandlede i det franske Videnskabernes Akademies sidste Møde. Den ene Nyhed meddeeltes af Marschal Vaillant og angik en i Sandhed vidunderlig Meteorsteen, der veier 870 Kilogrammer (1740 danske Pund), og som er funden i det nordlige Mexico af en fransk Oberst og sendt til Frankrig af Marschal Bazaine. Denne Steen, der, som man pleier at sige, er falden ned fra Himmelen, vil blive anbragt i det naturhistoriske Museum i Paris, men vil forinden være at see paa Udstillingen næste Aar imellem de videnskabelige Curiositeter, som der ville blive samlede. Den anden Nyhed meddeeltes af Le Verrier og var ankommen til Paris ved Hjælp af den elektriske Telegraph. Den 4de dennes er der nemlig af Observatorerne i Marseille blevet opdaget en ny Planet. Den antages at være af ellevte Størrelse, bliver den een og halvfemsindstyvende i Rækken og vil uden Tvivl snart blive døbt.

Som et eneſtaaende Exempel paa nordamerikanske Byers hurtige Fremvæxt og Udvikling skildrer en Correspondent til Times Staden Chicago ved den vestlige Bred af Michigansøen, som er 400 engelske Mile lang og mere ligner et Hav end en Indsø. Endnu for 30 Aar siden var Chicago en fremskudt, eensom Coloni midt iblandt Indianere, hvor en Haandfuld europæiske Eventyrere drev en usikker Peltshandel. I 1840 talte Byen 4,850 Indbaanere; nu er Chicago en Stad paa 200,000 Indb., og paa Veien til ikke blot at blive Unionens største, men tillige dens smukkeste By. I Aaret 1865 blev der opført ikke færre end 8,000 nye Huse, deriblandt mange paladsagtige Bygninger, som neppe finde deres Mage i Londons Westend.

Den ældste Qvinde i de nordamerikanske Fristater er Fru Porch, som boer i Bjergegnene i det østlige Tennessee. Denne ærværdige Dame har nylig fyldt sit hundrede og eet og tyvende Aar. Hun er endnu temmelig virksom og i Besiddelse af alle sine Aandsevner, hedder det i Courier des Etats-Unis.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Aaret 1866.

Conferencer.	Grene	Overpræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	7	1	3	75	32	17	23	883	258	108	172	18	1034
Aalborg . . .	4	1	1	39	8	10	4	223	94	41	94	12	286
Vensyssel . .	4		1	48	8	10	4	368	66	94	83	3	439
Fredericia . .	5		1	16	6	8		207	64	31	16	2	238
Aarhuus . . .	4		1	17	20	15	5	208	105	44	71	2	266
Dernes . . .	6		3	31	10	14	7	235	105	27	85	6	300
	30	2	10	226	84	74	43	2124	692	348	521	43	2563
Norge.													
Christiania . .	15		3	74	28	40	11	692	187	67	100	9	848
Sverrig.													
Skaane . . .	18		1	49	34	33	13	461	139	97	118	8	591
Stockholm . .	7			34	13	13	3	277	74	42	16	2	340
Gøtheborg . .	7		1	23	8	15	10	189	72	19	38	4	246
Norrkøping . .	6		1	34	13	23	7	293	105	35	38	8	371
	38		3	140	68	84	33	1220	390	193	210	22	1548
Summa . .	83	2	16	440	180	198	87	4036	1269	608	831	74	4959

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den rene Oversættelse af det fire og tyvende Capitel af Matthæi Evangelium, begyndende med det tre og tyvende Capitels sidste Vers.

Af Propheten, Seeren og Aabenbareren Joseph Smith.

(Fra „Pearl of great Price.")

Thi jeg siger Eder: I skulle fra nu af ikke see mig, forend I skulle sige: Velsignet er den, som kommer i Herrens Navn i Himmelens Skyer med alle sine hellige Engle. Da forstode hans Disciple, at han atter skulde komme til Jorden, efterat han var bleven forherliget og kronet ved Guds høire Haand.

Og Jesus gik ud og forlod Templet, og hans Disciple kom til ham for at høre ham, sigende: Mester, viis os angaaende Templets Bygninger, eftersom Du har sagt: De skulle omstyrtes og lades Eder øde. Og Jesus sagde til dem: See I ikke alt dette, og forstaae I det ikke? Sandelig siger jeg Eder: Der skal her paa dette Tempel ikke blive een Steen tilbage paa den anden, uden den jo skal nedbrydes.

Og Jesus forlod dem og gik op paa Oliebjerget. Og som han sad paa Oliebjerget, kom hans Disciple i Eenrum til ham, sigende: Siig os, naar skal alt dette skee, som Du har sagt angaaende Templets Ødelæggelse og Jøderne, og hvad Tegn skal der være paa din Tilkommelse og Verdens Ende? (eller de Ugudeliges Tilintetgjørelse, hvilket er Verdens Ende.)

Og Jesus svarede og sagde til dem: Vogter Eder, at Menneskene ikke skulle bedrage Eder, thi Mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Christus, og de skulle bedrage Mange. Da skulle de overantvorde Eder til at martres og slaae Eder ihjel, og I skulle hades af alle Folk for mit Navns Skyld; og da skulle Mange forarges, og den Ene forraade den Anden. Og mange falske Propheter skulle fremstaae og forføre Mange, og efterdi Uretfærdighed skal blive mangfoldig, vil Kjærligheden blive kold, men hvo, som bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig.

Naar I derfor see Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som er omtalt af Propheten Daniel angaaende Jerusalems Ødelæggelse, da skulle I staae paa det hellige Sted; hvo, som det læser, han fatte det. Da flyer paa Bjergene, hvo som ere i Judæa, og hvo, som ere paa Taget, han flye derfra, og vende ikke tilbage for at hente Noget af sit Huus; ei heller vende den, som er paa Ageren, tilbage for at hente sine Klæder. Men vee de Frugtsommelige og dem, som give Die i de Dage; derfor beder Herren, at Eders Flugt ikke skal skee om Vinteren, ei heller paa Sabbaten; thi i de Dage skal der være stor Trængsel over Jøderne og Jerusalems Beboere, en saadan, som forhen aldrig er bleven sendt over Israel eller Verden fra Begyndelsen af deres Regjering og indtil denne Tid, ei heller skal den nogensinde atter blive sendt over Israel. Alt dette er Begyndelsen til Smerterne, og dersom disse Dage ikke bleve forkortede, da vilde intet Kjød blive frelst, men for de Udvalgtes Skyld ifølge Pagten skulle disse Dage forkortes.

See dette har jeg talet til Eder angaaende Jøderne; og om derfor Nogen kort efter disse Dages Trængsel, som skal komme over Jerusalem, siger til Eder: See, her er Christus, eller der, da troer ham ikke. Thi falske Christi og falske Propheter skulle fremstaae og gjøre store Tegn og Undergjerninger for om muligt at forføre selv de Udvalgte, dem, som ere udkaarede ifølge Pagten. See, jeg taler dette til Eder for Eders Skyld; og I skulle høre Krige og Rygter om Krige. Seer til, at I ikke forskrækkes, thi alt det, jeg har sagt Eder, maa skee, men Enden er ikke endda.

See, jeg har sagt Eder det forud; derfor, om de sige til Eder: See, han er i Ørkenen, da gaaer ikke ud; see, han er i Lønkammerne, da troer det ikke, thi ligesom Morgenlyset kommer fra Østen og skinner indtil Vesten og dækker hele Jorden, saaledes skal ogsaa Menneskens Søns Tilkommelse være, og nu vil jeg vise Eder en Lignelse: See, hvor Aadslet er, der forsamles Ørnene; saaledes skulle ogsaa mine Udvalgte samles fra Jordens fire Hjørner. Og de skulle høre om Krige og Rygter om Krige. See, jeg taler til Eder for mine Udvalgtes Skyld; thi Folk skal reise sig mod Folk, og Rige imod Rige; der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskjælv paa forskjellige Steder; og atter, fordi Uretfærdighed skal blive mangfoldig, vil Kjærligheden blive kold, men hvo, som bliver standhaftig indtil Enden, skal blive salig.

Og dette Riges Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden eller de Ugudeliges Ødelæggelse komme; da skal Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som er omtalt af Propheten Daniel, komme. Og kort efter disse Dages Trængsler skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Lys, og Stjernerne skulle falde fra Himmelen, og Himmelens Kræfter skulle rystes. Sandelig, siger jeg Eder, den Slægt, i hvilken dette skal skee, skal ikke forgaae, førend alt det, jeg har talet, er blevet opfyldt. Omendskjøndt de Dage skulle komme, da Himmelen og Jorden skulle forgaae, skulle mine Ord dog ingenlunde forgaae, men de skulle alle vorde opfyldte.

Og som jeg før sagde, efter de Dages Trængsel og efterat Himmelens Kræfter ere blevne rystede, skal Menneskens Søns Tegn vise sig i Himmelen, og alle Jordens Slægter hyle; og de skulle see Menneskens Søn komme i Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. Og hvo, som bevarer mit Ord, skal ingenlunde blive bedragen, thi Menneskens Søn skal komme, og han skal sende sine Engle foran sig med Basunens stærke Lyd, og

de skulle samle hans Udvalgte fra de fire Vinde, fra den ene Ende af Himmelen til den anden.

Lærer en Lignelse om Figentræet: Medens Grenene endnu ere unge og udskyde Blade, da vide I, at Sommeren er nær forhaanden, saaledes skulle ogsaa mine Udvalgte forstaae, naar de see alt dette, at han er nær, ja lige for Døren. Men om den Dag og Time veed Ingen, nei, end ikke Guds Engle i Himmelen, uden min Fader alene. Men ligesom det var i Noæ Dage, saaledes skal det ogsaa være ved Menneskens Søns Tilkommelse; thi det skal være med dem, ligesom det var i de Dage før Syndfloden, indtil den Dag, da Noah gik ind i Arken; de aade og drak, toge tilægte og gave tilægte, og agtede det ikke, forend Syndfloden kom og toge dem Alle bort: saaledes skal ogsaa Menneskens Søns Tilkommelse være.

Da skal det opfyldes, som er skrevet, at i de sidste Dage skulle To være paa Ageren; den Ene skal annammes og den Anden lades tilbage, og hvad jeg siger til Een det siger jeg til alle Mennesker; vaager derfor, thi I vide ikke, paa hvilken Time Eders Herre kommer. Men dette skulle I vide, at dersom Huusbonden vidste, paa hvilken Time Tyven vilde komme, da vaagede han og lod ikke bryde ind i sit Huus, men vilde være rede. Derfor vær og I rede, thi Menneskens Søn kommer paa den Time, som I ikke mene.

Hvo er vel den troe og snilde Tjener, hvem hans Herre har sat til Bestyrer over sit ganske Huus for at give dem Mad i rette Tid? Velsignet er den Tjener, hvilken hans Herre, naar han kommer, finder at gjøre saaledes, og sandelig siger jeg Eder, han skal sætte ham til Herre over alt sit Gods. Men dersom nogen ond Tjener vilde sige i sit Hjerte: Min Herre tøver at komme, og begynder at slaae sine Medtjenere og at æde og drikke med de Drukne, saa skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, som han ikke forventer, og paa den Time, som han ikke veed, og slaae ham sønder og give ham sin Deel med Dienstalke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel, og da kommer de Ugudeliges Ende ifølge Mose Propheti, som siger: De skulle blive afskaarne fra Folket, men Jordens Ende er det ikke endda, men om kort Tid.

Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 104.)

I de første Aar, efterat Nephiternes Udvandring fra Syd- til Nord-Amerika begyndte, maa der upaatvivlelig have været flere hundrede tusinde Sjæle adspredte over den nordlige Deel af dette Fastland. Mange havde nedsat sig langs Vestkysten, medens Andre derimod efterhaanden dristigen trængte sig frem til det Indre af Landet, idet de tilbagelagde en lang Vei og grundede Kolonier i Nærheden af „de store Vandsøer og de mange Floder.“ Ifølge Beskrivelsen maa deres

Land have grændset til de store Indsøer og været beliggende i den vidtudstrakte og paa Nordhøie saa rige Missisippidal, der udgjør omtrent femten hundrede tusinde engelske Qvadratmile. Det maa erindres, at denne Israeliternes store Udvandring fra Syden til Norden begyndte henved Begyndelsen af det første halve Aarhundrede før Christi Fødsel, og i de fire følgende Aarhundreder var det hele Kontinent, baade Norden og Syden, blevet tæt befolket. Men disse Landes Indbyggere vare deelte i to forskjellige Nationer, nemlig Lamaniterne, der beboede Syd- og Nephiterne, som beboede Nord-Amerika. Saadan var deres Stilling tre hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Aar efter Christi Fødsel, ved hvilket Tidsrum Lamaniterne, efterat Landet var blevet voldsomt rystet ved en halvtredsindstyveaarig Krig, begyndte at faae Overhaand over Nephiterne, hvilke de dreve fra Jordtungen ved Panama og adskillige andre Dele af Landet, medens deres Byer og Stæder bleve brændte og ødelagte. Og endelig blev hele den nephitiske Nation, der var samlet i det Indre af Staten New York, i det tre hundrede og otte og fyrgetyvende Aar efter Christi Fødsel overmandet og tilintetgjort, hvorved Lamaniterne kom i udelukkende Besiddelse af Landet. Propheten Moroni, som var i Besiddelse af Guldpladerne, skjulte sig for Lamaniterne og fortsatte sin Historie indtil hundrede og tyve Aar efter Christus, og da befalede Herren ham at skjule Pladerne i Høien Cumorah i Ontario County i Staten New York, hvor de forbleve i lidt over fjorten hundrede Aar, indtil de efter denne Tids Forløb bleve af en Guds Engel aabenbarede for Joseph Smith, til hvem han overleverede dem den 22de September 1827.

Disse Plader bleve viste for tolv Personer, som boede i den Deel af Staten, og fire af dem, hvoriblandt Oversætteren, saae tillige, at en hellig Engel i sin Herlighed holdt dem i Hænderne, og hørte Guds Røst, som bevidnede, at Indgraveringerne vare formedelst Guds Gave og Kraft rigtig oversatte af Joseph Smith, hvorefter Pladerne atter ifølge Herrens Befaling bleve forvarede under Engelens Varetægt for siden igjen at aabenbares i Herrens egen beleilige Tid. Den engelske Oversættelse udkom tidlig i Foraaret 1830. De tolv Vidners høitidelige Vidnesbyrd staae foran i de trykte Udgaver i de otte forskjellige Sprog, i hvilke denne amerikanske Bibel allerede er bleven oversat.

Førend vi skride videre, driste vi os til at sige, at siden den Tid, da Europæerne fik Kundskab om den nye Verden, er der ikke gjort nogen Opdagelse, som i mindste Maade strider mod Sandheden og Troværdigheden af den Historie, hvilken Gud har aabenbaret i det underfulde Værk, „Mormons Bog." Der er tvertimod en stor Mangfoldighed af Beviser tilstede, udledede saavel fra de amerikanske Oldtidsminder som fra Landets oprindelige Indvaaneres Religionsskikke, Traditioner og Sprog, hvilke noksom godtgjøre denne hellige Bogs guddommelige Troværdighed og stiller den paa en Grundvold, der er ligesaa fast og ubevægelig som en Klippe, der i Aarhundreder har trodset Elementernes Kraft.

Vi ville nu erkyndige os om, hvorledes Nephiterne bevarede Kundskaben om de jødiske hellige Skrifter. Førte de nogen Afskrift med sig fra Jerusalem, eller vare de udelukkende afhængige af deres Hukommelse? De underrette os om, at de bragte en Afskrift med sig, hvilken var indgraveret paa Messingplader. Nephi giver os følgende Beskrivelse desangaaende:

„Og min Fader Lehi tog de Optegnelser, som vare skrevne paa Messing-

tavlerne, og han gjennemsøgte dem fra Begyndelsen af. Og han fandt, at de indeholdt de fem Mose Bøger, i hvilke der var en Beretning om Verdens Skabelse, ligeledes om Adam og Eva, hvilke vare vore første Forældre, — samt en Historie om Jøderne fra Begyndelsen af indtil Zedekias, Judæ Konge, begyndte at regjere; ligeledes ogsaa de hellige Propheters Spaadomme lige fra Begyndelsen af indtil Zedekiæ, Judæ Konges, Regjerings Begyndelse, og mange Prophetier, som ere udtalte ved Jeremiæ Mund.

„Og det skete, at min Fader Lehi ogsaa paa Messingtavlerne fandt et Slægtregister over sine Fædre, hvorfor han vidste, at han nedstammede fra Joseph, nemlig den Joseph, som var Jakobs Søn, og som blev solgt til Ægypten og blev bevaret ved Herrens Haand, at han kunde frelse sin Fader Jakob og hele hans Huus fra at omkomme af Hunger. (Mormons Bog Side 10.)

„Og da nu min Fader saae alle disse Ting, blev han fyldt med Aanden og begyndte at prophetere om sin Sæd, at disse Messingtavler skulde udgaae til alle Slægter, Tungemaal og Folk, som vare af hans Sæd, hvorfor han sagde, at disse Messingtavler skulde aldrig forgaae; ei heller skulde de mere beskadiges af Tiden. (Side 11.)

Førend Lehi kom i Besiddelse af disse Messingplader, bleve de holdte af de Ældste i Israel, som nedstammede fra Joseph, og vare bleve overleverede fra deres Forfædre. Derfor maae Indskrifterne paa dem have været meget gamle. Der er al Sandsynlighed for, at denne Afskrift af de hellige Skrifter er den ældste, som existerer. Den indeholder mange hellige Prophetier, saasom af Jakob, Joseph i Ægypten, af Zenock, Zenos osv., hvilke aldeles ikke forefindes iblandt Nutidens Skriftsamlinger.

Da de vare skrevne i det ægyptiske Sprog og upaatvivleligen tillige med ægyptiske Bogstaver, ville de have et uberegneligt stort Værd med Hensyn til Udtydningen af den Billedskrift, som forefindes paa de gamle Gravhvælvinger i dette fornyede Land. I de mange Aarhundreder, Israeliterne vare i Ægypten, antoge de uden Tvivl denne Nations Tungemaal, medens de paa samme Tid saavidt muligt bevarede deres Fædres eller det hebraiske Sprog. Ægypternes Lærdom, deres Sprog og alphabetiske Karakterer tilligemed deres Kunster og Videnskaber udgjorde uden Tvivl en Deel af Opdragelsen iblandt Israeliterne fra Slægt til Slægt og i Særdeleshed iblandt den Green af dem, der kaldes Jøder. Derfor siger Propheten Nephi:

„Jeg gjør en Beskrivelse i min Faders Sprog, hvilket er Ægypternes Lærdom og Ægypternes Sprog.“ Atter siger han: „Jeg var nogenlunde underviist i al min Faders Lærdom.“ (Side 1.)

Fire hundrede og sex og halvfjerdsindstyve Aar efterat Nephiterne havde forladt Jerusalem, giver Kong Benjamin sine Sønner følgende Underviisning angaaende Messingpladerne:

„Var det ikke for disse Tavler, som indeholde disse Optegnelser og disse Bud, da skulde vi nu have levet i Uvidenhed og vilde været ubekjendte med Guds Hemmeligheder; thi det vilde ikke have været muligt, at vor Fader Lehi kunde have erindret alle disse Ting til at kunne fortælle dem til sine Børn uden Hjælp af disse Tavler; thi han var bleven underviist i Ægypternes Sprog. Derfor kunde han læse disse indgraverede Skrifter, og lærte sine Børn dem, paadet de kunde lære deres Børn dem og saaledes opfylde Guds Bud lige indtil den nuværende Tid.“ (Side 148).

Saaledes erfare vi, at Lehi var „oplært

i Ægypternes Sprog", hvoraf vi kunne uddrage den Slutning, at det var et Sprog, hvis Erhvervelse betragtedes at være af Vigtighed for en god Opdragelse iblandt Fæderne.

Disse Messingplader ere blevne opbevarede og ville om nogle Aar blive aabenbarede til Gavn for alle Nationer. Tre og halvfjerdsindstyve Aar før Christi Fødsel skriver Propheten Alma saaledes:

„Det er blevet spaaet af vore Fædre, at de (Messingpladerne) skulle blive holdte og overleverede fra den ene Slægt til den anden, og blive opbevarede og beskjærmede ved Herrens Haand, indtil de skulle udgaae til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, at de kunde kjende de Hemmeligheder, som de indeholde. Og nu see, dersom de skulde opbevares, maatte de beholde deres Blankhed; ja de vilde vedblive at være blanke, og ligesaa skulle alle de Tavler, der indeholde nogen hellig Skrift." (Side 316.)

Ligesom Mannakrukken blev bevaret i dens Friskhed og Reenhed igjennem flere Slægter, saaledes har ogsaa Herren lovet at bevare de hellige Skrifter, der ere indgraverede paa Tavler, iblandt Nephiterne, og ikke tillade Metallet at fordunkles eller oxyderes indtil Tidens Ende. Mange hellige Optegnelser bleve opbevarede paa Metalplader af de amerikanske Israeliter baade i det hebraiske og ægyptiske Sprog. Men ligesom alle andre Sprog og Alphabeter bleve de i Løbet af de tusinde Aar, igjennem hvilke Historien blev overleveret, forvexlet og forandret fra det oprindelige Hebraiske og Ægyptiske. Efter Nephiternes Ødelæggelse henimod Slutningen af det fjerde Aarhundrede efter Christus, skriver Propheten Moroni saaledes, idet han taler om de Guldplader, paa hvilke han var ifærd med at fuldende den Historie og de Aabenbaringer, som han da var blevet befalet at nedskrive, og hvilke han netop da gjorde Forberedelser til at forvare:

„Og nu see, vi have skrevet denne Optegnelse efter den Kundskab med de Skrifttegn, hvilke iblandt os ere kaldte de forbedrede ægyptiske, og de ere nedarvede og forandrede af os efter vor Talemaade. Og dersom vore Tavler havde været store nok, havde vi skrevet paa Hebraisk, men det Hebraiske er ogsaa blevet forandret af os, og dersom vi kunde have skrevet paa Hebraisk, see, da vilde der ingen Mangel have været i vor Skrift. Men Herren kjender det, som vi have skrevet, og veed at intet andet Folk kjender vort Sprog, derfor har han beredet Midler til Udtydningen deraf." (Side 521.)

Uagtet alle de Fordele, som Bogtrykkerkunsten yder, har det dog været umuligt for de civiliserede Nationer at bevare deres Sprog, selv i et saa kort Tidsrum som 400 Aar, fra at undergaae store Forandringer. Som et Beviis for Rigtigheden af denne Paastand behøve vi blot at sammenligne de Skrifter, som ere trykte i det femtende Aarhundrede med dem, der ere trykte i vore Dage. Hine kunne neppe forstaaes. Hvor stor maa altsaa ikke Forskjellen have været mellem de Manuskripter, som vare skrevne igjennem det lange Tidsrum af femten Aarhundreder? Foruden Sprogets gradvise Forandring, som Tiden medførte, kunne ogsaa Skrifttegnene mere forsætlig have været blevne omdannede i den Hensigt at erholde Noget, der var mere passende og fuldkomment. Dette synes at have været Tilfældet med det hebraiske og ægyptiske Sprog i Amerika. Det er øiensynligt, at den hebraiske Skrivemaade ansaaes for at være fuldkomnere end den ægyptiske. Men da Oversættelsen i de sidste Dage skulde gives fra det Høie formedelst de Midler, som vare beredte af Gud, er det ganske sikkert, at en saadan inspireret

Oversættelse vilde blive fuldkommen og nøiagtig gjengive den virkelige Mening, der var fremsat i Originalen.

Vi have mange bekjendte og lærde Oldgrandskeres Vidnesbyrd om, at de gamle Hebræere i Palæstina ogsaa indgraverede mange af deres hellige Skrifter paa Metalplader, og at mange Blade af disse bleve sammenheftede i Form af Bøger ved Hjælp af Ringe, der gik igjennem enhver af dem nær ved Kanten eller Ryggen, samt at der igjennem Ringene gik smaa Stænger eller Bolte, der tjente som Haandtag til at bære dem i. Dette var ogsaa den Form, som de amerikanske Israeliters Bøger i Almindelighed havde. Tilkommende Slægter i den nye Verden ville blive velsignede med et stort Bibliothek af gamle hellige Bøger, der ville udfolde den underfulde Historie, der angaaer forskjellige Nationer, Tungemaal og Folk i dette hellige Land, og det endogsaa fra den fjerneste Oldtid.

Med Hensyn til Artiklen om de hellige Stene, der ere fundne i Jordhøiene i Ohio, og hvilken er publiceret i et tidligere Nr. af „Millennial Star“, vil det bemærkes, at den hebraiske Inskription paa Steenhovedet af den omtalte menneskelige Figur er oversat saaledes af Lærde, der have gjort det hebraiske Sprog til deres Hovedstudium:

„Maa Herren have Barmhjertighed med mig (ham), en Nephel.“

„Nephel“ synes at have været den Nations Navn til hvilken det Individ, som var begravet i Jordhøien, hørte. Mon ikke Nephel er Navnet paa det Folk, som nedstammede fra Propheten Nephi? De Uddrag fra Mormons Bog, hvilke vi have anført i den omtalte Artikel, vise, at „Nephels Folk“ eller „Nephiterne“ boede i Landet omkring disse Jordhøie fra halvtredsindstyve Aar før indtil tre hundrede og fire og firesindstyve Aar efter Christus. Det er derfor ikke ufornuftigt at antage, at deres berømte Døde fik med sig i Graven Et eller Andet, der havde en from Hentydning til deres Brødre, Hebræerne. I Sandhed, det er endnu den Dag idag en almindelig Skik iblandt Indianerne at lade deres Døde faae med sig i Graven forskjellige Redskaber og andre Sager som Tegn paa Agtelse for deres Hedengangne. Hvilken religiøs Sandhed eller hvilket fromt Udtryk kunde de vel have valgt, der havde været mere betydningsfuldt end Indskriften paa denne Steen? Hvorledes kunde de vel paa en bedre Maade vise deres Agtelse for deres Stamfædre end ved en saadan Indskrift i det hellige hebraiske Sprog, hvorved Nationens Navn Nephel betegnedes — Efterkommerne af deres store Anfører og Prophet, som bragte deres Forfædre ud af Jerusalems Land og befriede dem fra det babyloniske Fangenskabs Elendighed? Det blotte Navn Nephel, eller som oversættes i Engelsk Nephit, var af en uvurdeerlig Værdi for alle hans retfærdige Efterkommere.

Vi ville nu vise, hvor stor Sandsynlighed der er for, at den lærde Oversætter kan have taget feil i at antage det sidste Bogstav i Ordet, som han benævner Nephel, forat være „Lamedh“ eller „l“. Han indrømmer, at nogle af de hebraiske Indskrifter, som ere fundne i Nærheden ved Newark, viser den assyriske Stiil og vare smukt udførte. Med Hensyn til F. Ballhorns Samling af ældre og nyere Alphabeter (Trybner & Co., London) har man bemærket, at de gamle Hebræeres, Phoniciers, Numidieres, Syreres og andre Folkeslags Alphabeter nøiagtigt lignede hverandre i Henseende til mange af deres Skrifttegn. For Exempel det paa 18de Side T anførte syriske aa eller t ligner næsten ganske det ældre hebraiske Lamedh

eller l, der er anført paa den ottende Side. Ligheden er saa stor, at man let kan forvexle l og t med hinanden. Kan ikke muligviis den gamle syriske Form virkelig være det hebraiske Tav eller t? Hvis saa er, vilde det hebraiske Ord fra den amerikanske Jordhøi læses Nephit istedetfor Nephel, og Sætningen vilde komme til at hedde:

„Maa Herren have Barmhjertighed med mig, en Nephit."

Man maa imidlertid erindre, at der ere to store Grene af den Abrahamitiske eller hebraiske Slægt, nemlig Israliter og Ismaeliter eller Arabere. Det er rimeligt at antage, at disse to Grenes ældste Alphabeter meget lignede hinanden med Hensyn til Formen af flere Bogstaver. Saaledes finde vi, at Lamedh eller l i Ismaeliternes gamle Kufisk-Alphabet har nøiagtig den samme Form som Lamedh paa en af de hellige Stene, og hvad der er endnu mærkværdigere, den kufiske Tau eller t har den selvsamme Form som den kufiske Lamedh, men er ikke ganske saa stor. Da t har den samme Form som l, kunne disse to Bogstaver let forvexles med hinanden. (Angaaende det kufiske Alphabet, see Pag 9 i Balhorns Compilation). Her have vi altsaa et af de stærkest mulige Beviser for, at det Ord, som feilagtig er gjengivet ved Nephel skulde hedde Nephit. Men om nogen lærd Hebraist skulde paastaae, at dette Ord blot var Navnet paa den begravne Person og ikke en Nations Navn, ville vi henvise til det gamle kufiske Yodh, som paa Engelsk hedder I, og de vilde da paa eengang kunne bemærke, at det kufiske Lamedh, Tav og Yodh have nøiagtig een og samme Form, og at ethvert af dem fuldkommen ligner det amerikansk hebraiske Lamedh. Derfor tage vi os den Frihed at oversætte det omtalte Ord paa tre forskjellige Maader, nemlig Nephil, Nephit, Nephi; Rum, pe og yodh vilde blive Nephi, ligesom Lamedh, vav og yodh vilde gjengives Levi. Saaledes vilde vi have:

„Yerachameher Adonai", Nephi.

„Maa Herren have Barmhjertighed med mig," Nephi.

Dette vilde tilkjendegive, at En eller Anden iblandt Propheten Nephis berømte Efterkommere havde arvet sin ærværdige Stamfaders hellige Navn, og var bleven begraven med dette mindeværdige Tegn.

Det burde ogsaa bringes i Erindring, at Vokalen, det korte e er, blevet vilkaarligt anvendt af Oversætteren. Et i (langt eller kort, i Hebraisk kaldet Chireq) kunde ligesaa rigtigt have været benyttet istedetfor ovennævnte Bogstav.

Ligeledes skulde man bestemt erindre sig, at den ovenanførte hebraiske Sætning blev tagen ud fra Bunden af den gamle Jordhøi fem og tredive Aar efterat Mormons Bog (som indeholder det Nephitiske Folks Historie) blev trykt. Oponenterne mod denne Bog have derfor mod deres Villie opdaget og oversat en gammel hebraisk Indskrift, der paa den mærkværdigste Maade bekræfter den hellige Nephitiske Bibels guddommelige Troværdighed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Ved Aarsskiftet.

Et nyt Aar er oprundet over os, og med samme ligesom et nyt Afsnit af vort Liv og nye Pligter for os at udføre. Det er ikke for os at sige, hvad der vil hænde i det nye Aar, men dette vide vi, at saalænge vi ville gjøre Ret, vil Alt være vel med os.

Nogle kunde maaskee formedelst Misforstaaelse af vore Skrifter eller de Ældstes mundtlige Vidnesbyrd antage, at vi troede, at det lykkelige Tidsrum, kaldet Millenniet, snart skulde begynde. Men vi troe ikke noget Saadant; vi forvente ikke, at Millenniet skal begynde hverken iaar, til næste Aar eller om ti Aar. I Sandhed, det, som det paabegyndte Aar vil bringe med sig, er skjult for os, thi Gud har ikke aabenbaret det, men vi vide, at det store Forberedelsesværk for hiin lykkelige Tid er paabegyndt og uden nogen Afbrydelse fortsat i de sidste sex og tredive Aar. Vi vide, at Engle fra Himmelen have aabenbaret sig og forkyndt det glædelige Budskab, at Dagen er nær; vi vide, at paa Grund af Storheden af de Forberedelser, som maae gaae forud for Indførelsen af denne herlige Æra, ville ti eller femten Aar være utilstrækkelige til at faae Alt rede til alle Tings Gjenoprettelse, som er omtalt af alle de hellige Propheter fra Verdens Begyndelse af; vi vide, at dette Evangelium om det Sidste-Dages Rige maa først blive prædiket for alle Folk, — at de Hellige maae blive indsamlede til Zion og Joderne til Jerusalem, — at de ti Stammer maae komme fra Norden, — at det gamle Jerusalem maa blive gjenopbygget med sit Tempel, — at det nye Jerusalem med sit Tempel maa blive gjenopbygget i det vestlige Missouri, — at Lamaniterne maae blive samlede i Nærheden baade fra Nord- og Syd-Amerika, — at de syv Basuner bogstavelig maae lyde og de i Forbindelse dermed staaende Begivenheder finde Sted: da vil Millenniet komme. Omendskjøndt Herren vil gjøre et forkortet Arbeide paa Jorden, maa dog ethvert tænkende Menneske først forstaae, at ikke alt dette vil kunne skee i et saa kort Tidsrum som ti eller femten Aar.

Dagen er kommen, da Herren vil kalde sit Folk „Zion,“ ligesom han har sagt til samme; „Stig op paa et høit Bjerg.“ Ved at adlyde Herrens Befaling at indsamles, opfylde vi i Virkeligeeden den gamle Propheti af Esaias. Medens Nutidens Christne haane og spotte samt opdigte Løgne om de Hellige, skulle vi stedse bestræbe os for at vise en standhaftig Lydighed mod Himmelens Love, at opfylde Prophetierne og fuldbyrde Jehovahs Hensigter, saa at vi kunde opnaae det høie Maal, hvortil vi ere bestemte, idet vi skulle ihukomme den ufatteerlige og uudsigelige Herlighed, som er opbevaret for Guds Folk.

De Fattige iblandt de Hellige have nu en lang Tid til at forberede sig i til Emigrationen i 1868. Det kan ventes, at man da kan reise paa Jernbane indtil i en Afstand af 400 eller 500 engelske Mile fra Saltsøstaden. Det er en Selvfølge, at Betalingen for Reisen paa Jernbanen da vil blive større end nu, men saa har

man ogsaa et Aar mere til at erhverve sig de nødvendige Midler. I dette Mellemrum skulde de Hellige gjøre sig al mulig Umage for saavidt muligt at sammenspare Alt, hvad de rimeligviis kunne, for at blive udfriede fra den Fattigdom og Elendighed, som hersker i disse Lande, og fra de overhængende Straffedomme, der maaskee snarere end Mange tænke ville ramme Nationerne. Imidlertid ville vi ikke forvolde os selv Bedrøvelse ved at gjentage, hvad Herren har forkyndt angaaende den vantroe og gjenstridige Christenhed, thi I ere vel bekjendte dermed og vide, at deres Doms Time er nær, ja er lige ved deres Døre.

Uden Tvivl ere der Nogle, som have tilstrækkelige Midler til selv at kunne kjøbe Befordringsmidler over Sletterne. Der er rimeligviis Intet i Veien for, at jo de kunne emigrere, men vi ønske kun at gjøre det forstaaeligt, at Ingen iaar kan vente Hjælp fra Kirken. De Hellige i Utah have i flere Aar ydet 30,000 til 60,000 Dollars i Bidrag om Aaret til de Fattiges Indsamling, og nu behøve de lidt Lettelse med Hensyn til disse tunge Byrder. De Hellige bør ikke derfor blive mismodige, thi saafremt I ville lytte til Guds Tjeneres Raad, vil Alt tjene Eder til Gode. Holder Eder nær til Herren, værer ydmyge og sagtmodige og bevarer Eder selv ubesmittede fra Verden. Aflægger al Luxus saavel i Klædedragt som i Eders Huse, og vi ville gjentage det, gjører selv Alt, hvad I kunne for Eders Udfrielse, og da ville I om kortere eller længere Tid komme til at erfare Sandheden af det gamle Ordsprog: „Den, som hjælper sig selv, vil ogsaa Herren hjælpe."

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 107.)

Figurerne paa Bagsiden ere ganske forskjellige fra dem paa Forsiden. Øverst er der anbragt en Figur, som sidder med Benene overkors, og er næsten begraven under en uhyre Hovedpynt. Nedenfor ere tre Tabletter med Hieroglypher.

I samme Retning og i en Afstand af otte og tyve Fod er der en nedfalden Statue, som ligger paa Ryggen med et Træ tvers over, hvilket næsten aldeles skjuler den, saa at man kun kan see de yderste Dele af den, Fødderne og Sandalerne, hvilke begge ere godt udhugne. Ligeover for denne Billedstøtte staaer der et Alter med to Udhulninger i ovenpaa, tre Fod høit og fem Fod og sex Tommer i Diameter.

Angaaende den moralske Virkning af selve Monumenterne, der tause og høitidelige, med deres besynderlige Tegninger, fortræffelige Billedhuggerarbeide, rige Forziringer og store Forskjellighed fra andre Folkeslags Værker, driste vi os ikke til at danne os noget Begreb, ligesaa lidt som om deres Anvendelse og Bestemmelse, da deres Historie er os ganske ubekjendt, eftersom de Hieroglypher, der udfolder den, ere aldeles uforstaaelige for os. Undertiden dannede der sig Billeder i vor Phantasi, naar vi betragtede dem. Der hviler

en usædvanlig Høitidelighed over disse Ruiner, og Mennesker med en levende Indbildningskraft kunne let blive smittede af Overtro. Da Indianerne i deres Samtaler med os bestandig kaldte disse Mindesmærker Afguder, ere vi tilboielige til at betragte dem som saadanne — forgudede Konger og Helte — der have været Gjenstand for guddommelig Tilbedelse. Vi fandt rigtignok ikke hverken ved Billedstøtterne eller de andre Mindesmærker Noget, som tydede hen paa nogensomhelst Slags Offring, men vi nærede ikke den ringeste Tvivl om, at jo de store med Billeder prydede Stene, som vi overalt fandt foran enhver „Afgud," have været benyttede som Altere. Man træffer ofte Billederne i Form af Dødningehoveder, hvilke i nogle Tilfælde ere de fornemste Zirater, medens de dog paa andre Mindesmærker kun ere underordnede Forziringer. Paa den ydre Muur ere hele Rækker af dem, hvilket bidrager til at gjøre dette hemmelighedsfulde Sted endnu mere skrækindgydende, idet Død og Grav fremstilles for de Levendes Øine og opvække Mindet om en hellig Stad — et ubekjendt Folkefærds Mekka eller Jerusalem.

Med Hensyn til denne ødelagte Stads Alder ville vi ikke for Nærværende fremsætte nogen Formodning, endskjøndt det kan neppe betvivles, at jo dens Historie er indgraveret paa Mindesmærkerne. Imidlertid har ingen Champollion ved sine utrættelige Undersøgelser endnu bragt den for Lyset. Hvem skal komme til at læse disse Indgraveringer?

„Chaos af Ruiner! Hvo skal opklare det tomme Øde,
Over de dunkle Fragmenter kaste et mat Lys
Og sige: „Her var og er Alt klart, hvor før kun var dobbelt Nat."

Besøget ved Ruinerne i Palenque.

Som Præfekten fortalte os, havde Landsbyen Palenque engang været af en særdeles Betydenhed, da alle de Varer, som indførtes til Guatimala, bragtes derigjennem, men Staden Balize havde trukket denne Næringskilde til sig og derved tilintetgjort Handelen i ovennævnte By, medens kun nogle faa Aar tidligere over Halvdelen af Befolkningen var bleven bortfeiet ved Choleraen. Hele Familier vare uddøde, saa at deres Huse bleve ladte øde og faldt i Ruiner. Kirken stod ved den ene Ende af Gaden midt paa en med Græs overvoxet aaben Plads. Paa begge Sider af denne Græsplan stod der Huse lige tæt ind paa Skoven, og da de laae paa et noget ophøiet Sted, vare vi i lige Linie med Toppen af Træerne. Det største Huus paa denne aabne Plads var forladt og forfaldent. Ti a tolv andre Huse vare beboede af hvide Familier, med hvilke vi i en Times Tid gik omkring og bleve bekjendte. Jeg behøvede blot at standse foran Døren, og strax fik jeg en Indbydelse: „Træd ind, Capitain," hvilken Titel jeg har Ørnen paa min Hat at takke for. Hver Familie havde sin Hacienda i Nærheden, og i Løbet af en Times Tid havde jeg faaet Alt at vide, som gik for sig i Palenque, det vil sige, jeg havde faaet at vide, at der slet ikke gik Noget for sig.

Præfekten var godt bevandret i Palenques Historie. Dette Sted ligger i Provindsen Tzendales, og i eet Aarhundrede efter Chiapas's Erobring forblev det i Indianernes Besiddelse. For to hundrede Aar siden plantede Lorenzo Mugil, der var udsendt direkte fra Rom, Korsets Banner iblandt dem. Indianerne opbevare endnu hans Dragt som en hellig Reliqvie, men de ere bange for at vise

den for Fremmede, og saaledes kunde jeg ikke faae den at see. Kirkeklokken var ogsaa bleven sendt fra den hellige Stad. Indianerne fandt sig i det spanske Herredømme indtil Aaret 1700, da hele Provindsen gjorde Oprør, og i Chillon Tumbala og Palenque faldt Indbyggerne fra Christendommen, myrdede Præsterne, vanhelligede Kirkerne og ydede en indiansk Qvinde guddommelig Tilbedelse, ligesom de nedsablede de hvide Mænd og toge deres Qvinder tilægte. Men saasnart Efterretningen herom naaede Guatimala, blev en stærk væbnet Magt sendt imod dem, de oprørske Stæder undertvungne, og de maatte atter antage den katholske Tro, og Roligheden blev saaledes gjenoprettet.

Ikke langt fra Palenque adskiller Floden Chacamal denne Egn fra det Land, som beboes af de udøbte Indianere, der her kaldes Cariber. Ledsaget af sin Sakristan, en Indianer, badede Padre Chalderon, Onkel til Præfektens Hustru, sig engang for henved halvtredsindstyve Aar siden i Floden. Sakristanen udraabte forskrækket, at nogle Cariber stode og saae paa dem, og han forsøgte at flygte, men Padren tog sin Stok i Haanden og gik henimod dem. De faldt ned for ham, førte ham til deres Hytter og indbød ham til paa en bestemt Dag at vende tilbage til dem. Paa den fastsatte Dag begav Padren sig med sin Sakristan herhen og tra en Forsamling af Cariber, som havde foranstaltet en stor Fest for ham. Han forblev nogen Tid hos dem, og til Gjengjæld indbød han dem at komme til Landsbyen Palenque paa den Dag, da St. Domingofesten skulde feires.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 110.)

„Vor høit elskede Ven, den lærde, berømte, nidkjære og hæderværdige Rabbi Aaron Selig Ashkenazi tilbød sig frivilligen at paatage sig dette møisommelige Hverv. Det er en Mand, som er prøvet i Herrens Frygt og fuldkommen værdig al den Tillid, han nyder; ham sende vi som vor Budbærer for at kundgjøre for Israels Menigheder Alt, hvad han selv har seet paa det hellige Bjerg. Vi have givet ham Anbefalingsbreve, der indeholde de nærmere Omstændigheder med Hensyn til hans fromme Mission og enhver fornøden Underretning angaaende samme.

„Lad derfor de Retfærdige see og frydе sig; lad de Fromme storligen glæde sig og juble af Fryd. Den Dag, til hvilken I saa længe have skuet fremad, er kommen, og I see det. Hellighedens Krone vil atter komme til at pryde sin forrige Bolig. Staaer derfor frem og paatager Eder en Deel af det Hverv, som er omtalt i dette Brev, nemlig at opoffre Noget af Eders Formue som et helligt Bidrag til Opførelsen af den „Allerhelligstes Tempel paa Herrens Bjerg," paadet I maatte have Deel og et retfærdigt Navn i Jerusalem.

„Ingen iblandt Eder holde sin Hjælp tilbage, men lad ogsaa den Fattige yde sin Skjærv med Glæde for sig selv og sit

ganske Huus, ligesom den Rige give af den Overflod, hvormed Herren har velsignet ham. Lad Fædre og deres Afkom, Gamle og Unge staae frem i Forening for ved denne gunstige Leilighed at vise Barmhjertighed mod Zion.

„Enhver opmuntre sin Næste og sige: „Vi ville være nidkjære og udholdende for vort Folk og vor Guds Stad. Paa Grund af Kjærlighed til Zion og for Jerusalems Sag ville vi ikke hvile eller slaae os til Ro, forend Jerusalem bliver berømt over hele Jorden og den bliver vor største Fryd, ligesom vi ogsaa høitidelig have lovet: Dersom jeg forglemmer Dig, Jerusalem, da forglemme sig min høire Haand. Min Tunge hænge ved min Gane, om jeg ikke kommer Dig ihu, dersom jeg ikke ophøier Jerusalem over min høieste Glæde."

Saadanne Ord ere udtalte af Eders Brødre, som henvende sig til Eder for at forherlige Gud og ære hans Land, hans Folk og hans Arv. Vi bede altid for vore landflygtige Brødre og opsende vore Bønner paa den hellige Jordbund og i Særdeleshed i Nærheden af den vestlige Muur, at det maatte være vel med Eder, saaledes som I selv længes efter og vi i fuldkommen Oprigtighed ønske.

Paa de tydske Jøders Vegne i den hellige Stad undertegnet i Jerusalem af Skolens Forstandere og Bygningscommitteens Medlemmer om Formiddagen den 18de Dag i Aaret 5597.

(Undertegnet.)

Hirsh Joseph, David Reuben,
Nathan Saddis, Abraham S. Salmons,
Mordecal Avigdor, Uriah S. Hyam.

Undertegnede Bisiddere i „Bethdin" under Bestyrelse af hans Velærværdighed den herværende Overrabbiner bevidne herved, at velærværdige Aaron Selig Ashkenazi virkelig reiser i den Hensigt, som er omtalt i ovenstaaende Cirkulaire.

London, den 7de Tebath (den 24de Decbr.) 5599.

Israel Levy,
Aaron Levy,
A. L. Barneit

Mandagen den 3die August 1840. Eldste Woodruff og G. A. Smith vare ved denne Tid i Ledbury i Herefordshire.

Tirsdag den 4de. Eldste Kimball afreiste fra Manchester til Herefordshire, medens Joseph Fielding var i Bedford.

Onsdag den 5te. Uddrag af et Brev til Udgiveren af „Millennial Star."

Elskede Broder. Da Eldste George A. Smith og jeg forlode Manchester for at begive os til det sydlige England, besøgte vi Menighederne underveis og fandt dem i Almindelighed i en trivelig Forfatning, og Flere tillagdes dem.

Søndagen den 10de Juli prædikede vi i Leek, og efter Forsamlingen døbte Eldste Smith sex Personer. Tillige bleve Mange døbte i Menighederne i Herefordshires Pottemagerier, medens vi vare der. Vi reiste igjennem West Bromwich og Birmingham, og traf Mange, som inderligen ønskede, at nogle af de Eldste skulde besøge dem i denne Egn og arbeide iblandt dem. Vi ankom til Ledbury i Herefordshire den 22de Juli og have tilbragt henved to Uger med Menighederne i denne Egn, og det glæder mig at kunne underrette Dem om, at de Hellige glæde sig i Sandheden, og at Værket skrider fremad paa alle Kanter.

Eldste Thomas Richardson har døbt henved Fyrgetyve, og William Kay henved Tyve; de ere begge meget velsignede i deres Arbeide. Eldste Kington arbeider bestandig i den udstrakte Mark, der er anbetroet til hans Varetægt, og han

er tilligemed de andre Ældste og Præster i denne Egn i Almindelighed meget velsignet, og mange Sjæle blive tillagte formedelst deres Virken. Forrige Søndag døbte vi Fyrgetyve i denne Egn eller i det Hele 250 siden Conferencen. Menighederne udgjøre nu henved 800 Personer, og de synes at være i en trivelig Forfatning. Vi vente Ældste Kimball hvert Øieblik, og saasnart han kommer, forlade vi denne Egn for at besøge London og advare dens Indvaanere.

W. Woodruff.

Løverdag den 8de.

Nauvoo i Hancock County i Illinois, d. 8. August 1840.

Min kjære Herre. Deres Skrivelse af 25de sidstleden, addresseret til Ældste Rigdon og mig, er rigtig modtagen, og vi takke Dem saa meget for samme, ligesom det er mig en stor Fornøielse at besvare den.

Endskjøndt jeg ikke har den Glæde at nyde Deres Bekjendskab, er jeg dog paa Grund af den Venskabelighed, De har udviist mod vort Folk, medens det har været under Trældom og Undertrykkelse, og formedelst den ligefremme og ædle Aand, som gaaer igjennem Deres Brev, kommen til den Slutning, at De er en Ven af den lidende Menneskehed og Sandheden.

For dem, som paa Grund af den Lære, de ere blevne paalagte at undervise Verden om, saalænge have maattet taale saa megen Krænkelse og udholde saa mange Grusomheder og Fornærmelser, er enhver Medfølelse og Venlighed lig den forfriskende Vind og kjølende Strøm paa denne Aarstid, og er, det forsikkrer jeg Dem, paaskjønnet af os.

Det skulde være mig en særdeles Glæde at faae Dem at see her paa Stedet, og ifølge den Attraa, De har udtrykt i Deres Brev, efter at flytte hertil, haaber jeg, at mit Ønske snart vil blive opfyldt.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Fra flere Sider meldes der offieielt, at Qvægsygen er udbrudt paany.

Den 12te December fandt en Explosion Sted i Kulgruben Jacks Collery, ved hvilken Leilighed over 200 Personer skulle have mistet Livet. Siden har der fundet yderligere Explosioner Sted, ved hvilke de, der søgte efter de Omkomne, bleve begravne, og derved blev man afskrækket fra at foretage nye Redningsforsøg.

Den 30te December afbrændte en Deel af Chrystalpalladset, hvorved Bibliotheket, den Afdeling, hvori Tropernes Frembringelser ere udstillede, og det saakaldte Vandtaarn, hvori Trykværket findes til de store Fontainer, ødelagdes.

Frankrig. I December Maaned ere paa Lyonerbanen mellem Stationerne Franois og Daunemarie et Gods- og et Posttog stødte sammen, hvorved 13 Personer bleve dræbte og 30 saarede. Godstoget var afgaaet fra Dijon til Besançon, og Persontoget fra Belfort til Dijon. Sammenstødet skete Kl. 6 om Eftermiddagen; Maskinerne og Waggonerne bleve sønderslaaede, og Skinnerne oprevne

paa det paagjældende Sted. Flere høiere Baneembedsmænd begave sig strax til Stedet tilligemed endeel Læger, som ydede de Saarede al mulig Omhu. Skuepladsen for Ulykken frembød et forfærdeligt Syn. Overalt saae man Døde, Lemlæstede og enkelte Lemmer, blandede med en Mængde Pakjager. Stationsforstanderen i Franois er bleven arresteret som den, der er Skyld i Ulykken, idet han har ladet Personstoget afgaae fra Banegaarden i Franois før Godstoget, som han vidste skulde komme, var ankommet til Banegaarden.

Amerika. En orkanagtig Storm har i Slutningen af Oktober Maaned forrige Aar anrettet store Ødelæggelser i Buenos-Ayres. Den nedstrømmende Regn satte Gaderne under Vand, og samtidig steg Floden over sine Bredder; herved oversvømmedes Gasværket, saa at Byen begravedes i Mørke. En Mængde Skibe gik under, Broer ødelagdes, og anden Eiendom beskadigedes.

Blandinger.

En Patriark. I Bygde Sogn i Sverrig døde den 28de November Bonden Nils Nilsson i Junkbodan, der var født den 28de Januar 1766, og altsaa havde opnaaet en Alder af 100 Aar og 10 Maaneder. Den Afdøde, som altid havde havt en særdeles god Helbred, efterlader sig følgende levende Afkom: en Søn paa 79 Aar, der er noget nær arbeidsfør, 16 Børnebørn, 61 Børnebørns Børn og 2 Børnebørns Børnebørn, — Summa 80 Personer.

Talrigt Afkom. Et amerikansk Blad meddeler følgende ualmindelige Familieforhold: En amerikansk Qvinde fra Landsbyen Kurtbelend i Nærheden af den gamle By Nicomedia, nu Ismid, giftede sig i en Alder af 30 Aar og har født 7 Børn til Verden, der have skjænket hende 69 Børnebørn. Af disse ere 21 gifte og have indtil Dato sat 12 Børn i Verden, af hvilke eet ifjor er indtraadt i Ægtestanden og nylig har faaet sig en Arving, saa at Stammoderen, der nu er 100 Aar gammel, kan see sin Sønnesøns Sønnesøn. Hvad der desuden fortjener at bemærkes er, at hele denne store Familie med en Skare af Svigersønner og Svigerdøttre, boer under eet Tag.

Udvandringer fra England. Ifølge en i England nylig bekjendtgjort officiel Rapport er Antallet af Udvandrere, som have forladt dette Land fra 1814 til 1865, altsaa i 51 Aar: 5,901,510, hvoraf 3,597,789 ere dragne til de nordamerikanske Fristater, 2,177,850 til engelske Colonier, Resten til forskjellige andre Lande. I Aaret 1865 udgjorde Antallet af Udvandrere 209,801, hvoraf 61,345 egentlige Englændere, 12,870 Skotlændere, 100,676 Irlændere, 28,619 Fremmede, og 6,291, hvis Nationalitet ikke er bleven oplyst.

Contoirets Tilgodehavende den 30te Novbr. 1866.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.						
Aalborg.	H. Jensen	279	Rd.	5	Mk.	9	Sk.
Aarhuus.	A. Nelson	117	—	1	—	11	—
Christiania.	C. C. A. Christensen .	715	—	„	—	4	—
Fredericia.	S. Iversen	24	—	3	—	10	—
Gøtheborg.	J. P. Wretberg	143	—	„	—	9	—
Kjøbenhavn.	C. Halvorsen	262	—	3	—	1	—
Norrkøping.	G. Ohlsson	287	—	3	—	6	—
Skaane.	J. Fagerberg	137	—	5	—	3	—
Stockholm.	J. B. Hesse	873	—	1	—	6	—
Vensyssel.	H. Hansen	213	—	3	—	7	—
Dernes	P. Hansen	320	—	2	—	11	—
	Diverse Debitorer . . .	135	—	4	—	8	—
	Summa	3510	—	5		5	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Jesu Christi Kirke. — Hvorledes man kan kjende den.

(Fra „Millennial Star.")

Kirken, saaledes som den var bleven oprettet af Jesus Christus, er fremstillet for os i det nye Testamente under to Billeder: en fuldendt Bygning og et fuldkomment Legeme.

Altsaa først som en Bygning. Hvad er den bygget paa? (See Matth. 16, 13.) Der er blevet sagt os, at Jesus ved en vis Leilighed spurgte sine Disciple: „Hvem sige Menneskene mig at være?" Da han saae, at Folket havde forskjellige Meninger med Hensyn til hvem han var, idet Nogle troede, at han var Johannes den Døber, Andre, at han var Elias, og atter Andre, at han var Jeremias, og at Ingen havde Ret, vendte han sig til sine Disciple og spurgte: „Hvem sige I mig at være?" Petrus svarede: „Du er Christus, den levende Guds Søn." Da svarede Jesus: „Salig er Du, Simon Jonas' Søn, thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene. Men jeg siger Dig ogsaa, at Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den. Og jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene."

Her begynder derfor Striden mellem den christne Verdens forskjellige Troessamfund. Den romerske Kirke erklærer, at Petrus er Klippen, medens de protestantiske Kirkesamfund paastaae, at Jesus Christus er den Klippe, paa hvilken Gud vilde bygge sin Menighed. Hvem har Ret? Kan Petrus være den Klippe, som er omtalt? Nei, visselig ikke, thi kort Tid derefter fornegtede han sin Herre under Eder og Forbandelser. Hvilken en slibrig og usikker Klippe vilde det ikke have været, om Gud havde valgt ham til at bygge sin Menighed paa. Imidlertid er der undertiden blevet sagt til os, at Petrus maatte være Klippen, thi han havde Himmeriges Riges Nøgler; han kunde aabne, og Ingen kunde tillukke, — han kunde tillukke, og Ingen kunde aabne. Men aabnede

han nogensinde Døren enten for Jøde eller Hedning, førend han fik Aabenbaring fra Gud om, at Tiden var kommen for ham til at gjøre det? Nei, aldrig. Jesus paalagde ham og de øvrige Apostler at vente efter dette. Det var efterat Jøderne havde korsfæstet Messias, og efterat Petrus og hans Brødre paa Pintsefestens Dag havde modtaget Aabenbaring, at han (Petrus) først aabnede Døren for Israels Sæd, og da Tiden kom, at Døren ogsaa skulde aabnes for Hedningerne, viste da Gud ikke først Petrus ved et Syn og siden de Øvrige formedelst den Hellig-Aands Udgydelse over Cornelius og hans ganske Huus, at ogsaa Hedningernes Tid var kommen, førend Petrus kunde bruge sin Myndighed til at indlemme dem i Christi Kirke formedelst Daab? Saaledes see vi, at al den Magt, Petrus havde, var grundet paa Aabenbaring fra Gud vor himmelske Fader, og omendskjøndt han havde Nøglerne, kunde han dog ikke aabne Døren hverken for Jøde eller Hedning, førend han havde modtaget Aabenbaring fra Gud om at gjøre det. Det var formedelst Aabenbaring fra Gud, at Johannes den Døber fik at vide, at Jesus var Christus, og det var formedelst Samme han var istand til at bære Vidnesbyrd derom. (Joh. 1, 33. 34.) Det var Aabenbaring fra Gud, som satte Petrus istand til at forstaae og bære Vidnesbyrd om, at Jesus var Christus, den levende Guds Søn. (Matth. 16, 16.) Det var Aabenbaring fra Gud, som gjorde, at Paulus kunde bære Vidnesbyrd baade for Jøder og Hedninger om den samme Sandhed (see Gal. 1, 12. 13.), og det er ene og alene formedelst Aabenbaring fra Gud, at noget Menneske nogensinde kan komme til at kjende ham, thi der siges udtrykkelig: „Ingen kjender Sønnen uden Faderen, og den, som Sønnen vil aabenbare det (Matth. 11, 27.), og Paulus siger: „Ingen kan sige, at Jesus er Christus uden ved den Hellig-Aand," (1 Cor. 12, 3.), og eftersom den Hellig-Aand er Aabenbarelsens og Prophetiens Aand, stemmer denne Pauli Erklæring overeens med Engelens Ord i Aabenbaringen 19de Cap., 10de Vers, at „Jesu Vidnesbyrd er Prophetiens Aand." Jeg vil derfor spørge: Hvad menes der med den Klippe, som Jesus omtaler, paa hvilken han vilde bygge sin Menighed? Menes der Petrus? Nei; det var den Aabenbaring fra Gud, som Petrus havde faaet — det var den store og guddommelige Velsignelse: Modtagelsen af fortsat Aabenbaring, uden hvilken Kirken ikke kunde bestaae, thi uden den kunde Ingen kjende Jesus eller bære Vidnesbyrd om, at han var Christus.

Sandt nok, hele den christne Verden paastaaer, at dens Tro og Systemer ere grundede paa Guds Aabenbaringer, som indeholdes i Bibelen. Imidlertid har jeg i hele mit Liv blot hørt eet Samfund, der ligefremt har paastaaet, at Bibelen var den Hellig-Aand, nemlig et Religionssamfund i Skotland, Morisianerne. Jeg sagde til en af deres Prædikanter, hvem jeg hørte paastaae dette, at deres Hellig-Aand var meget passende for Verden i vore Dage, thi enten man var beruset eller ædru, vilde man bestandig føre den Hellig-Aand med sig, saafremt man blot havde en Bibel i Lommen. Men er Bibelen i den Tilstand, som vi nu have den, Noget, der kan sammenlignes med en Klippe, og er den skikket til at tjene som Grundvold for noget Menneskes Tro, eller er den saadan, at Gud paa den kunde bygge sin Menighed, og vilde ikke dette være det Samme som at bygge paa Sand? Hvori bestaaer Forskjellen mellem Klippen og Sandet? I Klippen er der Fasthed og Sammenhæng, da den ene Partikel er nøie forenet med den anden, medens enhver Smaadeel af Sandet er

adskilt den ene fra den anden; der er ingen Fasthed, ingen Forbindelse, intet Sammenhæng. Klippen kan maaskee efter Aarhundreders Forløb tildeels opløses, tabe sin Fasthed og blive til Sand igjen. Saaledes er det ogsaa med Fortolkningen af de Aabenbaringer, som Gud har givet til tidligere Generationer, naar det forenende og livgivende Princip, fortsat Aabenbaring, bliver unddraget, og de blive udlagte formedelst menneskelig Lærdom og efter Menneskets Meninger, thi ligesom disse Fortolkninger og Gisninger ere uden nogen sand Grundvold, saaledes maae ogsaa den Tro og de Systemer, der ere grundede paa samme, være byggede paa Sand og maae tilsidst falde. Jøderne paastode, at de havde grundet deres Tro og Systemer paa de Aabenbaringer, der vare givne ved Moses og Propheterne, men Jesus sagde dem, at deres Gudsfrygt kun var Menneskebud. De troede alene paa de Fortolkninger, som de Lærde paa deres Tid fremsatte med Hensyn til det, der var blevet sagt ved Moses og Propheterne. De vare derfor deelte i Sekter og Partier, og da Messias kom, om hvem Moses og Propheterne havde talt, kjendte de ham ikke; den store Hob med de Skriftkloge og Pharisæerne i Spidsen forkastede ham og kaldte ham en Bedrager, medens de Faa, som troede, at han var en Prophet, havde forskjellige Meninger angaaende, hvem han var, og eftersom iblandt hele den store Hob Johannes den Døber og Petrus virkelig kjendte ham og kunde bære Vidnesbyrd om, at han var Guds Søn, kunde de ikke have erholdt denne Kundskab fra noget dødeligt Menneske, ei heller kunde de have faaet det at vide af noget menneskeligt Værk; Kjød og Blod kunde ikke aabenbare det for dem; de havde erholdt denne Kundskab umiddelbart fra Himmelens Gud. Men omendskjøndt Jøderne vare deelte i forskjellige Partier i alt Andet, var der dog Eet, hvori de alle vare enige, nemlig i at modstaae Guds Søn og de Sandheder, han forkyndte, samt i at forfølge Enhver, som bar Vidnesbyrd om Sandheden.

Vi behøve blot at betragte vor egen Tid. Medens Menneskene paastaae, at de have grundet deres Tro paa Bibelen, er det kun paa de menneskelige Fortolkninger af Guds streone Ord, deres Systemer og Tro ere grundede, og ligesaa forskjellige som Fortolkerne ere i deres Anskuelser, ligesaa forskjellige ere deres Systemer. Og det Samme, der sagdes om Jøderne i Jesu Dage, kan med Rette siges om Nutidens saakaldte Christne, nemlig, at deres Gudsfrygt kun er Menneskebud.

De kunne sammenlignes med en Deel Mennesker, som gaae hen for at see paa en Solskive for at faae vide den sande Tid, men en Sky skjuler Solen; Solskiven er vel der, men Solstraalerne mangle; imidlertid danne de sig deres egne Anskuelser, og gaae bort og sige Andre, hvormange de troe Klokken er, og omendskjøndt de Alle kunne have forskjellige Meninger, finder dog enhver af dem en Mængde, som troer paa sig (ikke paa Solskiven), da det er lærde Mænd, og saaledes stille de deres Uhre ifølge disse Angivelser. Men lad En, der har seet Solen skinne paa Skiven, og som derfor veed den sande Tid, komme frem og fortælle dem, at de have stillet deres Uhre feil, saa istedetfor at glæde sig over, at de bleve rettede, ville de vende sig imod og forfølge den, der vilde undervise dem, og de holde fast ved deres egne Meninger og sige: „Vi behøve ikke Solens Straaler; vi have en Solskive, og det er Alt, hvad vi behøve.“ Saa urimeligt dette end kan synes, var det dog den sande Tilstand, i hvilken Jøderne befandt sig, da Jesus kom, ligesom

Christenheden for Nærværende befinder sig i den selvsamme Stilling. Nutidens Christne have Bibelen og sige, at de ikke behøre noget Mere. Hvad det Lys angaaer, som ny Aabenbaring vilde kaste paa Bibelen, saa at de kunde blive istand til at forstaae den, saa kunne de meget godt undvære Samme, da de have saa mange lærde Mænds Meninger og Fortolkninger til at veilede sig. Det gjør Intet til Sagen, hvor uenige disse Mænd ere i deres Anskuelser; de ere lærde, og det er nok. Om Nogen, der formedelst Aabenbaring har faaet Kundskab om Sandheden, skulde komme til dem og sige dem, hvori de tage feil, vilde de, hvor uenige de end maatte være i alt Andet, dog være enige i at forfølge en saadan Mand og i at tilintetgjøre hans gode Navn og Rygte iblandt deres Lige. Men ligesaa lidt som Nogen ved Hjælp af en Solskive nøiagtigt kan bestemme, hvormange Klokken er, uden at Solstraalerne vise ham det, ligesaa lidt kan Nogen af Bibelen lære at kjende Guds Villie, uden at Aabenbaringens Lys bliver givet ham, saa at han kan forstaae den. Ja, om selv Guds egen Søn skulde komme nu i vore Dage og fremsætte den samme Lære og gjøre de samme Mirakler, som dengang han først kom, vilde Menneskene være ligesaa uenige i deres Meninger angaaende hvem han var, og med Hensyn til, ved hvilken Magt han udførte sine Undergjerninger, som Jøderne vare, da han første Gang kom, og hvis Nogen skulde kunne kjende ham, maatte han have erholdt denne Kundskab paa samme Maade som Petrus, ikke formedelst Kjød og Blod, men ved direkte Aabenbaring fra Gud vor himmelske Fader formedelst Prophetiens Aand.

De protestantiske Kirkesamfund paastaae, at Jesus Christus er den Klippe, paa hvilken Gud vilde bygge sin Menighed. Men ifølge den hellige Skrift kan ikke dette være sandt, thi der siges, at Jesus Christus er den Grundvold, som var lagt. (See 1 Cor. 3, 11.) „Thi Ingen kan lægge en anden Grundvold, end den, som er lagt, hvilken er Jesus Christus." Altsaa, Klippen, paa hvilken Bygningen staaer, kan ikke siges at være lagt; det er Stenene til Grundvolden, der lægges paa Klippen, og da Jesus Christus siges at være Bygningens Grundvold og Hovedhjørnesteen, og da Grundvolden og Klippen maae være to forskjellige Ting, saa følger det af sig selv, at han ikke kan være Klippen, paa hvilken Grundstenen er lagt, thi det vilde være urimeligt at sige, at Christus var lagt paa Christus, og endnu urimeligere vilde det være at sige, at han var bleven opbygget eller lagt paa Petrus.

Det er derfor indlysende, at Klippen, paa hvilken Kirken skulde opbygges, hverken var Christus eller Petrus, men de bleve begge opbyggede paa Aabenbaring fra Gud vor evige Fader. (See Jesu Vidnesbyrd i denne Henseende hos Joh. 5, 19.) „Derfor svarede Jesus og sagde til dem: Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: Sønnen kan slet Intet gjøre af sig selv, uden hvad han seer Faderen gjøre, thi hvilke Ting han gjør, de samme gjør og Sønnen ligesaa." „Thi Faderen elsker Sønnen, og viser ham alt det, han selv gjør." Og endvidere kunne vi af Aab. 1, 1. see den skjønne Orden, ifølge hvilken Gud sender sine Aabenbaringer, og at Sønnen, Englene, Apostlerne og hele Kirken ere opbyggede paa samme: „Jesu Christi Aabenbaring, som Gud har givet ham, for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulle skee, og han udsendte sin Engel og betegnede dem ved ham for sin Tjener Johannes," og endvidere (4de Vers): „Johannes til de syv Menigheder i Asien."

Her giver altsaa Gud, Faderen, en

Aabenbaring til Sønnen; Sønnen giver den til en Engel, — Engelen giver den til Johannes, og Johannes giver den igjen til Kirken. Ere nu altsaa ikke baade Sønnen, Engelen, Johannes og Kirken opbyggede paa Aabenbaring, given af Faderen? Kan derfor noget Kirkesamfund, som fornegter Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring, være Christi Kirke? Thi borttager man Aabenbaringens Klippe, maa den enten være bygget paa Sand, eller den maa ligne Historien om Muhameds Ligkiste, der skulde hænge i Luften. Men hvis vi ville efterspore den lidt nøiere, ville vi erfare, at der, som Kirke betragtet, ikke vilde være Noget tilbage af den enten til at opbygge eller hænge, men lig deres Gud uden Legeme og Dele, vil deres Kirke befindes at være uden baade Grundvold og videre Paabygning.

Vi ville nu betragte nogle af de andre Stene i Bygningen, thi naar man lægger Grundvolden til et Huus, behøves der flere end een Steen, og omendskjøndt een Steen kan være den fornemste, og for Tydeligheds Skyld kaldes Grundstenen, ere dog de øvrige ligesaa nødvendige til Grundvoldens Fuldendelse. Hvilke ere disse andre Stene? (See Eph. 2, 19 til 22.): „Saa ere I da ikke mere Gjæster og Fremmede, men de Helliges Medborgere og Guds Huusfolk, opbyggede paa Apostlernes og Propheternes Grundvold, saa at Jesus Christus selv er Hovedhjørnestenen, paa hvilken den ganske Bygning tilsammenføiet voxer til et helligt Tempel i Herren, paa hvem ogsaa I tillige blive opbyggede til Guds Bolig i Aanden." De øvrige Stene i Bygningens Grundvold ere altsaa Apostler og Propheter, medens Jesus Christus er Hovedhjørnestenen. Hvad Cardinaler og Erkebiskopper angaae, saa findes der ingen saadanne Stene, hverken i Grundvolden eller i nogen anden Deel af Bygningen. Apostlerne og Propheterne vare Mænd, der vare inspirerede og beskikkede af Gud til at forkynde hans Hensigter og Villie for de Hellige paa Jorden, hvilket allerede er blevet viist i Aab. 1, 1., paadet den hele Bygning formedelst disse Aabenbaringer kunde blive sammenføiet til Eet, idet den ene Steen nøie bliver passet til den anden, og saaledes voxer det Hele til et helligt Tempel for Herren, og om disse Stene end ere tagne fra forskjellige Steder i deres raae Tilstand og uhugne, ere de dog nu tilbørligt sammenføiede til Guds Bolig i Aanden, thi nu have de Adgang til Faderen, enten de have været Jøder eller Hedninger, og formedelst Aabenbaringens Aand, som de have modtaget fra ham, ere de sammenføiede, enhver Steen paa sit rette Sted, og det Hele udgjør Christi Kirke, den levende Guds Tempel. Saaledes er ikke alene Grundvolden opført paa Aabenbaringens Klippe, men Alle have de Adgang til ham formedelst Aabenbarelsens Aand, som udgaaer fra Faderen. Enhver Steen i Bygningen er nøie tilsammenføiet med den anden og er bleven til Eet, og saalænge dette er Tilfældet, kunne alle Helvedes Porte ikke faae Overhaand over den, thi den er grundet paa Aabebaring fra Gud; den er sammenholdt formedelst samme og bygget paa den evige Sandhed, der udgaaer fra ham, som er den sande og urokkelige Klippe. Men paa Grund af deres Ugudelighed, som betjende sig at være hans Hellige, har Gud unddraget Aabenbarelsens Aand fra dem, og da de have manglet det, som ene og alene kunde forene de enkelte Dele og faae Bygningen til at staae, er den falden ned, og vi kunne see dens Ruiner i de forskjellige Sekter og Partier, som nu udgjøre den saakaldte Christenhed.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 124.)

Mange af disse vilde Indianere fulgte med og bragte Tiger- og Abekjød samt Kokusnødder med sig som Præsenter. De hørte med Opmærksomhed paa Messen og saae paa alle Ceremonierne i Kiken. Derpaa indbød de Padren at komme til dem for at undervise dem, og de opførte en Hytte paa det Sted, hvor de først havde truffet ham, og den indviede han til Kirke, ligesom han oplærte sin Sakristan til at holde Gudstjeneste for dem hver Søndag. Som Præfekten sagde, vilde mange af dem sandsynligviis været blevne døbte, dersom denne Mand havde levet længere, men uheldigviis døde han; Cariberne trak sig tilbage til Ørkenen, og siden den Tid havde ikke en Eneste af dem viist sig i Landsbyen.

Ruinerne ligge omtrent otte engelske Mile fra Landsbyen og ere fuldkommen øde. Veiene vare saa daarlige, at for at kunne udrette Noget, var det nødvendigt at forblive der, hvor vi vare, og til den Ende maatte vi forskaffe os Mundforraad. Der vare tre smaa Boutiker i Landsbyen, men deres samlede Vareoplag udgjorde ikke halvfjerdsindstyve Pund. Imidlertid forefandtes i et af dem halvandet Pund Kaffe, hvilken vi strax lagde Beslag paa. Juan meddeelte den glædelige Beretning, at der den næste Morgen skulde slagtes et Sviin, og at han havde bestilt en Deel af Flesket. Tillige fortalte han, at der løb en Ko med en Kalv frit omkring, og sagde, at der maatte træffes Foranstaltning til at beholde den for at malke den. Dette blev strax iværksat og alle nødvendige Forberedelser gjorte til at kunne besøge Ruinerne den følgende Dag. Indianerne kjendte i Almindelighed Veien, men der var kun Een der paa Stedet, som kunde tjene os som Veiviser omkring ved Ruinerne, men han havde paataget sig at slagte og partere Grisen, hvis Aarsag han ikke kunde tage ud med os, men lovede at følge efter.

Henimod Aften blev Landsbyens Ro forstyrret ved et Brag, og da vi gik ud, erfarede vi, at et Huus var faldet ned. Der opsteg en Støvsky fra samme, og Ruinerne laae rimeligviis saaledes som da Huset faldt. Choleraen havde blottet det for Beboere, og det havde i flere Aar staaet øde.

Tidligt den næste Morgen gjorde vi Forberedelser for vor Udflugt til Ruinerne. Vi maatte forskaffe os Mundforraad efter en stor Maalestok. Vort Kjøkkentøi bestod af grovt Pottemagerarbeide, og vore Kopper af de ydre Dele af en eller anden rundagtig Plante, og hele Indkjøbsprisen for alle disse Sager beløb sig maaskee til fire engelske Shillings. Vi kunde ikke forskaffe os nogen Vandkrukke der paa Stedet, men Alcalden laante os en uden nogen Godtgjørelse, medmindre den skulde blive slaaet i Stykker, og eftersom den var knækket, da vi fik den, ansaae han den rimeligviis som solgt. I Forbigaaende sagt, tiltvang vi os Alcaldens Kjærlighed ved at efterlade vore Penge hos ham til Opbevaring. Dette gjorde vi temmelig aabenbart for at det kunde blive bekjendt i Landsbyen, at der ingen „Plata" var ved Ruinerne, medens Alcalden betragtede det som et Tegn paa en særdeles Tillid. I Sandhed, vi kunde ikke vise ham nogen større Opmærksomhed.

Han var en mistænksom, gammel Gnier, og forvarede sine egne Penge i en Kuffert i et indre Værelse, ligesom han aldrig forlod Huset uden at tillaase Gadedøren og bære Nøglen hos sig. Alt, hvad vi forlangte, lod han os betale paa Forhaand, og han vilde ikke under nogen Omstændighed have betroet os saa Meget som for en halv Dollars Værdi.

Det var aldeles nødvendigt for os at medtage fra Landsbyen Alt, hvad der kunde bidrage til vor Beqvemmelighed, og vi gjorde alle mulige Forsøg paa at faae en Qvinde med os, men Ingen vovede at være alene hos os. Dette var en stor Ulempe for os; det vilde have været ønskeligt at have et Qvindfolk, ikke, som Læseren maaskee kunde antage, til en Prydelse, men for at lave Tortillas. For at disse kunde være nogenlunde spiselige, maatte de nydes i det samme Øieblik, de vare bagede, men vi vare nødte til at træffe Overeenskomst med Alcalden om daglig at sende dem ud til os tilligemed Produkterne af vor Ko.

Vor Udrykning var lig alt Andet, der hændtes os paa Veien. En af Indianerne satte afsted med en af en Kohud forfærdiget Kuffert paa Ryggen, idet hans Byrde var bundet fast ved Hjælp af en Bastsnor, medens der paa hver Side i Snorer af samme Slags hang en Fugl, der var indsvøbt i Pisangblade, saaledes at kun Hovedet og Halen vare synlige. En Anden havde ovenpaa sin Kuffert en levende Kalkun, hvis Been vare bundne, medens dens Vinger vare udstrakte lig en flakt Ørn. En Tredie havde paa hver Side af sin Byrde Knipper af Æg, af hvilket ethvert var omhyggeligt indsvøbt i Maisblade, og de vare ved Hjælp af Bastsnorer sammenknippede ligesom Løg. Kogeredskaberne og Vandkrukken bare andre Indianere paa Ryggen, og de indeholdt Riis, Bønner, Sukker, Chokolade osv.; Strimler af Flesk og Bundter af Pisanger hang ned over dem, og Juan bar i sine Arme en Reiseæske af Tin, hvilken var fyldt med Svinefedt, hvilket i det Land altid var i en flydende Tilstand.

Klokken halv otte forlode vi Landsbyen. I en kort Strækning var Veien aaben, men vi kom snart ind i en Skov, hvilken vedvarede lige til Ruinerne og strakte sig sandsynligviis mange Mile paa den anden Side af samme. Veien bestod blot af en Indianer-Fodsti, der tildeels var dannet derved, at Grenene paa Træerne vare slaaede af, og da de tilbageblevne nu vare meget tunge af Regnen, hængte de saa langt ned, at vi vare nødte til at standse hvert Øieblik, og snart bleve vore Hatte og Frakker ganske gjennemvaade.

Paa Grund af det tætte Løv kunde Morgensolen ikke optørre den foregaaende Nats Oversvømmelser. Jorden var ganske gjennemblødet og gjennemskaaret af Strømme, der vare opsvulmede formedelst Regnen. Paa nogle Steder vare Fordybninger, i hvilke Muldyrene sprællede og satte sig fast, saa at det undertiden var vanskeligt nok at komme over. Midt iblandt alle Jordens omstyrtede Throner har aldrig Noget talt med en saadan Kraft om det Jordiskes Forgjængelighed, som denne uhyre Skov, der bedækker det Sted, hvor der fordum laa en stor Stad. Engang havde der været en stor Landevei, opfyldt med Mennesker, der vare ansporede til Virksomhed formedelst de samme Bevæggrunde som dem, der nu tilskynde Folk til Handling, men de ere alle gangne bort, deres Boliger ere begravne, og intet Spor af dem er mere tilbage.

Efter et Par Timers Forløb naaede vi Floden Micol, og en halv Time senere Otulafloden, der var formørket af den Skygge, som Skoven kastede paa den, medens den yndigt brød sig igjennem dens

stenige Seng. Efterat vi havde vadet over den, fik vi snart store Steenmasser at see og derpaa en rund udhuggen Steen. Vi fik Øie paa en Dynge Brudstykker, der hævede sig temmelig høit og var saa steil, at kun Muldyrene uden nogen Byrde kunde komme op ad den til en Terrasse, der ligesom hele Veien var saa bedækket med Træer, at det var umuligt at udfinde Formen af den. Vi fulgte denne Terrasse og standsede ved Foden af en anden. Da udraabte vor Indianer pludselig: „El Palacio," („Paladset") og igjennem Aabningerne mellem Træerne kunde vi see Forsiden af en stor Bygning, hvis Søiler vare rigt prydede med kunstige og smagfulde Gibsbilleder. Der voxede Træer lige tæt op til den, og Grenene havde trængt sig ind igjennem Dørene; med Hensyn til den Stiil, den var opført i, var den eneståaende i sit Slags og overordentlig smuk, men opvakte et vist Veemod. Vi bandt vore Muldyr fast til nogle Træer, stege op ad en Række Trin, der dannedes af Stene, som vare trængte ud formedelst Træerne og nedfaldne, gik nogle Øieblikke langs ad Corridoren, hvorpaa vi kom ind i Gaardspladsen. Efter at vi havde tilfredsstillet vor første Nysgjerrighed, gik vi tilbage til Indgangen, og staaende i Porten, affyrede vi fire Gange vore Geværer, men det var ogsaa de sidste Ladninger, vi havde. Men for paa denne Maade at lade vor Tilfredshed komme til Udbrud, skulde vi have bragt Stedet til at gjenlyde af et rungende Hurra. Det var ogsaa for Indianernes Skyld, vi affyrede vore Ildvaaben, thi de havde sandsynligviis aldrig hørt en saadan Kanonade før, og ligesom deres Forfædre paa Cortez' Tid, troede de næsten, at vore Vaaben vare Instrumenter, som kunde give Lynild fra sig, og vi vidste, at de vilde lyde saaledes over Landsbyen, at dette nok skulde afholde enhver af deres agtværdige Venner fra at aflægge os et Besøg om Natten.

Vi vare nu komne til Maalet for vor lange og besværlige Reise, og allerede det Første, vi fik at see, erstattede os rigeligt for vor Møie. For første Gang befandt vi os nu i en Bygning, som var opført af Landets oprindelige Beboere, og hvilken havde staaet der, inden Europæerne havde nogen Kundskab om dette Continents Tilværelse, og vi beredte os til at opslaae vor Bolig under dens Tag. Vi valgte den forreste Deel af Corridoren dertil, og slap Kalkunen og det andet Fjederkræ løs i Gaardsrummet, hvilket var saa overvoxet med Træer, at vi neppe kunde see tværs over det, og da vi ikke havde Andet til Muldyrene end Løvet paa Træerne og vi ikke kunde slippe dem løse i Skoven, ledte vi dem opad Trinene til Paladset og førte ogsaa dem ind i Gaardspladsen. I den ene Ende af Corridoren bragte Juan et Kjøkken istand, hvilket han gjorde paa den Maade, at han lagde tre Stene vinkelret, den ene indtil den anden, saaledes at der blev Plads til Ilden imellem dem. Vort Reisetøi blev lagt tilside eller ogsaa hængt op paa Stænger, der naaede tværs over Corridoren. Pawling lagde en fire Fod lang Steen op paa en anden, der skulde tjene som Fod, og dette skulde forestille et Bord, medens Indianerne lavede os Senge, hvilket de gjorde paa den Maade, at de huggede en Deel Stænger, som de heftede sammen ved Hjælp af Bastsnorer og lagde dem paa Stene, der vare anbragte ved Hovedet og Fødderne. Vi afhuggede de Grene, der vare trængte ind i Paladset, ligesom vi ogsaa fældede nogle af Træerne paa Terrassen, og derfra kunde vi overskue en uhyre Skov, som strækker sig lige til den mexikanske Havbugt.

Indianerne nærede en overtroisk Frygt for at opholde sig imellem Ruinerne om

Natten, og lode os derfor alene tilbage, saa at vi bleve de eneste Beboere i det Palads, som engang havde tjent til Opholdssted for ubekjendte Konger. Kun lidet have de tænkt, som have opbygget det, at deres kongelige Linie skulde ophøre, deres Slægt uddøe, deres Stad blive til en Ruin, og Hr. Catherwood, Pawling, jeg og Juan dets eneste Beboere. Andre Fremmede have ogsaa været der, og ligesom vi, forundret sig saare. Deres Navne vare skrevne paa Murene med oplysende Anmærkninger og Figurer, men selv her vare der Mærker efter hine lave og sunkne Aander, som finde deres Glæde i at krænke Alt, hvad der er helligt. Iblandt bekjendte Navne, iblandt hvilke der dog ikke var noget, som tilhørte Nogen af sidstnævnte Klasse, bemærkede vi følgende: Capitain Caddy, Hr. Walker og en Landsmand Noah O. Platt fra New York. Han var som Handelsmand reist med et Kofardiskib til Tobasco, hvorfra han videre havde seilet opad en af Floderne til Logwood, og medens Skibet var under Ladning, besøgte han Ruinerne. Hans Beretninger om samme havde bevirket en stærk Attraa hos mig efter at besøge Ruinerne, længe forend der tilbød sig nogen Leilighed dertil.

Høit oppe paa den ene Side af Corridoren stod Navnet William Beanham, og under samme var der med Blyant skrevet et Vers. Ved Hjælp af et Træ, i hvilket der var hugget Indsnit, klavrede jeg op for at læse disse Linier. Rimet var feilagtigt og Ordene urigtigt stavede, men Indholdet aandede af en dyb Følelse for den moralske Storhed, som herskede imellem disse ubekjendte Ruiner. Forfatteren synes ogsaa at have været en bekjendt Personlighed. Jeg har nemlig hørt hans Historie i Landsbyen. Han var en ung Irlænder og var af en Kjøbmand i Tobasco bleven sendt til det Indre af Landet for at drive en liden Handel. Han havde i nogen Tid opholdt sig i Palenque og dens Omegn, og da han havde sine Tanker stærkt henvendte paa Indianerne, besluttede han efter nogen Tids Overveielse at trænge ind i Cariberne Land. Hans Venner bestræbte sig for at overtale ham derfra, og Præfekten sagde til ham: „De har rødt Haar, et fyldigt Legeme og hvid Hud; de ville enten gjøre Dem til en Gud og beholde Dem iblandt sig, eller ogsaa ville de dræbe Dem og spise Dem op.“ Ikke desto mindre tog han dog afsted ganske alene og tilfods, satte over Floden Chacamal, og efter næsten et Aars Fraværelse vendte han atter lykkeligt tilbage, men nøgen og udtæret, med langt Haar og lange Negle, da han i otte Dage havde været alene med en enkelt Carib paa Bredderne af en vild Flod, medens han søgte efter et Sted, hvor han kunde komme over, og i denne Tid havde han intet Andet at leve af, end Rødder og Urter.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Febuar.

Da vi vide, at det interesserer de Hellige i Adspredelsen at erfare om Fremadskridningen i Zion med Hensyn til Udviklingen af de store Foretagender,

som der udføres, indrykke vi nedenstaaende Uddrag fra „Deseret News“ af den 1ste December forrige Aar.

Aabning af Staten Deserets Telegraph-Linie.

En ny Æra er begyndt for Folket i dette Territorium (Utah eller Deseret) idag, hvis Vigtighed det er vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at vurdere. Staten Deserets Telegraph-Linie er bleven aabnet, helliget og indviet til Herren, Israels Gud, for at tjene som et af Midlerne til at paaskynde Opbyggelsen af hans Rige. Folket i de forskjellige Settlementer have villigen bidraget til Fuldbyrdelsen af dette Foretagende, som ventes tilendebragt gjennem hele Territoriet inden December Maaneds Udgang. Telegryph-Contoirer ere oprettede i de fornemste Stæder og Settlementer, og unge Mænd ere blevne oplærte under Hr. Clowes Veiledning til at bestyre dem og varetage Forretningerne. Denne Linie for selve Territoriet vil vorde til stort Gavn for Indvaanerne, idet de ville kunne modtage Raad og Veiledning fra Autoriteterne i Hovedstaden i alle vanskelige Tilfælde, eftersom Telegraphen sætter de yderste og fjerneste Settlementer baade i Nord og Syd i Forbindelse med „Saltsøstaden.“

Et andet stort Foretagende fra Staternes Side er den store Jernbanelinie, der skal forene Atlanterhavet med det Stille Hav, eller den uafbrudte Jernbane-Forbindelse over det hele nordamerikanske Continent fra Øst til Vest. Denne Linie blev ifjor udstrakt 285 engelske Mile vestenfor Omaha ved Missouri Floden, og man kan nu reise i sex Dage fra New York til den nordlige Arm af Platt Floden paa Nebraskas Sletter. Til Foraaret vil Arbeidet paa denne Linie blive fortsat, og Hr. Durant, Over-Ingenieuren, forsikrer, at han vil fuldende 300 engelske Mile i 100 Arbeidsdage. Jernbanebroen over den nordlige Arm af Platt Floden er allerede fuldendt, og Arbeidsstyrken er leiret paa den vestlige Bred af Floden, ventende paa Foraarets Komme. Man kan altsaa forvente, at henved Juni Maaneds Udgang omtrent to Trediedele af Veilængden over Sletterne fra Missouri til Utah vil være færdig, hvilket til næste Aar (eller 1868) vil lette Emigrationen af vore Folk betydeligt, idet Trækdyr og Vogne fra Territoriet Utah maaskee ikke behøve at møde dem længere ude end 400 engelske Mile og bringe dem ind.

Saavidt med Hensyn til Jernbanestrækningen fra Østen. Fra Vesten eller Californien drives ogsaa Jernbanearbeidet med Kraft og er fuldført til Bjergstrækningen Sierra Nevada, og det synes, som om de to Compagnier for Østen og Vesten kappes om, hvem der først skal faae sin Linie fuldført til Utah for at kunne knytte Handelsforbindelser med sammes Indvaanere. Det er let at indsee, at Utah eller Staten Deseret, som er Middelpunktet af det store Vesten, vil ved denne lettere og hurtigere Communication tiltage i enhver Henseende, idet Indvaanernes Antal aarligen vil forøges og de naturlige Resourcer udvikles med Kjæmpeskridt. Der er en stor Fremtid imøde for Guds Folk, der regjeres af vise og retfærdige Love, og den Tid vil komme, da Nationerne ville faae ganske andre Tanker om de Sidste-Dages Hellige, end de nu have, naar de faae Resultaterne af et fredelskende Folks

Virksomhed at see, hvis fornemste Formaal er at opbygge, ikke ødelægge, at samle og forene, ikke at adsplitte, at gjøre Mennesket bedre, visere og dygtigere i enhver Henseende, læggende for Dagen, at et arbeidsomt, moralsk, fredeligt og enigt Folk er istand til at udrette store Ting, hvilket deres velanlagte Stæder, opdyrkede Marker, blomstrende Frugthaver, osv. allerede viser. Held og Fremgang krone Zions Folks Foretagender til Guds Ære og hans Riges Opbyggelse!

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 6te November 1866.

Præsident Widerborg.

Kjære Broder. Jeg har rigtig modtaget Deres Skrivelse og er tilfreds med Indholdet af samme.

Der hersker Fred overalt i Territoriet, og de Hellige nyde god Helbred og almindeligt Held. Vi have havt nogle kolde Storme i Efteraaret, men i denne Maaned har Veiret hidindtil været ganske mildt, og der er falden megen Regn. De Hellige have havt meget travlt i dette Efteraar, paa Grund af, at saa mange Mennesker i afvigte Sommer have været ude, idet en Deel have været over Sletterne med Vogne og Trækdyr for at bringe de Fattige herop, medens Andre have været i San Pete og Sevier Countier for at forsvare Settlementerne og Befolkningen mod de røde Mænds Overfald. Indianerne have imidlertid forholdt sig nogenlunde rolige i de sidste Maaneder. Navazoes-Indianerne satte for ikke længe siden over Colorado og bortdreve nogle Høstfolk fra Berryville i Kane County. En af disse blev saaret ved et Skud, dog ikke farligt. De stjal nogle Kreature, men man har dog faaet dem igjen.

Afvigte Aar har været særdeles frugtbart, og i hele Territoriet har Jorden ydet en rig Høst, saa at Landmanden er bleven overflødigen erstattet for sit Arbeide.

Vore Fjender have heller ikke været uvirksomme iaar; de have anstrængt sig til det Yderste for at gjøre os Fortræd. Dr. Robinsons Død have de bestræbt sig for at benytte som et Middel til Opnaaelsen af deres Hensigter, idet de have gjort Alt, hvad der har staaet i deres Magt, for at indvikle mig, Stadens Autoriteter og Samfundet i samme, men deri have de taget storligen feil. Det var nærved, at Nogle af deres Egne skulde blevet indviklet i Sagen, og dette bevirkede, at de standsede med Forhørene i denne Retning. Det er haardt for Menneskene at stride mod Guds Værk; de ere stedse uheldige allevegne. Propheten Michas har forudsagt, at det skulde blive saaledes: „Hun (Zion) skal besmittes, og vore Øine skulle see paa Zion. Men de vide ikke Herrens Tanker og forstaae ikke hans Raad.“ Mich. 4, 11, 12.)

Min Søn Brigham jun. og Broder Thurber ankom hertil karske og sunde samt vel tilmode den 25de sidstleden. De havde en stormfuld Søreise, og deres Reise tillands var ogsaa temmelig ubeha-

gelig. Imidlertid kom de sig dog snart igjen af deres Træthed.

Saavidt jeg veed, har de Ældstes Familier det godt. Behag at hilse dem, og modtag selv i Forening med Brødrene min Hilsen. Bedende Herren at velsigne Dem og give Dem den fornødne Kraft til at forherlige Deres Kald, forbliver jeg

Deres Broder,
Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 126.)

Jeg nærer ingen Tvivl om, at De jo kunde blive til stor Nytte for dette Samfund, ligesaavel ved at drive Deres Forretning som formedelst andre Fortrin, De er i Besiddelse af. Omendskjøndt De ved at hellige Deres Tid og Evner til Sandhedens Sag og for et lidende Folk ikke kan vente at blive hævet i denne Slægts Øine eller at sikkre Dem Verdens Rigdom, kan De dog forlade Dem paa, at De ved at handle saaledes, sikkrer Dem Jehovahs Bifald, „en Velsignelse, som gjør rig og volder ingen Sorg." Formedelst vor Guds inderlige Barmhjertighed ere vi undflyede deres Hænder, som have søgt vor Undergang, og have faaet Bopæle i denne Stat og i Territoriet Iowa. Vort Hovedsæde er her paa Stedet, Nauvoo, (forhen kaldet Commerce) der har en smuk Beliggenhed ved Breddene af Missisippi, umiddelbart ovenfor det nedre Sted, hvor den stærke Strøm er, og har sandsynligviis den bedste og smukkeste Beliggenhed, som nogen Stad kan have ved denne Flod. Den hæver sig gradviis opad indtil henimod en engelsk Miil fra Floden, og siden har man en smuk, jevn og frugtbar Slette, hvorfor Stedet er vel skikket baade for Handel og Agerdyrkning, men ligesom alle andre Steder ved Floden er det usundt om Sommeren.

Indbyggernes Antal er næsten tre Tusinde, og det tiltager stærkt. Hvis vi blive tilladte at forblive her, er der al Udsigt til, at Nauvoo vil blive en af de største Stæder ved Floden, om end ikke i den vestlige Verden. Mange ere flyttede ind fra Søstaterne og Nogle fra Øerne i Havet (Storbritannien).

Det er vor Hensigt at opføre nogle offentlige Bygninger til næste Foraar. Vi have kjøbt tyve tusinde Akres Land i Iowa Territorium ligeoverfor dette Sted, og denne Strækning opfyldes hurtigt af vort Folk. Vi skulde ønske, at enhver af de Hellige, ligesom ogsaa Alle, der elske Sandheden og rigtige Grundsætninger, vilde komme her til Stedet saasnart som muligt, eller saasnart deres Omstændigheder vilde tillade det, og forene deres Evner og Talenter for at fremme den Sag, der er os saa dyrebar. Derfor er min almindelige Indbydelse: „Lader Alle, som ville, komme, og deeltager frivilligen i Nauvoos Fattigdom."

Jeg er tilbøielig til at give Dem en særegen Indbydelse om at komme saa tidlig som muligt, da jeg troer, at De kunde være os til Nytte. Imidlertid maa

De dog ordne Deres Sager saaledes, som Deres Omstændigheder maatte fordre det. Hvis det var muligt for Dem at komme hertil i dette Efteraar for at lide Trængsel med Guds Folk, vilde Ingen mere glæde sig over at byde Dem et hjerteligt Velkommen end jeg.

Der er udstedt Bevilgning fra Legislaturen til Anlæggelsen af en Jernbane fra Warsaw, der ligger tæt nedenfor Strømningen, og til dette Sted — en Strækning af omtrent tyve Mile, og hvis dette bliver bragt i Udførelse, vil det blive af uberegnelig Fordeel for dette Sted, da Dampskibe blot kunne passere Snevringen ved høi Vandstand. Jordbunden er god, og jeg troer ikke, den staaer tilbage for noget andet Sted i Staten. Afgrøden er rig i denne Deel af Landet, og jeg troer, at Levnetsmidlerne ville blive billige.

Det skulde være mig særdeles kjært, dersom jeg kunde ordne det saaledes, at jeg kunde møde Dem i Springfield til den Tid, De omtaler, men jeg kan ikke love mig selv den Glæde. Hvis jeg ikke skulde komme, kunde De maaskee faae Leilighed til at komme hid og aflægge os et Besøg, inden De flytter hertil.

Ældste Rigdon er syg og har nu næsten et heelt Aar lidt af Koldfeber, hvilken Sygdom nu paa denne Tid grasserer stærkt her. For Nærværende er han ikke istand til at forlade sit Værelse.

Deres osv.

Joseph Smith, jun.

Til

J. C. Bennett, M. D.

E. S. Deres Skrivelse af 30te er rigtig modtagen, og det glæder mig at erfare af samme, at Deres Længsel efter at forene Dem med et Folk, „som allevegne er ilde omtalt," og at Deres inderlige Ønske angaaende vort Vel tiltager, hvorfor De har mine bedste Følelser, og jeg beder, at min himmelske Fader maa udgyde sine meest udvalgte Velsignelser over Dem her paa Jorden, og formedelst sin Naade dygtiggjøre Dem til at overvinde det Onde i Verden, paadet De maa sikkre Dem en salig Udødelighed i det tilkommende Liv.

J. S. jun.

Strax efter Juli-Conferencen i Manchester afreiste Ældste P. P. Pratt til Amerika for at hente sin Familie, og overlod Udgivelsen af „Stjernen" til Præsident Young, der understøttedes af Ældste W. Richards.

Løverdag.

Wayne County i Illinois,
den 5te August 1840.

Belærværdige Joseph Smith, jun. og Sidney Rigdon.

Agtede Venner. Jeg har skrevet flere Breve til Eder til Commerce og Nauvoo, idet jeg antog, at det var to forskjellige Steder, men en Broder til en Dame, der hører til Eders Samfund, og som nu er her, har underrettet mig om, at det er eet og samme Sted.

Jeg har ikke modtaget noget Svar paa mine Breve, og jeg antager, at Aarsagen til Opsættelsen enten maa være pressérende Forretninger eller Eders Fraværelse. Jeg har fattet den Beslutning, at jeg strax vil forene mig med Eders Folk og tage Bopæl iblandt Eder. Lader os antage som vort Motto: „Licul partribus sit Deus nobis" (ligesom Gud har været med vore Fædre, vil han ogsaa være med os), og i det Øiemed anvende de passende Midler, og Seiren er vor. Luftens vingede Kriger vil ikke ophøre at være vort stolte Symbol paa Friheden, og Krigens Hunde ville for mig være lænkebundne.

Jeg skal være hos Eder om en fjorten Dages Tid og skal hellige min Tid og mine Kræfter til Forfremmelsen af

Sandhedens og Dydens Sag samt til den hellige Religions Forsvar, hvilken I saa ædelmodigen have forsvaret og understøttet saa hæderligen.

Min Hilsen til alle Brødrene.
Med sønlig Agtelse Eders
J. C. Bennett.

Mandag den 17de. Nauvoos og Iowas Høiraad samledes paa mit Contoir. John Batten fremførte mange Klagepunkter imod Elija Fordham. Efterat Vidnesbyrd vare blevne aflagte og Raadgiverne havde talt, holdt jeg et længere Foredrag for Raadet og paaviste de stridende Parters Stilling, idet der i Virkeligheden ikke var nogen Grund til Uenighed. Jeg sagde dem, at det var bedst for dem at forlige sig med hinanden uden Raadets Mellemkomst og Votum samt herefter leve som Brødre og aldrig mere omtale deres forrige Udestaaelser, og saaledes bleve de forligte.

Tirsdag den 18de. Ældsterne Kimball, Woodruff og G. A. Smith afreiste fra Cheltenham til London, en Veilængde af hundrede og ti (engelske) Mile, og ankom efter halvottende Times Reise til William Allgoods Bopæl i King Street i Borough Nr. 19, og bleve venligt modtagne af Madam Allgood, som fulgte dem hen til Gjæstgiverstedet „Kongens Vaaben."

Der hersker stor Nød i Irland; der er stor Arbeidsløshed og Mangel paa Levnetsmidler.

Sandheden udspreder sig hurtigt i England og Skotland.

Fredag den 21de. Vidnesbyrd af Benjamin Boyce:

Jeg forlod mit Hjem i Nauvoo for at tage til Adams County, hvor jeg havde boet den foregaaende Sommer, for at afgjøre en Deel Gjæld. Jeg kom i Selskab med en Hr. Brown, som fortalte mig, at han søgte efter nogle Heste, som havde forvildet sig for ham. Vi havde ikke gaaet langt tilsammen, førend vi bleve hilsede af tolv bevæbnede Personer, som spurgte os, hvor vi skulde hen. Jeg sagde dem, hvor jeg skulde hen, og Hr. Brown fortalte dem ligeledes sit Ærende. De spurgte os derpaa, om vi vare „Mormoner," hvortil vi svarede Ja. De sagde da, at vi ikke kunde gaae videre, ligesom de ogsaa fortalte, at de ved Ed havde forpligtet sig til at dræbe alle de fordømte „Mormoner," som de kunde finde, og toge os tilfange, bandt os med et Reb samt bragte os til en Baad, medens fire af dem, af hvilke Een hed Martin, de Andre ere ubekjendte, førte os til Missouri til en liden Stad ved Navn Tully, hvor man holdt Vagt over os og beholdt os indtil Kl. 11 om Aftenen, da tre Personer, der medbragte et langt Reb, kom til os og bandt os om Halsen med samme. Jeg spurgte dem, hvad de vilde gjøre med os, hvortil en af dem svarede, at de vilde føre os til Floden, dræbe os og bruge os til Madding; hans Navn var Uno.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Den 15de Januar hændte der i Regenspark ved London en stor Ulykke, idet omtrent 200 Skøiteløbere faldt igjennem Isen. Hvor Mange der

omkom ved denne Leilighed vides ikke med Bestemthed, men allerede den følgende Dag havde man opfisket 35 Lig. De Tilstedeværende vare dog overbeviste om, at Offrenes Antal maatte være betydelig større.

De engelske Blade indeholde en lang Række Beretninger om de Ulykker, som den sidste Orkan fra Sydvest Natten fra 7de til 8de forrige Maaned har anrettet paa Landet og langsmed Kysterne. I Dulwich, Brixton, Clapham, Norwood og andre Forstæder ødelagdes en Mængde lettere Bygninger, som Lader, Drivhuse osv., mange Skorstene styrtede ned og Parkerne frembøde et sørgeligt Skue. Paa Jernbanerne i det sydlige England maatte flere Tog standse paa Grund af Stormen; et enkelt Tog blev kastet ned fra en høi Dæmning. Fra alle Søhavne er der indløbet Beretninger om talrige Skibbrud; dog er det i mange Tilfælde lykkedes at redde Mandskabet. Ved Liverpool gik Jernskibet „James Crosfield" tilgrunde med en Ladning af 1700 Baller Bomuld og hele Mandskabet, ved Yarmouth 2 større Skibe ligeledes med Mandskabet osv.

Italien. Der berettes fra Neapel, at der Natten mellem den 15de og 16de Januar rasede en forfærdelig Orkan, som har foraarsaget betydelige Ødelæggelser; 20 Kofardiskibe ere gaaede tilgrunde. Ligeledes har man mærket fire Jordrystelser.

Paa Øen Sardinien hersker der Hungersnød, som griber mere og mere om sig, og det i en forfærdelig Grad. Et italiensk Blad skriver herom: „Den Hungersnød, der i tidligere Tid gjentagne Gange, f. Ex. i 1812, 1816 og 1818, har hjemsøgt denne ellers saa frugtbare Ø, og i hvilken endnu levende Øienvidner have seet mange Mennesker døe af Sult, overtræffes langt af den Elendighed, der hersker her iaar. I hine Aar indtraf Hungersnøden først i Marts eller April; men nu er den allerede indtruffen i December, hvilket giver Anledning til de stærkeste Bekymringer. Det er endnu værre paa Landet end i Byerne og de større Flækker, — hvert Øieblik bliver man overløben af en Mængde Folk, der søge Arbeide, eller bede om et Laan i Korn eller Penge, eller ville sælge et Stykke Jord for enhver Priis, eller falbyde deres Agerdyrkningsredskaber, Kjøkkentøi, Klæder eller alle mulige andre Ting, men i Regelen forgjæves, fordi der overalt er Mangel paa Penge. Nøden driver de Fattige til at stjæle, og i Egne, hvis Befolknings Ærlighed hidtil har været et Ordsprog, bliver der begaaet Tyverier ved høilys Dag."

Blandinger.

Ifølge Efterretninger fra det gode Haabs Forbjerg af 5te December har den nye Republik Transvaal, som ligger i Nærheden af de engelske Capcolonier, i den senere Tid taget et nyt og uhyre stort Opsving. Landets Rigdom skal være overordentlig. Jern, Tin, Bly, Kobber, Graffert, Porcellainsjord, Allun, Marmor, Salpeter og mange Arter Ædelstene findes her i stor Overflødighed. Hyppigst fore-

kommer Jern og Bly. I en Blymine ikke langt fra Hovedstaden Portorico er der fundet Erts, som indeholdt 70—80 pCt. Bly og 5—6 pCt. Sølv. I Aaret 1854 dannede der sig et Selskab til at drive Blygrubedriften i Landet, men Foretagendet maatte opgives paa Grund af manglende Kapitaler. Man har ogsaa for nylig opdaget Guld- og Sølvaarer. De Indfødte pleie at smelte Kobberet sammen og at benytte det til allehaande Prydelser.

En antediluviansk Kjæmpefugl. Ifølge et australist Blad er der paa Nelson i Ny-Zeeland i nogle Kalksteenslag fundet fossile Levninger af en gigantisk Fugl, der i opreist Stilling har været 25 Fod høi. De bestaae af et Hoved, minus Underkjæben, og en Krop, minus Halsen. Hovedets Dimensioner ere fra 1 Fod 10 Tommer til 3 Fod 4 Tommer, Øienhulingen fra 2½ til 4½ Tomme; Brystet er stærkt udviklet, men noget fladt, Halen lang og Kroppen svær; Vingerne, som have en smuk Form, ere store og slutte tæt til Kroppen, og mellem dem ligger der en Slags Sadel, som er meget smukt formet; Fjedrene, som bedække Kroppen, ere megt store og tætsluttende.

Englands registrerede Handelsflaade er i det sidstforløbne Tiaar stegen fra et Antal af 35,000 til 40,000 Skibe eller med over 14 pCt. Af de saaledes tilkomne 5,000 nye Skibe falde c. 2,000 Stkr. paa Moderlandet, og c. 3,000 Stkr. paa de forskjellige Colonier. Den samlede Forøgelse i Drægtigheden udgjør omtrent 2 Mill. Tons, og det Antal Søfolk, som nu behøves mere til Coffardiflaadens Bemanding end i 1855, kan anslaaes til c. 80,000 Personer.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Kirken som et fuldkomment Legeme.

(Fra „Millennial Star.“)

Da vi forhen have undersøgt Kirken som en fuldendt Bygning, ville vi nu betragte den som et fuldendt Legeme.

„Men I ere Christi Legeme og Lemmer, Enhver især. Og Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale i adskillige Tungemaal. Thi ligesom Legemet er Eet og har mange Lemmer, men alle Lemmer paa det ene Legeme, endog de ere mange, ere eet Legeme, saaledes ogsaa Christus. Øiet kan ikke sige til Haanden: Jeg har Dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne: Jeg har Eder ikke behov. Dersom det ganske Legeme var Øie, hvor blev da Hørelsen? Dersom det ganske Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten?“ (1 Cor. 12 Cap.) Ethvert Lem er nødvendigt til Dannelsen af det fuldkomne Legeme eller Christi Kirke.

Vi ville nu betragte de forskjellige Lemmer paa dette fuldkomne Legeme, saaledes som det blev organiseret af Jesus Christus.

Altsaa for det Første Hovedet. De fleste af de forskjellige Kirkesamfund paastaae, at der ikke er noget andet Hoved end Jesus Christus, og i deres Bestræbelser for at bevise dette anføre de følgende Skriftsteder: „Han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens.“ (1 Col. 1, 18.) „Og lagde Alt under hans Fødder, og satte ham til Hoved for Alting for Menigheden, det er hans Legeme, hvilket han fylder, som opfylder Alt i Alle.“ (Eph. 1, 22. 23.)

At disse Skriftsteder erklære Jesus Christus for Menighedens Hoved, kan Ingen, som troer det nye Testamente, benegte. Men saa opstaaer det Spørgsmaal: „I hvilken Henseende er Jesus Christus Menighedens Hoved?“ Ved at læse Eph. 5, 23. faae vi dette Spørgsmaal tydelig besvaret: „Thi Manden er Qvindens Hoved, ligesom og Christus er Menighedens Hoved, og han er sit Lege-

mes Saliggjører." Jeg kan godt erindre, at i min første offentlige Diskusion efter at jeg var gaaet ud for at prædike, sagde min Opponent, en Campbelliterprædikant, at de Sidste-Dages Hellige ikke vare bedre end det romersk-katholske Kirkesamfund, thi dette troede, at Paven var Kirkens Hoved paa Jorden, og at Jesus Christus var det i Himmelen, medens de Sidste-Dages Hellige troede, at Joseph Smith var deres Hoved paa Jorden, og at Jesus Christus var det i Himmelen; derfor, sagde han, ere de begge Uhyrer, thi et Legeme med to Hoveder maa i Sandhed være det, og ingen af disse to Kirkesamfund kan være Christi Kirke.

Jeg sagde til denne Herre, at den hellige Skrift siger, at Manden er Qvindens Hoved, ligesom Christus er Menighedens Hoved, og spurgte ham, om han var gift; han svarede Ja. Jeg sagde ham derpaa, at han var sin Hustrues Hoved paa samme Maade, som Christus er Menighedens Hoved. Jeg spurgte ham saa, om han ikke troede, at hans Hustru kun vilde være ham til liden Nytte, hvis hun ikke ogsaa selv havde et Hoved, og sagde, at dersom to Hoveder gjorde et Legeme ufuldkomment, ansaae jeg det ikke for meget bedre slet ikke at have noget Hoved, og hvis en Qvinde ikke kunde være fuldkommen uden saavel selv at have Hoved som at have sin Mand dertil, kunde jeg ikke indsee, hvorledes Menigheden, Legemet, Bruden, Lammets Hustru kunde være fuldkommen uden dette.

Da Jesus organiserede sin Kirke, satte han, inden han forlod Jorden, Petrus til at være sammes Hoved. Jesus sagde til ham: „Og jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene." (Matth. 16, 19.) Og hos Johannes 21, 15—18 giver han ham det Hverv at føde hans Hjord. Efterat Apostlerne havde tøvet i Jerusalem, indtil de vare blevne iførte Kraft fra det Høie til at forkynde Evangeliet, hvem var det da, som paa Pintsefestens Dag for første Gang efter Jesu Opstandelse aabnede Døren for Abrahams Sæd? Det var Petrus, thi han var Hovedet, — han havde Nøglerne.

Og da Tiden kom, at Evangeliet skulde prædikes for Hedningenationerne, hvem sagde da Engelen, at Cornelius skulde sende Bud efter, for at han og hans ganske Huus kunde blive indlemmede i Christi Kirke? „Og send nu Nogle til Joppe, og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus, han skal sige Dig, hvad Dig bør at gjøre." (Ap. Gj. 10, 5. 6.) Hvorfor sagde Engelen, at Cornelius netop skulde sende Bud efter Petrus og ikke efter nogen af de andre Apostler? Fordi han var Kirkens Hoved paa Jorden; han havde Nøglerne, og derfor var det ham alene, som kunde aabne Døren, og naar den engang var aabnet, vedblev den at være det, indtil Gud formedelst Menneskenes Gjenstridighed og Ugudelighed atter lukkede den, og tog Nøglerne bort fra Jorden, thi efterat Petrus var falden som Martyr for Sandheden, finde vi Johannes som Menighedens Hoved, ved hvem Gud meddeelte sin Villie til Kirken. (See Aab. 1, 1—4.)

Vi ville dernæst betragte de øvrige Lemmer paa Legemet. „Men I ere Christi Legeme og Lemmer Enhver især. Og Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne Alle være Apostler? Monne Alle være Propheter? Monne Alle være Lærere?

Monne Alle gjøre kraftige Gjerninger?" (1 Cor. 12, 27. 28. 29.) Nei. „Thi Legemet er ikke eet Lem, men mange." (see 14 V.) og dog kan ikke Diet sige til Haanden: Jeg har Dig ikke behov, eller Hovedet til Fødderne: Jeg har Eder ikke behov. Alle ere nødvendige, det være sig enten Apostler, Propheter eller hvilketsomhelst andet Lem paa Legemet; Ingen kan undværes, thi om blot et eneste Lem mangler, er Legemet ufuldkomment.

Den romerske og den græske Kirke gjøre Fordring paa at have et Overhoved for deres Samfund. Men om vi end indrømme, at dette er Tilfældet, og at et Legeme uden Hoved ikke er fuldkomment, kan derfor et Legeme, som vel har Hoved, men mangler nogle af de andre og det af de vigtigste Lemmer, være fuldkomment? Nei, vissselig ikke. Have nu disse Kirkesamfund Apostler og Propheter iblandt sig, som nogle af de Lemmer, der høre til Christi Legeme eller Menigheden? Nei, thi hvis de havde Saadanne iblandt sig, vilde de blive veiledede formedelst fortsat Aabenbaring, istedetfor alene at være afhængige af Bibelen og deres Forfædres Traditioner, og istedetfor at danne særskilte Samfund vilde de blive forenede til Eet.

Atter, betragt den engelske og skotske Kirke. De danne to særskilte Samfund med forskjellig Organisation og forskjellig Tro, og dog er Dronningen i England Overhoved for dem begge. Uden at standse for at betragte Urimeligheden af, at en Qvinde er Kirkens Overhoved, ville vi kaste et Blik paa den endnu større Urimelighed, at et Samfund, som gjør Fordring paa at være Christi Kirke eller et fuldkomment Legeme, i Virkeligheden bestaaer af to forskjellige Legemer under eet Hoved. Vi ville spørge: Er en saadan Kirke et fuldkomment Legeme eller et Uhyre, og hvormange Lemmer gjør den Paastand paa at have? Hvorfor har den hverken Apostler eller Propheter, hverken Nogen til at gjøre kraftige Gjerninger eller til at helbrede de Syge, hverken Nogen til at tale i Tungemaal eller til at udlægge samme? Have disse Samfund, der ere blottede for disse Medlemmer, nogen Lighed med Christi fuldkomne Legeme? Hvis to Legemer bleve sammenføiede under eet Hoved og manglede baade Dine, Øren, Mave, Indvolde, Arme og Been, kunde vi ligesaa godt kalde det et fuldkomment Legeme, som at sige, at et saadant Samfund kunde være Christi Kirke.

Hvad skulle vi altsaa tænke om de andre saakaldte christne Kirkesamfund, der hverken have Hoved eller Lemmer, og dog gjøre Fordring paa at være Christi Kirke? Hvilken en Daarskab at gjøre en saadan Paastand! „Sandelig den Tid er kommen, da Gud skulde sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulde troe Løgnen." — „Paadet alle de maatte blive fordømte, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed."

Hidindtil have vi blot betragtet Legemet eller den ydre Skikkelse; vi ville nu betragte den ædlere Deel, Aanden, som levendegjør og oplivet dette Legeme, thi uden Aand er dette dødt — det vil snart ophøre og tabe dets Organisation. Dersom det nu er saaledes med vore jordiske Legemer, er det Samme Tilfældet med hiint Legeme eller Christi Kirke. Med Hensyn til den Aand, som hører til Guds Menighed, ville vi henvise til følgende Skriftsteder: „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger. Og jeg vil bede Faderen, at han skal give Eder en anden Talsmand, at han skal blive hos Eder evindeligen, den Sandhedens Aand, hvilken Verden ikke kan annamme, thi den seer ham ikke, kjender ham ei heller; men I kjende ham, thi han bliver hos Eder og skal være i Eder." (Joh. 14, 15. 16.

17.) „Men Talsmanden, den Hellig-Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder om alle Ting, som jeg har sagt Eder." (26de Vers.) „Men naar han, den Sandhedens Aand, kommer, skal han veilede Eder i al Sandhed, thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder." (16de Cap. 13de V.) Dette er den Beskrivelse, som er fremsat af Jesus Christus om den Aand, der skulde gives hans Menighed efter hans Bortgang til sin Fader.

Det var en Aand, som Verden ikke kunde annamme, men det var en Aand, der skulde vise Menigheden, Legemet, det Forbigangne ved at bringe det til de Helliges Erindring, og det Nærværende ved at vise dem ind i al Sandhed, ligesom den ogsaa skulde vise dem det Tilkommende; det var en Aand, der skulde bære Vidnesbyrd om Jesus, og som vi underrettes om i Aab. 19, 20., var det Prophetiens Aand, der altid skulde forblive i Kirken, saafremt dens Medlemmer (holdt hans Befalinger. See de ovenfor anførte Skriftsteder).

Hvorledes bleve Virkningerne af denne Aand lagte for Dagen, og hvorledes virkede den paa Menighedens Medlemmer?

Vi ville efterspore dette fra Begyndelsen. Der blev sagt Disciplene, at de skulde tøve i Jerusalem, indtil de bleve iførte med Kraft fra det Høie. Da de paa Pintsefesten havde annammet den Aand, som var dem forjættet, hvorledes blev det da tilkjendegivet dem, at de havde modtaget den? Hvorledes bleve de paavirkede af den? „Og de bleve alle opfyldte af den Hellig-Aand, og begyndte at tale i andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige." (Ap. Gj. 2, 4.) Hvorledes var det med Cornelius og dem, der hørte til hans Huus, da den samme Aand ogsaa blev given dem? Hvorledes gav den sig tilkjende? Hvorledes virkede den paa dem? „Medens Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Hellig-Aand paa alle dem, som hørte Ordet. Og de Troende af Omskjærelsen, saa mange, som vare komne med Petrus, bleve meget forfærdede over, at den Hellig-Aands Gave blev udøst over Hedningerne. Thi de hørte dem tale i fremmede Tungemaal og prise Gud." (Ap. Gj. 10, 44—46.) Hvorledes gav den sig tilkjende hos de tolv Mænd i Ephesus, hvilke Paulus døbte om igjen, fordi de ikke havde annammet den? „Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aand over dem, og de talede i fremmede Tungemaal og propheterede." (Ap. Gj. 19, 6.)

Hvorledes aabenbarede denne Aand sig, og hvorledes virkede den paa ethvert Medlem i Menigheden i hine Dage? „Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt. Thi Een gives Viisdoms-Tale formedelst Aanden; en Anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden prophetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil." (1 Cor. 12, 7—11.)

Dette er den Aand og de Aabenbarelser af samme, som altid skulde forblive hos de Hellige, saafremt de elskede Jesus og holdt hans Befalinger.

Antag, at vi kunde finde et Kirkesamfund paa Jorden med et Overhoved og alle de øvrige Embedsmænd og Medlemmer, som høre til Christi sande Me-

nighed, men at det manglede denne Aand og dens Virkninger, da vilde det være kraftesløst og dødt, ligesom det menneskelige Legeme uden Aand er dødt og maa opløses. Man kan gjerne have Bibelen og alle de Aabenbaringer, som Gud har givet til Menneskene, saa vil dog Alt uden Aand være dødt. „Thi Bogstaven ihjelslaaer, men Aanden levendegjør.“ (2 Cor. 3, 3.)

Hvad skulle vi altsaa tænke om de mangfoldige forskjellige Religionssamfund, af hvilke vi ere omgivne, og som gjøre Fordring paa at være Christi sande Kirke, uagtet de paastaae, at de Embedsmænd og Medlemmer, der oprindelig hørte til hans Menighed, samt Prophetiens Aand, der gav samme Liv — tilligemed Aandens Aabenbarelser, som vare bestemte til at vedvare iblandt de Hellige, ikke længere ere nødvendige, men skulde blot i Begyndelsen tjene til at befæste Kirken og derpaa afskaffes som overflødige.

Man kunde ligesaa godt sige, at Lemmerne paa det menneskelige Legeme og den Aand, der giver samme Liv, ikke ere nødvendige længere end til Barnets Fødsel, og at de kun vare givne for at danne Legemet, men skulde da ophøre, og dog paastaae, at Legemet ligefuldt kunde være til — som at sige, at saadanne lemlæstede, aandløse og livløse Systemer kunne være Christi sande Kirke.

Tanken om en fuldkommen Kirke uden Overhoved, uden de nødvendige og tilbørligt qvalificerede Embedsmænd og Medlemmer eller ogsaa uden Aand, er lig Ideen om en „Gud uden Legeme, Dele og Lidenskaber,“ eller om en „Himmel udenfor Tid og Rum.“ En saa urimelig Forestilling kunde aldrig opstaae uden i forvirrede Hjerners vanvittige Drømmerier.

Juul og Nytaarsdag.

(Fra „Millennial Star.“)

Det er noksom bekjendt, at Juledag er en stor Høitidsdag iblandt de Christne. Men hvad Mærkeligt har der tildraget sig paa denne Dag, at den skulde holdes saa høit i Ære fremfor andre Dage? Blev Mennesket skabt paa Julefesten? Gik Noah ind i Arken paa den Dag, eller hvilken stor Begivenhed har fundet Sted, der har gjort Juul saa mindeværdig? Hvis I ville skjænke disse Linier lidt Opmærksomhed, ville de give Eder Underretning i saa Henseende. I det sjette Aarhundrede efter vor Tidsregning levede der en romersk Munk ved Navn Dionysius Exiguus, som troede, at Christus var født den 25de December. Denne ugrundede Formodning blev uden det ringeste Beviis antagen af den romerske Kirke, og har ligesom saamange andre taabelige Traditioner naaet ned til vore Dage. Lærde Chronologer ere nu fuldkommen overbeviste om, at denne Paastand, der er antagen i Verden som en ufeilbarlig Sandhed, er uden al Grund.

Chronologerne have nu bestemte Fakta, efter hvilke de kunne beregne Frelserens Fødsel. Wieseler antager ifølge sandsynlige Kjendsgjerninger, at Christus er født

den 10de Januar. Greswell troer derimod, at han er født den 5te April. (See Smiths Bibel-Lexicon 1ste Bind, Side 1074.)

Dagen paa hvilken han blev korsfæstet er ikke saa uvis. Nogle Chronologer paastaae, at det var i Marts Maaned, (see Aragos Astronomi, 2det Bind, Side 772) men de Fleste forfægte den Paastand, at den, saaledes som Evangelisten Johannes beretter, fandt Sted paa Jødernes Paaskedag, der siges at være indtruffen Fredagen den 6te April, hvilken Dag svarer til den 14de i den gamle jødiske Maaned Abib, som nu kaldes Nisan. (Smiths Bibellexikon 1ste Bind, Side 1067 og 2det Bind, Side 719.)

Ligeledes er der forskjellige Meninger iblandt Chronologerne med Hensyn til Aaret efter de Christnes Tidsregning. Den romerske Munk Dionysius, der som ovenfor omtalt levede i det sjette Aarhundrede efter Christus, var den Første, der begyndte at regne Begivenheder og Aar efter Christi Fødsel. Efter upaalidelige Kilder sluttede han og mange af hans Samtidige sig til, at indtil den Tid vare 532 Aar forløbne siden Jesus blev født, men efter Aarhundreders Forløb blev det beviist, at denne Formodning ligesom hans Angivelse af Julefesten var urigtig, og at Frelserens Fødsel var indtruffen flere Aar tidligere, end han havde fastsat den til. Imidlertid kunde man ikke godt forandre den engang indførte Tidsregning, for ikke at afstedkomme altfor stor Forvirring med Hensyn til Dateringen af den Masse Dokumenter, som i Løbet af Aarhundreder vare blevne ophobede, inden man kom til Vished om Dionysius' Feiltagelse, hvorimod man føiede Ordet „Almindelig" til vor nuværende Æra for at vise, at den ikke var paalidelig. Det er at beklage, at man ikke valgte Udtrykket „den feilagtige Tidsregning," istedetfor „den almindelige Æra," thi da kunde Enhver have forstaaet Meningen af det tilføiede Adjektiv; men saaledes, som det nu er, ere der sammenligningsviis kun meget Faa, der vide, at for Exempel Aaret 1867 er et feilagtiigt Aarstal og flere Aar mindre end den sande Tidsregning.

For at vise den sande Meningsforskjel, der hersker iblandt Chronologerne med Hensyn til Tiden, da Christus blev født, ville vi anføre nogle Exempler.*)

Chronologer.	Christi Fødsel tidligere end vor Tidsregning.
Pearson og Hug	1 Aar
Schaliger	2 „
Baronius, Calvisius, Süskind og Paulus	3 „
Lamy, Bengel, Anger, Wieseler og Greswell	4 „
Usher og Petavius	5 „
Ideler og Sanclemente	7 „

Hvis Christus er født tre Aar tidligere end almindelig antaget ifølge Dionysius' Tidsregning, saaledes som det er beregnet af Baronius, Calvisius, Süskind og Paulus, skulde indeværende Aar 1867 i Virkeligheden vare 1870. Man har nu tilvisse mange tilforladelige Beviser for, at Aarstallet efter vor almindelige Tidsregning er ansat tre Aar for lavt.

Mormons Bog sætter os istand til at udregne, hvor gammel Christus var, da han blev korsfæstet. Propheterne iblandt Nephiterne havde forudsagt, at der Natten før den Dag, da han skulde fødes, ikke skulde være noget Mørke. Tegnet blev givet, og derfor valgte de den følgende Dag, paa hvilken Christus blev født, til deres første Dag i den første Maaned i det første Aar efter deres borgerlige Tidsregning. Men vi have ingen nøiagtig Underretning om, hvilken Time paa Da-

---

*) See Smiths Bibellexikon 1ste Bind, Side 1075.

gen han blev født. Imidlertid er saa Meget vist, at han ifølge den nephitiske Optegnelse er født efter Kl. 6 om Morgenen den Dag, som Herren tyder hen til i sin Erklæring til Nephi, Side 439. Altsaa maa hans Fødsel være indtruffen efter Kl. 1 om Eftermiddagen efter Tiden i Jerusalem, hvilket paa Grund af den forskjellige Beliggenhed er halvottende Time senere end Nephiternes Tid. (See Mormons Bog Side 431, 432, 438, 439 og 441). Der var ogsaa blevet forudsagt af Propheterne, at under Korsfæstelsen skulde det hele Kontinent blive strækkelig rystet af Jordskjælv, hvorved Klipperne skulde revne, mange Bjerge synke ned, mange jevne Steder ophøies, mange Stæder ødelægges osv., og umiddelbart derefter skulde der i tre Dage og Nætter være et uafbrudt Mørke. Alt dette indtraf, saaledes som det var forudsagt; paa den Dag, som Proppeterne havde omtalt, kom der et tre Timers Jordskjælv, nemlig paa den fjerde Dag af den første Maaned i det fire og tredivte Aar efter Christi Fødsel. Vi kunne saaledes see, at fulde tre og tredive Aar vare henrundne samt den fjerde Dag af det fire og tredivte Aar begyndt, da han udaandede paa Korset. (See Side 455). Joderne regnede Dagen fra Kl. sex om Morgenen. Korsfæstelsen udenfor Jerusalem begyndte om Eftermiddagen og endte efter tre Timers Forløb. Paa Grund af Længdeforskjellen mellem Jerusalem og den sydøstlige Deel af Jordtungen Panama indtraf denne vigtige Begivenhed halvottende Time tidligere end efter Nephiternes Tidsregning. Hos dem maatte altsaa Klokken have været halv otte om Morgenen, da det tre Timers Jordskjælv ophørte og Mørket begyndte, hvorfor Jesu Død maa være indtruffen halvanden Time efterat den fjerde Dag af hans fire og tredivte Aar var begyndt. De tre Døgns Mørke begyndte Klokken halv otte om Morgenen og maa have ophørt ved det samme Klokkeslæt. Side 459 staaer der: „Og saaledes hengik de tre Dage. Og det var om Morgenen, og Mørket, som havde hvilet over Landet, adspredtes, og Jorden ophørte at ryste, og Klipperne ophørte at revne, og de forfærdelige Drøn ophørte" osv. Dette beviser, at det var Morgen hos Nephiterne, da Jesus udaandede, medens Klokken var tre om Eftermiddagen i Jerusalem. Disse Tidsangivelser, der tilfældigviis forekomme i Forbindelse med den nephitiske Histories mærkværdige Begivenheder, bevise uden al Modsigelse den nøiagtige Tidsforskjel mellem disse Lande, og dog døde Oversætteren Joseph Smith uden at have lagt nøie Mærke til denne Aabenbaring med Hensyn til Bestemmelsen af Tiden. Angaaende videre Udvikling med Hensyn til dette Subjekt henvise vi vore Læsere til en Afhandling, kaldet „Mormons Bogs Guddommelighed," der er optagen i „Millennial Star" Nr. 24, 28de Aargang.

Nephiternes borgerlige Aar havde upaatvivleligen samme Længde som Ægypternes, nemlig 365 Dage. Da Amerika først blev opdaget, regnede Lamaniterne i Mexiko 365 Dage til et Aar, og ved Slutningen af hvert 52de Aar tilføiede de tretten Skuddage. (See Lord Kingsboroughs mexikanske Antiqviteter). Den nephitiske Calender var sandsynligviis indrettet paa samme Maade, og var en Forbedring af den ægyptiske ubestemte Inddeling af Tiden, saaledes at Maaneder og Aarstider med kun ubetydelige Afvigelser stedse stode i samme indbyrdes Forhold.

Da Skuddagene ikke bleve tilføiede førend efter 52 Aars Forløb, maatte selvfølgelig ethvert af de første 33 nephitiske Aar efter Christus nøiagtig være 365 Dage eller i det Hele 12,045 Dage, og naar vi dertil endnu lægge tre Dage af

det 34te Aar, faae vi 12,048 Dage, hvilket var Frelserens Alder, da han blev korsfæstet. Dette er det Samme som 1,721 Uger og een Dag eller 32 Aar og 360 Dage efter vor nuværende Tidsregning, hvorefter Aaret regnes til 365¼ Dag.

Vi have allerede anført nogle af Chronologernes Vidnesbyrd for at bevise, at Jesus blev korsfæstet paa en Fredag, og at denne indtraf den 6te April. Dersom vi nu fradragr 32 Dage af vore Aar og 360 Dage fra den Tid, da han blev korsfæstet, ville vi finde, at hans Fødselsdag er den 11te April. Hvis vi tillige ville trække 1,721 Uger og een Dag fra Tiden, da han blev korsfæstet, ville vi ogsaa finde, at han er født paa en Fredag. Dersom han nu havde opnaaet en Alder af 33 Aar efter vor Tidsregning, det vil sige, naar vi lægge de otte Skuddage til, (af hvilke een bliver tilføiet hvert fjerde Aar) vilde hans Fødselsdag være indfalden paa en Onsdag, men han blev korsfæstet 5 Dage førend han havde opnaaet denne Alder eller Fredagen forud, der, som allerede bemærket, indtraf den 6te April.

Paa Grund af ovenstaaende Kjendsgjerninger ere vi fuldkommen overbeviste om, at vor Herre og Frelser, Jesus Christus, er født en Fredag Eftermiddag (efter Jerusalems Tid) den 11te April, hvilken Dag altsaa er den sande Jule- og Nytaarsdag. Altsaa vil førstkommende 11te April være vor virkelige Jule- og Nytaarsdag i vor Herres Aar 1870.

Den fastsatte Tid, paa hvilken Christus formedelst ny Aabenbaring oprettede sit Sidste-Dages Rige, indtraf den 6te April 1830 efter Dionysius' almindelige Æra, hvilket er den 6te April 1833 efter den sande Tidsregning. Denne mærkværdige Begivenhed, der saalænge forud var bleven forudsagt af Propheterne, fandt Sted nøiagtig paa Aarsdagen af hans Korsfæstelse 1800 Aar derefter.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Febuar.

Slægtregistre, den af Gud indstiftede Ægteskabsorden og hans Folks Arv.

(Efter „Millennial Star.")

Lige fra Verdens Begyndelse af have Menneskene i Almindelighed været yderst skjødesløse og ligegyldige med Hensyn til deres Herkomst, medmindre de have været inspirerede af Herren. Hvor Faa ere der ikke, som ei engang vide deres Bedsteforældres Navne, og hvor sjeldent er det ikke at træffe Nogen, der har opbevaret Navnene paa deres Oldefædre, medens de tidligere Generationer ere endnu mere fremmede og næsten ganske ubekjendte med Undtagelse af kongelige Familier og iblandt nogle Videnskabsmænd, som interessere sig for Genealogien! Er denne Ligegyldighed at undskylde? Drog ikke Herren Omsorg for, at Slægtregistret for enhver Stamme i Israel blev omhyggelig ført og opbevaret? For at forhindre Slægternes Sammenblanden tillod han ikke, at Døttrene i een Stamme bleve bortgiftede i en anden; ei heller var det tilladt, at en israelitisk Qvinde gaves til en Mand, der var ligesaa

ugudelig som de omkringboende Folkeslag. Ligeledes var det Israels Sønner forbudt at gifte sig med Nogen i disse Nabolande. Alle disse Indskrænkninger vare hovedsagentlig af to Grunde paalagte Guds Folk, nemlig for det Første for at de Retfærdiges Sæd kunde forblive adskilt fra de Ugudelige, og for det Andet for at ikke de Retfærdige skulde komme til at adspredes, men forblive samlede i deres respektive Lande. Derfor var det dem heller ikke tilladt at afhænde deres Arvelodder.

Den samme Lov fordrede tillige, at naar en Mand døde uden Børn, skulde hans Broder eller hans nærmeste Paarørende ægte hans efterladte Hustruer, og heraf kan man klarligen see, at Gud udtrykkeligen befalede dem at blive Polygamister. Det gjorde Intet til Sagen, enten den efterlevende Broder var gift eller ikke; ifølge den guddommelige Lov maatte han ægte sin Broders Enke, saafremt han vilde undgaae den Skjændsel og Vanære, som altid iblandt Guds Folk har rammet Overtræderen af Herrens Anordninger. Formedelst den polygamistiske Ægteskabsorden forebyggedes saaledes, at den Afdødes Arv gik over til Fremmede, og at Enken giftede sig ind i andre Familier. Det var altsaa en Lov, der beskyttede de fra Fædrene nedarvede Rettigheder og var ligesom en Vogter for, at Kundskab om Slægtlinien vedligeholdtes ifølge Guds Villie.

Naar alle Ting skulle blive gjenoprettede inden Herrens anden Tilkommelse, maa ogsaa den af Gud indstiftede hellige Ægteskabsorden være iblandt alle disse gjenoprettede Ting, og Slægtregistre og Guds Folks Arvelodder ville blive ligesaa meget agtede og beskyttede som i forrige Tider. See Psal. 41 og 107; Esai. 4de Cap. og femte Moseb. 30te Cap.)

Alle Tings Gjenoprettelse er allerede begyndt. Evangeliet er gjenoprettet i hele dets Fylde; Præstedømmets og Apostelskabets Regler ere gjengivne; Aandens Gaver og Kræfter ere gjengivne; ny og fortsat Aabenbaring er gjenoprettet; Guds Rige er gjenoprettet; de Retfærdiges Indsamling til Eet ligesom i gamle Israels Dage er gjenoprettet; den af Gud indstiftede hellige Ægteskabsorden er gjenoprettet, og den Dag er nær forhaanden, da Slægtregistre og de guddommelige Love angaaende Enkers Giftermaal og Børnenes Arv atter ville blive indførte til Beskyttelse for de fra Fædrene nedarvede Eiendomme og for at bevare den Afdødes hellige Rettigheder, og den himmelske Orden og de himmelske Love ville allevegne og for stedse blive grundfæstede paa Jorden.

Naar de forskjellige Slægter formedelst guddommelig Anviisning komme i Besiddelse af deres Arvelodder paa Jorden, hvilke ere dem tilsikkrede ved en evig Pagt, vil der i Sandhed blive en Ende paa alle Handelsspekulationer med Hensyn til Jordegods. Naar den retfærdige Eiermand gaaer bort til de pragtfulde Boliger i den celestiale Herlighed, vil han ikke blive forglemt, ei heller ville hans Besiddelser blive ham fravendte under hans korte Fraværelse, men som troe og paalidelige Bestyrerinder for deres hedengangne Herre ville hans efterladte Enker adlyde den himmelske Lov, for at Arven kunde bevares inden den foreskrevne Slægtlinie, og saaledes vil det fortsættes fra den ene Slægt til den anden, indtil Jorden bliver fuldkommengjort og forherliget, og den bliver et evigt Opholdssted for de udødelige Væsener, der have faaet den til deres evige Eiendom.

Disse Love ville blive gjældende, eftersom Guds Værk skrider fremad og hans Villie bliver herskende paa Jorden. Imidlertid bør de Hellige i Adspredelsen ved

Hjælp af de Raad, som blive dem givne af et inspireret Præstedømme og formedelst den Hellig-Aands Lys, der er hos dem, bestræbe sig for at lære at forstaae deres Pligter, medens de ere her i disse Lande. Mange af Eder have Døttre, af hvilke nogle allerede ere voxne, medens andre endnu ere Børn. Ville I, at de skulle samles med Eder i et Land, hvor der hersker Dyd og Fred, og hvor Gud har lovet at beskytte og velsigne de Retfærdige? Om saa er, da lærer dem, at saafremt de elske deres Forældre, de Hellige og Sandheden, bør de ikke kaste sig bort ved at indgaae Ægteskab med Hedningerne, — lærer dem at afholde sig fra deres Selskaber og Forlystelser. Mangfoldige Qvinder, som engang have faaet det samme Raad, sukke nu i den yderste Elendighed, fordi de have indgaaet saadanne Ægteskaber, hvorved de ganske have berøvet sig al Leilighed til at samles med deres Fædre, Mødre, Brødre og Søstre, medens de i mange Tilfælde endog ere berøvede al Anledning til at komme i de Helliges Forsamlinger. Dette er imidlertid ikke Alt; de avle Børn i disse Lande for at omkomme tilligemed dem i den almindelige Ødelæggelse, som vil komme over Verden, og hvad der er endnu værre og mere hjærteskjærende, de avle ikke alene Børn, der ville komme til at lide i timelig Henseende under de Straffedomme, af hvilke Jorden vil blive hjemsøgt, men de ville for evig blive afskaarne fra Guds Nærværelse og den celestiale Herlighed, thi uden Lydighed mod Evangeliet kan Ingen komme der, hvor Gud og Christus er. O, hvilken en skrækkelig Tilstand — og hvilket frygteligt Ansvar at paatage sig for nogen ung Søster efter alle de Advarsler, hun har modtaget! I Forældre, seer derfor til, at I ei alene ikke give Eders Samtykke til, men paa det Eftertrykkeligste forbyde alle saadanne Ægteskaber, saalænge Eders Børn staae under Eders Raadighed, og hvis de undgaae den svælgende Afgrund, ville de igjennem al Evighed være taknemmelige mod Eder for Eders velsignelsesrige Mellemkomst.

Tiden er kommen, da enhver ung Mand og Qvinde i dette Rige skulde gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at komme ud fra disse Nationer, og naar de ere blevne befriede fra de Farer, som her omgive dem, og de ere iblandt Guds Folk i Zion, da kunne de gifte sig overeensstemmende med Guds Love og begynde at lægge Grundvolden til et lille Familierige, hvis Medlemmer ikke mere skulle adspredes over Jorden, men boe i eet Land og holde deres Slægtregistre fra den ene Slægt til den anden, indtil enhver Mands Afkom er bleven saa mangfoldiggjort og talrig som Stjernerne paa Himmelen. Dette er Zions sande Orden; det vil blive et Rige af Riger, beredte til Opstandelsen og til en Gjenforening af de Retfærdige af enhver Slægt og Familie. Ville I under disse Omstændigheder vende et døvt Øre til gode og velmeente Raad, forhærde Eders Hjerter og modstaae Aandens stille Hvisken i Eders Hjerter, bedrøve Eders Forældre, forskjærtse Eders lyse Udsigter baade for Tid og Evighed og styrte Eder selv i evig Elendighed? O, lader Eder dog overtale til at frelse Eder selv og Eders Efterkommere!

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 142.)

Derpaa førte de os til Skoven, saavidt jeg kan antage, en Afstand af en tre Fjerdingers Vei. De afskilte os da, afrev mig ganske Klæderne og bandt mig fast til et Træ. En af dem spændte Hanen paa sin Pistol og satte den tæt hen til Øret paa mig og svoer, at han vilde skyde Hjernen ud paa mig, hvis jeg forsøgte at komme bort. De begyndte at slaae mig med Pidske af Torne, hvilke de i dette Øiemed havde taget med sig, og hudflettede mig bogstavelig fra Skuldrene og indtil Knæene.

Saavidt jeg kan erindre, bestod hele Flokken af 12 a 14 Personer. De havde taget deres Hatte og Frakker af, opsmøget deres Skjorteærmer og blottet deres Bryst, hvilket gjorde, at de saae ud som Mordere og Røvere. Deres Navne ere, saavidt jeg kan erindre, Monday, Uno og Martin; de Andres Navne husker jeg ikke. Efterat de i denne Tilstand havde holdt mig bunden, efter saavidt jeg kan antage, i en halvanden Times Tid, førte de Hr. Brown hen til mig, og efter nogen Raadslagning løste de mig fra det Træ, hvortil jeg var fastbunden, og førte os tilbage til Byen, samt satte os ind i et Rum, hvor jeg fik Noah Rogers og James Allred at see. De bandt ogsaa dem omkring Halsen og førte dem ud, men udpaa Natten bleve de førte tilbage igjen, hvor vi vare.

Broder Rogees fortalte os, at de reve Klæderne af ham og sloge ham meget slemt. Dette var den 7de Juli. Den følgende Dag bleve Rogers og jeg førte for Magistraten, men endskjøndt der ikke kunde bevises Andet imod os, end at vi vare „Mormoner," blev der dog dekreteret Arrest over os. Brown og Allred bleve af en eller anden Grund satte paa fri Fod, medens vi, Rogers og jeg, sattes i Fængsel og bleve lagte i Lænker, og vare i denne Stilling indtil den 21de August, da det formedelst Guds Hjælp lykkedes os at flygte og komme tilbage til Nauvoo.

Benjamin Boyce.

Søndagen den 23de. Ti Nydøbte fik Haandspaalæggelse i „The Carpenters Hall" i Manchester.

Løverdag den 29de. Ældste Kimball skriver: „Brødrene begynde at henvende deres Opmærksomhed paa nogle af de offentlige Pladse i London. I England er det almindeligt at prædike under aaben Himmel."

Søndag den 30te. Tyve Personer fik Haandspaalæggelse i de Helliges Forsamlingssal i Manchester.

Den elektriske Telegraph begynder at komme i Brug ved den store vestlige Jernbane i England mellem Drayton og Paddington, hvorved der kan meddeles Efterretninger i en Afstand af to hundrede tusinde (engelske) Mile i et Sekund.

Efterat Ældsterne Kimball, Woodruff og George A. Smith havde tilbragt ti Dage med at besøge de forskjellige Troessamfunds Præster, Prædikanter og Andre, bade de om Tilladelse til at prædike i deres Kapeller, men da de bestandig fik et haaanligt Afslag, besluttede de at prædike under aaben Himmel, ligesom Jonas gjorde, og saaledes gik de hen til Smithfield Torv (til den samme Plet, hvor John Rodgers var bleven brændt) i den Hensigt at prædike der Kl. 10 Formiddag, men en Politibetjent underrettede dem om, at Lordmayoren havde udgivet et Forbud mod al Prædiken paa aaben

Gade i Staden. En Hr. Conner traadte frem og sagde: „Jeg vil vise Eder et Sted udenfor hans Jurisdiktion,“ og han fulgte dem hen til Tabernakelpladsen, hvor de traf en Forsamling af henved 400 Personer, der lyttede til en Prædikant, der stod paa en Stol. Da han var færdig, stod en anden Prædikant frem for at tale. Ældste Kimball sagde til den første Geistlige: „Der er en Mand fra Amerika tilstede, som ønsker at prædike,“ og han fik Tilladelse dertil. Ældste George A. Smith holdt derpaa en Tale, der varede omtrent i tyve Minuter, om Evangeliets første Grundsætninger, og tog til Text Marci Evangelium 16de Capitels 16de Vers. Ældste Kimball bad derpaa Prædikanten om at bestemme en anden Forsamling paa samme Sted, i hvilken de amerikanske Brødre kunde prædike, men han sprang op og sagde: „Jeg har netop erfaret, at den Herre, som har talt, er en Sidste-Dages Hellig; jeg kjender dette Slags Folk — det er nogle meget daarlige Subjekter; de have adsplittet mange Kirkesamfund og gjort megen Skade.“ Han talte allehaande Ondt og gav de Sidste-Dages Hellige en meget daarlig Karakteer samt paalagde de Tilstedeværende ikke at høre paa de Ældste, „thi,“ sagde han, „vi have Evangeliet og kunne frelse Menneskene uden Vantro, uden Socialisme og uden de Sidste-Dages Hellige.“

Ældste Kimball bad om Tilladelse til at staae op paa Stolen for selv at bekjendtgjøre en Forsamling. Prædikanten sagde: „De skal ikke gjøre det; I have ingen Ret til at prædike her.“ Derpaa rykkede han Stolen fra ham og løb bort med den. Flere af de Tilstedeværende sagde: „I have ligesaa god Ret til at prædike her og til at bestemme Forsamling, som han har,“ hvorpaa Ældste Kimball bestemte Forsamling til Kl. 3 Eftermiddag, til hvilken Tid Mange havde forsamlet sig.

Efterat Forsamlingen var bleven aabnet med Sang og Bøn, talte Ældste Woodruff henved en halv Time om Evangeliets første Grundsætninger, idet han valgte Galaterbrevets 1ste Capitel, 8de og 9de Vers til Text. Siden talte Ældste Kimball over det samme Emne. De Tilstedeværende vare særdeles opmærksomme og syntes at interessere sig for det, de hørte. De, som boede rundtomkring Pladsen, aabnede deres Vinduer indtil saa høit op som fjerde Etage. De Fleste af dem vare dog stimlede sammen iblandt de begjærligt Lyttende, hvilket sjelden er Tilfældet. Forsamlingen blev sluttet midt under de gode Følelser.

Hr. Conner indbød de Ældste til sig. Strax efterat de vare komne derhen, følte Ældste Kimball sig tilskyndet til at vende tilbage til det Sted, hvor de havde prædiket. Da han kom derhen, traf han en stor Flok Mennesker, der talte sammen om det, de havde hørt om Eftermiddagen, og de ønskede, at han skulde tale til dem igjen. Han gjorde det, og siden kom Flere frem og indbøde ham til at følge med sig hjem. Medens Ældste Kimball prædikede, kom der Flere hen til Brødrene Woodruff og Smith for at tale med dem om Læren, og Hr. Conner forlangte Daab.

Mandag den 31te. Ældste Kimball døbte Uhrmager Henry Conner i Peerless Pool. Han boede i Ironmongers Row i London, og var den Første, som blev døbt der paa Stedet. Han fik Haandspaalæggelse samme Aften.

Til de Hellige i Adspredelsen.

Elskede Brødre! Vi ville skrive nogle Linier til de Hellige af Jesu Christi Kirke, hvilke af Hjertet have adlydt den Lærdoms Form, som er blevet dem overantvordet af Herrens Tjenere, og hvilke ønske

at gaae fremad paa Sandhedens og Retfærdighedens Vei samt formedelst Lydighed mod de himmelske Love søge at undflye det, som skal komme over Jorden, og sikkre sig en Arv iblandt de Helliggjorte i den tilkommende Verden.

(Fortsættes).

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 137.)

Han byggede en Hytte ved Chacamalfloden og boede der tilligemed en caribisk Tjener, medens han beredte sig til en anden og langvarigere Reise iblandt dem, indtil nogle Baadmænd, der kom for at handle med ham, fandt ham liggende død i sin Køie og med kløvet Hoved. Han var lykkelig undgaaet Reisens Farer, hvilke Ingen vovede at udsætte sig for i det Land, for at døe for en Snigmorders Haand i det Dieblik, da han troede sig fuldkommen sikker. Hans Vaaben hang udenfor og en Bog laa paa Jorden; han var sandsynligviis bleven ihjelslagen, medens han læste. Morderne, iblandt hvilke hans Tjener var, bleve grebne, og vare dengang i Fængsel i Tobasco. Uheldigviis havde Indbyggerne i Palenque kun lagt lidet Mærke til Andet end hans usædvanlige Besøg iblandt Cariberne og hans lykkelige Tilbagekomst. Alle hans Papirer og hele hans Samling af Mærkværdigheder bleve adspredte og ødelagte, og med ham uddøde tillige Frugterne af hans Arbeide, men hvis han havde levet, vilde han fremfor nogen Anden have været Manden til at gjøre Opdagelser i denne hemmelighedsfulde Stad, som havde gjort et saa stærkt Indtryk paa os.

Da Ruinerne i Palenque var det Første, som henledede Opmærksomheden paa Tilværelsen af gamle og ubekjendte Stæder i Amerika, og de derfor maae være desto interessantere for Offentligheden, ansee vi det ikke afveien her at meddele de nærmere Omstændigheder ved deres første Opdagelse.

Beretningen lyder, at en Deel Spaniere, som i Aaret 1750 reiste i det Indre af Mexiko, trængte sig ind i de Landstrækninger, der ligge nordenfor Carmendistriktet i Provindsen Chiapas, da de paa engang midt i dette uhyre Øde traf paa Steenbygninger, Levningerne af en gammel Stad, der endnu omfatter en Strækning fra atten til fire og tyve engelske Mile, og er kjendt af Indianerne under Navnet Casas de Piedras. Ifølge mit Bekjendtskab til Landet, kan jeg ikke forstaae, hvorfor et Selskab Spaniere skulde reise i denne Skov, eller hvorledes de kunde have gjort det. Jeg er derimod tilbøieligere til at troe, at Ruinerne enten ere blevne opdagede af Indianerne, der paa flere Steder i Skoven have aabne Pladse, som de benytte til Agre, eller de kunne maaskee have været bekjendte med dem fra umindelige Tider af, og Beboerne paa Grund af deres Beretninger blevne tilskyndede til at besøge dem.

Tilværelsen af en saadan Stad var ganske ubekjendt; den er intetsteds omtalt i

noget Værk, og der er ingen Tradition om, at den nogensinde har existeret. Indtil den Dag idag er dens Navn ubekjendt, og man har givet den Navnet Palenqué efter den ved Ruinerne nærliggende Landsby.

Beretningerne om Opdagelsen gik fra Mund til Mund, bleve gjentagne i Provindsstæderne og naaede endelig Regjeringens Sæde, men man lagde kun lidet Mærke dertil, og formedelst Uvidenhed, Ligegyldighed og den taabelige Indbildning hos Regjeringens Medlemmer, at de ikke kunde befatte sig med Andet end Statssager, traf de ingen Forholdsregler til at undersøge Ruinerne, og det var først 1780, tredive Aar efter Opdagelsen, at Kongen i Spanien befalede en Undersøgelse. Den 3die Mai 1787 ankom Capitain Antonio del Rio, forsynet med Fuldmagt fra Regjeringen i Guatimala, og den 5te begav han sig hen til Ruinerne. Han siger i sin officielle Rapport, at paa Grund af Skovens Tæthed og en Taage, der var saa tyk, at den Ene ikke kunde skjelne den Anden i fem Skridts Afstand, var den fornemste Bygning aldeles skjult for deres Blikke.

Han vendte tilbage til Landsbyen, og efter at have truffet Overeenskomst med den høieste Embedsmand der i Egnen, blev der udstedt Ordre til Indvaanerne i Tumbala om at sende 200 Indianere med en Oxe hver. Den 17de ankom ni og halvfjerdsindstyve Personer, udrustede med otte og tyve Oxer, og i Landsbyen fik de endnu tyve. Med denne Hjælp tog han atter afsted og begyndte strax at fælde Træer, der snart stode i lys Lue, da man satte Ild paa dem.

Capitain Del Rios Indberetning tilligemed en Commentar af Doktor Paul Felix Cabrera fra Guatimala, der udledede Befolkningens Herkomst fra Egypten, blev enten paa Grund af den spanske Regjerings Ligegyldighed eller dens Mistænksomhed gjemt i Guatimalas Arkiver indtil Revolutionen, da Manuskriptet som en Følge af de friere Grundsætninger, der gjorde sig gjældende, kom i Hænderne paa en Engelskmand, som havde boet der i Landet en lang Tid, og i 1822 blev der i London udgivet en Oversættelse deraf paa Engelsk. Dette var den første Beretning, man fik i Europa, angaaende Opdagelsen af disse Ruiner, men istedetfor at vække almindelig Opsigt blev der enten paa Grund af Mangel paa Interesse for Sagen, formedelst Mistillid eller af nogen anden Aarsag kun lagt saa lidet Mærke dertil, at „The Literary Gazette,“ et Blad, der er meget udbredt i London, i 1831 omtalte den som en ny Opdagelse af Oberst Galindo, hvem vi før have hentydet til. Hvis der var gjort en lignende Opdagelse i Italien, Grækenland, Egypten eller de Dele af Asien, som besøges af europæiske Reisende, vilde det have vakt ligesaa megen Opsigt som Opdagelsen af Herculanum, Pompeji eller Ruinerne af Pæstum.

Medens Del Rios Rapport og Tegninger hvilede i Guatimalas Arkiver, udsendte Carl den Fjerde af Spanien en anden Expedition under Anførsel af Capitain Dupaix, der understøttedes af en Sekretair, en Tegner og en Afdeling Dragoner. Han foretog sine Undersøgelsesreiser i 1805, 1806 og 1807, af hvilke den sidste var til Palenque.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Ostindien. Fra Bombay skrives den 7de December: Lidt efter lidt træde de Ødelæggelser, som Hungersnøden har anrettet i Egnen ved Orissa, tydeligere frem. Den af Regjeringen udsendte Emissær, Hr. Rauenschaw, meddeler i sin Beretning høist sørgelige Skildringer af Situationen. Han anslaaer Antallet af dem, der bogstavelig ere sultede ihjel, til 5 a 600,000; paa mange Steder ere tre Fjerdedele af Befolkningen bortrevne. Distriktet Orissa, der ligger Vest for Kalkutta, langs Havet, ved den høire Bred af Ganges, tæller 4½ Million Indbyggere, der for to Aar siden bleve hjemsøgte af en skrækkelig Storm og i August f. A. af Oversvømmelser. Husene og Plantagerne ere ødelagte, Træerne oprykkede med Rode, Qvæget dræbt og begravet under Sandet, og en Masse Mennesker ihjelslagne eller druknede.

Amerika. Forfatningsstriden i de Forenede Stater nærmer sig daglig mere til en farlig Krisis. Johnson vil ikke frivillig vige Marken overfor sine Modstandere, og han tøver ikke med at forkynde denne Beslutning gjennem sine Organer. „Constitutional Union," et Blad, der staaer Unionsregjeringen meget nær, henvender sig med følgende Ord, der ikke kunne misforstaaes, til de Radikales Ordførere:

„I Nødstilfælde vil Administrationen løfte sin stærke og jernhaarde Haand for at spærre det radikale Forræderi Veien. Præsidenten vil ikke forglemme sin Ed, at beskytte og forsvare Forfatningen, og de 500,000 Mænd, der danne Majoriteten af den valgberettigede Befolkning i Norden og Syden, ville heller ikke forglemme den. Allerede have Begivenhederne ført Regjeringen til Randen af en ny Revolution. Ifald den radikale Majoritet i Kongressen fremturer paa sin forræderiske Vei, vil Regjeringen for sin Selvopholdelses Skyld blive nødt til at bevæbne sine Tilhængere. Paa Præsidentens Opraab ville alle hans Venner i Norden og i Syden saavelsom Hær og Flaade svare."

Posten fra New York af 23de Januar bringer følgende Efterretninger: Der er opstaaet Stridigheder imellem Ny Granada og de Forenede Stater. De Forenede Staters Gesandt har forlangt sine Passer.

Blandinger.

Franklin-Expeditionen. Den bekjendte Polarreisende, Amerikaneren Hall, har for nylig med et Hvalfangerskib hjemsendt Beretning om de seneste Resul-

tater af hans Efterforskninger efter Sir John Franklins Expedition. Han er blandt Andet kommen i Besiddelse af et Guldubr og flere Sølvsteer, som formeentlig have tilhørt Officerer paa Skibene. Han havde ligeledes faaet Meddelelse om, at Ligene af endeel Hvide laae begravne under en stor Baad i Committee-Bugten, hvor de efter Døden vare blevne henlagte af de Indfødte. Beboerne vilde imidlertid ikke tillade Hall at begive sig til Stedet for at forvisse sig om Efterretningens Paalidelighed, men da flere amerikanske Hvalfangerskibe skulde overvintre i Repulse-Bay, haabede han ved Hjælp af disses Mandskaber at blive sat istand til at trænge saa langt frem, at han kunde naae den angivne Begravelsesplads, af hvis Undersøgelse han lovede sig vigtigt Udbytte.

Den Ericsonske Sneeploug prøvedes for nogen Tid siden i Sverrig paa Jernbanen ved Vartofte. Den forcerede 6 til 7 Fod høie, gamle Sneedriver paa circa 300 Fods Længde, som passeredes i to Tilløb, det sidste med 3 Miles Hastighed, hvorved Plougen viste sig fortrinlig. Endskjøndt den var betynget med 20 Centner Stinner, gik den dog ved en Veiovergang ud af Sporet, paa et Sted, hvor der havde pakket sig Snee imellem og mod Stinnerne; dog led Locomotivet ingen Skade, hvorimod Sneeplougen fik et ubetydeligt Bræk. Plougen var 2¾ Time i Brug og ryddeliggjorde Banen paa en Strækning af $^{4}/_{10}$ Miil.

Ishavet paa Montblanc. En Reisende fra Lyon, som nylig har været i Chamounix, beretter, at Høiden af det berømte Ishav paa Montblanc er betydelig aftagen i de sidste Aar, saa at der nu findes Plantevæxt, hvor der for nogle Aar siden i umindelige Tider har ligget et tykt Lag Is.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hvorledes den celestiale Herlighed kan opnaaes.

(Fra „Millennial Star.")

At opnaae den høieste Grad af den celestiale Herlighed er et Ønske, der yttrer sig hos Enhver, der bekjender sig at være en Hellig. Hos Nogle giver dette Ønske sig mere tilkjende end hos Andre, men hos Alle kan dets Styrke og Alvorlighed bestemmes ifølge de Bestræbelser, der blive anvendte for at faae det opfyldt. Disse Bestræbelser bestaae i en alvorlig Søgen efter og en vedholdende Flid for at erhverve sig Kundskab og i at bringe samme i Anvendelse i det daglige Liv. Denne Kundskab bliver os meddeelt formedelst Guds Aabenbaringer og igjennem hans Præstedømme, hvilket han atter har gjengivet til Jorden, og vi tiltage i Oplysning i Forhold til vor Flid og Agtpaagivenhed til Guds Tjeneres Underviisning. Formedelst en praktisk Anvendelse af denne Kundskab blive vi frelste, og formedelst en Fylde af samme blive vi ophøiede i hiin Verden og ville endog opnaae den celestiale Herlighed. Uden denne Fylde vilde vor Attraa efter en saadan Ophøielse og Herlighed være en reen Urimelighed.

Forend vi gaae videre i vor Undersøgelse angaaende hvorledes vi kunne opnaae et celestialt Rige og komme til at nyde dets Herlighed, ville vi nogle faa Øieblikke overveie, hvori dette Riges Herlighed bestaaer. Der ere mange herlige Riger, men det celestiale Rige har Overherredømmet, og alle de andre ere underkastede de celestiale Væsener. Desuden er det ikke alene et Rige, som har Regjeringsmagten, men det er af den Beskaffenhed, at det stedse vil voxe og forøges. Men hvis det ikke havde andre Fortrin end disse, saa vilde de uagtet al deres Storhed være utilstrækkelige til at tilfredsstille udødelige Væseners Higen og Tragten. Dette er imidlertid ikke Tilfældet; forskjelligt fra Verdens Riger, som blomstre en kort Tid og derpaa ophøre at existere, er dette evigt og i enhver Henseende ligt vor ældre Broders, der skal bestaae evindelig, og paa hvis Tilvæxt

og Herredømme der ikke skal være nogen Ende. Det celestiale Rige vil altsaa have Overherredømmet over alle andre Riger, det vil altid tiltage i Storhed og Magt — samt bestaae evindelig. Som et udødeligt Væsen er Mennesket vel skikket for et Rige af den celestiale Orden, men Udødelighed alene er ikke den eneste Betingelse for en evig Fremadskriden. Det maa være i Besiddelse af Magt til en evindelig Forøgelse af sit Afkom, og det maa ikke alene have denne Magt, men ogsaa Midler og Frihed til at benyttte samme, og for at dette skal kunne skee, er det nødvendigt at adlyde den celestiale Ægteskabslov, eller med andre Ord, Mennesket maa komme i Besiddelse af det evige Livs Kraft. Imidlertid er dette heller ikke det Eneste, der er nødvendigt; da det celestiale Rige, som ovenfor bemærket, ikke alene vil have en evindelig Tilvæxt, men ogsaa Overherredømmet over alle andre Riger, følger det af sig selv, at de, der opnaae den celestiale Herlighed, nødvendigviis maae blive oplærte i Alt, hvad der henhører til et fuldkomment Regjeringssystem, mod hvilket Alt maa vise Lydighed. Dette kaster Lys over den Sandhed, der er udtrykt i en Bemærkning ovenfor, og bringer den til at skinne i sin fulde Glands, nemlig, at vi formedelst en Fylde af Kundskab blive ophøiede til den celestiale Herlighed. Vi ønske ikke, at Ordet „Kundskab" skal blive misforstaaet, som om derved alene skulde menes boglige Kundskaber eller Bekjendtskab og Færdigheder med Hensyn til Kunster og Videnskaber, thi disse ere forholdsviis kun af ringe Værd i Sammenligning med den Kundskab, der erhverves i Erfaringens store Skole, og hvilken ogsaa indbefattes i dette Ord. Inden vi kunne blive fuldkomne i denne Kundskab, maae vi ligesom Sønnen lære Lydighed i alle Ting. For at kunne vise en saadan Lydighed maae vi bringe vore Lidenskaber, Ønsker og Begjæringer til Underkastelse under Christi Lov, og en saadan Handlemaade kan med Rette kaldes Selvbeherskelse. Derved begynde vi at erhverve os en Kundskab eller Erfaring, hvis Fylde gjør os skikkede til at blive Regenter i de evige Verdener. Dersom vi ikke kunne beherske os selv, hvorledes kunne vi da være tilbørligt qvalificerede til at regjere over Andre? Hvis vi ere Slaver af vore Lidenskaber og Begjærligheder samt underkastede vore Luner, mangle vi en af de Egenskaber, der ere af yderste Vigtighed for en Regent, nemlig Standhaftighed, og uden denne mangler en Konge eller Regent en af de væsentligste Betingelser for en evig Bestaaen. At ethvert Menneske skal faae Løn efter sine Gjerninger, er en Sandhed, der klarligen er bleven fremstillet i Guds Aabenbaringer. Det følger derfor af sig selv, at den, som ikke kan beherske sig selv, kan aldrig blive anseet værdig til og anbetroet det Hverv at regjere over Andre, men han vil blive anviist en underordnet Virkekreds, og følgelig berøvet den celestiale Herlighed. For at vi skulle kunne lære Lydighed, maae et fuldkommet Regjeringssystem blive aabenbaret; dette er skeet formedelst Evangeliet. For at vi skulle kunne bringe os selv til Underkastelse under disse Love, saa at vi kunne opnaae den nødvendige Erfaring for at blive værdige til at regjere over Andre, følger det af sig selv, at der maa være Noget hos os, som strider imod de guddommelige Love, og hvilket vi maae bekjæmpe og undertvinge. Derfor bleve disse inspirerede Ord udtalte: „Adam faldt, for at Mennesket skulde blive til, og Mennesket er til for at have Glæde." Derfor bør Ingen klage over de Besværligheder og Prøvelser, som altid møde Menneskene paa deres Vei igjennem Livet, thi det er formedelst disse Midler vi kunne blive fuldkommengjorte i den Kunst at beherske

os selv, og uden at have Saadant at kjæmpe med og overvinde, ville vi stedse komme til at mangle den Erfaring, som er nødvendig for at opnaae den celestiale Herlighed.

Vi maae ikke alene lære at beherske vore naturlige Tilbøieligheder og Svagheder, men ogsaa at underkaste os Guds Tjeneres Raad, om end disse ikke altid stemme overeens med ingroede Fordomme, vore indskrænkede Begreber og daarlige Vaner, hvilke ofte næres og bestyrkes formedelst en opsætsig Aand, der ufeilbarligen vil tilintetgjøre alt vort Haab om celestial Herlighed, dersom vi ikke overvinde den. Vi maae lære at give Agt paa Guds Tjeneres Raad med Hensyn til vore daglige Pligter, og saalænge vi adlyde dem, ville deres Ord være ligesom en fortærende Ildslue, og ville udrydde Alt hos os, der ikke er Evigt, ligesom vi derved ville skride fremad i Selvbeherskelse, og naar vi ere blevne fuldkomne i denne Henseende, ere vi først skikkede til at indgaae til den Herlighed, som er beredt for de Trofaste. Christus nedsteg under alle Ting, paadet han maatte blive ophøiet over alle Ting. Saafremt vi ville underkaste os Guds retmæssige Præstedømme, ville ogsaa vi ifølge dette Princip blive ophøiede paa samme Maade, som han blev, og tilsidst agtede værdige til at arve et Rige af den celestiale Orden. Vi have allerede bemærket, at Alvorligheden af de Helliges Ønske efter at opnaae denne Herlighed giver sig tilkjende ved de større eller mindre Anstrengelser, de anvende for at komme i Besiddelse af samme. Hos Nogle kan imidlertid Mangel paa alvorlige Bestræbelser i saa Henseende være grundet paa Mangel af en rigtig Kundskab med Hensyn til de Midler, som nødvendigviis maae anvendes. Vi frygte derimod for, at der for Andres Vedkommende ere andre Aarsager dertil end Mangel paa Kundskab; de have hengivet sig til Ligegyldighed og Skjødesløshed, og tillade sig efterhaanden at begaae det ene Feiltrin efter det andet, medens de paa samme Tid nære det største Haab om, at de sikkre sig en herlig Belønning. Vi ville indtrængende minde Saadanne om Jesu Ord: „Stræber alvorligen at gaae ind igjennem den snevre Port, thi Mange, siger jeg Eder, skulle søge at komme ind, og skulle ikke kunne," og det fordi de ikke ville bringe deres Følelser, Lidenskaber, Lyster og Begjærligheder til Underkastelse under Evangeliets fuldkomne Lov. Til Slutning ville vi sige: Lad de Uvidende blive vise, og de Vise komme til Forstand; lad Alle naae til Fuldkommenhed i den Kunst at beherske sig selv, og en evig Herlighed i Guds celestiale Rige vil blive Belønningen.

Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 120.)

Den anden Steen, man har fundet, synes at have Indskrifter i to forskjellige Alphabeter, nemlig ved Siden af en Dyreskikkelse fire eller fem Skrifttegn, der ikke kunde udtydes, og flere hebraiske Bogstaver paa Hovedet af en af Menneskefigurerne

og desuden paa et andet Hoved det hebraiske Bogstav Shin. Man kan haabe, at nøiagtige Aftryk af disse Skrifttegn engang ville komme ud, saa at de Lærde kunne undersøge dem. Det er ikke umuligt, at jo de endnu uudtydede Karakterer kunne blive læste. Mormons Bog underretter os om, at Nephiterne skreve i to forskjellige Sprog og havde to forskjellige Alphabeter, nemlig hebraiske og ægyptiske, hvilke begge i Tidens Løb bleve forandrede og forbedrede, fra hvad de vare dengang, dette Folks Stamfædre forlode Jerusalem. Mon ikke de uudtydede Skrifttegn paa Stenen kunne være ægyptiske? Eller er det maaskee hebraiske Bogstaver, der ere saa utydelige, at de ikke kunne læses? I ethvert Tilfælde tilintetgjør dette den almindeligt antagne Mening, at dette Continents oprindelige Beboere ikke havde noget Alphabet og vare ganske ubekjendte med Skrivekunsten.

Indskrifterne paa den kiledannede Steen ere tilvisse mærkværdige, da de med nogle faa Ord udtrykke de meest ophøiede Tanker, som indeholdes i den guddommelige Aabenbaring. Det vilde have været vanskeligt, selv for den meest Oplyste iblandt dem, der troer paa aabenbaret Religion, at have dannet saa korte Sætninger skjønnere og mere udtryksfulde end følgende:

„Jordens Konge."

„Herrens Lov."

„Herrens Ord."

„Den Helligste blandt Hellige."

Kunde vel Andre end oplyste Hebræere have skrevet disse Sætninger med hebraiske Skrifttegn?

Denne Steen, der indeholder et Udbrag af de ti Bud og en Menneskeskikkelse, iført præstlig Dragt og med en Kappe over Skulderen, og over hvis Hoved Navnet „Moses" er indgraveret paa Hebraisk, er i Sandhed af en særdeles Interesse. Det er indlysende, at den Mand, som engang har eiet denne Steen, ikke ansaae sig for at krænke nogen af disse Bud ved at udhugge en Skikkelse, der skulde forestille den Mand, der havde modtaget dem paa Sinai. Det var upaatvivlelig blot et Erindringstegn, som skulde tjene til at bevare Tanken om ham i frisk Minde, at indgravere Billedet af Israels store Prophet og Lovgiver. Det er tillige indlysende, at den hebraiske Skribent ikke havde til Hensigt at anføre ethvert Ord og enhver Sætning af de ti Bud, saaledes som de ere nedskrevne i deres vidtløftige, hellige Optegnelser, men at han nu og da udelod en Sætning og kun anførte det Vigtigste og meest Fremtrædende, — en Fremgangsmaade, som altid er bleven fulgt af de Lærde med Hensyn til Anførelsen af Skriftsteder.

Vi ville dernæst undersøge nogle af Oversætterens Bemærkninger i Henseende til det, som han kalder Mangler med Hensyn til Stavemaaden osv. Han siger, at Bogstavet Daled urigtig er blevet brugt istedetfor Vav. Men tager ikke Oversætteren selv feil? Det gamle phøniciske (eller oprindelig hebraiske) Vav ligner meget det nyere hebraiske Daled, hvorfor hiint lettelig kunde blive forvexlet med dette. Endvidere siger han, at i to andre Ord er Bogstavet Jod udeladt, nemlig i Mitsraim og Elohim. Men da førstnævnte Ord staaer i Fleertallet og oversættes Ægyptere og ikke Ægypter, kan det ikke være nogen Tvivl underkastet, at jo de gamle amerikanske Israeliter med Forsæt have udeladt Jod, saa at Ordet udtales Misram og staaer altsaa i Enkelttallet. Elohim er ogsaa et Fleertalsord og betyder Guder, men ved at udtale Jod og oversætte Bogstaverne He og Mem vil Ordet komme til at hedde Elomih, hvilket uden Tvivl var Enkelttalsformen, og ganske vist i dette Tilfælde var den hebraiske Benævnelse for Gud i Lan-

det omkring Jordhøiene. Altsaa vilde Oversættelsen af det første Bud komme til at lyde saaledes: „Du skal ikke have nogen anden Gud for mig.“ I den inspirerede Oversættelse af dette Bud, saaledes som det er anført i Mormons Bog, have vi den selvsamme Ordlyd, da ved den ordrette Oversættelse fra Originalen Ordet Gud er blevet brugt istedetfor Guder. Derfor, istedetfor at Udeladelsen af Jod skulde være et Tegn paa Skjødesløshed og Mangel paa Kundskab, som Oversætteren antager, viser dette, at deres Sprog har været langt mere uddannet og forbedret end det, som findes i de mange forskjellige Exemplarer, der paa den østlige Halvkugle ere naaede ned lige til vore Dage. Hebræerne i Østen have været nødte til at oversætte Ordet Elohim baade i Enkelttal og Fleertal, medens det synes, som om de gamle Hebræere i den nye Verden have havt en særskilt Form for Enkelttallet, og hvad der er endnu mærkværdigere, denne Enkelttalsform stemmer nøiagtig overeens med det, som blev oversat fra Guldpladerne nogle og tredive Aar forend Stenen blev udgraven af Jordhøien.

Oversætteren siger: „Ingen Rabbiner vilde nogensinde skrive Kelachtecha istedetfor Melachtecha.“ Men tager ikke her igjen den lærde hebraiske Critiker feil og forvexler Mem med Kaph? En af det phoniciske Mems tre Former, hvilket Bogstav man almindelig antager for at være oprindelig hebraisk, har megen Lighed med en af de tre Dele, hvoraf Bogstavet Kaph bestaaer, hvorfor det ene let kunde blive forvexlet med det andet. Kaph og Mem ere ikke meget ulige de Tegn, der findes paa de gamle hebraiske Mynter, og hvis man ikke var nøiagtig med at skrive disse to Bogstaver, kunde de let blive forvexlede med hinanden.

Der siges endvidere, at Ordene „Hans Oxe“ begyndte ved Enden af en Linie og ere skrevne fuldt ud paa den anden Side af Stenen. Men dette er ingen Feil; det er netop den selvsamme Maade, som de gamle Hebræere i Østen betjente sig af. (See Smiths Bibellexikon Side 1798 og 1799.)

„En af de største Hemmeligheder herved,“ siger Meddeleren til „Occidenten“ „er det besynderlige Alphabet. Bogstaverne paa denne Steen ere langt forskjellige fra de Skrifttegn, der findes paa de andre Stene, og denne Omstændighed overbeviser Dr. Lilienthal og Flere om, at Indskriften paa denne Steen maa være langt ældre end den paa de andre.“ Med Hensyn hertil have vi en ganske anden Mening end den lærde Doktor. Skrifttegnene paa de tre første Stene ligne mere de Bogstaver, som brugtes af Hebræerne i Østen, end dem paa den fjerde Steen, og derfor er der al Sandsynlighed for, at Indskrifterne paa de tre første Stene ere blevne indgraverede, inden Alphabetet var blevet væsentlig forandret af de paafølgende Generationer i den nye Verden, hvorimod de store Forandringer, som man kan bemærke ved Bogstaverne paa den sidst omtalte Steen, bevise, at man havde gjort mange Forbedringer med Skrifttegnene efterat man var ankommen til Amerika, og følgelig maatte disse være af en nyere Tid end de andre. Mormons Bog underretter os om, at den første Koloni Hebræere nedsatte sig i den Egn, hvor nu Jordhøiene findes, henved halvsjette hundrede Aar efterat de forlode Jerusalem, og at de opholdt sig der omtrent halvfemte hundrede Aar, inden de bleve udryddede. Det er høist sandsynligt, at Indgraveringerne paa de tre første Stene ere blevne udførte i et tidligere Tidsrum efter deres Nedsættelse der, medens de ti Bud først bleve indgraverede i en langt senere Periode, efterat de he-

braiske Skrifttegn vare blevne meget forandrede, saaledes som det er blevet omtalt af Moroni, der skrev i Begyndelsen af det femte Aarhundrede efter den christne Tidsregning. (See Mormons Bog Side 521.) Vi have allerede anført et Sted af Mormons Bog for at vise, at henved et halvt hundrede Aar før Christi Fødsel bleve Copier af de hellige Skrifter sendte omkring iblandt Folket i enhver Deel af Landet. Følgelig kunde de Hebræere, som have opkastet disse Jordhøie, ikke have været saa uvidende, som den lærde Skribent til „Vesten" har bestræbt sig for at bevise.

For at vise de Forandringer, som vare foretagne med de hebraiske Skrifttegn, siger Forfatteren: „Jeg har undersøgt flere Bogstaver i de forskjellige Sprog, men aldrig fundet nogen, der ligner en af dem, som findes her." Og ifølge den Beskrivelse, han giver om dens Form, maa den ligne de to sammenføiede Sider af en Fiirkant, ligesom Bogstavet Daled, med en Streg tversover den rette Vinkel. Hvorfor søgte ikke Oversætteren at finde en mærkværdig Lighed mellem Bogstaverne Aleph eller a og He? Hvis han havde gjort det, vilde han have fundet, at det aramæiske He ifølge hans Beskrivelse har megen Lighed med det nylig opdagede hebraiske Aleph. Det aramæiske Sprog blev talt af de Samaritanere, til hvilke de „hebraiske Skrifter" bleve overleverede, og omendskjøndt en Consonant er dog det samaritanske He ofte brugt istedetfor Aleph eller et kort A. (See Valhorns Compilation Side 15.) De aramæiske og de ældre hebraiske Bogstaver paa Mynterne vare næsten ganske fuldkommen lige, ligesom det er udenfor al Tvivl, at det aramæiske He blev af de amerikanske Hebræere brugt istedetfor Aleph. Det amerikansk-hebraiske Mem ligner det samaritanske Jod, og det amerikansk-hebraiske Lamedh er ligt det lantinske L med dets horizontale Linie omvendt, saa at det ligner det gamle kufiske l og tillige de otte forskjellige Former af det l, der brugtes af Etrurerne, hvis Sprog uden Tvivl for en stor Deel kan udledes fra Hebraisk. Det nylig opdagede hebraiske Ajin er ligt det Ajin, som findes paa de hebraiske Mynter, med den Forskjel, at der er en Cirkel rundtomkring samme. Forfatteren til den Artikel i „Occidenten," som vi have hentydet til, siger paa et andet Sted. „Fjorten af disse Bogstaver ere aldeles forskjellige fra det fiirkantede Skrifttegn, som undertiden antages for assyrisk og til andre Tider for chaldæisk," ligesom han ogsaa har beviist, at de tildeels ere forskjellige fra dem, der findes paa de gamle hebraiske Mynter. Efterat have gjort disse Bemærkninger, siger han: „Dette opvækker det høist interessante Spørgsmaal hos os: Udviser denne Steen det oprindelige hebraiske Alphabet, med hvilket de hellige Bøger bleve skrevne førend det babyloniske Fangenskab?" Mormons Bog besvarer dette Spørgsmaal og underretter os om, at det virkelig er de gamle hebraiske Bogstaver, som brugtes før Fangenskabet, og at de senere bleve ombannede af de paafølgende Generationer i Amerika. Indskrifterne paa de tre første Stene har sandsynligviis en nærmere Lighed med det oprindelige hebraiske Alphabet fra den Tid, da Nephiterne først nedsatte sig i den Deel af Landet, hvor man har fundet disse Oldtidsminder. Disse Opdagelser afgjør tillige det længe omtvistede Spørgsmaal med Hensyn til Tiden, da man begyndte at give de hebraiske Skrifttegn den retvinklede Form. Nogle have i deres Modstand mod Jødernes Talmud forfægtet den Mening, at denne Form ikke begyndte længe før den christne Tidsregning, medens Andre med tilsyneladende stor Rimelighed for Sagen have angivet en langt

tidligere Periode og troede, at Esra skrev sine Bøger med den assyriske, retvinklede Bogstavform. Opdagelsen af de tre første hellige Stene vise en stor Tilnærmelse til den fiirkantede Form og synes at understøtte den Paastand i Jødernes Talmud, at denne Skrifttegnenes Skikkelse er meget gammel.

Man har ogsaa paastaaet, at der paa disse Stene ikke er nogen Forskjel paa Begyndelses- og Slutningsbogstaverne. Lærde Hebraister troe, at de fem sidste Bogstaver i det nyere hebraiske Alphabet vare ubekjendte før Fangenskabet. Denne Omstændighed beviser de hebraiske Kolonisters store Ælde i Amerika.

Egne Tegn for Vokalerne bleve først indførte efter Begyndelsen af den christne Tidsregning, og da de Hebræere, som boede omkring Jordhøiene, ikke kjendte Noget til denne Opfindelse, er dette et nyt Beviis for, at deres Skrifttegn vare fra en ældre Periode end denne sammenligningsviis nye Forbedring.

Man fandt flere Kobberringe paa Laaget af en Ligkiste og inde i samme en Deel Menneskebeen samt en Lok meget smukt sort Haar, henved sex a otte Tommer langt — og endnu ti andre Kobberringe. Hvad havde disse Kobberringe været brugte til? Uden Tvivl havde gamle Hebræere der i Landet brugt dem istedetfor Penge. Det er almindelig antaget, at præget Mynt var ubekjendt forend Fangenskabet. Men fra Abrahams Dage af brugte Ægypterne, Jøderne og Phønicierne upræget Kobber, Sølv og Guld som Penge. Deres Værdi bestemtes efter Vægt istedetfor efter Præg. Disse uprægede Mynter vare ringformige. (See Smiths Bibellexikon, andet Bind, Side 406.) Saaledes kunne vi forstaae, hvorfor de Penge, man fandt i Jordhøiene, havde denne Skikkelse. Det var en Form, som de første Beboere i dette Land havde været vel bekjendte med, inden de forlode Jerusalem. Hebræerne i den nordlige Deel af Sydamerika havde fem hundrede og nitten Aar efter deres Udvandring fra Jerusalem et Slags Penge af Metaller i Omløb, og at dømme efter Beskrivelsen af de enkelte Stykkers forskjellige Værdi, maa det have været præget Mynt, men man har ingen Beretning angaaende deres Udseende; nogle af dem kunne maaskee have været ringformige, medens andre muligviis have havt en anden Form. Da man har Navnene paa dem i det oprindelige nephitiske Sprog, vil det her være af Interesse at anføre følgende Beskrivelse desangaaende: „Og disse ere Navnene paa de forskjellige Stykker af deres Guld og af deres Sølv efter deres Værdi. Og Navnene bleve givne af Nephiterne, thi de regnede ikke efter Jødernes Viis, som vare i Jerusalem; ei heller maalte de efter Jødernes Viis, men de forandrede deres Regning og deres Maal efter Folkets Ønske og Omstændigheder i enhver Slægt indtil Dommernes Regjering, og de bleve stadfæstede af Mosias. Og Regningen er saaledes: Een Senine af Guld, een Seon af Guld, een Sjum af Guld og een Limnah af Guld. Een Senum af Sølv, een Amnor af Sølv, een Ezrom af Sølv og een Onti af Sølv. Een Senum af Sølv var lige med een Senine af Guld, og een af dem for en Maade Byg og ligesaa for en Maade af ethvert Slags Korn. Og een Seon af Guld beløb sig til to Gange saa Meget som en Senine, og en Sjum af Guld var to Gange saa Meget som en Seon, og een Limnah af Guld var ligesaa Meget som dem alle; og een Amnor af Sølv var saa stor som to Senumer; og een Ezrom af Sølv var saa stor som fire Senumer, og een Onti var saa stor som dem alle. Og dette er Værdien af de mindre Nummere af deres Regning: Een Siblon er det

Halve af en Senum; [derfor een Siblon for en halv Maade Byg, og een Siblum er en halv Siblon, og een Leah er en halv Siblum. Og dette er deres Tælling efter deres Regning. Og een Antion af Guld er lige med tre Sibloner." (Mormnons Bog, Side 243.)

De Myntsorter, der havde et større Værd, vare af Guld eller Sølv; de mindre kunne derimod maaskee have været af Kobber. Mon ikke de Kobberringe, som ere fundne i Jordhøien, kunne have hørt til dette Slags? Der er fremstillet et mærkværdigt Faktum i ovenstaaende Uddrag. Det synes nemlig, at Nephiterne have havt en bestemt Priis paa deres Kornvarer, og at Kornhandelen derfor ikke kunde friste til saa mange Spekulationer som nu i vore Dage, men ligesom deres Myntsorter havde deres Korn altid eet og samme Værd.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Febuar.

Vi gjøre de Hellige opmærksomme paa nedenstaaende Sendebrev fra Broder Franklin D. Richards, en af de tolv Apostler, som nyligen har beæret os med et Besøg. Det er over tolv Aar siden, han var her, og det glædede os inderligen paany at kunne hilse ham Velkommen og i hans Selskab at besøge nogle Dele af Missionen, ligesom det vilde været os endnu kjærere, dersom Tid og Omstændigheder kunde have tilladt ham at besøge flere Steder i Skandinavien. Broder Richards ankom hertil den 12te Januar sidstleden. Efter at have bivaanet Menighedens Forsamling her den 13de og talt til de Helliges Bestyrkelse og Opmuntring, tog vi over til Sverrig den 26de paafølgende, afholdt Forsamling i Malmø den 27de, i Jønkøping den 29de, i Norrkøving den 31te og i Stockholm den 3die forrige Maaned, og retournerede til Kjøbenhavn den 8de. Den følgende Søndag den 10de afholdtes en talrig Forsamling hersteds, hvor Broder Richards havde Anledning til at bære Vidnesbyrd saavel for Menigheden som og for mange Fremmede, der vare tilstede, og som med Opmærksomhed fulgte hans Foredrag, hvilket var besjælet af Guds Aand og Kraft. Vi tvivle ikke paa, at jo de Hellige følte sig opbyggede og velsignede ved Broder Richards Besøg, for hvilket vi ere meget taknemmelige, og vort oprigtige Ønske er, at Herren rigeligen maatte velsigne hans Arbeide i den europæiske Mission, hvor han tilforn har virket med megen Utrættelighed og Fremgang. Den 12te afreiste Broder Richards herfra for over Holland at vende tilbage til England, og vi havde den Fornøielse at ledsage ham til Hamborg. Erindringen om den Maaneds Tid, vi tilbragte i hans Selskab skal altid være os kjær, og de mange gode Raad og Lærdomme, vi erholdt formedelst ham, ville hjælpe os i Udøvelsen af vore Pligter.

Vi ville ikke undlade at takke Broder N. Wilhelmsen og de præsiderende Ældste paa de Steder, vi besøgte, for deres velvillige Bistand og Forekommenhed, saavelsom de Hellige for deres Gjæstfrihed og Redebonhed til at arrangere de stedundne Forsamlinger.

Til de Hellige i Skandinavien.

Uagtet det skulde have været mig særdeles kjært, om jeg havde havt Anledning til at besøge enhver Conference og Green i Missionen, har jeg dog paa Grund af Omstændighederne ikke kunnet faae dette mit Ønske opfyldt. Ikkedestomindre har jeg følt en sand Glæde paa denne Tour ved de Sammenkomster, jeg har havt med de Hellige i Kjøbenhavn og paa flere Steder i Sverrig — ligesom ogsaa ved den Anledning, jeg har havt til at tale med flere af Brødrene fra vort kjære Bjerghjem saavelsom med de Ældste, der ere opreiste i disse Lande. Paa ethvert Sted, hvor jeg i denne Tid har været i de Helliges Selskab, har jeg følt, at den samme Aand har gjort sig gjældende, som den, der besjæler Guds Folk i Zion, og jeg har seet og hørt Nok til at forstaae, at denne Mission er i en trivelig Forfatning, Værket er fremadskridende og det arbeidende Præstedømme og de Hellige i Almindelighed gode og trofaste. Jeg er taknemmelig mod Præsident Widerborg for den Gjæstfrihed og Opmærksomhed, han udviste mod mig under mit Ophold i Skandinavien, ligesom jeg herved aflægger min hjerteligste Tak til de øvrige Brødre og de Hellige for deres Forekommenhed mod mig.

Hvis jeg havde kunnet tale til de Hellige i deres eget Tungemaal, vilde det have forøget min Glæde, men ligesom jeg har maattet betjene mig af det engelske Sprog i mine mundtlige Foredrag, saaledes maa jeg ogsaa benytte samme, idet jeg nedskriver disse Linier, hvilke Brødrene godhedsfuldt ville oversætte paa Dansk. Jeg kan til de Helliges Trøst sige, at det er vel med Eder; I have begyndt at vandre paa den Vei, som fører tilbage til vor himmelske Fader, fra hvem vi ere udgangne. I have gjort vel i at omvende Eder fra Eders Synder, i at lade Eder døbe til Syndernes Forladelse og ved at modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, men dem, som desuagtet ikke maatte have faaet et Vidnesbyrd for sig selv om Sandheden af dette Værk, vil jeg indstændigen raade til ikke at give sig Ro, førend de ere komne i Besiddelse af den dyrebare Skat, den Hellig-Aand, og indtil I kunne føle den levende hos Eder, skulle I tage det skrevne Ord til Eders Veileder og handle derefter. Den gamle Apostel siger: „Det prophetiske Ord er som et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler og Morgenstjernen oprinder i Eders Hjerter. (2 Pet. 1, 19.) Naar I have faaet denne Stjerne til Eders Veileder, da kunne I vandre i dens Lys; da have I et fast og urokkeligt Vidnesbyrd for Eder selv og en Vished, som vil trodse enhver Løgn, der udspredes om dette Værk, og I ville have Kraft til at vandre paa Pligtens Sti og til at holde Eder rene og ubesmittede fra Verden. Enhver, som er i Besiddelse af denne dyrebare Skat, søge at bevare den indtil Enden. Herren siger: „Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give Dig Livsens Krone.“ Hvor sørgeligt vilde det ikke være, om vi skulde forskjærtse det evige Livs Herlighed, og det efterat vi vare nær Maalet for vore Ønsker og Bestræbelser! Guds Rige er paabegyndt paa Jorden, og det vil rulle fremad; alle Helvedes og Jordens forenede Magter kunne ikke standse det i dets Fremadskriden, thi det er blevet oprettet af Hærskarernes Herre, og han vil føre det seierrigt ud af Kampen. Alle vore Interesser skulde være i samme, og Enhver af os skulde bestræbe sig for at forsvare Sandhedens Sag. Guds Rige er værdt Alt. Guds Tjenere og de trofaste Hellige i gamle Dage vare beredvillige til

at opoffre Alt for samme, og Mange holdt end ikke selv deres Liv for dyrabart. Det Samme har været Tilfældet i denne Uddeling: Mange have beseglet Vidnesbyrdet om Sandheden med deres Blod. Enhver trofast Mand og Qvinde vil ikke gaae glip af en eneste Velsignelse, som Gud har i Beredskab for sine Børn; derfor kunne de Hellige være ubekymrede i saa Henseende; det Eneste, de bør bekymre sig for, er, hvorledes de skulle behage deres himmelske Fader og sikkre deres Udvælgelse, hvilket bedst kan skee derved, at de gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt, for deres Udfrielse, og efter at have gjort dette, da taalmodigen at oppebie Herrens egen beleilige Tid. Da jeg ikke veed, om jeg nogensinde mere vil faae det Privilegium at komme hid til disse Lande, vil jeg høitidelig aflægge mit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk. Jeg veed, at Gud i vore Dage har talet fra Himmelen med sin egen Røst, — at han har udsendt sine Engle med Evangeliets Fylde, — at Præstedømmet med alle dets Nøgler, Gaver og Kræfter er gjengivet til Jorden, — at Joseph Smith var en Guds Prophet, og at Brigham Young er hans retmæssige Efterfølger, og Tiden er ikke langt borte, da alle Ting skulle blive fuldkommen gjenoprettede, saaledes som det er blevet forudsagt ved alle de hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af, og Faderens Eenbaarne skal komme og tage Herredømmet over denne Jord. Da ville de Trofaste blive rigeligen belønnede for deres Kamp og Møie, medens de Vantroe og Ugudelige, der have ringeagtet det frelsende Budskab og trodset Herren, ogsaa ville høste den Løn, de have fortjent ved deres Ulydighed og onde Gjerninger.

Kjøbenhavn, den 11te Februar 1867.

Franklin D. Richards.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 157.)

Da vi ere blevne satte i en meget ansvarsfuld Stilling i Kirken, føle vi os bestandig interesserede i de Helliges Velfærd og erindre dem bestandig i vore Bønner til vor himmelske Fader, at de altid maatte blive bevarede fra det Onde i Verden og stedse befindes at vandre paa Sandhedens Sti.

Herrens Værk i disse sidste Dage er af uendelig Storhed og gaaer langt over Dødeliges Begreber. Dets Herlighed overgaaer al Beskrivelse, og dets Fortrinlighed er uovertruffen. Det er den Plan, der har besjælet Propheter og hellige Mænd fra denne Verdens Skabelse af ned igjennem enhver paafølgende Generation lige til vore Dage, og det er i Sandhed Tidernes Fyldes Huusholdning, da alle Ting i Jesu Christo baade i Himmelen og paa Jorden skulle samles til Eet udi ham, og da alle Ting skulle gjenoprettes, saaledes som det er omtalt af alle de hellige Propheter fra Verdens Skabelse af, thi derved ville Forjættelserne til Fædrene herligen

gaae i Opfyldelse, medens den Allerhøiestes Magt vil blive udfoldet i al dens Storhed, Herlighed og Fortræffelighed.

Vor Guds Hensigter ere store, hans Kjærlighed uudgrundelig, hans Viisdom uendelig og hans Magt ubegrændset; derfor have de Hellige Aarsag til at fryde sig og være glade, da de vide, at „han er en Gud evindelig og altid,“ og „at han vil være vor Ledsager indtil Døden.“ Da de Hellige have Tillid til Guds Magt, Viisdom og Kjærlighed, ere de istand til at gaae fremad under de ugunstigste Omstændigheder, og naar der for det menneskelige Øie ikke har været Andet at see end den visse Død og uundgaaelig Ødelæggelse, har Gud ofte viist sin Magt og aabenbaret sin Herlighed til deres Redning, og ligesom Israels Børn, der kom ud fra Ægypti Land og igjennem det røde Hav, have de sunget Lovsange for at prise hans hellige Navn. Dette har ikke alene været Tilfældet i forrige Tider, men ogsaa i vore Dage, og blot for nogle faa Maaneder siden have vi tilfulde seet dette bekræftet.

Da vi formedelst vor Guds Godhed ere blevne bevarede fra Ødelæggelse og atter have fundet et Sted, hvor vi igjen kunne begynde vor Virksomhed til Bedste for hans Folk, føle vi os tilskyndede til at stride fremad og at arbeide for Opbyggelsen af Riget og Befæstelsen af Præstedømmet i hele dets Fylde og al dets Storhed. Det Værk, som skal udføres i de sidste Dage, er af yderste Vigtighed og vil udkræve de Helliges hele Kraft tilligemed alle deres Færdigheder, Evner og Talenter, saa at det maa rulle fremad med den Storhed og Majestæt, som er omtalt af Propheterne, og følgelig vil Udførelsen af et saa storartet og herligt Arbeide lægge Beslag paa de Helliges forenedes Bestræbelser.

Indsamlingen, der er omtalt i den hellige Skrift, er aldeles nødvendig til Virkeliggjørelsen af den sidste Uddelings Storhed. Det er maaskee unødvendigt at paaskynde de Hellige i denne Henseende, da vi troe, at Aanden deraf er noksom aabenbar og dens Nødvendighed indlysende for ethvert tænkende Menneske, og Enhver, som er nidkjær for Sandhedens og Retfærdighedens Forfremmelse, er det ogsaa med Hensyn til de Helliges Indsamling.

Kjære Brødre. Da vi føle Attraa efter at fremme Guds Hensigter, hvortil vi ere kaldte, og at være hans Medarbeidere i denne Uddeling, føle vi Nødvendigheden af at have de Helliges Medvirkning baade i dette Land og paa Øerne i Havet, og det er nødvendigt for dem at lytte til Raad og at henvende deres Opmærksomhed paa Kirken og Rigets Befæstelse, medens de derimod bør aflægge al Egenkjærlighed og Alt, hvad der er lavt og nedværdigende, og af al deres Magt understøtte dem, til hvilke Monstret og Planen ere overantvordede, samt lig dem, der holdt Mose Hænder oppe, skulde de opholde deres Hænder, som ere blevne beskikkede til at lede Rigets Anliggender, saa at de kunde blive styrkede og dygtiggjorte til at udføre deres vigtige Hverv og blive Redskaber til at fremme de sidste Dages store Værk.

Da vi troe, at Tiden nu er kommen, da det er nødvendigt at opføre et Bedehuus her i Landet, et Ordens Huus, et Huus til vor Guds Tilbedelse, hvor Ordinancerne kunne blive udførte overeensstemmende med hans guddommelige Villie, og eftersom dette Værk, der maa paaskyndes i Retfærdighed, vil kræve betydelige Anstrengelser og Midler, bør de Hellige hos sig selv overveie Vigtigheden af dette Anliggende og tage de nødvendige Forholdsregler for at bringe det i Udførelse, ligesom de bør tage Mod til

sig og fatte den faste Beslutning at gjøre Alt, hvad de kunne, og at føle en saadan Interesse for Sagen, som om det hele Arbeide beroede paa dem alene. Ved at handle saaledes, ville de efterligne deres Fædres daadrige Handlinger og sikkre sig Himmelens Velsignelser baade for sig selv og deres Efterkommere indtil det sidste Led.

Dem, der føle en saadan Interesse for dette store Foretagende og ere villige til at være behjælpelige i Udførelsen af samme, anmode vi om at komme hid til dette Sted; derved ville de ikke alene bidrage til at fremrulle Riget, men de ville tillige være i en Stilling, hvori de kunne drage Nytte af den Underviisning, som bliver given af Præsidentskabet og andre af Kirkens Authoriteter, og derved ville de stride mere og mere fremad i Kundskab, indtil de kunne begribe med alle de Hellige baade Breden og Længden og Dybden og Høiden, og fatte den Chrsti Kjærlighed, som overgaaer al Kundskab."

I Forbindelse med Opbyggelsen af Riget staaer ogsaa Trykningen og Udbredelsen af Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Sangbogen og den nye Oversættelse af den hellige Skrift. Det er unødvendigt at sige Noget med Hensyn til disse Værker; Enhver, som har læst dem og drukket af den Overflod af Kundskab, de meddele, vide at sætte Priis paa dem, og omendskjøndt Narre kunne drive Spot med dem, ere de dog egnede til at gjøre Menneskene vise til Salighed og til at udrydde Aarhundreders Overtro; de kaste Lys paa Jehovahs allerede udførte Planer og udpege Fremtiden i hele dens skrækkelige og herlige Virkelighed. De, der have erfaret, hvad Gavn det bringer at grandske i disse Værker, ville upaatvivleligen kappes med hverandre i deres Iver for at faae dem ud i Verden, paadet enhver af Adams Efterkommere kan komme til at nyde de samme Rettigheder og glæde sig i de samme Sandheder.

Elskelige Brødre! Her have vi derfor et Værk at beskjæftige os med, hvilket selv vilde være værdigt for Erkeenglene, — et Værk, som vil fordunkle Alt, hvad der hidindtil er blevet udført, — et Værk, som Konger, Propheter og R tfærdige i forrige Tider have søgt, haabet og alvorligen begjæret at see, men døde uden at faae deres Ønske opfyldt, og det vil være godt for dem, som skulle komme til at være behjælpelige med Hensyn til Jehovahs mægtige Gjerninger.

Efter Ordre af det første Præsidentskab.

R. B. Thompson,
Skriver.

Løverdag den 5te. Høiraadet mødte paa mit Contoir.

Joseph Smith. jun. fremlagde Klage mod Ældste Almon W. Babbitt, foranlediget dertil ved to Breve, det ene fra Thomas Burdick, det andet fra Oliver Granger og Levi Richards, hvilke anklagede Babbitt, som følger:

For det Første, fordi han havde fortalt, at Joseph Smith jun. paa en ødsel Maade havde kjøbt tre Sæt Klæder, da han var i Staden Washington, og at Sidney Rigdon i samme Stad havde kjøbt fire Sæt Klæder og at de desforuden til Overdaad havde kjøbt Klæder og Tøier til ders Familier.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 158.)

Dupaix's Manuskripter og Castenadas Tegninger vare nærved at blive sendte til Madrid, som dengang var besat af den franske Armee, men imidlertid udbrød Revolutionen i Mexiko, hvorved disse Sager kom til at blive af en underordnet Betydning, og de forbleve under hele Uafhængighedskrigen under Castenadas Opsyn, hvilken forvarede dem i den naturhistoriske Samling i Mexiko. I 1828 fandt Hr. Baradere dem blandt Museets Tegninger, og hvis ikke han tilfældigviis havde fundet dem, vilde de sandsynligviis endnu have været der, og Kundskaben om Tilværelsen af denne Stad atter tabt. Congressen i Mexiko havde vedtaget en Lov, der forbød Fremmede, som ikke havde faaet særstilt Tilladelse dertil, at foretage Undersøgelser og føre Kunstsager ud af Landet, men til Trods for dette Forbud fik dog Baradere Tilladelse til at foretage Undersøgelser i det Indre af Republiken, ved hvilken Leilighed der var indgaaet den Overeenskomst, at imod at han indsendte til Mexiko Alt, hvad han samlede, skulde han faae Halvdelen deraf tilbage igjen med Frihed til at føre det til Europa. Siden erhvervede han sig ved Ombytning Castenadas Originaltegninger, og der blev lovet ham, at han inden tre Maaneder skulde faae paalidelige Afskrifter af Capitain Dupaix's Dagbog og af hans Reisebeskrivelse. Paa Grund af forskjellige Opstændigheder naaede imidlertid ikke Afskrifterne Hr. Baradere førend længe efter hans Tilbagekomst til Frankrig, og Dupaix's Værk blev ikke udgivet førend 1834—35, otte og tyve Aar efter hans Undersøgelsesreise, da det udkom i Paris i fire Foliobind til en Priis af 800 Fr., forsynet med Anmærkninger og Forklaringer af dHrr. Alexander Lenoir, Warden og Baradere.

Lord Kingboroughs svære Bind ere, forsaavidt de angaae Palenque, kun et Eftertryk af Dupaix's Skrift, medens Prisen paa samme er 80 Pund Sterling pr. Exemplar. Oberst Galindos Indberetninger til det geographiske Selskab i Paris ere publicerede i Dupaix's Værk, og efter ham har Hr. Waldeck ved Hjælp af en Understøttelse, han erholdt af et Selskab i Mexiko, opholdt sig to Aar mellem Ruinerne. Som han etsteds beretter i sit Værk, bemægtigede den mexikanske Regjering sig hans Tegninger, men han havde Copier tilbage, og allerede inden vi tiltraadte vor Reise til Ruinerne, var hans Værk om Palenque omtalt i Paris. Det er imidlertid aldrig udkommet, hvorfor Dupaix's Skrifter er det Vigtigste, man har at holde sig til med Hensyn til de mexikanske Antiquiteter.

Vi maae imidlertid vende tilbage til Paladset igjen. Medens vi vare ifærd med vore Undersøgelser, var Juan beskjæftiget med Noget, som han elskede af sit ganske Hjerte. Lig alle Andre der i Landet var det nemlig hans Stolthed og Ære at tjene som Kok. Han foragtede den mandlige Beskjæftigelse som Muuldriver og onskede at have Noget at gjøre, der kunde ligne de huuslige Sysler. Han havde særdeles gjerne ønsket at blive tilbage i Landsbyen og holdt aldeles ikke af at opholde sig imellem Ruinerne, men fandt sig dog endelig deri, da det blev ham tilstaaet, at han udelukkende skulde have

med Madlavningen at gjøre. Klokken fire, medens Solen skinnede klart, satte vi os ned til vort første Middagsmaaltid. Dugen bestod af to store Løvblade, af hvilke ethvert var henved to Fod langt og tagne af et Træ paa Terrassen foran Døren. Vort Saltkar lignede en Pyramide og var dannet af Maisbælge, der vare sammenheftede og kunde rumme fire a fem Pund i Klumper fra en Ærts til et Hønseægs Størrelse. Juan følte sig saa lykkelig, som om han udelukkende havde tillavet Maden til sig selv alene, og Alt gik saa muntert til som ved et Bryllup, da med Eet Himmelen pludselig blev overtrukken, medens et stærkt Tordenskrald bebudede Uveir om Eftermiddagen. Fra Høiden paa Terrassen havde man en vid Udsigt over Skoven, og vi kunde see, hvorledes Træerne bøiede sig for Vinden, og snart foer et heftigt Vindstød gjennem de aabne Døre, hvilket øieblikkelig efterfulgtes af en heftig Regn. Bordet blev ryddet af Stormen, og inden vi kunde komme afsted, vare vi allerede ganske vaade. Vi snappede vore Tallerkener med os og endte vort Maaltid, som vi bedst kunde.

Regnen vedblev med stærke Tordenskrald og heftige Lynglimt hele Eftermiddagen. Under den absolute Nødvendighed at tage Bolig mellem Ruinerne faldt det os aldrig ind, hvorledes vi udsatte os for Elementerne, førend Erfaring lærte os at tænke derpaa. Vi kunde ikke tænde Lys om Aftenen, men da var Paladset oplyst af skinnende Insekter af en usædvanlig Størrelse og Glands, hvilke, idet de flagrede igjennem Corridorerne eller havde sat sig paa Murene, dannede et smukt Skue. De lignede dem, vi havde seet i Nopa, bekjendte under Navnet „Skinnende Torbister," og hvilke af de første Spaniere i Amerika ere omtalte som nogle af de Undere, der fandtes i den nye Verden, hvor Alt var nyt, og „som Veivisere for dem, der reiste om Natten."

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Om de sidste Fenieruroligheder meddeles der i Telegrammer fra London, at en stor Mængde Irlændere for nylig have begivet sig til Byen Chester med de forskjellige Banetog. Det synes at have været deres Hensigt at bemægtige sig de Vaaben, der findes paa Slottet Chester. I Byen herskede der et overordentligt Røre; alle Boutiker bleve lukkede, og Communalbestyrelsen var samlet hele Natten. En Infanteribataillon blev sendt dertil fra London samme Aften, og en stor Deel af de irske Arbeidere begav sig nu til Warvington og andre Byer. Ogsaa i Liverpool frygtede man for Uroligheder. I Chester herskede der endnu den følgende Dag en stærk Bevægelse.

Den 15de f. M. vare to engelske Krigscorvetter og to Kanonbaade fra Plymouth afgaaede til den irske Canal for at observere Overgangsstederne. De 800 Feniere, der meentes at være flygtede til Bjergene ved Killarney (Irland) under

Oberst O'connor, synes sporløst forsvundne. Hos de 67 Personer, der bleve arresterede i Dublin ved deres Ankomst med Damperen fra Liverpool, har man dog intet Mistænkeligt kunnet opdage.

Holland. Paa flere Steder have store Oversvømmelser fundet Sted, hvorved der er anrettet betydelig Skade. I Tydskland har der ligeledes været Oversvømmelser. Rhinen vedbliver at stige.

Belgien. For nogen Tid siden har der fundet Uroligheder Sted iblandt Arbeiderne i Kulgruberne. Roligheden blev dog snart tilveiebragt igjen, men Arbeiderne negtede dog at fortsætte deres Arbeide uden forhøiet Dagløn. De have dog tildeels atter indfundet sig; imidlertid drive endnu 1000 a 1200 Arbeidere ledige omkring. Der er forefaldet talrige Fængslinger. En Hob Kularbeidere, der vilde forstyrre Arbeidet i Glasværket ved Jumet, gik det ilde; Glaspusterne faldt over dem med deres Pusterør og drev dem paa Flugt.

Qvægsygen i Belgien synes at ville udbrede sig. I Hasfelt er der forekommet Sygdomstilfælde i flere Stalde og man bebuder en almindelig Slagtning; Slagterne arbeide Dag og Nat. I Egnen ved Lüttich er der forekommet enkelte Tilfælde, og fra Campine meldes det Samme.

Spanien. „Correspondencia" melder, at man i Carthagena og Murcia har sporet et stærkt Jordskjælv, hvorved nogle Bygninger have faaet store Revner. Heldigviis ere ingen Mennesker omkomne ved denne Leilighed.

Creta. Ifølge officielle Meddelelser vedvare Urolighederne endnu, om end maaskee i en noget mindre Grad.

Amerika. Ifølge Bladet Chronicle i New York skal det omsider være lykkedes den nordamerikanske Regjering at faae fast Station paa Antillerne. Det hedder nemlig, at den ved Kjøb har erhvervet sig Halvøen og Byen Samana paa St. Domingo, hvor der nu skal oprettes en nordamerikansk Flaadestation.

Ifølge „Times" har Repræsentanthuset i Washington den 13de Februar besluttet at proklamere Beleiringstilstand i 10 Sydstater under Commando af den regulaire Armees Officerer. Dette Forslag blev dog ikke vedtaget af Senatet. Senere er der blevet foreslaaet at sætte Sydstaterne under Militairbestyrrelse.

Chefen for de juaristiske Tropper i Mazatlan har ladet den derværende amerikanske Konsul, Hr. Carman, henrette, fordi denne for at forsvare sig havde dræbt to Mexikanere, og da Chefen vægrede sig ved at give Satisfaction for denne Voldshandling, har den udenfor Havnen liggende Unionskanonbaad bombarderet Staden.

Blandinger.

Paa en Skrænt i Søalperne ikke langt fra Landsbyen Castiglione seer man en Aabning, som fører ind til en Hule, hvortil der ikke fører nogen Vei, uagtet Aabningen, om den end ikke er gjort af Menneskehænder, dog er udvidet ved Kunst. For nogle Dage siden kom tre Englændere forbi Hulen og besluttede at besøge den.

En af dem klattrede med Livsfare over Klipper og Afgrunde til Indgangen og traf derefter ved Hjælp af Touge begge fine Landsmænd op til sig. Midt i Hulen fandt de en schaktagtig Aabning, hvis Bund de ikke kunde see. Den første af Englænderne lod sig da ved Touget, som begge de andre holdt, heise ned i Schakten. Efter at være gaaet et lille Stykke, traf han atter en lignende Schakt. En anden af Englænderne lod sig da fire ned, medens den tredie blev ovenfor, og den første lod sig fire ned i den nye Hule. Her traf han igjen en Aabning til en ny Hule, men da der ikke var Nogen til at fire ham ned i den, maatte han gjøre Afkald paa at fortsætte Undersøgelsen, og kun med Vanskelighed lykkedes det de tre Englændere igjen at vende tilbage. Man troer, at denne Samling af Huler har været et Smuthul for Saracenere, som tidligere hærgede Middelhavets Kyster.

I Shoeburneß har der i Løbet af forrige Uge atter fundet høist interessante Forsøg Sted med den afkjølede (chilled) Jernkanon efter Major Palliſers Opfindelse. Den syv Tommers Woolwich Kanon havde allerede tidligere med en Ladning af kun 13 Pund Krudt gjennemboret en stærk Jernskive, og da man ansaae denne Skive for særlig svag, blev den erstattet ved en ny dobbelt, hvis forreste Deel bestod af 4½ Tommer tykke engelske Jernplader, medens den bageste var forfærdiget af franske Plader af samme Tykkelse. Resultatet var kun en Gjentagelse af, hvad der tidligere var skeet: en fuldstændig Gjennemboring af den dobbelte Skive ligesom af den enkelte. Det nye System for Kanoner udmærker sig altsaa ikke blot ved Billighed som Følge af det ringe Krudtforbrug og Kanonens mindre Kostbarhed, men ogsaa ved en meget betydelig Virkning.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 168.)

Correspondenten til Occidenten gjør sig megen Umage for at faae sig selv og Andre til at troe, at Stenen, paa hvilken Mose Billede var anbragt, omgivet af de ti Bud, der vare skrevne i det hellige Sprog og med de oprindelige hebraiske Skrifttegn, har været en Teraphim eller Talisman, hvilken han antager, de raadspurgte, ligesom Laban gjorde med sine Huusguder. Men dette er blot en Formodning. I deres Retfærdigheds Dage raadspurgte Nephiterne Herren gjennem deres Propheter og Seere, ligesom de tolv Stammer gjorde i deres Forfædres Land. Det var formedelst guddommelig Befaling, de forlode Jerusalem. Formedelst Syner, Aabenbaringer, Prophetier og Mirakler bleve de ledede paa deres Reiser baade til Lands og til Vands, og efterat de vare ankomne til Kysten af Chili, bleve de fremdeles regjerede ifølge Aabenbaringer, der vare ligesaa direkte som dem, der bleve givne til de tidligere Propheter iblandt Israel. Deres Aabenbaringer bleve optegnede saavel paa Metalplader som paa andre Materialier. Antage de lærde Hebraister, at Herren kun var Judæ Gud? Var han ikke ogsaa med Elias, Elisa, og med Hundreder af de Propheter, som opreistes iblandt de ti Stammer? Var Prophetiens og Aabenbaringens Aand alene indskrænket indenfor det hellige Lands Grændser? Opreiste han ikke Daniel i et fremmed Land? Hvis der vare Hebræere i Amerika, hvilket uden al Modsigelse er blevet beviist ved disse nye Opdagelser, hvorfor da negte dem Propheter, Seere, Konger og andre Guds mægtige Mænd? Er Aabenbaringens Aand, Mirakler, Tegn og Undere indskrænket til Israel paa den østlige Halvkugle alene? Er Jehovahs Arm bleven forkortet, saa at han ikke ogsaa kunde blotte den for Israel i Vesten? Og vilde ikke en hebraisk Bibel fra det gamle Amerika være lige saa hellig som en Bibel fra det gamle Asien?

De, der have opkastet de hebraiske Jordhøie, vare ikke en forladt, hjælpeløs og forstødt Green af Israel, som var nedsunken i den dybeste Barbarisme og Vankundighed, men i deres Retfærdigheds Dage vare de skredne langt videre fremad i Oplysning og Civilisation end de øvrige Stammer. De havde deres Templer, som vare byggede under Propheters Veiledning; de frembare deres Offre og vare ligesaa nøiagtige med Hensyn til alle Ceremonier, der vare befalede i Mose Lov, som de fordums Jøder i Jernsalem. De havde deres hellige Brystplade og levende Orakler, deres Præstedømme efter Melchisedeks Orden, — deres Propheter, der afslørede Fremtiden, — deres Seere, som betragtede Evighedens Undere, — deres Patriarker, der velsignede deres Børn og hele Nationen, — deres hellige Optegnelser, som skulle aabenbares i de sidste Dage for at bidrage til Israels Forløsning, — samt deres herlige Mirakler og Ildstøtte. De havde tillige Englebesøg og hørte Jehovahs egen Røst, og hvad der er endnu mere, den gjenopstandne Messias, som nedsteg i deres Paasyn, besøgte dem personlig og forblev hos dem i flere Dage og underviste dem. Som den gode Hyrde og Israels Steen, ledede han bogstavelig Josephs Sæd.

Endvidere, havde de tolv Stammer noget forjættet Land? Det Samme havde ogsaa Levningen af Joseph. Fik Abraham og Isak det lille Land Palæstina tilligemed dets umiddelbare Omgivelser til Arv for deres Sæd? Det Samme gjorde Patriarken Jakob, og endydermere hans Velsignelser „overgik hans Forfædres.“ Canaan var altfor lidet; „de evige Høies yderste Grændser“ bleve ham ogsaa givne. Amerika, en halv Verden, blev ogsaa testamenteret til den fyrstelige Patriark. Hvo iblandt hans ædle Sønner var værdig til disse umaadelige Landbesiddelser, — disse gamle Bjerges uudtømmelige Rigdomme, — disse „yderste Grændser“ af næsten en heel anden Verden? Den gamle Patriark svarer: „De skulle komme paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre.“ O Joseph, Du Israels begunstigede Søn, din Deel i Forening med de tolv Stammer i Palæstina var ikke nok; din Arv skulde udvides for de mangfoldige Nationer af din Sæd. Paa Grund af din Oprigtighed fortrængte Du Ruben, Israels Førstefødte, og indtog hans Førstefødselsret. Som „en frugtbar Qvist“ gik dine Skud over Muren. Dig tilhørte „Velsignelserne fra Dybet nedenunder“ (eller fra den Side af Jorden, som ligger næsten lige under Palæstina.) „Dine Hænders Arme styrkedes af Jakobs mægtige Gud.“ Det var ham, som velsignede „Dig med Velsignelser fra Himmelen oventil,“ og uden Maal udgjød „Himmelens kostelige Ting,“ hvilket blev skrevet paa saa at sige uforgjængelige Metalplader for at bidrage til at opfylde Jorden med Guds Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund. Vel kunde Moses, den Guds Mand, velsigne dit Land fremfor nogen af de andre Stammers Arvelodder. Medens Palæstina kun frembragte de Produkter, som høre hjemme i de temperede Zoner, frembragte dit Land „Jordens kostelige Frugt og af dens Fylde,“ det vil sige, det var skikket for alle Climaters Frembringelser og frembragte alle de Produkter, som høre hjemme baade i den hede og i de tempererede Zoner. Men vi ville gjengive det med Mose egne prophetiske Ord:

„Og han sagde angaaende Joseph: Hans Land være velsignet af Herren, af den kostelige Frugt af Himmelen, af Duggen og af Dybet, som ligger nedenunder.“ Dette maa have Hensyn til det stille Ocean, lidt Vesten for Chili, Nephiternes Landingssted, thi dette er det eneste „Dyb,“

som er lige under Palæstina, og er tillige det eneste Hav, paa hvilket Josephs Efterkommere dreve en udstrakt Skibsfart. Det var paa Vestkysten af deres forjættede Land, at Josephs Sønner byggede deres Skibe og udspændte deres Seil for det stille Havs sagte Vinde. Men vi ville videre høre Mose Velsignelser: „Han være velsignet af de kostelige Frugter, som frembringes formedelst Solen, af Maanens kostelige Frugt, og af de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt, og af de evige Høies kostelige Frugt, og af Jordens kostelige Frugt og af dens Fylde, og af hans Naade, som boede i Busken; den skal komme over Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre." (5 Moseb. 33, 13—16.) De gamle Bjerge have Hentydning til Bjergene paa den vestlige Halvkugle, hvor Guds Børn før Syndfloden boede, — hvor Enoch lagde Grunden til det gamle Zion, og hvor Noah byggede Arken. Det Land, som var blevet velsignet af Patriarkerne før Syndfloden, blev et forjættet Land, — et Eden for Josephs Sønner. „Han har en Herlighed som hans førstefødte Oxe eller som Israels Førstefødte, og hans Horn ere som en Enhjørnings Horn, med dem skal han stange Folkene tilsammen indtil Jordens Ender, og disse ere de ti tusinde af Ephraim og disse de tusinde af Manasse." (17de Vers.) Denne Forudsigelse hentyder til det store Værk, som Josephs Horn skulle udføre ved at stange de Retfærdige tilsammen, ikke til Palæstina, men „til Jordens Ender" eller deres eget forjættede Land, hvilket i Sandhed kan betragtes som „Jordens Ender" fra det Sted, hvor Moses udtalte denne Propheti. „De ti tusinde af Ephraim," hvilke, som Hoseas forudsiger, „ere adspredte iblandt Nationerne," ville blive „Herrens Førstefødte" i den store Uddeling i de sidste Dage. Naar deres Slægtlinie ifølge den evige Pagt er bleven dem tilkjendegivet formedelst Aabenbarelsens Aand, vil Gud sende dem ud til alle Nationer, paadet de kunde opfylde deres høie Bestemmelse, først iblandt Hedningerne og derpaa iblandt Jøderne.

I Udførelsen af det store Værk, Zions og Jerusalems Forløsning, behøver ikke Ephraim at misunde Juda, og Juda behøver ikke at forulempe Ephraim. De have begge deres forjættede Land, og begge have deres bestemte Værk at udføre. Jøderne ville gjenopbygge det gamle Jerusalem; Ephraim og Manasse ville bygge det nye Jerusalem. Zion i det gamle Jerusalem vil komme til at indtage dets forrige Plads; det nye Jerusalems Zion vil blive beliggende paa et „udsøgt" Sted og vil blive en Stad, der ikke er forladt, saaledes som Zion i Østen har været. Jøderne ville opføre et stort Tempel, deres Messias vil nedstige paa Oliebjerget, og i sin Herlighed vil han drage ind igjennem den østlige Port paa denne pragtfulde Bygning, og kommen ind i Templet, vil han sætte sig paa sin Throne og fylde Huset med sin Herlighed. Men et Tempel vil ogsaa blive bygget i det nye Jerusalem for Josephs Sønner, og Messias vil komme til samme, længe førend han begunstiger Jøderne med sin Nærværelse.

De ti Stammer ville komme fra de nordlige Lande, hvor de i Aarhundreder have været skjulte for den øvrige Verden formedelst den kolde Zones Iisbjerge, af hvilke de have været omgivne; men de ville ikke vende tilbage til Jerusalem, førend de have besøgt Josephs Land og modtaget deres Velsignelser under Herrens „Førstefødtes" Hænder. Og efterat de alvorlige Prøvelser og Gjenvordigheder, som skulde ramme Jøderne, ere forbi, skulle de ti Stammer forene sig med dem og modtage deres Arv i deres Forfædres Land, medens Judæ og Israels Rige skulle

komme til at staae under een Konge, og „de skulle ikke ydermere være tvende Folk eller ydermere blive deelte i to Riger fremdeles.“ Paa den Tid skal det gamle Bjergland, Josephs Arv, blive forenet med Landet i Østen. Det gamle Ocean vil søge sit forrige Hjem i Polaregnene, og det tørre Land vil komme til at indtage den samme Skikkelse, som det havde før Pelegs Dage.

Josephs hellige Skrifter ville i Forening med Jødernes i Sandhed komme til at udføre Underværker. De ti Stammers Bibel, indbefattende deres hellige Historie tilligemed talrige Aabenbaringer og Prophetier fra den Tid af, da de vandrede tørskoede ind i Polaregnene, og indtil de atter skulle vende tilbage paa den Vei, der skal blive banet for dem midt igjennem det store Dyb, vil blive et Bind, der er rigt paa Undere, og vil forøge den nuværende hellige Skrifts Canon til en umaadelig Størrelse. Til alt dette vil endnu blive føiet den gamle Jareditiske Bibel, indbefattende et stort Folks Bedrifter gjennem sexten Aarhundreder tilligemed de Aabenbaringer, som bleve givne til deres talrige Propheter, hvis hellige Optegnelser paa Metalplader ogsaa engang skulle komme frem for at forøge Kundskaben om Gud iblandt Menneskene. Aabenbaringer ville blive føiede til Aabenbaringer, og Bibler til Bibler, indtil det gamle og nye Jerusalems hellige Arkiver ville blive opfyldte med en Overflødighed af kundskabsrige Værker, der ville udgyde Lys og Sandhed til de omkringboende Nationer. Da vil Himmelens Tempel blive aabnet og Seglet paa Evighedens mægtige Bind opladt, ligesom de hellige Bøger paa Jorden ville blive forenede med Himmelens hellige Bøger, Dommen vil blive sat, og enhver Slægt og ethvert Tungemaal og Folk skulle dømmes efter det, som er skrevet i Bøgerne, ethvert Menneske ifølge sine Gjerninger og overeensstemmende med det Lys, som var paa Jorden paa hans Tid. Hvad ville de hellige Væsener midt i denne overvældende Lysstrøm synes om de stakkels, uvidende Skabninger, de saakaldte Sjælesørgere, som gjennem Aarhundreder have stridt for den Paastand, at den hellige Skrifts Canon var fuld, — at der ikke mere skulde være Propheter, — at der ikke mere skulde gives Aabenbaringer, — at der ikke skulde føies Mere til Bibelen, — at vi havde Nok? Blot Tanken om saadanne himmeltrodsende Paastande er Nok til at bringe En til at gyse og til at faae den stakkels Menneskehed til at blive blodrød af Skam over vor faldne Slægts Frafald og Uvidenhed.

Uagtet de mangfoldige Beviser, der noksom godtgjør, at Indianerne i Amerika have samme Oprindelse som Jøderne, anseer dog den oplyste Jøde det for en stor Skam at staae i nogetsomhelst Broderskabsforhold til dem. Han betragter dem som Væsener, der ere nedsunkne i den dybeste Nedværdigelse og yderste Vildhed, idet de øiensynlig vaande sig under Jehovahs fortærende Forbandelse, og med deres smudsige, kobberfarvede Ydre, der er gjort endnu frygteligere ved den afskyelige Oversmøring med Malning eller Leer, ikke staae langt over det umælende Dyr med Hensyn til aandelig Udvikling. Kan det være muligt, udraaber Jøden, at disse usle, nedværdigede Væsener kunne høre til min Slægt? Kunne de være af Israel, den udvalgte Sæd? Om saa er, hvorfra da denne mørke Hud, hvorfor denne fortærende Forbandelse og dyriske Vildhed? Lyt, o Juda, og hør din Broder Josephs mørke og sørgelige Historie, der er optegnet paa de Guldplader, som bleve udtagne fra Høien Cumorah; det er en Røst fra de Døde, der tale fra deres gamle Grave; det er en Røst fra Propheter,

hvis Tale kommer fra Jorden, og hvis Hvisken lyder sørgeligt fra Støvet. Lytter til Nephis Ord:

„Og saaledes blev det Herrens Ord opfyldt, som han talede til mig, sigende: Saafremt de ikke ville agte paa dine Ord, skulle de blive udelukkede fra Herrens Ansigt. Og see, de bleve udelukkede fra hans Ansigt. Og han havde ladet Forbandelse komme over dem, ja en svar Forbandelse, for deres Ondskabs Skyld. Thi see, de havde forhærdet deres Hjerter mod ham, saa at de vare blevne ligesom Flint, og da de vare hvide og meget smukke og behagelige, lod den Herre Gud en kobberfarvet Hud komme paa dem, at de ikke skulde være tillokkende for mit Folk. Og saa siger den Herre Gud: Jeg vil gjøre, at de skulle blive modbydelige for dit Folk, medmindre de vende om fra deres Ugudelighed. Og forbandet skal hans Sæd være, som blander sig med deres Sæd, thi de skulle blive forbandede med den samme Forbandelse. Og Herren talede det, og det skete. Og formedelst deres Forbandelse, som var paa dem, bleve de til et dovent Folk, fulde af Rænker og Snedighed, og de søgte i Ørkenen efter Rovdyr. Og den Herre Gud sagde til mig: De skulle blive en Svøbe for din Sæd til at opvække dem til Ihukommelse om mig; og saafremt de ikke ville ihukomme mig og lytte til mine Ord, skulle de blive en Svøbe for dem til Ødelæggelse." (Mormons Bog, Side 65.)

Det Folk, som blev saaledes forbandet, kaldtes Lamaniter og nedstammede fra Laman og Lemuel, der vare Nephis Brødre, samt fra et Par andre Familier, som vare komne med dem til det forjættede Land. Ni hundrede og halvtredsindstyve Aar efterat nedenstaaende Uddrag var skrevet, bleve Nephiterne ødelagte af Lamaniterne. Og nu kommer deres hellige Optegnelse frem og synes ligesom at sige: Jeg er Joseph, lever min Broder Judas endnu? Og een Green af dem kan sige: Jeg er Davids kongelige Slægt, er hans Throne endnu til? Idet jeg skriver disse Sætninger, fyldes mit Hjerte af en bitter Sorg, og mine Øine ere fulde af Taarer. Jeg græder over Israels Elendighed, og min Sjæl bedrøves inderligen over den udvalgte Sæds langvarige Lidelser. O, naar skulle Israels Sorger ophøre? „O Herre, vor Gud, vil Du evindelig være vred paa os? Vil Du drage din Vrede fra Slægt til Slægt? Vil Du ikke gjøre os levende igjen, at dit Folk maa glæde sig i Dig? Jeg maa høre, hvad Gud Herren vil tale." — „Sandhed skal opvoxe af Jorden, og Retfærdighed skal see ned fra Himmelen." (Ps. 85) „Paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord." — „Jakob skal ikke mere beskjæmmes, ei heller skal hans Ansigt mere blegne." (Es. 29de Cap.)

Mit Hjerte begynder atter at trøstes, thi ifølge de gamle Forjættelser har Jorden aabnet sig og bragt Saliggjørelse frem for Lyset, og Himlene lade Retfærdighed strømme ned, den længe forjættede Bog er bleven aabenbaret; glædelige Tidender for Israel ere udsprungne af Jorden og forkynde Forløsning og en evig Herlighed for Jakobs Sæd. Josephs Sæd vil snart begynde at trives og skal komme til at blomstre som en Rose; Jøderne ville komme frem og søge deres gamle Hjem; Israels Stammer i Norden ville erindre de gode Ting paa Bjergene, paa Høiene og i Dalene, som vare forjættede deres Forfædre; de skulle flye til Zion og deres Sjæle skulle blive som en vandet Have og der skal aldeles ikke mere være Sorg. Hvad Jøderne angaaer, „skulle de søge Herren deres Gud, og David deres Konge." Velsignet være Herren, Israels Gud, som har sendt sine Engle med Fre-

dens og Trøstens Ord til Jakob. Alle de adspredte Levninger af Israel, som længes efter Zions Forløsning, være forvissede om, at deres Fædres Gud har erindret den nye og evige Pagt og aabenbaret samme, ikke paa Steentavler, men paa Guldplader, som Tidens Tand ikke har formaaet at fordunkle, men de have saa at sige været ligesaa uforgjængelige som den evige Pagt, der er bleven optegnet paa dem for Aarhundreder tilbage i Tiden.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 174.)

Beretteren beskriver dem som lidt mindre end Spurve og siger, at „de have to Stjerner tæt ved Øinene og endnu to under Vingerne, hvilke gave et saa stærkt Skin fra sig, at man ved Hjælp af samme kunde spinde, væve, skrive og male, og Spanierne kunde om Natten gaae paa Jagt efter Utios, et Slags smaa Kaniner, som findes der i Landet — og ligeledes ud at fiske, idet de førte disse Dyr med sig. Man kaldte dem „Locuyos,“ da de ogsaa tjente til at fordrive Myggene, som der ere meget besværlige. Man fangede dem om Natten ved Hjælp af Fakler, da de søgte hen til Lyset, ligesom de skulde komme frem, naar man kaldte dem ved Navn. De have en meget tung Bevægelse, og derfor kunne de ikke reise sig igjen, naar de falde. Naar Nogen stryger den Vædske, som findes i de omtalte „Stjerner,“ i Ansigtet eller paa Hænderne, synes de ligesom at være i Brand, saalænge Vædsken varer.“

Det har altid været os særdeles behageligt at læse de romantiske og tilsyneladende næsten fabelagtige Beretninger, der ere blevne udgivne af Erobrernes Historieskrivere. Meget ofte fandt vi deres selsomme Beskrivelser saa livlige og troværdige, at vi bleve besjælede med den samme Aand, som gik igjennem deres Spalter. Vi fangede flere af disse Dyr, dog ikke ved at kalde dem ved Navn, men med en Hat, saaledes som Skoledrenge pleie at fange Sommerfugle. De ere over en halv Tomme lange og have et hvast, bevægeligt Horn fortil; naar man lagde dem paa Ryggen, kunde de ikke vende sig igjen paa anden Maade end ved at trykke dette Horn imod en Hinde paa Forhovedet. Bagved Øinene ere to runde, gjennemsigtige Pletter, der indeholde en lysende Vædske, og ere omtrent af Størrelse som et Knappenaalshoved, medens der nedenunder er en større Blære, som indeholder den samme Substants. Fire af dem vare tilstrækkelige til at kaste et klart Lys fra sig rundt omkring i flere Alens Afstand, og ved Hjælp af det Skin, som en enkelt af dem frembragte, kunde vi tydeligt see at læse de med smaa Typer trykte Spalter af en amerikansk Avis. Det var et Blad, som havde været omkring en Pakke og indeholdt Congres-Debatter, paa hvilke jeg indtil da blot havde kastet et flygtigt Blik, og det forekom os besynderligere end noget Andet, som vi erfarede paa Reisen, at vi i det

forfaldne Palads i Palenque ved Hjælp af det Lys, disse Insekter kastede fra sig, kunde læse om det, der blev gjort af vore store Mænd hjemme. Dette bragte Hjemmet i levende Erindring hos os, og iblandt de bekjendte Billeder, som foresvævede os, vare de gode Senge, i hvilke vore Venner netop ved denne Tid maatte være ifærd med at forføie sig. Vi opsloge vore Senge i den bageste Deel af Corridoren, der vender mod Gaarden. Denne Corridor bestod vexelviis af aabne Døre og fiirkantede Søiler. Vinden og Regnen trængte sig uhindrede igjennem, og uheldigviis vare ikke vore Senge udenfor Dryppets Omraade. Enhver af dem var ved en Deel Arbeide bleven anbragt ovenpaa fire Stene, og vi kunde ikke da flytte dem. Vi havde ikke Noget, vi kunde sætte op til at beskytte os, men heldigviis vare to Paraplyer, der vare fastgjorte til Maalestænger og omviklede af et Stykke af en Maatte, bevarede fra Ødelæggelse paa Veiene i Bjergene. Hr. Catherwood og jeg anbragte dem over vore Sengehoveder. Pawling hængte sin Køie tversover Corridoren, saa at Regnen kun naaede Fødderne, og saaledes tilbragte vi den første Nat i Palenque. Om Morgenen vare Paraplyerne, Sengeklæderne, vore Gangklæder og Køier ganske gjennemvaade, og der fandtes ikke noget tørt Sted at staae paa. Vi betragtede os allerede som indstrevne til at blive forkjølede. Vi havde stuet hen til vort Ophold i Palenque som Enden paa vore Møisommeligheder og som Begyndelsen igjen til Beqvemmelighed og Hygge, men Alt, hvad vi kunde gjøre, var at flytte vore Senge hen til saadanne Steder, som lovede os et bedre Skjul den følgende Nat.

En god Frokost vilde have gjort Meget til at gjenoprette vort Humeur, men uheldigviis fandt vi, at vore Tortillas, som vi den foregaaende Dag havde bragt med os, og hvilke formodentlig vare lavede af halvmulden Mais, formedelst den stærke Fugtighed havde klæbet sig sammen, vare sure og fordærvede. Vi maatte derfor holde os til vore Bønner, Æg og vor Chokolade, uden Noget, der kunde tjene istedetfor Brød, og ligesom saa ofte forhen i vor Trængselstid vederqvægede vi os med en Cigar.

Henved Kl. 10 ankom Indianerne med nybagte Tortillas og Mælk. Vor Veiviser, som nu var bleven færdig med at partere og uddele det slagtede Sviin, var ogsaa iblandt dem. Det var den Samme, der var bleven engageret af Waldeck samt af Walker og Capitain Caddy, og han var bleven anbefalet af Præfekten som den Eneste, der var bekjendt med Ruinerne. Under hans Veiledning satte vi afsted for at foretage en foreløbig Undersøgelse. Om vi alene havde forladt Stedet, lige meget i hvilken Retning vi havde begivet os, vilde vi ikke have vidst, hvorhen vi skulde have rettet vore Fjed.

Beretningerne om Udstrækningen af disse Ruiner ere Beviser paa, at Menneskene selv i vor praktiske Tid finde Behag i det Vidunderlige. Indianerne og Indbyggerne i Palenque sige, at disse Oldtidsminder indtage et Fladerum af tredsindstyve engelske Mile. I en Række velskrevne Afhandlinger, der ere udgivne i vort eget Land, er denne Udstrækning bleven angivet at være ti Gange større end det Fladerum, New York indtager, og for nylig har jeg i et af Bladene, der omtaler vor Opdagelsesreise, seet en Afhandling, hvori berettes, at denne Stad er bleven opdaget af os og indtager et Fladerum, der er tre Gange større end London. Det ligger ikke i min Natur at forringe nogen Beretning, der er rig paa Vidundere. Jeg er seen til at fatte Mistro og vilde derimod hellere understøtte enhver

Opdagelse af det Slags, men uheldigviis er det blevet min Lod at finde Andere svinde bort, eftersom jeg har nærmet mig dem. Selv det døde Hav tabte dets hemmelighedsfulde Ynde for mig, da jeg nærmede mig samme, og desforuden veed jeg, at som Reisende og „Forfatter" vil jeg blive sat tilrette af mine Eftertrædere, hvis jeg skulde tage feil. Derfor er jeg nødt til at sige, ikke ifølge mit eget personlige Ønske, men ifølge Kjendsgjerninger, at Indianerne og Indbyggerne i Palenque ikke havde det ringeste personlige Bekjendtskab til Ruinerne, medens de Beretninger, man har, kun have en svag Grundvold at støtte sig paa. Jeg vil imidlertid være taknemmelig mod mine Venner, som gjennem Pressen ville rette mig. Hele Landet igjennem ere der Strækninger, som milevidt ere bevoxede med tæt Skov af kjæmpemæssige Træer samt Buske og Krat, der ere ukjendte i vort eget Lands øvrige Egne, og i enhver Retning ere de ganske uigjennemtrængelige, uden ved at man baner sig Vei ved Hjælp af Manchetten. Hvad der ligger begravet i denne Skov, er efter min egen personlige Kundskab umuligt for mig at sige; uden Veiviser kunde vi gjerne have gaaet indtil 100 Fod frem over Bygningerne uden at have opdaget en eneste af dem.

Capitain Del Rio, der var den Første, som ved Hjælp af Folk og Penge undersøgte Stedet, siger i sin Beretning, at han i Udførelsen af sit Hverv lod alle Træerne nedhugge og opbrænde; han siger ikke i hvilken Udstrækning, men at dømme efter de Aabninger og Udgravninger, som man finder i det Indre af Bygningerne, maa det have været i flere Miles Omkreds. Capitain Dupaix, der som kongelig Befuldmægtiget og med alle de Midler, hvilke et saadant Hverv medførte, undersøgte Ruinerne, opdagede ikke flere Bygninger end dem, der ere omtalte af Del Rio, og det var kun dem, vi saae; men da vi havde den Fordeel at have disse Mænd til Veiledere, idetmindste Del Rio, (dengang havde vi ikke seet Dupaix's Værk) fik vi rimeligviis Ting at see, som havde undgaaet deres Opmærksomhed, ligesom de, der komme efter os, ville kunne opdage det, som er undgaaet vort Blik. Dette Sted var imidlertid Hovedøiemedet for vor Opdagelsesreise, og det var vort Ønske og vor Hensigt at foretage en grundig Undersøgelse. Den Agtelse, man viste mig som offentlig Embedsmand, det særegne Indhold af mit Pas og de Breve, jeg havde fra de mexikanske Authoriteter, gave mig enhver mulig Fordeel. Præfekten antog, at jeg var udsendt af Regjeringen i den udtrykkelige Hensigt at undersøge Ruinerne, og Enhver i Palenque, med Undtagelse af vor Ven Alcalden, var villig til at staae os bi, og selv han var det, forsaavidt hans Egensindighed tillod det. Men der vare tilfældige Vanskeligheder, som vare uovervindelige. For det Første var det den regnfulde Aarstid. Dette vilde under enhver Omstændighed have gjort det vanskeligt for os, men da Regnen ikke begyndte førend mellem Klokken tre og fire, medens Veiret altid var klart om Morgenen, vilde dette have været Nok til at forhindre vore Forsøg, men der vare andre Vanskeligheder, hvilke fra Begyndelsen af bragte os i Forlegenhed og vedvarede under hele vort Ophold mellem Ruinerne. Der fandtes nemlig hverken egentlige Øxer eller Spader paa Stedet, men som sædvanlig bestod det eneste Redskab i Manchetten, som her lignede et kort, bredbladet Sværd, medens det her var vanskeligere end paa ethvert andet Sted, vi besøgte, at bevæge Indianerne til at arbeide. Det var netop den Tid, da man plantede Mais, og under det øieblikkelige Tryk af en herskende Hungersnød havde Alle travlt med at saae

og plante. Indianernes Dagløn var ni Pence om Dagen, men Alcalden, som havde med denne Forretningsgreen at gjøre, vilde ikke lade mig gaae høiere end til en Shilling, og han vilde aldrig sende os mere end fire a sex Mand om Dagen. De vilde ikke sove mellem Ruinerne, kom seent om Morgenen og gik tidligt bort igjen om Aftenen. Undertiden kom kun to eller tre af dem, og det var sjelden, at en og samme Person kom to Gange og under vort Ophold der havde vi vexelviis havt alle Indianerne i Landsbyen. Dette forøgede i høi Grad vort Arbeide, da vi bestandig maatte staae over dem for at veilede dem, og netop ligesom een Afdelig begyndte nøiagtig at forstaae, hvad vi ønskede udført, maatte vi paany begynde at oplære nogle Andre, og jeg maa bemærke, at omendskjøndt de tilsynelabende arbeidede for en ringe Dagløn, var dog denne temmelig stor, naar vi tage Hensyn til det Arbeide, der blev udført.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Enighed og god Regjering i Utah.

Den Enighed, som hersker i Utah, er ufattelig for Verden, der ikke kan forstaae, hvorledes det er muligt, at vi kunne være enige i Alt, hvad der baade henhører til vor Religion og vore timelige Anliggender. At see et heelt Territorium af omtrent samme Størrelse som England og beboet af over hundrede tusinde Sjæle være enige, er et hidindtil ubekjendt Særsyn for denne Slægt. Nogle have anseet denne Enighed som farlig for de Forenede Staters Frihed og som truende for amerikanske Borgeres Uafhængighed Men lader os omhyggelig undersøge Beskaffenheden af en fri republikansk Regjeringsform og de Rettigheder, som ere sikkrede amerikanske Borgere. Er der Noget i den amerikanske Constitution, som paalægger Indvaanerne at være deelte i forskjellige Partier enten i religiøs eller politisk Henseende? Er der Noget i denne Institution, som fordrer, at der skulle være to eller flere modstridende Candidater til de forskjellige civile og militaire Embeder? Forbyder den dem at være eenstemmige i deres Voteringer? Om et eller andet Religionssamfund skulde faae Overvægten i en Stat eller et Territorium og vilde blive eenstemmige i Valget af deres Repræsentanter til Congressen eller med Hensyn til deres civile, geistlige og militaire Embedsmænd, vilde dette omstyrte den republikanske Regjeringsform? Svaret paa alle disse Spørgsmaal er et bestemt Nei.

En republikansk Regjeringsform er grundet paa Folkets Stemme, og dens Betingelser ere fastsatte ved Constitutionen. En saadan Regjering er stærk, naar den er grundet paa og udøves ved Mængdens Votum, hvorimod den bliver svag, naar Minoriteten faaer Overvægten. Ifølge Constitutionen er det de Magthavendes Pligt at beskytte Enhver i Udøvelsen af hans religiøse og borgerlige Rettigheder samt at paasee, at ikke Tale-, Trykke- eller Tænkefriheden krænkes, hvilket Alt ved Constitutionen er tilsikkret enhver amerikansk Borger i enhver Stat og ethvert Territorium.

Utah har gjort Fordring paa de Rettigheder, der tilkommer samme, men vil ikke trygle mere derom. Dette har baade ved Udstedelsen og Fuldbyrdelsen af dets Love lagt en fast Grundvold til en fuldkommen Lighed for alle amerikanske Borgere. I dette Territorium nyde ethvert Religionssamfund de samme Rettigheder; Ingen fornærmes eller forstyrres i Udøvelsen af sin Gudsdyrkelse, og Alle ere i lige Grad beskyttede mod Vold og Overfald med Hensyn til Person og Eiendom, uanseet hvilken Religion de bekjende sig til, eller om de slet ingen Religion have. Lovene indrømme ikke det ene Religionssamfund større Rettigheder end det andet; „Mormonerne" kunne ikke i nogen Henseende fordre Mere end Methodisterne, Jøderne, Mohamedanerne eller hvilketsomhelst andet Religionssamfund. Indberetningerne fra Domstolene i Utah vise, at Dommene blive afsagte i Retfærdighed. De Kjøbmænd, Banquirer og andre Forretningsmænd, som have boet der i flere Aar, ere blevne ligesaa meget beskyttede ved Lovene, som „Mormonerne," hvilket deres eget Vidnesbyrd og Domstolenes Afgjørelser noksom vise.

I Utah gives der ikke noget hemmeligt Politi, som griber forstyrrende ind i fredelige Borgeres lovlige Forretninger. Forbrydelser ere der forholdsviis saa godt som ubekjendte, med Undtagelse af, at de nu og da kunne blive begaaede af gjennemreisende Guldgravere, Overløbere fra Armeen og andre Omstreifere, som blot komme ind i Territoriet for at stjæle, røve og myrde, og hvilke om muligt søge at flygte med deres Bytte til de omkringliggende Territorier Men takket være Politibetjentene og Øvrigheden i Utah for deres Aarvaagenhed og Paapassenhed, hvorved det i Almindelighed lykkes at opdage Gjerningsmændene, at faae dem paagrebne og ført for Domstolene. Men da de retskafne Borgere have en uden Sammenligning afgjort Overvægt, er det paa en beundringsværdig Maade lykkedes at bevare Territoriets Fred, og der findes ikke noget Sted paa hele det amerikanske Continent, hvor der er saa frit for Forbrydelser og saa fredeligt og roligt som i Utah. Det kan bevises baade ved Dommernes Indberetninger og ved andre uigjendrivelige Vidnesbyrd, at der i Forhold til Folkemængden ikke begaaes en Tyvendedeel af de Forbrydelser, som ere gjængse i andre Stater og Territorier.

Hvad er Aarsagen til denne Tingnes fredelige, rolige og lykkelige Tilstand? Grunden hertil er den, at de Fleste iblandt Befolkningen i Utah ere Sidste-Dages Hellige, hvis Religion lærer dem at leve i Fred med hverandre indbyrdes, og saa vidt muligt med alle Mennesker. De have søgt et Tilflugtssted mellem Klippebjergene, paadet de i Ro kunde tjene Gud og have Leilighed til at leve saaledes, som det sømmer sig Christne. Vi have imidlertid ikke ønsket at beholde disse Rettigheder for os selv alene; vi have i en Række af Aar aabenlyst indbudt alle gode Mennesker fra enhver Nation, enten de have været „Mormoner" eller ikke, at komme til Utah, hvis de ønskede det. De Betingelser, som fordredes, vare, at Vedkommende skulde være gode Borgere, og at de vilde være behjælpelige i at overholde Orden og i at fremme Territoriets Vel. Vi have ladet fremmede Prædikanter optræde i vore Tabernakler og andre Forsamlingnlokaler, en Gunst, som ikke nogetsomhelst Religionssamfund iblandt de forskjellige Sekter indrømmer vore Missionairer. Indbyggerne i Utah søge at prædike ved deres Gjerninger, og det er en Prædiken, som taler høiere end Ord — en Prædiken, der baner sig Vei baade til Øiet og Øret, og som gjennemtrænger enhver oprigtig Sjæl, der drager igjennem vore talrige

Stæder og Landsbyer og ere Vidner til, hvad et enigt, retskaffent og vindskibeligt Folk kan udrette. Dette er vor praktiske Prædiken for hele Verden, og Maaden, hvorpaa vi indbyde vore Medmennesker at komme til Utah.

Indbaanerne i Utah ere de lovlydigste Borgere, som findes i nogen Stat eller noget Territorium indenfor de Forenede Staters Grændser. Pressen og Politikere i de forskjellige Stater ere tilbøielige til at sværte Regjeringen i enhver mulig Henseende. Ikke saa med de Hellige i Utah; de elske Constitutionen, Amerikanernes uforlignelige Frihedsbrev, og den frie Regjering, som er grundet paa samme. For denne kostelige Skat kjæmpede, blødte og døde deres Fædre, og de testamenterede denne rige Gave, Friheden, til endnu ufødte Slægter. Indbaanerne i Utah gaae endnu videre; de troe nemlig, at den Almægtige er Ophavet til denne Regjeringsform, og at han indirekte har inspirert dens Stiftere. Dette er blevet aabenbaret til Joseph Smith og trykt i de Aabenbaringer, der bleve givne formedelst ham. At være utroe mod Constitutionen og opsætsige mod de Forenede Staters Regjering, vilde være det Samme, som at svigte vor hellige Religion.

De borgerlige Rettigheder og lovbunden Frihed er Alt, hvad Nogen med Rimelighed kan vente af de civile Authoriteter. De Hellige i Utah fordre ikke Mere, men ville heller ikke give Slip paa de fra deres Fædre nedarvede Privilegier.

Utahs Indbaanere udgjøre kun et lidet Folk, men Tiden er nær, da de Hellige derstedes ville frelse den vaklende Regjering fra Undergang. Guds Folk har en stor Fremtid for sig; Utah vil ikke blive stort nok for os, men vi skulle komme til at vende tilbage til vore forrige Hjem — til vore Arvelodder, som vi engang have kjøbt af Regjeringen i Missouri. Der skal det nye Jerusalem opbygges, og ikke i Utah. Paa Jacksons frugtbare Marker vil denne de Helliges Hovedstad blive anlagt. Da vil Guds Folk komme til at nyde alle Fredens og Frihedens Velsignelser, medens de, som stride mod Gud og hans Værk, ville omkomme og blive forglemte. I Hellige, værer derfor trofaste og holder ud i Kampen indtil Enden.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 172.)

For det Andet, forbi han havde fortalt, at Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og Elias Higbee havde sagt, da de vare i Washington, at enhver af dem eiede Værdi for hundrede tusinde Dollars og at Joseph Smith jun. havde sagt det Samme i Philadelphia — samt for at have sagt, at Oliver Granger ogsaa havde fortalt, at han eiede ligesaa Meget (det vil sige hundrede tusinde Dollars).

For det Tredie, forbi han holder hemmelige Raad i Herrens Huus i Kirtland og for lukkede Døre i den Hensigt at forhindre visse Brødre, der staae i et godt Forhold i Menigheden, fra at være tilstede, hvorved de tillige vare berøvede Afbenyttelsen af Huset.

To bleve beskikkede til at tale i Sagen, nemlig Thomas Grover (7) og A. Cowles (8).

Raadet udsattes til den 6te Septbr. Kl. 2, til hvilken Tid det atter samledes. I dette Møde bleve alle Vidnerne i Sagen afhørte, og Raadet sluttet paa begge Sider. Parterne talte længe, hvorefter Joseph Smith jun. tog Klagen tilbage, da Vedkommende bleve forligte og Sagen bilagt til deres Tilfredshed.

Løverdag den 5te. Ældste Young og Richards toge fra Manchester til Liverpool, og om Aftenen organiserede de et Selskab af Hellige, der skulde afgaae til New York, idet de valgte Theodore Turley til at præsidere tilligemed sex Raadgivere.

Søndag den 6te. Ældste Young prædikede. Mandag Aften gik Ældsterne Young og Richards ombord paa Skibet „Nordamerika" tilligemed de Hellige, og Tirsdag Morgen henved Klokken ni blev Fartøiet trukket ud af et Dampskib. De Ældste ledsagede dem femten a tyve (engelske) Mile, og de Bortdragende vare vel tilmode, da de forlode dem. Richards vendte tilbage til Manchester samme Aften, og Ældste Young den 10de.

Mandag den 7de. Om Aftenen prædikede Ældste Kimball, Woodruff og G. A. Smith i den sydlige Maadeholds-Forenings Forsamlingssal i London.

Ældste John Benbow, som forhen havde overleveret to hundrede og halvtredsindstyve Pund Sterling til Trykningen af Psalmebogen, Mormons Bog osv., afstod enhver Fordring paa disse Penge, med Undtagelse af den Hjælp, hans Venner maatte behøve, der ønskede at emigrere til Amerika til næste Aar, og overlod det Øvrige til Brigham Youngs, Willard Richard's og Wilford Woodruffs Raadighed, hvilke Mænd havde laant disse Penge til Bedste for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Tillige overgav han det, som maatte komme ind ved Salget af Gadfield Elms Kapel.

Onsdag den 9de var der en frygtelig Storm i det nordlige Skotland.

Fredag den 11te. Der var et skrækkeligt Jordskjælv ved Bjerget Ararat, ved hvilken Leilighed Staden Makitchevan ødelagdes, alle Bygningerne i Erivan beskadigedes, og de to Distrikter Shavour og Sourmate i Armenien bleve frygteligt medtagne. En betydelig Masse løsnedes fra Bjerget Ararat og ødelagde Alt paa dens Vei i en Strækning af henved fem (engelske) Mile. Landsbyen Akhouli blev begraven med tusinde Indvaanere.

Søndag den 13de. Ældste Kimball døbte fire Personer i London.

Mandag den 14de. Min Fader, Joseph Smith sen., Patriark for hele Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, døde i Nauvoo.

Han var født den 12te Juli 1771 i Topsfield i Essex County i Massachusetts; han var den anden af Asahel og Mary Smiths syv Sønner. Asahel var født i Topsfield den 7de Marts 1744 og var den yngste Søn af Samuel og Priscilla Smith. Samuel var født i Topsfield den 26de Januar 1714; han var den ældste af Samuel og Rebecca Smiths Sønner. Samuel var født i Topsfield den 26de Januar 1666 og var en Søn af Robert og Mary Smith, der vare emigrerede fra Gammel-England.

Min Fader flyttede i 1791 tilligemed sin Fader til Tunbridge i Orange County i Vermont, og var med at oprydde en stor Farm, der var stærkt bevoxet med Skov. Den 24de Januar 1796 ægtede han Lucy, en Datter af Salomon og Lydia Mack, og havde med hende følgende Børn:

Alvin Smith, født den 11te Februar 1798, død den 19de November 1824. Hyrum, født den 9de Februar 1800. Sophronia, født den 16de Mai 1803. Joseph født den 23de Dec. 1805. Samuel

Harrison, født den 13de Marts 1808. Ephraim, født den 13de Marts 1810, død den 24de Marts samme Aar. William, født den 13de Marts 1811. Catherine, født den 28de Juli 1812. Don Carlos, født den 25de Marts 1816. Lucy, født den 18de Juli 1824.

Ved hans Indtrædelse i Ægtestanden eiede han en smuk Farm i Tunbridge. I 1802 leiede han den ud og begyndte at drive Handel, ligesom han kort derefter indlod sig i en Spekulation, som gik ud paa at sende Ginseng (et Slags bitter Rod) til China; men han blev snydt af Capitanen og Agenten, saa at han maatte opgive det hele Foretagende. Han maatte sælge sin Landeiendom og alt sit Indbo for at kunne betale sin Gjæld.

Omtrent ved Aaret 1818 flyttede han til Palmyra i Wayne County i Staten New York, hvor han kjøbte en Landeiendom og opryddede henved 200 Akres Jord, men maatte opgive den igjen, da han ikke til rette Tid kunde betale den sidste Termin paa Kjøbesummen. Det Samme var Tilfældet med et stort Antal Jordbrugere, som i New York havde opdyrlet Land under lignende Betingelser. Siden flyttede han til Manchester i Ontario County i Staten New York, hvor han forskaffede sig et hyggeligt Hjem tilligemed 16 Akres Jord, og boede der, indtil han flyttede til Kirtland, Ohio.

Han var den Første, som annammede mit Vidnesbyrd, efterat jeg havde seet Engelen, og han opmuntrede mig til at være trofast og udholdende med Hensyn til det Budskab, jeg havde modtaget. Han blev døbt den 6te April 1830.

I August 1830 gjorde han i Selskab med min Broder Don Carlos en Missionstour til St. Lawrence County i Staten New York, og kom paa denne Reise til flere af Canadas Søhavne, hvor han uddeelte nogle Exemplarer af Mormons Bog, besøgte sin Fader, sine Brødre og sin Søster, der boede i St. Lawrence County, og bar Vidnesbyrd om Sandheden, hvilket havde til Følge, at tilsidst hele Familien kom ind i Kirken, med Undtagelse af hans Broder Jesse og hans Søster Susan.

I 1831 flyttede han med sin Familie til Kirtland. Den 18de December 1833 blev han ordineret til Patriark og Præsident for Overpræstedømmet — under Oliver Cowderys; Sidney Rigdons, Frederick G. Williams' og og mine Hænder. Han var Medlem af det første Høiraad, der organiseredes den 17de Februar 1834, og dengang meddeelte han mig og min Broder Samuel H. den faderlige Velsignelse.

I 1836 reiste han i Selskab med sin Broder 2400 engelske Mile igjennem Ohio, New York, Pensylvania, Vermont og New Hampshire, idet han besøgte Menighederne i disse Stater og meddeelte den patriarkalske Velsignelse til flere hundrede Individer, ligesom de prædikede Evangeliet for Enhver, som vilde høre det, og døbte Mange. De ankom til Kirtland den 2den Octbr. 1836.

Under Forfølgelserne i Kirtland 1837 blev han fængslet, men heldigviis fik han atter sin Frihed igjen, og efter en meget trættende Reise i Foraaret og Sommeren 1838 ankom han til Far West i Missouri. Efterat jeg og min Broder Hyrum af Pøbelen vare blevne kastede i Fængsel i Missouri, flygtede han paa Grund af Gouverneur Lilborn Boggs' Udryddelsesordre midt om Vinteren til Quincy i Illinois, hvorfra han i Foraaret 1839 flyttede til Commerce.

De Strabadser, han maatte udholde, paadrog ham en tærende Sygdom, af hvilken han døde den 14de Septbr. 1840 i en Alder af 69 Aar, to Maaneder og to Dage. Han var sex Fod og to Tom-

mer høi, usædvanlig rank af Vægt og særdeles godt proportioneret. Hans sædvanlige Vægt var henved 200 Pund, og han var meget stærk og rastløs. I sine yngre Dage var han bekjendt som En, der var usædvanlig dygtig til at brydes, og ligesom Jakob brødes han aldrig med Nogen uden at kunne kaste ham til Jorden.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Den 26de forrige Maaned rasede der en stor Ildebrand i Gothenborg, ved hvilken Leilighed 17 Huse skulle være nedbrændte og 300 Personer blevne huusvilde. Ilden antages at være paasat.

England. I Accrington, en Fabrikby i Lncashire, omkom den 29de Februar 9 Børn i en Skole, og over 100 svævede i den største Livsfare. Under Skolestuen fandtes et Kurvefletningsværksted, hvor et Oplag af Siv kom i Brand, uden at man veed, hvorledes. Den tykke og kvælende Røg trængte op i Skolestuen, medens den til samme førende Trappe brændte. Man bragte Stiger tilveie for at redde Børnene; men 9 i en Alder af 4—5 Aar bleve baarne bort som Lig.

Et Telegram fra London af 7de dennes melder, at Fenieropstanden omsider for Alvor er udbrudt i Irland, og at det er kommet til blodige Træfninger imellem Insurgenterne og de engelske Tropper, samt at mange Telegraphtraade ere ødelagte.

Frankrig. Fra Ungarn berettes, at betydelige Opkjøb af Heste for fransk Regning have fundet Sted i den senere Tid i Anledning af det franske Cavaleries forestaaende Forøgelse. Mærkeligt nok skrives paa samme Tid fra Marienburg (i Nærheden af Danzig): En ikke ringe Opsigt vække her de store Transporter af Heste, der komme fra Østpreussen. Daglig passere Hundreder af Heste af enhver Qvalitet vor Stad, for at befordres videre pr. Jernbane til Köln; Hestehandlerne sige, at de ere bestemte til Frankrig.

Nu, da den mildere Aarstid nærmer sig, synes Choleraen atter at ville tiltræde en Runde igjennem Europa. Fra Mellemfrankrig erfares, at den har viist sig i to Departementer, og ifølge et indløbet Telegram er Sygdommen ligeledes kommen til Udbrud i Rhinpreussen. I Staden Köln er der siden den 1ste Febr. indtruffet 23 Dødstilfælde af Cholera.

Østerrig. I østerrigske Blade er der Tale om forestaaende betydelige Troppeconcentrationer imod den tyrkiske Grændse, da man holder en krigersk Conflict Orienten for uundgaaelig.

Rusland. Fra Warschau meldes under 28de Februar, at der i de sidste 8 Dage er indtruffet talrige riflede Kanoner fra det indre Rusland, hvis Transport ligeledes bringes i Forbindelse med Forholdene i Tyrkiet.

Tyrkiet. Den i Tyrkiets europæiske Provindser herskende Gjæring synes at have forplantet sig til Lilleasien og at true med beklagelige Optrin. I et anatolisk Distrikt skulle de fanatiserede Tyrker have myrdet endeel Christne, og lignende

Scener frygter man for i Brussa, hvor Roligheden kun med Nød og neppe har kunnet opretholdes.

Amerika. Keiser Maximilian er den 19de Februar rykket ud af Mexiko og har slaaet Carvajat.

Blandinger.

Norges Handelsflaade har i Aaret 1865 atter havt en stor Tilvæxt. I det nævnte Aar er nemlig Flaaden bleven forøget med 139 Fartøier paa tilsammen 35,749 Commercelæster og med en Besætning af 2,757 Mand, saa at den ved Aarets Slutning udgjorde 5,407 Fartøier paa 352,949 Commercelæster og en Besætning af 38,066 Mand.

Et Snee-Thermometer. Et parisisk Blad meddeler et Brev fra Strasborg, i hvilket der gjøres opmærksom paa en mærkelig Kjendsgjerning: Naar man i Frostveir trykker en Sneeboldt og holder den over Flammen af et Lys, saaledes at Flammen slikker Sneen, saa vil Sneeboldten øieblikkelig opløse sig til Vand, saafremt det meget snart bliver Tøveir, hvorimod Flammen kun vil gjøre et Hul i Boldten, som trækker sig sammen uden at smelte, saafremt det endnu en Tidlang vil vedblive at fryse. Intet har været lettere for Bladets Redaktion end netop i de Januardage, da hele Paris var dækket med Snee, at gjøre et Forsøg for at stadfæste Sagens Rigtighed, og Bladet beretter, at Udfaldet var dette, at Sneeboldten, der blev holdt over det tændte Lys, ikke smeltede, men at der kom et dybt Hul i den, uden at der faldt saameget som en Draabe Vand ud af den.

Petroleumstrafiken. Hvilket uhyre Omfang denne forholdsviis nye Tilvirkning har naaet, vil sees af følgende summariske Oplysninger, som vi uddrage af „United Statens Mining Journal.“ Der bestaaer for Tiden ikke færre end 387 forskjellige Petroleumscompagnier eller Actieselskaber, som ere i Virksomhed, uagtet et stort Antal har standset. Det største Compagni virker med en Capital af 10 Millioner Dollars. Den Capital, med hvilken alle disse Selskaber drive deres Forretninger, beløber sig til 219 Millioner Dollars (en Dollar er 11 Mk. Dansk). I dette Aar er der fra 1ste Januar til 22de September udført fra nordamerikanske Havne 175 Millioner Potter Petroleum. En Omstændighed, som meget har forøget Produktionen iaar, er, at man har opfundet flere Slags Torpedos eller Sprængnigsapparater, som nedbringes i de borede Rør og frembringe Explosioner i Jordens Dyb. Derved har man faaet mange Kilder til atter at give rigt Udbytte, efterat de forlængst vare standsede. Det Forunderligste er, at trods denne umaadelige Produktion, synes Forbrugen at stige i samme Forhold, og Priserne ere i New York i de sidste Uger i Stigning.

Hjemmet.

Mel. Do they miss me at home.

Mon hjemme i Dalen jeg savnes,
Og nævnes blandt dem, jeg har kjær?
Naar Børnene kjærligt omfavnes
Og kysses — o, gid jeg var nær! —
Naar aarle til Bøn de nedknæle,
Og Engle tilsmile de Smaa,
Mon Nogen i Tankerne dvæle
:,: Ved Den, som nu eensom maa gaae?

Naar Maaltidet nydes med Glæde
Af dem, som omringe mit Bord —
Mon Nogen erindrer mit Sæde,
Og Fader er nævnt med et Ord? —

Naar muntre til Haven de ile,
For Blomster til Moder at faae —
Hun tænker — naar Børnene smile —
:,: Paa Den, som nu eensom maa gaae.

Naar Solen sig rødmende sænker
Bag Bjergenes evige Rand —
Mon Nogen med Ømhed da tænker
:,: Paa Fader, Forsørger og Mand?
Paa Længselens Vinger de føre
Et Ønske til Den, de har kjær —
I Aanden jeg synes at høre:
:,: „Gid Fader iaften var her!"

C. C. A. Christensen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

De Helliges Strid.

(Fra „Millennial Star.“)

De Hellige ere i enhver Tidsalder blevne bagvaskede, forhaanede og forfulgte. Beretningerne om de Sidste-Dages Hellige ere i saa Henseende blot en Gjentagelse af de forrige Dages Helliges Historie. Sandt nok, Rædselsscenerne ere blevne blodigere og have viist sig i en langt sortere Farve i vor Tid end i gamle Dage, men imidlertid ere de en Følge af den samme bittre, bigotte og morderiske Aand, som den, der gjorde sig gjældende fordum.

Ligesom Cain hadede den retfærdige Abel, saaledes har ogsaa Verden hadet „Rigets Børn,“ og ligesom den første Morder tørstede efter sin Broders Blod, saaledes have de, der „ikke annammede Sandhedens Kjærlighed til deres Frelse,“ forfulgt Guds Folk indtil Døden. Den samme Aand, der i Frelserens Dage gav sig tilkjende ved Raabet: „Bort med ham, korsfæst, korsfæst ham,“ og som fordum ophidsede Belials Sønner, viser sig endnu i den Uvillie, det Had og den Forbittrelse, som Verden lægger for Dagen mod de Sidste-Dages Hellige.

Men hvad er Aarsagen til denne ugudelige, morderiske Aand, som saa frygteligt har raset i mange Tusinders Hjerter i de forskjellige Tidsaldere? Kunne de, som bestræbe sig for at opvække et almindeligt Had mod „Mormonerne,“ gjøre sig Rede for Aarsagen til det Had, der opfylder deres Hjerter, og som bevæger dem til at prædike, skrive og sammensmede Rænker for at ødelægge dette Folk? Nei, de kunne ikke. De Fleste af dem, der strive og tale imod det, de kalde „Mormonisme,“ vise, at de ere i den fuldkomneste Uvidenhed med Hensyn til dens Grundsætninger og Bestemmelse. De stride imod Noget, men vide ikke ret, hvad det er, eller hvorfor de kjæmpe. De have en Anelse om, at der er Noget i den, som de ere fremmede for, og uden at standse for at spørge, om det ikke netop er dem selv, som have Uret, bestræbe de sig i deres Uvidenhed, Blindhed og Daar-

skab af alle deres Kræfter at tilintetgjøre den.

„Verdens Børn" i vore Dage gjøre det Samme, som deres Forfædre gjorde, nemlig, de stride mod Gud. Fra den Tid af, da den faldne Aand, som nu kaldes Djævelen eller Satan, først fik forført Eva til at synde og derved bragte Synden ind i Verden, har den Mørkets Aand, der stedse ledsager Synden og fører til Død, samt hvilken udgaaer fra Mørkets Fyrste og hans Samfundsfæller, udspredt sig over Jorden samt tiltaget i Vælde og Magt, eftersom Menneskene have givet efter for dens Paavirkninger. Den store Hob er bleven ledet af den, og mange af Jordens Store ere blevne inspirerede af samme, hvilket har været Aarsagen til mange af deres saa ofte beundrede Heltegjerninger og den Blodsudgydelse og Undertrykkelse, som de have været Ophavsmænd til. Til forskjellige Tider har vor evige Fader udsendt sine Budbærere fra det Høie, hvilke have bragt den Aand med sig, der udgaaer fra ham, for at indføre Lys og Sandhed samt tilbyde alle Jordens Folkeslag Forløsning, Fred og Lyksalighed. De have kaldet visse Mænd, som have været villige til at annamme Sandheden, og sendt dem ud for at prædike for Verden. Øiemedet hermed har været, at saafremt Jordens Indvaanere vilde antage den, skulde den Aand, der udgaaer fra det Høie, blive mere og mere herskende paa Jorden, saa at Mørkets og Løgnens Aand samt Synden og Døden skulde ganske udryddes og Guds Kundskab og Magt komme til at skjule hele Jorden.

Men naarsomhelst Gud formedelst sin Barmhjertighed har sendt et Budskab til Jorden, har den store Hob iblandt Menneskene forkastet hans Propheter, som han har sendt til dem, da de have foretrukket at leve efter deres syndige Lyster og Begjæringer samt at følge Dødens Fyrste for at adlyde Sandheden, og saaledes er Satan bleven „denne Verdens Fyrste" og det er denne Aand, som er virksom hos Vantroens Børn. De Faa, der have annammet Sandheden, have maattet erfare, at de ere komne i Strid med den øvrige Deel af Menneskeslægten, thi den Aand, de have annammet fra Herren, er ligesaa forskjellig fra den Aand, der raader i Verden, som Lys er fra Mørke. Verdens Børn have altid ført Strid med Lysets Børn om Overherredømmet.

Inspirerede af Mørkets Magter, have de Ugudelige ført Krig mod de Hellige, og Satan har stedse søgt at indgyde dem den samme morderiske Aand, som den, der besjælede Cain fra Begyndelsen, og ved samme har han tilskyndet dem til at bagvadske og forfølge Propheterne samt til at udgyde deres Blod. Dette er Aarsagen, hvorfor Guds Tjenere „prøvede Bespottelser og Hudstrygelser, Lænker og Fængsel, — hvorfor de bleve „stenede, gjennemsaugede og henrettede med Sværd, — hvorfor de „gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte og mishandlede, omvankende i Ørkener, paa Bjerge og i Jordens Huler og Kløfter." Dette er Aarsagen til, at den store Hob udraabte: „Bort med ham, korsfæst, korsfæst ham," uagtet Pilatus ikke kunde finde nogen Skyld hos ham. Dette er Grunden til, at Pøbelen i Carthage erklærede, efterat den havde seet, at Loven ikke kunde naae Joseph og Hyrum Smith: „Kan Loven ikke naae dem, skal Kugler og Krudt gjøre det," ligesom det er af den selvsamme Grund, at Statsmænd, Præster, Bladudgivere og Verden i Almindelighed bespotte og latterliggjøre Propheten Brigham Young, uagtet de ikke kunne paavise, at han nogensinde har brudt nogen menneskelig eller guddommelig Lov.

Dette er kun en Gjentagelse af den

gamle Historie. Gud har nu igjen i vore Dage talet fra Himlene, Engle have atter besøgt Jorden, Aanden er neddalet fra det Høie, og vor evige Faders Magt er igjen bleven lagt for Dagen. Sandhed og Vildfarelse, Lys og Mørke, Liv og Død, de Hellige og Verden ere atter paa Slagmarken. Men vil Udfaldet nu blive det Samme, som i forrige Tider? Dette besvare vi med et eenstemmigt Nei. Vi, de Hellige, der ere samlede imellem Klippebjergene, de Hellige i Adspredelsen, de Hellige, som ere gangne bag Sløret, de Hellige, der have faaet deres opstandne og forherligede Legemer igjen, samt de himmelske Hærskarer med Jesus Christus, vor Saliggjørelses Ophav i Spidsen — vi alle, der ere sammenknyttede ved de samme hellige Pagter og ved den Aand, som udgaaer fra vor himmelske Fader, udbryde i et eenstemmigt og bestemt Nei.

Den store Kamp, der er bleven forudsagt af alle de hellige Propheter, er allerede begyndt. Satan er „kommen ned iblandt Jordens Beboere og er meget vred, da han veed, at han kun har en kort Tid tilbage.“ I forrige Tider blev det ham tilladt „at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem, og Magt blev ham given over enhver Stamme, og ethvert Tungemaal og Folk,“ (Aab. 13, 7. 8.) og stolende paa sin Magt, undsaae han sig endog ikke for at forsøge paa at bringe selv „den retmæssige Arving,“ hvis Ret det er at regjere, under sit Herredømme, sigende, idet han viste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder: „Alt dette vil jeg give Dig, hvis Du vil falde ned og tilbede mig.“ Men nu er Tiden kommen, „da Herren vil forbarme sig over Zion, ja den bestemte Tid er kommen;“ hans Tid til at bedrage Menneskene er snart udløben, og „der skal sættes et Segl over ham.“ Tiden er kommen, da Throner skulle omstyrtes, og „denne Verdens Riger blive Guds og hans Christi,“ da „Riget, og Herredømmet, og Rigernes Storhed under al Himmelen skal gives den Høiestes Hellige.“

Den Sandhedens Aand, som nu udgydes fra det Høie, skal ingensinde mere blive borttagen fra Jorden. Indsamlingen af Rigets Børn her i Kjødet og den virksomme Deeltagelse i det Sidste-Dages store Værk af dem, der ere gangne bag Sløret, vil have en saa afgjørende Indflydelse paa Mørkets Aand, at den ganske vil blive fordreven fra Jorden, og dens Magt og Herredømme aldrig mere gjenoprettet. Kampen vil blive alvorlig, men derfor ogsaa Seiren stor. Enhver Plan, som de onde Aander formedelst deres List og lange Erfaring kunne indgyde, og som ugudelige Mennesker kunne udføre, vil blive bragt i Anvendelse mod Riget og Guds Folk. Mange af de store Nationers Rigdomme, og Kunst samt Nutidens Opdagelser, Opfindelser og Lærdom ville blive anvendte i Satans Tjeneste i den store Kamp, men den vil blive af kort Varighed. Strid og Uenighed ville svække og opbryde hans Magt, medens de Helliges stedse tiltagende Enighed vil gjøre deres Indflydelse uimodstaaelig og uovervindelig.

I Hellige! „Vi have ikke Kamp mod Kjød og Blod, men mod Førstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen.“ Vi ere dog visse paa Seiren, ikke formedelst vor egen overlegne Viisdom, Magt og Dygtighed, men formedelst Guds Kraft. Vor Kamp er aandelig, og vi maae kjæmpe med aandelige Vaaben. Vi kunne komme i Strid med Verden og maae derfor være beredte paa, hvad der vil komme, men vi ere ikke kaldte til at udgyde Blod. „De Ugudelige ville dræbe de Ugudelige,“ men

vor Kamp er og vil blive mod de Aander, som ere virksomme i Menneskenes Hjerter.

Ved at vise trofast Lydighed mod vore Ledere og ved et helligt Levnet ere vi visse paa at vinde Seir. Vi maae lade vor Vandel være saadan, at vi kunne sige med Jesus: „Denne Verdens Fyrste kommer, og har slet Intet i mig." Vi kunne aldrig blive Venner baade med Gud og Verden. Evangeliets Aand er ganske modsat den Aand, som raader i Verden. „I ere ikke af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder," og vi maae stedse være forberedte paa, at denne Forbittrelse vil møde os fra Verdens Side. Den kan vel slumre for en Tid, men den vil ved enhver vigtig Begivenhed, der indtræffer i Kirken, vaagne op igjen med fornyet Kraft. Uanseet hvad der foregaaer, skulde vi aldrig give Tvivl eller Frygt Rum i vore Hjerter, thi saafremt vi forblive trofaste, skulle vi tilvisse overvinde alle vore Fjender, og ligesom Morgensolens Straaler gjennembryde Nattens Taage, saaledes skal ogsaa Tusindaarets Morgengry, som nu er begyndt at skinne, mere og mere bane sig Vei, og dens Sol skal aldrig mere gaae ned.

Vi sige til Bladudgivere, Præster og Alle, der søge at tilintetgjøre „Mormonismen": „I vide ikke, hvilken Aand I ere af." Ophører med Eders taabelige og unyttige Bestræbelser, indtil I have lært at forstaae, hvad I stride imod. Grandsker dens Historie og undersøger dens Grundsætninger, ikke efter de smudsige Udgydelser, som udstrømme fra skamløse Apostater, der ere blevne udelukkede for deres Overtrædelser, eller fra de falske og smudsige Beretninger, som bringes i Omløb af Leiesvende, der frygte for, at deres „Næringsvei er i Fare," men lytter til Guds bemyndigede Tjenere, som ere anerkjendte af Menigheden, og hvilke ere udgangne iblandt Menneskene ene og alene i den Hensigt at forkynde dem Saliggjørelsens Plan.

Vi indbyde alle Mennesker til at omvende sig og at blive døbte til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Helligaands Gave. Drager ud fra de Ugudelige og samler Eder i vor Guds Zion mellem Bjergene, paadet I kunne findes paa Herrens Side i den store og endelige Kamp, som forestaaer.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 185.)

Men for at vende tilbage igjen. Under vor Førers Veiledning tilbragte vi en trættende, men høist interessant Dag. Hvad vi saae, behøver ingen Overdrivelse. Det opvakte Forundring og Forbauselse. Om Eftermiddagen kom det sædvanlige Uveir, men vi havde imidlertid fordeelt vore Maatter langs henad Corridorerne under Bedækning af den ydre Muur, og vare saaledes bedre beskyttede, men lede

skrækkeligt af Mosquitterne, hvis Surren og Stik forjagede al Søvn. Midt ud paa Natten tog jeg min Maatte og flygtede for disse Forstyrrere af min Ro. Regnen havde ophørt, og Maanen, der brød ud mellem de tykke Skyer, kastede et mat Skin paa den ødelagte Corridor. Jeg klavrede over en Steenhob ved den ene Ende, hvor Muren var nedfalden, og idet jeg snublende gik langs henad Udkanten af Paladset, kom jeg ind i en Bygning ved Siden af samme nærved Foden af Taarnet, og ved at famle i Mørket fandt jeg et Sted, hvor jeg udbredte min Maatte lige ved Enden af Porten. Flagermusene fløi hvislende gjennem Indgangen og gjorde en slem Støi, men de hæslige Skabninger dreve dog Mosquitterne bort. Fugtigheden i Indgangen var kjølig og forfriskende, og med en noget piinlig Frygt for Slanger og andre Krybdyr, Fiirbeen og Skorpioner, der hyppigt forekomme i Ruinerne, faldt jeg endelig i Søvn.

Ved Dagens Frembrud vendte jeg tilbage, og fandt Catherwood og Pawling halvt paaklædte siddende paa Stene og i en sørgelig Sindsstemning. De havde tilbragt Natten endnu værre, end jeg havde, og vor Stilling og vore Udsigter vare i Sandhed mislige. Regnen, strengt Arbeide og daarlig Forpleining syntes som Intet, men vi kunde ikke mere leve uden Søvn, end hiin Taabe i Æsops Fabler kunde leve uden Føde, og døde, da han netop havde lært at leve uden at spise. Paa alle sine Reiser gjennem Landet havde Pawling aldrig været udsat for saa haarde Strabadser, som siden han traf os.

Den følgende Nat vare Mosquitterne aldeles utaalelige; de mindste Dele af Legemet, der vare blottede, ja selv Fingerspidsene, bleve stukne. Naar vi bedækkede vore Hoveder, blev Heden altfor qvælende, og om Morgenen vare vore Ansigter ganske opsvulmede. Blottede for enhver Hjælp, vare vi i en slem Knibe. Det er ved saadanne Leiligheder, Menneskenes Opfindsomhed ret kan lægges for Dagen. Det maa erindres, at vore Senge bestode af Stænger, som vare lagte Side om Side paa fire Stene, der tjente som Sengefødder. Over disse lagde vi nogle Huder, som vi havde bragt med os, og vore Armas de Agua, til at beskytte os for Regnen, og over dem igjen lagde vi vore Straamaatter. Dette hindrede vore Fjender fra at komme til os igjennem Aabningerne mellem Stængerne. Vore Lagener vare allerede blevne syede til Sække. Vi opsprættede den ene Side, skare Stænger og bøiede dem i tre Buer omtrent to Fod høie og satte dem over Sengene. Over disse Buer strakte vi vore Lagener og syede dem fast omkring det Hele med kun en liden Aabning ved Hovedet, saa at disse Senge fik megen Lighed med Ligkister. Efter at have arbeidet haardt om Dagen, krøbe vi ind i dem om Aftenen, medens Hærskarer af Mosquitter ventede paa os indenfor. Vi sikkrede de aabne Steder, idet enhver af os med en tændt Lysstump holdt Jagt efter disse vingede Skabninger og sloge omkring os, og med en vis Følelse af Trods lagde vi os til at sove. Vi havde blot et Par Lagener hver, og nu havde vi en ny Maade at sove paa under dem. Foruden den Seier, dette Arrangement forskaffede os over Mosquitterne, ydede det os ogsaa en anden Fordeel; Heden var nemlig saa stærk, at vi ikke kunde sove med vore Klæder paa. Det var umuligt at anbringe vore Senge udenfor Dryppet, og da vore Tæpper, som vi havde udspændt et Par Fod over os, derved bleve vaade, afkjølede de den hede Luft indenfor.

Hvad vor Levemaade angik, kom Indianerne til os hver Morgen med Levnets-

midler, men for at vore Tortillas, som bleve bagede i Alcaldens eget Kjøkken, ikke skulde bringe hans egne Huusholdningsanliggender i Uorden, ankom de sjelden førend efter Frokost.

Imidlertid fortsatte vi vort Arbeide. Ligesom i Copan var det mit Hverv at gjøre de Forberedelser, som vare nødvendige for at Catherwood kunde tegne. Mange af Stenene maatte reengjøres og glattes, og da vi ønskede at faae vore Tegninger udførte med den størst mulige Nøiagtighed, maatte vi paa mange Steder opreise Stilladser til at opstille Camera Lucida paa. Pawling hjalp mig godt med dette Arbeide. For at Læseren skal kunne danne sig et Begreb om Beskaffenheden af de Gjenstande, som vi fandt saa megen Interesse i, fremsætte vi en Beskrivelse over den Bygning, i hvilken vi boede, det saakaldte Palads.

Dette staaer paa en ved Kunst dannet aflang Forhøining, der er 40 Fod høi, 310 paa For- og Bagsiden, og 360 Fod paa Siderne. Denne Forhøining havde tidligere været beklædt med Stene, hvilke vare fortrængte fra deres Sted formedelst Træernes Væxt, og nedfaldne, og det er nu vanskeligt at kunne bestemme dens Skikkelse.

Bygningen vender med Forsiden mod Øst. Den er 228 Fod lang og 180 Fod bred, men derimod kun 25 Fod høi. Rundt omkring hele Bygningen er en temmelig fremstaaende Gesims af Steen. Forsiden har fjorten Indgange, af hvilke enhver har en Brede af ni Fod, og Gavlerne imellem dem ere sex a syv Fod brede. Tilvenstre (naar man gaaer hen imod Bygningen) ere otte af disse Gavler faldne ned, og det Samme er Tilfældet med Hjørnet til Høire, saa at hele Planen nedenunder er overfyldt med Ruiner. Kun sex Gavler ere endnu tilbage, medens den øvrige Deel af Forsiden er ganske aaben.

Bygningen er opført af Steen med en Blanding af Kalk og Sand som Bindemiddel, og hele Forsiden er bedækket med Stukkaturarbeide og malet, ligesom Gavlerne ere prydede med Gudebilleder i halvophøiet Arbeide. Paa Overkanten er der dannet tre Hieroglypher i Stukkaturen. Den har været omgiven af en rigt forziret Kant, ti Fod høi og sex Fod bred, men kun en Deel deraf er nu tilbage. Hovedfiguren staaer i en heldende Stilling, saa at Hovedet danner en skraa Vinkel af omtrent 45 Grader mod Fødderne. Den øvre Deel af Hovedet synes at være sammenpræsset og udstrakt i Længden, hvilket maaskee er skeet paa samme Maade, som en Deel Indianere i vort eget Land endnu bruge i et lignende Øiemed. Hovedet har et Udseende, som man nu for Tiden kun sjelden seer Mage til i denne Deel af Landet. Hovedpynten er øiensynlig dannet af Fjedre. Over Skuldrene er en Bedækning, som er prydet med Dopper, og en Brystplade. En Deel af Ziraterne paa Bæltet ere i Stykker. Underklædningen skal sandsynligviis forestille et Leopardskind, og den hele Dragt ligner uden Tvivl de Costumer, som brugtes af dette ubekjendte Folk. Han holder en Stav eller et Scepter i Haanden, og lige over for hans Hænder ere Spor efter tre Hieroglypher, som nu ere ødelagte. Ved hans Fødder sidde to Menneskeskikkelser med korslagte Been, formodentlig Supplikanter. En levende Indbildningskraft kunde maaskee udfinde mange Forklaringer med Hensyn til disse besynderlige Figurer, men vi kunde ikke danne os nogen tilfredsstillende Mening om dem. Hieroplypherne fortælle uden Tvivl deres Historie. Gipsen er af en beundringsværdig Fiinhed og saa haard som Steen. Billedet havde været malet, og paa flere Steder rundtomkring samme opdagede vi Spor af røde, blaa, gule, sorte og hvide

Farver. De Gavler, som endnu ere tilbage, indeholde andre Billeder af næsten det samme Udseende, men uheldigviis ere de mere beskadigede end Førstnævnte, og paa Grund af Terrassens Skraaning var det vanskeligt at faae opstillet Camera Lucida saaledes, at det var muligt at aftegne dem. De Gavler, som ere nedfaldne, have uden Tvivl været forsynede med lignende Prydelser. Ethvert af disse Billeder har sandsynligviis havt sin særegne Betydning, og det Hele har upaatvivlelig enten fremstillet en Allegori, eller en eller anden historisk Begivenhed Saalænge Alt vár i fuld Stand og malet, maa det have frembudt et smukt og ærefrygtbydende Skue, idet man steg opad Terrassen.

Hovedingangen udmærker sig ikke hverken ved sin Størrelse eller fremragende Forziringer, men kun ved en Række Trappetrin af Steen, hvilke over Terrassen føre op til samme. Indgangene have ingen Døre, eiheller er der de ringeste Spor tilbage af saadanne. Paa hver Side indenfor er der en Fordybning i Muren, henved otte a ti Tommer i Fiirkant, og i samme er en cylinderformig Steen af omtrent to Tommers Diameter befæstet i en opret Stilling, og har maaskee tjent som Dørslaa. Langs Gesimsen udenfor, der naaede henved een Fod udenfor Væggen, var der boret Huller i Stenen i nogen Afstand fra hverandre, og det er vor Mening, at et uhyre Stykke Bomuldstøi, som har naaet langs hele Bygningen, og hvilket maaskee har været malet i samme Stiil som Ornamenterne, har været fastheftet til denne Gesims og har ligesom et Forhæng kunnet blive rullet op eller nedladt efter Behag, naar man har villet beskytte sig enten for Solens brændende Straaler eller for Regn. Saadanne Forhæng bruges nu foran Søilegangen omkring nogle Haciendaer i Yucatan.

Overkanten af Indgangene vare alle ødelagte. Det saae ud til, at de havde været fiirkantede, og over enhver af dem vare store Fordybninger i Muren paa begge Sider til at lægge Dørtræerne i. Disse vare alle faldne ned, og Stenene ovenfor dannede ujevne, naturlige Hvælvinger. Nedenunder laae store Gruushobe, men der fandtes ingen Levninger af Dørtræerne. Hvis de havde været af Steen, maatte de have været synlige og kjendelige, hvorfor vi antoge, at de maatte have været af Træ. Vi havde imidlertid ikke noget Bestemt at støtte denne Paastand til. Det er ikke omtalt hverken af Del Rio eller Capitain Dupaix, og vi vilde maaskee aldrig have bristet os til at komme frem med denne Slutning, havde det ikke været paa Grund af de af Træ forfærdigede Dørtræer i Ocosingo, og ved det, vi sidenefter saae i Yucatan, bestyrkedes vi i vor Mening, der hævedes over enhver Tvivl. Imidlertid antager jeg derfor ikke, at dette er noget bestemt Beviis med Hensyn til Bygningernes Ælde. Dersom Træet havde været af den Beskaffenhed, som det vi saae paa andre Steder, vilde det have været evigvarende; dets Forraadnelse maa have gaaet overordentligt langsomt for sig, og Aarhundreder kunne gjerne være hengaaede inden dets fuldkomne Opløsning.

Bygningen har to ligeløbende Corridorer, der strække sig langs alle fire Sider af Bygningen. Paa Forsiden ere disse Corridorer henved ni Fod brede og strække sig langs hele Bygningen i en Længde af henimod 200 Fod. I den lange Muur, som adskiller dem, er der blot een Dør, hvilken er lige overfor Indgangen, og har paa den modsatte Side en anden Dør, der fører til Gaardsrummet paa Bagsiden. Gulvene ere af Cement, der er ligesaa haard, som den man finder i Ruinerne af de gamle romerske

Bade og Cisterner. Væggene vare henved ti Fod høie, gipsede og paa begge Sider af Hovedindgangen prydede med Medallioner, af hvilke dog blot Kanterne vare tilbage; de have maaskee indeholdt Brystbilleder af Kongefamilien. Skillevæggen havde Aabninger, der vare henved een Fod i Gjennemsnit og have sandsynligt tjent som Lufthuller.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Jernbane over Amerika.

(Fra Bladet „The Scotchman."

Fra New York til San Francisco er der en Afstand af 3,219 engelske Mile. Af denne Veilængde kan nu 1,887 Mile tilbagelægges med Jernbane, og inden to Aar fra nu af vil der gaae Jernbanetog lige fra Atlanterhavet og til det stille Hav, hvorved man vil kunne gjøre denne Reise paa fem Dage. For at denne skal kunne gjøres med Beqvemhed, ville nogle af Jernbanevognene blive indrettede som Soveværelser, andre som Sidde- og Læseværelser, og atter andre som Spiseværelser, saa at om den Reisende ønsker det, kan han nyde de samme Bryvemmeligheder, som paa et godt Hotel, medens han føres frem over Klippebjergene og de øde Sletter i det fjerne Vesten.

Jernbanen over Klippebjergene og de vestlige Sletter anlægges af to Selskaber, nemlig „the Central Pacific." der hovedsagentlig bestaaer af Kapitalister fra Californien med Sacramento som Hovedsæde, hvilket Selskab har paataget sig Anlægget af den vestlige Deel af Linien fra San Francisco og østover, — og „the Union Pacific," der bestaaer af Kapitalister fra New York og Europa, hvilket har paataget sig Udførelsen af Baneanlægget i den østlige Deel fra Ohama, en Stad i Nebraska, og vestover. Hvert Selskab har faaet et Patent fra Congressen, ifølge hvilket ethvert af dem vil komme til at eie og raade over saa meget af Banen, som det kan faae færdig, og derfor kappes man ivrig fra begge Sider, om hvem der først kan naae Saltsøstaden, og der arbeides derfor efter en Maalestok, som man hidindtil paa langt nær aldrig har kunnet opvise Mage til i Jernbanernes Historie. Hvert Selskab faaer en vis Pengesum af de Forenede Staters Regjering for hver Miil, det faaer Jerbanen færdig, nemlig 3,200 Pund Sterling (28,800 Rigsdaler dansk) for Milen der, hvor Jorden er jevn, og 6,400 Pund Sterling (57,600 Rdlr.) pr. Miil paa de Steder, hvor Jorden er bakket, samt 9,600 Pd. St. (86,400 Rdlr.) pr. Miil over Klippebjergene og Sierra Nevada, hvor der udkræves det meste Arbeide. Foruden denne Ydelse i Penge giver Regjeringen 12,800 Akres Land pr. Miil langsmed Jernbanelinien. Afstanden fra San Francisco til Store Saltsøstad er 705 engelske Mile, og den største Høide, som Linien naaer paa denne Strækning, er 7,042 Fod over Havet. Ikke langt fra Sacramento begynder Banen et hæve sig opad over den ujevne og høie Bjergkjede Sierra Nevada, hvorved den naaer en

Høide af 7,000 Fod i en kortere Strækning end 100 Mile. Den stiger uden Afbrydelse jevnt opad paa hele denne Strækning. Paa denne Linie vil der kun blive Tuneller i en Længde af 2,400 Fod, og den steileste Strækning udgjør kun halvfjerde Miil, hvor Banen hæver sig 116 Fod Milen. Dette Selskab har 12.000 Mennesker i Arbeide, for største Delen Chinesere, der ere meget flittige, fredelige og paalidelige, samt siges, at „kunne fuldkommen sættes ved Siden af de bedste Irlændere" efter nogle Maaneders Erfaring. Selskabets Lokomotiver forfærdiges i San Francisco, og Jernet dertil kommer fra England.

Formanden for det andet Selskab, der har paataget sig Jernbaneanlægget fra Omaha og vestover, er General Dix, de Forenede Staters nuværende Minister i Frankrig. Afstanden fra Omaha til Saltsøstaden er 1,035 engelske Mile, og denne Banes største Høide over Havet er 8,230 Fod. Denne Linie skrider fremad med en Hurtighed, hvortil man i Jernbanernes Historie hidindtil ikke har kunnet opvise noget Sidestykke. Der er blevet sagt, at det vilde være noget hidindtil Uhørt at lægge een Miil Jernbane om Dagen, men dette Selskab lægger to og undertiden halvtredie Miil om Dagen. Denne Linie har en meget heldig Beliggenhed. Langs igjennem Platdalen hæver Linien sig kun syv Fod Milen, og selv over Bjergene vil den ikke komme til at stige over 80 Fod pr. engelsk Miil. De Skinner, som nu benyttes, bringes dertil fra Østen, men saasnart man naaer Bjergene, kommer man til Selskabets egne Jernminer, og der vil det anlægge Valtseværker, saa at Skinnerne kunne forfærdiges paa Stedet. Man troer med Vished, at Jernbanen fra denne Kant vil blive færdig til Saltsøstaden henimod Slutningen af næste Aar.

Naar denne Linie bliver færdig, vil der aabnes en ny og vid Mark for Reisende, som enten i Forretningsanliggender eller for deres Fornøielses Skyld ønske at besøge fjerne Egne. Langs hele Routen har man de smukkeste Udsigter af Verden, og der er ingen Ende paa mineralske og varme Kilder, med Billedhuggerarbeide forsynede Klippestykker, Bjerge, tildeels med sneedækte Toppe, Vandfald, større og mindre Skovstrækninger med kjæmpemæssige Træer, og paa Bjergsletterne Indsøer, der ligge ovenfor Skyerne. Den Reisende kan standse efter Behag; han kan gaae paa Jagt efter Bøfler, ligge i Leir iblandt Indianerne, spise med dem, deeltage i deres Krigsdands, drive Spøg med deres Qvinder, og derpaa fortsætte Reisen til Store Saltsøstad, hvor han kan besøge Brigham Young og enten gaae med Propheten i Theatret eller Tabernaklet, eftersom han maatte finde for godt. Fortsætter han sin Tour videre, kan han reise indtil han faaer see det stille Hav og staaer paa Bredden af det smukkeste og meest majestætiske af alle Have, hvis uendelige Bøver ere ligesaa blaae som Himmelen og ofte lige saa stille som en lille Indsøes speilblanke Vandflade, der ikke er sat i Bevægelse ved det ringeste Vindpust.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 190.)

Han var meget godgjørende, og aabnede sit Huus for enhver Trængende. Medens han var i Quinci i Illinois, underholdt han Hundreder af de fattige Hellige, der havde taget sin Tilflugt derhen paa Grund af Forfølgelserne i Missouri, og det uagtet han selv var kommen dertil uden Penge.

Hans Ligbegjængelse foregik den femtende, ved hvilken Leilighed følgende Tale blev holdt af Robert B. Thompson:

Den Leilighed, som idag har bragt os tilsammen, er af en overordentlig Vigtighed, thi det er ikke blot en enkelt Familie, som sørger og græder over denne Mands Død — over ham, hvis Ligbegjængelse vi idag høitideligholde, men et heelt Samfund, ja Tusinder ville idag sige: „En Fader i Israel er gaaet bort.“

Den Mand, som vi have været vante til at see op til som Patriark, Fader og Raadgiver, er ikke mere iblandt de Dødelige; han har forladt sit midlertidige Tabernakel, budt Farvel til den jordiske Skueplads, og hans Aand, der nu er fri og ikke besværes af Noget, kan frit bevæge sig i den Verden, hvor de Retfærdiges og Fuldkommengjortes Aander boe, og hvor Smerte og Sygdom, Gjenvordighed og Død ikke kunne trænge ind. Vore Venner, som ere gaaede bort tidligere end denne vor hedengangne hæderværdige og begrædte Fader, vare Saadanne, som gjorde Livet behageligt for os, — i hvis Selskab vi fandt saa megen Glæde, og hvilke udbredte en Glands omkring sig i den Kreds, hvori de bevægede sig, og vi vare knyttede til dem ved Venskabets hellige Baand. Deres Dyder og Venlighed ville længe mindes af den sørgende Enke, den utrøstelige Mand, de grædende Børn og de næsten til Fortvivlelse af Sorg dybt nedbøiede Forældre — samt af en talrig Skare Bekjendte og Venner. Lig Stjernerne histhenne paa Firmamentet skinnede de til Ære baade for sig selv og Kirken i de forskjellige Virkekredse, hvori Forsynet havde sat dem, og vi føle os tilbøielige til at blande vore Taarer med dem, som blive udgydte af deres efterlevende Paarørende.

Vi forstaae imidlertid, at vi ved denne Leilighed have lidt et usædvanligt Tab, og følgelig føle vi en endnu større Sorg over samme. Om der nogensinde har været et Menneske, som har kunnet gjøre Fordring paa et Samfunds Hengivenhed, saa var dette Tilfældet med vor elskede, nu afdøde Broder. Hvis der nogensinde er indtruffet nogen Begivenhed, som kunde opvække Sorg i Menneskets Sjæl og bringe Taarerne til at flyde, saa maa visselig en saadan Leilighed som denne være af en saadan Beskaffenhed, thi vi kunne i Sandhed sige med Israels Konge: „En Fyrste og en stor Mand er falden i Israel.“ Han var en Mand, der var os inderlig dyrebar og knyttet til vore Hjerter ved næsten uopløselige Baand. Han var trofast mod sin Gud og mod Kirken, i hvilkensomhelst Stilling han end var og under alle de forskjellige Omstændigheder, han maatte gjennemgaae her i Livet.

Han var den Samme i Medgangens Dage, naar han var omgivet af alle Livets Beqvemmeligheder, en smilende Børneflok og alle huuslige Glæder, som, naar han ligesom Patriarkerne i gamle Dage, kaldtes til at forlade sit Fødeland for at drage til fremmede Lande, hvor han blev udsat for alle de Prøvelser og Forføl-

gelser, der stedse i et saa rigt Maal ere blevne ophobede over de Hellige af Subjekter, som have været blottede for enhver moralsk og religiøs Følelse, og hvilke have viist den samme Hensynsløshed mod det forsvarsløse Barn som mod den bedagede Olding, hvis sølvfarvede Lokker og furrede Kinder burde have været et tilstrækkeligt Værn mod deres Grusomhed. Men han kunde ligesom Paulus udbryde: „Jeg agter Intet, holder og ikke selv mit Liv for dyrebart, paadet jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde," og han viste ved hele sit Levnet og al sin Adfærd, at han stedse var gjennemtrængt af en saadan Tanke.

Evangeliets Gurndsætninger vare altfor godt grundfæstede hos ham, til at de nogensinde kunde rokkes eller omstyrtes formedelst Forfølgelsernes heftige Stormløb, indtrængende Fattigdom eller de sig optaarnende Bølger af Nød og Gjenvordighed. Nei, takket være Gud, hans Huus var bygget paa Klippen, og følgelig blev det staaende fast og urokket midt under de rasende Elementer.

Vor hedengangne Faders Liv har været rigt paa vigtige Begivenheder, og han tog virksom Deel i det Sidste-Dages store Værk, idet han af de gamle Propheter, som engang have boet paa dette Fastland, var bleven betegnet som hans Fader, hvem Herren havde lovet at opreise i de sidste Dage til at lede sit Folk Israel, og formedelst den Trofasthed, Udholdenhed og ufkrømtede Gudsfrygt, han i en lang Aarrække lagde for Dagen, viste han sig værdig til en saadan Søn og en saadan Familie som den, han nød den Lykke at være omringet af i sin Dødsstund. De fleste af dem havde den Glæde at modtage hans Velsignelse endnu paa hans Dødsleie.

Han var allerede over Livets bedste Aar, da Sandhedens Lys brød ud over Jorden, og med Glæde hilsede han dets milde og forfriskende Straaler. Han blev af den Almægtige valgt til at være et Vidne om Mormons Bog. Fra den Tid af var Sandhedens Forkyndelse Hovedformaalet for alle hans Bestræbelser, og hans Sjæl var ganske gjennemtrængt af Guds Riges Anliggender. Hans Hjerte ynkedes over Menneskenes Børn, og at udføre sin himmelske Faders Villie var for ham mere end Mad og Drikke.

Ved sin egen og sin Families uforstrøbne Flid havde han forskaffet sig et Hjem i Staten New York, hvor han tilligemed enhver anden retskaffen og flittig Borger uden Tvivl havde haabet at nyde alle Fredens og Frihedens Velsignelser. Men da Sandhedens Grundsætninger bleve indførte og Jesu Christi Evangelium forkyndt for ham og hans Familie, forlode hans Venner ham, hans Fjender rasede, og Forfølgelserne af onde og ugudelige Mennesker begyndte i den Grad, at han maatte flygte fra dette Sted og søge sig et Hjem i et mere gjæstfrit Land.

I Ohio traf han mange gode og ædelmodige Venner, og blev venlig modtagen af de Hellige, af hvilke Mange den Dag idag ere tilbage og kunne erindre de Scener, som der tildroge sig, af hvilke mange vare af en saadan Beskaffenhed, at de ikke lettelig ville gaae af Minde.

Da Herrens Huus var nnder Bygning, tog han virksom Deel i dets Opførelse og iagttog daglig dets Fremadskriden. Han havde den Glæde at være med ved dets Indvielse og at see det opfyldt af Hundreder af fromme Tilbedere. Ligesom hiin Konge i Israel inderlig længedes efter og bad om at maatte faae Fuldendelsen af Herrens Huus at see, saaledes gjorde ogsaa han, og med ham kunde han udbryde: „Herre, jeg elsker dit Huses Bolig og din Æres Tabernakels Sted." At opholde sig i Herrens Huus og daglig at modtage Under-

viisning i hans Tempel, var hans største Glæde, og der nød han ogsaa mange Velsignelser samt tilbragte mangen en glad Time med at udøse sit Hjertes Følelser for sin himmelske Fader. Han har ofte i Eenrum og fjernet fra Dagens Tummel betraadt dets hellige Gange længe forend Dagens Konge har forgyldt den østlige Himmel, og han har inden dets Mure udtalt sit Hjertes Begjæringer, medens hele Naturen har været i Søvn. Inden dets hellige Vægge ere Himmelens Syner blevne udfoldede for hans Sinds Øie, og hans Sjæl har glædet sig i Evighedens Skatte, ligesom han fra samme Sted har underviist den Ydmyge og givet Enken og den Faderløse den patriarkalske Velsignelse.

Derfra har han seet Værket udsprede sig vidt og bredt og været Vidne til, at Israels Ældster ere gangne ud med hans Velsignelse for at prædike Evangeliet, medens han opholdt dem ved Troens Bøn og hilsede dem Velkomne, naar de atter vendte tilbage med deres Neg. Han tilbragte der mangen en lykkelig Time i Selskab med sin gamle Ledsagerinde paa Livets Skueplads og sine Børn, hvilke han elskede med en sand faderlig Ømhed og Kjærlighed.

Jeg kunde her tale nærmere om de glædelige og frydefulde Scener, som vor elskelige Broder har oplevet, men jeg vil gaae over til en Begivenhed, der i Sandhed var sørgelig og prøvende.

De glædelige Scener vare snart forbi; det kortvarige Vindstille efterfulgtes af Storm, og det skrøbelige Skib blev omtumlet paa det oprørte og fraadende Hav, thi Mange, som engang havde været stolte af at vedkjende sig ham som deres Fader og Ven, og hvilke søgte Raad hos ham, forenede sig med Sandhedens Fjender og søgte hans Undergang, samt vilde have glædet sig over at see den gamle, hæderværdige Mand indespærret i et Fangehul, men takket være Gud, de fik ikke denne Glæde; ved Forsynets Styrelse undflyede han fra dem, og efter i nogen Tid at have undgaaet sine Fjender, begyndte og fuldførte han en Reise paa tusinde Mile og bar med Taalmodighed alle de Besværligheder, som uundgaaelig vare forbundne dermed. Efter en Reise, der varede flere Uger, ankom han lykkelig til Kjærnen af Kirken i Far West, hvor han blev hjertelig mogtagen af de Hellige, der havde fundet et Tilflugtssted i det rige og frugtbare Caldwell County.

Der haabede han, ligesom de Hellige i Almindelighed gjorde, at nyde Fredens Velsignelser. Der, omgiven af den frugtbare Jordbund og de blomsterrige Enge, som saa rigelig erstatte Landmanden for hans Arbeide og frembringe Græs i Overflodighed til Næring for de talrige Hjorde, der bedække de vidtudstrakte Marker, haabede han at kunne nyde det huuslige Livs Beqvemmeligheder og Hygge.

Han havde imidlertid ikke længe næret dette glædelige Haab, forend det igjen forsvandt; de Velsignelser han atter havde begyndt at nyde, bleve snart tagne fra ham, og Sorgens Bæger, der var fyldt til Overmaal, raktes ham istedet, og det kan med Sandhed siges, at han, den hæderværdige Olding, uddrak selve Bærmen, thi han saae ikke alene de Hellige underkuede, mishandlede og nogle af dem myrdede, men den kjærlige og ømme Fader maatte see — og ak! hvilket smerteligt Syn maatte det ikke være for ham — at to af hans Sønner, som han ventede Beskyttelse af, bleve bortrevne fra deres huuslige Kredse, fra deres grædende og adsprede Familier af Uhyrer i Menneskeskikkelse, hvilke svore og truede at dræbe dem, og havde gjerne ønsket at farve deres Hænder i de Helliges Blod Dette var for Meget at bære for hans stærkt rystede

og nu synkende Legeme, og uagtet hans Tillid til Gud var stor og hans Levnet saadant, som det sømmer sig en Christen og Hellig, følte han dog som Menneske og Fader. Hans Helbred blev dengang rystet saaledes, at han aldrig nogensinde fik den igjen. De Følelser, som paa den Tid gjennemkrydsede hans Bryst, vare i Sandhed ikke af noget almindeligt Slags. Hans dybe Kummer og Sjælslidelser vare altfor store til ikke at skade hans Helbred, som fra den Tid begyndte at tage af i en usædvanlig Grad.

Det er overflødigt at gaae længere tilbage i Tiden for at tale videre om ham og hans bedagede Ledsagerinde, som trofast har deelt hans Sorger og Bekymringer. De Hellige ere vel bekjendte med de Lidelser, som vor hensovede Ven og hans Hustru maatte udholde, da de flyttede fra hiint Undertrykkelsens Land. Det er tilstrækkeligt at sige, at han lykkeligt ankom til Illinois, men med nedbrudt Helbred, og siden den Tid har han arbeidet under store Sorger og Bekymringer, medens Sygdom langsomt, men sikkert, har undergravet hans Legeme.

Naarsomhelst han havde en kort Frist for sine legemlige Smerter, andt han sin Glæde i at varetage sine patriarkalske Pligter, og han var ofte oprømt, naar han udførte dem; imidlertid har det hyppig været Tilfældet, at hans Forretninger have oversteget hans Kræfter, men hans Iver for Sandhedens Sag var saa stor, at han med Glæde anstrengte sig til det Yderste i sin Guds Tjeneste.

I den senere Tid har han været fængslet til Sygeleiet, og hans dødelige Bortgang var nær for Haanden. Forrige Løverdag Aften sprang et Blodkar i ham, og han opkastede meget Blod Hans Familie kaldtes hen til hans Seng, da det nu var tydeligt at see, at han ikke havde lang Tid tilbage.

Afvigte Onsdag kaldte han sine Børn og Børnebørn omkring sig, og ligesom de fordums Patriarker gav han dem sin sidste Velsignelse. Endskjøndt hans Kraft havde forladt ham, og han flere Gange maatte afbryde for at hvile, vare dog hans Sjælsevner frie, han havde sin fulde Samling og var rolig ligesom de milde Zephyrer. Guds Kjærlighed var i hans Hjerte, Herrens Fred hvilede paa ham, og hans Sjæl var fuld af Medlidenhed og Velsignelser.

Alle de Omstændigheder, som staae i Forbindelse med hans Død, vare af den Beskaffenhed, at de maatte lede Sindet tilbage til den Tid, da Abraham, Isak og Jakob bøde Farvel til det Jordiske og gik ind til den evige Hvile.

Hans Død var ligesom deres sød, og det var visselig et stort Privilegium at være Vidne til en saadan Scene, og jeg mindedes følgende Udtryk af Digteren:

„Det Kammer, hvor det gode Menneske sin Skjæbne gaaer imøde,

Et Privilegium er, som langt overgaaer den Dydiges Vandring her i Livet."

Han havde ikke Noget at bebreide sig med Hensyn til sit tilbagelagte Liv — ingen bange Anelser i Henseende til den Skjæbne, han gik imøde; Evighedens Virkelighed brød frem for ham, og Tidens Skygger dalede, men der var ikke noget Skrækkeligt til at forurolige ham eller til at forstyrre hans Sindsro. Nei, Evangeliet, „som bringer Liv og Uforkrænkelighed for Lyset," triumpherede herligt i hans sidste Time; de Sandheder, som saalænge havde været forkyndte og nærede af vor begrædte Ven, bleve trofast bevarede indtil hans sidste Dieblikke, hvilket ikke alene er en Trøst for hans nærmeste Paarørende, men for hele Kirken i Almindelighed.

De Lærdomme, der ere meddeelte af ham, ville længe blive erindrede af hans

talrige Afkom, der upaatvivlelig vil høste meget Gavn deraf og stræbe efter at blive en saadan Fader værdig, og det var at ønske, at alle de Hellige vilde følge hans Exempel, vandre i hans Fodspor og søge at ligne ham i hans Tro og Dyder for derved at vinde Velbehag hos hans og deres Gud.

Uagtet hans Fjender ofte skjøde efter ham, „forblev dog hans Bue stærk, og hans Hænders Arme styrkedes af Jakobs mægtige Gud," medens hans Mod og Stadhaftighed aldrig forlod ham.

Hans Iver for at udsprede Sandheden var stor, og han oplevede den Tid, da han fik see store og vigtige Ting udførte. Han saae dette Værk i dets Begyndelse, medens det endnu blot kunde sammenlignes med Senepskornet, og han fulgte dets Fremadskriden med Opmærksomhed og levende Interesse, ligesom han havde den Glæde at see Tusinder paa dette Continent annamme Sandheden, og fik høre de glædelige Efterretninger, at ogsaa andre Landes Beboere vare blevne deelagtige i de samme Velsignelser.

Under disse Omstændigheder kunde han udbryde med den fromme Simeon: „Herre, nu lade Du din Tjener fare hen i Fred, thi mine Øine have seet din Frelse."

Omendskjøndt hans Aand havde taget Flugten, og hans jordiske Levninger snart ville blive sammenblandede med vor Moder Jord, vil dog hans Minde længe bevares hos dem, som havde den Glæde at nyde hans Bekjendtskab, og denne Erindring vil være frisk og blomstrende, medens hans Fjender ville blive udslettede af Tilværelsen.

Maatte vi, elskelige Venner, som overleve vor hæderværdige Ven, bestræbe os for at stride for den Sag, som var saa dyrebar for hans gamle Hjerte, og bede, at en Deel af hans Aand maa komme til at hvile paa os, paadet vi kunne være iblandt de ydmyge Redskaber, som skulle fuldende det store Værk, hvilket han saae paabegyndt med et saa uforligneligt Held, saa, at naar vi fremstilles for Christi Domstol, vi da med vor hedengangne Ven kunde faae denne Velkomsthilsen at høre: „Kommer hid, I min Faders Velsignede, og arver det Rige, som Eder er beredt førend denne Verdens Grundvold blev lagt." Amen.

Tirsdag den 15de.

„Efter en fuldkommen Taushed i to Aar er tilsidst Gouverneuren i Missouri fremkommen med en Fordring til Gouverneur Carlin i Illinois paa Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Lyman Wight, Parley P. Pratt, Caleb Baldwin og Alanson Brown, der vare flygtede fra Fængslet. Fordringen synes at være fremkommen i Forstaaelse med Gouverneur Carlin, og der blev given Ordre til deres Paagribelse.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Fenieropstanden i Irland kan vel betragtes som foreløbig undertrykket, men Gjæringen hersker fremdeles. Fra Plymouth er der afgaaet flere Krigs-

skibe med Landgangstropper til Irland. Iøvrigt er Øen allerede iforveien stærkt besat med engelsk Militair, navnlig Cavaleri. Fenierne have spredt sig i smaa Afdelinger i Bjergene eller ufremkommelige Egne, hvorfra de kunne bryde frem for at trætte Tropperne. Eet Resultat have de ved deres stadige Insurrektioner dog opnaaet: nemlig, at mange engelske Familier tænke paa at forlade Øen, hvor Opholdet i den senere Tid er blevet dem meget uhyggeligt.

Spanien. Fra Gibraltar meddeles der, at Kysten ved Valencia den 4de Marts er bleven hjemsøgt af en stærk Storm, i hvilken en stor Mængde Skibe ere gaaede tilgrunde, deriblandt det store amerikanske Skib „Georg Washington.“ Man veed med Sikkerhed, at der var gaaet 69 Menneskeliv tabt.

Grækenland og Tyrkiet. Det hedder i Beretningerne fra Creta, at Insurrektionen for Øieblikket er langt almindeligere og stærkere end den var ifjor, samt at Nationalforsamlingen paa Creta har indsat et ansvarligt Ministerium paa 7 Medlemmer til at styre Landet, indtil Kampen er endt. Af tyrkiske og ægyptiske Tropper skal der ialt kun være 15,000 Mand paa Øen, medens deres Styrke ifjor Efteraar beløb sig til 45,000 Mand.

Paa Øen Mytilene have voldsomme Jordskjælv fundet Sted den 8de Marts, og flere hundrede Mennesker ere omkomne. Man frygter for Øens Undergang.

Ligeledes har et voldsomt Jordskjælv fundet Sted paa Øen Kefalonia. Et Øienvidne skriver derom:

Den 4de Februar Kl. 6, 10 Min. Morgen hjemsøgtes vi af et af de stærkeste og længste Jordskjælv, som nogensinde har hærjet disse Egne. Det første og Hovedstødet kan have varet 25—30 Sekunder og var ledsaget af en Larm, som er vanskelig at beskrive, men som maaskee nærmest kan sammenlignes med en heel Hærs Geværog Kanonild. Man tænke sig hertil de sammenstyrtede Huses Bragen, og man vil da kunne gjøre sig en Forestilling om dette Jordskjælvs Begyndelse.

Jeg selv undslap med min Familie den sikkre Død som ved et Vidunder. Vi vare Alle endnu i Sengene og bleve i et Nu indhyllede i Støv, Kalk og Steen; neppe kunde vi klæde os paa for at gaae ud paa Gaden, da et andet Stød, mindre stærkt end det første, men uheldigere i sine Følger, overraskede os, førend vi kunde forlade Huset. Men Gud være lovet, vi kom Alle lykkelig ud, og mødte i det Frie en heel Befolkning, som for største Delen kun halvt paaklædt flygtede ud af Ruinerne. Jorden var i bestandig Bevægelse, som om vi befandt os paa en Kjedel opfyldt med Dunster, og nye Stød gjentoges hver 5—10 Minuter. Heldigviis var vor Havn fuld af Skibe, som alle opfyldtes af flygtende Familier; de, der intet Skjul kunde finde, flygtede ud paa de frie Pladser og ud paa Landet, hvor de ere udsatte for den nuværende Aarstids raae Klima. Jordskjælvet har med vexlende Styrke nu varet i 6 Dage.

Neppe var den første Stræk forbi, før man allerede begyndte at beregne Skaden. Argostoli, Øens største By, har lidt meget; to Trediedele af Husene ere, uagtet de endnu staae, saaledes beskadigede, at de ikke kunne beboes. Landsbyerne i Omegnen have lidt ligesaa meget. Egnen om Lixuri er nu blot en Masse af Ruiner. Selve Byen af samme Navn med 8,000 Indbyggere har neppe 3—4 Huse, som ere forblevne ubeskadigede; alle de øvrige ere enten styrtede sammen eller befinde sig i en saadan Tilstand, at de hvert Øieblik true med at begrave de Forbigaaende. I dette

Distrikts 40 Landsbyer er bogstavelig ikke et Huus blevet forskaanet — Alt er en Gruushob. Af mange af disse Landsbyer er ethvert Spor forsvundet, ikke en Muur er bleven staaende, og Eiendommenes Grændser lade sig ikke mere angive.

Man maa undres over, at ved en saadan Katastrophe Offrenes Antal ikke har været større. Hidtil har man ikke angivet mere end ca. 300 Døde og Saarede i Forhold dertil. Hvad der formindskede Offrenes Antal, var Tiden, da Jordskjælvet tildrog sig. Den hele Befolkning var endnu i Husene, som for det Meste styrtede udad og ikke faldt paa nogen Forbigaaende paa Gaden. Havde Jordskjælvet istedetfor Kl. 6 om Morgenen fundet Sted senere, vilde man efter al Sandsynlighed have talt de Døde i Tusindviis, da Lixuris snevre Gader nogle Fod høit vare opfyldte med Steen og Gruus.

Lixuri syntes at være Midtpunktet for Jordskjælvet. Flere Dage itræk var Jorden i bestandig rystende Bevægelse, fra Tid til anden ledsaget af underjordisk Torden. Overalt saae man Revner i Jorden, men i Lixuri ere der nogle af 4—5 Fods Brede og 40 Fods Dybde.

Det Overordentlige ved disse Jordskjælv er, at det efter vort Arkivs Dokumenter synes, at de regelmæssig vende tilbage hvert 100de Aar. To forfærdelige Jordskjælv have fundet Sted, det ene 1667, det andet 1767 og nu det tredie 1867. — Efterkommerne kunne lade sig det tjene til Advarsel.

Efter alt dette kan man begribe, i hvilken Tilstand en heel Befolkning befinder sig, udsat for Veir og Vind i den raae Aarstid, uden Fortjeneste, uden Møller og Bagerovne, og med aftækkede eller sunkne Magasiner. Folket, er lidende af Sult, nærved at fortvivle.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Præstedømme.

(Fra „Millennial Star.")

Ingen har Ret til at udføre nogen hellig Handling i Guds Navn, medmindre han er ordineret til Præstedømmet. Udtrykket Præstedømmet betyder Magt og Myndighed til at handle i Guds Navn; dog maa denne Magt og Myndighed være overdragen fra den rette Person, dersom de udførte Handlinger skulle være gjældende for Gud.

Uden Aabenbaring og Inspiration kan der aldrig være noget Præstedømme. Aabenbaring er nødvendig, for at de rette Individer kunne blive kaldte til at modtage den guddommelige Myndighed, medens Inspiration er en nødvendig Betingelse for, at de, der saaledes ere blevne kaldte, kunne udføre deres Pligter paa den rette Maade. Ingen kan paa en lovlig Maade handle i en Andens Sted, undtagen han har faaet lovlig Fuldmagt fra ham; ei heller kan noget Menneske lovligt udføre Noget i Herrens Navn og saaledes, at det bliver antageligt for ham, uden at en saadan Myndighed bliver ham overdragen af Gud ved hans salvede Tjenere. Men uden Aabenbaring skan der ikke være nogen Forbindelse mellem Gud og Menneskene, og følgelig kan der ikke være noget sandt Præstedømme. For at et Menneske skal kunne handle saaledes, at det er antageligt for Herren og overeensstemmende med hans Villie, maa han kjende Guds Hensigter og Planer, ligesom enhver hellig Handling, han udfører, maa ledsages af en guddommelig Kraft, hvilket ikke kan skee, uden at han selv er i Besiddelse af Herrens Aand, og altsaa kan der ikke være noget sandt Præstedømme uden Inspiration.

En, der har det sande Præstedømme, er, saavidt hans Myndighed strækker sig, Guds Repræsentant. Hvis han har Fylden af Præstedømmets Nøgler, har han al den Magt til at handle i Guddommens Sted, som der kan blive tildeelt Dødelige, og Enhver, som har en Deel af dette Præstedømme, er Guds Repræsentant for saavidt den Magt og Myn-

dighed, der er ham overdragen, strækker sig, og i Forhold til hans Trofasthed i Udførelsen af sine præstelige Forretninger.

Dødelige Væsener kunne i deres naturlige Tilstand ikke taale udødelige Væseners Nærværelse, og derfor er det nødvendigt, at Gud bemyndiger Mænd i Kjødet til at handle i sit Sted. Da Moses gik op paa Bjerget og talte med Herren, gjorde Gjenskinnet af den evige Herlighed hans Ansigt saa forklaret og straalende, at, da han kom ned, maatte han skjule det med et Slør, thi Israels Børn kunde ikke taale at see paa ham. Naarsomhelst Engle have aabenbaret sig for Dødelige, have de været nødte til at tilsløre deres Herlighed, for at ikke det skrøbelige Menneske skulde fortæres for deres Aasyn, og naar de endog blot for det aandelige Øie have viist sig i hele deres himmelske Glands, er den saa høit begunstigede Dødelige nedfalden for deres Fødder, ligesom om han var død, og har maattet udbryde: „Der er ingen Kraft mere hos mig tilbage." Derfor har Gud, naarsomhelst han ønskede at meddele sin Villie til Menneskeslægten, kaldet og bemyndiget visse Mænd til at handle i sit Sted iblandt deres Medmennesker. Til dem har han da overdraget den Myndighed, som kaldes det hellige Præstedømme.

I gamle Dage var der to Grene eller Afdelinger af Præstedømmet. Den ene Afdeling kaldtes det Melchizedekske Præstedømme efter Melchizedek, Konge i Salem, der formedelst samme havde modtaget vigtige Nøgler og stor Magt, hvorfor det blev almindeligt at benævne det efter hans Navn. Den anden Green deraf kaldtes det Aaronske eller Levitiske Præstedømme, hvilket i et vist Tidsrum var indskrænket til Levi Slægt alene, og derfor blev det ogsaa kaldet efter hans Navn og efter Aron, hvis førstefødte mandlige Efterkommere i lige nedstigende Linie havde Nøglerne til denne den mindre Green af Præstedømmet.

Det hellige Præstedømme blev overdraget til Adam og de gamle Patriarker, og i Kraft af deres Myndighed frembare de Offre til Herren, holdt sig nær til ham, erholdt stor Kundskab om ham og hans Gjerninger — saavel jordiske som himmelske — bleve kraftfulde Retfærdigheds-Prædikanter, fik Vidnesbyrd om, at de vare antagne hos Gud, erholdt store Forjættelser for deres Afkom, og beredte sig for den høiere Grad af Udvikling, som ventede dem, naar de gik bort fra denne deres dødelige Tilværelse. De holdt det høie Præstedømme, som siden blev bekjendt under Melchizedeks Navn, og denne Grad havde Nøglerne til Omgang med Herren samt Myndighed til at forrette de høiere kirkelige Ordinancer, ligesom Indehaverne deraf havde Magt til at undervise og lede Menneskenne til den høieste Herlighed, nemlig den celestiale. De erholdt formedelst samme Kundskab om den forjættede Frelser og det evige Livs Love og Ordinancer samt nøde store og herlige Velsignelser og Aabenbarelser fra det Høie.

Men nogle af dem, som havde en saa stor Magt og Myndighed, bleve fordærvede og afvege fra Herren samt lode sig af de onde Magter forlede til Afguderi, og paa denne Maade blev Præstelist indført iblandt Menneskene. Saadant var Præstedømmet iblandt Ægypterne dengang, da Herren kaldte Moses og talte til ham fra „den brændende Tornebusk." Siden gav han ham det sande Præstedømme, hvorved han fik Magt over Ægypternes falske Præsteskab, fik Adgang til Herren og modtog af ham Love og Ordinancer for Israels Huus. Det var under dette Præstedømmes Magt og Myndighed, Israels Børn bleve udførte af Ægyptens Trældom „ved en mægtig Haand

og udrakt Arm," og det var i Kraft af samme, at de „bleve døbte til Moses i Skyen og i Havet," og „at de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem, nemlig Christus." Hvis de nu havde lyttet til Moses, som i enhver Henseende var Herrens Repræsentant iblandt dem, vilde de have været blevne bragte nær til Herren, og vilde blevet „et Folk af Konger og Præster," men uagtet Moses af al sin Kraft bestræbte sig for at hellige dem for Herren, var han dog paa Grund af deres Mangel paa Tro og deres „Hjerters Haardhed" ikke istand til at udføre, hvad han saa inderlig ønskede af sit ganske Hjerte, og derved gik de glip af de Velsignelser, som Herren havde bestemt for dem, saafremt de vilde have annammet dem. Derfor blev den ringere Lov om kjødelige Bud føiet til for Overtrædelsers Skyld og det mindre Præstedømme anbetroet dem, medens Gud tog Moses bort fra deres Midte, og med ham Fylden af de Nøgler, som henhøre til det hellige Melchizedekske Præstedømme, hvilket han havde.

Da Jesus kom, hvem Moses og Elias ordinerede paa Forvandlingens Bjerg, blev det hellige Præstedømme efter Melchizedeks Orden atter gjenoprettet. Faderen kaldede Jesus til dette hellige Embede, saaledes som der er skrevet: „Han blev udnævnt af Gud til Ypperstepræst efter Melchizedeks Viis," og Jesus anbetroede sine Apostler det samme Præstedømme, sigende: „Ligesom min Fader har udsendt mig, saaledes sender og jeg Eder." I Kraft af denne Myndighed bleve de Guds Repræsentanter iblandt Menneskene, thi Jesus sagde til dem: „Hvo, der annammer Eder, annammer mig, og hvo mig annammer, annammer den, som mig udsendte." Formedelst dette Præstedømme modtoge de Herrens Ord, som de igjen forkyndte for Menigheden „til de Helliges fuldkomne Beredelse." Formedelst Aabenbaring bleve de dygtiggjorte til at kunne ordinere Andre til det samme Præstedømme til at hjælpe dem i Udførelsen af deres Embedspligter — og Andre til det mindre Præstedømme til at udføre Evangeliets mindre Ordinancer. Dette Præstedømme blev derfor ikke længere indskrænket til een Stamme alene, thi Paulus siger, at der ligesaavel var en Omstiftelse af Præstedømmet som af Loven. (Heb. 7, 12.)

Saalænge det hellige Præstedømme forblev paa Jorden, bleve de Hellige ledede til „Eenhed i Troen; de havde „Sandhedens Kundskab; Guds Magt lagdes for Dagen iblandt dem; de Tegn og Gaver, som vare forjættede de Troende, vare tilstede, og de frydede sig i en fuldkommen Kundskab om det, der var „skjult for de Vise og Forstandige." Men da Apostlerne og Andre, som vare beklædte med Præstedømmet, paa Grund af Menneskenes Ugudelighed vare blevne ihjelslagne, blev Verden ligesom i forrige Tider ladt uden Præstedømme til at veilede og undervise, hvorfor det aandelige Mørkes tykke Skyer atter samlede sig og udelukkede de klare Straaler, der komme fra „Retfærdighedens Sol," og hvilke for en Tid havde adspredt dem.

Siden den Tid ere mange ugudelige Mænd fremtraadte iblandt deres Medmennesker og have anmasset sig Ret til at udføre hellige Handlinger i Herrens Navn. De have sat menneskelig Bestikkelse og Ordination istedetfor guddommelig Aabenbaring, og menneskelig Lærdom istedetfor Aandens Inspiration; derfor har heller ikke Menneskene nogen Kundskab om det, der hører Gud til. „De have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft;" deres Læresætninger bestaae blot i Fortolkninger af de uinspirerede Oversættelser af hedengangne Propheters Skrifter, og ere næsten ligesaa forskjellige, som de ere

talrige, og de Religionssamfund, der ere blevne stiftede af saadanne Ledere, ere netop det, man kunde vente fra saadanne Kilder, indbyrdes splidagtige og en forvirret Masse af stridende Elementer.

Nogle af Nutidens Religionslærere have vel seet, at der ikke findes noget virkeligt Præstedømme paa Jorden, men da de have havt en ivrig Attraa efter at gavne deres Medmennesker ved at tilbyde dem deres Anskuelser angaaende religiøse Anliggender, have de troet, at de havde ligesaa god Ret som nogen Anden til at virke i Egenskab af Evangeliets Forkyndere, og formedelst deres Veltalenhed og Iver have de erhvervet sig et Navn iblandt Menneskene. Dersom de havde indskrænket sig til blot at fremsætte deres Anskuelser og kun udgivet dem som deres egne Meninger i den Hensigt derved at oplyse og forbedre den store Hob, vilde de ikke have været under Fordømmelse, men de have ogsaa bristet sig til at tilrane sig Præstedømmets Magt og Ret til at forvalte Evangeliets Ordinancer i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn, og saaledes taget Herrens Navn forfængeligen. For dette ville de komme til at svare paa den store Regnskabsdag.

Det Spørgsmaal kunde blive fremsat: „Er det ikke ret, at gode og oprigtige Mænd, som have helliget deres Liv for Religionens Sag, og hvilke føle et indre Kald til Præste-Embedet, forvalte Ordinancerne i Herrens Navn?" Vi ville svare med Pauli Ord hos Hebræerne 5 Cap., 4 Vers: „Ingen tage sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." Vi kunne i denne Henseende betragte Pauli Kald til Præstedømmet. Han havde omvendt sig; han havde seet Jesus og hørt en Røst af hans Mund; han var bleven helbredet for sin Blindhed ved en særegen Tilkjendegivelse af Guds Magt; var bleven døbt og „havde faaet sine Synder aftoede," idet han kaldte paa Herrens Navn, og dog havde han ikke Ret til at forvalte en eneste Ordinance i Herrens Navn, førend han var bleven kaldet af den Hellig-Aand og ordineret af En, som havde Myndighed dertil. Han kom saaledes i Besiddelse af Præstedømmet, og prædikede, „ikke i menneskelig Viisdom, men i Aands og Krafts klare Overbeviisning." Han var bleven kaldet formedelst Aabenbaring og dygtiggjort til Udførelsen af sit Kalds Pligter formedelst Inspiration, uden hvilken der ikke kan være noget sandt Præstedømme, og følgelig kan der ikke blive udført nogen kirkelig Handling, som er anerkjendt hos Gud.

O, i hvilket et Mørke have ikke Menneskenes Børn været indhyllede i mange Aarhundreder! Og selv nu i vor Tid, da de prale saa meget af deres overlegne Oplysning og Lærdom, ere de med Hensyn til Religionen omgivne af en uigjennemtrængelig Taage, og søge at gjette, haabe og famle sig frem til Himmelen, medens de kjæviles om Ubetydeligheder og strides om de vigtigste Sandheder, idet de ere uden Propheter, Apostler og selv en eneste inspireret Røst til at advare dem. „Blinde ere Blindes Veiledere," og Alle tilsammen falde i Graven.

Men takket være Gud, en ny Æra er begyndt for Verden. En ny Uddeling, og det den største af alle, er paabegyndt, nemlig „Tidernes Fyldes store Huusholdning." Det hellige Præstedømme er atter blevet gjengivet, og det vil aldrig mere blive borttaget fra Jorden. Der kunde spørges: „Hvorledes kunde Nogen igjen blive kaldet til at udføre Præstedømmets Forretninger, naar der Ingen var paa Jorden, som havde Myndighed dertil?" Læser, lad mig høitideligt og med Tak til Gud sige Dig, at Johannes den Døber, som havde Nøglerne til det Aaronske

Præstedømme, kom til Joseph Smith og Oliver Cowdery og formedelst Aabenbaring og efter Guds Befaling ordinerede dem til dette Præstedømmes Magt og Myndighed, hvorved de ligesom han bleve bemyndigede til at døbe til Syndernes Forladelse. Men da han ikke havde Myndighed til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, kunde han heller ikke meddele denne Magt. Petrus, Jakob og Johannes, der, som forhen er viist, havde det hellige Melchizedekske Præstedømme, kom derfor siden og ordinerede Joseph Smith til Apostelskabet, som de ogsaa havde, og overdrog ham Nøglerne til denne de Sidste-Dages store Uddeling. Da han saaledes var bleven kaldet formedelst Aabenbaring, tildeelte Gud ham Aandens Kraft og Gaver og dygtiggjorde ham derved til at være hans Mund og Repræsentant iblandt Menneskene og til at udføre alle de Ordinancer, som tilhøre Guds Huus. Formedelst Aabenbaring kaldte han ogsaa Andre til Embedet, og Herren inspirerede dem med sin Aand, saa at de bleve skikkede til at arbeide i hans Tjeneste, og derved er der atter aabnet Adgang til Lys og Magt samt Kundskab om Sandheden for Alle, som ønske at komme i Besiddelse deraf.

Da Joseph Smith havde lidt Martyrdøden for Guds Ords Skyld og for Jesu Christi Vidnesbyrd, overdroges Myndigheden til Brigham Young, der dengang var Præsident for de tolv Apostler. Han staaer nu i Spidsen for Kirken, og i Kraft af sit Kald til Præstedømmet og den Hellig-Aands Inspiration er han Guds Repræsentant paa Jorden. I Forbindelse med ham arbeide i denne store og sidste Uddeling de tolv Apostler, Overpræsterne, de Halvfjerds, Ældsterne osv., der have det gamle Præstedømme tilligemed den samme Aand, Myndighed og Magt, som Guds Tjenere i Oldtiden vare i Besiddelse af. Alle de gamle Ordinancer, Nøgler og Gaver ere blevne gjenoprettede, thi dette er „Gjenoprettelsens Tid,“ som er bleven omtalt ved alle de hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af."

Lad alle Mennesker komme til dem, som de, der ere Guds levende Orakler paa Jorden, at de kunde lære at kjende hans Veie og komme til at vandre paa hans Stier samt blive beredte til at taale hans Nærværelse, og Alle, der have modtaget de ringere Grader af Præstedømmet, lære at betragte det som noget Helligt.

„Renser Eder I, der bære Herrens Kar." Stræber efter at være Guds sande Repræsentanter iblandt Menneskene; søger bestandigen at være iførte Kraft fra det Høie, og bereder Eder med Flid til at kunne modtage høiere Nøgler samt til at stride videre frem i Præstedømmet, paadet I maaskee engang paa hellige Steder kunde blive beredte til at blive Konger og Præster for Gud, og til at stride fremad Trin for Trin, indtil I tilsidst annamme alle dets Nøgler og blive værdige til at gaae ind til Faderens Nærværelse og til at blive iklædte med det evige Livs Kraft.

Jødernes paatænkte Colonisation af Palæstina.

(Fra „the Jewish Cronicle.“)

Ligesom dHrr. Isidor og Cohn ere ogsaa andre fromme Mænd indtraadte i Foreningen til Palæstinas Colonisering. Iblandt dem befinde sig den for sine Reiser i Palæstina vel bekjendte M. Blumenthal og M. Levy Bing, hvis ivrige Bestræbelser for vor Religion og vort Folk ligeledes er bekjendt for Eder, ligesom det følger af sig selv, at Eders ydmyge Nedskriver af disse Linier, der ikke forlod sin agtede Ven Rabbi Natonek fra den første Dag af, da han (Rabbineren) overraskede ham med sit Besøg og indtil de toge Afsked med hinanden paa Jernbanestationen, er iblandt dem. Rabbineren er over Amsterdam, Köln, München og Wien vendt tilbage til sit Hjem. Saasnart han er kommen sig efter Strabadserne paa denne sin første Tour, agter han at reise omkring i Ungarn, Polen og Donaufyrstendømmerne for at prædike sin Colonisationsplan fra Prædikestolen og for at oprette Felialafdelinger af Hovedforeningen. Dersom den Almægtige forunder ham Kraft og Helbred dertil, vil han derefter begive sig til Palæstina, hvorhen ogsaa Rabbineren Kalischer agter at reise, og det er muligt, at ogsaa Nogle fra Frankrig og Tydskland ville ledsage M. Albert Cohn derhen for med fornyet Kraft at arbeide for Colonisationsplanen paa selve Stedet. Jeg vil slutte med vor Overrabbiners Ord: „Og Herren vil vise Barmhjertighed.“

E. S. Som jeg erfarer, er en Forsamling bleven afholdt forrige Søndag af Menighedens Ældste i Köln, hvor det blev besluttet, at de skulde opfordre deres Pastor, Rabbi Schwarz, til at oprette en Filialafdeling af Foreningen for Colonisationsplanen. „Moritz Hess.“

Hvor tillokkende Tanken om Jødernes Indsamling er for visse Sjæle, og hvor virksom deres Phantasi er for med de meest gløbende Farver at udmale Alt, hvad der paa nogen Maade synes at være egnet til at fremme deres Yndlingsidee, fremgaaer af Følgende:

Det vil erindres, at Hr. M. Henry Dunant fra Genf, den menneskekjærlige Opretter af den internationale Forening for de i Krigen Saarede, forrige Aar udgav et Udkast til en Plan til Opdyrkningen af Palæstina, og han anviste Jøderne en betydelig Deel i dette Hverv. Dette Udkast til „Oprettelsen af en international Forening for Orienten“ udgjorde for nylig Themaet til et Foredrag, der blev holdt i Dublin af hans Velærværdighed John Jones fra Kirkdala, og i Løbet af sin Tale bemærkede han:

„En Herre, der som Correspondent for et af de amerikanske Blade skriver fra Basel i Schweiz, beretter: „Foreningen vinder god Fremgang og dannes af stærke Kræfter baade i financiel og politisk Henseende. Familien Rothschild, Sir Moses Montefiore og andre store Capitalister iblandt Jøderne tage virksom Deel i dette Anlinggende. Planen har fundet en gunstig Modtagelse hos flere af de kronede Hoveder i Europa, og blandt Andre hos Keiser Napoleon, hvis særegne Ideer angaaende Nationalitetsprincipet deri finder en ny Støtte. Flere Adelsmænd i England, og deriblandt Hovederne for Familien Faubourg St. Germain, tælles ogsaa iblandt dens Venner.“

Planen gaaer ud paa, at man vil erhverve sig Besiddelsen af Palæstina for en vis Pengesum. Sultanens Skatkammer er i en saadan Tilstand, at Penge

ikke ere at foragte. Det er til denne Omstændighed Foreningen sætter sit Haab om et heldigt Udfald, og at dette Foretagende vil lykkes dem er noget Mere end en blot Formodning. Saasnart Foreningen har opnaaet Erhvervelsen af Palæstina, vil den strax anlægge en Havn i Jaffa og en god Vei eller Jernbane fra denne Stad og til Jerusalem. Paa samme Tid skulle Jøderne i Marokko, Polen, Moldau, Wallakiet, Østerlandene, Afrika osv. ved Hjælp af vedkommende Foreninger blive sendte til det nyerhvervede Territorium, hvor deres Colonisation vil blive meget lettet ved Jødernes vel bekjendte Religionsbegreber angaaende det hellige Land. Disse jødiske Colonier ville da faae visse Landstrækninger til Indkjøbspriis, medens Staden Jerusalem skulde gjenopbygges i en saadan Stiil, at den vilde rivalisere med Vestens Stæder. Medens dette herlige Lands Hjælpekilder saaledes udvikles og blive gjorte til en Intægtskilde, agter man paa samme Tid at afgjøre denne Deel af det orientalske Spørgsmaal ved en Traktat, som gaaer ud paa at neutralisere Palæstina, saaledes som det allerede er skeet med nedre Donau. Dette er et kort Omrids af Planen, om hvilken man snart vil høre Mere.

Man har beregnet, at der for nærværende Tid i Europa og Østerlandene ere henved 7,000,000 Jøder, hvilket ikke er nogen ringe Begyndelse til et nyt nationalt Liv. Medens Diplomatien saaledes er ifærd med at erhverve Landet for Jøderne, berede disse sig til at drage derhen. Fra alle Kanter kan man høre den Nyhed, at Jøderne ere rede til at emigrere, da de troe, at deres nationale Gjenoprettelse er forhaanden.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 200.)

Bygningsmændene have aabenbart været ulyndige i at danne Hvælvinger, og Stenene staae bestandig frem, eftersom denne hæver sig, saaledes som i Cosingo og i Ruinerne af de gamle Kjæmpebygninger i Grækenland og Italien. Langs Overkanten var et Lag flade Stene, og da Siderne vare gipsede, havde de en jevn Overflade. De lange, uafbrudte Corridorer paa Forsiden af Paladset have muligviis været benyttede som Ventesal for Landets Lorder og Herrer, som kom til Fyrsten, eller maaskee denne selv har benyttet dem, da man, førend Skoven voxte op, derfra maa have havt en herlig Udsigt over en dengang sandsynligviis opdyrket og beboet Slette, og siddet i samme for at modtage Embedsmændenes Indberetninger og for at afsige Domme. Under vort Herredømme benyttedes Corridoren paa Forsiden til Kjøkken, medens vi anvendte de andre til vore Soveværelser.

Fra denne Corridors Hovedindgang fører en Række henved tredive Fod lange Steentrapper hen til en retvinklet Gaardsplads, der er omtrent firsindstyve Fod lang og halvfjerdsindstyve Fod bred. Paa begge Sider af Trapperne seer man nogle

hæslige, kjæmpemæssige Figurer udhugne i Steen i halvtophøiet Arbeide; de ere ti Fod høie og bøiede lidt bagover fra Enden af Steentrapperne og henimod Corridorens Gulv. De have rigt forzirede Hoveddragter og Halskjæder, men deres Stilling tyder paa Smerte og Lidelse. Tegningen og Forholdet mellem de enkelte Legemsdele ere forfeilede, men der er en Kraft i Omridsene, som viser, at Kunstneren har været i Besiddelse af en særdeles Duelighed og levende Indbildningskraft. Da vi først toge Paladset i Besiddelse, var denne Gaardsplads saa overvoxet med Træer, at vi neppe kunde see tværsover den, og saa opfyldt med Bygningsgruus, at vi maatte udgrave Grunden i flere Fods Afstand, inden disse Figurer kunde blive aftegnede.

Paa begge Sider af Gaardspladsen var Paladset deelt i forskjellige Rum, der sandsynligviis have været benyttede til Soveværelser. Tilhøire ere alle Murene mellem Vinduerne nedfaldne; derimod vare de paa den anden Side blevne staaende, og vare forzirede med Gibsbilleder. I det mellemste Værelse er der i et af de forhen omtalte Huller i Hvælvingen Levninger af en Træblok, som er henved een Fod lang, hvilken engang har naaet tværsover hele Ingangen, men Resten er ødelagt. Det var det eneste Stykke Træ, vi fandt i Palenque, og vi opdagede det først nogen Tid efterat vi havde forvisset os om, at Tværtræerne over Dørene havde været forfærdigede af et saadant Material. Det var temmelig meget ormædt, og det er rimeligt, at der om nogle faa Aar ikke vil være det ringeste Spor deraf tilbage.

Paa den modsatte Side af Gaardspladsen var der ogsaa en Række Steentrapper, hvilke lignede dem paa Forsiden, og paa begge Sider af samme var der udhugget Billeder, medens der paa den jevne Overflade rundt omkring var indgraveret Hieroplypher.

Hele Gaardspladsen var overvoxet med Træer, og i flere Fods Høide bedækket med Bygningsgruus, saa at man ikke rigtig kunde see, i hvilken Stiil Bygningen var anlagt. Da vi havde vore Senge i den tilstødende Corridor, kunde vi see det Hele, baade naar vi vaagnede om Morgenen, og naar vi lagde os til Hvile efter fuldendt Dagværk. Hver Gang vi gik opad Trapperne, stirrede de hæslige og hemmelighedsfulde Væsener os i Ansigtet, og dette blev for os noget af det meest Interessante ved Ruinerne. Vi ivrede os meget for at faae udgravet og bortskaffet Bygningsgruset og at faae den hele Platform ryddet, men det var umuligt. Det er sandsynligt, at den er brolagt med Steen eller Cement, og at dømme efter den Overflødighed paa Zirater, som overalt findes der, har man Grund til at troe, at mange sjeldne og interessante Kunstsager engang kunne bringes for Lyset. Dette behagelige Hverv er forbeholdt den fremtidige Reisende, som maatte begive sig derhen bedre udrustet med Folk og Redskaber samt med en bedre Kundskab om de Vanskeligheder, han vil støde paa, og om han end ikke finder noget Nyt, vil dog efter min Mening det blotte Syn af den ryddede Gaardsplads være ham Erstatning nok for det Arbeide og de Udgifter, som ere forbundne med Udgravningen af samme.

Den Deel af Bygningen, der danner Baggrunden af Gaardspladsen, og hvilken ved Steentrapperne staaer i Forbindelse med samme, bestaaer af to Corridorer ligesom paa Forsiden, har Steengulv og er gipset samt prydet med Stukkaturarbeide. Gulvet i den Corridor, der vender ud mod Gaardspladsen, gav en huul Gjenlyd fra sig, ligesom der ogsaa

var en Aabning i samme, hvilken syntes at føre hen til et underjordiskt Værelse, men da vi ved Hjælp af et Stykke af et Træ, som vi havde ladet bugge Indsnit i, og med et Lys i Haanden gik derhen, fandt vi kun en Udhuling, der ikke var omgiven af nogen Muur.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Hvor ere de ti Stammer?

(Af O. Pratt.)

(Fra „Millennial Star.“)

Omtrent syv hundrede og tyve Aar før Christi Fødsel bleve de ni og en halv Stamme (almindelig kaldte de ti Stammer) af Assyrierne bortførte som Fanger fra deres eget Land og hen til Assyrien. Den hellige Historiker fortæller denne Begivenhed med følgende Ord: „Thi Kongen af Assyrien drog igjennem det ganske Land, og drog op til Samaria og beleirede det i tre Aar. I Hoseæ niende Aar indtog Kongen af Assyrien Samaria og førte Israel bort til Assyrien; og han lod dem boe i Halah og i Habor hos den Flod Gosan, og i de Meders Stæder.“ (2 Kong. 17, 5. 6.)

Hvorlænge dette talrige Folk forblev i Assyrien er ikke fuldkommen bekjendt. Propheten Esras, der skrev sine Bøger ikke fuldt to hundrede Aar efter Fangenskabet, beretter om en underfuld Begivenhed i de ti Stammer Historie. Et prophetisk Syn blev udfoldet for ham med Hensyn til de store Begivenheder i de sidste Dage, Guds Søns anden Tilkommelse og de Ugudeliges Ødelæggelse. I dette Syn saae han en stor men fredelig Skare samles til Zions Bjerg, og da han ønskede at vide, hvo dette fredelige Folk var, underretter Herren ham derom saaledes: „Men at Du har seet ham samle et andet fredeligt Folk til sig, det er de ti Stammer, som bleve fangne bortførte af deres eget Land i Kong Hoseæ Tid, hvilke Salmanasar lod bortføre som Fanger, og han førte dem over Vandene, og saaledes kom de til et fremmed Land. Men de toge dette Raad iblandt sig selv, at de vilde forlade Hedningernes Mangfoldighed og drage til et fjernt Land, hvor endnu aldrig noget Menneske havde boet, at de der kunde holde deres Skikke, som de ikke havde holdt i deres eget Land. Og de ere komne igjennem Floden Euphrat paa dens smalleste Sted; thi paa dette Sted har den Høieste viist dem et Tegn og standset Floden, indtil de vare komne over. Thi igjennem hiint Land maatte de tilbagelægge en lang Vei, og Reisen varede i halvandet Aar. Saaledes kom de til et Land, som kaldes Asareth, og de boede der indtil den sidste Tid. Og naar de komme igjen, vil den Høieste atter standse Flodens Kilder, at de kunne gaae igjennem; derfor har Du seet et fredeligt Folk.“ (2 Esræ Bog 13, 39—49.)

De ti Stammer boede under deres Fangenskab i Egnen ved Euphrat, og da

de forlode Landet, satte de, istedetfor at drage vestover til deres eget Land, over Floden fra dens vestlige til dens østlige Bred, idet Vandet paa en mirakuløs Maade blev afstilt for deres Skyld. De maae have omvendt sig fra deres Synder, thi ellers vilde denne underfulde Tilkjendegivelse af Guds Magt ikke have fundet Sted. Efterat de vare komne paa den østlige Side af den store Flod, hvilken Vei toge de da for at komme til hiint fjerne, ubeboede Land, der siges at have været et langtbortliggende Land i en Afstand af halvandet Aars Reise? Jeremias og andre jødiske Propheter underrette os om, at de ville vende tilbage fra Norden. (Jer. 16, 15. 31, 8.) De maae følgelig have taget Veien i nordlig Retning, og det er sandsynligt, at de ere reiste mellem det sorte og kaspiske Hav, samt at de have fortsat deres Route gjennem Rusland, indtil de nordligste Kyster af Europa, hvorved de vilde være komne henved 2,500 engelske Mile mod Norden, hvilket imidlertid ikke kan betragtes som halvandet Aars Reise; det vilde ikke engang i Gjennemsnit have været en Reise paa fem Mile om Dagen. Ifølge mange Antydninger i de gamle Prophetier er det sandsynligt, at der er bleven banet en aaben Vei for dem midt igjennem det nordlige Ishav, og hvilken førte til et Land i Nærheden af Nordpolen. Denne Egne vilde have været henved 4,000 Mile Nord for deres Opholdssted i Assyrien og kunde blive tilbagelagt i en atten Maaneders Tid ved en Gjennemsnitsreise af ikke fuldt otte engelske Mile om Dagen.

Udtrykket: „Da boede de der indtil den sidste Tid," er et Beviis for, at de ikke alene skulle bevare deres Tilværelse, men ogsaa deres Nationalitet, og at de skulde vende tilbage med en fuldkommen Kundskab om deres israelitiske Herkomst, og hvad der er endnu mærkværdigere, de forskjellige Stammer skulde ikke blive saaledes sammenblandede, at jo Enhver kunde vide, til hvilken Stamme han hørte, og saaledes vil det hele Folk være inddeelt i ti særskilte Afdelinger, hvilke ifølge Propheten Ezechiels Forudsigelse skulle modtage deres Arvelodder inden de Grændser, som ere omtalte i Prophetien.

De ti Stammer kunne ikke være iblandt noget bekjendt Folk, thi der findes ikke Nogen, som er istand til at paavise, hvo de ere, ligesom der ei heller er noget Folk, som gjør Paastand paa en saadan Herkomst. Hvo iblandt alle Jordens bekjendte Folkeslag vilde være istand til at udpege Dans, Naphtalis eller Zebulons Stamme osv.? Hvis der endnu ikke gives noget bekjendt Folk, som kan dette, da er det ganske vist, at de ti Stammer endnu ikke ere opdagede. Der er ingen Sandsynlighed for, at de ere søndenfor den nordlige Polarcirkel, og den eneste Deel af Jorden, som er nordenfor denne Kreds, er saavidt vi have nogen Kundskab derom Polaregnen. Denne ubekjendte Egn har en Længde af henved 1,000 engelske Mile, og dens Qvadratindhold er omtrent 800,000 Mile. Denne store Strækning kan maaskee ene og alene bestaae af tørt Land eller den kan indeholde baade Land og Hav. Selv om vi antage, at kun en Trediedeel af denne Egn er Land, nemlig 40,000 Qvadratmile, og vi endvidere antage, at denne Strækning kan frembringe Ophold til en Befolkning af 25 Mennesker paa Qvadratmilen, ville vi faae det betydelige Antal af 10,000,000 eller over en Trediedeel af Storbritanniens Befolkning. Men vi kunne uden Overdrivelse antage, at Polaregnene gjerne kunde have 50,000,000 Beboere, hvilket vilde være et tilstrækkeligt Antal til at udgjøre et stærkt Folk, dersom de skulde vende tilbage.

Nogle kunne maaskee indvende, at paa Grund af den stærke Kulde kunde et Polarland ikke frembringe de til Menneskenes Ophold nødvendige Næringsmidler, men dristige Sømænd med Foretagelsesaand have forladt deres Skibe, og paa Slæder, trukne af Hunde, ere de reiste flere hundrede Mile over Isen og ere først blevne standsede ved at træffe paa et aabent, utilfrossent Hav. Dette beviser den mærkværdige Kjendsgjerning, at Kulden er stærkest mellem den 76de og 83de Bredegrad. Det aabne Hav nordenfor dette Strøg viser, at Klimatet er mildere, og efter Alt, hvad vi vide, kan gjerne dette milde Klima mere og mere tiltage i Styrke, eftersom det nærmer sig Nordpolen. Dersom dette skulde være Tilfældet (og der er Meget, som taler stærkt for dette uventede Phænomen), kan et Polarland forholdsviis være ret behageligt, og Varmen i de lange Sommerdage stærk nok til at bringe Korn og andre Væxter til Modenhed.

Der kunne være flere Aarsager, uafhængige af Solen, hvilke bevirke denne høiere Temperatur. Det er en almindelig antagen Kjendsgjerning, at jo nærmere man kommer Jordens Midtpunkt, desto høiere bliver Temperaturen; man har forvisset sig derom ved en Mængde Forsøg, som ere foretagne i den Anledning i dybe Brønde og underjordiske Miner. I en Dybde af et vist Antal Fod stiger Temperaturen een Grad, og denne Tiltagen siges at staae i et arithmetisk Forhold til det Antal Fod, man kommer ned i Jorden. Upaatvivleligt har dette sin Grund i den Ild, der brænder i Jordens Indre. Polerne ere over tretten Mile nærmere Jordens Midtpunkt end Egnene ved Æqvator ere, og derfor maae ogsaa Polerne være denne underjordiske Ild ligesaa mange Mile nærmere, og det er derfor sandsynligt, at hine Egne kunne paa Grund af denne Jordens egne Varme have en mildere Temperatur. Vandet paa Bunden af det aabne Hav under de nordligste Bredegrader bliver opvarmet og følgelig ogsaa lettere, hvorfor det hæver sig til Overfladen og flyder mod Syd, medens Oceanets dybere Strømme tage en nordlig Retning, indtil de opnaae en høiere Temperaturgrad og hæve sig, idet de i deres Løb følge Førnævntes Spor. Dette er Grunden til, at den stærke Strøm, som man har bemærket paa og nærmest under Vandfladen, bestandig gaaer mod Syd. Saaledes have upaatvivletigt baade Land og Hav omkring Nordpolen et langt mildere Klima end det, der kunde bevirkes ved Solens Straaler alene. Imidlertid vil en fem til sex Maaneders uafbrudte Dag ogsaa i Polaregnene bevirke et mildere Klima end de kortere ved Nætter afbrudte Dage.

Dersom ikke Polaregnen er varmere end det Øvrige af den kolde Zone, hvorfor drage da Trækfuglene i de nordlige Isegne længere mod Nord for at undgaae de koldere Vintre? At dette taler for, at der er et varmere Klima rundt omkring Nordpolen. Der er al Sandsynlighed for, at der i denne tilsyneladende uvenlige Ørken findes et stort Folk af de ti Stammer, ikke i en vild eller halvvild Tilstand, men i Nydelsen af den christelige Religion. De have til forskjellige Tider havt deres Propheter og andre inspirerede Mænd; de have deres hellige Bøger foruden dem, de førte med sig, og deres inspirerede Skrifter ere ligesaa hellige for dem, som vor Bibel er for os. Naar de vende tilbage, ville vi saaledes foruden den jødiske Bibel og Mormons Bog ogsaa komme i Besiddelse af andre hellige Skrifter.

At de ti Stammer ville komme fra Polaregnene, er sat udenfor al Tvivl ved en af de nyere Aabenbaringer. Herrens Ord lyde saaledes:

„Og de, som ere i Nordenland, skulle ihukommes for Herren, og deres Propheter skulle høre hans Røst, og de skulle ikke længere holde sig tilbage, men de skulle slaae Klipperne, og Isen skal flyde ned for deres Aasyn. Og der skal være en banet Vei midt igjennem det store Dyb. Deres Fjender skulle vorde et Rov for dem, og i de ufrugtbare Ørkener skulle fremkomme levende Vandkilder, og den tørre Jord skal ikke længere være et tørstigt Land. Og de skulle frembringe deres Liggendefæ til Ephraims Børn, mine Tjenere. Og de evige Høies Grændser skulle bæve for deres Aasyn. Og de skulle falde ned og blive kronede med Herlighed i Zion ved Herrens Tjeneres, Ephraims Børns, Hænder, og de skulle fryde sig med den evige Glædes Sange. See, denne er den evige Guds Velsignelse paa Ephraims og hans Medbrødres Hoved. Og de af Judæ Stamme skulle ogsaa efter deres Smerte vorde helliggjorte i Hellighed for Herren til at boe for hans Ansigt Dag og Nat i al Evighed." (Lærdommens og Pagtens Bog, Side 306.

Denne banede Vei gjennem Dybet ved Israels Tilbagevenden har ofte været en Gjenstand for de hellige Skribenters Prophetier. Zion paa det amerikanske Continent vil blive begunstiget med et Besøg af de ti Stammer inden deres endelige Bosættelse i Palæstina. Det gamle Zion før Syndfloden, hvilket blev borttaget tilligemed Enoch, vil komme tilbage igjen med Guds Søn, og baade det gamle og nye Zion tilligemed de ti Stammer ville blive opfyldte med Herrens Herlighed paa hans Helligheds Bjerg, og skulle evindelig komme til at fryde sig i hans Nærværelse.

Disse storartede Begivenheder bleve fremstillede for Esras, og han propheterer saaledes derom:

„See, den Tid kommer, da Herren vil begynde at redde dem, som ere paa Jorden. Og han skal komme til deres Forundring, som boe paa Jorden. „Og den Ene vil begynde at stride mod den Anden, den ene Stad mod den anden, det ene Sted mod det andet, Folk mod Folk og Rige mod Rige. Og naar dette skeer, og de Tegn aabenbares, som jeg tilforn har viist Dig, da kommer min Søn, hvem Du saae opstige som et Menneske. Og naar alle Folk faae høre hans Røst, skal Enhver i sit eget Land lade al Strid fare, som den Ene har imod den Anden. Og som Du saae, skal en utallig Skare samle sig imod ham til Strid. Men han vil staae paa Spidsen af Zions Bjerg. Men Zion skal komme og vil blive seet af alle Mennesker, beredt og opbygget, saaledes som Du har seet en Høi opkastes uden Hænder. Og denne min Søn skal straffe det ugudelige Væsen, som Folkene have opfundet, hvilke paa Grund af deres Ugudelighed ere faldne i Stormveiret; og han skal lægge deres onde Tanker for dem og de Plager, hvormed de skulle begynde at martres, og hvilke skulle være ligesom en Flamme, og han skal uden Arbeide ødelægge dem ved Loven, der er ligesom Ild. Men at Du har seet ham samle et andet fredeligt Folk til sig, det er de ti Stammer," osv. (Anden Esræ Bog, 13de Cap.) Da Esras havde seet alt dette, udbrød han: „Nu forstaaer jeg, hvad der er opbevaret til de sidste Dage, og hvad der vil møde dem, som overblive." (18 Vers.)

Det Zion, der skal komme ned og blive synligt for alle Mennesker, er ikke det, som skal opbygges med Hænder her paa Jorden, men det er det himmelske Zion, hvortil vi allerede have hentydet. Stedet, hvor det skal blive beliggende, vil være et stort Bjerg, der netop vil blive dannet i dette Øiemed, eller som Esras siger: „Og jeg saae, og see, han havde selv opkastet sig et stort Bjerg, og paa dette steg han

op. Men jeg vilde have seet Egnen eller Stedet, hvorfra Bjerget var blevet taget, og jeg kunde ikke finde det." (6te og 7de Vers.)

Tiden er kommen, da alt dette snart maa gaae i Opfyldelse, og af den Grund har Herren viist den store Prophet i denne Uddeling Stedet, hvor Zion vil blive beliggende, hvilket han ikke lod Esras see. Dette Zion vil blive beliggende ved de vestlige Grændser af Missouri. Det er paa denne begunstigede Plet, de Hellige ville opbygge Staden Zion, og det er til dette hellige Sted, det himmelske Zion vil nedstige. Det er denne Egn, som vil blive hævet op og dannet til et stort Bjerg. Landet er nu forholdsviis fladt, eller rettere, et noget bakket Land, men der vil blive dannet et Bjerg, og Guds Søn tilligemed hans Folk vil komme til at staae paa samme, medens de ti Stammer og Levningerne af Josephs Sæd samt andre Grene af Israel ville komme til at opholde sig rundt omkring Stedet, ligesom tolv Tusinde af hver Stamme ville blive beseglede i deres Pander og ordinerede til det hellige Præstedømme, samt ville evindelig komme til at synge Mose og Lammets Sang. Det er disse, som med Storhed og Majestæt ville udføre Præsteembedets Forretninger iblandt de tiloversblevne Folkeslag, og ville bringe saa Mange, som ere villige dertil, ind i de Førstefødtes Menighed.

Der kunde endnu være meget Mere at sige angaaende de ti Stammer, deres tilkommende Forening med Juda, de rige Velsignelser, som ere i Behold for dem, og om alle de tilkommende Slægter i Palæstina, men vi have allerede overskredet de almindelige Grændser for vore Redaktionsbemærkninger og maae derfor slutte.

Præsident Brigham Young, jun.

ankom den 20de f. M. i Selskab med Ældste George D. Watt til Liverpool med Dampskibet „Java" fra New York; de nøde en fortræffelig Helbred og vare vel tilmode. Præsident Young har i de sidste sex Maaneder været fraværende i et Besøg i sit kjære Bjerghjem i Utah. Hans Tilbagekomst har længe været imødeseet, og vil allevegne blive hilset med Glæde af de Hellige i Europa.

Til de Sidste-Dages Hellige.

Store Saltsøstad, den 23de Januar 1867.

Jeg har begaaet en stor Synd ved at fremsætte et Lærdomspunkt, som tilintetgjør Kraften af Jesu Christi Død og Forsoning, og hvilket saaledes undergraver Grundvolden til den christelige Religion. Ovennævnte Lærdomspunkt blev fremsat i en Tale, som jeg den 16de Marts 1862 holdt i Dundee i Skotland angaaende Beskaffenheden af Jesu Mission, hvilken Tale er publiceret i Millennial Star, 24de Aargang, Nr. 14. Denne Prædiken blev holdt, uden at jeg havde først forelagt

den for eller raadført mig med de Brødre, som bære Præstedømmet tilligemed mig. Deri begik jeg en stor Uret, hvorfor jeg ydmygeligen anraaber og beder om Deres Tilgivelse, og det Samme gjør jeg hos alle de Hellige, som have hørt min Prædiken angaaende dette Punkt. Jeg vil endvidere sige, at det er mit Ønske og min Begjæring, at denne Bekjendelse angaaende mine Vildfarelser ogsaa skulde anvendes paa alle de Lærdomspunkter af en lignende Art, som jeg maatte have forkyndt iblandt Menneskene, og at denne Bekjendelse skulde blive ligesaa vidt udbredt, som min Prædiken er bleven. Jeg har en fast og urokkelig Tro paa Jesu Opoffrelse og Forsoning, hvorved Veien til Frelse blev banet for Menneskeslægten, ligesom jeg ogsaa troer, at uden hans Død vilde vi Alle have været fortabte. Alt, hvad jeg har sagt, som benegter denne Sandhed, er en Vildfarelse, der er egnet til at tilintetgjøre Forløsningsplanens Værd iblandt Menneskene.

Amasa M. Lyman.

Den paapegede Tale findes i Skandinaviens Stjerne, 11te Aargang, Nr. 15, og er oversat fra ovennævnte Nr. af Millennial Star.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 206.)

„Vi have derfor nylig her paa Stedet havt et Besøg af Sheriffen, der søgte efter disse Mænd, men formedelst Guds kjærligehedsfulde og barmhjertige Forsyns Styrelse, hvorved de forhen vare blevne hjulpne og befriede fra de blodtørstige og rasende Uhyrer i Menneskeskikkelse, som betraadte Missouris yndige Grund, fandtes de ikke, da de vare tagne bort, og følgelig maatte Sheriffen vende tilbage igjen uden dem.

„Disse Mænd vare ikke tilbøielige til atter igjen at prøve Pøbelvældets Vilkaarlighed i denne Stat, og en fri og oplyst Republik er ansvarlig for den Medfart, der udøves mod dem, thi Missouri har ingen Fordring paa dem, men de have Fordring paa Missouri.

„Hvad Ret har man til at fremkomme med nogen Fordring til Gouverneur Carlin med Hensyn til disse Mænd, fordi de flygtede fra Arresten, da der aldrig har været nogen Sag imod dem i Staten, og selv ikke engang saameget som noget Sagsanlæg endog blot i Formen? De bleve anholdte af en Pøbelmilits og bortslæbede fra Alt, hvad der var dem kjært og dyrebart, og uden deres Vidende forhørte af en Krigsret, som dømte dem til at skydes, men da dette slog feil, bleve de indespærrede, belagte med Lænker og ikke alene berøvede alle Livets Beqvemmeligheder, men selv det Allernødvendigste til Livets Ophold, medens de derpaa for et Skins Skyld bleve bragte i et Forhør, uden at der paa lovlig Maade var bleven anlagt nogen Sag, og derved vare de berøvede al Anledning til at forsvare sig.

At de bleve anholdte af en Pøbelhob og af samme forhørte, dømte og indespærrede, kan Folket i Missouri aldrig negte.

„Hvilket et ynbigt Maleri har ikke Gouverneur Boggs fremstillet for Verden, efterat han havde uddrevet tolv til femten tusinde Mennesker fra deres Hjem, og under Trusel af fuldkommen Udryddelse tvunget dem til at forlade Staten, og efterat han havde ladet deres Eiendomme konfiskere samt uskyldige Mænd, Qvinder og Børn myrde! Da nu nogle Faa have flygtet for hans Morderhaand og have fundet Beskyttelse i et Land, hvor Alle nyde de samme Rettigheder, saa at alle hans Planer og Hensigter have været frugtesløse, og det i den Grad, at han endog har bidraget til, at „Mormonismen“ er bleven udspredt med fordobblet Kraft, viser han den Uforskammethed at fordre dem tilbage igjen, for endnu at kunne faae tilfredsstillet sin Tørst efter uskyldigt Blod.

„Han har Intet med dem at gjøre; de ere ikke undflyede Justitsen, men fra en vanhellig, rasende og umenneskelig Bandes Hænder, eller fra en Klasse Væsener, som ere Fjender til deres Land, deres Gud og sig selv samt til al Retfærdighed og Menneskelighed. De foragte Christendommen og foragte Guds Folk; de stride mod Sandheden og arve Løgn, samt træde Dyden under deres Fødder, medens Lasten med alle dens Affødninger er deres velkomne Samfundsfælle; derfor kan og skal Missouri aldrig faae de Mænd, paa hvilke det ikke har den ringeste Fordring.

Søndag den 20de. Ældste W. Richards begav sig til Preston, hvor han afholdt en Conference. Han ordinerede der fem Ældster, elleve Præster, otte Lærere og een Diakon, og vendte samme Dag tilbage til Manchester.

Onsdag.

Cincinnati, den 23de September 1840.

Til det første Præsidentskab og Høiraadet for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige: Vi benytte med Glæde denne Leilighed til at sende Eder nogle Linier med E. Robinson, hvem vi troe vil reise herfra til Nauvoo om nogle Dage.

Broder George W. Harris og jeg have besøgt de forskjellige Menigheder i Adams County, Pike County, Jacksonville og Springfield. Vi standsede underveis ved Terra Haute og Pleasant Garden i Indiana. Vi fandt, at Brødrene i Almindelighed vare beredvillige til og begjærlige efter at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt for at hjælpe Kirken med Hensyn til den store og herlige Sag, som vi ere beskjæftigede med, og navnlig i Henseende til Trykningen af de Bøger, der agtes udgivne, men det gjør mig ondt at maatte sige, at jeg fandt dem blottede for de nødvendige Midler til at afhjælpe vort nuværende Behov.

Det er imidlertid lykkedes os at faae nogle Gjældsforskrivninger af enkelte Brødre i Staten Illinois til et Beløb af henved tre og firsindstyve Dollars, der ere forfaldne til Udbetaling den 1ste October førstkommende, og vi have overgivet dem til Ebenezer Robinson for at overleveres til Joseph Smith jun., der vil samle det Hele. Vi forvente, at Br. Robinson vil ankomme med Dokumenterne til den Tid, Pengene ere forfaldne.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Italien. Ifølge et Telegram af 29de Marts skal Neapel samme Dag være bleven hjemsøgt af et Jordskjælv.

Rusland. Ifølge det wienske Blad „Zukunft" har den russiske Regjering ved Constantinow i Polen truffet Forberedelser til en Troppesamling paa 100,000 Mand, af hvilke 36,000 allerede skulle være opstillede. Endvidere skal Rusland have opbudt 30,000 Mand donske Kosakker, der befinde sig paa Marschen til Bessarabien, ligesom 10 Infanteri- og 3 Cavaleri-Regimenter skulle have faaet Marschordre til Podolien.

Grækenland og Tyrkiet. Som det sees af en Notits i Indep. Hellenique, har der om Afenen den 2den dennes fundet en ikke ganske ubetydelig Ildebrand Sted i det kongelige Slot i Athen.

I Drama (eller Dirima, en By i Makedonien paa 9,000 Indvaanere) har der været et heftigt, og i Makedoniens tidligere Hovedstad Salonichi et let Jordskjælv.

Amerika. New York, den 26de Marts. Paa Hayti er der udbrudt en Revolution. Præsident Greffrard skal være flygtet ombord paa et fransk Krigsskib.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 15 Den 1. Mai 1867. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Johanes den Døber og Apostelen Johannes.

(Fra „Millennial Star.")

Denne Artikel er ikke bestemt for dem, som ere vel bevandrede i den hellige Historie, men er skreven til Gavn for de Mange, der ere næsten ligesaa ubekjendte med Alt, hvad der angaaer Bibelen, som de lærde Ethnologer ere med Hensyn til Menneskets sande Herkomst, eller de grundige Philosopher ere angaaende Livskraftens skjulte Hemmeligheder.

Folk, som tilsyneladende vide god Besked om mange Ting, forvexle ofte to fremragende Mænd iblandt Guds Tjenere og Propheter, nemlig Johannes den Døber og Apostelen Johannes, og det er ikke sjelden, at disse to Individer blive anseede som een og samme Person. Imidlertid vare de to forskjellige Personer, som hver havde sit særegne Præstedømme og sin særegne Mission at udføre.

Johannes den Døber var en Søn af Zacharias og Elisabeth og nedsteg i lige Linie baade paa Fædrene- og Mødrenesiden fra Aaron og havde selvfølgelig efter Fødslen Ret til det Aaronske Præstedømme. Han var et Forjættelsens Barn, da han blev given sine gamle Forældre som Svar paa deres Bønner. Han blev sendt som en Forløber for at berede Veien for Messiæ Komme; han var fra sin Moders Liv af fyldt med den Hellig-Aand, blev døbt i sin Barndom og ordineret til sin Mission under en Engels Hænder. Han gik frem iblandt Jøderne i Eliæ (Gjenopretterens) Aand og Kraft for atter at bringe dem tilbage til deres Forfædres hellige Anordninger, saa at de kunde blive beredte til at modtage Fylden af de Velsignelser, som en Mægtigere end han snart skulde fremtræde for at meddele dem.

Han havde stor Magt og Dristighed til at prædike det forberedende Evangelium angaaende Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, idet han strengt revsede al Ondskab og Ugudelighed iblandt alle Samfundsklasser og opmuntrede dem til at beflitte sig paa Retfærdighed. I Kraft af det Aaronske Præstedømme, hvortil han holdt Noglerne, udførte han Daabens Or-

dinancer for et stort Antal Bodfærdige, idet han lærte dem, at de skulde skue fremad efter Messias, af hvem de skulde faae flere hellige Anordninger og modtage den Hellig-Aands Gave. Han havde ogsaa den store Ære at udføre denne hellige og vigtige Ordinance for Guds egen Søn, samt af at see den Hellig-Aand aabenbare sig og at høre Guds egen Røst, som forkyndte, at Jesus af Nazareth var hans „elskelige Søn."

Han fortsatte sin Mission og arbeidede med utrættelig Iver og et særdeles Held, indtil Tatrarchen Herodes lod ham kaste i Fængsel, hvor han efter dennes Befaling blev henrettet efter en daarlig og ugudelig Qvindes Begjæring, fordi han havde vovet at irettesætte denne Fyrste for hans Ugudelighed. Jesus Christus bar Vidnesbyrd om Johannes og erklærede, at der aldrig nogensinde var bleven født nogen større Prophet. Ligesom andre Propheter, der havde været før ham, fortsatte han sit hellige Kald efter Legemets Død, og i sin Mission som Elias eller Gjenopretteren kom han som en tjenende Engel til Joseph Smith og Oliver Cowdery og ordinerede dem til det Aaronske Præstedømme, hvilket længe havde været øbt iblandt Menneskene.

Johannes var et klart og skinnende Lys fra Herren. Han var afholdende og streng mod sig selv, en frygtesløs Sandhedens Forsvarer og en mægtig Prophet; han var trofast indtil Døden, og vil for stedse komme til at bære Livets uforvisnelige Krone; han vil blive talt blandt Martyrerne og vil komme til at udføre de Forretninger, som tilhøre det evige Præstedømme, iblandt de udødelige Væsener, hvilke Faderen har valgt til at blive Regenter igjennem al Evighed. Og de, som nu ere kaldte til at forvalte i det mindre Præstedømme, ville gjøre vel i at tage hans Liv og Levnet til Exempel, og naar de see, hvor stor Magt han havde, og hvormange Velsignelser han nød i dette Præstedømme, skulde de stræbe at efterligne hans Dyder og søge at blive begunstigede paa samme Maade som han, vidende, at „hos Gud er der ingen Personsanseelse."

Apostelen Johannes var en Søn af Zebedæus og blev tilligemed sin Broder Jakob opdragen i sin Faders Haandtering, nemlig som Fisker. Christus kaldte ham til Tjenesten tilligemed hans Broder Jakob og deres Staldbrødre Petrus og Andreas, som alle forlode deres Baade og Alt, hvad de ellers havde, for at følge Jesus. Johannes var en af de Tolv, som Jesus valgte og ordinerede til Apostelskabet, ligesom han ogsaa var en af de første Missionairer, hvem Jesus udsendte uden Pung og Taske for at prædike Evangeliet. Han var Vidne til de vigtigste Begivenheder, der fandt Sted under Christi Mission, da han tilligemed Petrus og Jakob var med Frelseren ved mange Leiligheder, naar Guds Storhed og Kraft lagdes for Dagen, medens det ikke blev forundt nogen af de andre Disciple at være tilstede. Han var med Jesus paa Bjerget, da Moses og Elias kom, og han saae Herrens Forvandling. Han var en kraftfuld Retfærdigheds Prædiker, og derfor kaldte ogsaa Jesus ham og Jakob Boanerges, det er Tordensønner. Christus elskede ham høit, hvorfor ogsaa hans Brødre kaldte ham „den elskede Discipel." Han er den eneste af Apostlerne, der omtales at have været tilstede ved Korsfæstelsen, og den døende Frelser overlod til ham at drage Omsorg for hans Moder. Han blev valgt til i Forening med Petrus og Jakob at holde Rigets Nøgler, og tilligemed dem havde han flere Sammenkomster med Frelseren efter hans Opstandelse. I Kraft af sit Apostelskab forvaltede han det Melchizedekske

Præstedømmes Ordinancer, og Mange modtoge den Hellig-Aands Gave formedelst Haandspaalæggelse af ham. Tillige bleve mange Mirakler formedelst Guds Kraft udførte ved ham. Han er Forfatter af de tre Breve, som bære hans Navn, og af Johannes's Aabenbaring. Han led Meget for Sandhedens Skyld. Der berettes om ham, at han blev kastet i en Kjedel med sydende Olie, hvorfra han kom uskadt ud, og at vilde Dyr, som bleve slupne løse paa ham, gik frygtagtige bort. Det er bekjendt, at han opnaaede en høi Alder og overlevede alle de andre Apostler samt blev tilsidst forviist til Øen Patmos, fordi han prædikede Jesu af Nazareths Lære. Det var der, han fra Himmelen modtog den herlige Aabenbaring, som han ifølge Herrens Befaling nedskrev, og hvilken nu findes i Slutningen af det nye Testamente. Dette er det Sidste, som man med Bestemthed veed om ham efter den menneskelige Historie, men ifølge den Forjættelse, der gaves ham ved Engelen, medens han saae det mærkværdige Syn, skulde han „atter prophetere imod Folk, og Hedninger, og Tungemaal og mange Konger.“ (Aab. 10, 11.)

Det var en almindelig Mening iblandt Christi Disciple, at han ifølge Jesu Ord til Petrus ikke skulde døe: „Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det Dig ved?“ (Joh. 21, 22.) Og ved en anden Leilighed erklærede Jesus: „Der ere Nogle, som her staae, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de see Menneskens Søn komme i sit Rige.“ (Matth. 16, 28.) Men imidlertid vilde dog „den Discipels“ Skjæbne, „som Jesus elskede,“ have været indhyllet i et fuldkomment Mørke og overladt til uinspirerede Mænds Gisninger, dersom ikke Herren i sin Nedladenhed havde gjort Sagen klar ved følgende Aabenbaring til Joseph Smith i April 1829, som Svar paa hans Bøn angaaende dette Punkt. Dette er en Oversættelse fra en paa Pergament af Johannes selv skreven og opbevaret Beretning:

„Og Herren sagde til mig: Johannes, min Elskede, hvad begjærer Du? Thi om Du begjærer, hvad Du vil, skal det gives Dig. Og jeg sagde til ham: Herre, giv mig Magt over Døden, at jeg maa leve og bringe Sjæle til Dig. Og Herren sagde til mig: Sandelig, sandelig siger jeg Dig: Fordi Du begjærer dette, skal Du blive, indtil jeg kommer i min Herlighed, og skal prophetere for Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk.“

Og af denne Grund sagde Herren til Petrus: Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det Dig ved? Thi han begjærede af mig, at han maatte bringe Sjæle til mig, men Du begjærede, at Du maatte komme til mig i mit Rige. Jeg siger Dig, Petrus, det var et godt Ønske, men min Elskede har begjæret, at han maatte gjøre Mere eller en endnu større Gjerning iblandt Menneskene, end hvad han før har gjort. Ja, han har paataget sig et større Arbeide, derfor vil jeg gjøre ham som Ildslue og som en tjenende Engel. Han skal tjene dem, der boe paa Jorden, som skulle arve Salighed, og jeg vil lade Dig tjene ham og din Broder Jakob, og Eder Tre vil jeg give denne Magt og dette Embedes Nøgler, indtil jeg kommer.“

„Sandelig, siger jeg Eder, I skulle begge faae efter Eders Begjæring, thi I glæde Eder begge over det, som I have begjæret.“

Apostelen Johannes har i vore Dage i Forening med Petrus og Jakob aabenbaret sig for Joseph Smith, som de ordinerede til det hellige Apostelskab og til at have Nøglerne til Tidernes Fyldes store Huusholdning. Han vil blive en virk-

som Deeltager i Opbyggelsen af det Sidste-Dages Rige og vil arbeide her paa Jorden for at fremme det store Forberedelsesværk, som skal udføres, inden Verdens Frelser og Jordens retmæssige Konge kommer. Han vil gjennem al Evighed have Myndighed som Konge og Præst for Gud og skal sidde paa sin Throne som Regent og Dommer iblandt Israels Stammer.

Det vil nu let kunne sees, at Johannes den Døber og Apostelen Johannes vare to forskjellige Personer og temmelig ulige med Hensyn til deres Virken. Hiin var en Søn af Zacharias og hørte til den præstelige Linie; denne var en Søn af Zebedæus og var bleven opdragen som Fiskerdreng. Den Ene havde kun det Aaronske, den Anden havde det Melchizedekske Præstedømme. Saavidt vides, har Førstnævnte ikke efterladt sig noget Skrift, hvorimod Sidstnævnte har skrevet flere vigtige Værker. Johannes den Døber døde inden Frelseren blev korsfæstet, hvorimod Apostelen Johannes aldrig skulde døe, men skulde vedblive at leve som et Vidne om Christus, indtil han seer ham, som han engang betragtede som den af Menneskene Forhaanede og Forkastede, atter komme til Jorden i sit kongelige Præstedømmes Kraft og Herlighed for at føre Sceptret over sin retmæssige Arv og for at bære den Krone, som uomtvistelig tilhører ham. Da skulle baade Johannes den Døber og Apostelen Johannes gaae ind til deres Hvile og beskikkede Herredømme, og saafremt vi ligesom de forblive trofaste indtil Enden, skulle ogsaa vi da i Forening med alle de Ædle, som have levet paa Jorden i de forskjellige Uddelinger, gaae ind til en stedsevarende Herlighed i den evige Verden.

En nyere Aabenbaring underretter os om, at Apostelen Johannes vil have en vigtig Rolle at udføre i de ti Stammers Tilbagevenden fra Polaregnene. Den store Mission blev ham given, dengang han modtog de underfulde Aabenbaringer paa Øen Patmos. Han siges at være Elias, som skal komme og skikke alle Ting tilrette. Hans Komme med Israels Hærskarer fra de nordlige Lande vil blive hilset med Jubel af alle de Retfærdige.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 217.)

I den længstbortliggende Corridor var Muren paa nogle Steder nedfalden, medens der paa enkelte af de tilbagestaaende Dele fandtes Spor af Gibs og Malning. Paa et enkelt Sted talte vi saaledes sex Figurer, der endnu havde Mærker af Farver tilbage. Paa et andet Sted synes der at være skreven en Række Skrifttegn med sort Blæk. Vi bestræbte os for at sætte os i Besiddelse af samme ved at søge at borttage den tynde Gibsskorpe, men forgjæves, thi den gik i Stykker, og vi maatte opgive vort Forsæt.

Fra denne Corridor var der Udgang til en anden Gaardsplads, firsindstyve Fod lang, men kun tredive Fod bred. Corridorens Gulv ligger ti Fod over Gaardspladsen, og paa Muren nedenunder

vare fiirkantede Stene med Hieroglypher paa, ligesom der paa Væggene mellem Vinduerne vare Gibsbilleder, hvilke dog vare i en forfalden Tilstand.

Paa den modsatte Side af Gaardspladsen vare to Rækker Corridorer, hvilke dannede Enden af Bygningen paa denne Kant. Den første af dem er afdeelt i tre Værelser og forsynet med Døre, der føre ud til den vestlige Corridor. Alle Søilerne staae endnu, med Undtagelse af en i det nordvestlige Hjørne, og enhver af dem er bedækket med Stukkaturarbeide og Hieroglypher. Det Øvrige er prydet med Gibsbilleder i halvophøiet Arbeide, og da disse ere de mindst beskadigede, gjengive vi Tegningen af dem paa følgende Side.

Det første af disse Billeder var omgivet af en Randforziring, der er meget bred nedentil, men en Deel af den er ødelagt. Indenfor samme ere der to Figurer med skarpt tegnede Ansigtstræk, saaledes som de ere fremstillede paa foranstaaende Tegning. Paa Hovederne have de Fjederbuske og andre Prydelser, ligesom de ogsaa ere udstyrede med Halskjæder, Bælter og Sandaler. Enhver af dem har et Slags Scepter i Haanden, af hvilket en Deel er ødelagt, og ligeover for deres Hænder ere Hieroglypher, hvilke sandsynligviis fremstille disse ubegribelige Personligheders Historie. De andre Billeder ere mere beskadigede, og der er aldrig blevet gjort noget Forsøg paa at istandsætte dem igjen. En af disse Figurer er anbragt i en siddende Stilling, ligesom for at modtage en eller anden Æresbeviisning, medens en anden af dem er nedknælet ligesom for at modtage et Slag.

For saavidt er Paladsets Indretning simpel og let at finde Rede i, men tilvenstre støder man paa flere forskjellige, eneståaende Bygninger, saaledes som det kan sees paa Tegningen; imidlertid anseer jeg det for unødvendigt at fremsætte nogen nærmere Beskrivelse over dem. Den meest fremragende af dem er et Taarn paa Sydsiden af det andet Gaardsrum. Dette Taarn udmærker sig ved sin Høide og sine Proportioner, men ved nærmere at undersøge dets enkelte Dele befindes det at være uden Interesse. Den nederste Deel er tredive Fod i Fiirkant og udgjør tre Etager. Da vi over en Gruushob vare komne ind, fandt vi inde i det et andet særskilt Taarn og en Steentrappe, der var saa smal, at et Menneske af stor Legemsbygning ikke kunde komme frem paa den. Trappen endte med et Steenloft, der standsede al videre Opstigen, medens det øverste Trin ikke var mere end sex a otte Tommer fra samme. I hvilken Hensigt man havde ladet opreise en saadan Trappe, hvorpaa man blot kunde komme til Loftet, kunne vi ikke begribe.

Hele Taarnet bestod af en solid Steenbygning, men dets Indretning og Bestemmelse var ligesaa ubegribelig som de hemmelighedsfulde Indskrifter.

Østen for Taarnet er der en anden Bygning med to Corridorer, af hvilke den ene er rigt forziret med malet Stukkaturarbeide, og i Midten er der en Tablette med forkortet Indskrift, der svarer til Indgraveringerne ligeoverfor. Denne Tablette er fire Fod lang og tre Fod bred samt bestaaer af haarde Stene, der ere anbragte i selve Muren, og Billederne ere udførte i halvtophøiet Arbeide. Paa Kanterne rundt omkring samme er der Levninger af en med Stukkaturarbeide rigt forsynet Randforziring. Den fornemste Menneskeskikkelse er anbragt i en siddende Stilling med korslagte Been paa en Løibænk, der er prydet med to Leopardhoveder. Stillingen er let, Physiognomiet er ligesom paa de andre Billeder, og Ansigtstrækkene tyde paa Ro og Godmodighed. Denne Figur er prydet med et Perle-

halsbaand, hvori der hænger en liden Medaillion, hvorpaa der er anbragt et Ansigt; maaskee skal det være et Billede paa Solen. Ligesom de øvrige Menneskeskikkelser, vi havde seet der i Landet, havde ogsaa denne Ørenringe, Armbaand om Haandledene og et Bælte om Livet. Hovedprydelsen adskiller sig fra de øvrige af dette Slags i Palenque derved, at den mangler Fjederbuske. Tætved Hovedet ere tre Hieroglypher.

Det næste Billede, der synes at skulle forestille en Qvinde, sidder med korslagte Been paa Jorden og synes at være i Begreb med at skulle offre Noget. Over denne siddende Skikkelse ere der fire Hieroglypher. Dette er det eneste Sted ude omkring Paladset, hvor der findes Billedhuggerarbeide, med Undtagelse af i Gaardspladsen. Under dette Billede har der forhen staaet et Bord, af hvilket man endnu seer Mærke i Muren. Paa Tegningen er der givet et svagt Omrids deraf efter Formen af andre Borde, som endnu ere tilbage paa andre Steder.

Ved Enden af denne Corridor er der en Aabning i Gulvet, som ved en Trappe fører til en jevn Flade. Derfra kommer man gjennem en Dør med Billedhuggerarbeide over — ved Hjælp af endnu en Række Trapper i en snæver Gang, som ender i andre Corridorer, der gaae tversover de andre. Disse Rum kaldes underjordiske Værelser, men der ere Aabninger til Vinduer, og de ere i Virkeligheden blot een Etage under Corridorerne. Paa de fleste Steder ere de imidlertid saa mørke, at det er nødvendigt at have Lys med sig, naar man besøger dem. Der ere ingen Billeder eller noget Stukkaturarbeide, og det Eneste, som vor Veiviser pegede ud for os, eller som tilbrog sig vor Opmærksomhed, vare nogle Steenborde, af hvilke eet stod tversover Corridoren og spærrede Gjennemgangen. Det er henved otte Fod langt, fire Fod bredt og tre Fod høit. En af disse nedre Corridorer havde en Døraabning paa Bagsiden af Terrassen, og vi gik i Almindelighed igjennem den med et Lys i Haanden for at komme til de andre Bygninger. Paa to andre Steder var der en Række Trapper, som førte til høiere liggende Corridorer. Disse Rum have sandsynligviis tjent til Soveværelser.

I det første Værelse vare Væggene rigeligere dekorerede med Gibsbilleder end paa noget andet Sted i Paladset, men uheldigviis vare de for en stor Deel ødelagte. Paa begge Sider af Indgangen var der en Gibsfigur. I Nærheden af samme er et Rum, hvori der er et „lidet Alter." Det var ligesom de andre Værelser, der i Korthed ville blive omtalte under Beskrivelsen af de andre Bygninger, rigeligt udsmykket med Billedhuggerarbeide, og efter Bagsidens Udseende at dømme antoge vi, at der engang har været Steenhylder i Muren. I vor totale Uvidenhed angaaende det Folks Skikke, som engang havde beboet denne Bygning, var det os umuligt at danne os noget Begreb om, til hvad Brug de forskjellige Værelser var bestemt, men dersom vi med Rette kunde kalde den et Palads, hvilket Navn Indianerne benævnte den med, synes det rimeligt, at den Deel, der omgiver Gaardspladsen, har været bestemt til offentligt Brug, og at det Øvrige har indeholdt den kongelige Families Beboelsesleiligheder. Værelset med det lille Alter antage vi at have været det Samme, som man nu i vore Dage kalder et kongeligt Kapel.

(Fortsættes.)

Correspondance.

Amerika.

St. Louis, den 6te Februar 1867.

Ældste Pratt.

Kjære Broder. I den Tanke, at nogle Ord herfra denne Deel af Landet vilde interessere Dem, vil jeg i Korthed fortælle Dem Lidt angaaende mine Reiser.

Paa min Reise fra Liverpool ankom jeg til New York den 6te October, hvilket var betids nok til, at jeg kunde deeltage i Conferencen der, hvilken samledes den 7de. Henved 200 Hellige og mange Fremmede vare tilstede. Ældste E. W. Tullidge tilbød sig at reise med mig gjennem Staterne for at prædike Evangeliet, eller hvorsomhelst Præsident Miles ønskede at sende os hen. Vi beskikkedes til først at besøge Philadelphia for om muligt atter at opvække Liv iblandt Folket i denne Stad. Ifølge denne vor Beskikkelse holdt vi en Række Foredrag i Philadelphia, omorganiserede den derværende Green og beskikkede Ældste James Mai til Forstander for samme. Vi forbleve der i fjorten Dage og havde i den Tid overfyldte Forsamlinger, ligesom der fremdeles var Udsigt til gode og livlige Forsamlinger, efterat vi forlode Staden. Jeg tog Afsked med Broder Tullidge i Philadelphia for at begive mig vestover for at besøge mine Paarørende i Staterne Michigan og Iowa, medens jeg ventede at træffe ham igjen om nogle Ugers Tid i St. Louis, hvilket var det Sted, hvor Broder Miles ønskede, vi hovedsagentlig skulde arbeide Vinteren over, da han troede, at vi kunde gjøre meget Godt i denne Stad og dens Omegn.

Fra Philadelphia tog jeg med Jernbanen til Buffalo, og reiste derfra med Dampskib til den nordlige Deel af Michigan, hvor vi lykkeligt naaede Land, uagtet vi havde havt et meget haardt Veir paa Søerne, og paa samme Tid, som vi gjorde denne Reise, dreve flere Fartøier iland og forliste. Da jeg kom til min Søster og Familie, vare de glade over at see mig, men ikke villige til at annamme mit Vidnesbyrd om Sandheden. Løgnagtige Rygter om Utah og en talrig Mængde Apostater havde formørket deres Sind. Jeg gjorde Alt, hvad der stod i min Magt, for at bringe dem ud af de Vildfarelser, som de vare komne i, men det hjalp kun lidet. Jeg aflagde derfor mit Vidnesbyrd for dem om det, jeg selv vidste, var Sandhed. Efter nogle Dages Forløb tog jeg med Dampskib fra North Port til Chicago, og derfra med Jernbane til Denizen, der ligger 60 engelske Mile nordenfor Councill Bluff i Iowa, i den Hensigt at besøge tre af mine Brødre. De havde af Breve erfaret, at jeg agtede at besøge dem, hvorfor de heller ikke bleve meget overraskede ved at see mig. Tillige vare de paa deres Maade beredte til at vende mig bort fra den lige Vei, jeg var paa, og til den samme apostatiske Aand, som de selv vare under Indflydelse af. Endskjøndt de med Glæde modtoge mig som deres Broder, viste de dog snart, at der ikke var noget Aandsslægtskab mellem os, da de vare besjælede af en Aand, som jeg nu hader, og hvilken jeg haaber, jeg bestandig skal komme til at hade, nemlig den løgnagtige og apostatiske Aand, der foretrækker Løgn for Sandhed, og som gjør Mennesket til en Forræder mod Guds Sag. Jeg hader denne Aand, ligesom selve Helvedes Porte. Ja, Broder Pratt, jeg erfarede, at denne Aand har et afgjørende Herredømme i det

vestlige Iowa. Jeg prædikede privat og offentlig, samt undertiden midt iblandt Djævle og Forrædere mod Guds Sag, hvilke ere de Værste iblandt Alle. Jeg aflagde mit Vidnesbyrd om de Hellige i Utah og deres Ledere. Nogle skare Tænder af Vrede, og jeg er vis paa, at de vilde have slaaet mig ihjel, dersom de havde havt Magt dertil, men min Tid til at døe er endnu ikke kommen. Jeg har i hele mit Missionsliv aldrig seet Satans Magt over Menneskene vise sig i den Grad som der. Jeg var nødt til at kjæmpe Nat og Dag mod disse faldne Aander, saalænge jeg var der, men det blev imidlertid ikke ret længe. Jeg var i Sandhed glad ved at komme ud af dette Helvede, og besluttede at begive mig længere ind gjennem Missourifloden for at komme bort fra dette Virvar, og vilde hellere tage fat paa at hugge Favnebrænde, hvilket jeg ogsaa virkelig maatte gjøre for at faae Penge til at komme til St. Louis for. Jeg vedblev dette Arbeide i en tre Ugers Tid, hvorfor jeg blev godt betalt, og saasnart som muligt begav jeg mig paa Veien til St. Louis, hvor jeg endnu er.

Jeg ønsker endnu med nogle faa Ord at omtale den Aand, der gjør sig gjældende i Iowa. Landet er hovedsagentlig beboet af „Mormoner," som have været i Utah og ere blevne ti Gange mørkere end de vare, førend den Hellig-Aand oplyste deres Forstand. Formedelst Overtrædelse har Lyset forladt dem, og det forekommer mig, at de, som Mormons Bog siger, ere omgivne af Dæmoner og fulde af Alskens Ugudelighed og Vederstyggeligheder. Enhver Sidste-Dages Hellig skulde altid bede, at Herren vilde bevare ham for en apostatisk Aand.

Uagtet jeg har gjort mit Bedste for at plante Livets Sæd i mine Paarørendes Hjerter, have dog alle mine Bestræbelser hidindtil været forgjæves, men jeg overlader dem i Guds Haand.

Ved min Ankomst til St. Louis traf jeg Ældste Tullidge. Han havde været her i to Maaneder og ventet mig hver Uge. Hvis nogensinde to „Mormonældster" have været glade over at mødes, saa vare vi det. Da han havde hørt min Beretning om den Strid, jeg havde havt, og om hvorledes jeg maatte arbeide for at forskaffe mig Reisepenge til St. Louis, lastede han mig ikke. Han havde ogsaa stødt paa mange Vanskeligheder, og efterat vi havde fortalt hinanden, hvad der havde tilstødt os, da istedetfor at bebreide hinanden, knælede vi ned for at bede og takke Gud for, at han havde bevaret os til atter at mødes.

Vi toge strax fat paa vort Gjenoplivelsesarbeide i St. Louis, hvilket Ældste Tullidge allerede havde begyndt. I Kraft af min Beskikkelse fra Præsident Miles blev jeg først i et Raad voteret for af Brødrene som Præsident for denne vestlige Mission; derpaa valgte jeg Ældste Tullidge til min første Raadgiver og omreisende Ældste, og George Dunford til min anden Raadgiver. Derefter bekjendtgjorde vi i „Republikaneren," at vi agtede at holde en Række Foredrag, og i de fire Uger fra den første Søndag af, da vi optraadte, og indtil nu have vore Forsamlinger været overfyldte. Flere iblandt de Hellige have yttret Ønske om at fornye deres Pagt. Jeg har tillige gjort en Tour til Illinois, tredive Mile herfra, hvor jeg holdt tre Forsamlinger. De Tilstedeværende bade mig indstændigen om at komme igjen, og Fire forlangte at blive døbte. Jeg agter snart at tage herfra igjen for at organisere en Green. Broder Dunford er villig til at understøtte os med sine Midler og til at bruge sin Indflydelse til Værkets Fremme her paa disse Kanter. Jeg troer tilvisse, at der

vilde blive en stor Green i St. Louis, dersom der blot bestandig vare Ældste fra Zion til at arbeide iblandt Folket, og i Omegnen vilde der kunne oprettes flere Smaagrene. Jeg lever i det glade Haab, at Veien vil aabnes for mig til Foraaret til at kunne vende hjem igjen.

Hils Alle paa Contoiret. Ligeledes sender Ældste Tullidge Dem sin hjerteligste Hilsen. Lev vel.

L. D. Rudd.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Om Emigration.

For at tilfredsstille mange af de Hellige, som maaskee ikke forstaae de forskjellige Planer, som maae lægges og udføres med Hensyn til Israels Indsamling, overeensstemmende med de forskjellige Omstændigheder saavel hjemme som ude iblandt Nationerne, ville vi give disse Bemærkninger. Præsident Young i sine Breve om Emigrationen siger: „Da vi ikke agte at sende nogen Vogne i 1867 til at møde vore Emigranter, og Jernbanen, dersom ingen Hindringen indtræffe, vil vorde udstrakt over den halve Vei over Sletterne og saaledes formindske Afstanden med Vognbefordring i 1868, saa er det bedre for de Hellige at have et Aar endnu til at gjøre sig færdig til deres Udvandring. Dette forhindrer dog ikke dem, som have Midler nok til at reise med deres egen Befordring over Sletterne, at udvandre iaar; men i det Tilfælde er det bedre, at de reise med Dampskibe over Havet." Videre bemærker Præsidentskabet i Liverpool, at de ikke ønske Saadanne, der ere ubekjendte med det engelske Sprog at emigrere til Staterne for at standse der, indtil de kunne reise op til Utah. Anderledes forholder det sig med dem, som kunne tale det engelske Sprog, idet de ere bedre istand til at arbeide sig frem og finde Emploi i Staterne. Saadanne gjøre bedre i at reise, dersom de ved at blive i disse Lande udsætte sig for at fortære, hvad de have samlet til deres Udvandring.

Af alle disse Bemærkninger og Raad fremgaaer, at Enhver bør handle fornuftigen i Overeensstemmelse med den Stilling de ere i og hvad Midler de kunne raade over, enten det er ved egen eller Andres Hjælp. Det er godt at lytte til fornuftige Raad og handle derefter, thi med Hensyn til Indsamlingen af de Hellige er det sikkrest at følge deres Raad, som Herren har beskikket til at raade, styre og lede i disse Anliggender, eftersom de have den fornødne Erfaring og kjende bedre de forhaandenværende Omstændigheder i Staterne, end de Hellige, som leve i Adspredelsen. Paa den anden Side er det fuldkommen overladt til Enhver at handle efter sin fri Villie i denne saavelsom i enhver anden Henseende; men det er naturligt, at Enighed og Overeensstemmelse i Handling efter givne Forskrifter er bedre end en vild og planløs Fremgangsmaade, der bringer Forstyrrelse i Opbyggelsen af Guds Rige, og adspreder de Hellige istedetfor at samle dem til Eet.

Naar en Mand handler efter sin egen Tilskyndelse, eller ikke giver sig Tid til at oppebie den beleilige Tid til at udføre, hvad han troer at gavne sig, og finder

sig skuffet i sine Forhaabninger, eller Udfaldet ikke stemmer overeens med hans forudfattede Begreber, bør han ikke kaste Skylden over paa Herren, paa hans Tjenere eller paa den Religion, han har annammet, men selv bære Byrden af Ansvaret for sin Handlemaade. Er han derimod oprigtig i sin Fremfærd, holder fast ved sin Tro og tjener Herren under alle Forhold, vil tilsidst Alt vorde vendt ttl det Bedste, og den vundne Erfaring vil være en god Læremester for Fremtiden at handle overeensstemmende med Guds Villie i alle Ting.

Vi raade de Hellige, som agte at udvandre iaar, at forsyne sig med et Exemplar af hvert af vore Skrifter, eftersom det vil være dem til Nytte og Opbyggelse, naar de komme hjem.

Notits.

De Ældste gjøres opmærksomme paa, at vi fra Liverpool have erholdt et Forrad af „Compendium, eller Henviisning til de hellige Skrifter, bekræftende vore Lærdomme," ligeledes nogle Mormonsbøger og Psalmebøger paa Engelsk, hvilke kunne kjøbes eller reqvireres paa vort Contoir hersteds.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 223.)

Vi have tillige erholdt nogle Penge, hvilke vi ogsaa have overleveret til Broder E. Robinson. Som Agenter for Kirken have vi derfor udstedt Gjældsbeviser for samme til Stepherd og Stearns for en Sum af tre hundrede Dollars, af hvilket Beløb to hundrede ere forfaldne til 26de November og eet hundrede den 26de December førstkommende, hvilket udgjør den Sum, som Shepherd og Stearns skulle have for Stereotypladerne.

Vi have faaet tilveiebragt den Sum, som Broder Brown gav for den Vogn, han lod Joseph Smith jun. faae, og det har tillige lykkedes os at faae en Hest med Seletøi til at sætte ved Siden af den forrige Hest for at gjøre det lettere for den. Vi fik denne Hest ved Bidrag af Brødrene i Dayton og West Milton i Ohio.

Vi troe, at Broder E. Robinson har været sparsom, flittig og udholdende samt heldig i sine Forretninger. Han har erhvervet sig de Mænds Tillid her i Staden, med hvilke han har havt Noget at gjøre, og hans Fremfærd har været til Ære for Christi Sag og hans Sidste-Dages Kirke. Vi kunne endvidere sige Eder, Brødre, at saavel hans som vort Forhold har lagt Grundvolden til en Tiltro til Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige her paa Stedet med Hensyn til Forretningsanliggender, som vil bevirke, at vi kunne faae alt det Papir og alle de

øvrige Materialier, der udkræves til at drive Trykningen i det Store, og det paa Betingelser, som ville sikkre os et varigt Held.

Vi ville derfor gaae frem med fornyet Mod og Nidkjærhed, idet vi forlade os paa, at Herren vil berede Veien for os, og vi føle os tilskyndede til at bede om Eders Forbønner, at de Helliges Sind i Adspredelsen maatte udvides, saa at de kunde blive istand til at fatte Storheden af det Værk, som vi saa meget ønske at fremme, hvilket sandsynligviis vilde anspore dem til med Glæde at yde deres Skjærv.

Br. John E. Page prædiker med Aand og Kraft her paa Stedet og med god Fremgang. Vi troe, at naar Broder Page forlader Staden Cincinnati, ville dens Beboere lades uden Undskyldning for ikke at have annammet Jesu Christi Evangelium, og hans Klæder ville være rene for deres Blod paa Dommens Dag.

Modtager vor kjærlige Hilsen. Eders i den nye og evige Pagt forbundne,

Samuel Bent.
George W. Harris.

Cincinnati, den 23de September 1840.

Til Præsidentskabet og Høiraadet for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige — samt til alle de Hellige, der ere forsamlede til Generalconference.

Eders ydmyge Tjener benytter med Glæde denne Leilighed, og tager Pennen for at skrive nogle Linier til Eders Opbyggelse. Jeg ønsker Eder til Lykke med Eders stadige Fremadskriden i Christi Sag, for saavidt jeg har erfaret. Ældste Hyde og jeg ere blevne behandlede med Agtelse, og vore Brødre og Søstre have viist den største Opmærksomhed mod os, medens Nogle, der høre til de fornemste Classer i Samfundet, have budet os hjertelig Velkomne til deres Boliger, hvor vi kunne nyde alle Livets Beqvemmeligheder. Naar vi forlade dem, gribe de vore Hænder med Taarer i Øinene, og naar de byde os Farvel, trykke de os ofte en Gave i Haanden til Hjælp paa vor Mission, ligesom de have givet os det bestemte Løfte, at de omhyggeligen ville undersøge den vigtige Sag, vi have forelagt dem. De have indstændigen bedet os om at sende dem en dygtig Ældste til at prædike for dem.

Ja, elskelige Brødre, Sandhedens Sag skrider fremad til Seier med en uforlignelig Hurtighed, og „Seier" vil snart blive det almindelige Fryderaab iblandt alle de Trofaste i Christo, og takket, takket være Herren, er det Valgsprog, som jeg i min Uværdighed betjener mig af, at jeg har oplevet at see Aaret 1840 med alle dets kraftige Beviser angaaende Sandheden af Mormons Bog samt Lærdommens og Pagtens Bog.

Jeg vil i dette Brev gjøre nogle Bemærkninger angaaende Broder E. Robinson. Jeg kan i Sandhed og med velberaad Hu sige, at han fuldkommen har gjort sig fortjent til de Helliges og alle gode Menneskers Agtelse og Tillid for sin Flid og Sparsommelighed under sit Arbeide med Udgivelsen af Mormons Bog her paa Stedet. Den Retskaffenhed og Ligefremhed, han har udviist mod de Mænd, med hvilke han havde Noget at gjøre, (nemlig dHrr. Shepherd og Stearns og Andre) har for bestandigt erhvervet ham deres Agtelse og Tillid, efter hvad de selv have yttret for mig.

Kjære Brødre og Søstre! Eders ydmyge Tjenere Orson Hyde og jeg bede inderlig om Eders Forbønner, beseglede med et hjerteligt Amen.

Ældste Hyde er i Sandhed en ydmyg Herrens Tjener og en meget behagelig Medarbeider i Tjenesten. Vi ere Eet baade i Følelse og Tro, og Satans Bol-

værker bæve for os. Vi ønske, at det maatte forundes os at udføre vor Mission, saa at vi med Fryd og Glæde kunne vende tilbage til vore Familier og Brødre.

Jeg antager, at Ældste Hyde er i Staden New York. Jeg venter efter at faae nogle Exemplarer af tredie Udgave af Mormons Bog. Det er vanskeligt at tilveiebringe Midler, men vi forlade os paa Herren. Jeg skal reise til Philadelphia saasnart som muligt.

Jeg har døbt tretten Personer i denne Stad; Mange troe, og Nogle ere tvivlraadige. I det Hele har jeg døbt fire og firsindstyve Personer, siden jeg reiste hjemmefra.

Jeg har havt et Syn fra Herren, hvilket viste Verdens nuværende Tilstand med Hensyn til Jøderne, Jerusalem, Levningerne af Israel og Hedningeverdenen. Denne Nation er ligesom en tidlig Sommerfrugt, og alle Jordens Nationer ligne Viingaardens fuldmodne Druer, der ere færdige til at samles til Pressen.

Jeg skulde ønske, at Conferencen vilde sende en trofast og dygtig Ældste hid til dette Sted for at pleie Sæden eller Ordet, som er saaet her, og skal derfor lade E. Robinson forelægge denne Sag for Conferencen.

Ældsterne Bent og Harris ere her og arbeide af alle deres Kræfter for at udføre deres Pligter. Jeg anseer dem for særdeles skikkede til deres Stillinger, forudsat, at de ville holde sig ydmyge.

Kjære Brødre! Hilser min Familie og beder for samme; hilser ligeledes Søster Hyde og alle de Ældstes Hustruer, i Særdeleshed dem, hvis Mænd ere ude i Marken. Siger dem, at de maae bede for os. Jeg haaber, at Kirkens Authoriteter ville see til, at de ere forsynede med Føde og Klæder, at de kunde frydе sig ved Livet iblandt Eder.

Eders i Pagtens Baand,

John E. Page,

Ældste.

Mandag den 28de. Uddrag af Orson Hydes Brev fra Burlington County, New Jersey.

Jeg forlod Ældste Page i Cincinnati, og tog opad Ohiofloden saa langt op som til Wellsburg i Virginia. Jeg standsede hos Fader James. Her prædikede jeg to Gange og døbte tre Personer. Jeg reiste videre, deels med Posten og deels med Dampskib til Pittsburgh, og derfra tog jeg igjennem Kanalen til Leechburgh, hvor jeg standsede og prædikede for en liden Forsamling af Hellige, der vare blevne opreiste formedelst Fader Nickersons Virken, og hvilke alle vare glade og vel tilfredse.

Da jeg Kloklen ni om Formiddagen forlod dette Sted, viste der sig det mærkværdigste Phænomen paa Himmelen, som jeg nogensinde har seet. Der viste sig nemlig to klare og skinnende Legemer, det ene Nord og det andet Syd for Solen. De havde en Længde af henved fjorten Alen og dannede en cirkelformig Regnbue i en Afstand af omtrent halvfjerdsindstyve Alen fra Solen. I en tilsyneladende Afstand af noget over tredive Alen mod Øst var der en Lyskugle, som var ligesaa straalende som selve Solen, og i en temmelig lang Afstand Vest for samme viste der sig et hvidt, halv cirkelformigt Legeme, der naaede over Halvdelen af Horizonten, medens et andet af samme Slags gjennemskar det i rette Vinkler, hvilket frembød et storartet Skue. Det betragtedes som et stort Under af Passagererne ombord paa Dampskibet.

Sammenlign dette med Jødernes

Hjemsamling, med den almindelige Uro, der hersker i Europa, og som er hvert Dieblik færdig til at bryde ud i aabenbare Fjendtligheder — samt med den Kjendsgjerning, at det Frihedstræ, der saalænge har blomstret i den republikanske Jordbund i Amerika og beskyttet dets Sønner mod Despotismens haarde Svøbe, nu er saa stærkt rystet og allerede begynder at visne lig det forbandede Figentræ.

Hvilket Sprog taler dette til de Hellige? „Opløfter Eders Hoveder, thi Eders Forløsning stunder til."

Jeg fortsatte min Reise og samledes med de Hellige i Chester County i Pensylvania, hvor jeg tilligemed Br. Barns arbeidede en Uges Tid, og under vort Ophold der tillagdes der Menigheden sex Sjæle. I Philadelphia prædikede jeg ogsaa en Uges Tid og døbte tolv Personer. Jeg tog i Selskab med Brødrene Snow og Barns hid til dette Sted, hvor vi holdt Forsamlinger to Dage efter hinanden og døbte sexten Personer. Jeg agter at vende tilbage til Philadelphia om nogle Dage, og haaber at træffe Broder Page der, og efterat have holdt nogle Forsamlinger i denne Stad, fortsætte vi Reisen til New York for derfra at tage med et Skib over Havet.

Orson Hyde.

Natten den 28de havde Ældste Heber C. Kimball følgende Drøm, som han selv har fortalt saaledes:

Medens en liden Greens Vel, hvilken vi havde organiseret i London, laa mig meget paa Hjertet, begav jeg mig til Hvile og havde følgende Drøm:

Det forekom mig, at vi vare ifærd med at grave en Brønd paa et høit Sted for at faae Vand, og efter at have gravet en temmelig lang Stund, stødte vi paa en ypperlig Kilde. Vi begyndte da paa at bortkaste Gruset, saa at den kunde komme til at sprudle frit, men førend vi vare færdige dermed, forlode vi tilfældigviis vort Arbeide for en liden Stund, men da vi atter vendte tilbage for at fuldende det, fandt vi Brønden med Flid opfyldt med Sand, og da alle vore Forsøg paa at skaffe den bort vare frugtesløse, ansaae vi det for bedst at vælge en anden Plet paa et lavere Sted, og der vare vi heldigere. Da vi vendte tilbage til London, erfarede vi, at min Drøm fuldkommen var gaaet i Opfyldelse, idet vi maatte forskaffe os et nyt Forsamlingssted i Barretts Academi i King Square, Goswell Road, da vort forrige Lokale var blevet lukket for os.

Tirsdag den 29de. Ældsterne C. Kimball og George A. Smith forlode London for at tage til Manchester Conference.

Løverdag den 3die October.

Beretningerne fra en Conference i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, afholdt i Nauvoo i Hancock County i Illinois den 3die October 1840.

Conferencen aabnedes med Bøn af Præsident William Marks. Præsident Joseph Smith valgtes derpaa til at tage Præsidiet, og Robert B. Thompson beskikkedes til Skriver.

Et Brev fra Ældsterne Bent og Harris og et fra Ældste John E. Page bleve derpaa oplæste af Skriveren, hvilke Breve indeholdt meget gode Efterretninger angaaende ovennævnte Brødres Mission.

Efter Forslag blev der vedtaget, at der dannes en Committee til at ordinere dem, som ere blevne anbefalede til denne Conference til at ordineres, og at Jonathan H. Hale, Elisha H. Groves, Charles C. Rich, John Murduck og Simeon Carter beskikkes til Medlemmer af denne Committee, og at de inden Conferencens Slutning indgiver Rapport angaaende deres Foretagender.

Præsidenten fremstod og berettede, at

der var forøvet flere Overfald paa Beboerne i Nauvoo, og ansaae det for rigtigt at udnævne en Committee til at udfinde de Skyldige og bringe dem for Domstolene.

Derefter blev der vedtaget, at Joseph Smith, Elias Higbee, William Marks, Winson Knight, William Law, Charles C. Rich og Dimick B. Huntington udnævnes til Medlemmer af denne Committee.

Efter Forslag blev der vedtaget, at Robert P. Thomson beskikkes til første Skriver for hele Kirken istedetfor George W. Robinson, der agtede at flytte til Jowa.

Da Ældste Page havde yttret Ønske om, at Conferencen skulde beskikke en Ældste til at præsidere over den Menighed, som han og Ældste Hyde havde oprettet i Cincinnati, blev der efter Forslag vedtaget, at Ældste Samuel Bennett beskikkes til at præsidere der.

Præsidenten stod derpaa frem og sagde, at det var nødvendigt, at der blev gjort Noget med Hensyn til Kirtland, saa at det kunde blive opbygget. Han udtrykte som sin Mening, at Brødrene fra Østen samle sig der, og sagde, at det var nødvendigt at beskikke Nogen til at præsidere over denne Stav. Ifølge et derom fremsat Forslag blev der vedtaget, at Ældste Almon W. Babbitt beskikkes til at præsidere over Menigheden i Kirtland, og at han selv vælger sine Raadgivere.

Conferencen sluttedes for en Time.

Ifølge Bestemmelse samledes atter Conferencen Kl. eet Eftermiddag. Der blev givet de Brødre, der havde Noget at bemærke med Hensyn til passende Steder for Oprettelsen af Staver af Zion, Leilighed til at udtale sig. Ældste H. W. Miller sagde, at flere af Brødrene i Adams County ønskede, at der skulde blive oprettet en Stav i Maunt Ephraim i samme County, og fremhævede Stedets Fortrin med Hensyn til Agerbrug.

Ifølge Forslag vedtaget, at der oprettes en Stav af Zion i Adams County.

Da der var fremkommet flere Andragender angaaende Oprettelsen af Staver af Zion, blev der vedtaget, at der dannes en Committee til at organisere Staver her imellem dette Sted og Kirtland, og at Hyrum Smith, Lyman Whight og Almon W. Babbitt udnævnes til Medlemmer af samme. (Fortsættes.)

Nyheder.

Frankrig. Arbeidsstandsningerne i Paris synes at antage en epidemisk Karakteer. Foruden Skræderne vilde ogsaa Frisørerne, Barbererne, Skomagerne, Blikkenslagerne og Zinkarbeiderne ophøre at arbeide.

Ifølge de seneste Efterretninger vedvarer den krigerske Stemning; flere Regimenter fra Algier skulle være kaldte til Frankrig, og de Afdelinger, der komme hjem fra Mexiko, skulle strax sættes paa Krigsfod. Der træffes alle Forberedelser til at mobilisere Artilleriet, og omfattende Hesteindkjøb have fundet Sted. Den yngste Aargang af Reserven — circa 40,000 Mand — er indkaldt til den 1ste Mai 1867 istedenfor til den 1ste Januar 1868, og Fæstningen Metz bliver i disse Dage fuldstændig armeret.

I Tilfælde af Krig skulle efterfølgende Generaler overtage Befalingen over 3 Armeecorpser paa 80,000 Mand hver: Mac Mahon, Overgeneral, Florey, Bazaine og Canrobert. Artilleritransporterne fra Vincennes til Østgrændsen ere begyndte.

I et Telegram fra Paris af 18de April hedder det: Rustningerne tiltage. Patroner og Karduser forfærdiges i stigende Masse. Noteskiftet mellem Paris og London er overordentlig livligt. Cavaleriets Musikkorps ere afskaffede, hvorved man har vundet 2,000 dresserede Cavaleriheste. Genieofficerer besøge Rhinlandene og de østlige Fæstninger. De militaire Klædefabriker ere i Virksomhed Dag og Nat, og tusinde Feltkanoner ere rede til at føres i Marken.

Orienten. Den 18de dennes overgav Tyrkerne Fæstningen Belgrad til de serbiske Tropper. Den tyrkiske Besætning og Serberne vare opstillede i Parade-uniform, og Fyrst Michael oplæste det Ferman, hvorved Sultanen er gaaet ind paa at romme Fæstningen.

Den diplomatiske Konflikt mellem Porten og det græske Cabinet skal være bleven skærpet ved en truende Note, som Porten har sendt til det græske Cabinet. Den græske Udenrigsminister Triupis har vel ikke direkte besvaret den tyrkiske Note, men udviklet sine Anskuelser derom i en Rundskrivelse til de græske Repræsentanter i Udlandet. Imidlertid fortsættes Kampen paa Candia; nogle Smaafægtninger ere forefaldne i den sidste Tid, og den 29de Marts skal en fortvivlet Kamp i større Maalestok have fundet Sted paa Kurtulia, hvor 400 Tyrker bleve paa Pladsen.

„Nordd. Allg. Ztg." anfører som en Kjendsgjerning, at der foretages betydelige Rustninger overalt i Tyrkiet, men især ved den græske Grændse. Et Landeværn paa 20,000 Mand skal være kaldet til Vaaben, og Udførelsen af Vaaben og Munition er forbudt. I selve Constantinopel frygter man ifølge l'Independance for, at der skal udbryde Uroligheder.

„Den tyrkiske Regjering," hedder det i et Telegram af 10de f. M. fra Constantinopel, „viser overordentlig Fasthed; Landeværnet strømmer til Fanerne." Fra græsk Side ruster man sig ligeledes med stor Iver; der er er blevet forelagt Kamret Forslag til et Laan paa 25 Mill. Francs til militaire Øiemed.

Amerika. Fra Krigsskuepladsen ved La Plata berettes, at den nordamerikanske Mægling har den bedste Udsigt til at lykkes. Det hedder, at Marschal Lopez ønsker personlig at deeltage i en Fredscongres, som antages at ville træde sammen med det Første.

Blandinger.

De Forenede Staters Armee, circa 45,000 Mand, skal bringes op til 55,312 Mand, det i Loven bestemte Minimum. De Forenede Staters Flaade tæller for Øieblikket 294 Fartøier med 2,563 for det Meste særdeles svære Kanoner. Deribandt 63 Pantserskibe, 6 Fregatter og 65 Linieskibe; 31 af disse Skibe ere over 2,500 Tons drægtige. Under Krigen talte Marinen 600 Skibe, af hvilke over 300 ere blevne solgte.

Den engelske Coffardiflaade bestod, ifølge en Parlamentet fornylig forelagt Beretning, ved Udgangen af Aaret 1865 af 25,160 Seilskibe med ialt 4,845,142 Tons Drægtighed, og 2,708, tilsammen 821,731 Tons drægtige, Dampskibe, tilsammen 27,868 Fartøier af i det Hele 5,666,873 Tons Drægtighed med en samlet Bemanding af 249,696 Mand, hvilket giver en Forøgelse af Skibenes Antal med 131 Stkr., af Drægtigheden med 123,995 Tons og af Bemandingen med 4,375 Personer, hvilken Tilvæxt hidrører alene fra Dampskibene, medens derimod Seilskibenes Antal er aftaget. Hertil maae imidlertid lægges, som hjemmehørende paa Øerne i Canalen, 919 Skibe af 93,436 Tons Drægtighed med 5,958 Mands Besætning, og som hjemmehørende i de britiske Colonier m. v. 12,477 Fartøier med en samlet Drægtighed af 1,562,295 Tons og en Bemanding af 94,369 Personer, saa at altsaa det samlede Antal af Skibe, der ved Udgangen af 1865 hørte hjemme i det forenede Kongerige eller dets Colonier eller Besiddelser, bliver 41,264 med ialt 7,322,604 Tons Drætighed og 350,024 Mands Besætning, hvilket er en Forøgelse mod Tilstanden ved Udgangen af 1864 af 397 Skibe, 219,343 Tons Drægtighed og i Bemandingen af 8,524 Personer.

Notits.

Christian William, en Søn af Christian og Hedevig Christiansen fra Ephraim i Sanpete er død den 3die Februar d. A. Hans Fader er fraværende paa Mission i Danmark, og vi føle Deeltagelse i Forældrenes Tab.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Nøiagtighed i Modsætning til Ligegyldighed.

(Fra „Millennial Star.")

Nøiagtighed er et af de meest iøinefaldende Karakteertræk, der udmærker enhver trofast Sidste-Dages Hellig. Den giver hans Foretagender Liv og Friskhed og gjør hans Løbebane behagelig for ham selv samt elskværdig og tiltrækkende for enhver, som han kommer i Berørelse med. Den, der er nøiagtig i Alt, kan man forlade sig paa under alle Livets Forhold. Som Mand og Fader vil Udøvelsen af denne ypperlige Egenskab væsentlig bidrage til at vise hans Værd og grunde en varig Agtelse hos dem, der ere afhængige af ham som deres Overhoved, og medens Nøiagtighed indgyder hans Hustru Tillid, vil den glæde hans Børns Hjerter. De kunne trygt stole paa, at „Fader kommer hjem" til den Tid, han har bestemt. og de Smaa vilde kun sjeldent komme til at prøve den Sorg at blive skuffede i deres Forventninger. I et saadant Hjem hersker der mellem Mand og Hustru den fuldkomneste Enighed, hvilken intet tilstødende Uheld formaaer at ryste, eller alle Livets Modgange kunne tilintetgjøre. Iblandt de Hellige har den Nøiagtige sine Pligter at udføre, og han giver sig aldrig tilfreds, førend han faaer udført dem godt. Halvgjort Arbeide er Noget, som under enhver Omstændighed mishager ham, og derfor er han ogsaa stedse paa sin Post. Naar Sabbaten kommer, er hans fornemste Glæde at samles med dem, hvis Navne ere indskrevne iblandt deres Tal, som have stilt sig fra Verden, og hvilke ønske at lære at kjende ham og at gjøre hans Villie, der gav en ny Befaling til sine Disciple: „Seer til, at I elske hverandre." Dersom en saadan Mand nyder den Ære at være iklædt Præstedømmet, og han derhos er bleven kaldet til at fremføre Frelsens Budskab for sine Medmennesker, føler han Nødvendigheden af, at Lære og et godt Exempel følge hinanden for at Menneskene skulle komme til at lytte til og elske de himmelske Sandheder samt vor himmelske Faders Børn blive tilskyndede til at vende tilbage for at tjene Her-

gernes Konge. Den, der er nøiagtig, er stedse rede, naar de kalde, som ere blevne valgte til at „føde Christi Hjord," og bestræber sig altid for at meddele Andre, saavel Ordets uforfalskede Mælk som den haardere Føde, paadet at Livets Grundsætninger hverken skulde blive mistydede eller daarligt anvendte. Hvis han er begavet med den Evne at kunne prise Gud ved Sang, er han ved enhver Leilighed iblandt de Hellige for at yde dem sin Bistand og for at forene sin Røst med deres ved at synge: „Istemmer Sang til Zions Konge." De Fremmede, der besøge de Helliges Forsamlinger, beundre den Nøiagtighed og Punktlighed, som de blive vaer hos vor Broder, og det varer ikke længe, inden de see den Modsætning, der er mellem en ligegyldig „Mormon" og en trofast Sidste-Dages Hellig. Omendskjøndt en saadan Mand, hvis Liv og Vandel vi i Korthed have søgt at skildre med nogle faa Træk, kan have mange Feil, saa vil dog hans Punktlighed — for at bruge Skriftens Ord — „skjule Synders Mangfoldighed," og sikkre ham deres Overbærelse, som heller ville skjule en Broders Feil end uviist udbasune den for Verden.

Vi ville nu med nogle Ord omtale En, der er stik det Modsatte af en saadan Mand, som den vi have søgt at beskrive. Den ligegyldige „Mormon" (thi Sandheden forbyder os næsten at bruge Navnet Hellig) tager just Tingene saaledes, som de komme; hvis hans Foretagender lykkes, er Alt vel, hvis ikke, anvender han ikke den ringeste Anstrengelse for at overvinde opstaaede Vanskeligheder eller for i mindste Maade at hjælpe til at fremrulle vor himmelske Faders underfulde Værk. Naar Sabbaten kommer, er det ham ligegyldigt enten han samles med de Hellige eller ikke, og hvis han endelig skulde beqvemme sig til at begunstige Forsamlingen med sin Nærværelse, følger det af sig selv, at han kommer for silde til at høre Forsamlingen aabnes med Bøn; men hvad skader det? Han kjender den Mand, som har været de Tilstedeværendes Mund, og han kan godt undvære at høre de Ord, som han maaskee ofte har hørt før. Hvor kortsynede ere desværre ikke vi Dødelige, og hvor tilbøielige til at undervurdere de Velsignelser, vi nyde! Naar vi spise vort daglige Brød, gjør det da Noget til Sagen, om det maaskee er af det samme Slags, som det, vi altid have nydt, siden vi fik Liv og Tilværelse her paa Jorden? Det Vand, hvormed vi slukke vor Tørst, er endnu ligesaa indbydende og oplivende for os, som det nogensinde har været, endskjøndt vi bruge det hver Dag. Ligedan forholder det sig med den regelmæssige Afvexling mellem Dagens Lys og Nattens Mørke, og vi føle os taknemmelige mod ham, fra hvem enhver Velsignelse kommer, og dog er en Broders Bøn kun ringe anseet af vor ligegyldige Broder, fordi han maaskee kan have hørt de samme Ord gjentagne Gange.

En slig ligegyldig Mand kan tilfældigviis gjerne beklæde en vigtig Post i Kirken, men er ikke af det Slags Arbeidere, som „ikke behøver at skamme sig." Han kan maaskee have en saadan Bestilling, at det er hans Pligt at besøge de Hellige i deres Hjem, men da han „ikke er en nøiagtig Mand," kan vedkommende Familie ikke vente ham til den bestemte Tid, og det har desværre ved saadanne Leiligheder kun altfor ofte viist sig, at Mistilliden ikke har været uden Grund. Han kan ogsaa maaskee være Mand og Fader, men hans Hustru og Børn have alt for længe siden ophørt med at troe, at han punktligt vilde holde sine Løfter; de vide, til hvilken Tid han skulde komme hjem, men det er ogsaa det Hele, og, som man kunde vente, ville ogsaa hans Børn

snart blive smittede af den samme Ligegyldighed. Ogsaa de ville blive skjødesløse, idet de følge hans Fodspor, og med Tiden ville de alle blive ansete som „en ligegyldig Familie.“ Det er umuligt at see Enden af en saadan Fremfærd, men enhver trofast Hellig, hvis Sind er blevet oplyst af den Hellig-Aand, kan indsee, hvilke sørgelige Følger den maa have for dem, som først begynde at blive ligegyldige med Hensyn til Alt, hvad man har vant sig til at ansee for ringe og ubetydeligt, hvorved de efterhaanden ogsaa vænne sig til at blive skjødesløse og forsømmelige i Henseende til de hellige Pligter, som ere forbundne med deres høie Kald, og lade deres Sind blive formørkede af den Aand, der raader i Verden.

De Helliges Pligter ere lette at forstaae, og vor himmelske Fader har i sin Barmhjertighed indsat det hellige Præstedømme iblandt sit Folk — Sandhedens og Retfærdighedens Forkyndere — hvorved Livets Vei er bleven let at finde. Hvis de Hellige i disse Lande komme ud af den rette Sti og fare vild, maae de gjøre det med aabne Øine og frit Forsæt, da de aldrig have havt en bedre Anledning til at lære end netop nu for Tiden. Riget skrider fremad; vor Guds Zion og dets Beboere blive omtalte af fremragende Mænd paa en Maade, som høiligen maa opmuntre enhver trofast Hellig, og Tegnene paa Zions tilkommende Storhed vise sig allerede for Verden.

Skulle da de Hellige, som forventes at repræsentere Guds Sag her i Landet, ved Ord eller Handlinger hindre Værkets Fremadskriden? Skulle de være ligegyldige og skjødesløse i Henseende til Opfyldelsen af deres Pligter, medens Værket er i stadig Fremadskriden, og Begivenheder af den yderste Vigtighed finde Sted iblandt Nationerne?

De Hellige, som forstaae at sætte Priis paa de gunstige Omstændigheder, under hvilke de leve, bør derfor holde fast ved deres Nidkjærhed for Sandhedens Sag og bestræbe sig for at voxe og tiltage i Alt, hvad der er godt, baade med Hensyn til Ord og Gjerninger. De bør søge at nyde Aandens Lys i en saadan Grad, at de, som vi have omtalt som de Ligegyldige og Skjødesløse, inden ret længe maae komme til at see, at den eneste sikkre Sti er iblandt Guds Folk, der ønsker at leve efter de Raad, som blive givne formedelst Præstedømmet, saa at det med Rette kunde siges om dem, at de søge at leve ved hvert Ord, der udgaaer af Guds Mund.

Hvorledes vi kunne erholde de forjættede Velsignelser.

(Fra „Millennial Star.“)

Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle ogsaa alle disse Ting tillægges Eder. (Matth. 6, 33.)

Der er med Rette bleven sagt, at Guds Veie ere ikke Menneskets Veie. Dette er et Privilegium for Enhver, som agter paa Guds Handlemaade med Hensyn til Mennesket og paa dettes egen Handlemaade mod sig selv. Ved at anstille en Sammenligning bliver Forskjellen iøinefaldende, og Storheden af denne Forskjel ville vi see i Forhold til vore Begreber

om Begges forskjellige Veie. Vi ønske at henlede Læserens Opmærksomhed paa denne Forskjel, for at han ved grundig at overveie samme kunde lære Viisdom ifølge den Dømmekraft, han maatte være i Besiddelse af, dog uden at vi nærmere ville forsøge at udpege de enkelte Omstændigheder ved denne Ulighed paa anden Maade end ved at vise, at Uvidenhed og Daarskab i Forening med Egenkjærlighed ere et sikkert Særkjende paa Menneskets Handlemaade, medens Guds Veie give sig tilkjende ved hans uendelige Kundskab og Viisdom samt ved hans uudsigelige Godhed og Barmhjertighed. Baade det Raad og den Forjættelse, som indeholdes i Frelserens ovenanførte Ord, er en Stadfæstelse paa dette. Det næstforegaaende Vers til det, vi have valgt til Text, viser hvor nødvendigt det givne Raad dengang var, ligesom det ogsaa klarligen tilkjendegiver, at Menneskenes Veie ere ikke Guds Veie. Da Menneskene i enhver Henseende ere ligesaa fordærvede nu, som dengang Christus holdt sin Bjergprædiken, ere ogsaa de Raad, han gav ved denne Leilighed, ligesaa anvendelige nu, som da, og det er ligesaa nødvendigt at give Agt paa dem nu, som dengang. Menneskets Daarskab har i enhver Tidsalder stedse givet sig tilkjende ved Ringeagt mod de Raad, som ere blevne givne af Guds Præstedømme, og ved at foretrække „disse Ting,“ der blot ere kortvarige Velsignelser for dette Liv, for Evighedens uforgjænlige Skatte. I denne, den sidste Uddeling, har Gud gjengivet sit Præstedømme til Jorden med Magt og Myndighed til atter at udbasune dette Raad iblandt Menneskene: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle ogsaa alle disse Ting tillægges Eder.“ Heri aabenbares Guds Viisdom og Godhed, thi ved at give Agt paa dette Raad, ville vi ikke alene sikkre os „alle disse Ting — Livets Fornødenheder — men ogsaa Evighedens uforgjængelige Rigdomme. Som en Følge af Menneskets Overtrædelse blev og er det fremmed for Gud samt for hans Rige og Regjering; derfor blev den Formaning given, at det skulde søge Guds Rige, idet den Forjættelse føiedes til, at de, som søge, skulle finde, hvis de søge alvorligen. At søge og finde vilde imidlertid ikke gavne os Noget, medmindre vi ogsaa derhos udføre de Handlinger, hvorved vi kunne blive optagne som Borgere i Guds Rige, idet vi fornye vore Troskabsløfter mod ham, og som Rigets Undersaatter blive berettigede til alle de Fordele og Velsignelser, som tilhøre samme.

De forberedende Skridt og Optagelses-Ordinancen ere tydelige og lette at forstaae samt indenfor Enhvers Omraade, der ønsker at blive Medlem af Riget, og dette kan opnaaes uden Penge og uden Betaling. Men hvilke Skridt er det, som nødvendigviis maae tages; og hvilken Ordinance er det, der maa udføres? Den første Fordring er at troe paa den Herre Jesum Christum, hvilket hele Christenheden paastaaer at gjøre. Den næste Betingelse er Omvendelse fra Synden eller en Forsagelse af det Onde, et fuldkomment Ophør med at gjøre Uret baade mod os selv og Andre. Dette er Noget, som kun meget Faa iblandt hele Menneskeslægten gjøre eller endog blot paastaae, at de gjøre. Dette Slags Omvendelse giver Liv og er Noget, som man ikke siden vil angre. Dette er de første Betingelser, som udkræves af den, der ønsker at blive Medlem i Guds Rige. De Ordinancer, som videre udfordres for at blive virkelige Borgere af Riget, ere: Daab ved Nedsænkelse i Vand til Syndernes Forladelse af En, som er bemyndiget af Gud dertil — samt Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, hvilket er et Tegn og Segl paa det Troskabs- og Lydighedsløfte, vi

have aflagt. Dette opfylder den i Texten først anførte Betingelse, som de Hellige have adlydt, og hvilken Alle maae underkaste sig, der ville opnaae de forjættede Velsignelser.

Der er en anden og det en særdeles vigtig Betingelse foreskreven i Texten, men som imidlertid er mindst forstaaet og ofte kun lidet agtet, selv af dem, der kalde sig Hellige. Denne Betingelse er nemlig, at efterat vi ere blevne anerkjendte som Borgere i Guds Rige, skulle vi søge Guds Retfærdighed. Men for at vi skulle kunne gjøre dette, maae vi forstaae, hvori denne Retfærdighed bestaaer. Der kan med fuld Føie siges, at denne korte Sætning indbefatter Hovedindholdet af de Helliges Pligter mod sig selv, mod deres Medmennesker og mod Gud, og det fra deres første Indtrædelse i Riget og gjennem alle Evigheders Evighed. Uagtet disse Ord indbefatte saa Meget, er det dog ikke vanskeligt at give en tilfredsstillende Forklaring over det anvendte Udtryk. Meningen er ligefrem den, at vi skulle underkaste os den retmæssiige Myndighed eller Guds sande Præstedømme. En fuldkommen Lydighed mod alle Guds Riges Love er en fuldkommen Retfærdighed. Derfor hedder det ogsaa med Rette: Værer fuldkomne, ligesom Eders himmelske Fader er fuldkommen, det vil sige, at ligesom Herren iagttager enhver Lov, der henhører til den Fuldkommenhedens Sphære, hvori han virker, saaledes maae ogsaa vi underkaste os enhver Lov, der henhører til den Kreds, i hvilken vi nu bevæge os, paadet vi formedelst Fuldkommenhed i denne Henseende kunde blive beredte for en høiere Virkekreds, og vi saaledes, ligesom vor Fader og Gud, evindelig kunde skride fremad fra Kundskab til Kundskab og fra Kraft til Kraft, saa at vor Retfærdighed, ligesom hans Fuldkommenhed, kan blive aabenbaret fra Tro til Tro. Ved at handle saaledes, blive vi retfærdige, ligesom vor himmelske Fader er retfærdig.

Men hvad er det for Love, som de Hellige skulle iagttage, og ere de skrevne eller uskrevne? Det er saadanne Love, der i Særdeleshed ere afpassede efter vor nuværende Tilstand, og egnede til at ophøie og forædle. De ere for Størstedelen uskrevne; nogle faa af dem ere optegnede, men der gives flere, som det er udtrykkelig forbudt at nedskrive, fordi Verden ikke kan gjøre Brug af dem. Da de ikke ere optegnede, følger det af sig selv, at de maae kundgjøres mundtlig. Da nu mange af dem, som kalde sig Hellige, ringeagte disse uskrevne Love, der forkyndes mundtlig, ville vi spørge, om disse Love ere af mindre Vigtighed, fordi de ikke ere optegnede, eller om Følgerne af at overtræde dem derfor ere mindre sørgelige? Vi svare Nei; de ere tvertimod af en endnu større Vigtighed end de skrevne Love, og ved deres Overtrædelse paadrager Vedkommende sig desto større Ansvar.

Vi have ovenfor bemærket, at Gud atter har gjengivet sit Præstedømme til Jorden i den Hensigt at indføre sin Regjering iblandt Menneskene og for at kundgjøre baade de skrevne og uskrevne Love for Alle. De, der ere blevne kaldte og ordinerede til det hellige Præstedømme, have faaet Myndighed til at handle af den Herre Jesus Christus, til hvem al Magt er bleven overgiven baade i Himmelen og paa Jorden. Derfor er det, som forkyndes af dem, der saaledes ere blevne ordinerede og beskikkede, en Deel af den uskrevne Lov baade for de Hellige og Verden, og uanseet enten det bliver forkyndt i Kakkelovnskrogen, i en offentlig Forsamling eller i et Herrens Huus, er det dog af lige stor Vigtighed, ja, af ligesaa stor Betydenhed, som om det blev fremsat selv midt under Sinais stralende Torden. Præste-

dømmets Raad ere Guds Ord, og vi maae agte derpaa samt vise Lydighed mod samme, saafremt vi ville søge Guds Retfærdighed. Det er ikke vor Forretning og vort Privilegium at styre, men at adlyde, thi vi ere endnu ikke blevne satte til at regjere.

Vi haabe, at det, som allerede er blevet bemærket angaaende Texten, vil være tilstrækkeligt til at sætte de Hellige istand til fuldkommen at forstaae deres Forhold til det Præstedømme, som er indsat af Gud, og til at fatte, at deres Ord ikke blot ere tomme Phantasibilleder, men ere at agte som Raad, der udgaae fra Guds egen Mund. Tillige haabe vi, at de ville forstaae Vigtigheden af den af Præsident H. C. Kimball ofte gjentagne Bemærkning: „Gjør saaledes, som det bliver sagt Eder," thi derved bliver vor Retfærdighed lagt for Dagen.

Naar vi have opfyldt de Betingelser, som indeholdes i vor Text, ved at søge Guds Rige og hans Retfærdighed, da begynder Opfyldelsen af den givne Forjættelse, at „alle disse Ting skulle tillægges Eder." Vi ville her bemærke, at „disse Ting" — Mad, Drikke og Klæder — ere blot timelige Fornødenheder, henhørende til dette Liv, og at vor himmelske Fader veed, at vi have dem behov, men vi skulle ikke hænge vore Hjerter derved eller lade vor fornemste Higen og Tragten være efter de jordiske Goder for ved deres Besiddelse at blive ansete af Verden. I alle disse Anliggender skulde vi følge Præstedømmets Raad og gjøre Alt, hvad der stod i vor Magt for at befordre Guds Riges Interesser.

Ved at opfylde de anførte Betingelser, sikkre vi os ikke alene Opfyldelsen af den givne Forjættelse om, at vore timelige Fornødenheder skulle blive afhjulpne, men vi opnaae derved det, som er langt vigtigere, nemlig et fast og urokkeligt Haab om en evig Fremadskriden, Evighedens uforgjængelige Skatte, det evige Livs Kraft og en uendelig Salighed. Derfor kunne vi heri see Guds Viisdom, idet han tilraader at „samle Liggendefæ i Himmelen, hvor hverken Møl, ei heller Rust fordærver, og hvor Tyve ikke gjennembryde og stjæle." Menneskets Viisdom, der kun er Daarskab, lærer os at samle Skatte paa Jorden, hvilke ville forgaae tilligemed dem, som have gjort Guldet til deres Gud. Dersom Nogen iblandt dem, hvis Navne ere optegnede iblandt Guds Folk, ikke skulde være visse paa, at de have opfyldt den i Texten anførte Betingelse, vilde det være bedst for dem at foretage en alvorlig Undersøgelse med sig selv, for at de kunde erfare, om de søge Guds Retfærdighed eller ikke. Der ere Nogle her i disse Lande, som have været i Kirken i en Række af Aar, og hvilke fortælle os, at de nu ere fattigere paa denne Verdens Ting, (og vi kunne ogsaa tilføie paa Herrens Aand) end de vare dengang, de indtraadte i Menigheden. Erindre Saadanne, at et af de første Raad, som gaves dem, efterat de vare indkomne i Kirken var, at de, forsaavidt det stod i deres Magt, skulde see at komme til Zion, „hvor alle disse Ting" ere tilstede i stor Overflødighed? Have de adlydt disse Raad eller endog blot gjort det ringeste Forsøg i saa Henseende? Bøgerne udvise det ikke, og det er efter Bøgerne vi skulle dømmes. Beskylder derfor ikke Gud for, at han ikke opfylder sine Forjættelser, og kommer ihu, „at adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Vædre."

I Hellige gjører ikke ligesom Hedningerne, der søge efter „alle disse Ting," „men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle ogsaa disse Ting tillægges Eder, thi Eders himmelske Fader veed, at I have dem behov." Det er Her-

rens Sag at sørge for sine Hellige, og han vil gjøre det med Alle, som adlyde hans Præstedømmes Raad, hvorved de som gode Borgere vise deres Troskab og Lovlydighed mod den Regjering, hvis Undersaatter de ere.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 230.)

Fra Paladset er der ingen anden Bygning at see. Naar man kommer ud af den saakaldte underjordiske Gang, stiger man ned ad det sydvestlige Hjørne af Terrassen, og lige ved Foden af samme begynder Opgangen til en ødelagt pyramidedannet Bygning, hvilken synes engang at have havt Trapper paa alle Sider. Disse Trapper ere imidlertid nedfaldne formedelst Træernes Tryk, og man maa klavre sig frem over Stenene, idet man støtter Foden ved at træde fast paa Grenene. Opstigningen er saa brat, at dersom den, der opstiger først, skulde bringe en Steen ud af Lave, vilde det Hele styrte ned, og da Vee dem, som maatte være nedenunder. Bygningen er 76 Fod paa Forsiden og 25 Fod bred. Den har fem Døre og sex Pillarer, der alle ere forblevne staaende. Hele Forsiden har været rigt prydet med Stukkaturarbeide, og enhver af de med Hieroglypher bedækkede Søiler indeholder 96 Qvadrater. De fire af Støtterne ere udzirede med Menneskeskikkelser, af hvilke to paa hver Side vende Ansigterne imod hinanden.

Den første Skikkelse forestiller en Qvinde med et Barn paa Armen, eller i det mindste sluttede vi af Dragten, at det skulde være en Qvinde. Denne Skikkelse er omgiven af en med Omhyggelighed udarbeidet Randforziring og staaer paa et smukt Ornament. Hovedet er ødelagt. Over samme er der tre Hieroglypher, og i Hjørnerne seer man Spor efter andre Hieroglypher, som ere ødelagte. De tre Andre ere i det Hele taget af samme Slags; enhver af dem synes at have et Barn paa Armen, og over dem alle Tre er der Hieroglypher.

Ved Foden af de to mellemste Støtter, som hvile paa Fodstykker, ere Steentabletter, hvorpaa der syntes at være ret interessante Billeder, men de vare saa belemrede med Ruiner, at det var umuligt at aftegne dem.

Det Indre af Bygningen er afskilt ved to Corridorer, som gaae langs igjennem samme, og har et med Qvaderstene belagt Loft, hvortil der er ligesaa høit, som til det i Paladset. Den forreste Corridor er syv Fod bred. Skillevæggen er temmelig tyk og har tre Døre, nemlig en stor i Midten og en mindre paa hver Side. I denne Corridor er der paa hver Side af Hovedindgangen en stor med Hieroglypher opfyldt Tablette, af hvilke enhver er tretten Fod lang og otte Fod bred samt afdeelt i 240 Qvadrater og opfyldt med Hieroglyphskrift. De ere begge satte ind i Muren saaledes, at de rage fire Tommer frem af den. Paa eet Sted er der gjort Hul i Muren tæt ved Siden af en af dem, hvilket tilsyneladende er skeet

i den Hensigt, at man vilde forsøge at tage dem ud, og det var ved Hjælp af denne lille Aabning, vi opdagede, at Stenen var omtrent en Fod tyk. Billedhuggerarbeidet er udført i Basrelief.

Corridoren paa Bagsiden er skummel og mørk, samt afdeelt i tre Rum. Hvert af Sideværelserne har to snævre Aabninger, henved tre Tommer brede og en Fod høi. Der findes ingen Levninger, hverken af Billedhuggerarbeide, Malerier eller Ornamenter af Gibs. I det mellemste Værelse, lige for Hovedindgangen, træffer man atter paa en Tablette med Hieroglypher, hvilken er fire Fod og sex Tommer i Breden, og tre Fod og sex Tommer i Høiden. Taget over samme er tæt, og følgelig har den ikke været udsat for Sol eller Regn, hvorfor ogsaa Hieroglypherne have fuldkommen holdt sig, skjøndt Stenen er sprukken midtover.

Det Indtryk, som disse talende, men for os ubegribelige Tabletter gjorde paa os, vil jeg ikke forsøge at beskrive. Af en eller anden ubekjendt Aarsag ere de hidindtil aldrig blevne fremstillede for Almeenheden. Capitainerne Del Rio og Dupaix hentyde begge til dem, men kun med nogle faa Ord, og ingen af dem har udgivet en eneste Tegning. Da de bleve udsendte af Regjeringen paa deres Undersøgelsesreise, og de upaatvivleligen bleve anbetroede dette Hverv, fordi de ansaaes skikkede og dygtige til at udføre det, kunne de ikke have været uvidende om eller ligegyldige for disse Indskrifters Værd. Jeg er af den Mening, at de ikke have gjengivet dem, fordi de Kunstnere, som fulgte Expeditionen, i begge Tilfælde ikke have været Arbeidet voxne og have manglet den bestemte og urokkelige Udholdenhed, der udkræves for at aftegne saadanne indviklede, ubegribelige og uregelmæssige Figurer. Ligesom ved Copan inddeelte ogsaa her paa Stedet Catherwood sit Papir i Qvadrater. Originaltegningerne bleve formindskede, ligesom han rettede Indgraveringerne, og jeg troer, at han har kopieret dem saa nøiagtigt, som det er muligt med Penslen at gjengive et forsvundet Folks virkelig nedskrevne Optegnelser. Indianerne kalde denne Bygning en Escuela eller Skole, men vore Venner Padrene kaldte den et Rettergangssted, og disse Stene, sagde de, indeholdt Lovens Tavler.

Der er een vigtig Kjendsgjerning, som man bør lægge Mærke til. Hieroglypherne ere af det selvsamme Slags som dem, der findes i Copan og Guirigia. Det mellemliggende Land er nu beboet af Indianerstammer, som tale mange forskjellige Sprog og ere ganske uforstaaelige for hverandre, men der er Grund til at tro, at hele Landet engang har været beboet af eet og samme Folkeslag, der har talet det samme Sprog eller i det mindste har havt de samme Skrifttegn.

Der er ingen Trappegang og ei heller nogen anden synlig Forbindelse mellem de nedre og øvre Dele af Bygningen, og den eneste Maade, hvorpaa man kunde komme op til disse, var ved at klattre opad et Træ, som staaer tæt op til Muren, og hvis Grene sprede sig ud over Taget. Dette helder, og Siderne ere bedækkede med Gibsbilleder, hvilke imidlertid deels paa Grund af, at de ere udsatte for alle Slags Veir og deels ved Træernes og Buskenes Væxt og Bevægelse, ere ødelagte, saa at det var umuligt at aftegne dem, men der var dog Nok tilbage til at vise, at dengang de vare ubeskadigede og malede, maae de have frembudt et skjønt og imponerende Skue. Langs ad den øvre Deel af Taget var en Række Pillarer, der vare atten Tommer høie og stode i en Afstand af tolv Tommer fra hverandre. De vare dannede af Steenstykker og Kalk og bedækkede med Gibs. Den øverste Deel bestod af en Række flade,

fremstaaende Stene, hvorved det Hele havde nogen Lighed med et lavt, aabent Rækværk.

Paa Forsiden af denne og lige tæt ved den pyramideformige Bygning er der en liden Strøm, som tildeels forsyner den Vandledning, vi forhen have hentydet til, med Vand. Da vi vare komne over Floden, stødte vi paa en ødelagt, terrasseformig Steenbygning, der laa henved tredsindstyve Fod oppe paa Skraaningen.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Ældste Pratts Mission.

Ældste Pratts Afreise er bleven omtalt i et tidligere Nummer af „Millennial Star," men medens vi glæde os over, at han atter kan komme tilbage til sin Familie og talrige Venner i Utah, ville vi tilligemed de Hellige komme til at føle Tabet af ham saavel paa Grund af hans mundtlige Underviisning som hans Bidrag til vort Organ. Imidlertid vil det, som er til vort Tab, være til hans Fordeel, og Herren har sørget for, at der kommer Andre i hans Sted til at drage Omsorg for hans Hjord.

Ældste Pratt forlod sit Hjem den 7de Mai 1864, og begav sig over San Francisco og Jordtangen Panama til New York samt derfra til England, og landede i Liverpools Havn i Juli Maaned samme Aar. I den Tid, han arbeidede under Præsident Daniel H. Wells's Bestyrelse, besøgte han Londons og Birminghams Distrikter, og idet han prædikede for talrige Forsamlinger baade af Hellige og Fremmede, opløftede han sin Røst som med en Basuns Lyd og forkyndte Jehovahs Aabenbaringer: „Vee, vee denne Slægt, dersom den ikke omvender sig til Hærskarernes Herre." Dette er Ord, som ofte ere faldne fra Broder Pratts Læber, og han har stedse aflagt et sandt og trofast Vidnesbyrd og aldrig hverken sparet de Rige eller lukket sin Dør for de Fattige, men forkyndt Livets Ord, saaledes som Aanden har givet ham at udtale det.

I Januar 1865 reiste Broder Pratt i Selskab med Ældste W. W. Riter herfra og til Østerrig. De gjorde Wien til deres Hovedqvarteer og søgte at aabne Evangeliets Dør for dette Folk, men Fordærvelsen var saa stor iblandt Indvaanerne, at Evangeliet kun var lidet tiltrækkende for dem, og de foretrak dette Livs forfængelige Glæder for Evighedens uforgjængelige Skatte. I syv Maaneder søgte disse Brødre til Herren, for at de maatte faae den fornødne Viisdom til at kunne vinde Folkets Hjerter. Endskjøndt deres Arbeide tilsyneladende var uden Virkning, antog dog Herren deres Vidnesbyrd, og ikke længe efter deres Tilbagekaldelse i August hjemsøgtes det store Keiserrige af en ødelæggende Krig, hvis Følger have været saa forbausende for Verden. I ti Dage blev en af Jordens første Militairmagter sønderlemmet og oprevet, og sex hundrede tusinde Krigere, som efter vore Brødres

ydmyge Vidnesbyrd maatte gribe til Sværdet for at forsvare dette stolte og mægtige Rige, smeltede lig Sneen for dets nylig Allierede Preussen.

I den Tid Udgiveren af „Millennial Star" har været fraværende, har Ældste Pratt præsideret over den europæiske Mission og tillige redigeret nævnte Tidsskrift. Hans Arbeide er blevet sat Priis paa af hans Brødre i Zion og tillige af de Hellige i disse Lande, som have havt Leilighed til at læse hans ypperlige Afhandlinger, der ere saa belærende og trøstefulde for de Trofaste i Israel.

Maa Guds Velsignelse ledsage ham paa hans Reise, og maae Herrens Engle føre ham lykkeligt over Land og Hav, og vi ere forvissede om, at dette Ønske vil finde Gjenklang hos alle trofaste Hellige paa hele Jorden.

Til de Hellige i den europæiske Mission.

Kjære Brødre og Søstre! Tiden er forhaanden, da vi forvente at forlade Eder for at begive os til vort Bjerghjem i Utah, som vi have været borte fra henved tre Aar. Under vort Ophold iblandt Eder, have vi tilbragt mange lykkelige Timer i Eders Selskab; vi have glædet os ved at see den Kjærlighed til Sandheden, som I have lagt for Dagen, og over det indbyrdes gode Forhold, der har hersket iblandt Eder; vi have med Glæde seet, at I have viist Eders Tro ved gode Gjerninger og Kjærlighedsbeviser mod os og vore Medarbeidere i Missionen; vi have hørt Eders ivrige Bønner og Begjæringer om, at det maatte forundes Eder at forblive trofaste mod Gud og hans Rige, og vi vide, at I længes efter at blive udfriede fra disse Lande og efter Eders tilkommende Hjem i Zion. I ere blevne fødte paany, nemlig af Guds Aand; I ere blevne optagne i een Familie, ere blevne Sønner og Døttre af den samme Fader, og ere alle blevne kaldte efter Christi Navn. Derfor er det, at I ogsaa elske hverandre med den rene Guds Kjærlighed og ønske alle Retfærdiges Vel; I glæde Eder langt mere ved at være i Selskab med de Gode end ved at omgaaes Eders Paarørende efter Kjødet, der have forkastet Sandheden. De, som forhen vare fremmede for os, ere nu sammenknyttede til os formedelst Baand, der ere langt stærkere end det blot jordiske Slægtskab. Guds Søns Evangelium og Sandhedens Aand har ganske omdannet hele Menneskets Natur og gjort det til en ny Skabning. De Hellige ønske at omgaaes med Hellige, men afskye slette Selskaber. De ere villige til at forlade Fædre og Mødre, Brødre og Søstre, Huus og Hjem, deres Fødeland og Forfædres Gravsteder for at udvandre til et nyt Land og danne sig et Hjem i en Ørken, naar de blot kunne nyde den Glæde at være i Selskab med Lysets Børn.

Omendskjøndt født i Amerika, have vi dog i Løbet de sidste syv og tyve Aar tilbragt det Meste af vor Tid iblandt Eder i Herrens Tjeneste, medens vi baade offentlig og privat, paa Gaderne og i Eders Huse — mundtlig og ved Skrifter have baaret Vidnesbyrd om det underfulde Værk, som Gud har paabegyndt paa Jorden. For over sex og tredive Aar siden talte Gud til os ved sin egen Røst, kaldte os ved Navn og befalede os at gaae ud og raabe Omvendelse til denne Slægt, berede Veien for hans Aasyn og prophetere om de Straffedomme, som skulle komme. Vi have

ikke været ulydige mod den himmelske Røst, men Dag og Nat, Sommer og Vinter, Aar efter Aar, fra vor Barndom og indtil vor Alderdom have vi baaret Vidnesbyrd om, at Herrens store og forfærdelige Dag var nær forhaanden — Vredens og Hevnens Dag — Sorgens og Jammerens Dag, da Krig og Ødelæggelse, Pest og Hungersnød og alle Guds retfærdige Straffedomme skulle udgaae over Jorden. Iblandt de mange Millioner have nogle Faa aabnet deres Øren og Hjerter og lyttet til den advarende Røst; de have omvendt sig fra deres Synder, ere blevne døbte, have modtaget den Hellig-Aand og ere dragne ud fra disse Lande og have fundet et Tilflugtssted mellem Amerikas Bjerge, og velsignede ere de og Slægter efter dem, thi de ville finde Naade paa Vredens Dag, og velsignede ere de, som have omvendt sig fra deres Synder og søgt at fjerne sig fra de Ugudelige, thi Herren vil i sin egen beleilge Tid udfrie dem, dersom de forblive trofaste. Ja, velsignede ere alle oprigtige Sjæle her i disse Lande, som have annammet det Vidnesbyrd, der er blevet aflagt af Herrens udsendte Tjenere, thi han skal krone dem med Retfærdighed og sin Kraftes Herlighed, og deres Fjender skulle ikke have Magt over dem, thi Jakobs mægtige Gud skal gaae foran dem og være deres Belønner, og han skal samle dem, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, og føre dem som Lam til sin fredelige Faaresti. Og velsignede ere alle de Oprigtige af Hjertet, som herefter ville annamme det store Sidste-Dages Budskab, thi ogsaa de skulle drage op til Zion til Herren vor Gud, og alle de Retfærdige skulle blive samlede, ligesom til een Familie. Men vee de Ugudelige, hvis Hjerter ere forhærdede mod Herrens Sendebud, og som ikke ville omvende sig fra deres Synder, men forkaste den store Aabenbaring, der nu er sendt til dem, thi de ville omkomme i Babylons Plager. Vee Leiesvendene iblandt de christne Nationer, thi de ville blive nedstyrtede tilligemed deres Hjorde og deres Navne udslettede fra Jorden, fordi de have søgt at bortvende Folkets Hjerter fra det Budskab, Herren har sendt, og opløftet deres Røst mod hans Ord; derfor ville de faae desto større Fordømmelse.

De Hellige i disse Lande ville ihukomme, at Zion mellem Bjergene er Eders eneste Tilflugtssted paa den kommende Trængselens Dag. Ophører derfor ikke med Eders Bestræbelser, forend I faae udarbeidet Eders Udfrielse. Indskrænker Eders Udgifter saameget som muligt, og ligger ikke paa den lade Side, naarsomhelst I kunne faae Arbeide, og bestræber Eder alvorligen for at sammenspare Noget til Eders Emigration. I Forældre, Eders Børns Frelse beroer tildeels paa Eders Bestræbelser for at faae dem bort fra disse Lande, og I ere for en stor Deel ansvarlige for dem; hvis de paa Grund af Eders Skjødesløshed skulle komme til at gaae til Fortabelse, ville deres Synder komme til at hvile paa Eders Hoveder. Gjører Eder derfor al mulig Umage for at bevirke deres timelige Befrielse, og I ville blive velsignede af dem og Eders sildigste Efterkommere.

Aaret 1868 vil upaatvivleligen blive et mindeværdigt Aar i de Helliges Emigrationshistorie. Vi haabe, at Dampskibe ville blive opfyldte med Passagerer af de Sidste-Dages Hellige, og at mange Tusinder ville „komme hasteligen" frem paa Herrens banede Vei — Jernbanen over Sletterne — saa at Zions Bjerge og Høie ville blive opfyldte med Mennesker og komme til at gjenlyde af de Retfærdiges Frydejubel, medens enhver Bolig vil blive opfyldt af Taksigelses og Lovsangs Røst.

Inden disse Linier naae de Hellige, ville vi allerede være paa Veien til vort kjære Hjem. Vort Hjerte er fuldt af Velsignelser for alle Troens Huusfolk over hele Verden, og vi haabe, at det ikke vil vare længe, inden vi med Glæde skulle hilse mange Tusinder af vore Brødre og Søstre fra disse Lande. Vi ville tusinde Gange byde Eder Velkomne til vort forjættede Land. Tilsidst ville vi byde Eder et hjerteligt Farvel.

Ældste Pratt tog Fredagen den 26de f. M. med Dampskib fra New York til Chicago, og vi ønske ham en lykkelig Reise til vort kjære Hjem.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 238.)

Præsidenten talte om Nødvendigheden af at bygge et „Herrens Huus" her paa Stedet. Der vedtoges derpaa, at de Hellige bygge et Huus, hvor de kunne dyrke Gud, og at Reynolds Cahoon, Elias Higbee og Alpheus Cutler beskikkes til at sammentræde til en Committee, der forestaaer Opførelsen af samme.

Efter Forslag vedtaget, at dette Foretagende paabegyndes ti Dage fra nu af, og at siden hver tiende Dag anvendes til Husets Opbygning.

Præsident Hyrum Smith fremstod og talte om, at der vare flere Individer, som ved deres Indflytning til dette Sted ikke havde opgjort med deres Creditorer og ei heller medbragt noget Flyttebeviis fra de Grene, hvor de forhen havde boet. Ifølge Forslag blev der vedtaget, at de, som flytte hid uden at medbringe Flyttebeviis, ikke ansees som Medlemmer af Menigheden.

John C. Bennett holdt derpaa en længere Tale angaaende den Overlast, der var tilføiet Menigheden, og bemærkede, at det var nødvendigt for Brødrene at staae hverandre bi og at gjøre Modstand mod ethvert Forfølgelsesforsøg.

Ældste Lyman Wight talte derefter til Forsamlingen. Mødet hævedes til den følgende Morgen.

Søndag Morgen den 4de Octbr.

Conferencen samledes atter ifølge Bestemmelse og aabnedes med Bøn af Ældste Babbitt.

Skriveren blev derpaa opfordret til at oplæse Præsidentskabets Indberetning med Hensyn til Stadens Grund, hvorefter Præsidenten gjorde nogle Bemærkninger angaaende Gjælden for den Jordstrækning, som var bleven kjøbt til at bygge Staden paa, hvilke Bemærkninger ville blive anførte efter Conference-Forhandlingerne, ligesom han tilraadede at vælge en Committee til at tilveiebringe Midler til Gjældens Afgjørelse. Efter Forslag blev der vedtaget, at William Marks og Hyrum Smith udnævnes til Medlemmer af denne Committee.

Ifølge Forslag vedtaget, at der vælges en Committee til at gjøre et Udkast

med Hensyn til Staden Nauvoos Forfatningsanliggender.

Vedtaget, at Joseph Smith, John C. Bennett og Robert B. Thompson vælges til Medlemmer af nævnte Committee.

Endvidere vedtaget, at John C. Bennett vælges til som Deputeret at paaskynde Forfatningsudkastets Vedtagelse i den lovgivende Forsamling.

Præsident Hyrum Smith stod derpaa frem og talte til almindelig Belærelse for de Hellige. Conferencen sluttedes for en Time.

Klokken eet Eftermiddag samledes Conferencen igjen ifølge Bestemmelse, og aabnedes med Bøn af Ældste John P. Green.

Præsident Joseph Smith stod derpaa frem og holdt en Tale angaaende Daab for de Døde, hvortil den tilstedeværende store Forsamling lyttede med en særdeles Opmærksomhed.

Dr. Bennett fremlagde et Udkast til Andragendet angaaende Stadens Forfatningsanliggender m. M. Efter Forslag vedtaget, at Udkastet vedtages.

Ældste E. Robinson stod derpaa frem og afgav Beretning om Trykningen af en ny Udgave af Mormons Bog og sagde, at den nu var næsten færdig, ligesom der ogsaa var truffet Forberedelser til Trykningen af en Sangbog, Lærdommens og Pagtens Bog osv.

Conferencen sluttedes til Mandag Morgen.

Mandag Morgen den 5te Octbr.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelse og aabnedes med Bøn af Ældste Lyman Wight.

Efter nogle indledende Bemærkninger oplæste Ældste Robert B. Thompson en af Joseph Smith forfattet Afhandling om Præstedømmet, hvilken vil blive anført efter Conferenceforhandlingerne.

Siden holdt Ældste Babbitt et opperligt og temmelig langt Foredrag over det samme Emne.

Conferencen sluttedes for en Time. I Mellemrummet blev der døbt et stort Antal.

Klokken to Eftermiddag samledes atter Conferencen efter Bestemmelse. Ældste Lyman Wight talte til Forsamlingen angaaende Daab for de Døde og om andre Punkter, der vare af Interesse for de Hellige.

Præsidenten gjorde derpaa nogle Bemærkninger og udtalte sin Velsignelse over Forsamlingen.

Dr. John. C. Bennett sagde, at der vare Mange, som vare blevne beskyldte for Overtrædelser og betragtede som Skyldige, medens det ved nærmere Undersøgelse befandtes, at der ikke har kunnet fremføres Noget mod dem. Derefter blev der ifølge Forslag vedtaget, at Ingen betragtes som skyldig i nogen Overtrædelse, medmindre det bliver beviist ved to eller tre Vidner.

Derpaa forelagde han Conferencen den Behandling, som var bleven de Hellige til Deel i Missouri, og ønskede at vide, om Conferencen vilde tage videre Forholdsregler for at faae Opreisning. Efter Forslag vedtaget, at Elias Higbee og Robert B. Thompson sammentræde til en Committee for at skaffe Opreisning for de Forurettelser, som de Hellige have lidt i Missouri.

Ordinationscommitteen indberettede, at den havde ordineret ni og tredive Personer til Præstedømmet.

Efter Forslag vedtaget, at denne Conference sluttes, og at næste Conference afholdes den 6te April førstkommende.

Joseph Smith,
Præsident.
R. B. Thompson,
Skriver.

Vi ville her anføre den Afhandling, som ovenfor er hentydet til.

For at drøfte det saavel for denne som for enhver efterfølgende Generation saa vigtige Punkt angaaende Præstedømmet, vil jeg skride til, saavidt det lader sig gjøre at efterspore Sagen gjennem det gamle og nye Testamente.

I de hellige Skrifter er der omtalt tvende Præstedømmer, nemlig det Melchizedekske og det Aaronske eller Levitske. Endskjøndt der er to Præstedømmer, indbefatter dog det Melchizedekske det Aaronske eller Levitiske Præstedømme og er det store Hoved, der holder den høieste Myndighed, som tilhører Præstedømmet, samt Guds Riges Nøgler i alle Verdensaldere indtil den sildigste Slægt paa Jorden, og er Kanalen, gjennem hvilken al Kundskab og Lærdom samt hele Saliggjørelsens Plan og enhver vigtig Gjenstand er aabenbaret fra Himmelen. (Fortsættes).

Nyheder.

England. Den 7de dennes sammentraadte en Conference i London for at behandle det luxembourgske Spørgsmaal, der er blevet et Tvistens Æble mellem Frankrig og Preussen. Conferencen er repræsenteret af Frankrig, Preussen, England, Rusland, Østerrig, Italien og Holland.

Preussen. Angaaende Stemningen i Preussen skrives fra Berlin: Preussen kan ikke antage nogetsomhelst Forslag, der i fjerneste Henseende kan svække den imponerende Stilling, hvori det befinder sig paa Grund af sine Seire ifjor. Det er en afgjort Kjendsgjerning, at der foretages Rustninger, og det efter en storartet Maalestok.

Frankrig. Stemningen i Frankrig er ikke mindre krigerisk end i Preussen. Der skrives saaledes fra Paris: „Som man let kan tænke sig, fortsættes Krigsberedelserne uafbrudt. Man har allerede tidligere meddeelt Direktenrerne for Akademiet og Lyseet samt Seminarieforstanderne i Strasburg, at de maae holde sig rede til paa første Vink at romme deres Etablissementer, samt opfordret dem til at indgive Lister over deres Personel. De af dem benyttede Localer skulle i fornødent Fald bruges til Casernering af omtrent 30,000 Mand, der muligviis blive kastede ind i Strasburg," og i en anden Skrivelse hedder det, at hele Landeveien ved Neuilly (i Nærheden af Paris) er opfyldt med Kanoner, der ad Jernbanen skulde sendes videre til Strasburg. I samme Skrivelse omtales en i Frankrig for nylig opfunden lille Kobberkanon, hvis Virkninger skulle være i høieste Grad forbausende. Den beskrives saaledes: Dens Mechanisme drives ved Elektricitet. En Kjæde, der er befæstet til samme, lader Kanonen af sig selv. Opfinderen er Oberstlieutnant Martin de Brettes. Kanonen bestaaer af 3 Dele, der forfærdiges hver for sig i forskjellige Fabriker. De i Paris nylig anstillede Forsøg skulle have givet aldeles overraskende Resultater, og man mener at kunne tilintetgjøre en heel Bataillonfront med en eneste Ladning. Projektilerne ere saakaldte biscaiers, der træffe sikkert i en Afstand af 1800 a 2000 Metres. Ved Hjælp af en meget sindrig konstrueret Dreieskive, som

en enkelt Artillerist kan haandtere, er man istand til at affyre 40 a 50 Skud i Minutet. Ved de i Montrouge anstillede Forsøg var Kobberkanonen bedækket med et Hylster, saa at de Tilstedeværende vel kunde see den ødelæggende Virkning, men ikke det Redskab, der frembragte den.

Spanien. Der meddeles fra Barcelona af 1ste Mai, at der hersker almindelig Gjæring i Catalonien. I Anledning af Tyrefægtningen er der blevet uddeelt fjendtlige Proclamationer mod Generalcapitain Gasset. Der er strax afmarscheret Tropper til Sletten ved Tarragona og Bjergene omkring Figuera, hvor væbnede Insurgentbander havde samlet sig under Feltraabet: Længe leve Prim og Republiken! Ned med Dronningen og Narvaez!

Grækend. Fra Athen meddeles, at Antallet af de der anskaffede Geværer beløber sig til 25,000 Stkr. Desuden er der ankommet forskjellige hemmelige Apparater til at beskytte de græske Havne og Skibe mod fjendtlige Angreb. I Thessalien og Epirus hersker der stærk Bevægelse; alle de af Christne beboede Landsbyer ved Grændsen fra Almyro til Gianitzius have gjort Opstand, og 600 Familier, Koner og Børn, ere flygtede over paa græsk Territorium. De forefalder dagllg med afvexlende Held Smaatræfninger imellem Insurgenterne og tyrkiske Troppeafdelinger. Insurgenthovdingen Karaulis har alene 1,000 Mand til sin Raadighed, med hvilke han forsvarer Agrapsa Bjergene.

Amerika. Ifølge det mexikanske Blad „Rancher" har en forfærdelig Begivenhed tildraget sig i Zacatecas, hvor den juaristiske General Escobedo den 3die Marts om Morgenen har ladet 123 fangne Udlændinge, meest Franskmænd, henrette. Den Ene efter den Anden blev skudt, og de blodige Lig bleve liggende paa Pladsen, for at det næste Offer skulde see dem. Faa af de Ulykkelige viste sig svage; de Fleste sang Marseillaisen.

Blandinger.

En Maanerystelse. For nogle Maaneder siden har der, ifølge flere Astronomers Mening, fundet en Maanerystelse Sted. Denne Mening er i Særdeleshed bleven gjort gjældende af Direkteuren for det astronomiske Observatorium i Athen. Det anføres som en Kjendsgjerning, at det ene af Kraterne eller Aabningerne mellem Maanebjergene er aldeles forsvundet, og dette, paastaaes der, kan kun være skeet ved en Maanerystelse.

Den franske Krigsflaade talte den 1ste Juli 1866 ialt 379 Dampskibe med 6,395 Kanoner og 108,533 Hestes Kraft samt 126 Seilskibe med 1,288 Kanoner og 28 Bugseerdampskibe med 1,780 Hestes Kraft. Af Dampflaaden vare 66 Pandserskibe med 1,121 Kanoner og 29,425 Hestes Kraft; deraf 3 Pandserskibe med Taarn og Spore, tilsammen med 36 Kanoner og 2,850 Hestes Kraft, 2 Panserfregatter med tilsammen 104 Kanoner og 2,000 Hestes Kraft, 14 Pandserfregatter paa 30—40 Kanoner, tilsammen med 528 Kanoner og 13,600 Hestes Kraft, ialt altsaa 19 Pandser-

skibe af 1ste Rang paa circa 1,000 Hestes Kraft; fremdeles 10 Pandsercorvetter paa 12 til 16 Kanoner, tilsammen med 140 Kanoner og 4,500 Hestes Kraft; 5 svømmende Batterier paa 18 Kanoner, tilsammen med 90 Kanoner og 1,125 Hestes Kraft, 12 do. paa 16 Kanoner, tilsammen med 192 Kanoner og 1,800 Hestes Kraft, og 11 do. paa 2 Kanoner, tilsammen med 22 Kanoner og 460 Hestes Kraft; endvidere „til specielle Øiemed" 4 Pandserfartøier, tilsammen med 2 Kanoner og 500 Hestes Kraft, og endelig 5 pandsrede Kanonbaade, tilsammen med 7 meget store Kanoner og 2,590 Hestes Kraft. Af Skruedampskibe uden Pandser har Frankrig 238 med 4,878 Kanoner og 63,883 Hestes Kraft; deraf 5 Tredækkere paa 106 til 130 Kanoner, 15 Linieskibe paa 90 Kanoner, 16 do. paa 70, 80 og 82 Kanoner, 6 Fregatter paa 56 Kanoner, 18 do. paa 40 til 34 Kanoner, 3 Corvetter paa 22 Kanoner, 11 do. paa 4—16 Kanoner, samt 164 Avisoskibe, Kanonbaade og Transportskibe paa 1—6 Kanoner. — Af Hjuldampskibe haves kun 13 smaa Fregatter, 8 Corvetter og 54 Avisoskibe, og af Seilskibene ere Størstedelen armerede Transportskibe, samt Skonnerter, Kuttere o. desl. — Hvad der udmærker Hovedstyrken af den franske Krigsflaade: Skruedampskibene og især Pandserskibene, er Skibenes Eensartethed i Hurtighed, der gjør dem saa fortrinlig skikkede til at operere samlede som Flaade, medens de engelske Pandserskibe tildeels hvert for sig ere stærkere. Denne Forskjel kom især tilsyne ved den store Flaadesamling ved Cherbourg for et Par Aar siden. „Times" for den 18de dennes henleder Englændernes Opmærksomhed paa, at den franske Pandserflaade forøges hvert Aar meget stærkt, og raader England til at være paa sin Post samt til at tage Frankrigs Iver i saa Henseende til Mønster.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Haver Tro til Gud.

(Fra „Millennial Star.“)

Haver Tro til Gud. Dette var et Raad, som Jesus gav sine Disciple, og hvilket er optegnet hos Marc. 11, 22. Hvor nødvendigt er ikke det samme Raad nu for de fattige Hellige her i disse Lande! Da de paa alle Kanter ere omgivne af alskens Ugudelighed og Vederstyggeligheder, og mange af dem maae tømme Fattigdommens bittre Bæger lige til Bunden, smægtende af Længsel efter at komme herfra og til Zion, medens de ikke have den ringeste jordiske Udsigt til nogensinde at komme derhen, hvor nødvendigt er det da ikke at have den Tro, som fordum gav Mennesket Magt til at bede til Gud og til at erholde de nødvendige Velsignelser.

Hvor nødvendigt er det ikke ogsaa for os, som Gud har udsendt for at undervise dem, at prøve ved enhver mulig Leilighed at indgyde og udvikle en saadan Tro hos dem, hvilken de nu saa høiligen behøve. Gud har ikke udsendt os for at vi skulle fortælle dem, at de ere fattige, eller for at beklage deres Fattigdom, men for at minde dem om, at Abrahams Gud lever, og for at opmuntre dem til at have Tro til ham. Men for at kunne gjøre dette med Eftertryk, maae vi selv vise, at vi have Tro til Gud, ved at hellige vor Tid til Opfyldelsen af vore Pligter, saalænge vi ere her, idet vi tillidsfuldt overlade Alt, hvad vi have forladt, til hans faderlige Omsorg, og med Beredvillighed forblive her, indtil de, der udsendte os, kalde os hjem igjen, thi dersom vi ikke selv trygt kunne overlade dem, vi have forladt, til Guds faderlige Omhu, ville vi kun være lidet skikkede til at indgyde Andre den Tillid, som vi selv mangle. Øver Tro paa Gud, alle I, som ere hans Hellige, og I ville finde, at den Gud, der førte Abraham ud af hans Forfædres Land og Israel ud af Ægypten, er den Samme, som har befalet Eder at forlade disse Lande, og han har endnu aldrig forlangt, at Mennesket skulde gjøre det, som var umuligt at udføre, og han vil ei heller gjøre det nu.

Dersom vi imidlertid ønske, at Abrahams Gud skal velsigne os, maae vi vise ved noget Mere end Ord, at vi ogsaa ere deelagtige i Abrahams Tro, men hvormegen Tro har nu den, som ikke engang vil give Afkald paa sit fortræffelige Middagsmaaltid om Søndagen, sit Øl og sin Tobak for at sammenspare Lidt til Hjælp til sin egen og sin Familes Udfrielse fra Babylons Elendighed? Hvormegen Tro har den, som gaaer frem fra den ene Maaned til den anden og fra det ene Aar til det andet, ligesom om han aldrig havde hørt Evangeliet eller Herrens Befaling angaaende Indsamlingen, idet han haaber, at En eller Anden vil sende ham Midler til at bringe ham og hans Familie til de Hellige i Zion, medens han selv ikke gjør det Allerringeste for sin egen Udfrielse? Skulde imidlertid en Saadan paa en eller anden Maade faae Lidt at indsætte i Sparefondet, tager han det ud igjen ved det første lille Uheld, som maatte tilstøde ham.

Hvormange blive ikke hvert Aar skuffede, fordi de have sat deres Tillid til Mennesker istedetfor til Gud? Der findes Mange nu, hvis hele Tillid er fæstet til En eller Anden hjemme i Dalen, der har lovet at hjælpe dem hjem, og uden Tvivl ville mange af dem blive bittert skuffede, selv om Alle havde Villie til at opfylde deres Løfter, da uheldige Omstændigheder ofte stille sig i Veien for de bedste Hensigter. Forlader Eder derfor mindre paa Menneskene, og haver Tillid til Gud, thi den Retfærdige skal leve ved Troen.

Gud bruger ofte de forskjelligste Midler til at velsigne sit Folk paa, for at prøve deres Tro. Vi læse i første Kongernes Bog (17, 9.), at han midt under en Hungersnød sendte Elias til en fattig Enke for at Propheten kunde faae sit Ophold hos hende, og da han kom til hende, var hun netop ifærd med at samle Brænde for at bage den sidste Kage til sig selv og hendes Søn, paadet de kunde æde den og derpaa døe. Herren havde øiensynlig et dobbelt Øiemed, idet han sendte Propheten til Enken, nemlig for det Første at opholde Propheten og for det Andet at velsigne Enken. Men hun maatte først bevise sin Tro paa Gud og hans Tjener, førend Velsignelsen kom. Elias sagde til hende, efterat hun havde fortalt ham, at hun kun havde en Haandfuld Meel tilbage, hvilket netop var nok til en eneste Kage til hende og hendes Søn: „Lav mig først en liden Kage og bring den til mig, og siden kan Du lave Noget til Dig og din Søn; thi saa siger Herren, Israels Gud: Melet i Krukken skal ikke fortæres, og Oliekrusct skal ikke fattes indtil den Dag, da Herren skal give Regn over Jorderige. Og hun gik og gjorde efter Eliæ Ord, og hun aad, ja han og hun og hendes ganske Huus i eet Aar."

De arbeidende Klassers Dagløn her i disse Lande synes ofte at være ligesaa utilstrækkelig til at underholde dem i Længden, som Enkens Haandfuld Meel og hendes Oliekruus var for hende og hendes Søn, og dog er det Saadanne, som Gud formedelst sine Tjenere og Propheter har befalet at samles, men hvorledes skal denne Befaling blive udført? Haver den samme Tro til Gud, som Enken havde. Hans Propheter have kaldet Eder nu og sagt Eder ligesaa tydeligt, hvorledes I skulle bevise Eders Tro paa ham og erholde hans Velsignelser, som nogensinde Elias gjorde med Enken. Ophører med at forlade Eder paa Mennesker, men forlader Eder paa Gud, og I kunne være forvissede om, at han vil velsigne Eders Bestræbelser for at vise, at I have Tillid til ham og hans Tjeneres Ord, og om han end ikke skulde mangfoldiggjøre Eders Skillinger paa samme Maade, som han gjorde med Enkens Meel, vil dog Resul-

tatet blive det samme, og I ville tilsidst opnaae Maalet for Eders ivrigste Ønsker — Eders Udfrielse fra disse Lande.

Naar I have modtaget Eders Ugeløn og bringer den lille Sum paa Torvet, skal der ikke Meget til, førend det Hele er medgaaet, i Særdeleshed naar I ville have noget Extra til Søndagen, og naar I komme hjem med det Lidet, I have kjøbt, ere Eders Penge borte, og dog have I ikke været ødsle. Imidlertid er der ikke Noget tilbage til Eders Emigration, og saaledes har det maaskee gaaet i flere Aar, og Eders Udsigter til nogensinde at komme herfra blive mørkere og mørkere Aar for Aar.

Antager nu, at I ville bruge den samme Fremgangsmaade som Enken. For at vise Eders Tro, saa istedetfor at tage alle Eders Penge med paa Torvet, lægger Lidt tilside af Eders Ugeløn, saasnart I have faaet den, for udelukkende at sammenspare Noget til Eders Emigration, og forlader Eder paa Herren, at han vil velsigne det Øvrige til Eders nuværende Brug, og hjælpe Eder til at forøge Eders lille Sum i Fondet, saa at I kunne komme hjem til Zion. Ved at handle saaledes ville I bevise Eders Tro, ligesom Enken gjorde, og om Farer skulde true og Eders egne Midler ikke være tilstrækkelige, da kunne I med Tryghed stole paa, at Gud vil udfrie Eder.

Mænd og Qvinder kunne udvise for Gud, hvormegen Tro de have paa ham og hans Tjeneres Ord ved det Beløb de sammenspare i Forhold til deres Fortjeneste og det Antal, de have at forsørge, og omendskjøndt den sammensparede Sum kan være liden i Sammenligning med det, som Andre have indsat i Sparefondet, vil dog Gud tage Hensyn til Eders Bestræbelser, ligesom han gjorde med hiin fattige Enke, der lagde sin Skjærv i Tempelets Kiste, og ikke dømme efter det Beløb, I give, men efter det, I have tilbage, efterat I have givet.

De Hellige have nu atter over et Aar, i hvilket de have Leilighed til at prøve Gud og vise deres Tro paa ham. Hvormange der ene og alene ville sætte deres Tillid til ham, og hvormange der fremdeles ville vedblive at stole paa Mennesker, vil Tiden vise. Jo mere vi prøve Gud, jo mere kunne vi forlade os paa ham. Alt Godt, Ædelt og Stort, der nogensinde er blevet udført af Mennesket, er blevet udført formedelst en saadan Tro. Paulus (Hebr. 11te Cap.) opregner nogle faa af de Gjerninger, der i fordums Dage ere blevne udførte formedelst samme. Sæt, at vi nu ville betragte Lidt af det, som er blevet udført i vor Tid. Dersom det udkrævede Tro hos Noah at gaae ud og forkynde Evangeliet for dem, som levede før Syndfloden, og for at advare dem, saa at de kunde undflye de overhængende Straffedomme, saa udkrævede det visselig ogsaa stor Tro hos Joseph Smith at gjøre det Samme. Og dersom det fordrede Tro hos Moses at føre Israel gjennem Ørkenen, saa udkræver det ogsaa tilvisse stor Tro hos Brigham at lede Guds Folk nu i vore Dage.

Det er formedelst en saadan Tro, at vi ere blevne opholdte og fremdeles trives her i vort Bjerghjem. Desto mere vi have prøvet Gud, desto større er vor Tro og Tillid til ham bleven. Vi have sat vort Haab til ham, naar vi have været stedte i Fattigdom og Nød, i Hunger og Nøgenhed, tillands og tilvands, paa det mægtige Ocean og paa Jernbaner, iblandt Pøbelskarer, og naar vi have været alene mellem Klippebjergene, omringede af Fjender, som vare udsendte for at ødelægge os.

Formedelst Tro paa Gud og Tillid til hans Tjenere have vi hjemme i vore Familiers Skjød dyrket den golde Jord-

bund, ledet Vandet ned fra Bjergene for at vande vore Marker, udryddet the crickets (et Slags Græshopper), fægtet imod Indianerne og prøvet Hungersnød, og efter alt dette have vi atter forladt de Hjem, som vi havde forskaffet os, og vare rede til at sætte Ild paa samme som et Vidnesbyrd for Gud, at vi elskede ham høiere end vore Huse og Marker, medens vi nu have forladt vore Kjære for at komme iblandt Eder for derved at vise for Gud og Eder, at vi elske ham og hans Værk høiere end Hustru og Børn, thi vi have prøvet ham og erfaret, at hans Ord og Forjættelser ere ligesaa urokkelige som hans evige Throne. Og selv om Dødens Engel skulde betræde vore Hjem, medens vi ere saa langt fraværende, og berøve os vore Kjære, naar dog vor Tro og vort Haab hiinsides Sløret; selv ad Døden kunne vi smile og sige: Død, hvor er din Braad? Helvede, hvor er din Seier? Vi ville engang igjen mødes med vore Kjære, naar Dødens Magt for evigt er bleven lagt i Støvet. Da haabe vi i Forening med dem at modtage en fuld Belønning for vor Tro, nemlig det evige Liv i Gud vor Faders Rige.

Det aabne Polarhav.

Beretning om en Opdagelsesreise i Polaregnene med Skonnerten „De Forenede Stater."

Af Dr. J. J. Hayes.

(Fra „the Athenæum" for 2den Marts 1867.)

Da vi forlode Dr. Hayes, idet vi havde gjennemlæst hans Beretning om hans Reise til de nordlige Polaregne, hvilken Afhandling var indrykket i dette Blad (Mai 1860), følte vi os forvissede om, at vi atter vilde træffe ham igjen i de samme Farvande, saafremt ikke uovervindelige Hindringer skulde stille sig i Veien for ham. Det franske Ordsprog: „Man vender gjerne tilbage til den første Kjærlighed igjen," er i Særdeleshed anvendeligt paa Eventyrere, og de, som engang ere komne til at elske det vilde Reiseliv med alle dermed forbundne Farer, ere i Almindelighed længselsfulde efter og rede til at fortsætte paa den engang betraadte Bane, saasnart der er Tale om Eventyr tillands eller tilvands, og det endog efterat de ikke mere kunne ansees for at være unge. Saaledes var det med stakkels Franklin. Da han allerede fra sin tidlige Ungdom havde en særdeles Forkjærlighed for Søen, greb han med Glæde Leiligheden til at komme bort fra det for ham saa triste og eensformige Liv i Hjemmet for at imødegaae de Farer og Strabadser, som ere forbundne med en Opdagelsesreise i Polaregnene.

Sin første Tilbøielighed tro, var Dr. Hayes ikke før vendt tilbage fra sin eventyrlige Reise, paa hvilken han og hans lille Selskab, saaledes som man vil erindre sig, havde været udsat for usædvanlige Farer, forend han begyndte at udkaste Planen til en storartet Expedition til Nordiishavet. Hovedøiemedet dermed skulde

være at seile igjennem Smiths Sund, fuldende Opmaalingen af Nordgrønlands og Grinnell-Lands Kyster, og derpaa, forsaavidt det lod sig gjøre, at foretage Undersøgelser henimod Nordpolen. De Forenede Staters Regjering viste imidlertid ingen Tilboielighed til at udruste nogen Expedition i ovennævnte Diemed, og Dr. Hayes blev derfor nødt til at henvende sig til sine Landsmænd med Begjæring om at sammenskyde Noget til dette Foretagende. Disse Bidrag bleve tilsidst tilveiebragte, og i Begyndelsen af 1860 befandt han sig som Capitain ombord paa en Skonnert af 133 Tons Drægtighed og med en Besætning af fjorten Mand. Den Næstcommanderende var Hr. A. Sontag, som var bleven bemyndiget af Direkteuren for Dudley astronomiske Observatorium til at ledsage Dr. Hayes. Den lille Besætning blev godt udrustet, og der manglede ikke Andet for at Expeditionen skulde lykkes end Dampkraft til Hjælp, hvilken man nu anseer for en nødvendig Betingelse for et heldigt Udfald af en Opdagelsesreise i Polaregnene.

Expeditionen forlod Boston den 6te Juli 1860, og kom tilbage til samme Stad i October 1861. Beretningen om dette Foretagende er høist oprørende, og det maa næsten ansees som et Held for Dr. Hayes videnskabelige Vovestykke, at det er saaledes, thi det maa indrømmes, at det store Antal Værker, man har om saadanne Reiser til Nordiishavet, have tabt en stor Deel af den Interesse, hvormed de tidligere modtoges af Publikum. Men en livlig Indbildningskraft vil altid finde Næring i Beretningen om en dristig og eventyrlig Reise, og Dr. Hayes's Heltemod og Udholdenhed er noget Mere, end hvad man træffer hos Reisende i Almindelighed.

Efter en ikke uheldig Reise naaede de Upernavik den 12te August, og fik der sex Eskimoere med sig, hvilke brugtes som Tolke, Jægere og Hundedrivere — samt et smukt Spænd Hunde; derpaa fortsatte de atter deres Reise videre mod Nord. Skonnerten kjæmpede glimrende mod den ikke altfor tykke Iis, og undgik heldigviis Iisbjergene, der hvert Dieblik syntes at ville knuse den. Et af disse Uhyrer var henved trefjerdedeel Miil (engelsk) langt, næsten ligesaa bredt, og naaede 315 Fod over Vandfladen. Man udregnede, at det udgjorde syv og tyve tusinde Kubikfod, og dets Vægt blev anslaaet til to tusinde Millioner Tons. Vanskelighederne tiltoge nu med hver Dag, og foruden de sig hævende Iisbjerge og Drivisen, fik de ogsaa en stærk Strøm fra Nord at kjæmpe med, og det syntes som om Skonnertens Timer, om ikke dens Minuter, vare talte. Dr. Hayes siger: „Ligesaa imponerende som Scenen var udenfor Cap Hatherton, ligesaa foruroligende var den ogsaa. Med Undtagelse af Jordskjælv og Vulkaner, gives der ikke Noget i Naturen, som i storartet Magt kan sammenlignes med Iisbjergene i de nordlige Have. De støde sammen med en forfærdelig Kraft, idet de af Vinden eller Strømmen blive førte imod Landet, og den Larm og Bragen, som derved foraarsages, er i Sandhed skrækkelig Vi vare nu midt i en af disse Naturens storartede Scener, og vort Sind blev snart gjennemtrængt af den uhyggelige Tanke, at Skonnerten vilde komme til at tjene til et Slags Kraftmaaler. Store Iisstykker ophobedes ligesom til Bjerge, hvorsomhelst Strømningerne mødtes, for atter at synke under Vandet igjen, naar Stømmen pressede paa fra en anden Kant, og over hele Havet rundt omkring os vare disse tordnende Iismasser, der undertiden naaede en Høide af ikke mindre end sex Fod over Toppen af vor Skonnerts Stormast — et talende Vidnesbyrd om den Fjendes Kraft, som truede os.

Vi havde arbeidet os ind i et trekantet Rum, der dannedes af tre Iisflader, som vare stødte sammen. I Begyndelsen var der Rum nok til at vende, men kun ringe Udsigt til at undkomme. Iisstykkerne naaede vort lille Skib uden i mindste Maade at skade det, og vi begyndte allerede at nære et svagt Haab om, at vi vare sikkre, men Hjørnerne af de beskyttende Iisflag bleve efterhaanden bortrevne af de sig med voldsom Kraft paatrængende Iismasser, der saaledes stedse kom vort Fartøi nærmere og nærmere, medens vi med Gru lyttede til Isens Knagen og Bragen og opmærksomt iagttog dens Nærmelse. Tilsidst naaede Isen Skonnerten, og det syntes, som dens Skjæbne var uundgaaelig afgjort. Det forekom os, ligesom om den vaandede sig lig et levende Væsen, der føler store Smerter, og det syntes som om den vred og snoede sig ligesom for at komme bort fra sin overlegne Modstander, medens den rystedes i enhver af dens Tilsammenføininger lige fra Dækket og indtil Kjølen. Dens Sider syntes at give efter, — Dæksbjælkerne bøiede sig opad, og der bleve Aabninger mellem Dæksplankerne. Jeg ansaae det lille Fartøi, der saa heldigt havde ført os gjennem saa mange Farer, som uundgaaeligt fortabt, men dets Sider vare haarde og de Knæer, som sammenholdt dem, stærke, og Isen, der efterhaanden arbeidede sig ind under Skonnerten, hævede den tilsidst ved et voldsomt Stød, der bragte os alle over til Rælingen, op af Vandet, og Iisflagene, der endnu trængte voldsomt paa, idet de sammenstuvedes, dannede en fast Masse under og rundt omkring os, og vi saae, at vi ligesom ved Hjælp af tusinde Donkrafter lidt efter lidt hævedes op i Luften."

Skonnerten udholdt det imidlertid Altsammen, dog ikke uden at have taget betydelig Skade. Under heldigere Omstændigheder seilede den ind i Harstenebugten, hvor den blev oplagt for Vinteren i en Havn, som Dr. Hayes gav Navnet Port Foulke. De uhyre Klippemasser paa Vestkysten af Grønland hævede sig i Baggrunden. Der vare Aabninger imellem paa flere Steder, hvor Jægerne stødte paa store Rensdyrsflokke. I blot een Time dræbte Dr. Hayes tre af dem, og baade Folk og Hunde gjorde sig tilgode med det fortræffelige Kjød. Denne rigelige Forsyning var høist opmuntrende og bidrog væsentligt til at styrke Troen paa, at det Indre af Grønland er godt skikket til at underholde den dyriske Skabning. Et Observatorium blev opført i Nærheden af Skonnerten, og saasnart man var bleven færdig med Planen for de daglige Sysler, gjorde Dr. Hayes en Opdagelsestour over de uhyre, skraanende Iisflader. Dette var et skrækkeligt Foretagende; Temperaturen var falden til 34 Grader under Nulpunktet (efter Farenheit) og en gjennemtrængende Storm rasede. I denne reiste Selskabet halvfjerdsindstyve Mile over Isen, og det i en Høide af 5,000 Fod over Havfladen samt midt paa de uhyre, for det menneskelige Øie uoverskuelige Iissletter. Uagtet disse Vanskeligheder lykkedes det dog Dr. Hayes at foretage Opmaalinger adskillige Gange, hvilke ved at gjentages i Juli 1861, viste, at disse umaadelige Iisflader voxe med en Hurtighed af henved 100 Fod daglig. De samme Naturlove, der herske i Alpedalene, gjøre sig ogsaa gjældende paa Grønland. En stor tilfrossen Vandmasse udbreder sig bestandig over de vestlige Skraaninger af Grønlands Fastland, idet Lovene for Vandets Af- og Tiltagen ere de samme paa begge Steder.

Med den lange og besværlige Reises Ensformighed undergik der en uventet Forandring, idet Thermometret pludselig begyndte at stige, hvilket flete i Begyn-

delsen af November. „Omendskjøndt Vinden," siger Dr. Hayes i sin Skrivelse af fjortende samme Maaned, „blæste uafbrudt i fire og tyve Timer fra Nordost, ledsagedes den dog af en mærkværdig Varme. Thermometret, som var sunket ned til 40 Grader, viste nu 4½ Grad. Al Grublen var forgjæves. Denne Temperatur omstøder mine forrige Theorier, ligesom det saa ofte forhen er gaaet med langt visere Mænd end mig." Dette meteoriske Phenomen er et talende Beviis for, at Polarhavet er aabent, hvilket indgjød det Haab hos Dr. Hayes, at han snart skulde komme til at beseile samme. Imidlertid indtraf det Uheld, at der udbrød en epidemisk Sygdom iblandt Hundene. De angrebes af den samme Sygdom, som i flere Aar har raset iblandt Hundene i Sydgrønland. De vare friske lige til Begyndelsen af December Maaned, men da bleve de pludselig angrebne af denne frygtelige Sygdom, der gav sig tilkjende ved en usædvanlig Urolighed hos dem, en frygtelig Gjøen og en voldsom Frem- og Tilbageløben, ligesom de skulde nære en dødelig Frygt for Noget, som de vilde søge at undflye. Den skrækkelige Sygdom medførte Døden efter nogle Timers Forløb, og derved blev Selskabet berøvet næsten alle dets Hunde. Under disse uheldige Omstændigheder, hvilke vare temmelig faretruende for Expeditionen, paatog Hr. Sonntag sig at gjøre en Tour til Eskimoerne paa Northumberland-Øen for atter at forskaffe nogle af disse i hine Egne saa nyttige Dyr. Uheldigviis omkom han under Forsøget, men imidlertid lykkedes Øiemedet med hans Reise.

Forstærket med Hunde og Eskimoer, organiserede Dr. Hayes en Expedition med Slæder, og den 16de Marts begav denne sig paa Veien opad Smiths Land. Beretningen om alle de Gjenvordigheder, de maatte udholde paa denne Reise, er hjerteskjærende. Efter at have mødt utallige Besværligheder, befandt Dr. Hayes sig midt paa Sundet, medens hans Reiseselskab var næsten aldeles afkræftet. At fortsætte Reisen med det hele Selskab var aldeles ikke at tænke paa. Han udtrykker sig selv derom saaledes:

„Folkenes Kræfter vare aldeles udtømte; de vare nedbrudte og nedslagne, og det i høieste Grad. Den menneskelige Natur kan ikke udholde saadanne Strabadser, som dem vi vare udsatte for. Der var en gjennemtrængende Kulde, hvilken syntes at skulle udslukke al Livskraft, og desuagtet maatte vi uafladeligen arbeide os frem, da vi saa at sige altid sad fast ligesom i Mudder, og hertil kom endnu Sneeblindhed, daarlig Nattehvile i Sneehytter, gjennemtrængende Storme og utilstrækkelig Næring. Dette maatte vi dagligen udholde, og dette var for det Meste vort daglige Haab, kjæmpende os frem over de samme Iismasser idag som igaar. Jeg maa tilstaae, at mit Reiseselskab havde god Grund til at være nedslaaet, thi aldrig have menneskelige Væsener havt saa Meget at kjæmpe med i de vildeste Ørkener. Vi kom idag ind imellem uhyre Iismasser, og det var os ligesaa besværligt at komme over dem, som det var for Jean Valjean at komme fra sin Celle og ud paa Klosterpladsen. Men vor Klosterplads var en gammel, haard Iisflade, hvis Forhøininger imidlertid neppe vare bedre at komme over end Klostermuren.

Under disse sørgelige Omstændigheder bleve de afkræftede Folk sendte tilbage til Skonnerten, medens Dr. Hayes med tre Mand og fjorten Hunde fortsatte sin Opdagelsestour. Fra den Stund af, da de toge Afsked med hverandre, og indtil de kom tilbage til det som for tabt ansete Skib, ligner Dr. Hayes Beretning en overspændt Roman. Endelig naaede de Grinnell-Land. Eftersom de kom længere

mod Nord, saae de, at Isen trængte paa med en endnu større Kraft end i Smiths-Sund, hvilket havde sin Grund deri, at Strømmen satte stærkt paa i sydlig Retning. Enhver Pynt af Landet mod Nord var begravet under uhyre Iismasser. Mange Iisblokke, der vare tredive til tredsindstyve Fod tykke og endnu langt bredere, vare ved Strømmens Magt trængte høit op paa det tørre Land, og det endog over de almindelige Grændser for Høivande. Der fandtes imidlertid ingen egentlige Gletscher i nogen Deel af Grinnell-Land.

Medens det lille Selskab kjæmpede sig frem midt under saadanne Besværligheder, hvilke vilde have standset enhver Anden, der var mindre modig og udholdende end Dr. Hayes, blev det endelig standset paa selvsamme Maade, som Parry tidligere var bleven standset paa sin Opdagelsesreise paa Isen til Nordpolen, nemlig derved, at Isen var for svag til at bære dem. Han skriver:

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Nedenfor give vi Navnene paa de Brødre, som ere løste fra deres Arbeide i Missionen, saavelsom paa dem, der ere beskikkede til deres respective Virkekredse. Det er os en kjær Pligt at bevidne, at Zions-Brødrene, som ere løste for at vende tilbage til deres kjære Hjem i Vesten, have arbeidet trofast i deres Kald og Stilling, hvorved de have erhvervet sig de Helliges Tillid, Agtelse og Kjærlighed. Vi opfordre de Afløste at gjøre deres Eftertrædere bekjendte med Forholdene i deres respektive Distrikter, Conferencer og Grene, og endskjøndt de ere løste fra Ansvaret for Forretningerne, dog at staae disse bi med deres Raad og Erfaring, og saaledes virke til Gavn for Værket, indtil Tiden for deres Afreise kommer.

I alle vigtige Anliggender, saavel med Hensyn til Missionsarbeidet som til Emigrationsforretningerne, ere vi villige til at raade vore Brødre og Medarbeidere, naar det behøves, og fremfor Alt ville vi i Forening bede Gud om at veilede os med sin Aand og Kraft, at vi maae vorde dygtiggjorte og skikkede til hver for os at udføre de Pligter, som det hellige Præstedømme kræver af os, saa at Herrens Velsignelse kan ledsage al vor Gjerning og Virksomhed og gjøre den frugtbringende.

Vore Brødre, der ere løste for at reise hjem, bede vi modtage vor oprigtige Tak for deres trofaste Tjeneste og for den Hjælp, de have ydet os i Missionen. Vor Bøn er, at Herrens Velsignelse maatte ledsage Eder baade her og paa Reisen, saavelsom i Eders Hjem, og at vi stedse maatte vedblive i Forening at virke for den Sag, hvortil vi ere viede, nemlig: Evangeliets Udspredelse, Israels Indsamling og Guds Riges Opbyggelse, og derved erhverve os en Løn iblandt de Trofaste.

Løste:

Ældste N. Wilhelmsen, Raadgiver i Præsidentskabet og Omreisende i Missionen;

Ældste C. Christiansen, Præsident over Jyllands District;

Ældste F. C. Sørensen, Præsident over Kjøbenhavns Conference;

Ældste S. Iversen, Præsident over Fredericia Conference;

Ældste Andrew Nelson, Præsident over Aarhuus Conference;

Ældste L. P. Edholm, Præsident over Dernes District;

Ældste Jens Hansen, omreisende Ældste i Dernes Conference;

Ældste G. Ohlson, Præsident over Norrkopings Conference;

Ældste S. Larsen, omreisende Ældste i Christiania Conference;

Ældste H. Hansen, Præsident over Vensyssel Conference.

Beskikkede:

Ældste John Fagerberg, at præsidere over Districtet Sverrig;

Ældste Hans Jensen, at præsidere over Aalborg og Aarhuus Conferencr;

Ældste A. Larsen, at præsidere over Fredericia Conference;

Ældste C. O. Folkmann, at præsidere over Gøteborg Conference;

Ældste John Wretberg, at omreise i Gøteborg Conference under Ældste C. O. Folkmanns Bestyrelse;

Ældste C. Halvorsen, at præsidere over Kjøbenhavns Conference;

Ældste P. T. Nystrøm, at præsidere over Skaane Conference;

Ældste A. W. Nilsson, at præsidere over Norrkøping Conference;

Ældste Anthon Thomsen, at præsidere over Vensyssel Conference.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 249.)

Denne Bygning er 60 Fod paa Forsiden, 31 Fod bred og har tre Indgange. Hele Forsiden var bedækket med Gibsbilleder. Væggene mellem de tre yderste Vinduer ere nedfaldne, hvilket ogsaa er Tilfældet med den Væg, der adskiller Vinduerne midt paa Bygningen; de øvrige ere derimod forblevne staaende, og enhver af dem er prydet med et Basreliefbillede, der dog er i en forfalden Tilstand.

Det Indre er ogsaa her afdeelt ved to Corridorer, der strække sig langs Bygningen, og hvilke nu som forhen have Gibsloft og Gulv af store Qvaderstene,

og der er i samme store Aabninger, hvilke uden Tvivl ere gjorte efter Capitain Del Rios Foranstaltning, ligesom der ogsaa er foretaget Udgravninger under Gulvene. Den bageste Corridor er inddeelt i tre Afdelinger, og ligeoverfor Hovedingangen er der et aflangt Rum med en svær Karnis eller Afstøbning af Gibs og en Døraabning, som oventil har havt rige Zirater, hvilke dog nu ere temmelig beskadigede. Paa hver Side af Døren har der været Steentabletter med Billedhuggerarbeide, men de ere imidlertid nu blevne borttagne. Dette Rum er indvendigt tretten Fod langt og syv Fod bredt. Der var ingen anden Afgang for Lyset end gjennem Døren; Siderne vare uden nogensomhelst Zirater, hvorimod hele Baggrunden har været bedækket dermed. Den er ti Fod og otte Tommer lang, sex Fod og fire Tommer høi og har bestaaet blot af tre enkelte Stene. Den Steen, der har dannet den Deel af Muren, som staaer til Venstre og vender lige imod Jagttageren, staaer endnu paa sit Sted. Den, der har staaet i Midten, er bleven borttagen og bragt ned til Siden af Bygningen, hvor den nu ligger nærved Flodbredden. Den var for mange Aar siden bleven bortført af en af Landsbyens Beboere, som agtede at bringe den til sit Huus, men efterat den ved meget Arbeide uden andre Hjælpemidler end Indianernes Arme og Hænder samt Stykker af Træstammer var bleven bragt saa langt, blev dens videre Bortførelse standset ved en Ordre fra Regjeringen, som forbød at føre Noget bort fra Ruinerne. Vi fandt den liggende paa Bagsiden i Nærheden af Flodbredden, hvor den i Regntiden bliver oversvømmet af Vandet, og den var bedækket med et tykt Lag af Dynd og Mos. Vi lode den frigjøres derfor, ligelom vi ogsaa reiste den op og satte Støtter under den, og den næste Reisende vil rimeligviis finde den i samme Stilling, som da vi forlode den. Stenen til Høire er i Stykker og uheldigviis fuldkommen ødelagt. De fleste af Stykkerne ere forsvundne, men at slutte efter de Fragmenter, vi fandt imellem Ruinerne ved Forsiden af Bygningen, er det udenfor al Tvivl, at den har indeholdt flere Rækker Hieroglypher af samme Slags, som dem, der findes paa Stenen til Venstre.

Tabletten indeholder kun to Trediedele, af hvad der oprindelig har været paa samme. I Del Rios Værk er den slet ikke omtalt. I Dupaix's Værk forekommer den vel, dog ikke i dens sande Skikkelse, men i den Form, som Kunstneren i Paris har tænkt sig den, og derfor fremstiller den et fuldendt Maleri. Hovedfiguren paa denne Tablette staaer i omvendt Stilling med et Kors i Midten, og paa hver Side er en Række Hieroglypher, kun otte i Antal. Da Dupaix saae den (for fire og tredive Aar siden), var den muligviis ganske ubeskadiget. Men de svage Spor af sex Rækker Hieroglypher paa hver Side af Hovedfigurerne, og af hvilke hver Række indeholder sytten Karakterer, seer man aldeles ikke Noget til. Dette er en Mangel i hans Værk, som er desto mere uundskyldelig, da Dupaix i sin Beretning udtrykkelig omtaler disse talrige Hieroglypher, men det er rimeligt at antage, at hans Beskrivelse over samme ikke har været ledsaget af nogen Tegning.

Det Fornemste, der findes paa Tabletten, er Korset. Der sidder en Fugl af et ubekjendt Slags ovenpaa samme, og den er for Resten bedækket med uforklarlige Zirater. De to Menneskeskikkelser skulle øiensynlig forestille de to fremragende Personer. De ere godt tegnede, og de ligne tildeels de Billeder, som findes paa Murene af Tempelruinerne i Ægypten. Deres Klædebragt er aldeles forskjellig fra enhver anden af det Slags, som vi forhen

have givet Tegninger af, og Folderne paa den synes at tilkjendegive, at den maa have været forfærdiget af blødt og smidigt Tøi, saasom for Exempel Bomuldstøi. Begge have deres Oine henvendte mod Korset, og den ene af dem synes at være ifærd med at offre Noget, tilsyneladende et Barn. Man kan rimeligviis ikke vente, at der skal tages Hensyn til enhver Gisning i Henseende til denne Sag, men det vilde maaskee ikke være urigtigt at antage, at disse Skikkelser skulle forestille Præster. Hieroglypherne give uden Tvivl Forklaring over det Hele. I Nærheden af dem er der andre Hieroglypher, hvilket mindede os om den Maade, paa hvilken Ægypterne betegnede de Personers Navne, Historie, Embede og Egenskaber, som de fremstillede. Dette Kors har givet Anledning til flere lærde Formodninger end noget andet Fund i Palenque. Dupaix og hans Fortolkere, der tillægge Bygningen en meget stor Ælde og antage, at den idetmindste er langt ældre end den christne Tidsregning, gjør Rede for Korset ved at anføre det Argument, at det var bekjendt og havde en symbolisk Betydning iblandt de gamle Folkeslag, længe forend det blev indført som et Tegn paa den christelige Tro. Vore Venner Padrene paastode, saasnart de fik det at see, at de gamle Beboere af Palenque havde været Christne, og de gjorde den dristige Slutning, at Bygningen maatte henføres til det tredie Aarhundrede.

Der er Grund til at troe, at denne Bygning har været et Tempel, og at det indesluttede Rum i det Indre har været benyttet som Bedekammer eller som Offersted. Hvad for Kirkeskikke Stedets gamle Beboere forøvrigt have havt er Noget, som Ingen kan afgjøre.

Overdelen af denne Bygning er forskjellig fra den ovenfor omtalte. Ligesom i denne var der ingen Trappe og ei heller noget andet Forbindelsesmiddel, hverken indvendig eller udvendig, ligesaa lidt som der fandtes Levninger deraf. Den eneste Maade at komme op var ogsaa der ved at klattre op i et Træ, hvis Grene udbredte sig over Taget. Dette heldede, og Siderne vare rigt udzirede med Stukkaturbilleder, Planter og Blomster, hvilket Alt imidlertid var for Størstedelen ødelagt. Iblandt disse Billeder var der Brudstykker af et smukt Menneskehoved og af to Menneskeskikkelser, som i Henseende til Proportionering og Symmetri nærmede sig de græske Mindesmærker. Paa den høieste Deel af Taget er der en liden Forhøining, hvorpaa der hvilede Noget, som jeg for Beqvemmeligheds Skyld vil kalde to Stokværk.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 254.)

Dets Indstiftelse var før „denne Jords Grundvold blev lagt, eller da Morgenstjernerne sang tilsammen, eller Guds Sønner jublede af Fryd,“ og er det høieste og helligste Præstedømme samt er efter Guds Søns Orden, medens alle andre Præstedømmer blot ere Dele, Forgreninger, Kræfter og Velsignelser, som henhøre

til samme, og hvilke holdes, controlleres og styres af det. Det er Kanalen, hvorigjennem den Almægtige begyndte at aabenbare sin Herlighed i Begyndelsen af denne Jords Skabelse, og hvorved han er vedblevet at aabenbare sig for Menneskens Børn indtil nærværende Tid, og hvorved han vil kundgjøre sine Hensigter indtil Tidens Ende.

Begyndende med Adam, som var den første Mand, hvilken er omtalt hos Daniel som den „Gamle af Dage," eller med andre Ord, som den Første og Ældste af Alle, den store Stamfader, om hvem der er sagt paa et andet Sted, at han er Michael, fordi han var den Første og Alles Fader, ikke blot formedelst Stammen, men han var ogsaa den Første til at holde de aandelige Velsignelser, og den, til hvem Planen kundgjordes angaaende Ordinancerne til Frelse for hans Afkom indtil Enden, og for hvem Christus først aabenbaredes, og den, ved hvem Christus er bleven aabenbaret fra Himmelen og vil vedblive at aabenbares herefter. Adam holder Nøglerne til Tidernes Fyldes Huusholdning, det er, alle Tiders Uddeling er bleven og vil blive aabenbaret formedelst ham fra Begyndelsen indtil Christus og fra Christus indtil Enden af alle Uddelinger, som skulle aabenbares." (Ephes. 1, 9. 10.) Idet han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv, at oprette en Huusholdning i Tidernes Fylde for at samle Alt under Eet i Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden udi ham."

Den hos ham selv fattede Beslutning i at oprulle Forhænget for den sidste Uddelings Begivenheder, er at alle Ting, henhørende til denne Uddeling, skal blive udført nøiagtigen i Overeensstemmelse med de foregaaende Uddelinger.

Og atter, Gud besluttede hos sig selv, at der ikke skulde blive en evig Fylde, førend enhver Uddeling skulde indføres og samles tilsammen til Eet, og Alt, hvad der skulde samles under Eet i hine Uddelinger til den samme Fylde og evige Herlighed, skulde være i Christo Jesu; derfor forordnede han, at Ordinancerne stedse skulde være de samme, og satte Adam til at vaage over dem, til at aabenbare dem fra Himmelen til Mennesket eller at sende Engle til at aabenbare dem; Hebræerne 1, 14. „Ere de ikke alle tjenende Aander, udsendte til Tjeneste for dem, som skulle arve Salighed?"

Disse Engle ere under Bestyrelse af Michael eller Adam, som handler under Guds Veiledning. Af ovenstaaende Skriftsted erfare vi, at Paulus fuldkommen forstod Guds Hensigter med Hensyn til hans Forbindelse med Mennesket og den herlige og fuldkomne Orden, som han grundlagde hos sig selv, hvorved han udsendte Kraft, Aabenbaringer og Herlighed.

Gud vil ikke anerkjende den, som han ikke har kaldet, beskikket og udvalgt. I Begyndelsen kaldte Gud Adam ved sin egen Røst. See 1 Moseb. 3, 9. 10. „Og Herren kaldte ad Adam og sagde til ham: Hvor er Du? Og han sagde: Jeg hørte din Røst i Haven og frygtede, thi jeg var nøgen og skjulte mig." Adam modtog Befalinger og Underviisning af Gud; dette var Ordenen fra Begyndelsen.

At han modtog Aabenbaringer, Bud og Anordninger (Ordinancer) i Begyndelsen, er udenfor al Modsigelse, thi hvorledes kunde Menneskene ellers begynde at fremføre Offer for Gud paa en antagelig Maade? Og om de offrede Offer, maatte de være bemyndigede dertil ved Ordination. Vi læse i 1 Moseb. 4, 4., „at Abel frembar af sin Hjords første Affødning og af deres Fedme, og Gud saae med Velbehag til Abel og til hans Madoffer." Og atter, Hebr. 11, 4. „Ved

Tro offrede Abel Gud et bedre Offer end Cain, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gave, og ved den taler han endnu, omendskjøndt han er død." Hvorledes taler han endnu? Han opfyldte og ærede det Præstedømme, som var ham paalagt, og døde som en retfærdig Mand, og derfor er han bleven en Guds Engel, idet han har modtaget sit Legeme fra Døden og holder endnu Nøglerne til sin Uddeling, og sendtes ned fra Himmelen til Paulus for at meddele ham trøstende Ord og give ham Kundskab om Gudfrygtigheds Hemmeligheder.

Og hvis dette ikke var Tilfældet, vil jeg spørge, hvorledes vidste da Paulus saameget om Abel, og hvorfor skulde han berøre, at Abel talte efter sin Død? Følgelig, at han talte, efterat han var død, maatte skee derved, at han blev sendt ned fra Himmelen som en tjenende Engel.

Saadan er Præstedømmets Natur; Enhver holder Præsidentskabet over sin Uddeling, og Een holder Præsidentskabet over dem alle, nemlig Adam, og Adam modtog sit Præsidentskab og sin Myndighed fra Herren, men kan ikke erholde Fylden, førend Christus faaer underlagt Faderen Riget, hvilket vil skee ved Enden af den sidste Uddeling.

Præstedømmets Kraft, Herlighed og Velsignelser kunde ikke vedblive hos dem, som modtog Ordination, uden forsaavidt som deres Retfærdighed vedvarede, thi omendskjøndt ogsaa Cain var bemyndiget til at frembære Offer, blev han dog fordømt, da han ikke gjorde det af Retfærdighed. Det viser tydeligt, at Arordningerne maae holdes paa den selvsamme Maade, som Gud har bestemt; ellers vil deres Præstedømme bringe dem Forbandelse istedetfor Velsignelse.

Om Cain havde opfyldt Retfærdighedens Lov, ligesom Enoch gjorde, kunde han have vandret med Gud alle sine Levedage og aldrig gaaet glip af nogen Velsignelse. — 1 Moseb. 5, 22. „Og Enoch vandrede med Gud, efterat han havde avlet Methusalah, tre hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre; og Enochs ganske Alder var 365 Aar. Og Enoch vandrede med Gud, og han var ikke mere, thi Gud tog ham." Nu, denne Enoch bevarede Gud for sig selv, at han ikke skulde døe dengang, og beskikkede ham en Tjeneste for de terrestriale Legemer, hvorom der ikkun er blevet Lidet aabenbaret. Han opbevaredes saaledes til Præsidentskabet over en Uddeling, og Mere skal blive sagt om ham og de terrestriale Legemer i en anden Afhandling. Han er en tjenende Engel for dem, som skulle arve Salighed, og aabenbarede sig for Judas, ligesom Abel for Paulus. Derfor taler Judas om ham i sit almindelige Brev, 14de og 15de Vers: „Og Enoch, den syvende fra Adam, spaaede, sigende: See, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige."

Paulus var ogsaa bekjendt med denne Personlighed og modtog Underviisning af ham. Hebr. 11, 5.: „Formedelst Tro blev Enoch forandret, at han ikke skulde see Døden, og blev ikke funden, fordi Gud forvandlede ham; thi førend han blev forvandlet, havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud. Men uden Tro er det umuligt at behage ham, thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han aabenbarer sig for dem, som flittigen søge ham."

Læren om Forvandlingen er en Kraft, som tilhører dette Præstedømme. Der gives mange Ting, henhørende til Præstedømmets Kræfter og sammes Nøgler, som have været hemmeligholdte fra Verdens Grundvold blev lagt; de ere skjulte for de Vise og Forstandige for at aabenbares i de sidste Tider.

Mange kunne maaskee have antaget,

at Læren om Forvandlingen skulde forstaaes saaledes, at Mennesket blev taget lige ind i Guds Nærværelse og til en evig Fylde, men dette er en feilagtig Forestilling. Deres Boligs Sted er af den terrestriale Orden, og et Sted, beredt for saadanne Personligheder, holdes i Beredskab, idet de blive tjenende Engle for mange Planeter og for Saadanne, som endnu ikke have annammet den Grad af Fylde, som de, der ere opstandne fra de Døde. See Hebr. 11, 35: „Andre bleve martrede, men toge ikke mod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse."

Af dette er det klart, at der var en bedre Opstandelse, thi ellers vilde Gud ikke have aabenbaret det for Paulus. Hvorledes kan der da siges en bedre Opstandelse? Denne Adskillelse er gjort mellem Læren om den virkelige Opstandelse og den ovenfor berørte Forvandling. Denne bestaaer i en Befrielse fra Legemets Marter og Lidelser, men deres Tilværelse vil forlænges i Henseende til Tjenestens Arbeider og Møie, førend de kunne indtræde til en saadan Hvile og Herlighed som Opstandelsen.

Paa den anden Side, de, som bleve martrede og ikke modtoge Befrielse, erholdt en øieblikkelig Hvile fra deres Arbeide. See Aab. 14, 13: „Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Salige ere de Døde, som døe i Herren herefter, thi de skulle hvile fra deres Arbeide, men deres Gjerninger følge med dem."

De hvile fra deres Arbeide for en lang Tid, og dog holdes deres Arbeide i Beredskab for dem, at de tillades at gjøre de sammd Arbeider, efterat de have modtaget en Opstandelse for deres Legemer. Men vi ville forlade dette Emne og det om terrestriale Legemer til en anden Gang for at behandle det mere fuldstændigt.

Den næste store Over-Patriark, som holdt Præstedømmets Nøgler, var Lamech. See 1 Moseb. 5, 28. 29: „Og Lamech var hundrede og to og firsindstyve Aar gammel og avlede en Søn; og han kaldte hans Navn Noah, og sagde: Denne skal trøste os i vor Kummer og vore Hænders Arbeide paa Jorden, hvilken Herren har forbandet." Præstedømmet vedvarede fra Lamech. 1 Moseb. 6, 13: „Da sagde Gud til Noah: Alt Kjøds Ende er kommen for mit Ansigt, thi Jorden er fyldt med Vold af dem, og see, jeg vil fordærve dem med Jorden."

Saaledes see vi, at dette Præstedømmes Nøgler bestod i at modtage Jehovahs Røst, at han talede med ham paa en fortrolig og venlig Maade, at han lod ham vedblive med Nøglerne, Pagterne, Kraften og Herligheden, hvormed han havde velsignet Adam i Begyndelsen — og at offre Offer, hvilket skal fortsættes i den sidste Tid, thi alle Anordninger og Pligter, som nogensinde ere blevne fordrede af Præstedømmet under den Almægtiges Bestyrelse og efter hans Befaling i enhver af de foregaaende Uddelinger, skulle haves i den sidste Uddeling; derfor skulle alle Ting, som havdes under Præstedømmets Authoritet i nogen af de forrige Perioder, faaes igjen og tilveiebringe Gjenoprettelsen, som er omtalt af alle de hellige Propheter. Da skulle Levi Sønner offre Herren et velbehageligt Offer.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Det luxembourgske Spørgsmaal er paa den i forrige Numer af „Stjernen„ omtalte Conference blevet afgjort paa den Maade, at der er blevet tilsikkret Hertugdømmet Neutralitet; Frankrig har opgivet Kjøbet af samme imod, at Preusserne rømme Fæstningen Luxembourg, der skal sløifes.

Qvægpesten er atter udbrudt i London. Der er indtruffet flere Sygdomstilfælde i Islington og Shepperton-Street og desuden ogsaa i Leicestershire. Sundhedspolitiet havde strax grebet energiske Forholdsregler.

Tyrkiet. Ifølge Beretninger fra Smyrna er Tyrkernes Tab i en fra Petersborg meldt tre Dages Kamp 3,000 Mand. Thessaliske Insurgenter have indtaget en af Tyrkernes faste Stillinger.

Nordamerika. Fra Nordamerika meldes, at der er begyndt Krig mod Indianerne i Vesten, og at Kampen synes at antage temmelig store Dimensioner. Indianerne siges at øve de forfærdeligste Grusomheder, hvor de have Magt dertil, og Ophidselsen i de vestlige Stater er som Følge deraf saa stor, at man for Alvor taler om heelt at udrydde Civilisationens kobberfarvede Modstandere.

Domstolen i Richmond har løsladt Sydstaternes forrige Præsident, Jefferson Davis, mod Caution paa den Betingelse, at han skal give Møde igjen til November.

Vestindien. Paa Øen Cuba skal der ifølge amerikanske Blades Meddelelser være fundet en saadan Mængde Petroleumskilder, at selv de Districter i de Forenede Stater, som ere rigest i denne Henseende, ikke kunne maale sig dermed.

Insurrektionen paa Hayti kan nu ansees for sluttet, efterat Salnave paa legal Maade er bleven valgt til Præsident for Republiken.

Asien. Kulturen stiger i Japan maaskee mere end i de andre Lande. Fra det førstkommende japanesiske Nytaar af skulle Embedsmændene i denne for en tidssvarende Udvikling modtagelige Stat anlægge europæisk Dragt.

Blandinger.

Om Jordskjælvet paa Mytilene indeholde de franske Blade følgende Beretning af et Øienvidne: „Den 8de Marts Kl. 6 om Morgenen hjemsøgtes Staden her af en stærk Jordrystelse, som varede fra 15 til 20 Minuter. I henved eet Minut saae jeg Havet i Havnen hæve sig og skumme som ved en undersøisk Explosion. Jeg saae alle Bygningerne bevæge sig og rave som Beskjænkede og hele Masser af solid byggede Steenhuse styrte sammen som Korthuse. Toldboden, Fyrtaarnet, den store Oliemølle faldt i Gruus. I alle Gaderne begravede Husene Indvaanerne under deres Ruiner. Det gamle og smukke Slot, Domkirken, Gouverneurens Palads, Fængslet, Moskeerne ere kun Dynger af Ruiner. Jorden havde bogstavelig aabnet sig og opslugt en heel Gade, som gik fra Stranden til det Indre af Staden; og denne Gade, som endnu den foregaaende Eftermiddag var den meest

befærdede i Mytilene, er nu optagen af Havet og store Dyndmasser. Med eet Ord, over Halvdelen af vor skjønne Stad, som maaskee var den skjønneste og livligste i hele Levanten, er nu kun en Ørk, bedækket med Ruiner, og hvad der endnu er meest at beklage, er Antallet af Forulykkede. Man anslaaer alene Tallet af de Dræbte til 800 a 1,000 Personer, og et endnu større Antal er blevet kvæstet og lemlæstet. De Huse, der ere blevne staaende, ere alle forladte af Beboerne, og alle de, der ere slupne derfra med Livet, ere for Øieblikket spredte om paa Bakkerne og i Haverne omkring Staden. Nogle ere bragte i Ly, som man bedst kunde, de Øvrige bivouakere under aaben Himmel. Jeg vilde forgjæves prøve paa at skildre Dem den hele Scene, saa skrækkelig er den. Fra alle Kanter møder man kun Trøstesløshed, Forvirring, Taarer og Bønner. Trangen til at opholde Livet forøger Enhvers dræbende Angst, og dersom der ikke fra Smyrna eller en endnu mere nærliggende By havde kunnet erholdes Levnetsmidler, vilde Dødeligheden være bleven stor. En af de østerrigske Lloydsdampere og en fransk Kanonbaad fra Smyrna have bragt endeel Fødemidler; men vi have neppe flere end til een Dags Behov. Man venter, at Porten vil skynde sig med at hidsende Telte, Biskøiter etc. saasnart som muligt. Det er anden Gang, at denne skjønne Ø — de Gamles Lesbos, hvor Sappho og Arion fødtes og ved hvilken Mythologien lod Venus opstige af Havet — er bleven ødelagt. Første Gang var det under den thessaliske Konge Deucalions Regjering, 1500 Aar før Christus, da en uhyre Oversvømmelse dræbte dens hele Befolkning. Den er berømt for sin store Frugtbarhed og frembringer den rigeste Hvede, den fineste Olie, de største Figener og de kosteligste Druer, og ikke mindre berømt er dens Jaspisog Marmorbrud."

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp

Aars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

begyndende i Store Saltsøstad den 6te April 1866.

Fra („Deseret News.")

Den syv og tredivte Aars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige samledes i Store Saltsøstad Løverdagen den 6te April Kl. 10 Formiddag. Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen var det øverste Præsidentskab, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow og George Q. Cannon.

Patriark: John Smith.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentskabet for Overpræsternes Qvorum: Samuel W. Richards og Edwin D. Woolley.

Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, George B. Wallace og Joseph W. Young.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Peter Maughan, præsiderende Biskop i Cache County, C. W. West, præsiderende Biskop i Weber County — samt et stort Antal Biskopper og præsiderende Wldste fra de forskjellige Dele af Territoriet.

Hurtigskrivere: David W. Evens og Edward L. Sloan.

Choret sang: „Morgenen frembryder."

Præsident H. C. Kimball holdt Aabningsbønnen, hvilken han fremsagde paa en særdeles rørende Maade, hvorefter Choret atter afsang en Psalme.

Præsident B. Young tog som Text for de Wldste, aldrig at ophøre med deres Anstrengelser og Virksomhed førend de Sidste-Dages Hellige ere blevne af eet Hjerte og eet Sind. Der gives Mænd, som bede Herren at bevare os for de Ugudelige; dog søge de deres Omgang, handle

med og hjælpe dem til at vinde Indflydelse, og saaledes bidrage de netop til at fremme det Selvsamme, som de bede Gud at bevare sig fra. Livets Evangelium bliver fremsat for de Ugudelige, ligesaa vel som for de Retfærdige, og saalænge de vedblive med at forkaste det Gode, ere de ikke noget passende Selskab for dem, som ønske at blive helligede for Herren. Et Folk kan aldrig blive til Eet, saalænge det er i Besiddelse af den Aand, der hersker i Verden, og dog ere de Sidste-Dages Hellige for en stor Deel lige med Verden i Henseende til Forretningslivet og Pengeanliggender. Det er Verdens Viis, at nogle Faa skulle svømme i Rigdom, som de forøde for at tilfredsstille deres Lyster og Begjærligheder, medens den større Hob er nedsunken i den yderste Fattigdom. Er der ikke Mange her, som bære sig ad paa samme Maade. Hvilket stort Beløb er vel ikke i det Finantsaar, der udløber idag, blevet udgivet af dette Folk for Tobak, Kaffe, Thee og andre Drikkevarer! Dersom disse Midler, der ere blevne saaledes bortødslede, vare blevne sammensparede i det forbigangne Aar, vilde de have udgjort en Sum, som vilde have været mere end nok til at kjøbe alt det Land for, som er optaget i hele Territoriet, om der nu strax blev oprettet et Contoir for Salget af Land. De Hellige ville blive af eet Hjerte og eet Sind ved at gjøre Brug af Evangeliets Forskrifter i det daglige Liv og ved at leve saaledes, at Aabenbarelsens Aand kunde være deres stadige Paaminder. Vi stride fremad til denne Grad af Fuldkommenhed, men imidlertid maae de Ældstes og Helliges Bestræbelser fremdeles gaae ud paa at blive Eet i alle Ting, paadet vi kunne erholde de Velsignelser, som Herren har opbevaret for sit Folk.

Præsident H. C. Kimball talte indtrængende om Nødvendigheden af, at de Hellige ere i Besiddelse af Herrens Aand. Sandhedens Lys, som den aabenbarer, viser os, hvad vi ere, og lærer os at vandre ret for Herren. Vi ere af Jorden — jordiske. Vi maae hellige og luttre os og lære vore Familier at hellige sig for Himmelens Aasyn. For fire og tredive Aar siden befalede Herren de præsiderende Ældste og alle de Hellige at sætte deres Huse i Orden, og de, der ikke adløde denne Befaling, maatte lide den Straf, som Herren havde fastsat, om de vare ulydige. Taleren indskjærpede Vigtigheden af at hjælpe os selv i alle Ting, om at iagttage Viisdomsordet og med Nøiagtighed og den største Omhyggelighed at afholde vore Børn fra de samme skadelige Vaner, som Mange af os have nedarvet fra vore Fædre. Han raadede til at opmuntre Hjemmefabrikata og til at kjøbe hjemmevirkede Sager af dem, der beskjæftige sig dermed, forsaavidt Vedkommende ikke selv har Anledning eller ikke er istand dertil; opmuntrede til at leve overeensstemmende med vore Indkomster, hvorved vi vilde vinde i Kraft og Velstand. Han henpegede til deres Daarskab, som troe, at de kunne erholde Guds Velsignelser, medens de overtræde hans Bud. Der gives Nogle, som for at tilfredsstille deres Begjæringer, berøve sig de selvsamme Velsignelser, som de søge at opnaae. Vi maae berede os til at udføre Herrens Hensigter ifølge Aabenbaringerne. Det Værk, der paabegyndtes i Jackson County, er ligesaa anvendeligt for os her, som det var der, og er aldeles nødvendigt, førend vi tilfulde kunne blive beredte til at vende tilbage dertil.

Præsident Young talte kort og skarpt til Søstrene angaaende Brugen af Thee og Kaffe, idet han paaviste, at de Midler, som saaledes udgives, kunde blive bedre anvendte; han sagde, at dersom de vilde afholde sig fra saadanne Ting, vilde

Følgen blive en bedre Helbred. De, der ere de fattigste paa Penge, kunne kraftigen bidrage til at fremme Retfærdighed. Han raadede Søstrene til med Flid at passe deres huuslige Sysler og til at lære deres Døttre det Samme, at de kunde blive sparsommelige og gode Huusmødre — samt dygtige og virksomme i Udførelsen af deres Pligter som Hustruer og Mødre, og paavise, at de paa denne Maade kunde gjøre meget Godt. Mange af de Midler, som kunde spares ved Strikning og Væving, Forfærdigelsen af Hatte og andre Ting, hvilket nu forsømmes af Massen af Folket, kunde gaae til det vedvarende Emigrationsfond eller gives som Bidrag til at understøtte de Familier, hvis Forsørgere ere udsendte paa Mission. Han formanede dem indtrængende, at de skulde lære deres Sønner og Døttre ikke at bruge Thee og Kaffe, og fremfor Alt at beflitte sig paa Sparsommelighed, Reenlighed og Flid; de skulde lære at tilvirke Klæder til sig selv og deres Familier, og i Alt søge at gjøre Godt mod sig selv, deres Familier, deres Mænd og mod deres Brødre og Søstre i Guds Rige.

Ældste George Teasdale sang: „De Hellige fremad til Seier gaae." Præsident D. H. Wells holdt Slutningsbønnen.

Kl. 2 Eftermiddag.

Huset var overfyldt med Mennesker og en stor Mængde kunde ikke engang komme ind.

Sang af Choret og Bøn af Ældste John Taylor; derefter sang Choret atter en Psalme.

Præsident D. H. Wells sagde, idet han hentydede til dem, som søge at ødelægge os, at hvis de ønskede at overvinde „Mormonismen," vilde det være mere ædelt, om de — istedetfor at søge at tilintetgjøre den ved physisk Magt — vilde prøve paa at fremføre kraftigere Sandheder imod den end dem, der tale til dens Fordeel. Guds Rige vil bestaae evindeligen; det er baade et timeligt og et evigt Rige, og de Grundsætninger, som ere blevne forkyndte ved dets Oprettelse, angaae alle vore Interesser, hvadenten de kaldes timelige eller aandelige. Han raadede indstændigen til at vise Lydighed mod Viisdomsordet og hentydede til Frembringelsen af Uld og Hjemmefabrikata, idet han paaviste Vigtigheden deraf. For at dette saavel som alt Andet skal kunne lykkes, er en eendrægtig Samvirken den Løftestang, som skal lette Arbeidet og give den fornødne Kraft; derfor skulde vi være forenede og lydige mod Sandheden samt voxe, ligesom Guds Rige skrider fremad. Han oplæste den Aabenbaring, der kaldes Viisdomsordet, og formanede de Hellige til at adlyde det, saa at de kunde komme til at nyde de Velsignelser, som ere en nødvendig Følge af at handle saaledes.

Ældste J. T. D. McAllister og George Goddard sang: „Alle tale de om Utah."

Ældste John Taylor talte om vor Samlen tilsammen i Egenskab af en Conference. Alt, hvad der kan bidrage til Menneskeslægtens Lyksalighed og Velfærd, er en Gjenstand for vor Overveielse, og naar vi samles til en Conference, bliver der nærmere talt om det, der ansees bedst skikket til at befordre vor egen og vore Medmenneskers Velfærd — samt de fornødne Skridt foretagne i saa Henseende. Vort Formaal og vore Forhaabninger gaae ud paa Frelse og Ophøielse, og paa, at Alle, som ønske at gjøre Ret, kunde komme til at nyde vor Faders Velsignelser. Han talte om den Tro, vi have paa Guds Aabenbaringer, og om den Kundskab og det Vidnesbyrd, som Herren har skjænket os. Han gjorde en Sammenligning mellem vor og Verdens sociale og

politiske Tilstand. Lydighed mod Gud har bragt os den Lykke og Velstand, som vi nu nyde, og en fuldkommen Lydighed vil forskaffe os forøgede Velsignelser. Ogsaa han talte til Gunst for Hjemmefabrikata og indprentede Forsamlingen Nødvendigheden deraf.

Sang af Choret og Bøn af Ældste George A. Smith.

Søndagen den 7de April Kl. 10 Formiddag.

Tabernaklet var tæt sammenpakket med Mennesker længe før den bestemte Tid til at begynde Formiddagsforsamlingen, og Hundreder maatte enten blive udenfor eller gaae bort.

Choret afsang en Psalme; Bøn af Ældste Joseph W. Young, hvorpaa atter fulgte en Sang af Choret.

Ældste George A. Smith sagde, at Tabernaklets Overfyldning med Mennesker og det store Antal, som vare saa uheldige at maatte staae udenfor, var en stærk Opfordring til med Kraft at tage fat paa Arbeidet paa det nye Tabernakel. Han tog til Text: „Dersom I ikke ere Eet, ere I ikke mine." Han paaviste, at vi ere Eet i Troessager og Lærdomspunkter, endskjøndt vi ere samlede sammen fra næsten alle Folkeslag paa Jorden og blevne opdragne i mange Fordomme; dog have de Hellige en fast Tro paa Evangeliet, men der udfordres en større og inderligere Samvirken for at fremme vor indre Udvikling og frembringe og fabrikere de Sager, vi behøve. Bomuld er bleven dyrket med Held, og de faa Maskiner, som ere blevne førte hertil, have allerede været til en Velsignelse af en uberegnelig Værdi. Han talte om Vigtigheden af at holde Faar og at drage Omsorg for dem, saa at man kunde faae den fornødne Uld, og da stræbe at faae tilvirket Klæder af den iblandt os selv, og om Nødvendigheden af at drage Omsorg for de Dyr, vi eie. Enhver Huusfader burde forskaffe sig et Exemplar af alle Kirkens Værker til sin Families Afbenyttelse, saa at ethvert Forsamlingshuus og enhver Familie kunde være forsynede med de hellige Skrifter. Han sagde, at de Hellige skulde søge at gjøre deres Hjem behagelige og raadede dem indtrængende til at holde og læse „Deseret News," „Juvenile Instructor" og „Telegraphen" istedetfor at forøde deres Penge til Tobak og andre unyttige og skadelige Sager. Ligeledes talte han indtrængende om Gavnligheden og Nødvendigheden af de Raad, som til forskjellige Tider vare blevne givne med Hensyn til at opbevare sine Kornvarer.

Ældste John D. T. McAllister sang: „Den moralske Strid."

Præsident B. Young opfordrede Biskopperne og de præsiderende Ældste til paa en fornuftig Maade at iagttage Viisdomsordet, saa at deres Exempel kunde blive fulgt af de Hellige. Han talte til Forsamlingen om hvad der er os tilladt, og hvad der ikke er os tilladt. Han opmuntrede alle Israels Hellige til at adlyde Herrens Ord, holde hans Bud, holde fast ved hans Aabenbaringer, iagttage Viisdomsordet og til at tiltage i Retfærdighed.

Sang af Choret og Bøn af Præsident Daniel Spencer.

Kl. 2 Eftermiddag.

Da en stor Deel Mennesker ikke kunde komme ind i Tabernaklet, bevægede dette Præsident Young til at holde Forsamlingen i „the Bowery," hvor en uhyre Menneskemasse snart var samlet, siddende og staaende.

Choret sang: „Kom alle I Guds Sønner;" Bøn af Biskop P. H. Young.

Derefter sang Choret: „Vi takke Dig, o Gud, for en Prophet." Sakramentet administreredes af Biskop Hunter og hans Raadgivere.

Ældste W. Woodruff bar Vidnebyrd om Guds Værk, kaldet „Mormonismen," og raadede indstændigen de Hellige til at blive af eet Hjerte og eet Sind i alle Ting, timelige saavel som aandelige. Medmindre vi beflitte os derpaa, ville vi ikke kunne udføre det Værk, som er os paalagt. „Viisdomsordet" er en Aabenbaring fra Gud og afpasset efter de svageste iblandt de Hellige, og enhver Mand og Qvinde, som vil øve Tro paa Gud, kan iagttage de deri givne Raad.

Sang: „O, I høie Bjerge."

Ældste Ezra T. Benson formanede de Hellige til at tiltage i Enighed og til at iagttage Viisdomsordet, ligesom han raadede dem til Flid og Sparsommelighed og til ikke at rette sig efter enhver Modens Grille. Een vigtig Aarsag til, at den fordærvelige Luxus, som er forbudt i Viisdomsordet, og de kostbare Klædedragter, der opsluge de Helliges Midler, ere saa almindelige, er den, at naar den Ene tillader sig Saadant, vil den Anden gjøre det Samme; man kan ikke være bekjendt at gaae udenfor Moden. Enhver daarlig Begjærlighed vil svinde bort, dersom vi stride imod den og søge Kraft fra Herren.

Sang: „O Hellige, have I seet."

Ældste George Q. Cannon fremstod derpaa og talte om den Indflydelse, vi allerede have opnaaet, og om det store Arbeide, vi have udført formedelst vor Enighed i Tro og Virken samt vor Lydighed mod Præstedømmet. Han sagde, at en endnu større Enighed og Lydighed vilde forøge vor Kraft, Indflydelse og Dygtighed til at gjøre Godt som et Folk betragtet, og det i en Grad, hvis gavnlige Følger det er vanskeligt at beregne. Han anførte den Forjættelse, som Herren har givet dem, der ville iagttage Viisdomsordet, og opmuntrede de Hellige til at prøve dens Sanddruhed.

Præsident B. Young sagde, at han ønskede at have saamegen Indflydelse over de Hellige, at han kunde faae dem til at beflitte sig paa Retfærdighed, til at hellige Gud i deres Hjerter og til at gjøre hans Villie i alle Ting. Det er Alt, hvorfor han ønsker Indflydelse, og de, som af andre Bevæggrunde søge at faae Indflydelse iblandt Menneskene, benytte kun, hvad de kunne opnaae, til det Onde og ikke til det Gode. Enhver Mand og Qvinde i Kirken har en Mission til at gjøre Godt, til at elske Sandheden af deres ganske Hjerte og til at bidrage til Retfærdighedens Tiltagen paa Jorden.

Choret sang: „O, min Fader," osv. Bøn af Ældste E. T. Benson.

Mandagen den 8de April Kl. 10 Formiddag.

Conferencen samledes atter i Boweryn. Choret afsang Psalmen: „Kom I, som elske Herren." Bøn af Ældste E. D. Woolley. Psalmen „Herlige Ting om Dig er talet," blev afsungen af Choret.

Præsident H. C. Kimball talte angaaende flere Lærdomspunkter og raadede til at leve overeensstemmende med Naturens Love, til at være maadelige i Nydelsen af Mad og Drikke og til at afholde sig fra Brugen af Alt, hvad der er skadeligt for vort System, hvoraf Følgen vilde blive en bedre Helbred, et længere Liv og en forøget Virkekraft. Han talte endvidere om Vigtigheden af at paaskynde Templets Opbygning.

Præsident Young sagde, at han ønskede at see Templet opført, og at det skulde bygges stærkt nok til at kunne staae igjennem Millenniet. Vi maae arbeide i Samdrægtighed og af vort Hjertes hele

Attraa, og han ønskede, at dette Tempel skulde komme til at staae som et Mindesmærke om de Helliges Tro og Nidkjærhed i deres jordiske Arbeider. Han gav dem, som ønskede det, Leilighed til at sende Vogne og Trækdyr til at hente Steen med til dets Opførelse. Kanalens Fuldendelse vil gjøre, at man kan hente Steen langt lettere, end det nu er Tilfældet, og dersom de, der ønske at drage Nytte af dens Vand, vilde betale den Skat, som af denne Grund er bleven paalagt, vilde der kun hengaae en kort Tid, inden den kunde aabnes for Samfærdslen.

Det er vor Pligt at hjælpe til at fremrulle Guds Rige og at ophøre med at følge efter Verden samt at gaae til dem, der ere udenfor Menigheden for at handle. Vort eneste Haab er til Gud, og saalænge vi holde hans Befalinger, vilde han beskytte og bevare os.

Han gjorde en Opfordring om at faae en Deel Folk til at arbeide paa det nye Tabernakel, saa at det kunde blive færdigt i Sommer.

Læren om Forsoningen var bleven fremsat med klare og bestemte Ord, der viste, at den Herre Jesus er død for Alle, men Tro og Omvendelse er en nødvendig Betingelse for at kunne komme til at blive deelagtige i det store Forsoningsværk.

Sang af Choret; Bøn af Ældste John Van Cott.

Kl. 2 Eftermiddag.

Psalmen „Jeg priser Dig, min Skaber, saa længe jeg aander;" Bøn af Ældste J. D. T. McAllister. Sang af Choret.

Ældste C. C. Rich talte om Beskaffenheden af den Himmel, som vi haabe at komme til og om det Værk, vi have at udføre for at danne os en saadan, ved at antage retfærdige Grundsætninger og udøve dem i vort daglige Liv. Vi kunne paa denne Maade opnaae Indflydelse hos Gud og Kundskab om, hvorledes vi skulde samle omkring os Alt, hvad der er værd at kjende, besidde og nyde. Det glædede ham at see den Beredvillighed, som lagdes for Dagen iblandt Forsamlingen til at ville adlyde de Raad, der vare blevne givne i Conferencen. En tiltagende Enighed og Magt til at udføre Guds Hensigter vil blive Følgen af at handle saaledes.

Ældste George Q. Cannon foreslog Kirkens Authoriteter i følgende Orden til at opholdes i de Helliges Bønner, og alle disse Forslag bleve vedtagne ved et eenstemmigt Votum, nemlig:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og Joseph W. Young hans Raadgivere.

William Eddington, John T. Caine, John L. Blythe, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, John Squires, William H. Folsom, Emanuel M. Murphy, Thomas E. Jeremy, Geo. W. Thatcher, Peter Nebecker og Joseph F. Smith som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerd-

findstyre, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyves Qvorumer.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qvorum, William Carmichael og Robert Price hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Qvorum, og Henry J. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Qvorum, og Warren Hardie og James H. Johnson hans Raadgivere.

Brigham Young som Overbestyrer for de timelige Anliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider, og John Sharp hans Medhjælper.

Truman O. Angell, Kirkens Architekt og William H. Folsom hans Medhjælper.

Brigham Young, Bestyrer for det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling. Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

En Deel Ældste bleve derpaa kaldte til at gaae paa Mission.

Ældste George Q. Cannon talte om den Beredvillighed, som de Ældste lagde for Dagen med Hensyn til at gaae ud paa Mission til fremmede Lande. Endvidere gjorde han nogle Bemærkninger angaaende Tilstanden i Settlementerne Muddy og Beaver Dam. Der gjordes Opfordring, at Nogle skulde tage derhen for at disse Settlementer kunde blive stærkere.

Choret afsang Psalmen: „Jeg vil synge," hvilken Sang er udarbeidet efter den 89de Psalme.

Præsident D. H. Wells betragtede denne Dag som den største, Kirken nogensinde har seet, ligesom denne Conference har været besøgt af det største Antal Hellige, der nogensinde have været samlede paa een Gang i denne Uddeling. Han raadede Forældrene til at sørge for, at deres Børn fik en omhyggelig Opdragelse, til at forsyne dem med gode Bøger, at paasee at faae gode Lærere til dem, saadanne, som forstaae og leve efter Evangeliet — og til at være nøiagtige med at betale disse Lærere. Han formanede de Hellige til at leve efter deres Religion og til at udrydde Synd og Ugudelighed fra deres Midte, saa at de fremdeles kunde komme til at modtage og nyde de forjættede Velsignelser.

Præsident B. Young sagde, at han ønskede, at unge Mennesker saavel her i denne Stad som i de øvrige Stæder og Settlementer i Territoriet skulde søge at udvikle deres Evner, saa at de kunde blive dygtigere end det nu i Almindelighed er Tilfældet med Ungdommen. Han anbefalede Oprettelsen af Aftenskoler og lærde Skoler, hvor der kunde blive underviist i Saarlægekunsten, Anatomi, Chemi og andre Kundskabsgrene, og hvor de, som ønskede det, ogsaa kunde lægge sig efter Lægevidenskaben. I dette Øiemed kunde man i indeværende Sommer forskrive de fornødne Apparater, paadet Underviisningen kunde varetages paa tilbørlig Maade. Der kunde ogsaa oprettes Klasser for Lovkyndigheden, hvor man kunde studere saavel dette Lands som andre Folkeslags Love og Institutioner. Han tilraadede, at Pi-

ger skulde lære Mere af Regnekunsten end det nu i Almindelighed er Tilfældet med Mange, saa at de kunde blive skikkede til at overtage lette Poster, hvortil for Nærværende hovedsagentlig Mandfolk benyttes. De kunde blive Sættere i Bogtrykkerier, og blive ansatte paa Contoirer, eller de kunde paa andre Maader blive beskjæftigede med Noget, der var passende for deres Helbred og Legemskraft, hvorved de vilde kunne fortjene langt Mere end nu.

Med Hensyn til Opdragelsen tilraadede han især Studiet af Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog og andre Kirkens Værker. Han udtalte sit Ønske om at see Phonographien (den Kunst ved egne Skrifttegn at betegne forskjellig Slags Lyd) indført i vore Skoler, saa at Børnenene kunde lære den tilligemed de første Begyndelsesgrunde af de almindelige Skolefag. Paa denne Maade og ved at vore unge Mænd tilegne sig denne nyttige Kunst, vil den blive mere almindelig bekjendt og anvendt iblandt Folket.

Han velsignede de Hellige i Jesu Navn og opfordrede Forsamlingen til at afgive sit Votum angaaende Conferencens Slutning. Ifølge det afgivne Votum blev der bestemt, at Conferencen sluttes, og at næste Conference møder sammen i det nye Tabernakel den 6te October førstkommende Kl. 10 Formiddag.

Choret afsang Psalmen: „Zions Datter."

Præsident Kimball holdt Slutningsbønnen.

E. L. Sloan,
Conferencens Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Missionairernes Arbeide.

Idet Paulus taler om Guds Tjenere i gamle Dage, siger han, at Verden ikke var dem værdig. Hans Ord ere ligesaa anvendelige paa Israels Ældste nu i vore Dage, som de vare paa Herrens Tjenere fordum. Kaldede af Gud til at prædike det evige Evangeliums Fylde, gaae de ud i Verden „ligesom Faar iblandt Ulve," idet de ene og alene forlade sig paa, at Herren vil opholde og bevare dem. Egen Fordeel og de inderligste Familiebaand, der sammenknytte Menneskene, og hvilke have en saa afgjørende Indflydelse over Verdens Børn, have ingen Magt til at holde dem tilbage, naar Pligten byder dem at gaae. De bortlægge Hammeren og Oxen, Spaden og Ploven, Malerkosten og Pennen, og efter en skyndsom Forberedelse af kun nogle faa Dage eller Timer, tage de Farvel med deres Kjære og begive sig paa Veien til fjerne Lande.

Medens de enten selv maae bestride deres Udgifter eller være afhængige af deres Gavmildhed, hvis Hjerter Herren vil aabne, gaae de ud iblandt Fremmede og forkynde en ilde omtalt og som oftest forhadt Lære. Om de end ikke forstaae det Folks Sprog, iblandt hvilket de arbeide, saa giver dog Visheden om, at Gud har sendt dem, den fornødne Kraft i alle deres Prøvelser, medens den Hellig-Aand hjælper

dem til at erhverve den Kundskab, de mangle. De besøge de Fattige og Forladte, trøste de Bedrøvede og forskaffe de Undertrykte Frihed.

Hvor forskjellige ere ikke disse fra Religionslærerne iblandt Christenhedens mange Sekter og Partier! Som oftest rigeligt lønnede og ærede i Verden, søge disse Omgang med de saakaldte bedre Folkeklasser, hvilke de i Almindelighed søge at behage ved smigrende Ord. Verden viser sin Tilfredshed med saadanne Lærere og modtager deres Læresætninger med Glæde, medens Herrens Sendebud vanke omkring ubemærkede og foragtede af den store Hob, idet der kun forholdsviis gives nogle Faa, som forstaae at sætte Priis paa de himmelske Sandheder. Verden er dem i Sandhed ikke værd.

Men er deres Mission tilbørligt vurderet af de Hellige? Forstaae de tilfulde at sætte Priis paa, at de Mænd, der for deres Skyld ere komne fra Zion, uagtet de kunne være ufuldkomne i deres Virken, dog ere Herrens Salvede? Modtage de deres Underviisning med Taknemmelighed? Ere de ligesaa redebonne til at afhjælpe deres timelige Fornødenheder, som disse Mænd ere til at meddele dem af de aandelige Ting? Dette er Spørgsmaal, som de Hellige vilde gjøre vel i at overveie.

Denne Sag kan imidlertid ogsaa betragtes fra et andet Synspunkt. Uagtet Missionairerne fra Zion ofte blive satte i prøvende Stillinger, er det dog netop disse Mænd, som kunne høste den største Fordeel. Der tilbyder sig en gunstig Leilighed for dem til at udvikle deres Aandsevner, til at erhverve sig Verdenskundskab, til at gjøre sig bekjendt med forskjellige Landes Sprog, Skikke og Sædvaner — samt med deres borgerlige og religiøse Indretninger, kort sagt, de have Anledning til at erhverve sig Kundskaber i alle mulige Retninger, og det saadanne, som maaskee forhen vare dem ganske ubekjendte. De komme i Berørelse med alle Folkeklasser og have saaledes muligviis en bedre Anledning til at erhverve sig en grundigere Menneskekundskab, end de kunde i hvilkensomhelst anden Stilling i Livet, og hvad der langt overgaaer alt dette, de blive nødte til at holde sig nær til Herren, saafremt de ønske at forherlige deres Kaldelse, og maae bestandig bede om hans Bistand og Veiledning til rigtig at kunne fatte Storheden af deres høie og hellige Religion, hvorved deres Tro paa Gud faaer fornyet Liv, og de erholde et fast, urokkeligt og evigvarende Vidnesbyrd om Sandheden.

Og hvilken Glæde vil ikke fylde deres Hjerter, naar de efter vel fuldendt Mission vende tilbage til Guds Propheter samt deres Familie og Venner i Zion! Overbeviisningen om, at de have holdt sig rene og ubesmittede midt iblandt en fordærvet Verden, vil give dem en hellig Frimodighed og være et kraftigt Vidnesbyrd om deres Trofasthed, hvilket vil bidrage til, at Kirkens Ledere ville faae en endnu større Tillid til dem end tidligere og en Agtelse, der er langt mere værd end Verdens falske Ære og tomme Smiger. Hvilken sørgelig Tilstand vilde de ikke derimod være i, hvis de skulde gaae hjem med den Overbeviisning, at de havde plettet deres Klæder, brudt deres hellige Pagter og vanæret deres Præstedømme. Mørkets Skygger vilde hvile paa deres Aasyn og Helvedes Qvaler martre deres Hjerter.

I Israels Ældste! Bestræber Eder for at gjøre Eders Mission gavnlig og hæderværdig; ikke fordeelagtig med Hensyn til jordisk Rigdom, men i Henseende til Evighedens, Viisdommens, Kundskabens og Troens uforgjængelige Skatte; ikke hæderværdig i Verdens Øine, men søger ved Eders Vandel og Færd at vinde Guds Vel-

behag, hans Tjeneres Agtelse og Tillid og de Oprigtiges Velsignelser. Da skulle I igjennem al Evighed komme til at skinne som Stjernerne paa Himmelen og som den klare Middagssol i dens fulde Kraft.

De Hellige i disse Lande værer agtpaagivende med Hensyn til Guds Tjeneres Raad angaaende Eders Udfrielse, og betragter det som et Privilegium, at I have Leilighed til at staae dem bi i deres Arbeide, thi ved at handle saaledes, vandre I paa en sikker Sti og ville blive meddeelagtige i Guds Riges Velsignelser, efterat Eders Arbeide i denne Prøvestand er tilende. Vi ville raade dem, som endnu ere fremmede for dette Værk, til at lytte til disse Guds Mænds Røst, hvilke have forladt deres Hjem, Venner og Paarørende for at forkynde Eder Sandheden. Modtager dem i Eders Huse og aabner Eders Forsamlingslokaler for dem, saa at de kunde have et Sted, hvor de kunde prædike det evige Livs Ord for Eder, paadet I kunde lære at undslye de overhængende Straffedomme, som ere lige ved at udbryde over hele Jorden — samt lære, hvorledes I kunde opnaae en evig Frelse i vor Guds Rige.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 267.)

Forhøiningen er blot to Fod og ti Tommer bred, og det paa samme hvilende første Stokværk er syv Fod og fem Tommer, det andet otte Fod og fem Tommer høit, medens de begge have den samme Brede. Opstigningen fra det ene til det andet skeer ved Hjælp af fiirkantede, fremstaaende Stene, og det øverste Stokværk er bedækket med flade Stene, der ere lagte paatvers og naae udenfor Taget. Siderne af denne smalle Bygning bestaae af Gibs, der er dannet til underlige og ubeskrivelige Sindbilleder og Menneskeskikkelser med udstrakte Arme og Been, hvorimellem der var Aabninger, og det Hele har engang været besat med rige og smukke Zirater i Basrelief. I Afstand lignede det et høit Gitter. Det Hele var ligesom de øvrige Bygningsværker og Ornamenter ene i sit Slags og ganske forskjellige fra ethvert andet Folks Værker, som vi vare bekjendte med, ligesom denne Bygnings Bestemmelse og Nytte var os aldeles ubegribelig. Muligviis har den engang været benyttet til Observatorium. Fra det øvre Galleri kunde vi gjennem Aabningerne mellem de Træer, som voxede rundt omkring, overskue en uhyre Skov, og saae Terminos-Søen og Havbugten ved Mexiko.

I Nærheden af denne Bygning var der et andet interessant Mindesmærke, hvilket er blevet ganske overseet af dem, som tidligere end vi have besøgt Palenque, og jeg omtaler denne Kjendsgjerning i det Haab, at den næste Besøgende maa kunne opdage Meget, som har undgaaet vor Opmærksomhed. Det ligger paa Forsiden af Bygningen henved fyrgetyve til halvtredsindstyve Alen nede ved Siden paa den pyramideformige Bygning. Da vi først tilligemed vor Veiviser gik forbi det, laa det paa Ansigtet og med Hovedet nedad

samt halvt begravet af en Jord- og Steenhob. Ydersiden var uhuggen og ujevn, hvorimod dets Størrelse vakte vor Opmærksomhed. Vor Veiviser sagde, at der ikke var noget Billedhuggerarbeide paa samme, men efterat han havde viist os Alt, hvad han vidste nogen Bested om, og vi havde ladet ham gaae fra os, standsede vi, idet vi atter gik forbi det, og grove omkring det, hvorved vi snart erfarede, at det var udhugget. Indianerne fældede nogle unge Træer, hvilke de benyttede til Løftestang, og fik derved rullet Mindesmærket om. Dette er den eneste Statue, som nogensinde er bleven funden i Palenque. Vi bleve paa eengang slaaede formedelst den stille Ro, der lyste fra dens Aasyn, og den store Lighed, den havde med de ægyptiske Statuer, skjøndt den med Hensyn til Størrelse ingenlunde kan sammenlignes med de kjæmpemæssige Levninger, der findes i Ægypten. Den er ti Fod og sex Tommer høi, hvoraf imidlertid to Fod og sex Tommer vare under Jorden. Hovedbedækningen var baade høi og vid i Omfang. Der ere Huller i Ørene, hvilke maaskee eengang have været prydede med Ringe af Guld og Perler. Rundt omkring Halsen er der et Halsbaand, og med den høire Haand trykker den Noget, der synes at skulle forestille en Tand, mod Brystet. Den venstre Haand hviler paa en Hieroglyphe, hvorfra der gaaer et udziret Sindbillede nedover. Den nedre Deel af Klædebragten har en uheldig Lighed med Nutidens Beenklæder, men selve Skikkelsen staaer paa Noget, som vi altid have anseet for en Hieroglyphe, hvilket atter er overeensstemmende med den ægyptiske Skik at tilkjendegive den fremstillede Helts eller hvilkensomhelst anden Personligheds Navn og Stilling. Siderne ere afrundede, hvorimod Bagsiden er utilhuggen. Den har rimeligviis engang staaet i selve Muren.

Ved Foden af den Høi, paa hvilken den sidst omtalte Bygning staaer, er der en anden pyramidedannet Bygning af omtrent den samme Høide, og hvilken støder næsten lige op til samme. Skoven er saa tæt, og det endog lige op til Siderne af Pyrmiden, at man ikke fra den ene Bygning kan see over til den anden, uagtet de ligge næsten lige overfor hinanden.

Den er otte og tredive Fod paa Forsiden, otte og tyve Fod bred og har tre Indgange. De fornemste Søiler ere forzirede med Hieroglypher i Gibs, to store Medaillioner i en passende Afstand fra hinanden — og den mellemste tillige med Billeder i halvophøiet Arbeide, hvilke i det Hele taget ligne dem, som vi forhen have omtalt.

Det Indre er ogsaa her afdeelt i to Corridorer, af hvilke hver er henved ni Fod bred og forsynet med Steengulv. Den forreste Corridor har et Loft, der oventil næsten danner en Spids, og er ovenpaa bedækket med et Lag flade Stene. Paa flere Steder er der Huller i begge Sidevægge, Noget, som vi ogsaa fandt i alle de øvrige Corridorer. De ere rimeligviis blevne benyttede ved Opreisningen af Stilladser, medens Bygningen var under Opførelse, og siden ere de aldrig blevne udfyldte. Ved den ene Ende er en af de Vinduesaabninger, som vi forhen have hentydet til, udhuggen i Muren, hvilken Aabning har givet Anledning til megen Grublen formedelst dens paafaldende Lighed med Bogstavet Tau.

Den bageste Corridor er afdeelt i tre Værelser. I Midten og lige overfor Hovedindgangen er der et indesluttet Kammer, som ligner det i den sidstomtalte Bygning, og hvilket vi have kaldet et Bedekammer eller et Alter. Hovedindgangen var pragtfuld og prydet med Gibsbilleder, ligesom der paa Muren paa begge Sider vare Basrelief-Figurer. Kammeret var

indvendig ni Fod langt og fire Fod og syv Tommer bredt. Der var hverken Gibsbilleder eller Malerier, men paa Bagmuren var der en Tablette, som naaede langsover hele Kammeret, og havde saaledes en Længde af ni Fod — samt var otte Fod høit.

Billedhuggerarbeidet var fuldkommen vedligeholdt og Figurerne staae klare og tydelige paa Stenen. Paa begge Sider ere Rækker med Hieroglypher. De fornemste Personligheder gjenkjendes med Eet at være de samme, som dem, der ere fremstillede paa Tabletten paa Korset. De bære den samme Dragt, men her synes de begge at være ifærd med at offre. De staae begge paa Ryggen af menneskelige Væsener, af hvilke den Ene holder sig oppe paa sine Hænder og Knæe, medens den Anden synes at være ganske trykket ned mod Jorden af Byrden. Imellem dem og ved Foden af Tabletten er der to andre Menneskeskikkelser, der sidde med Benene overkors, af hvilke den Ene støtter sig med den høire Haand, som han holder mod Jorden, og med den venstre holder en fiirkantet Tavle; den Andens Stilling og Forretning er ligedan, kun med den Forskjel, at de sidde saaledes, at de vende Ryggen mod hinanden. Tavlen hviler ogsaa paa deres nedbøiede Halse, og deres Ansigters Fordreining kan maaskee betragtes som Tegn paa Smerte og Lidelse. De ere begge iførte Leopardskind. Paa denne Tavle hviler der et Kors, hvis øverste Deel er rigt udsmykket, og paa samme hviler der en hæslig Skikkelse med vidt opspilede Øine og Tungen langt ud af Munden. Dette Billede synes at forestille den Guddom, til hvilken de meest fremragende Personer offrede.

Muren paa begge Sider af Indgangen har været prydet med en Steentablette med Basreliefbilleder. Disse Tabletter ere imidlertid blevne tagne bort og førte til Landsbyen, hvor de vare blevne indsatte i Væggen paa et Huus for at tjene som Prydelse for samme. Det var de første Mindesmærker, vi fik at see, og de sidste Catherwood aftegnede. Huset tilhørte to Søstre, hvilke havde meget overspændte Begreber angaaende Tabletterne, og omendskjøndt de altid syntes godt om vort Selskab, naar vi kom for at besøge dem, gjorde de dog Indvendinger imod at lade dem aftegne. Vi fik endelig Tilladelse dertil, men maatte først love dem, at de skulde faae Copi af Tegningen, hvilket Løfte vi imidlertid vare ude af Stand til at opfylde, da Hr. Catherwood var bleven saa udtrættet formedelst det uophørlige Arbeide, at han dengang ikke kunde tegne mere. Jeg skar Tegningerne af de samme Gjenstande ud af Del Rios Værk, hvilke jeg troede vilde behage dem bedre, da de vare trykte, men de havde mønstret Hr. Catherwoods Tegninger, medens de vare under Arbeide, og vare aldeles ikke tilfredse med det, de fik istedet. I det samme Øieblik, jeg saae disse Tabletter, opstod den Tanke hos mig at kjøbe dem og føre dem hjem som et Minde fra Palenque, men der hengik en Tid, inden jeg vovede at komme frem med mit Ønske. Jeg kunde ikke faae kjøbt dem uden at kjøbe Huset med, hvilket imidlertid dog ikke var til megen Hinder for Kjøbet, da jeg ogsaa syntes godt om Huset.

Siden blev det indbefattet iblandt andre Sager, vi skulde kjøbe, men Handelen var endnu ikke afsluttet, da jeg forlod Palenque.

De to Skikkelser staae med Ansigterne imod hinanden, den Første tilhøire og lige foran Tilskueren. Næsen og Øinene træde skarpt frem, men i det Hele taget er ikke Formen af en saadan Beskaffenhed, at den antyder nogen Race, som er aldeles forskjellig fra dem, der nu ere bekjendte. Hovedbedækningen seer besynderlig ud og

er sammenflettet paa en egen Maade. Den bestaaer af Blade af Planter med en stor nedhængende Blomst, og iblandt de andre Prydelser udmærke sig især Næbbet og Dinene af en Fugl — samt en Skildpadde. Kappen bestaaer af et Leopardskind, ligesom denne Skikkelse ogsaa er udstyret med et Slags Kniplinger om Haandledene og Anklerne.

Den anden Skikkelse, der staaer tilvenstre for Beskueren, har det samme Særkjende som det, der udmærker alle de øvrige Billeder i Palenque. Hovedbedækningen er sammensat af Fjedre, og der er i samme anbragt en Fugl, der holder en Fisk i Næbbet, og paa forskjellige Steder af Hovedbragten er der tre andre Fiske. Figuren bærer en rigt broderet Krave og et bredt Bælte med et Dyrehoved fortil — samt Sandaler og et Slags Beenklæder. Den høire Haand er udrakt paa en bønlig Maade, og saaledes, at det Flade af Haanden er vendt udad. Over Hovederne paa disse mystiske Skikkelser ere tre hemmelighedsfulde Hieroglypher.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 270.)

See Malach. 3, 3.: „Og han skal sidde at rense Sølvet, og han skal rense Levi Børn, og luttre dem som Guldet og Sølvet; da skal Herren have dem, som fremføre Madoffer i Retfærdighed."

Det vil være nødvendigt her at gjøre nogle faa Bemærkninger om det Lærdomspunkt, som er fremsat i ovenstaaende Skriftsted, fordi det er almindeligt antaget, at al Offring blev aldeles afskaffet, dengang det store Sonoffer blev offret, og at der ikke vil behøves nogen Ordinance (Anordning) angaaende Offer i Fremtiden, men de, som paastaae det, ere sikkerlig ikke bekjendte med Præstedømmets Pligter, Rettigheder og Myndighed, og ei heller med Prophetierne.

At offre Offer har stedse været forenet med og udgjort en Deel af Præstedømmets Pligter. Det begyndte med Præstedømmet og vil vedblive fra Slægt til Slægt, indtil Christus kommer. Vi have hyppigen omtalt Frembærelsen af Offer af den Allerhøiestes Tjenere i Oldtiden før Moseloven, hvilke Ordinancer vilde fortsættes, naar Præstedømmet er gjenoprettet i hele dets Myndighed og Kraft samt med alle dets Velsignelser.

Elias var den sidste Prophet, som holdt Nøglerne til dette Præstedømme, og som for den sidste Uddeling vil gjenoprette Myndigheden og levere dette Præstedømmes Nøgler, paadet alle Ordinancer maae blive forvaltede i Retfærdighed. Det er sandt, Frelseren havde Magt og Myndighed til at meddele denne Velsignelse, men Levi Sønner vare altfor fordomsfulde. „Og jeg vil sende Elias, Propheten, før Herrens store og forfærdelige Dag kommer" osv. Hvorfor sende Elias? Fordi han holder Nøglerne til Myndigheden at forvalte alle Præstedømmets Ordinancer, og uden at den rette Authoriter gives, kunne Ordinancerne ikke forrettes i Retfærdighed.

Det er en temmelig almindelig Mening, at Offrene, som offredes, bleve aldeles fortærede. Dette var imidlertid ikke

Tilfældet. Hvis I læse 3 Moseb. 2, 2. 3., ville I see, at Præsterne toge en Deel som en Ihukommelse og offrede det til Herren, medens det Tiloversblevne bevaredes til Præsternes Underholdning. Saaledes fortæres ikke det Hele af Offrene paa Alteret, men Blodet stænkes omkring, og det Fede og visse andre Dele fortæres.

Disse Offringer saavelsom enhver Ordinance, henhørende til Præstedømmet, ville, naar Herrens Tempel skal bygges og Levi Sønner skulle renses, vorde fuldelig gjenoprettede og forvaltede med alle til samme henhørende Kræfter, Forgreninger og Velsignelser. Dette var, og vil stedse finde Sted, naar det Melchisedekske Præstedømmes Kræfter ere tilstrækkelig aabenbarede. Hvorledes kan ellers Gjenoprettelsen af alle Ting, talt om af alle de hellige Propheter, tilveiebringes? Det er ikke at forstaae saaledes, at Moseloven skal indføres igjen med alle dens Skikke og forskjellige Ceremonier; dette er ingensinde blevet omtalt af Propheterne, men hine Ting, som existerede før Mose Dage, nemlig Offringer, ville fortsættes.

Maaskee Nogle ville spørge: Hvad Nødvendighed er der for Offring, siden det store Offer blev offret? Hertil svares: Om Tro, Omvendelse og Daab fandt Sted før Christi Dage, hvorfor ere de samme Ting nødvendige efter den Tid? Præstedømmet er kommet ned i regelmæssig Slægtfølge fra Fader til Søn gjennem deres efterfølgende Generationer. (See Pagtens og Lærdommens Bog.)

Rapport fra Præsidentskabet.

Det første Præsidentskab for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige vil ærbødigst rapportere:

Vi glæde os over, at vi atter igjen kunne samles med de Hellige til Conference, og det under saa gunstige Omstændigheder som de nuværende. Siden vor Nedsættelse i Illinois, ere vi for Størstedelen blevne behandlede med Forekommenhed og Agtelse, ligesom Venlighed og Deeltagelse i Almindelighed har givet sig tilkjende iblandt alle Samfundsklasser, som med os beklage hine Mænds Fremfærd, hvis sorte Gjerninger ere stemplede med evig Skam og Skjændsel. Forskjellen mellem vor forrige og nuværende Stilling er stor. For to Aar siden bleve vi truede af Pøbelen, der plyndrede, uddrev og myrdede de Hellige. Vore brændende Huse oplyste Himmelhvælvingen; vore Qvinder og Børn maatte huusvilde og forladte omvanke fra Sted til Sted for at søge et Skjulested for de forfølgende Fjenders Raseri. Nu nyde vi derimod Fred, og kunne uforhindrede dyrke Himmelens og Jordens Gud, ligesom vi haabe at blive istand til at gaae frem og udføre det store og herlige Værk, hvortil vi ere blevne kaldte.

Under disse Omstændigheder føle vi os tilskyndede til at lykønske den Allerhøiestes Hellige for den lykkelige og glædelige Forandring, der er foregaaet med Hensyn til vore Omstændigheder, vor Stilling og vore Udsigter, og i Forening med dem, som have deelt Farer og Gjenvordigheder med os, vide vi at sætte Priis derpaa, medens vore Bønner og Taksigelser daglig opstige til den Gud, som skuede ned paa vore Gjenvordigheder og udfriede os fra Fare og Død, og hvis Haand fremdeles er over os til det Gode.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Deres keiserlige Høiheder Storfyrst-Thronfølgeren af Rusland og Storfyrstinde Maria Feodorowna ankom til Kjøbenhavn den 22de f. M. De bleve festlig modtagne og hilsede med enthusiastiske Hurraraab af den talrige Menneskemasse, som havde samlet sig ved denne Leilighed. — To Dage efter, altsaa den 24de f. M., ankom Kong Georg af Grækenland hertil, der ligeledes hilsedes med Salut og livlige Hurraraab af den sammenstimlede Menneskemængde. Efter henved en otte Dages Ophold her begav Hans kongelige Høihed sig til Rusland, hvorfra han atter ventes tilbage hertil.

Den 26de Mai høitideligholdt Deres kongelige Majestæter Kongen og Dronningen deres Sølvbryllupsdag. Dagen feiredes ved Flagning og flere festlige Arrangementer, Musik med Mere — og om Aftenen ved et stortartet Fyrværkeri.

Den 5te dennes høitideligholdtes Grundlovsfesten, hvilken ligeledes feiredes ved Flagning, Processioner, Musik, Taler osv.

Frankrig. Under den nuværende Verdensudstilling i Paris har denne Stad været besøgt af flere fyrstelige Personer og deriblandt af den russiske Keiser og Kongen af Preussen. — Den 6te dennes om Aftenen blev der affyret et Pistolskud mod Keiseren af Rusland. De nærmere Omstændigheder ved dette Attentat berettes saaledes: Ved Indgangen til Boulogneskoven affyrede en 20-aarig Polak en Pistol mod Czaren, der sad i samme Vogn som Keiser Napoleon og begge Storfyrsterne. Pistolen var for stærkt ladet og sprang, saaledes at den bortrev Polakkens Haand. Denne styrtede ned fra et Træ med Raabet: „Polen leve!“ Ingen blev truffen. Mængden paagreb strax Gjerningsmanden og hilsede Monarkerne med høie Leveraab. De to Keisere kjørte videre igjennem de elysæiske Marker. Keiser Napoleon ledsagede Czaren tilbage til Palaiet Elysee. Da Napoleon atter kom ud af dette Palais, modtoges han med særdeles levende Acclamation.

Tyrkiet. Det atheniensiske Blad Indep. hellenique meddeler nye Efterretninger om den sørgelige Tilstand i Epirus og Thessalien. De tyrkiske Grændsedistrikter ere for Tiden bedækkede med forskandsede Leire og omgivne med en dobbelt Militaircordon. En Mængde Landsbyer, som laae imellem disse Militairlinier, ere blevne ødelagte af Tyrkerne eller forladte af deres Beboere. De af disse, som havde Vaaben, have begyndt at føre en Guerillakrig imellem Bjergene i Epirus og Thessalien, uagtet over 40,000 Mand tyrkiske Tropper ligge i Leir i disse Provindser. Over 10,000 Personer ere fra de ødelagte Byer flygtede til Grækenland.

Amerika. Fra New York meldes i et Telegram til Times, at Fenierne atter ere i fuld Bevægelse i Nordamerika, samt at de have holdt en Række talrigt besøgte enthusiastiske Møder for at drøfte Planen om en ny Invasion i Canada. I den amerikanske Presse ere Fenierne næsten kun Gjenstand for spottende Bemærkninger paa Grund af den Larm og Pral, hvormed de stadig forberede nye Expeditioner, der alle hidtil have havt det ynkeligste Udfald.

Blandinger.

Veiret. Den usædvanlige Kulde, som hjemsøgte os i den sidste Deel af Mai, er bleven sporet i hele Nord- og Mellemeuropa. Den 24de f. M., da der faldt Snee i Kjøbenhavn, sneede det ogsaa i Berlin. I „Nat. Zeitg." af 24de Mai hedder det: Det Sneefald, der begyndte igaaraftes Kl. 7, varede hele Natten igjennem, saa at Haverne imorges vare iførte Vinterdragt. Uveiret synes at have udstrakt sig over hele Nordtydskand; ved Kassel vare igaar alle Bakker bedækkede med Snee, og Egnen mellem Angermünde og Berlin frembød Skuet af et fuldstændigt Vinterlandskab. Dagen iforveien var der ifølge et Telegram til „Times" Sneeveir i Birmingham, og Thermometret stod lidt over Nul. Den 23de skrives fra Paris til „Köln. Zeitg.": „I de 3 sidste Dage have vi havt fuldstændigt Vinterveir; imorges faldt der endog Snee, som blev liggende. De mange Fremmede, der for Tiden opholde sig i Paris, maae holde Franskmændene for sande Russere, thi i alle Restaurationer og Caféer staae Vinduer og Døre aabne til Trods for Kulden." Ifølge „Augsb. Allg. Zeitg." faldt der den 23de Snee i Augsburg.

Det franske Riges 89 Departementer havde den 28de Marts forrige Aar, ifølge den da foretagne, nu offentliggjorte Tælling, en Befolkning af 38,067,094 Sjæle, foruden 150,000 Mand af Hæren, som gjorde Tjeneste udenrigs. I Foraaret fra 1856 er Indbyggernes Antal forøget med over to Millioner.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

De aandelige Gaver og Kræfter.

(Fra „Millennial Star.“)

Det er temmelig indlysende, at Menneskene i vore Dage ikke have nogen alvorlig Længsel efter at komme i Besiddelse af selv de allerstørste aandelige Gaver og Kræfter. I det mindste gives der Mangfoldige, som ikke tage i Betænkning at foragte og forhaane nogle af de største Velsignelser, som vor himmelske Fader nogensinde har lovet sine Børn. Som et Exempel kunne vi anføre Helbredelsens Gave og spørge: Naar har der været en Tid, da Verden bedre behøvede en Magt, som var stor nok til at kunne standse Dødsengelens ødelæggende Værk, end netop nu i vore Dage? Har der nogensinde siden Skabelsen existeret en Tid, da Menneskene have været mere udsatte for Sygdom og alle de Sorger og Bekymringer, som ere de nødvendige Følger deraf, end nu? Vi ville derfor spørge: Hvorfor ville Menneskene selv berøve sig en Velsignelse, der, hvis de havde en „levende Tro,“ vilde vise sig at være den kosteligste Perle for den stakkels lidende Menneskehed?

„De skulle lægge deres Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes,“ vare Ord, der udtaltes af ham, som den religiøse Verden troer, talte saaledes, som endnu aldrig noget Menneske har talet. Er det ikke derfor besynderligt, at de selvsamme Personer, der gjøre Brug af disse Ord og foregive, at de ære hans Navn, skulde vise Ligegyldighed og Gjenstridighed, naarsomhelst de opfordres til at „gjøre Faderens Villie.“

Menneskene tale meget om Frelserens Lære og Exempel, anføre hans Ord og udarbeide lærde Taler af de Sætninger, han har udtalt, og dog blive de høiligen forbausede, naar Nogen siger dem, at den samme Jesus endnu har Magt til at frelse, og ikke det alene, men at han ogsaa fremdeles ønsker at belønne de Trofaste ved at meddele dem de samme Gaver og Velsignelser, som dem de Hellige vare i Besiddelse af i fordums Dage.

Lader os for et Øieblik overveie, hvad Verden staaer i Trang for. Den

Fremadskriden, der i de nyere Tider er gjort i næsten enhver Videnskabsgreen, gjør de talrige Sekter, som under Navn af Christendom oversvømmer Jorden, til Skamme. Mange have været ivrigt beskjæftigede med nye Opfindelser og Opdagelser, og Resultaterne have langt overgaaet, hvad selv den meest Sangvinske kunde vente. Man har kunnet mærke en stadig Fremadskriden i alle Retninger og næsten hos hvert enkelt Individ, med Undtagelse af dem, som have indbildt sig, at Kundskaben om den „levende Gud" kunde erhverves ved menneskelig Viisdom. Guds Velsignelser ere ikke blevne tilbageholdte, fordi hans Kjærlighed til Menneskeslægten er bleven formindsket, men paa Grund af, at Menneskene ere afvegne fra den „sande og levende Vei."

Nutidens Religionslærere paastaae, at saadanne Gaver, som dem vi ovenfor have hentydet til, „ikke længere ere nødvendige," og at „de alle ere afskaffede." Er det i Virkeligheden saaledes, eller have Menneskene i deres vanvittige og blinde Iver bedraget sig selv? Hertil kan der kun gives eet Svar, nemlig: Verden er afvegen fra Gud. Hvad er der altsaa at gjøre? Ved hvilke Midler kunne Menneskene blive frigjorte for Følgerne af deres Ulydighed? Takket være Gud, der gives et Middel, hvorved dette kan skee. Evangeliet er blevet aabenbaret; Ordinancerne og alle de øvrige Velsignelser ere blevne gjengivne til Jorden og ere indenfor Menneskenes Omraade. „Herren har talet, og hvo kan tilintetgjøre det?" Lad dem, som ønske Naade hos Herren, bortlægge deres verdslige Viisdom og indbildte Storhed, omvende sig fra deres Overtrædelser og søge Tilgivelse formedelst den hellige Ordinance, som Gud har sagt skal „aftoe alle deres Synder." Dersom man vil iagttage dette, vil det have de bedste Følger, og Apostelens Raad vil da blive sat tilbørlig Priis paa. De ville da alvorligen søge at komme i Besiddelse af de bedste Naadegaver og glæde sig i at iagttage Apostelen Jakobs Paamindelse: „Lider Nogen iblandt Eder Ondt, han bede. Er Nogen vel tilmode, han synge. Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham, og salve ham i Herrens Navn. Og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham, og har han begaaet nogen Synd, skal den forlades ham." (Jak. 5, 13—15.) Dersom Menneskenes Børn havde en alvorlig Higen og Tragten efter det sande Evanlium, saaledes som det er blevet aabenbaret i disse sidste Dage, vilde snart en mægtig Forandring finde Sted. Under Sandhedens kraftige Indflydelse vilde Menneskets Liv blive noget Mere end en blot Tilværelse; de sande Velsignelser vilde da snart blive det tildeelte, istedetfor at nu Uvished og Tvivl fylder dets Hjerte. Ved Bistand af den Hellig-Aand, der uden Maal gives dem, som annamme Sandheden, vilde der foregaae en for alle Rettænkende glædelig Forandring med den religiøse Verdens Tilstand, og de forskjellige Lærdomspunkter vilde kunne fremsættes paa en ligefrem og letfattelig Maade. De ovennævnte aandelige Gaver tilligemed mange andre, vilde blive skjænkede Menneskene som en Følge af deres Lydighed til Evangeliet. „Disse Tegn skulle følge dem, som troe," sagde Guds Søn, da han netop stod i Begreb med at udsende sine Apostler til en ugudelig Verden for at prædike Evangeliet. Og nu i de sidste Dage forkynder Herren ved de Budbærere, som han i sin Barmhjertighed har sendt til Menneskeslægten, den glædelige Tidende, at Jehovahs Arm ikke er forkortet, saa at han ikke kan frelse, men at Enhver, som frygter Gud og gjør Retfærdighed, er velbehagelig for ham. I

Sandhed, Gud anseer ikke Personer, men ønsker at frelse Alle, der ville lade sig frelse. De Velsignelser, der følge Evangeliet, kunne nydes nu ligesom i forrige Tider, og alle de aandelige Gaver, der pryde og forskjønne den Christnes Egenskaber, ville blive synlige iblandt Rigets Børn, som tilsidst ville vorde „hele Jordens Pryd og Ære."

Vi ville sige til de Oprigtige af Hjertet, som troe den hellige Skrift: Undersøger dens hellige Blade med Bøn og et alvorligt Ønske efter at komme til Kundskab om Sandheden. Hvis de vilde gjøre dette, vilde det ikke være vanskeligt for dem at forvisse sig om, at det, vi ovenfor have sagt, er overeensstemmende med Evangeliet, saaledes som det forkyndtes af Guds Tjenere i gamle Dage, og hvilket nu ligesom det altid har været, er rigt paa Velsignelser for Menneskenes Børn, eftersom det er kommet fra ham, hvis Veie ere „een evig Omgang."

Nødvendigheden af at opfylde givne Løfter.

(Fra „Millennial Star.")

Der er et gammelt Ordsprog, som siger, at Kager blive bagede for at brydes ligesom Løfter, og til Nogles Skam og Skjændsel kan der siges, at dette altfor ofte medfører Sandhed. Som et Samfund og Folk betragtet, antage vi imidlertid ikke, at dette er grundet paa nogen vis Troesbekjendelse, men troe tvertimod, at ethvert oprigtigt og sandhedselskende Menneske, uanseet dets Religion, giver sine Løfter med det faste og fulde Forsæt at ville opfylde dem, men det hænder undertiden, at der indtræffer uforudsete Omstændigheder, som ere ganske udenfor vort Omraade, og hvilke hindre os i at opfylde vore Løfter. Under saadanne Tilfælde kunne vi føle os frie, og efter at have forklaret Vedkommende, hvorfor vi ikke have opfyldt det givne Løfte, vil atter den gode Forstaaelse og Tilliden, som havde begyndt at tabe sig, blive gjenoprettet.

Vi skulde holde vore Løfter hellige og betragte dem som en Pagt, vi havde indgaaet, og som en Forpligtelse, vi havde paataget os at opfylde, og vi burde ikke give os Ro, førend vi havde opfyldt den. Dette er en Pligt, som Gud kræver af os, og Enhver, med hvem vi have Noget at skaffe, har Ret til at vente, at vi skulle iagttage den. I Sandhed, det er Noget, som vi alle kunne fordre af hverandre, og naar vi ikke opfylde indgaaede Forpligtelser, gjøre vi os skyldige i at berøve hverandre vore gjensidige Rettigheder.

Selvagtelse kræver, at vi skulde holde vore Løfter ubrødeligen, og naar vi paa Grund af Ligegyldighed eller med frit Forsæt bestandig forsømme det, forspilde vi derved ethvert Menneskes Agtelse og Tillid, forsaavidt vi have Noget med det at gjøre, og bringe Vedkommende til at tale om os paa en lignende Maade: „Han har lovet mig at komme hid eller at gaae derhen, eftersom Tilfældet kan være, men jeg stoler dog ikke derpaa, thi han har saa mange Gange brudt sine Løfter til mig, saa at jeg tilsidst har tabt al Tillid til ham; hvis han holder sit Ord, er det

godt, og om han ikke gjør det, skal det ikke undre mig, og ei heller vil jeg blive skuffet i mine Forventninger." Istedetfor at handle saaledes, skulde vi derfor lade det være vort bestandige Studium, hvorledes vi kunde holde vore Løfter, og ansee det som en Æressag at være punktlige i alle Ting, da vi ved en saadan Fremgangsmaade baade vilde vinde Guds Velbehag og ethvert rettænkende Menneskes Agtelse og Tillid, og naar vi havde opnaaet dette, skulde vi være særdeles varsomme for ikke at gjøre Noget, der var egnet til at forringe eller tilintetgjøre Andres gode Omdømme om os, hvorimod vi ved vor Retskaffenhed og Redelighed i enhver Henseende skulde vise os værdige til vore Medmenneskers Agtelse og Tillid.

Forældre skulde gjøre det til en Regel, aldrig at give deres Børn noget Løfte, medmindre de agtede og saae sig istand til at opfylde det, thi ved bestandig at skuffe dem gjøre vi dem megen Skade og bringe dem til at unddrage os den barnlige Tillid, som de ellers vilde have til os, ligesom vi derved lære dem at see paa os med Tvivl og Mistanke. Paa denne Maade vænne ogsaa Børnene sig til den samme Ligegyldighed og Unøiagtighed med Hensyn til deres Løfter, og denne fordærvelige Vane tiltager hos dem med Aarene, indtil de ligesom dem, der have lært dem denne Lektie og viist dem Exemplet, komme til at betragte deres Løfter og Forpligtelser som Noget, der kan brydes, naarsomhelst det skal være. Dette er vistnok en mørk Skildring af Tingenes Tilstand, men ikke destomindre altfor sandfærdig. Imidlertid glæde vi os i at vide, at dette saavel som alle andre Onder tilsidst vil blive overvundet af Enhver, der annammer Evangeliet og vil leve efter dets Forskrifter.

Naar Lærerne gaae omkring iblandt de Hellige og besøge dem i deres Huse for at undervise dem om deres Pligter, træffe de undertiden Nogle, som ere lunkne og ligegyldige. De foreholde dem deres Pligter og indbyde dem til at komme i vore Forsamlinger. De love at gjøre dette, men naar Forsamlingstiden kommer, blive de borte, og deres Løfte er brudt. Dette hænder den ene Gang efter den anden, indtil Uger og undertiden endogsaa Maaneder ere hengaaede, og deres ofte gjentagne Løfte er endda ikke blevet opfyldt. Dette er en farlig Sti at vandre paa, og desto før de, som vandre paa den, forlade den, desto bedre er det, thi de kunne være forvissede om, at en fortsat Fremturen paa en saa daarlig Vei bedrøver den Hellig-Aand og vil bringe den til at forlade dem; Guds Tjenere kunne ikke længere have nogen Tillid til dem, deres Sind vil blive formørket, og tilsidst ville de blive afskaarne fra Kirken, hvorved de berøve sig alt Haab om evigt Liv, medmindre der skeer en hurtig Omvendelse hos dem.

Dersom vi betragte Sagen i det rette Lys, ville vi kunne see, at det er af den yderste Vigtighed — aldrig at gjøre noget ubesindigt Løfte — og det endog uden at overveie, om der er nogen rimelig Udsigt til, at vi kunne opfylde samme. Den hellige Skrift saavelsom ogsaa vor egen Erfaring lærer os, at Herren er trofast til at opfylde sine Forjættelser til Menneskenes Børn, og endvidere lærer den os, at vi ere bestemte til at vorde ham lige, om vi forblive trofaste. Men hvis denne fortrinlige og væsentlig nødvendige Egenskab mangler hos os, kan der ikke med Føie siges, at vi ere ham lige, og som en Følge deraf kunne vi ikke taale Fylden af hans herlige Nærværelse. Jesus sagde: „Værer fuldkomne ligesom Eders himmelske Fader er fuldkommen." Heraf kunne vi see, at det er muligt at opnaae Fuldkommenhed, og at vi formedelst den Hellig-

Aands Bistand i Forening med vore egne Bestræbelser kunne komme til dette Standpunkt, saafremt vi ikke blive trætte paa Veien.

Da vi altsaa heraf kunne see, at vi ere bestemte til en saa herlig Lod, skulde det være vort bestandige Formaal at bestræbe os for at overvinde alle vore Svagheder og Ufuldkommenheder, paadet vi i enhver Henseende kunde blive dannede til saadanne Redskaber i Herrens Haand, som han ønsker, og at vi tilsidst maatte agtes værdige til at modtage alle de Velsignelser og al den Herlighed, som han har lovet sine trofaste Børn.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Sluttet fra Side 285.)

Vi ansaae det lille Bedekammer for det meest Interessante, vi forefandt iblandt Ruinerne i Palenque, og indenfor Døraabningen kan man see den store Tablette paa Bagsiden af den indre Muur. Læseren vil heraf nogenlunde kunne danne sig et Begreb om det Hele og om det Indtryk, det gjør paa den Fremmede, naar denne Scene, efterat han har klattret opad den pyramidedannede Bygning, fremstiller sig for ham, medens han endnu er paa Dørtærskelen. Vi kunde ikke Andet end betragte det som et helligt Sted, der var indviet til Guderne og helliget formedelst et forsvundet og ubekjendt Folks Religionsskikke. Tidens Tand har forholdsviis sparet denne Helligdom, og den store Tablette, der har udholdt Elementernes Rasen, er endnu ganske heel og ubeskadiget. Øde og forladt og uden Tilbedere ved deres Alter, ere dog Billederne og Skrifttegnene ligesaa tydelige, som dengang det Folk, der har opført denne Bygning, begav sig derhen for at udøve sin Gudsdyrkelse. For os var det Hele et Mysterium, som trodsede alle Undersøgelser og al Grublen. Selv vore Venner, Padrene, kunde ikke give os nogen Besked derom.

Nær ved dette Huus og lige ved Overkanten af en Pyramide er der en anden Bygning, som ligger ganske i Ruiner, hvilken øiensynlig er bleven omstyrtet ved et Jordskjælv. Stenene ligge omstroede ved Siden af Pyramiden, og det var umuligt endog at udfinde Grundplanen.

Naar man vender tilbage til Nr. 1 og gaaer videre mod Syd i en Afstand af 500 Fod, støder man paa en anden Bygning, der ogsaa ligger ved Siden af en Pyramide af 100 Fods Høide lige ved Flodbredden. Den er 20 Fod lang paa Forsiden og 18 Fod bred, men uheldigviis er den i en forfalden Tilstand. Muren paa Forsiden var ganske nedfalden, saaledes at den ydre Corridor laae ganske aaben. Lige overfor Døren var der paa Bagmuren af den indre Corridor et stort Gibsbillede, hvilket forestillede en Skikkelse, der sad paa en Løibænk, men store Stykker deraf ere faldne af og ere blevne bortførte. Løibænken, der hviler paa Ti-

gerfødder, er Alt, hvad der nu er tilbage. Omridsene af to Tigerhoveder og af den siddende Skikkelse ere endnu at see paa Muren. Ødelæggelsen af dette Ornament er saameget mere at beklage, som, at dømme efter, hvad der er tilbage, det med Hensyn til Arbeidets Udførelse har langt overgaaet ethvert andet Basreliefbillede i Palenque. Løibænken er ganske heel, og Benet og Foden, som hænge ned, ere smukke Mønstre for den studerende Kunstner.

Vi have nu uden at tilføie vore egne Gisninger og Anmærkninger fremsat en fuldstændig Beskrivelse over Ruinerne i Palenque. Vi gjentage, hvad vi anførte i Begyndelsen af vort Værk, at der muligviis kan findes flere Bygninger, men efter en nøiagtig Undersøgelse af de ubestemte Beretninger, som ere i Omløb i Landsbyen, ere vi fuldkommen overbeviste om, at der aldrig nogensinde er bleven opdaget flere, og paa Grund af gjentagne Undersøgelser af Indianere, som have gjennemkrydset Skoven i alle Retninger, ere vi tilbøielige til at troe, at der ikke findes flere. Den hele Strækning, paa hvilken de opdagede Bygninger findes, udgjør ikke mere end tyve eller tredive Akres Land. Idet jeg anfører dette, er det langt fra ikke min Hensigt at ville forkleine Ruinernes Betydenhed. Jeg fremsætter vor Mening tilligemed Grundene for samme, og Læseren kan selv dømme, hvorvidt disse ere berettigede til at tages noget Hensyn til eller ikke. I Henseende til Omfanget af den Strækning, som nu indtager Ruinerne af de forefundne Paladser, Templer og offentlige Bygninger, er det imidlertid maaskee rigtigt at tilføie, at denne Stad engang kan have været meget stor, da det er rimeligt at antage, at der ogsaa har været en Mængde Privatbygninger, som ere forsvundne, da de ligesom de gamle Ægypteres og de nuværende Indianerstammers Huse kunne have været opførte af uvarige Materialier og derfor ganske tilintetgjorte.

Læseren føler sig maaskee skuffet i sine Forventninger, men dette er ingenlunde Tilfældet med os. Der er ingen Nødvendighed for at tillægge den ødelagte Stad en uhyre Udstrækning eller en Ælde, der gaaer ligesaa langt tilbage i Tiden, som de gamle Ægypteres eller andre samtidige Folkeslags Historie. Hvad der fremstillede sig for vort Blik, var herligt, kunstigt og mærkværdigt nok til fuldkommen at vække og vedligeholde vor Interesse for disse Oldtidsminder. Her vare Levninger efter et oplyst, dannet og særeget Folk, som havde gjennemgaaet alle de forskjellige Livsoptrin, som ere forbundne med Nationers Opkomst og Forsvinden fra Verdens Skueplads — efter et Folk, som havde opnaaet dets gyldne Tidsalder, var forsvundet og tilsidst blevet ganske forglemt. Den Kjæde, hvormed dette Folkefærd var sammenknyttet til den øvrige Deel af Menneskeslægten, var bleven adskilt og tabt, og disse Ruiner vare de eneste Minder, som vidnede om dets fordums Tilværelse her paa Jorden. Vi boede i dets Kongers ødelagte Paladser; vi gik op til deres øde Templer og nedfaldne Altere, og hvorsomhelst vi kom, saae vi Beviser paa disse Menneskers Smag, Kunstfærdighed, Rigdom og Magt. Midt i dette Øde og imellem disse Ruiner skuede vi tilbage paa Fortiden, bortryddede den mørke Skov og forestillede os enhver Bygning i dens Fuldkommenhed med dens Terrasser og Kupler, dens Billeder og Malerier, i hele dens imponerende Udseende, i al dens Pragt og i hele dens Høide, hvorfra man har kunnet overskue en uhyre, beboet Slette. Vi forestillede os det Folk, som fra Murene stirrede os mørkt imøde, udmalede dem med eventyrlige Dragter og udpyntede dem med Fjederbuske, medens det forekom os, som

om vi saae dem spadsere paa Paladsernes Terrasser eller gaae opad de Trapper, som førte hen til Templerne, og ofte forestillede vi os denne Skueplads som et Sted, der engang havde frembudt en uforlignelig Skjønhed og Pragt, lig de Skabelser, som ere blevne frembragte i de østerlandske Digteres Phantasi, og som den Plet, hvilken Indbildningskraften vilde have valgt til „den lykkelige Dal." Af alle Verdenshistoriens romantiske Fremstillinger er der ikke Noget, som har gjort et stærkere Indtryk paa mig end Synet af den engang saa store og smukke Stad, der nu er en øde Ruin, som ved et blot Tilfælde er bleven opdaget, medens den i flere Miles Omkreds er overvoxet med Træer og har ikke engang et Navn til at gjøre den bekjendt. Fremfor alt Andet er den et sørgeligt Vidnesbyrd om det Jordiskes Forgjængelighed.

„Nationer synke
Fra Magtens høie Tinde, naar de have erfaret
Solens Skin for en Tid — og nedad de gaae."

Ligesom med Copan vilde vi heller ikke for Nærværende fremsætte nogen Mening med Hensyn til disse Bygningers Ælde, men blot bemærke, at der i en Afstand af henved ti Leguas derfra er en Landsby ved Navn „Las Tres Cruses" eller „de tre Kors, saa kaldet efter tre Kors, hvilke Cortes ifølge Sagnet lod opreise i Nærheden af Indsøen Peten, medens han var paa sin Erobringsmarsch fra Mexiko til Honduras. Den Strækning, som Cortes passerede, maa derfor i det Høieste ikke have været over tyve a tredive (engelske) Mile fra det Sted, der nu kaldes Palenque. Dersom det havde været en beboet Stad, maatte Rygtet om den have naaet hans Øren, og han vilde sandsynligviis have draget derhen for at undertvinge og plyndre den. Det synes derfor rimeligt at antage, at den allerede dengang var øde og i Ruiner, og at endog Mindet om den var gaaet tabt.

Det aabne Polarhav.

Beretning om en Opdagelsesreise i Polaregnene med Skonnerten „De Forenede Stater."

Af Dr. J. J. Hayes.

(Fra „the Athenæum" for 2den Marts 1867.)

(Fortsat fra Side 264.)

„Efter en dyb og forfriskende Søvn, der var fremkaldt ved en Træthed, som jeg kun sjelden forhen havde følt i den Grad som nu, klavrede jeg opad den steile Bakke og op til Toppen af en ujevn Klippe, hvilken jeg antog var henved hundrede Fod over Havfladen. Den Udsigt, jeg havde fra denne Høide, overbeviste mig om Aarsagen til, at jeg den foregaaende Dag var bleven standset i min videre Fremtrængen. Isen var allevegne af den samme Beskaffenhed som i Mundingen af Bugten, hvilken jeg søgte at komme over. En bred Revne, der be-

gyndte midt paa Bugten, strakte sig lige ud i Havet, og i Forbindelse med flere andre Revner, som bugtede sig i østlig Retning, dannede den et Delta ligesom af en mægtig Flod, der løber ud i Oceanet, og under mørke Skyer paa den nordlige og østlige Himmel tabte den sig i det aabne Hav. Idet vi betragtede den nordlige Horizont, fik vi i det Fjerne Øie paa et stort Forbjerg, saavidt bekjendt det nordligste paa Kloden. Jeg antog, at det omtrent maatte ligge under 82° 30′ nordlig Brede, eller henved 450 (engelske) Mile fra Nordpolen. Nærmere det Sted, hvor vi befandt os, strakte der sig ogsaa et temmelig høit Forbjerg ud i Havet, mod hvilket vi Dagen iforveien havde rettet vor Vandring, og hvilket majestætisk hævede sig op af Havet, medens Vinteren allerede havde beklædt dets skyehøie Toppe med sit kolde Dække. For Øvrigt var der ikke noget andet Land synligt end den Kyst, paa hvilken jeg stod. Havet under mig var en broget Flade med hvide og mørke Pletter, hvilke sidste enten bestode i skjør, halvoptøet Iis eller i saadanne Steder, hvor Isen var ganske forsvunden. Disse Pletter bleve mørkere og mørkere og tiltoge mere og mere i Størrelse, jo længere de vare borte fra os, indtil det Hele løb sammen til Eet og tabte sig i det Fjerne i en mørkeblaa Farve. De gamle og massive Iisflag (af hvilke nogle havde en Brede af en fjerdedeel og enkelte endog af en heel Miil) samt de uhyre ophobede Iismasser, der laae imellem dem og paa alle Kanter rundt omkring dem, var det Eneste, der var tilbage som et Vidnesbyrd om den strenge Vinter."

Dette var det Vigtigste, som Dr. Hayes opnaaede paa denne sin Opdagelsesreise. Han lod opkaste en Steendynge, i hvilken han gjemte en Optegnelse, som indeholdt den Beretning, at efterat han fra sin Vinterhavn havde gjort en møisommelig Reise, der varede i sex og fyrgetyve Dage, stod han ved Kysterne af Polarhavet paa det nordligste Land, som nogensinde var blevet betraadt af noget Menneske. Den Brede, til hvilken han havde naaet, var 81° 35′. Parry havde vel naaet indtil 82° 45′, men det var paa Isen.

Dr. Hayes kom tilbage til Skonnerten den 3die Juni efter at have reist 1600 engelske Mile. Han ønskede nu at seile ind i Polarhavet med sit lille Skib, men det befandtes at være saa beskadiget, at han ikke turde vove at begynde paa et saadant Foretagende. Som en Følge heraf besluttede han klogeligen at vende hjem igjen for at faae sit Fartøi repareret og forsynet med Dampkraft. Men da han kom ind til Halifax for at faae udført den nødvendige Reparation, erfarede han, at der var udbrudt Borgerkrig i hans Fødeland, og istedetfor at blive Anfører for en ny Expedition til Polarhavet, blev han ansat til Bestyrer for et stort Militair-Hospital, der havde 5,000 Patienter. Denne Post lod ham ikke megen Tid tilbage til literaire Arbeider og forsinkede Udgivelsen af hans Reisebeskrivelse. Imidlertid er han meget ivrig for atter at kunne komme til at fortsætte sine Undersøgelser i de nordlige Farvande. Det er hans Plan at grundlægge en Coloni i Port Foulke, der efter hans Sigende er særdeles godt skikket dertil, da Stedet skal have en stor Overflødighed af forskjellige Slags Dyr. Dette Sted forestaaer han til Midtpunktet for vidtudstrakte Undersøgelser, hvis Hovedformaal selvfølgelig skulde være at seile igjennem Smiths Sund ind i Polarhavet. Den Mening, at det er aabent som en Følge af en mild Temperatur, der er grundet paa, at Golfstrømmen, som løber mod Nord, gjør, at Vandet i dette Hav er over Frysepunktet, bliver meget bestyrket derved, at Dr. Hayes igjen vil begynde

sine Undersøgelser. At Golfstrømmen uafladelig løber mod Nord lige fra den hede Zone af, er vel bekjendt. Den mærkværdige Omstændighed, at man ved Mundingen af Lenafloden har fundet Glasflasker, hvilke man troede vare blevne kastede overbord fra Franklins Skibe, medens de derimod ere flydte med Golfstrømmen fra Norges Kyster, hvor Fiskerne benytte dem til at holde deres Garn oppe med, viser denne Strøms Gang og følgelig ogsaa dens Indflydelse paa Polarhavet.

Vi have aldrig forsvaret overilede Polarexpeditioner, men antage dog, at en omhyggelig Undersøgelse af dette ubekjendte Hav burde foretages, og da vi troe, at et saadant Foretagende lettelig lod sig udføre i Sommertiden af en godt organiseret Expedition, beklage vi saameget mere, at Regjeringen ikke vil understøtte det, omendskjøndt det er blevet ivrigen anbefalet saavel af flere Videnskabsselskaber, som af adskillige høitstaaende og lærde Mænd. Der er mange dygtige og erfarne Sømænd, som vilde være villige til at paatage sig et saadant Hverv, og vi behøve neppe at sige, at det at føre det engelske Flag til Nordpolen vilde gjøre Anføreren for en saadan Expedition udødelig.

Den Uvillie, som vor Regjering lægger for Dagen, er saa meget mere beklagelig, som en saadan Expedition kunde virke i Forening med den, der er bleven udrustet af den russiske Regjering under M. Lopatine, og hvis Øiemed er at undersøge Nordsiberien, i Særdeleshed Distriktet omkring Jenisei. Man troer, at der er en Mængde Torsk og andre Fiskearter langt længere mod Nord, end man hidindtil almindelig har antaget, og desuden har denne Expedition allerede opdaget en Masse Skeletter af Mammutdyret under en temmelig høi Bredegrad.

Vi haabe, at hvad vi have sagt om Dr. Hayes's Værk, vil bringe Mange til at gjennemlæse det. Doctorens Heltemod er beundringsværdigt, og han fortjener at dele Æren med den afdøde Dr. Kane for sine Undersøgelser i de nordlige Polaregne. Han har i sit Værk lidt for meget benyttet sig af billedlige Udtryk. Kortene ere langtfra heller ikke saa tydelige og forstaaelige, som de burde være for at svare til Texten. Dr. Hayes undskylder sig for denne Mangel ved at sige, at det Smithsonianske Institut har lagt Beslag paa hans Kort og vil siden udgive samme, men vi kunne ikke ansee dette som en tilstrækkelig Undskyldning.

Uagtet disse Mangler, er dog Dr. Hayes's Værk et værdifuldt Bidrag til det store Bibliothek, vi have af dette Slags Skrifter, og vi ville hjertelig anbefale det til vore Læsere.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Zions Forløsning.

(Fra „Millennial Star.“)

Store og vigtige Forandringer foregaae i Verden, men hvorsomhelst de end finde Sted, kunne de dog ikke vække den Interesse hos os, som dem, der finde Sted i

det Land, hvis Historie er saa vel bekjendt for de fleste af de Sidste-Dages Hellige, og som staaer i en saa nøie Forbindelse med denne Kirkes i Opkomst 1830—34. Vi ville anføre nogle Steder af Lærdommens og Pagtens Bog, for at Tanken om Zions Forløsning i de sidste Dage kunde blive opfrisket hos de Hellige: „Men sandelig siger jeg Eder: Jeg har besluttet, at Eders Brødre, der ere blevne adspredte, skulle vende tilbage til deres Eiendoms Land og opbygge Zions øde Steder, thi efter megen Trængsel kommer Velsignelsen, som jeg har sagt Eder i en foregaaende Befaling. See dette er Velsignelsen, som jeg har lovet efter Eders Trængsler og Eders Brødres Trængsler: Eders Forløsning og Eders Brødres Forløsning, nemlig deres Gjenindsættelse i Zions Land for at blive gjenopbyggede og ikke mere nedstyrtede." Endvidere siger Herren: „Og saafremt mine Fjender komme imod Eder for at fordrive Eder fra mit skjønne Land, som jeg har helliget til at være Zions Land, ja fra Eders egne Lande — efter de Vidnesbyrd, som I have bragt for mig imod dem, skulle I forbande dem, og hvem I forbande, vil jeg forbande, og I skulle hevne mig paa mine Fjender; og min Nærværelse skal være hos Eder, naar I hevne mig paa mine Fjender, indtil tredie og fjerde Led af dem, som hade mig." — — — „See, jeg har udsendt Fordærveren til at fordærve og ødelægge mine Fjender, og om ikke mange Aar skulle de ikke mere være til for at besmitte min Arv og bespotte mit Navn paa det Land, som jeg har helliget til mine Helliges Indsamling."

Uagtet disse Forudsigelser saavel i Begyndelsen som i de senere Aar lige til dette Dieblik kun have fundet liden Tiltro hos den store Hob, gives der dog Mange, som erkjende, at Herren er ifærd med at fuldbyrde de Prophetier, som bleve givne til hans Folk ved Propheten Joseph Smith, og som et Beviis paa, at de indrømme dette, ville vi efter deres egne Blade anføre et Uddrag af et Brev, der skildrer Tilstanden iblandt de Mennesker, som enten vare rolige Tilskuere til eller endog ogsaa maaskee personlige Deeltagere i de Sidste-Dages Helliges Fordrivelse fra Jackson County i Missouri, Zions Centralstav, og hvilke nu i mange Aar have maattet erfare Guds retfærdige Vrede som en Følge af deres Myrderier, Horeri og alskens andre Vederstyggeligheder. Følgende Uddrag af det Brev, som vi ovenfor have hentydet til, og hvilket er skrevet af en Religionslærer til hans Venner i Syden, kan tjene som et Vidnesbyrd herpaa.

„Jeg har modtaget over et Dusin Breve fra flere Personer i Øst-Tennessee, Vest-Virginia og Nord-Carolina, hvilke have spurgt mig tilraads med Hensyn til hvilken Deel af Missouri det var bedst for dem at flytte til, eller til hvilken Stat eller hvilket Territorium de helst burde tage hen, eftersom de have besluttet at forlade deres Fødestavn.

„Jeg har overtænkt denne Sag og anseer det for det Bedste at besvare alle disse Breve gjennem Deres Blad, paadet Enhver i denne Deel af Tennessee og tilgrændsende Stater kunne drage Nytte af mine Anskuelser.

„For det Første, Missouri er for Nærværende det værste Sted paa Jorden, hvor noget Menneske kunde begive sig til for Dieblikket. Familier i hundredeviis, som ere komne til Missouri i afvigte Sommer og Efteraar, have bitterligen angret det. Missouri er ikke noget passende Sted for Nogen fra Syden eller nogen af de nylig oprørske Stater at komme til. Anarchi hersker fra den ene Ende af Staten indtil den anden, og det vil vedblive saaledes i de kommende Aar. Enhver, der har

tjent i Sydstaternes Armee, er for stedse berøvet alle sine Rettigheder, og Enhver vil lettelig kunne see, at dette er Tilfældet med Massen eller i det Mindste med de fire Femtedele af Befolkningen. Derhos ere alle Embedsmænd og Skolelærere overalt indskrænkede i deres Virksomhed og det til det Yderste. Gouverneuren (Fletcher) holder nogle af Statens Tropper i ethvert County og enhver Stad for med Magten at beskytte eet Religionsparti og at undertrykke et andet. Mord og Snigmord forefalde daglig; Huse blive nedbrændte og Koner og Piger blive i de største Stæder voldtagne næsten daglig. Der er bogstavelig ingen anden Lov end Magtens. Da Militairet ikke hører til den regulaire Armee, men til det værste Pak af Statens Milits, kan De let forestille Dem, hvori de daglige Øvelser bestaae.

„For Guds Skyld lad Ingen tænke paa at komme til Missouri. Det er langt bedre for Enhver at forblive, hvor han boer, om han end ene og alene skal ernære sig af Skovens Bær, end at komme til denne Stat, medmindre han er rig nok til at kunne leve i St. Louis, og selv der vil han af Politiet og de saakaldte „Politicommissionairer" i nogle faa Uger blive berøvet Alt, hvad han eier, hvis han ikke er paa sin Post."

Forkynd hele Verden og i Særdeleshed de Forenede Staters Regjering, at Missouri vil blive renset, saa at det kan blive beredt til at indtages af den Allerhøiestes Hellige, og dette være en Paamindelse til Israel om, at Herren fordrer af sine Hellige, at de skulle opføre ham det store Central-Tempel i Jackson County i Missouri, inden denne Generation er gaaet bort.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 286.)

Paa Grund af det daarlige Veir havde vi neppe ventet at faae saamange af vore Venner at see, som dem, der ere tilstede; heri ere vi imidlertid blevne behagelig overraskede, hvilket indgyder os en stærk Tillid til, at de Hellige ere nidkjære, virksomme og utrættelige i det store Sidste-Dages Værk, og er til en stor Glæde og Trøst for os samt høiligen opmuntrer os, medens vi kjæmpe med de Vanskeligheder, som nødvendigviis maae møde os paa vor Vei. Lad Brødrene altid vise, at de ere besjælede af en saadan Aand og rede til at staae os bi, og vi maae og ville gaae fremad. Herrens Værk vil skride frem, hans Tempel blive opreist, Israels Ældste opmuntrede, Zion opbygget, saa at det kan blive hele Jordens Fryd og Ære, medens Lovsange til ham, som sidder paa Thronen — og til Lammet, evindelig ville gjenlyde fra Høi til Høi, fra Bjerg til Bjerg, fra Ø til Ø og fra Continent til Continent, og denne Verdens Riger blive vor Guds og hans Christi.

Vi ere i Sandhed glade over, at der hersker en saadan Enighed overalt omkring i Menighederne baade hjemme og i Adspredelsen, paa dette Fastland og paa Øerne i Havet, thi derved og ved Eenhed i vore Bestræbelser ville vi blive istand til med Kraft at fremme vor Guds Hensigter.

Fra de Ældste, der ere ude paa Mission, modtage vi høist opmuntrende Efterretninger. Hvorsomhelst den trofaste Arbeider tidligere er gaaet frem med Graad, idet han har udsaaet Sandhedens Sæd, er han vendt tilbage med Glæde og har bragt sine Neg med sig, og de Beretninger, vi fra alle Kanter modtage, gaae ud paa, at Arbeiderne ere faa og Høsten stor. Mange rige og indflydelsesrige Personer have annammet Evangeliet, saa at ikke alene de Fattige ville komme til at fryde sig over, at de ere blevne ophøiede, men ogsaa de Rige over, at de ere blevne fornedrede. I de sydlige Stater er der i Sandhed en stor Begjærlighed efter at høre Evangeliet; paa mange Steder, hvor man for kort Tid siden paa Grund af de mange falske Rygter, der vare i Omløb, vilde have anseet det for en stor Vanære at give en „Mormon" Huusly, ønsker man nu at faae høre en Ældste fra Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Fra Øerne i Havet, nemlig i Storbritanien, har Kirken en stadig Tilvæxt af Sjæle. Der er blevet organiseret Grene i mange store og folkerige Stæder, og det hele Land synes at tørste efter Kundskabens og Frelsens rene Vandstrømme.

De Tolv have allerede udgivet en ny Udgave af Psalmebogen, ligesom de ogsaa udgive et Maanedsskrift der i Landet. Flere Familier ere allerede ankomne hertil fra England, og Flere ere nu paa Veien til dette Sted, og kunne ventes i dette Efteraar.

Hvis Herrens Værk ruller fremad med den samme Hurtighed som hidindtil, kunne vi snart forvente at see Folk strømme hid i Flokkeviis — Mennesker fra ethvert Land og enhver Nation, den dannede Europæer, den nedværdigede Hottentot og den rystende Laplænder — Individer af ethvert Tungemaal og enhver Hudfarve, hvilke i Forening med os skulle dyrke Hærskarernes Herre i hans hellige Tempel og opsende deres Bønner i hans Helligdom.

Det var i Betragtning heraf og for at skaffe de Hellige et Hjem, at vi kjøbte denne Stad til et Indsamlingssted for dem, ligesom ogsaa den vidtudstrakte Landstrækning paa den anden Side af Mississippi. Omendskjøndt Kjøbet af en saa stor Landstrækning paa den Tid og under de Helliges daværende Omstændigheder kunde synes at være overflødigt og at overstige deres Kræfter, er det dog nu efter hvad vi see og erfare, indlysende, at vi snart ville komme til at sige: „Stedet er for trangt for os, giv os Plads at boe paa." Vi haabe derfor, at Alle, som føle nogen Interesse for Sandhedens Sag og ønske, at Israels Indsamling skal stride fremad med Kraft, ville hjælpe os at betale den Gjæld, vi nu ere i, saa at Arvelodderne kunne blive sikkrede Kirken, hvilket tilsidst vil blive af et særdeles Værd.

Den gode Aand, som stedse har givet sig tilkjende ved denne Leilighed, det almindelige Ønske at gjøre Godt og den udviste roesværdige Nidkjærhed for Kirkens Ære indgyder os det Haab, at vi ikke forgjæves skulle henvende os til de Hellige, men at der vil indkomme tilstrækkelige Bidrag til dermed at kunne afgjøre det, der nødvendig maa betales nu.

Det er os en særdeles Glæde, at vi kunne underrette de Hellige om, at en ny Udgave af Mormons Bog er bleven trykt og kan ventes hertil fra Cincinnati. Ligeledes træffes der Foranstaltninger til Trykningen af Lærdommens og Pagtens Bog, Psalmebogen osv., saa at den almindelige Efterspørgsel efter disse Værker snart vil kunne blive tilfredsstillet.

Til Slutning ville vi raade vore Brødre og Søstre til at være trofaste og nidkjære samt til at stride alvorligen for den Tro, som engang er overleveret til

de Hellige. Enhver Mand, enhver Qvinde og ethvert Barn bør lære at forstaae Vigtigheden af det store Sidste-Dages Værk og at handle ligesom om dets Fremadskriden alene beroede paa deres personlige Bestræbelser. I bør føle en levende Interesse deri og betænke, at vi leve paa en Tid, som Konger, Propheter og andre retfærdige Mænd for flere tusinde Aar siden skuede hen til med Glæde, og hvis Beskuelse lod dem udbryde i de lifligste Toner og meest begeistrede Sange, hvilke ere optegnede i den hellige Skrift, og inden ret lang Tid ville ogsaa vi komme til at udbryde i Inspirationens Sprog:

„Herren har bragt Zion tilbage,
Herren har forløst sit Folk Israel."

Tirsdagen den 6te October.

Beretning fra en Generalconference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, afholdt i Tømmermandshallen i Manchester Tirsdagen den 6te October 1840, hvilket var den første Dag i den syvende Maaned af Kirkens ellevte Aar. Følgende Medlemmer af det omreisende Høiraad vare tilstede, nemlig: Ældste Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, Willard Richards, Wilford Woodruff og George A. Smith; af andre Medlemmer af Præstedømmet vare tilstede: 5 Overpræster, 19 Ældster, 28 Præster, 4 Lærere og 2 Diakoner.

Efterat Forsamlingen Kl. 10 Formiddag var bleven kaldt til Orden af Ældste Brigham Young, foreslog han, at Ældste Orson Pratt præsiderer i Conferencen, hvilket Forslag blev assisteret og eenstemmig vedtaget. Ældste George Walker valgtes til Skriver.

Efterat en Psalme var bleven afsungen, og der var bleven holdt Bøn af Præsidenten, blev der forelagt følgende Rapport, indbefattende Preston Conference og de Menigheder, som ere under Ældste Mellings og Withnalls Bestyrelse.

Under Ældste Mellings Præsidium var der 18 Ældster, 23 Præster, 11 Lærere 2 Diakoner og 665 Medlemmer. I Pottemagerierne, som repræsenteredes af Ældste A. Cordon, var der 9 Ældster, 32 Præster, 9 Lærere, 9 Diakoner og 248 Medlemmer; i Birmingham Green, repræsenteret af Forrige, vare 4 Medlemmer; i West Bromwich, repræseret af Forrige, vare 3 Præster, 1 Lærer, og 21 Medlemmer; Cliteroe Conference, repræsenteret af T. Smith, havde 10 Ældster, 11 Præster, 9 Lærere, 3 Diakoner og 295 Medlemmer; Herefordshire etc., repræsenteret af W. Woodruff, havde 19 Ældster, 78 Præster, 15 Lærere, 1 Diakon og 1007 Medlemmer; Glasgow og Omegn, repræsenteret af S. Mulliner, havde 8 Ældster, 7 Præster, 5 Lærere, 3 Diakoner og 193 Medlemmer; Hilsloro Green i Irland, repræsenteret af E. Curtis, havde 5 Medlemmer; Den Mans Green, repræsenteret af H. Clark, havde 6 Medlemmer; Liverpool Conference, repræsenteret af Præst W. Mitchel, havde 3 Ældster, 4 Præster, 2 Lærere, 1 Diakon og 100 Medlemmer; Londons Green, repræsenteret af Ældste H. C. Kimball, havde 2 Præster og 11 Medlemmer; Macclesfield, repræsenteret af Præst J. Brown, havde 6 Præster, 2 Lærere, 2 Diakoner og 71 Medlemmer; Altrincham Conference, indbefattende Middlewich, Northwich og Peover, repræsenteret af Ældste W. Berry, havde 1 Ældste, 3 Præster, 3 Lærere, 3 Diakoner og 82 Medlemmer; Bedford Green, præsenteret af Ældste B. Young, havde 1 Ældste, 1 Præst og 36 Medlemmer; Stockport, repræsenteret af Ældste Littlewood, havde 2 Ældster, 5 Præster, 2 Lærere, 1 Diakon og 140 Medlemmer; Bolton, repræsenteret af Præst Barrows, havde 2 Præster, 1 Lærer og 61 Medlemmer; Buckinfield, repræsenteret af Ældste Albiston, havde 1 Ældste, 3 Præster, 1 Lærer

og 76 Medlemmer; Edinburghs Conference, repræsenteret af Orson Pratt, havde 2 Ældster og 43 Medlemmer; Pendlebury Green, repræsenteret af H. Royle, havde 2 Præster og 36 Medlemmer; Eccles, repræsentereret af Broder E. Leather, havde 3 Præster og 13 Medlemmer; Whitefield, repræsenteret af Ældste Walker Johnsen, havde 1 Ældste, 2 Præster, 3 Lærere og 39 Medlemmer; Radcliffe, repræsenteret af John Allen, havde 1 Ældste, 2 Præster og 16 Medlemmer; Brampton, repræsenteret af T. Tweddle, havde 1 Ældste, 1 Præst, 1 Lærer og 40 Medlemmer; Alston, repræsenteret af J. Sanders, havde 2 Ældster, 1 Præst, 2 Lærere og 39 Medlemmer; Newcastle-upon-Tyne, repræsenteret af Amos Fielding, havde 2 Præster 1 Lærer og 6 Medlemmer; Manchester, repræsenteret af B. Young, havde 4 Ældster, 27 Præster, 6 Lærere, 1 Diakon og 364 Medlemmer, samt Ancrum, repræsenteret af Orson Pratt, havde 9 Medlemmer.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Finland. Om Tilstanden i Finland skrives den 8de Juni fra Gamla Carleby: „Det seer ud, som om Finland atter skulde faae Misvæxt som Følge af det lange og kolde Foraar. Endnu den Dag idag kjører man over Isen; Snee findes her endnu, men intetsteds grønne Marker. Kreaturerne døe af Sult, da Foder ikke kan faaes for Penge."

Tydskland. Cholera har viist sig i Rhinpreussen. I Elberfeld er der i Mai Maaned død 25 Personer af denne Sygdom; den 19de Juni indtraf der fire Sygdomstilfælde med dødeligt Udfald.

Italien. I Rom synes det garibaldiske Actionsparti at have gjort et første, men uheldigt Forsøg paa at fremkalde en Reisning imod Pavens Herredømme. Trods de italienske Troppers Aarvaagenhed ved Grændserne er det lykkedes en væbnet Bande af 200 Mand at trænge ind i det pavelige Territorium ved Terni, men den blev strax adsplittet og maatte efterlade 47 Fanger i de italienske Troppers Hænder.

Cholera er i Tiltagende i det nordlige Italien, og den raser temmelig stærkt i Caltanisetta, Girgenti og paa Sydsiden af Sicilien. I Provindsen Girgenti f. Ex. forefaldt der i 24 Timer 444 Tilfælde med 148 Dødsfald, og fra 5te til 9de Juni 529 Tilfælde, hvoraf over Halvdelen Dødsfald. I Byen Caltanisetta bleve i 48 Timer 139 Personer angrebne af Sygdommen. Palermo, Messina og Terrecina ere hidtil blevne forskaanede. — Fra Cagliari berettes, at Græshoppesværme have anrettet nye Ødelæggelser paa Markerne.

Tyrkiet. Der har i lang Tid været Tale om en tiltagende Gjæring i Bulgarien. Der meldes nu, at der er udbrudt Uroligheder i dette Land, og at Generalgouverneur Midhat Pascha med 2 to Batailloner Infanteri er rykket ud for at dæmpe Tumulten. Det insurrectionelle Parti skal have isinde at udraabe Keiser

Alexanders Søn, Storfyrst Alexis (født 1850), til Bulgariens Konge. — Bulgarien, der omfatter Districterne Silistria, Widdin, Nissa og Sofia og tæller ca. 3 Mill. slaviske Indvaanere, har hidtil været en af Tyrkiets roligste Provindser.

Amerika. Det i New York udkommende Blad „World" indeholder følgende Brev fra Boston af 1ste Juni:

„Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Fenierne for Tiden ere stærkere og bedre organiserede end nogensinde tidligere, og at de snart ville søge at gjøre deres Magt gjældende. Kjeden af de feniske Kredse udstrækker sig nu til næsten enhver Kjøbstad og Landsby i hele Landet, hvor der kun findes en Snees Irlændere. I Staten New York alene findes over 100 saadanne Kredse; Illinois tæller ligesaa mange, Pennsylvanien har over 70, Ohio og Iowa hver 50, og saaledes fremdeles i de øvrige Stater i Forhold til Befolkningens Mængde. Fenierne paastaae, at de have alle de Penge, de behøve, og at de kun trænge til dygtige, kampberedte Soldater. De ere velforsynede med Krigsfornødenheder og Vaaben af bedste Qvalitet og have affendt 25,000 Bagladningsgeværer til Irland, der for nogen Tid siden skulle være blevne indpakkede i Fortepianokasser og indskibede under Oconnors Ledelse. Det hedder, at de ville foretage et stort Angreb paa Canada. Krigen skal begynde med Ildspaasættelse i alle kanadiske Byer, hvor Irlændere ere bosatte. Paa samme Tid ville Fenierne bryde ind og ødelægge alle Jernbane- og Telegraphforbindelser, og medens hele Landet er i Bestyrtelse og Forvirring, gjøre et Hovedangreb med hele deres Styrke.

Blandinger.

Ved Motala mechaniske Værksted ligger der i denne Tid, ifølge svenske Blade, flere mærkelige Fartøier. Først seer man der den tidligere omtalte pandsrede Kanonbaad, som skal føre en 11 Tommers Kanon, og som ikke maa forvexles med Ericksons Haandkraftsbaade. Den hæver sig kun lidet over Vandet, og dens 6 Tommers Pandser synes at maatte være uigjennemtrængeligt. Nærmest ved dette Søuhyre ligger en Passageerbaad, der ligner de nordamerikanske Flodbaade. Passagererne faae her et rummeligt Dæk til Promenader i det Frie. Længere frem sees en ualmindelig stor Dampmuddermaskine. Til den høre 4 a 5 cirkelrunde Mudderpramme. Den bugseres af en egen Dampbaad, der drives frem af et Skovlhjul, som, eiendommeligt nok, er anbragt længst agterude. Endelig ligger der ved Værkstedet en meget skarpt bygget Dampbaad, der er bestemt til Kong Carl den Femtendes Lystyagt, paa samme Tid som den skal tjene som Avisodamper i Flaaden. Den skal blive et lille Vidunder af Smagfuldhed og Hurtighed.

Befolkningsstatistik for Storbritanien. I Aaret 1866 var efter de nyeste statistiske Beregninger den antagne Middelbefolkning for England med Wales 21,210,000 Mennesker, medens den regnes i 1867 at ville være 21,430,000 Individer. Antallet af Fødsler var i forrige Aar 753,188, af Dødsfald 500,938 og

af indgaaede Ægteskaber 187,519, hvilket i Forhold til den calculerede Folkemængde giver henholdsviis c. $3^{6}/_{10}$, c. $2^{1}/_{10}$ og c. $^{7}/_{10}$ pCt. I Skotland, med en antagen Befolkning i 1866 af 3,153,400 Personer, var Antallet af Fødsler i samme Aar 113,639, af Dødsfald 71,273 og af Ægteskaber 47,258, i Forhold til den antagne Folkemængde resp. $3^{6}/_{10}$, $2^{3}/_{10}$ og $1^{1}/_{2}$ pCt. Overskudet af Fødsler over Dødsfald var i 1866 for England 252,250 og for Skotland 42,366, altsaa for Storbritanien i det Hele 294,616. Forsaavidt angaaer de større Byers Befolkning, da angives denne for London til 3,082,372, for Liverpool til 492,439, for Glasgow til 440,979, for Manchester til 362,823, for Birmingham til 348,948, for Dublin til 319,810, for Leeds til 232,428, for Sheffield til 225,199, for Edinburgh til 176,081, for Bristol til 165,572, for Newcastle on Tyne til 124,960, for Salford til 115,013 og for Hull til 106,740 Individer.

Antallet af Udstillere i Paris beløber sig ifølge en Angivelse til 40,22, hvoraf der falder 11,645 paa Frankrig, 4,496 paa Tyrkiet, 3,609 paa England, 3,092 paa Italien, 3,072 paa Østerrig, 2,206 paa Preussen og det tydske Forbund, 2,071 paa Spanien, 1,488 paa Belgien, 1,392 paa Rusland, 1,073 paa Brasilien, 1,026 paa Portugal, 998 paa Schweiz, 892 paa Grækenland, 778 paa de Forenede Stater i Nordamerika, 602 paa Sverrig, 504 paa Nederlandene, 405 paa Baiern, 387 paa Norge, 297 paa Würtemberg, 283 paa Danmark' 258 paa Hessen, 222 paa Baden, 143 paa Central- og Sydamerika, 140 paa Rom, 72 paa China, 70 paa Ægypten, 47 paa Tunis, 31 paa Havaii, 28 paa Marokko, 24 paa Japan, 13 paa Siam og 10 paa Luxembourg.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Nødvendigheden af umiddelbar Aabenbaring.

(Fra „Millennial Star.“)

Den eneste sande Veileder til Frelse er umiddelbar Inspiration. Den Hellig-Aands Virksomhed bestaaer i at lede ind i al Sandhed; dens Veiledning maa blive meddeelt formedelst Guds bemyndigede Tjenere, medens den selv ved sin indre Virken hos Mennesket maa bære Vidnesbyrd om Sandheden af de Lærdomme, der ere blevne meddeelte. Denne Aand har stedse været en ufeilbarlig og den af Gud bestemte Veileder i enhver Tidsalder, naarsomhelst Guds Kirke har existeret paa Jorden. Propheterne talte Herrens Ord, og den Aand, ved hvilken de talte, bar Vidnesbyrd om Sandheden af hvad de sagde.

Naarsomhelst Verden har været blottet for Mænd, der vare inspirerede af Gud, har Menneskeslægten været indhyllet i et uigjennemtrængeligt Mørke og er bleven vildledet af bedragerske Aander, og naar saa Mænd, der have været inspirerede af Gud, ere komne med Herrens Ord, have Menneskene været altfor dybt sunkne i alskens Fordærvelse og Laster, til at de skulde give Agt paa den Hellig-Aands Paamindelser, og de himmelske Sandheder, som ere blevne forkyndte af Guds Propheter, ere faldne i Øren, der ikke kunde høre, og i Hjerter, som ikke kunde fatte.

Det Guds Ord, der er blevet givet til Veiledning for een Generation, er ikke tilstrækkeligt til at kunne tjene en anden som den eneste Rettesnor, thi eftersom Forholdene forandre sig, maae ogsaa de Love, efter hvilke Menneskene skulle regjeres, forandres. Den Befaling, der gaves Noah, var ikke anvendelig for Loth, thi hvis han havde bygget en Ark som et Befrielsesmiddel for den Straffedom, som rammede Sodoma, vilde han tilligemed hans Ark uden Tvivl være bleven et Rov for Flammerne. Og den Befaling, som gaves Israeliterne, da de stode i Begreb med at forlade Trældommens Land, kunde ikke være anvendelig ved Israels Emigration i vore Dage, thi hvis de skulde laane „Guld- og Sølvkar“ af deres Naboer og afreise dermed til Vesten, vilde de snart

blive standsede af en Politibetjent, og de vilde om muligt komme til at vende tilbage til en endnu værre Trældom, end den de søgte at undflye.

De Befalinger, som ere blevne givne til een Generation, kunne ikke alene være uanvendelige for en anden, men da een og den samme Slægt bestandig bliver stillet under forskjellige Forhold i Livet, udfordres der ogsaa fra Tid til anden ny Veiledning fra den Almægtige og nye Meddelelser fra ham, hvilke maae være afpassede efter Omstændighederne paa den Tid, for hvilken de blive givne. Vi have et mærkeligt Exempel herpaa i Historien om Israeliternes Omvandring under Moses. Til een Tid gaves den Befaling: „Du skal ikke slaae ihjel," og en anden Gang hed det: „Hver binde sit Sværd ved sin Side; gaaer igjennem og kommer tilbage fra den ene Port i Leiren til den anden, og ihjelslaaer hver sin Broder og hver sin Ven og hver sin Næste." (2 Moseb. 32, 27.) Saaledes var det ogsaa i Jesu Dage. Til een Tid befalede han sine Disciple at gaae ud „uden Pung og Taske," og sagde dem, at „hvo, som griber til Sværd, skal omkomme ved Sværd," medens han ved en anden Leilighed siger: „Hvo, som har en Pung, tage den, ligesaa og en Taske, og hvo, som ikke har Sværd, sælge sit Klædebon, og kjøbe et." (Luc. 22, 36.) Saaledes har Guds Handlemaade mod hans Folk været i enhver Tidsalder, og han har stedse givet sine Børn de Befalinger, som vare passende for dem efter de Forhold, de vare stillede under.

Det er sandt, der gives visse guddommelige Love, som ifølge deres Natur ere anvendelige for Menneskenes Børn i enhver Tidsalder og under alle forskjellige Omstændigheder, og disse almindelige Love maae trofast adlydes af Enhver, som ønsker at blive frelst. „Det evige Evangelium," der indbefatter Læren om Tro Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave osv., er en almindelig og uforanderlig Lov, der var ligesaa nødvendig til Salighed for Jordens første Beboere og vil være det for de sildigste Slægter, som for dem, der hørte disse Sandheder af Frelserens egen Mund eller af de Mænd, som han havde valgt til at være særegne Vidner om hans herlige Opstandelse.

Men der gives ingen bestemte Regler eller Anordninger, som muligviis kunde være saaledes afpassede efter alle de forskjellige Generationer, som have levet paa Jorden, at de under alle Jordlivets mangfoldige Omvexlinger kunde tjene som en fuldkommen Rettesnor i alle Ting; ei heller har den Almægtige nogensinde forsøgt paa at udgive nogen Lovbog af det Slags, men har derimod til forskjellige Tider sendt inspirerede Mænd til Jorden for at kundgjøre hans Love og forkynde hans Villie, og disse Love, der saaledes ere blevne aabenbarede, have stedse været afpassede efter det Folks Begreber og Omstændigheder, til hvilket de ere blevne givne. Enhver Slægt vil blive dømt efter de Bud og Befalinger, som paa denne Maade ere blevne meddeelte Menneskenes Børn. De, der have levet under Mose Lov, ville blive dømte efter samme; de, som have levet under Evangeliet, ville blive dømte efter Evangeliet; de, som have levet uden at veiledes af Inspirationens Røst, ville blive dømte efter den indre Lov, der er nedlagt i Menneskets Sjæl, og efter de Grundsætninger, hvilke de have anerkjendt som en Rettesnor for deres Tro og Levnet.

Det Vidnesbyrd, der er blevet aflagt af Guds Propheter i gamle Dage, vil paa Dommens Dag komme frem mod de Nationer, som have forkastet samme, og hvis denne Slægt ikke vil annamme Guds Ord, der nu tilbydes den, vil den ligeledes

blive dømt efter det Vidnesbyrd, som er blevet aflagt af de Propheter, hvilke Gud har opreist i de sidste Dage.

Jordens Beboere i det nittende Aarhundrede have stødt an mod den samme Klippe som den, der knuste de tidligere Generationer. De bryde deres Hjerner med at udfinde Meningen af de dunkle Sætninger, som ere blevne udtalte af Propheter, der for længe siden ere døde, og paa samme Tid lukke de deres Øren for de ligefremme og tydelige himmelske Sandheder, som nu ene og alene forkyndes til deres Bedste. De anstrenge sig for at kunne see, og stirre efter det Dunkle og Fjerne, der for længe siden er forsvundet, medens de afslaae at see hen til den stinnende og lysende Ledestjerne, ny Aabenbaring.

Da Verdens Frelser kom til de formedelst stive Troesformler lænkebundne Sekterere, der arbeidede under den Mosaiske Lovs Trælleaag, og tilbød dem Frihedens fuldkomne Lov, sagde de: „Vi have Moses og Propheterne, vi behøve ingen videre Aabenbaring," og da Joseph Smith nu i vore Dage bragte Evangeliets Fylde til denne fordærvede Slægt, der er saa forvildet formedelst de mange hverandre modsigende Troesbekjendelser — Fostrene af de menneskelige Fortolkninger af den hellige Skrift — lød Raabet: „Vi have Bibelen, den kjære Bibel, og vi behøve ingen anden Veileder." Hvis de forrige Dages Pharisæere, Saducæere osv. virkelig havde troet de gamle Propheters Skrifter, vilde de have antaget Messias, thi hine hellige Bøger bære Vidnesbyrd om ham, og dersom Nutidens Religionslærere i Virkeligheden troede og forstode Bibelen, vilde de med Glæde annamme dette de sidste Dages store Værk, thi baade det gamle og nye Testamente omtaler det med tydelige og bestemte Ord. Men derved, at de saa haardnakket holde sig til de gamle og forkaste de nye Aabenbaringer, lede de baade sig selv og Andre ind i aandeligt Mørke og til aandelig Død.

Dette er en Sag, der er af yderste Vigtighed, ligesaavel for de Hellige som for dem, der endnu ikke have faaet deres Øine aabnede for det Lys, som meddeles Mennesket formedelst ny Aabenbaring, thi ogsaa de staae i Fare for at kunne blive forblindede af den samme fordærvelige Vildfarelse som den, i hvilken Verden er indhyllet. Dersom de blot eengang vilde sætte en Skranke for deres videre Antagelse af de aabenbarede Sandheder, vilde ogsaa deres Fremadstriden med det Samme være standset, og da der ikke er nogen Stilleståaen i Guds Rige, vilde de fra det Øieblik af gaae tilbage og blive bragte til et langt mørkere Standpunkt, end det, fra hvilket Evangeliet udfriede dem. Om Israel i gamle Dage vel havde adlydt Moses, men afslaaet at lytte til Josva, vilde de aldrig have arvet det forjættede Land, og om de sidste Dages Israel vel vilde antage de Aabenbaringer, som ere blevne givne formedelst Joseph Smith, men forkastede Herrens Ord til Brigham Young, vilde de gaae glip af den Ophøielse, som de havde begyndt at arbeide for.

Vi kunne gjerne tage Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, og om vi havde dem, alle de hellige Bøger, som nogensinde ere blevne skrevne, og vi kunde trykke dem til vort Hjerte og tilbede dem, ligesom Sekterne gjøre med det døde Bogstav, saa vilde vi dog snart blive indhyllede i Mørke og Tvivl samt i en uendelig Forvirring, saafremt vi ikke havde levende Propheter til at veilede os og den Hellig-Aand til at bære Vidnesbyrd om Sandheden. Herren kan maaskee give en Befaling den ene Dag, som ikke er anvendelig den næste; ligeledes kan han maaskee igjennem Joseph have givet en Lov, som han vil tilbagekalde formedelst

Brigham, og hvis vi alene skulde holde os til hiin og forkaste denne, vilde vort Sind snart blive formørket, og vi vilde selv udelukke os fra det evige og rene Lys, som udstraaler fra Guds Throne.

Vi skulde stedse komme ihu, at Guds Love altid ere afpassede efter de Omstændigheder, hans Folk lever under. I Begyndelsen af denne Uddeling vare de Hellige under andre Omstændigheder end nu, og eftersom Guds Rige skrider fremad, vil den ene Sandhed efter den anden blive aabenbaret og den ene Befaling efter den anden given, og de Love, som bleve givne i Kirkens Barndom, ville blive tilbagekaldte, og andre, der bedre passe til Guds Rige i dets videre Udvikling, ville blive forkyndte, indtil Menneskene have frigjort sig for de gamle Traditioner og indgroede Fordomme, og efter at have afrystet de Trældommens Lænker, hvorved de have været bundne, ville deres Hjerter komme til at svulme over af Glæde, medens de drikke af den evige Sandheds stedse flydende Kilde.

Tillige maae vi erindre, at omendskjøndt vi leve paa en Tid, da vi bestandig kunne høre Guds bemyndigede og inpirerede Tjeneres Røst, ville vi dog ikke uden den Hellig-Aands Veiledning forstaae at sætte Priis paa de Velsignelser, vi nyde. Vi behøve Herrens Aand til at bære Vidnesbyrd om Sandheden af det, som forkyndes os, og det er ved den samme Aands Bistand alene, at vi tilfulde kunne fatte og forstaae at sætte Priis derpaa.

Hvor taabeligt og forfængeligt er det ikke for uinspirerede Theologer at forsøge paa at fortolke det, der er blevet talet og skrevet af Guds Propheter; ligesaa godt kunde en Blindfødt prøve paa at beskrive Regnbuens forskjellige og yndige Farver. Og om det end var muligt for dem at forklare for Andre, hvad de ikke selv forstaae, vilde dog de saaledes forklarede Grundsætninger være utilstrækkelige for Tilhørerne, og mange af dem ganske uanvendelige, da de ere blevne givne til og afpassede for et Folk, som for længe siden har forladt Verdens Skueplads.

Lad Alle, som ønske at blive ledte ind paa den Sti, der fører til evigt Liv, lytte til den Høiestes Tjenere, hvilke nu ere udsendte ligesom i gamle Dage, og lad dem bede Herren om hans Aands Oplysning, og da ville de forstaae Meningen af disse Jesu Ord: „Mennesket lever ikke af Brød alene, men formedelst ethvert Ord, som udgaaer af Guds Mund."

Tiendeloven.

(Fra „Millennial Star.")

Der er blevet sagt Meget angaaende dette vigtige Punkt, men ligesom alle andre Pligter, der henhøre til det daglige Liv, er det nødvendigt nu og da at bringe det i Erindring, i Særdeleshed for de Sidste-Dages Helliges Vedkommende, da de mere end noget andet Samfund paa Jorden ere forpligtede til at iagttage Guds Love. Af dem, som Meget er givet, fordres Meget, og da de Hellige ere blevne velsignede med en bedre Kundskab om Evangeliets Fordringer end den, Verden er i Besiddelse af, følger det af sig selv, at de paadrage sig et større Ansvar, om de

overtræde Evangeliets Love. — Tiendeloven hører til Evangeliet, omendskjøndt Mange forestille sig, at den var en Anordning, som udelukkende tilhørte den Mosaiske Huusholdning. Vor Fader Adam levede under Evangeliet længe forend „Loven om kjødelige Bud blev føiet til for Overtrædelsers Skyld.“ Paulus siger udtrykkelig, at Evangeliet var blevet prædiket for hiin gamle Patriark, og Jesus gjorde Pharisæerne opmærksomme paa, at Abraham vidste, at han (Frelseren) skulde komme, at han saae hans Dag „og glædede sig.“ Abraham betalte Tiende til Melchisedek, den høieste Guds Præst, der velsignede ham og gav ham Brød og Viin. Tiendeloven var en Institution, med hvilken han synes at have været vel bekjendt, og uden Tvivl var den overleveret fra Forfædrene som en Deel af den evige Sandhed, der var bleven forkyndt for vore første Forældre. Tillige er det indlysende, at han underviste sine Efterkommere om den samme Lov, thi vi finde, at efterat Jakob havde havt det Syn, som almindelig kaldes „Jakobs Stige,“ gjorde han en Pagt med Gud, sigende: „Af alt det, Du giver mig, vil jeg vissélig give Dig Tiende.“

Da Jesus talte til Pharisæerne om Evangeliets Sandheder, indprentede han ogsaa Tiendeloven, og det paa en ligefrem og eftertrykkelig Maade: „Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæere, I Dienskalke! at I give Tiende af Mynte og Dild og Kummen, og efterlade de Ting i Loven, som ere svarere, nemlig Dom og Barmhjertighed og Tro. Disse Ting burde man at gjøre, og ikke forsømme de andre.“ (Matth. 23, 23.) Af dette Skriftsted vil man kunne see, at omendskjøndt Jesus tilbagekaldte Adskilligt, „der var sagt de Gamle,“ tilbagekaldte han dog ikke Tiendeloven, men tvertimod bekræftede og indskjærpede den, medens han irettesatte de hovmodige Pharisæere, fordi de forsømte andre væsentlige Punkter, der tilhøre al sand Religion. Jesus siger til sine Disciple: „Uden Eders Retfærdighed overgaaer de Skriftkloges og Pharisæeres, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.“ Der er imidlertid eet Punkt, hvori Parisæerne overgik mange af dem, som i vore Dage ansee sig for at være Christi Efterfølgere, thi de, der ikke adlyde Tiendeloven, forsømme en vigtig Pligt, som Pharisæerne vare meget nøiagtige med at opfylde.

Med Hensyn til Tiendeloven maae vi i Særdeleshed nøie lægge Mærke til eet vigtigt Punkt, nemlig, at „Jorden er Herrens og dens Fylde.“ Gud er Jordens retmæssige Eier og Herre, og har aldrig overdraget sin Ret til samme til noget Menneske. Det er vel sandt, han har lovet at give visse Dele af den til sine Tjenere som en evig Arv, men deres Tid til at besidde den er endnu ikke kommen. Menneskenes Børn leve paa Guds Jord ifølge hans Tilladelse, og han har derfor ogsaa Ret til at fordre Alt, hvad han maatte finde for godt for det Privilegium, de nyde. Tiende er den Leie, han forlanger. De have ikke alene Ret til at beboe Jorden, men de kunne ogsaa gjøre Brug af alle dens forskjellige og yndige Frembringelser, ligesom de have Adgang til de rige og beundringsværdige Skatte i dens mørke Indre, hvilke vente paa at blive bragte frem for Dagens Lys, medens paa samme Tid enhver levende Skabning paa Jorden, i Havet og i Luften staaer til deres Raadighed. Alt dette tilhører ham. Er der derfor noget Urimeligt deri, at han fordrer, at en Tiendedeel af det, som Menneskene samle omkring sig, skulde helliges til ham?

Ikke alene alle de Ting, som Menneskene samle omkring sig, ere Herrens retmæssige Eiendom, men selv vore Lege-

mer, der ere frembragte af Guds Jord, vore physiske Kræfter og den Luft, vi indaande, tilhøre ham, medens alle vore Aandsevner ligesom ere et Gjenskin af det evige Guddomslys, „der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden.“ „Der er en Aand i Menneskene, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstand.“ Derfor, den, som modsætter sig at betale en ringe Leie for saa store og uvurdeerlige Velsignelser, viser, at han ikke sætter Priis paa Skaberens Godhed, eller at han er utaknemmelig for de Velgjerninger, der tildeles ham, og i hvert Tilfælde er han uværdig til nogen Arv paa Jorden.

Det er en Pligt, der paahviler ethvert Menneske paa Jorden at opfylde Tiendeloven, men det følger af sig selv, at Opfyldelsen af samme i Særdeleshed udkræves af dem, til hvilke den er bleven aabenbaret. De Sidste-Dages Hellige ere ligesaa strafværdige, om de ikke adlyde denne Lov, som det gamle jødiske Folk var, thi de have modtaget den i en ligesaa bestemt Form, som gamle Israel, omendskjøndt den endnu ikke er bleven saa udførlig udviklet, som dengang den blev given ved Propheten Moses. De Aabenbaringer, der ere blevne givne angaaende dette Punkt, indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog og ere publicerede for Verden, saa at Alle, som ønske det, kunne lære at forstaae, hvad Gud fordrer med Hensyn til denne Lov. Hører, hvad Herren sagde til det Folk, som i gamle Dage forsømte at opfylde Tiendeloven: „Mon et Menneske skal berøve Gud? Men I berøvede mig og sagde: Hvormed berøvede vi Dig? Med Tienden og Opløftelsen. I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig, ja, det ganske Folk.“ (Mal. 3, 8. 9.) Her er en streng Dom udtalt imod et heelt Folk, og vil ikke den samme Anklage blive fremført mod ethvert Menneske, som nu modsætter sig at „give Gud, hvad Guds er?“ Erlæggelsen af Tiende skulde imidlertid skee efter Menneskets frie Villie og med Glæde. Lydighed mod hvilkensomhelst af Guds Love skulde aldrig blive betragtet som en besværlig Byrde. Vi skulde som et Beviis paa Taknemmelighed mod al Jordens Herre søge at opfylde alle hans Bud, og det frivilligen, med Glæde og af et oprigtigt Hjerte. Lyksalighed er en Følge af Lydighed mod Guds Bud, og da Tiendeloven er en af hans Befalinger, vil Glæde, Tilfredshed og Lyksalighed være de sikkre Følger af at gjøre, hvad den kræver af os. Paa den anden Side er Utilfredshed og Ulykfalighed en uundgaaelig Følge af Ulydighed, thi den, som ikke gjør, hvad han veed at være sin Pligt, bliver utilfreds med sig selv og snart ogsaa med enhver Anden.

Til enhver af Guds Love er der vedføiet en Straf og en Belønning, og denne Straf eller Belønning er afpasset efter Beskaffenheden af vedkommende Lov. Dersom nu Nogen adlyder Tiendeloven, bliver han berettiget til de Velsignelser, som henhøre til samme, og han kan aldrig opnaae dem paa andre Betingelser. Der er givet mange Forjættelser til dem, som iagttage denne Anordning, saasom: En Forøgelse af Jordens Frembringelser, Befrielse for Ødelæggelse paa Guds Vredes Dag — og Ret til at gaae ind i Herrens Huus, hvor de frelsende Ordinancer udføres baade for de Levende og Døde. Skulde ikke derfor Lydighed mod en saadan Lov betragtes som en Fordeel? Skulde vel Nogen ansee Opfyldelsen af samme som en Byrde, da den bringer ham saa mange og herlige Frugter?

Der er ogsaa en anden Ting, som vi i vore Undersøgelser angaaende dette Emne nøie skulde lægge Mærke til, og det er, at den Leie, der betales Jordens Herre, udgives igjen til deres Fordeel, som betale den. Herren forlanger ikke

Tiende for at berige sig. Hvad kunne desuden vi gjøre ham, som raader over alle Universets Skatte? Al Rigdom og Alt, hvad der er stort og herligt, tilhører ham, og hele Naturen adlyder hans Villie. Han tager ikke Noget bort af Tienden; det hele Beløb bliver udgivet til Ydernes Bedste, og det paa en saadan Maade, at de faae Mere igjen, end hvad de udgive. Den bliver ikke bortødslet paa nogle faa Individer for at befordre deres personlige Interesser, men anvendt til at fremme det Heles Vel. Noget af det Vigtigste, hvortil Tienden bliver benyttet, er Opførelsen af et Tempel til hans Navn, hvilket er Noget, som Herren stedse har fordret af sit Folk. Og hvad er Hensigten med et saadant Tempel? Hensigten dermed er, at der kan være et Sted, hvor Herren kan aabenbare de Ting for sit Folk, hvilke ikke kunne blive forkyndte paa noget andet Sted, — for at de Ordinancer kunne blive udviklede og udførte, hvilke ville komme til at sammenbinde de forskjellige Slægtled iblandt de Retfærdige og forene dem med de himmelske Væsener, der i Kraft af deres Præstedømme og som Guds Sønner regjere i Herlighed og med Ære i de evige Verdener, — for at Lærdomspunkter, henhørende til det evige Liv, denne Jord, Aandeverdenen og Evighedens Skjød, hvor vor almægtige Fader sidder paa sin Guddomsthrone, og hvilke have været skjulte siden denne Verdens Grundvold blev lagt, kunde blive bragte for Lyset, — for at vi kunde lære at kjende vor sande Herkomst og vort Forhold til de himmelske Væsener, — for at vor Udvælgelse kunde blive sikkret og for at vi kunde erholde Kraft til at vandre i vor Frelsers Fodspor, indtil vi blive ham lige og kunne svinge Retfærdighedens Scepter i vore egne Herredømmer i de evige Verdener.

Ydelsen af Tiende vil frie de Fattige iblandt de Hellige fra den Nød og Elendighed, som hersker iblandt Nationerne, idet den, om det behøves, ogsaa vil blive anvendt til at føde Enken, den Faderløse og den Svage, saa at deres Skrig efter Brød ikke iblandt os vil komme til at opstige til Himmelen, saaledes som nu skeer selv i de rige, saakaldte christne Lande. Den vil paa forskjellige Maader blive anvendt til det Almindeliges Vel, saa at Samfundet kan blomstre og voxe til et mægtigt Folk, der til det Heles Bedste har en Indtægtskilde, hvilken ligesom alle dets øvrige religiøse og borgerlige Indretninger er grundet paa rigtige Grundsætninger og vor himmelske Faders umiddelbare Veiledning.

Med saa herlige Øiemed for os og saa stærke Bevæggrunde til at anspore os, hvo vil vel da modsætte sig at betale sin retmæssige Tiende, paadet han kan blive berettiget til at modtage de forjættede Velsignelser? De Fattigste iblandt de Hellige kunne ligesaa godt holde denne Lov som de Rige — en Skilling er ligesaa god som en Daler, naar den kun bliver betalt som virkelig Tiende. Det er Principet og ikke Summen, der er Hovedsagen, og Hensigten med denne Afhandling er ikke saa meget for at Kirkens Finantser kunde blive forbedrede, som for at vi Alle kunde blive ledte til at undersøge denne vigtige Lov, saa at vi maatte komme til at forstaae Nødvendigheden af at adlyde den, saa at vi kunde gjøre os værdige til de Velsignelser, som ere forbundne med samme.

Der er endnu meget Mere at sige angaaende denne Sag, men dette ville vi opsætte til en anden Gang. Maatte Gud velsigne dem, som i deres Fattigdom komme Tiendeloven ihu og opfylde den; maatte deres Formue forøges, og maatte

de aldrig komme til at mangle Livets Fornødenheder, og endelig, maatte de have Tro til at opfylde alle Guds Bud, paaret de kunne opnaae en fuld Frelse i vor himmelske Faders Nærværelse. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Da vor agtede Præsident B. Young, jun. afreiste fra England den 29de f. M., saa bekjendtgjøres herved, at Apostelen Franklin D. Richards er hans Eftertræder som Præsident over den europæiske Mission. Ligesom vi have lært at agte og elske Præsident Young, jun. i hans Virkekreds, saa kunne vi ikke Andet end glæde os over Beskikkelsen af hans Eftertræder, der flere Gange forhen har virket i samme høie og ansvarsfulde Stilling, og det skal være os en Tilfredsstillelse at arbeide under hans Raad og Veiledning.

Emigrationens Afgang.

Vor Emigration, 290 Sjæle, afgik herfra den 13de f. M. med Dampskibet „Waldemar," ankom til Hull den 16de, fortsatte Reisen den paafølgende Dag paa Jernbanen til Liverpool og afseilede derfra tilligemed de engelske Hellige, 190 i Antal, den 21de med det prægtige Dampskib „Manhattan" af 2,000 engelske Tons Drægtighed og udrustet til at føre 1,000 Passagerer. Præsident Young jun., F. D. Richards og flere af de Ældste vare tilstede og organiserede de Hellige for Reisen, samt beskikkede Ældste A. R. Hill som Præsident for Compagniet samt Ældsterne Wilhelmsen, Ure og Platt som Medhjælpere. Præsident Young talte til Opmuntring og Belærelse for de Hellige ombord, gav dem gode Raad for Reisen og formanede dem til at leve efter deres hellige Religions Forskrifter. Vi havde ogsaa den Glæde at tale til de skandinaviske Hellige, læggende paa deres Sind, at Herren Israels Gud vilde bevare dem paa Hav og paa Land, dersom de trofast opfyldte de Pagter, de havde indgaaet, nemlig at tjene ham af deres ganske Hjerte, Sjæl og Sind og bevare sig rene og ubesmittede for Verden. Præsident F. D. Richards sluttede med Bøn.

Det var med høitidelige og rørte Følelser vi toge Farvel med vore bortdragende Troessødskende, og en inderlig Bøn for deres Velfærd og lykkelige Ankomst til deres Bestemmelsessted opsteg fra vort Bryst, da vi saae det herlige Dampskib glide afsted med den kostbare, levende Ladning.

Den paafølgende Dag modtoge vi Efterretning fra Queenstown paa Irlands Kyst, at „Manhattan" havde lagt til der for at indtage Resten af sine Passagerer.

De Hellige vare indlogerede fra Agterenden indtil Midtskibs for sig selv, og inddeelte i 7 Qvarterer med følgende Forstandere:

For 1ste Qvarteer Ældste C. Christiansen.
For 2det Qvarteer Ældste Andrew Nelson.
For 3die Qvarteer Ældste L. P. Edholm.
For 4de Qvarteer Ældste Stephen Hales.
For 5te Qvarteer Ældste Gastav Ohlson.
For 6te Qvarteer Ældste Jens Hansen.
For 7de Qvarteer Ældste Henry Cooper.
Skriver for Skibet R. R. Andersen fra Contoiret i Liverpool.
Følgende Missionærer fra Zion reiste hjem tilligemed Compagniet:

Ældsterne Archibald N. Hill, James Ure, Francis Platt, Nathaniel H. Felt, William Gibson, Ephraim T. Williams, Stephen Hales og Richard R. Birkbeck, hvilke Brødre havde arbeidet i England; endvidere:

Ældsterne Niels Wilhelmsen, Christian Christiansen, Lars P. Edholm, Andrew Nelson, Hans Hansen, Søren Iversen, Jens Hansen, Frederik C. Sørensen, Gustav Ohlson og Svend Larsen, hvilke Brødre have arbeidet i den skandinaviske Mission siden deres Ankomst hertil i August 1865.

Disse Brødre have havt det Privilegium at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed for deres Landsmænd, og formedelst deres trofaste Arbeide har Herren velsignet dem, saa at de have vundet Sjæle for Guds Rige. Vore bedste Ønsker ledsage disse vore Brødre, og vor Bøn er, at Herren maatte velsigne dem og føre dem lykkelig tilbage til deres Familier og Venner i Vestens fredelige Dale, ligesom ogsaa, at det hele Compagni af Hellige, som er under deres Varetægt, maatte velbevarede naae deres Bestemmelsessted og med Glæde samles med deres Beslægtede og Venner i Zion, for der at lære mere af „Herrens Love og vandre paa hans Stier," samt hjælpe til med at opbygge Guds Rige paa Jorden.

Beskikkelse.

Da Ældste A. W. Carlsson, som med Trofasthed har arbeidet paa „Skandinaviens Stjernes" Contoir i to Aar, er bleven kaldet til Liverpool for at arbeide paa „Millennial Star" Contoir, saa beskikke vi i hans Sted Ældste John Skjöldebrandh.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Mærkværdig Opdagelse i Nærheden af Mississippi-flodens Kilder.

(Fra „New York Herald.")

St. Anthoni i Minnesotta, den 3die December 1866.

Den Eensformighed, der sædvanlig hersker i vor rolige lille Stad, er for nylig bleven afbrudt formedelst nogle høist interessante og mærkværdige Opdagelser, som ere gjorte iblandt os for et Par Dage siden. De ere af en saa besynderlig Beskaffenhed, at Beretningen derom næsten grændser til det Utrolige for Enhver, som ikke selv har været Dienvidne til Sagen; men Sandheden deraf er bleven bekræftet af Mænd, som ere altfor godt bekjendte for deres Agtværdighed og Sanddruhed til at man skulde nære den ringeste Tvivl angaaende Beretningens Paalidelighed.

En Hr. Reuben Nesmith, som boer i et lille Huus i Nærheden af den tydsk-katholske Kirke, gik tilfældigviis om Aftenen den 1ste dennes ned i Kjælderen for at opslaae Binger for deri at opbevare sit Vinterforraad af Kartofler, hvilke han samme Dag havde hentet fra sin Landeiendom, der ligger henved to Mile paa den anden Side af Monomin. Idet han var ifærd med at bortgrave Jorden for at skaffe Plads til nogle Træklodse, paa hvilke Underlaget skulde hvile, stødte han med sin Skuffe paa en Jernplade, hvilken, efterat Jorden var skaffet bort, viste sig at være en Lem, der var lukket ved Hjælp af en kunstig forarbeidet Laas med svære Bolte, som gik ind i en Steen nedenunder. Den var meget fordærvet af Rust, saa at et svagt Tryk med et Brækjern bragte den til at give efter, og ved at lukke den op viste der sig en Aabning, under hvilken en Vindeltrappe af Steen førte længere ned i Jorden. Førend Nesmith vovede sig til at gaae nedad denne Trappe, gik han hen til sin Svoger, Hr. Luther Chamberlain, og fortalte ham om den Opdagelse, han havde gjort, og efter at de havde faaet sig en Lygte, stege de begge ned, og da de havde gaaet hundrede og tre og tyve Trin ned, befandt de sig i en snæver, horizontal Gang, der var udgravet i den hvide Sand, hvilken Enhver, som er bekjendt med Beskaffenheden af Floden Overmississippis Bredder, veed, ligger under et Lag Kalksteen. Da de vare komne igjennem denne Gang, der var henved fem og halvfjerdsindstyve Fod lang, kom de ind i en rummelig og med Kunst dannet Hule, som ligeledes var udgraven i den hvide Sand. Denne Hule var dannet som en aflang Fiirkant, og ved Siden af samme vare flere mindre Forværelser, hvilke alle havde Spor af, at de havde været benyttede til Opbevaringssted for et eller andet Slags Sager. Man fandt forskjellige Redskaber deels af Jern og deels af Kobber, hvilke vare grovt forarbeidede og laae spredte rundt omkring. Nogle af dem syntes at have været benyttede til at grave med, medens andre øiensynlig havde tjent til Kogekar, da man tydelig kunde bemærke Spor efter, at de havde været ved Ilden. Da de kom ind i et af de smaa Forværelser, fandt de en Deel simple Bænke, og ved den ene Side af dette Rum var der en Forhøining, paa hvilken der stod en grovt tilhuggen Steen, som havde nogen Lighed med en Læsepult af det Slags, man træffer i en episkopal Kirke. Paa Væggen bag denne Pult opdagede de paa begge Sider af en kolossal Menneskeskikkelse i Basrelief nogle under-

lige Hieroglypher, der vare udgraverede i den hvide Sand, medens de tre andre Sider af dette Kammer vare bedækkede med Billeder af en særegen Tegning. I det næste Værelse fandt man et Slags Ligkiste af Steen, ovenpaa hvilken der laa en anden stor Steen, som var fastmuret til Kisten, og hvilken var saa tung, at fire Mand havde nok med at flytte den. Da dette var gjort, fandt de nedenunder Skelettet af et Menneske, hvis Been imidlertid strax hensmuldrede, da de bleve udsatte for Luftens Paavirkning. I Kisten fandtes der flere Kobber- og Jernringe samt et underligt Sølvornament i Form af en Ottekant, hvori der var indgraveret Skrifttegn, der vare ganske uforstaaelige, og af hvilke nogle lignede dem, der findes paa Væggen, hvilke vi ovenfor have omtalt.

Det tredie Værelse var meget større end de andre, og Loftet var dannet saaledes, at det lignede en Tragt, der var vendt op og ned, og lige under Midten var der Mærker efter Ild, ligesom ogsaa efter et mørkt Stof, og rundt omkring laa der en Deel hærdet Aske paa Jorden. Dette Værelse havde øiensynlig været benyttet til Offersted, hvilken Mening endvidere bekræftedes derved, at en Aabning, der netop var stor nok til, at et Menneske kunde komme igjennem, førte fra dette Rum til et mindre Kammer, hvis Gulv laa dybere end i de andre Værelser, og hvilket er bedækket med et kalkagtigt Støv, der synes at være Asken af Been; om det er af Mennesker eller ikke, kan man rimeligviis ikke have nogen bestemt Mening om. Ved deres fortsatte Undersøgelser fandt disse Mænd en Jerndør, som strax gav efter for et lidet Tryk, og en Gang, der netop var stor nok til at kunne passeres af eet Menneske ad Gangen, naar det bøiede sig ned, opdagedes. Nesmith fulgte denne Gang, hvilken i en noget krummet Retning førte henimod Floden. Dette er blevet beviist derved, at man ved Enden af Gangen tydeligt kunde høre Vandet skylle mod Flodbredderne. Den ydre Aabning var øiensynlig indenfra bleven fyldt med Steen, og igjennem Aabningerne mellem samme, hvorigjennem der trænger sig en friskere Luft end den, som findes i Hulen, kan man nu og da føle, at det blæser.

Det Hele er et Mysterium. De Levninger, der ere fundne, kunne aldeles ikke have deres Oprindelse fra Indianerne, men maae være et Værk af et Folk, som har levet længe førend de røde Mænd fik disse Prairier til deres Jagtdistrikter. Man har taget nøiagtige Copier af Hieroglypherne og sendt dem til nogle af de lærdeste Oldgranskere i de østlige Stater, og det er at haabe, at de ville være istand til at finde en Nøgle til at kunne skaffe Oplysning om Oprindelsen til disse mærkværdige Levninger.

Vi erfare, at Statens Havedyrkningsselskab, har gjort Nesmith et godt Tilbud for dem. Imidlertid ere Beboerne i vor lille Stad meget nysgjerrige, hvad nye Opdagelser angaae, og Mennesker i hundredeviis have besøgt Hr. Nesmiths Huus for at see disse mærkværdige Antiqviteter. Vi haabe, at Selskabet for Historie vil see at forskaffe sig dem som et høist interessant Tillæg til dets lille, men værdifulde Samling.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 302.)

(Fortsat fra Side 302.)

Præsidenten gjorde nogle Bemærkninger til Conferencen angaaende Ordinationer, og efterat Flere havde udtalt deres Anskuelser om det samme Anliggende, foreslog Ældste Geo. A. Smith, at der for Fremtiden ikke foretages Ordinationer uden af det omreisende Høiraad, eller med saadanne Indskrænkninger, som Medlemmerne af samme maatte bestemme i saa Henseende. Ældste Young udtalte sine Anskuelser angaaende Afholdelsen af Conferencer, ligesom ogsaa om Indskrænkning med Hensyn til Ordinationer; han tilraadede, at Generalconferencerne skulde i Fremtiden for en stor Deel afskaffes, eller at de alene skulde indskrænkes til Medlemmerne af det omreisende Høiraad, der kunde afholde Conferencemøder paa de Steder og til de Tider, som de maatte ansee for passende. Han havde tænkt over, hvilke store Udgifter, der ere forbundne med Afholdelsen af General-Conferencer, og hvor besværligt det ofte er for Medlemmerne at besøge dem.

Mødet sluttedes Kl. 12.

Klokken 2 aabnedes Forsamlingen med Bøn, hvorefter Ældste Kimball fremstod og talte om den Skik, der var bleven indført, idet de Ældste paa egen Haand have paataget sig at foretage Ordinationer til Præstedømmet. Efterat han havde paapeget de Onder, som kunde udspringe deraf, gik han over til at udvikle Medlemmernes Pligter mod dem, der præsidere over dem i Herren, og sagde, at det paahviler de Hellige at afhjælpe deres timelige Fornødenheder, i hvis Lod det er faldet at arbeide iblandt dem i aandelig Henseende.

Foreslaaet af Ældste W. Richards og assisteret af Ældste T. Smith samt eenstemmig vedtaget, at alle Ordinationer foretages efter det omreisende Høiraads Veiledning og Raad.

Ældste Young henledede Conferencens Opmærksomhed paa den daarlige Opførsel, som Emma Bolton, en Søster fra Pottemagerierne, havde gjort sig skyldig i. Ældste Johnson og Andre talte om, at hun flere Gange havde gjort sig skyldig i upassende Opførsel, hvorefter det blev foreslaaet af Ældste Young og assisteret af Ældste Kimball, at Emma Bolton afskjæres fra Kirken, hvilket blev eenstemmig vedtaget.

Præsidenten henledede derpaa Conferencens Opmærksomhed paa et Brev fra Isaac Brown og andre tjenstgjørende Medlemmer af Præstedømmet i Macclesfield Green angaaende Ældste Heath og tillige paa en fem a sex Klagepunkter, der vare fremførte af nævnte Isaac Brown, James Galley, Edward Horrocks og John Horrocks mod ovennævnte Samuel Healt for daarligt Levnet og Forsømmelse af sine Embedspligter, mod hvilke Beskyldninger Ældste Healt forsvarede sig. Anklagerne begyndte derpaa at fremføre Beviser angaaende de forskjellige Klagepunkter, hvortil han svarede, at disse Beskyldninger vare en Følge af Misforstaaelse osv. Disse Forhandlinger gav en ypperlig Anledning til Belærelse for de Hellige, idet Ældste Young og Præsidenten udtalte sig i saa Henseende, hvorhos Sidstnævnte raadede Parterne til at forlige sig med hverandre, da han ikke ansaae den mod Ældste Healt fremførte Klage tilstrækkelig beviist til ifølge den at unddrage ham Fællesskab med Kirken. Det blev derpaa foreslaaet og assisteret, at der ikke foretages noget Videre i denne Sag; eenstemmig vedtaget.

Conferencen sluttedes derpaa til Kl. 7.

Klokken 7 aabnedes Forsamlingen med Bøn.

Efterat Præsidenten havde gjort nogle indledende Bemærkninger angaaende Vigtigheden af det Anliggende, der nu var bragt paa Bane, opfordrede han dem, som vare villige til at arbeide i Herrens Viingaard, at tilkjendegive dette, og følgende Medlemmer af Præstedømmet indgave derpaa deres Navne, nemlig:

Overpræster: Hiram Clark, Thomas Smith, Alfred Cordon, Thomas Kington, Orson Pratt, Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, Wilford Woodruff og George A. Smith.

Ældster: George D. Watt, John Parkinson, David Moss, Marthin Littlewood, William Parr, Samuel Healt, John Sanders, Theodore Curtis, Henry Royle, Thomas Twaddle, John Leigh, Amos Fielding og Thomas Richardson.

Præster: William Snailam, William Speakmann, John Needham, James Mahon, Frederick Cook, Robert Crooks, William Mitchell, William Black, Robert Williams, William Jones, Thomas Pollitt, Richard Steele, John Burns, Joseph Knowles, Richard Benson, John Wyche, William Roylance, Jos. Street og Jos. White.

Foreslaaet, assisteret og vedtaget, at Ældste Geo. D. Watt gaaer til Edinburgh, Ældste Alfred Cordon til Birmingham og tillige overtager Præsidiet over Staffordshires Pottemageriers Conference, og at Præst John Burns gaaer med ham.

At Ældste Thomas Kington fremdeles præsiderer over Herefordshires Conference og tillige over Garway etc., og at Præsterne William Snailam og Joseph Knowles gaae med ham.

At Præst Robert Crooks gaaer til Bolton, Ældste Thomas Richardson og Præst John Needham til Herefordshire, Ældste Hiram Clark til Den Man, Ældste Thomas Twaddle til Glasgow, og at Ældste John Sanders arbeider i Alston og gaaer til Carlisle, saasnart Omstændighederne tillade det.

At Ældste Amos Fielding gaaer til Newcastle-upon-Tyne, Ældste John Parkinson til Greenock, Ældste Henry Royle og Præst Frederick Cook til Ely i Flintshire, Præst William Mitchel til Leeds; at Ældste Thomas Smith forbliver i Cliteroe; at Ældste John Leigh og Præst James Mahon gaae til Arden i Cheshire, og at Præsterne Joseph White og Richard Steel arbeide under Ældste Cordons Bestyrelse.

At Ældste John Smith ordineres til Overpræst og beskikkes til at overtage Præsidiet over Menigheden i Manchester og Omegn; at Ældste Peter Melling i Forening med Ældste H. Withnall overtager Bestyrelsen af Menigheden som hidindtil, og at Præst John Wyche gaaer til Staffordshire og arbeider under Alfred Cordons Bestyrelse.

Foreslaaet og assisteret, at de øvrige Medlemmer af Præstedømmet, som have tilbudt sig at arbeide i Viingaarden, overlades til det omreisende Høiraad for at blive beskikkede til de Steder, som dette maatte ansee for passende; vedtaget.

Foreslaaet og vedtaget, at det overdrages til det omreisende Høiraad at udføre de nødvendige Ordinationer, eftersom Tiden ikke tillader, at det skeer i denne Conference; vedtaget.

Ældste Young talte derpaa til Forsamlingen angaaende Hensigtsmæssigheden af at oprette et Fond til at forsyne dem med Klæder, som fra Tid til anden maatte blive kaldte til at arbeide i Viingaarden, og hvis Omstændigheder vare saadanne, at de behøvede Understøttelse. Præsidenten talte siden om det samme Anliggende og paapegede Forskjellen mellem at præ-

dike for Penge, og det, at en Ældstes Fornødenheder blive afhjulpne, medens de ere ude for at prædike Evangeliet uden at „sørge for den Dag imorgen.“ Ældste Richards og Kimball talte i samme Retning, hvorefter Ældste Young foreslog, at hvorsomhelst der er oprettet en Green, beskikkes der to Mænd til at modtage frivillige, ugentlige Bidrag af Medlemmerne for at fremme Evangeliets Udspredelse og til at uddele samme efter Menighedens Votum og i Samraad med de tolv Apostler; assisteret af Ældste George A. Smith, og vedtaget.

Conference-Forhandlingerne bleve derpaa oplæste og vedtagne, hvorefter Conferencen sluttedes.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. Ved Lugau i Nedreerzbjergene har der den 1ste ds. tildraget sig en forfærdelig Ulykke i Kulgruberne, idet den nederste Deel af en over 900 Alen dyb Schacht er styrtet sammen og har begravet de i den værende Arbeidere. Antallet af de Forulykkede, om hvis Redning der kun er lidet Haab, angives til 101, hvoraf 50 ere gifte og efterlade sig ca. 150 Børn. Man sørger navnlig for at vedligeholde Lufttilstrømningen, men selv dette Arbeide er særdeles vanskeligt og afbrydes bestandig ved nye Indstyrtninger.

Afrika. Ligesom paa saa mange andre Steder seer det ogsaa for Tiden uroligt ud i Marokko. Nogle Stammer af Befolkningen tragte efter at frigjøre sig fra Sultanens Herredømme, og dennes Søn, Mouley Hassan, er den 25de Mai brudt op fra Mogador med en Armee paa 20,000 Mand for at gjenoprette sin Faders Authoritet.

Amerika. Efter mange modsigende Efterretninger angaaende Keiser Maximilians Skjæbne er tilsidst det sørgelige Budskab officielt blevet meddeelt, at det medførte Sandhed, at han var falden i sine Fjenders Hænder, og at han den 19de Juni blev henrettet tilligemed nogle af sine Generaler. Dette afskyelige Mord har vakt en almindelig Forbittrelse saavel i Europa som i de Forenede Stater. Keiser Maximilian var 35 Aar gammel. I Juli 1857 blev han formælet med den aandrige, nu ligeledes personlig af en tung Ulykke hjemsøgte Prindsesse Charlotte af Belgien. Efter Felttoget i 1859 levede han paa sit Slot Miramare ved Triest udelukkende for Videnskaberne og Kunsterne, indtil det mexikanske Folks Votum overdrog ham hiint Lands Krone, som han modtog den 10de April 1864, hvorpaa han reiste over til Mexiko og den 12te Juni 1864 holdt sit Indtog i sin Hovedstad. Fra hiint Dieblik af var Keiserens Liv egentlig ikke Andet end en fortsat Kamp med Elementer, der, løsladte ved en lang Aarrækkes jammerlige Regjering, med Haardnakkethed bekjæmpede enhver Tanke om ordnede Tilstande i Staten og en stærk, varig Regjeringsmagt. Keiseren forsøgte ogsaa da at holde disse Modstandere Stan-

gen, efterat han var bleven ene tilbage midt imellem Lidenskabernes mægtige Strømme og kun havde en Støtte for sit Foretagende i sit Mod og sin mandige Karakteer. Endelig faldt han som en Helt, og dermed afsluttedes en Episode af den moderne Historie, hvis fulde Forstaaelse rimeligviis først en forbeholdt en kommende Tid.

En Borgerkrig er udbrudt i den sydamerikanske Republik Ny-Granada. Den derværende Præsident Mosquera har i længere Tid ligget i Strid med Congressen; men Uenigheden syntes dog i Begyndelsen af dette Aar at være saa temmelig bilagt.

Blandinger.

Goteborgs „H. och S. Tidn." gjør opmærksom paa den stærke Tilvæxt i Udvandringen fra Sverrig til Amerika, der aldrig har havt saa store Dimensioner som nu, og muligt endog overgaaer den stærke Bevægelse i denne Retning i Norge. Ingen Uge gaaer hen, uden at et betydeligt Antal Udvandrere gaaer ombord i Goteborg. Saaledes agtede fornylig ikke mindre end 4 a 500 Personer at tiltræde Reisen med det fra Goteborg afgaaende Dampskib til England.

Nadars Kjæmpeballon, der steg op fra Invalidernes Esplanade Søndagen den 23de f. M., gjorde denne Gang, i Modsætning til den ulykkelige Reise til Hannover i 1863, en kort og lykkelig Udflugt. Tilskuernes Antal anslaaes ialt til 150,000 Mennesker; deraf befandt 30—40,000 sig i et afspærret Rum, de andre udenfor samme. Der var tre Pladser: en til 20 Francs, som var temmelig tom, og paa hvilken der af Notabiliter kun saaes den japanesiske Prinds og Hertugen af Coburg, — en anden Plads til 5 Francs, der var tættere besat, — og endelig en tredie Plads til 1 Franc, som var aldeles opfyldt af Tilskuere. Inden Kjæmpeballonen steg op, blev der sendt 200 mindre Balloner iveiret. Mængden forholdt sig aldeles rolig under den lange Ventetid, inden „Kjæmpen" steg op fra Pladsen. Da Klokken manglede 10 Minuter i 5, lød der et tusindfoldigt: „Aa!" Ballonen hævede sig pludselig og steg iveiret med Nadar, tre Videnskabsmænd og tre Betjente. Nadar havde en rød Plaid om Skulderen og stod paa Gondolhusets Tag i en noget theatralsk Stilling, hvad der dog nær havde bekommet ham ilde; thi da et Vindstød gav et Ryk i Ballonen, faldt han om, netop i samme Dieblik som Ballonen steg op i en Sky og forsvandt for Alles Blikke.

„Hvilken Fart!" — skriver en af Deeltagerne i Moniteuren under Overskriften „En Time i en Ballon" — „ingen Svimmelhed, ingen Søsyge! Under os det prægtigste Skuespil. Paris udfolder sig for vore Dine som en Gipsmodel af en By. Hist Gader med smaabitte Huse, her Haver, og rundt om det Hele et umaadeligt Panorama af Grønt. Dybt under os i Udstillingsbygningens Park, men især paa Invalidernes Esplanade, hvorfra vi tiltraadte vor Reise, viser Mængden sig som en mørk Masse, en vrimlende Myretue af Mennesker, hvis Udraab naae op til os. Vi stige høiere og høiere, hvilket vi mærke af Brintens hvislende Udstrømning og af de lange Papirvimplers nedhængende Stilling. Det er et behageligt Veir, men Himlen

er ganske overtrukken. I omtrent 1,950 Fods Høide stige vi ind i Skyerne. Vi ere 5 Minutter om at gjennemfare Skylaget, som er c. 700 Fod i Gjennemsnit, og nu befinde vi os pludselig i klart Solskin. Man aabner Ventilen for at lade Brinten strømme ud, af Frygt for en mulig Sprængning af Ballonen, idet Gassen udvider sig under Solstraalernes Paavirkning. En Klokkes Klang naaer op til os, og vi høre et Locomotivs Piben — undertiden lyder der ogsaa dæmpet Hundeglam, hvilken sidste Lyd paa en tidligere Luftreise bragte en af vore Luftskippere til at gjøre den philosophiske Bemærkning, at det er forbausende, hvor mange Hunde der findes iblandt Menneskene. — Vi ere stegne til en Høide af 3,090 Fod. Man føler et ubeskriveligt Velvære, man er i en mere end almindelig Grad „Herre over sig selv," og i den fuldstændige Taushed, som nu omgiver os, forsvinder Menneskeheden for blot at levne Plads til Individet. Vi ere atter omgivne af en uoverskuelig Sky og see os kun selv og Ballonen. Endelig komme vi ud af den og see paany Jorden. Vi svæve hen over Bourg-la-Reine." — „Landingen," som det hedder i Luftskippersproget, gik lykkelig for sig ved Chilly, et Par Mile fra Paris. Thi at Ankeret rykkede et Æbletræ op med Rode, og at Gondolhuset slog en Muur iiu ved sine Stød, var jo kun Smaauheld. Det Vigtigste var, at alle Passagererne kom til at sætte Foden paa fast Grund uden at faae en eneste Rift. Kl. henved 5 steg Ballonen iveiret, og Kl. lidt over 7 befandt Luftskipperen og hans Ledsagere sig igjen paa Invalidernes Esplanade, efter at Telegraphen allerede havde meldt deres Slægt og Venner, at Reisen var gaaet lykkeligt for sig. — Om fjorten Dage vil den næste Opstigning af „Kjæmpen" finde Sted.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 21 — *Den 1. August 1867.* — Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Præsident Youngs Reise til Syden.

(Fra „Millennial Star.“)

Vi ville gjøre følgende Uddrag af Breve fra Ældste Joseph F. Smith og Claudius V. Spencer til Udgiveren af „Deseret News,“ paadet vore Læsere kunne blive bekjendte med Tilstanden i den sydlige Deel af Territoriet.

I General-Conferencen i Store Saltsøstad i October 1861 kaldte Præsident B. Young et vist Antal Ældste til at nedsætte sig paa det Sted, som nu er almindelig bekjendt under Navnet „Our Dixie" (vort Syden), og opfordrede dem til i Særdeleshed at lægge sig efter at avle Bomuld og i det Hele taget efter Dyrkningen af saadanne Produkter, som høre hjemme i de varme Klimater. Da Brødrene med deres Familier flyttede til dette Sted, der nu er i en saa blomstrende Forfatning, og om hvilket vore Brødre have fremsat en saa god Beskrivelse, var det ikke Andet end en fortørret og gold Ørken, der frembød det meest uindbydende Skue, man kunde forestille sig. Ifølge menneskelig Beregning syntes der at fremstille sig uovervindelige Hindringer for dem, og at det Hverv, der var dem paalagt, var umuligt at udføre, men Tillid til Guds Prophets Ord og den Tro, som overgaaer den menneskelige Forstand, fyldte dem med Haab og ansporede dem til Handling. De underfulde Resultater, der ere opnaaede i det korte Tidsrum af fem Aar, kan sees af følgende Beretning om Præsident Youngs Besøg i „Dixie" i afvigte Foraar.

De forbausende Forandringer, der have fundet Sted i den sydlige Deel af Utah, maae ikke alene tilskrives den utrættelige Flid og Udholdenhed, som Beboerne af denne engang saa triste Afkrog have lagt for Dagen, men den Almægtiges Velsignelse, som ifølge hans Tjeneres Ord har hvilet over Jorden, Vandet og de omgivende Elementer — samt over „Dixie-Pionerernes" Arbeide, og dette er et nyt Beviis paa, at Gud er med sine Hellige, og at hans Tjener Brigham er inspireret til at lede Israel fremad til Storhed og

Magt. Tillige ville vi publicere en Beretning om Præsident Youngs Tilbagekomst til Store Saltsøstad som et Beviis paa den Kjærlighed og Hengivenhed, hvilken Utahs Beboere have for deres Leder. Det vilde være meget besynderligt, om et Folk, der sukkede under Enevældets Undertrykkelse og Trælleaag, saaledes som det saa ofte er blevet fremstillet, skulde vise en saadan Agtelse og Velvillie mod dets „Undertrykker," og modtage den, som holdt det i Trældom, paa en saa hjertelig Maade.

Beaver, Beaver County,
den 30te April 1867.

Til Udgiveren af „Deseret News."

Vi forlode Dem i stor Skyndsomhed i Beaver paa Grund af, at vort Reiseselskab havde brudt op, og vi maatte sidde i Vognen og skrive. Vi have siden gjort Reisen til „Dixie" og tilbage igjen, en Veilængde af 222 Mile. Paa denne Tour er der blevet afholdt 14 Forsamlinger, hvilke have været overfyldte med opmærksomme Tilhørere.

De, som i længere Tid have været vante til at bruge de kostbare Luxusartikler The, Kaffe, Tobak og spirituøse Drikke, ere i Almindelighed villige til at afstaae fra disse Vaner, og vi troe, at dette vil blive af Varighed, da Vedkommende selv indsee det Skadelige i at bruge disse Sager. Den Aand, der saaledes gaaer gjennem Folket, er ikke nogen øieblikkelig Opbrusning eller overilet Beslutning, som idelig trænger til Opmuntring, for at den kan blive af Varighed, men den er grundet paa rolig Overveielse og de Helliges egen Overbeviisning.

Da vi droge ned ad the „Black Hill" (den sorte Bakke), bleve vi snart overbeviste om, at vi nærmede os „Dixie." I det Fjerne kunde vi see Toquer, der var iklædt dets grønne og yndige Sommerdragt — en Oase under de høie Klippetoppe — og paa alle Kanter omgiven med Sand og golde Strækninger. Vi ankom dertil omtrent Kl. 5 Eftermiddag og afholdt Forsamlinger. De Fremskridt, som der ere gjorte, ere efter de forhaanden værende Omstændigheder, beundringsværdige. Muursteensbygninger ere blevne opførte, og andre ere under Bygning, ligesom der findes flere Haver, som tildroge sig vor Opmærksomhed, og hvilke kunne sættes ved Siden af dem, der findes i de gamle Settlementer. Væxten af Træer, hvortil vore Venner efter deres Ankomst til Syden nedlagde Frøet, overgaaer Alt, hvad de forhen have erfaret. I Broder Augustus Dodges Have maalte vi det Skud, som et Figentræ havde gjort i Aarets Løb, og fandt, at dette udgjorde ti Fod. Vi følte, at vore Munde ligesom løb over af Vand, da vi fik et Mandeltræ at see, der var belæsset med halvudvoxede Frugter, og vi gik under de nedbøiede Grene af Aprikos- og Ferskentræer — samt hørte Catalogen over de forskjellige Slags Æbletræer, han havde indført, og hvilke nu bugnede under Vægten af deres rige Frembringelser. Broder Dodge forærede os en smuk Buket, der var sammensat af de meest sjeldne Blomster, ligesom han viste os en Prøve paa chinesisk Sukkerrør, hvilket han havde dyrket paa sin Landeiendom. Den 3die om Morgenen toge vi derfra til Washington, som ligger 18 Mile derfra, og ankom derhen ved Middagstid samt tilbragte nogle lykkelige Timer der med at besøge vore gamle Venner. Her ere ogsaa blomstrende Urte- og Frugthaver samt Viingaarde. Om Aftenen begave vi os til St. George, der ligger 6 Mile derfra. Allerede det første Syn af dette Sted var nok til at sætte vore Følelser i Bevægelse og til at opvække hele vor Kjærlighed til Alt, hvad der er Skjønt, og det, vi havde for os, var en Gjendrivelse af følgende Udtryk hos

Digteren: „Afstand laaner Synet sin Trylle-kraft.“ Staden er smukt udlagt og straaner mod Øst og Syd. Vi bleve hjerteligt modtagne af et stort Antal af Beboerne, som havde samlet sig hos Præsident Erastus Snow, og vi troe ikke, at noget Selskab nogensinde er blevet saa hurtigt indqvarteret, som vi bleve, og det, der især gjorde Modtagelsen dobbelt behagelig, var vore gamle og prøvede Venners glædestraalende Ansigter. En stor Deel af Befolkningen i „Dixie“ bestaaer af gamle og prøvede Medlemmer i Kirken, hvilke tidligere have boet i Store Saltsøstad, og kan man troe os, naar vi, efter hvad der allerede er blevet sagt, trygt kunne sige, at de Hellige her ere tilfredse, lykkelige og fremadstridende, — at de ikke længes efter Store Saltsøstad med dens Bjergkløfter, dens Sneer, dens „Gjenfødere“ eller dens lange, triste Vintre, hvor Alt ligger i Dvale, men at de med Glæde foretrække deres eget solrige Syden med dets foraarlignende Vintre, dets indbydende Figener, Mandler, Ferskener, Druer, Aprikoser, Honningplanter osv. osv., — dets Bomuld, Sukkerrør, Salt, søde Kartofler osv., samt dets Viin, der inden et Par Aars Tid vil være tilstrækkelig til at forsyne hele Territoriet, og vil der mangle Meget i, at dette opnaaes inden dette Aars Udgang? Vi drak et Slags reen Viin, der var lavet hos Broder W. E. Dodge; den overgaaer alle de forskjellige Viinsorter, som vi nogensinde have smagt. Vi gik igjennem hans Blomster- og Urtehave, hans Frugthave og hans Viingaard, og det Hele syntes at være et Paradiis med Undtagelse af det „forbudne Træ.“ Der blev os foreviist 25 forskjellige Slags Pæretræer, blandt hvilke mange vare belæssede med Frugtaflæggere, Figentræer, forskjellige Slags Blommetræer, Ferskentræer og en Mængde Aprikostræer.

Broder Dodge har en stor Viingaard. Han viste os et Træ, der forrige Aar havde baaret en usædvanlig Mængde Frugt, hvilken han, efter hvad der er blevet mig fortalt, overlod sine mindre heldigt stillede Naboer til fri Afbenyttelse. Jeg troer, vi talte tolv Tønder med Viin i hans Kjælder. Hans Flora-Afdeling florerer nu med et Udvalg af forskjellige Slags indførte Roser og andre Blomsterarter samt flere Partier med smaa Trægrupper. Vor gamle Ven Joseph E. Johnson trives godt imellem Frugter og Blomster. Hans Have er det smukkeste Anlæg af det Slags, som vi nogensinde have seet. Vi fik Leilighed til at smage hans Jordbær, og Ordet „Sød“ er neppe nok til at udtrykke deres Velsmag. Hans smukke Døttre forærede os en Buket, som kunde sættes ved Siden af Alt af det Slags, som kunde forfærdiges af de blomsterelskende Damer fra hvilketsomhelst Land.

Bygningerne i St. George ere af et fortrinligt Slags, og de nyeste ere opførte af Steen og Tegl, smagfuldt anlagte, rummelige og luftige. Iblandt de fortrinligste Bygninger ere de, som tilhøre D. D. McArthur, J. Birch, Præsident E. Snow, Jesse Crosby, R. Bentley, J. Gates samt mange flere, hvis Eiermænd vi ikke kjende.

Conferencen begyndte Løverdagen den 4de Kl. 10 Formiddag. En stor Forsamling af Hellige var tilstede, hvilke vare komne derhen fra de omliggende Byer og Stæder. Ved at betragte Forsamlingen følte vi os overbeviste om, at vi havde et nærmere Bekjendtskab med de Tilstedeværende, end det vilde være Tilfældet i en Bowery-Forsamling i Store Saltsøstad. Vi havde det Privilegium at have tre forskjellige Sangchor iblandt os, blandt hvilke det, som bestod af vore schweizinske Venner, der sang deres smukke Melodier til Psalmer i deres eget Modersmaal, ikke

var det mindst interessante. Præsident Snow istemmede den første Psalme, som Choret afsang, og vi have kun sjelden været Vidner til et mere inderligt Forhold end det, der existerede mellem ham og de Hellige. Han er almindelig elsket, ligesom han i Alt søger at være de Hellige til Nytte, er venlig og selvopoffrende. Vor gamle Ven „Charley" kom ogsaa med sit Sangchor, hvilket var Noget, der paa ny mindede os om vort Hjem længere mod Nord. De Taler, der holdtes i Løbet af Dagen, vare indholdsrige og praktiske.

Søndagen oprandt over os stille og yndig. Kl. 10 Formiddag fortsattes Conferencen igjen, og der blev ligeledes da givet megen værdifuld Underviisning. De akkompagnerende Brødre have med megen Beredvillighed deeltaget i Øvelserne. Professor Thomas indbød de besøgende Brødre til en Concert i St. Georges Hall. Han har i Sandhed udført Undere, i Særdeleshed blandt Ungdommen, og selv Børn synes at opfatte Musiken med hele deres Sjæl. Ifølge Tiden, de have været under hans Veiledning, have de opnaaet en Kunstfærdighed, som endog vilde være til Ære for mange i lang Tid prøvede Chor.

Mandag Morgen tilbragtes med at aflægge Besøg og gjennemvandre Gaderne, medens vi glædede os over det forfriskende Skue, som hele Staden frembød. Vi toge Afsked med vore Venner og vendte atter tilbage til Washington, hvor der om Eftermiddagen afholdtes Forsamling.

Tirsdag kom vi til Harrisburg og holdt Forsamling der, medens To af Selskabet begav sig til Toquerville, hvor de afholdt Forsamling om Aftenen og havde en god Tid. Onsdag toge vi til Kanarra, hvor hele Selskabet atter traf sammen og afholdt Forsamling. Dette Sted er endnu ikke et Aar gammelt; Lorenzo Roundy, som nu er Biskop der, var den Første, som flyttede derhen. Henved tredive Familier (deriblandt fyrgetyve Mandspersoner) have opført nogle og tredive Vaaningshuse omkring en aaben Plads af fire Akres Størrelse, hvilken med lidt Arbeide kan komme til at tjene som Fort. Henved 500 Akres Land er indhegnet og en stor Deel deraf er tilsaaet med Korn.

Dette Stad kan kaldes Utahs tempererede Zone. Kanarra ligger tæt ved Bjergkjæden, 13 Mile i Syd for Cedar City og 24 Mile Nord for Toquerville.

Som stedse forblive vi Deres Venner.

S. & S.

Store Saltsøstad, den 15de Mai 1867.

Kjærkomne Nyheder! Præs. Young og Selskab forlod Kanarra Tirsdag Morgen den 9de for at begive sig til Cedar, hvor der strax efter Ankomsten derhen blev afholdt Forsamling, idet Ældste W. Woodruff og nogle andre Brødre bleve tilbage i dette Øiemed; Præsidenten reiste til Parowan med de Øvrige af Selskabet. Om Aftenen blev der afholdt Forsamling i Parowan. Næste Dag reiste vi til Beaver og holdt Forsamling der, ved hvilken Leilighed Præsident Young holdt en kraftig og temmelig lang Tale angaaende Forsoningen og Forløsningsværket formedelst Christi Blod.

Næste Morgen begave vi os fra Beaver til Corn Creek, hvor vi afholdt Forsamling om Aftenen. Vi bleve Natten over der, og begave os den følgende Morgen til Fillmore, hvor vi afholdt Forsamling Kl. 10 Formiddag. Vi gik lige fra Forsamlingen i vore Vogne, og satte afsted til Scipio, hvor der ligeledes afholdtes Forsamling, og omendskjøndt Præsidenten var meget træt, gjorde han dog nogle faderlige og opmuntrende Bemærk-

ninger. Den følgende Morgen henved Kl. 8 forlode vi Scipio og begave os paa Veien til Nephi, hvor vi ankom om Eftermiddagen og afholdt Forsamling om Aftenen. Næste Morgen begave vi os til Santaquin og afholdt Forsamling der ved Middagstid. Vi begave os derfra til Springville og reiste igjennem Payson og Spanish Fork. Da Floden af samme Navn strømmede meget voldsomt og Broen over samme var ufremkommelig, ere vi Biskop Thurber meget forbundne, fordi han lod os faae en Færgebaad til at sætte over med. I Springville og Nephi blev Præsidenten ved sin Tilbagekomst modtagen paa en festlig og særdeles passende Maade. Om Aftenen holdt vi Forsamling i Springville, og begave os den følgende Morgen paa Veien til denne Stad, spiste til Middag i Lehi og ankom hertil Kl. 5 Eftermiddag. Den Maade, paa hvilken Præsidenten blev modtagen ved sin Tilbagekomst, er Dem vel bekjendt.

I vor Correspondance have vi maattet udelade mange interessante Enkeltheder, som vel vare værd at lægge Mærke til, men den tilbagelagte Tour har kun levnet os liden Anledning til Brevskrivning og i Særdeleshed ikke til at fremsætte vore Bemærkninger efter Veltalenhedens Regler, thi det maa erindres, at en Reise paa 700 Mile (engelske) i 23 Dage, i hvilket Tidsrum vi have holdt 35 Forsamlinger foruden Raad paa de forskjellige Steder, og vi desuden have maattet drage Omsorg for vore Trækdyr, har megen Lighed med Missionslivet.

I vore Bemærkninger om „Dixie" have vi fremstillet de Resultater, der ere opnaaede, men ikke omtalt det Arbeide, de Vanskeligheder, de Savn, den Hjertesorg og den Udholdenhed, formedelst hvilke de ere blevne tilveiebragte. „Dixie" er et Mindesmærke og en Prædiken i Ørkenen — en Opfyldelse af Prophetien — et uimodsigeligt Vidnesbyrd om den Magt, der er en nødvendig Følge af den Enighed, som hersker blandt os, — det er et Værk — en Seier, hvis Lige man ikke kan finde i hele den amerikanske Histories Spalter. Carlyle siger: „Et Menneske, som er tro mod sin egen Tilværelse og sin Tro, har for en Deel nogen Betydning og er til Gavn for Menneskeheden, men mangler dette, vil han om længere eller kortere Tid støde an, han være sig Konge eller Bonde." De Hellige i „Our Dixie" have udviist en saadan Trofasthed — at forløse Jorden er ogsaa en Deel af vor Tro. — Nogle faa Aar have været tilstrækkelige til at forløse en sandig, fortørret og med Mineralier opfyldt Ørken, og til at klæde den i Skjønhed. Yndige Blade udbrede deres Skygge over det ægte intellektuelle Livs smagfulde Boliger; den syge, engang næsten udtærede Matrone, synger nu Zions Sange for sine Kjære midt imellem Viingaardens Frugt, og en Taknemmelighedstaare hviler paa hendes Kind, medens hun med sine Hænder støttende sig til Figentræets Grene fortæller dem om det Forbigangne, forsaavidt det kan udtrykkes med Ord. Istedetfor den ubehagelige Lugt af Salviebusken finder nu den tidlige Morgenstund dem iført med at indaande Duften af Roser og Blomster i deres egen smukke Have. De salte Mineralvande ere blevne opbyttede med Mælk og Viin, og fremfor Alt, Guds Fred hviler over dem; de føle en fuldkommen Tilfredshed, fordi de have opfyldt deres Pligt — de have Haab om herlige Velsignelser i Fremtiden. Kan Nogen forudsige deres Storhed? Vent lidt, indtil de Lænker, med hvilke nu den store Hob iblandt Menneskene er bunden, blive brudte — indtil de „lig Duer flokkes til de Vinduer, som vi have aabnet i Bjergenes Kamre. Vent, indtil Linien bliver dragen, indtil et „Mærke i Panden" bliver

en Nødvendighed. Venter, I Plantere i Ørkenen, I, som have opdyrket de vilde Klippestrækninger, indtil Opstandelsen bringer Eder frem til en talrig Efterslægt, der nyder Frugterne af det Arbeide, I have begyndt i Tro. Velsignede ere de Hellige, som arbeide i den faste Overbeviisning, at ikke en eneste Tøddel skal slaae feil, men „at den Lille skal blive til et stort Folk,“ — at vi ere en levende Steen, der ruller fremad, — at det ubetydelige Arbeide, vi have udført for at fremme Guds Værk, vil have uberegnelige Følger, hvis Storhed langt vil overgaae al Jordens Herlighed under Tingenes nuværende Tilstand.

Vi blive undertiden beskyldte for Uloyalitet, men det er besynderligt, at vore Modstandere i deres Løgne gaae til saadanne Yderligheder.

Den Modtagelse, som blev Præsidenten og hans Følge til Deel paa den hele Tour, tildrog sig i Særdeleshed vor Opmærksomhed. Hvorsomhelst vi kom, kunde vi see de gamle kjære Stjerner og Striber. Længe førend vi naaede et Settlement, fik vi Øie paa vort elskede Flag, der vaiede stolt og majestætisk, medens Musikcorps hilsede os med Melodien til Sangen: „Stjernebestrøede Banner,“ eller: „Hil Dig, Columbia,“ og enhver Fremmed, som ikke havde vidst, at vi vare „Mormoner,“ vilde have anvendt hele sin Veltalenhed for at rose os for vor Patriotisme, og betragtet os som et Folk, vore Medborgere kunde være stolte af — som et Folk, der vel var udstødt fra Splid og Forvirring, men ingenlunde fra et enigt Statsforbund — som et kraftigt Folk og det eneste Samfund i hele Landet, der udmærker sig ved indbyrdes Enighed og Samdrægtighed. „Dem, som Guderne ville ødelægge, gjøre de først til Daarer,“ siger Ordsproget. Hvilken Daarskab er det ikke, at vort Lands Indvaanere kunne lade sig bevæge til at tænke, at vi ere utroe mod Constitutionen, til at negte os Statsrettigheder og til at udstede særskilte Love for vort Vedkommende?

Gang efter Gang drevne fra de mere frugtbare Landstrækninger, fra al Beskyttelse under vor nationale Ørns brede Vinger, have vi banet Veien for Civilisationen lige til de fortørrede og ufrugtbare Strækninger i de inderste Dele af Amerika, og have været glade og taknemmelige, fordi vi have fundet et Sted, hvor vi kunde nyde Beskyttelse og Hvile, om endog blot under Ørnens Næb, og det medens Sonora laa aaben for os, — medens britisk Columbia vilde have været let tilgjængeligt for vort af henved hundrede tusinde Sjæle bestaaende Folk, hvilke hundrede Tusinde ere blevne almindelig bekjendte for deres Erfarenhed, Flid, Kraftfuldhed, standhaftige Udholdenhed, urokkelige Mod, Tarvelighed og det kjæmpemæssige Arbeide, de have udført her i disse Dale. Vi ere det eneste Folk, som have sagt til de indstyrtende Bølger af den altfordærvende Prostitution: „Saalangt og ikke længere,“ og have saaledes sat en Grændse for denne Afskyelighed, formedelst hvis forfærdelige Overhaandtagen Menneskeslægten er bleven nedværdiget, og Nationerne befængte med de vederstyggeligste Sygdomme, og som hverken Philantropen, den Geistlige eller Statsmanden kunne standse. Vi kunne sige, ligesom der ved en vis Leilighed blev sagt i gamle Dage: „For hvilke af vore gode Gjerninger ere vi holdte ude fra Unionen?“

De Hellige i Syden have i deres forskjellige Anlæg udviist den samme Kraftfulshed og faste Villie, som den, der gav sig tilkjende ved Anlæggelsen af Store Saltsøstad, og de overgaae os maaskee i Afbenyttelsen af varigere Bygningsmaterialier. Folk, der opføre Bygninger i St. George, gjøre det saaledes, at det

kunde synes som om de troede, at de og deres Efterkommere for bestandig skulde forblive der. Ligeledes udmærke de sig ved deres ypperligt anlagte og med Hensyn til Arbeidets Udførelse fortrinlige Landeveie. Vi ere næsten tilbøielige til at foreslaae, at Legislaturen skulde aflægge et Besøg der, kun at vi ere lidt bange for, at Husets Medlemmer vilde tænke for meget paa, at de have udrettet saa Lidet i afvigte Vinter. Nødvendigheden af nye Foranstaltninger til at vande Jorden tiltrækker sig mere og mere Opmærksomhed; Vandaarer ere saaledes ved Boring i Høidestraaningerne bragte op til Jordens Overflade, og mange Akres ufrugtbare Strækninger ere paa denne Maade blevne forvandlede til frugtbare Marker. Forberedelser til Selvforsvar blive heller ikke forsømte. Det sydlige Militairdistrikt tæller næsten 1500 Mand i Militsen under Anførsel af Brigadegeneral Erastus Snow.

Viingaardenes Antal tiltage hurtigt, og Viindruen vil snart blive en vigtig Handelsartikel for Territoriet. Sukkerroret voxer frodigt og er rigt paa Sukkerstof. Bomulden tiltager i Qvantitet og forbedres i Qvalitet. Vi saae tillige en meget smuk Krapmark. „Vort Dixies" Frembringelser ville ifølge Tingenes naturlige Gang snart komme til at spille en vigtig Rolle med Hensyn til Territoriets financielle Anliggender.

Idet vi forsikkre vore Venner i Syden om vor fornyede Agtelse, slutte vi vor Dagbog paa Reisen.

S. & S.

Tirsdagen den 14de Mai blev det bekjendt i Staden, at Præsident Young skulde komme tilbage den følgende Dag. Den Mening gjorde sig almindelig gjældende, at man skulde give ham en hjertelig Modtagelse. Skjøndt Alt var frivilligt, naaede dog Onsdagens Festligheder et Omfang, som noksom beviser, hvor almindeligt og høit han er agtet og elsket blandt de Hellige.

Onsdag Formiddag begyndte det amerikanske Flag at vaie fra Boutiker, offentlige Bygninger og andre Steder. Der kjørte Vogne henad Landeveien i den Hensigt at møde Præsidenten med Selskab, ligesom man havde faaet Nys om, at Eleverne fra nogle Skoler havde yttret Ønske om at komme ud med deres Faner og Mottoer for at vise deres Agtelse for Præsident Young. En Afdeling Cavaleri under Oberst H. P. Kimballs Anførsel samledes lidt før Kl. 4 Eftermiddag for at møde og eskortere Selskabet ind i Staden, og ved „the City Hall" stødte Præsident H. C. Kimball, D. H. Wells, Biskop Hunter med Raadgivere, General Binton, Medlemmerne af Stadens Raad og nogle Andre til dem og desuden Capitainerne Croxall og Eardly med deres Musikcorps. Vor Rapporteur for Leiligheden fik en beqvem Plads i John B. Kimballs Vogn, og blev aldeles ikke overrasket derved, at saa Mange vare komne tilsammen ved denne Anledning, da han vidste, at det var det samme Ønske som det, der besjæler Enhver, som elsker Israel, hvilket havde tilskyndet dem til at vise deres Agtelse for Præsident Young.

Dette Selskab drog hen ad Landeveien til Cottenwood, og Klokken halv fem mødte de Præsident Young og hans Reisefæller samt dem, der havde draget ham længere imøde. Alle reiste ind til Staden, og da de havde naaet Udkanterne, traf man den første Afdeling Skoledrenge opstillet paa begge Sider af Gaderne. Da de kom længere ind i Staden, var Scenen overordentlig livlig og satte Hjertets ædlere Følelser i en langt stærkere Bevægelse end den, man er vant til at see i Verden, naar den store Masse blot for at

følge Exemplet vil vise sin Hyldest for En eller Anden, der er Dieblikkets Afgud. Den oprigtige Agtelse og Hengivenhed yttrede sig paa flere Maader. Den „store Klokke“ ringede, — Artilleriet saluterede, — flere Musikcorps spillede, og et stort Flag med dets klare Stjerner og Striber var hængt tvers over den anden Sydgade som en Forløber for en Mængde andre af forskjellig Størrelse og med mange forskjellige passende Sindbilleder. Over halvtredsindstyve Vogne og en Deel Cavaleri bevægede sig fremad imellem to Rækker Børn fra to eller tre og tyve Skoler. Synet af den store Menneskemasse, der havde samlet sig i Nærheden af Theatret, var i Sandhed imponerende, og den store Skare af godt udseende samt velklædte og velopdragne Børn var et talende Beviis paa, at Herren velsigner sine Hellige, ligesom Børnenes smaa Ansigter bare umiskjendelige Præg af, at de forstode at sætte Priis paa Dagens Betydning, og de vidste at vurdere den gunstige Anledning, de have til at sætte sig i Besiddelse af nyttige Kundskaber i deres tidlige og uskyldige Barndom.

Da Præsidenten var kommen igjennem „the Eegle Gate“ (Drneporten), bleve Skolebørnene opstillede i Rækker paa begge Sider af Gaderne, medens Cavaleriet var opstillet lige foran hans Contoir. Musiken spillede, og efterat Alle vare komne forbi, adspredtes Folkemassen, og Enhver gik hjem glad og tilfreds over at have deeltaget i en Fest til Ære for deres elskede Præsident.

At Præsident Young i ethvert Settlement, han besøger baade i Nord, Syd, Øst og Vest, bliver modtagen med de samme ufeilbarlige Beviser paa den Hengivenhed, Agtelse og Kjærlighed, han nyder, er Noget, som Ingen, der har fulgt ham, kan negte. Han lever i de Helliges Hjerter, fordi han har ledet dem fremad som en Fader, indtil de have lært at betragte ham som deres meest trofaste Ven her paa Jorden. Dette er Aarsagen til den enthusiastiske Modtagelse, der allevegne bliver ham tildeel, naar han med sine Raadgivere og de Tolv besøger de forskjellige Stæder og Settlementer.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Vi uddrage fra „Millennial Star“ Følgende:

Præsident Brigham Youngs jun.'s Afskedshilsen.

Ifølge den Almægtiges Forsynsstyrelse er Ældste F. D. Richards atter bleven kaldet til at overtage Præsidiet over den europæiske Mission. Han er en prøvet Stridsmand for Sandhedens Sag, og det er derfor med Glæde, vi overgive Præsidiet i hans Hænder, vidende, at dette Værk formedelst hans Erfarenhed og Viisdom vil vinde fornøden Fremgang i disse Lande. Om vi under vort lange Bekjendtskab have vundet de Helliges Tillid, saa lader den nu ganske blive Broder Richards tildeel. For dem, som forhen have kjendt ham, er imidlertid nogen videre Anbefaling

overflødig, thi han har ved sin Trofasthed igjennem en Række af Aar og under Livets mangehaande Omvexlinger noksom beviist, at han er en Mand, „der lever formedelst hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund."

Efterat Præsident Wells havde overgivet Præsidiet til os, forlod han England i August 1865. Vi troe, at vi tilfulde følte Storheden af det Ansvar, der var os paalagt, men ikke destomindre gjorde vi vort Bedste, og Jehovah stod sin svage Tjener bi. Erfaring har viist, at enhver Ældste, som er bleven kaldet til at arbeide for Sandhedens Sag, er fuldkommen dygtig til at udføre det ham paalagte Hverv, saafremt han adlyder de Raad, som bleve ham givne, inden han drog hjemmefra. Herren forlanger ikke Umuligheder af os, men tvertimod ere alle hans Befalinger retfærdige og sigte til vort sande Vel baade for Tid og Evighed. Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog samt vore Forældre og Brødre lære os dette, og hvis vi forlade os paa ham, ville vi aldrig blive beskjæmmede. Mormon og hans tappre lille Skare gik imod Fjenden uden Frygt, og omendskjøndt nogle af dem bleve saarede, omkom dog Ingen i Kampen. Deres Mødre havde lært dem, at Gud var deres Skjold. De Ældste ere blevne lærte det Samme, og om de end undertiden kunne storligen feile i mange Ting, vil dog Herren staae dem bi, saafremt de forlade sig paa ham.

Iblandt de Ældste, som have været udsendte for at arbeide i Viingaarden, er En og Anden falden, men Ingen, der har været ydmyg, er vegen bort fra Pligtens Sti, og vi spørge de Brødre, som nu ere paa Mission: Hvo iblandt Eder vil forglemme Gud og gjøre sig uværdig til den Tillid, han nyder? Gud har givet Eder Kraft til at overvinde Fristelser, og vi formane Eder i Herrens Navn til at være trofaste. Advarer enhver oprigtig Sjæl for de forestaaende Straffedomme, thi hvis I forsømme dette, vil Herren ikke holde Eder uskyldige for denne Slægts Blod, men Eders Klæder ville blive plettede deraf.

Det er med Glæde vi vende tilbage til vort kjære Bjerghjem, til Guds Prophet og de Hellige i Zion. Maa Himmelens rigeste Velsignelser hvile paa Broder Franklin D. Richards og de Ældste, som arbeide i Forening med ham. Vi bede, at Guds Fred og Velsignelse maa hvile over de Hellige, og at de maatte blive hjemsamlede til Zion.

Brigham Young, jun.

Til de Hellige i den europæiske Mission.

Det er nu for tredie Gang, jeg fremstiller mig for de Hellige i den europæiske Mission i Egenskab af Redakteur. Da jeg ved tidligere Leiligheder har seet klare Beviser paa, at Herren baade kan og vil staae sine Tjenere bi i Udførelsen af alle deres Pligter, giver dette mig Mod til at overtage det Hverv, der er blevet mig paalagt efter Præsident Brigham Young jun.'s Afreise.

De forrige Gange, vi have arbeidet i denne Mission, have været paa en Tid, da Evangeliets Sæd blev rigelig udsaaet og bar Frugt i Overflødighed, idet mange

Sjæle bleve tillagte Menigheden, hvorimod det nu synes at være en Tid til at samle Negene ind i Herrens Lade. Det er vort alvorlige Ønske at følge med Tiden, og at bruge al vor Indflydelse for at faae de Hellige til at indsee Nødvendigheden af at indsamles til „Herrens Huses Bjerg." Men paa samme Tid, som vi arbeide paa at bære Vidnesbyrd formedelst Flugt, ville vi indstændigen tilraade baade de Hellige og de Ældste at aflægge kraftige Vidnesbyrd med Ord og ved et godt Exempel angaaende Guds Værk, paadet de Oprigtige af Hjertet, som endnu ere i Uvidenhed, kunde komme til Kundskab om Sandheden. Vi ønske og forvente, at vore Brødre, de Ældste i Israel, troligen ville staae os bi i det vigtige Hverv, der er blevet os anviist i disse Lande.

„Millennial Star" er udbredt og læst næsten under enhver Bredegrad mellem Polarcirklerne, hvorfor vi ville anmode vore Brødre og Søstre samt Enhver, der elsker Sandheden, om at indsende Bidrag baade i Poesi og Prosa til dette vort Organ. I Særdeleshed skulde vi ønske, at vore Brødre i Zion, det første Præsidentskab, de tolv Apostler og de, som have arbeidet i den europæiske Mission, ofte vilde begunstige os i saa Henseende.

Tillige ville vi bede de Hellige og alle Sandhedens Venner om godhedsfuldt at staae os bi i Udbredelsen af vort lille Tidsskrift, hvilket ikke alene indeholder gavnlige Raad, men ogsaa saadanne Nyheder, som vi troe ville være af almindelig Interesse. De Hellige ville finde, at det vil gavne dem meget at faae det udbredt blandt deres Venner og Naboer saavidt muligt.

De Hellige i disse Lande have nydt store Velsignelser. Præsidentskabet og de Tolv have draget faderlig Omsorg for Eder, og sendt deres egne elskede Sønner for at forkynde Livets og Saliggjørelsens Ord iblandt Eder. Hvad Mere kunde vel Præsident Young og hans Brødre gjøre for de Hellige i Adspredelsen?

Vor Forgjænger, Præsident B. Young, har været storligen velsignet, og hans Indflydelse er stedse bleven større og større. Paa sine Reiser i de forskjellige Lande i Europa, paa hvilke han har været ledsaget af sin trofaste og kjærlighedsfulde Broder John W. Young, har han stiftet mange fordeelagtige Bekjendtskaber. Vi have nydt megen Glæde i disse Brødres Selskab, og haabe, at der er en Fremtid for dem, i hvilken de ville faae Leilighed til at gjøre meget Godt i Zion.

Ved Overtagelsen af det ansvarsfulde Hverv, der er blevet os paalagt, føle vi dybt Sandheden af de Ord, at „Ingen kan gjøre Herrens Gjerning, uden Gud er med ham." Derfor bede vi om de Helliges Tro og Forbønner, paadet vi kunde være et Redskab i Guds Haand til at meddele vore Læsere saadanne Raad, som kunne være til deres Gavn baade for Tid og Evighed.

Franklin D. Richards.

Eftersom Tiden nærmer sig, at jeg skal forlade Europas Kyster, vil jeg give en kortfattet Skildring af mit Arbeide og mine Reiser, siden jeg i Januar 1866 blev kaldet til at gaae til Europa paa Mission. Den 7de Februar begav jeg mig i

Selskab med fire andre Brødre fra Saltsøstaden, og gik med Posten til Missourifloden. Reisen over Sletterne var meget besværlig, deels paa Grund af Flodernes Opsvulmen og ophobede Sneemasser, og deels paa Grund af andre Aarsager, men Herren aabnede dog Veien for os. I Selskab med Broder Isaac Bullock besøgte jeg vor Repræsentant i Washington, William H. Hooper, og for første Gang fik jeg saaledes Leilighed til at see Hovedstaden i vort engang saa mægtige Land.

Jeg havde en meget behagelig Reise over Atlanterhavet, men vi havde dog een Gang en voldsom Storm, ved hvilken Leilighed fire af Passagererne brækkede Arme eller Been. Da vi tilsidst naaede Liverpools Havn, blev jeg to Skikkelser vaer, hvilket bragte Hjertet til at hoppe i mig af Glæde — den Ene var min Broder Brigham Young jun. og den Anden Broder A. Miner. Vi havde ikke seet hverandre i en Tid af næsten to Aar.

Den 13de Juni reiste Præsident B. Young jun. og jeg til Skandinavien. I Selskab med Præsident Widerborg besøgte vi Danmark, Norge, Sverrig, Rusland og Preussen. Vi traf sammen med de Hellige paa flere Steder, og glædede os sammen med dem i deres nordlige Hjem. Vi mødte allevegne Velvillie iblandt de skandinaviske Hellige, og jeg aflægger min hjerteligste Tak for den Gjæstfrihed, som blev mig tildeel. Vi nøde en inderlig Fred i vor lille Cirkel paa hele vor Reise, og jeg beder: „Maa Guds Velsignelse hvile over Broder Brigham jun. og Broder Widerborg, og maae de leve længe for trofast at kjæmpe for vor Herres og Frelsers herlige Sag."

Efter at være kommen tilbage til England, besøgte jeg Skotland i Selskab med Broder W. B. Preston, og efter min Broders Afreise den 19de September tilbragte jeg Tiden med at besøge mange af Conferencerne i Missionen og deriblandt ogsaa Holland. I Slutningen af Marts reiste jeg til Udstillingen i Paris, og forblev der i sex Uger.

Idet jeg tager Afsked med Broder Richards tilligemed mine øvrige Brødre og de Hellige i England, velsigner jeg dem af mit ganske Hjerte. Jeg har ingensinde i hele mit Liv glædet mig mere i de himmelske Sandheder, end i de sidste femten Maaneder. Mine Bønner skulle opstige til det Høie for Broder Richards og de øvrige Ældste i Missionen. Om Herren atter skulde kalde mig, vil jeg adlyde med Glæde. Idet jeg inderlig ønsker, at Sandheden maa seire, forbliver jeg Eders Broder i Christo.

John W. Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 318.)

Torsdag den 8de.

Forhandlinger i et Raad, der afholdtes af de Tolv, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, Wilford Woodruff, George A. Smith og Willard Richards — samt Overpræsterne

Hiram Clark og Reuben Hedlock. Mødet afholdtes i Willard Richards' Bolig Nr. 1 i Chapman Street i Manchester. Brigham Young præsiderede.

Foreslaaet af Ældste Kimball, at Ældste Richards overtager Udgivelsen af „Millennial Star;" assisteret og vedtaget. Der blev voteret for, at Contoiret for Udgivelsen af vore Skrifter flyttes til London, saasnart Omstændighederne tillade det, og at Ældste Hedlock og Curtis gaae, hvorsomhelst de ønske, for at arbeide.

W. Richards,
Skriver.

Løverdag den 10de. David Fulmer fremlagde en Klage imod Oliver Walker i Høiraadet i Nauvoo. Klagen gik ud paa, at han havde udspredt ærekrænkende og løgnagtige Rygter, som vare af en saadan Beskaffenhed, at de netop vare egnede til at opvække Forfølgelse mod Menigheden og enkelte Individer her paa dette Sted — samt for paa forskjellige Maader udviist uchristelig Opførsel. Anklagede indvendte, at han ikke var forberedt paa at forsvare sig mod Klagen, da den var altfor ubestemt osv. Raadet hævedes til den følgende Dag.

Ældste George A. Smith vendte tilbage til London, og Ældste Woodruff kom strax efter ham.

Søndag den 11te. Høiraadet mødte ifølge Bestemmelsen. Klagen imod Ældste Oliver Walker kom atter under Behandling, og følgende Klagepunkter fremførtes mod ham:

Til Høiraadet for Jesu Christi Kirke i Nauvoo. For og paa nævnte Kirkes Vegne frrmfører jeg en Klage mod Ældste Oliver Walker for flere forskjellige Fornærmelser, som nedenfor ville blive anførte, og hvilke siges at være udøvede og fremsatte af ham, ligesom han ogsaa har gjort sig skyldig i Forsømmelse af flere af sine Pligter osv., hvilket Alt er skeet flere Gange, til forskjellige Tider og paa forskjellige Steder efter den 1ste September 1838, nemlig:

For at han, Oliver Walker, har gjort sig skyldig i en Række slette Handlinger og i det Hele taget for en daarlig Opførsel, ligesom ogsaa for utilbørlige Ytringer og Ord, hvilket Alt er begaaet, udøvet, sagt, hentydet til og givet Vink om af ham baade direkte og indirekte, og det paa en saadan Maade, at det har været egnet til at kaste en Skygge paa Kirkens Ledere, og har været høist skadeligt for denne Kirkes Opbyggelse, Bestaaen, Velfærd og Fremadskriden. Han har nemlig beskyldt disse Mænd for at have forladt deres Brødre og flygtet fra de Hellige, og det paa saadanne Tider, da de vare udsatte for Fare og trængte af deres Fjender, „Pøbelen." Han har tillige i Nødens Tid unddraget sine Brødre den Bistand, han kunde have ydet, ligesom han ogsaa har forenet sig med, opmuntret, styrket og hjulpet Pøbelen og vore Fjender udenfor Menigheden, idet han har benyttet sig af tvetydige Yttringer, Vink og Hentydninger i Henseende til Kirkens Troessætninger og indre Orden, samt angaaende Joseph Smith juniors Kaldelse, Duelighed og Fremfærd osv. som Seer og Prophet og En, der var kaldet til at bringe Evangeliets Fylde frem for Lyset i disse sidste Dage.

Ligeledes anklages han for at være fremkommen med saadanne Forestillinger, Anskuelser og Meninger, som disse: At de forskjellige Sekter og Partier, nemlig Methodisterne og Andre, ligesaa let kunne opnaae den celestiale Herlighed og de Velsignelser, som høre til Evangeliet, naar de blot ville leve efter deres Tro og Lære, som de kunde ved at antage og følge det System, der er blevet bragt frem af Joseph Smith jun. i disse sidste Dage.

Endvidere anklages han for, at han i

de sidste sex Maaneders Tid i Alton, Nauvoo og de omkringliggende Steder har yttret, at der i Nauvoo skulde være en Tyvebande, som stjal, røvede, plyndrede og paa ulovlig Maade tog og bortførte visse Sager, Qvæg, Varer og anden Eiendom fra Missouri, og for at have sagt, at dette formodede Tyveri osv. blev fostret og næret af Kirkens Overhoveder og Ledere, idet disse Mænd, nemlig Præsidentskabet og Høiraadet skulde have Kundskab om og give deres Samtykke og Bifald til dette Uvæsen. Mod alle disse Klagepunkter, ligesom ogsaa mod enhver Kjendsgjerning, enhver Handling, ethvert Vink, enhver Yttring og enhver Hentydning, som staae i Forbindelse med ovenanførte Beskyldninger, opfordres herved nævnte Oliver Walker til at forsvare sig under bemeldte Undersøgelse.

Dateret Nauvoo, den 11te Octbr. 1840.

David Fulmer.

Walker sagde, at han ikke var forberedt til at forsvare sig, og efter hans Forlangende blev Undersøgelsen udsat til Aprilconferencen.

Mandag den 12te.

Manchester i England, den 12te Octbr. 1840.

D. Hrr. E. Robinson og Don C. Smith.

Kjære Brødre. Vi forlode Manchester strax efter Juliconferencen i den Hensigt at besøge Staden London. Underveis besøgte vi Menighederne i Staffordshire, Herefordshire, Worchestershire og Gloucestershire, og vi havde mange interessante Forsamlinger, samt døbte og confirmerede daglig, eftersom vi droge frem. Vi døbte Fyrgetyve paa een Dag; mange nye Døre bleve aabnede, og Alt tydede hen paa, at der vil blive et forkortet Arbeide i England.

Den sidste Forsamling, vi havde iblandt de Hellige, medens vi vare paa Reisen, afholdtes ude paa Marken i Leigh i Gloucestershire den 16de August. Vi havde en behagelig Tid; vi døbte 15 og ordinerede 1 til Ældste og 2 til Præster. To Methodistpræster reiste 12 Mile for at høre; vi døbte dem efter den første Prædiken og confirmerede og ordinerede dem samme Gang samt sendte dem ud for at prædike Evangeliet. Vi toge Afsked med de Hellige dersteds den 17de, reiste til Cheltenham (5 Mile derfra) og tilbragte Natten der. Der vare flere Hellige paa dette Sted.

Den 18de leiede vi os en Vogn og kjørte fyrgetyve Mile gjennem et fladt Agerland, der tildeels lignede Prairierne i Illinois; vi kjørte igjennem Oxfordshire, saaledes at vi havde Universitetet et lidet Stykke tilvenstre. Dette Universitet bestaaer af tyve Collegier, der eie store Capitaler, og fem andre Afdelinger, som ikke have noget Fond. Det er det største og meest berømte Universitet i hele Verden. Vi toge derpaa med Jernbanen og reiste halvfjerdsindstyve Mile med samme, paa hvilken Tour vi havde en herlig Udsigt til Windsor Castle, eftersom vi kom frem. Vi stege af ved Udkanten af London ved den store vestlige Jernbanestation Kl. 4 Eftermiddag. Der leiede vi os atter en Vogn og kjørte nogle Mile ind i Staden; siden gik vi over London Bridge og toge ind til Hr. Allgood i King Street, Borough. Madam Allgood er en Søster til Ældste T. Turleys Hustru. Hun modtog os venlig, gav os de Forfriskninger, som vi behøvede, og førte os hen til et Sted i Nærheden, hvor vi tilbragte Natten.

Derpaa begyndte vi strax paa at gjennemsøge denne store Hovedstad for at finde de Oprigtige af Hjertet og de Ydmyge paa Jorden. Vi begyndte med at besøge de forskjellige Troessamfunds Religionslærere og Prædikanter, og bade om Tilladelse til at fremsætte det Budskab, vi

havde at forkynde, for Folket i deres Kirker og Kapeller, men det vil selvfølgelig ikke forbause Eder, at vi maae underrette Eder om, at de negtede os en saadan Tilladelse og forkastede vort Vidnesbyrd.

Dernæst gik vi frem og tilbage i Staden London den ene Dag efter den anden, idet vi bestræbte os for at faae aabnet en eller anden Dør, saa at vi kunde faae Leilighed til at advare Folket og opsøge de Oprigtige af Hjertet, men efter en saadan omhyggelig Søgen erfarede vi, at hele Staden var given til Priis for Pengebegjærlighed (hvilket er Afgudsdyrkelse), Præstelist, Traditioner, Overtro og alskens Vederstyggeligheder, Ugudelighed og Uteerlighed, og saaledes vare alle Døre lukkede for os.

Vi tøvede ikke med at staae frem midt paa Gaderne og ligesom Jonas at raabe Omvendelse til Indbyggerne i denne mægtige Stad, Englands Metropolis, Britaniens Stolthed og Ære, Hedningernes Bram og Jordens største Handelsstad, der har en Befolkning af over een Million og fem hundrede tusinde Sjæle, som sukke under den herskende Fordærvelse og gaae Guds Vrede imøde, og lig Oxen, der ledes hen for at slagtes, kjende de ikke deres Hjemsøgelsesdag.

Vi ville længe komme til at mindes den Tid, da vi stode sammen paa Gaderne midt iblandt Indvaanerne, medens vi frembare et Budskab, som vil vise sig at være enten „en Livslugt til Livet eller en Dødslugt til Døden,“ ikke alene for dem, men for Alle, der ville komme til at høre Evangeliet, og det over hele Verden, og Dommens store Dag vil komme til at vise Sandheden deraf for alle Nationer. Det vil ogsaa altid være os en kjær Erindring at vide, at vort Arbeide i dette vigtige Afsnit af vort Liv ikke har været forgjæves, men at vi formedelst Guds store Barmhjertighed og vore forenede Bestræbelser, vort Arbeide, vor omhyggelige Søgen og vor Udholdenhed have været istand til at finde nogle Faa af Ephraims Blod — nogle faa oprigtige Sjæle, som vare villige til at annamme og adlyde Evangeliet, og at vi have været istand til at lægge en Grundvold i Staden London, som ikke vil blive flyttet, førend Indvaanerne ere blevne advarede, saa at de kunne lades uden Undskyldning, og de Hellige blive udsamlede for at staae paa hellige Steder, medens Guds Straffedomme gaae for sig. Indtil den Tid vil den Sæd, som vi have saaet der, bære Frugt i Overflod til Guds Ære og Forherligelse.

Vi have kun døbt 11 Personer i London, men formedelst Guds Barmhjertighed haabe vi inden ret længe en Høst af Sjæle i denne Stad. Imidlertid maae vi tilstaae, at vi paa alle vore Reiser baade i Amerika og Europa aldrig have truffet paa et Folk, fra hvis Sind vi have havt saa mange Indvendinger og Hindringer at bortrydde for at vække Interesse for Sagen og berede Hjerterne for Annammelsen af Guds Ord, som i Staden London.

Naar vi talte med Nogen iblandt de simplere Folkeklasser om Evangeliet, fik vi i Almindelighed dette Svar: „Jeg gaaer til Kirken eller Kapellet og lader mine Børn døbe. Hvad Mere behøves der?“ Naar vi talte med de Lærde, fandt vi dem altfor kloge til at modtage Underviisning, og for meget indtagne i deres Fædres Traditioner, til at de skulde vente nogen Forandring i de sidste Dage. Naar vi talte med Religionslærerne for Nutidens forskjellige Troessamfund om Evangeliets Grundsætninger, gave de os den Besked, at Tingenes gamle Orden var afskaffet og ikke nødvendig længere; Nogle af dem havde prædiket den gode, gamle Religion i fyrgetyve Aar, og Gud var med dem, og de behøvede ikke mere Aaben-

Aabenbaring, ikke Helbredelsens Gave eller noget Andet, som tilhørte Kirken i Apostlernes Dage, thi vi kunne nu undvære disse Ting i denne Forfinelsens, Oplysningens og Lærdommens Tidsalder.

Naar vi stode frem for at prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse for Menneskene, lød Raabet: „Baptist, Baptist," saa det rungede i vore Øren. Derrsom vi talte om, at der i Kirken og Christi Menighed ligesaa vel vare Propheter og Apostler som andre Embedsmænd og Medlemmer, raabte de strax: „Irvingiter, Irvingiter."

(Fortsættes.)

Nyheder.

Frankrig. Krigsrygterne begynde atter at opdukke i Paris. Der tales saaledes om Befæstelser i denne Stads Omegn og om fortsatte Krigsrustninger. Reisende, der komme fra Algier, berette i Overeensstemmelse hermed, at der ligeledes ved de algierske Kyster træffes storartede Forsvarsforanstaltninger, der aabenbart ikke kunne være rettede mod indre Fjender. Det hedder endvidere, at Opkjøb af Heste for den franske Armee fortsættes i omfattende Maalestok. Antallet af Eleverne i Krigsskolen i St. Cyr skal forøges fra 250 til 300. Infanteriet siges at være forsynet med 300,000 Chassepotgeværer.

Spanien. Det synes nu at være udenfor al Tvivl, at den i Spanien ulmende Opstand paa flere Steder er brudt ud. Alle i Barcellona udkommende Blade berette saaledes om en Skærmydsel, der har fundet Sted i Katalonien. Karakteristisk for Tilstanden i Spanien og Dronning Isabellas Regjering er det, at en Krigsretsdom, hvorved tre i den sidste Sammensværgelse i Palencia deelagtige Officerer vare blevne dømte til Døden, er bleven stadfæstet og de Skyldige henrettede, medens samtidig en gemeen Morder blev benaadet af Hds. Majestæt. — Som Chef for Insurgenterne nævnes General Latorre.

Galizien. Den vedvarende Regn i den sidste Tid har anrettet store Ødelæggelser i en betydelig Deel af Galizien. Floderne San og Wiar ere gaaede over deres Bredder. I enkelte Byer staae hele Gader under Vand, ja hist og her ere endog Huse bortskyllede. Flere Broer svæve i Fare for at sprænges, og over en Hovedlandevei til Lemberg staaer der flere Fod dybt Vand. Det Samme er Tilfældet med hele Dalstrøg, saa at Jernbaneforbindelsen paa visse Steder er standset. Ogsaa Telegraphlinierne ere i Uorden, og Posten udebliver mange Steder i Landet.

Ostindien. Et frygteligt Jordskjælv har fundet Sted i Bjokja paa Øen Java, ved hvilken Leilighed en stor Mængde Mennesker ere omkomne.

Blandinger.

Guldudbyttet i Sibirien. I Østsibirien, som er Centrum for Guldgravningen, er der i det sidste Aar ved Privatindustri af 550,599,218 Pud Sand af 27,579 Arbeidere blevet uddraget 10,364 Pud, 22 Pund, 17 Sol og 8 Doli Guld, hvilket imod 1865 viser en Formindskelse i Udbytte af 22 Pud, 19 Pund, 82 Sol og 6 Doli. I Vestsibirien fik 1538 Arbeidere af 62,301,695 Pud Sand 86 Pud, 32 Pund, 55 Sol og 49¼ Doli, hvilket er 24 Pud, 6 Pund, 73 Sol og 59 Doli mere end i 1865. I det uralske Bjergdistrikt have 223,334,701 Pud Sand givet 285 Pud, 1 Pund, 79 Sol og 48 Doli Guld (54 Pud, 18 Pund, 63 Sol og 46 Doli mere end i 1865). Hele Guldudbyttet udgjør 1406 Pud, 16 Pund, 56 Sol og 9 Doli, hvilket er 56 Pud, 5 Pund, 55 Sol og 3 Doli mere end 1865. Formindskelsen af Guldudbyttet i Østsibirien tilskrives Udtømmelsen af nogle Guldleier og den Omstændighed, at Arbeidskraften paa Grund af Levnetsmidlernes Stigen er bleven for kostbar.

Udvandrings-Statistik. Fra den 23de Juni til den 6te Juli er der iaar fra Bremen udvandret 2788 Personer med 7 Skibe. Sex af disse førte 2499 Passagerer til New York og eet 289 til Baltimore. Fra Aarets Begyndelse indtil den 8de Juli er der i det Hele fra Bremen udvandret til New York 34,773 Passagerer, Baltimore 6336, Philadelphia 622, New Orleans 494, Quebeck 2937, Galvestone 631, Angostura 3, Honolulu 6 og Buenos Ayres 3, ialt 45,805 Passagerer. Ifjor udvandrede der 35,381 Passagerer. Der er saaledes fra 1ste Juni til 8de Juli iaar udvandret 10,424 Personer flere over Bremen end i det tilsvarende Tidsrum af det foregaaende Aar.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Franklin D. Richards, afholdt i London Søndagen den 7de April 1867.

(Fra „Millennial Star.")

Brødre, Søstre og Venner. Jeg anseer det for det største Privilegium, jeg kan nyde, at være regnet blandt det Folk, af hvilket denne Conference udgjør en Deel, og der kan ikke tildeles Dødelige nogen større Velsignelse, end at være meddeelagtig i Guds Kraft. Denne Naadegave er nu skjænket til Mennesket formedelst Lydighed mod Evangeliet. I have idag lyttet til de Ældstes Vidnesbyrd, enten I have denne dyrebare Tro eller ikke, og have været Vidner til den Tillidsfuldhed og Vished, som er bleven lagt for Dagen af dem, der have talt. Denne Tillidsfuldhed er en Velsignelse, som ikke alene nydes af de Ældste, men af enhver sand Troende. Vi forkynde derfor med Frimodighed det, som vi virkelig vide, og undertiden føie vi dertil det, hvilket vi have en vis og fast Tro paa.

Vi vide, at det sande Evangelium er gjengivet til Menneskene og at Herren i vore Dage har begyndt at oprette sit Rige paa Jorden, ligesom vi ere blevne meddeelagtige i hans Kraft, da vi ere blevne kaldte til at være Medarbeidere i dette herlige Værk. Da vi saaledes vide, at den Gjerning, hvormed vi ere beskjæftigede, er af Gud, ere vi ikke ligesom andre Troesbekjendere besværede med Tvivl, thi vi have den Hellig-Aands Vidnesbyrd, hvilket ikke levner Rum for Tvivl og Uvished.

De, som have staaet i Kirken i Amerika, og have været med i alle de Omvexlinger, den har gjennemgaaet, have opnaaet en større Kundskab, end I muligviis kunne have, da I ikke have havt den samme Erfaring. Dette er Aarsagen, hvorfor de amerikanske Ældste tale med en sikkrere Forvisning og en større Myndighed, end de indfødte Brødre kunne. De Hellige her i London saavel som overalt paa Jorden kunne imidlertid vide formedelst den Hellig-Aand, at deres Synder ere dem tilgivne; de kunne vide, at

de have annammet den Hellig-Aand. Hvis I leve efter Eders Bekjendelse, vide I, at I bleve ligesom fremmede for Eders Slægt, da I annammede Evangeliet; Eders Navne bleve udkastede som onde, og paa samme Tid bleve I grebne af Indsamlingsaanden, og siden have I altid følt Længsel efter at samles til hiint bedre Land, hvilket Herren har bestemt til et Indsamlingssted for Eder. Mange af os have lært dette ved egen Erfaring.

Med Hensyn til den høiere Kundskab, vi have, ville vi tage et Exempel. Sæt, at en af denne Jordens Store tog Nogen i sin Tjeneste, og gjorde ham bekjendt med sine vigtigste Forretninger samt gjorde ham til sin Fortrolige, saa at Tjeneren i Alt kunde forstaae sin Herres Villie, saa kunde en saadan Mand tjene sin Principal med en langt større Iver og Kraft, end nogen Anden kunde, medmindre han var sat i en lignende Stilling. Saaledes er det med de Ældste fra Zion. De have opnaaet Erfaring i Kirken, — de have i Guds Huus havt Leilighed til at lære at kjende Herrens Veie og hans Hensigter med denne Jord og dens Indvaanere; de have lært at forstaae, at han vil sende Evangeliet ud til de Oprigtige og Gode, — at de Oprigtige af Hjertet blive udsamlede, og at han vil gjøre dem til et stort og mægtigt Folk, hvis Gud Herren er, medens de Ugudelige, som forkaste at høre og adlyde, ville gaae til Fordærvelse tilligemed Babylon, hvis Doms Time er nær for Haanden, og da de nu saaledes have lært at kjende hans Hensigter samt de Midler, han vil anvende for at bringe dem til Udførelse, og de tillige forstaae, paa hvilken Maade de kunne undflye hans Straffedomme, tale de med Frimodighed og i Kraft af deres hellige Kald, for at de om muligt kunde overbevise Menneskene.

Af denne Aarsag er det ogsaa, at vi arbeide, for at I kunne blive indsamlede og komme til en fuldkommen Kundskab om Guds Hensigter med Hensyn til Menneskets Forløsning og Ophøielse, og det ikke alene for de Levende og Døde, men ogsaa for dem, der komme efter os. Da ville I blive inspirerede ligesom disse vore Brødre til at tale med en Frimodighed, hvortil ikke noget Andet kan dygtiggjøre Eder. Dersom vi ikke havde en ligesaa fuldkommen Kundskab om Sandheden af dette Værk, som vi have om Alt, hvad der angaaer dette dødelige Liv, kunde vi ikke udholde de Prøvelser og Gjenvordigheder, vi ere kaldte til at gjennemgaae. Visheden om, at Gud snart vil rense Jorden fra Synd, ødelægge de Ugudelige og grundfæste sit Rige i Retfærdighed, driver os til med Frimodighed at tilskynde Menneskene til at omvende sig fra deres Synder, og til at anvende alle vore Kræfter til Opbyggelsen af Christi Kirke. Naar vi betænke, at henved halvtredsindstyve tusinde Hellige paa deres Vei til Zion ere reiste over Havet og at ikke et eneste Fartøi nogensinde har lidt Skibbrud, medens det førte dem over, er det et klart Beviis paa, hvorledes Herren bærer Omsorg for sit Folk. Naar vi betænke dette tilligemed Værkets Held i Almindelighed, og i Særdeleshed Kirkens uforlignelige Fremadskriden hjemme i Zion, saa er Alt opmuntrende for os. Alt, hvad der er blevet gjort for at skade os, er blevet vendt til vor Fordeel. „Menneskets Vrede er i Sandhed bleven vendt til Guds Priis, og han har sat en Skranke for de Tiloversblevne, som have Ondt isinde."

Jeg føler mig aldeles udygtig til ret at skildre Menneskenes skrækkelige Tilstand saaledes, som jeg betragter den. Men de troe ikke, at de ere i nogen farlig Stilling, og dette er det Værste. Vi ere underrettede om, at Herrens Dag skal komme som en Snare. Hvorledes kommer

en Snare? Hvis den kunde sees, var den ikke længere nogen Snare. Denne Generation er opblæst af Stolthed og Indbildsthed. Herren har givet denne Slægt en Opfindsomhedsaand, en Dygtighed i Mekaniken og en beundringsværdig Sindrighed, som har været ganske ubekjendt i forrige Tider, og hvilket Alt viser sig i de store Foretagender, som blive udførte i vore Dage, saasom den atlantiske Telegraph, forbedrede Dampmaskiner og alle de Andere, der lægges for Dagen i Kunst og Videnskab, og dog ville ikke disse Mennesker indrømme, at det er Herren, som har aabenbaret det for dem. De sige, at det er dem, som have opfundet dette eller hiint. Istedetfor at disse Gaver skulde bringe Menneskene til Ydmyghed paa Grund af Giverens Storhed, blive de opblæste og indbildske, og betragte sig selv næsten som Guder.

Der har aldrig været nogen Tid, i hvilken der har herskel saa megen Vantro, som netop i vore Dage. Tal til Menneskene om de Gaver, som følge med Evangeliet, og de ville svare: „De ere afskaffede;" tal til dem angaaende ny Aabenbaring, og de ville sige: „Den er ikke længere nødvendig." Saa langt fra at føle sin Afhængighed af Gud, synes det snarere, at denne Slægt vilde være tilbøielig til at foreskrive den Almægtige, hvad han skulde gjøre, ligesom det for en stor Deel er Tilfældet med Børn i vore Dage, idet de ville raade og herske over deres Forældre. Det er netop midt i denne Fremadskridningens Tidsalder, i hvilken Menneskene negte Nødvendigheden af, at Gud aabenbarer sine Hensigter formedelst sine Propheter og Apostler, at han har besluttet at omstyrte Babylon, i hvis Hovedstad, vi befinde os. Dens Doms Time er kommen. Fordi vi vide dette, udsamle vi de gode og oprigtige Hellige, paadet de kunne undflye dens Synder og Plager, samt blive et Folk, hvis Gud Herren er. Man troede om de gamle Apostler, at de blandede sig i dem uvedkommende Sager, og det Samme troes maaskee ogsaa om os, men idet jeg selv paatager mig Ansvaret for Følgerne, maa det være mig tilladt at tale saaledes, som jeg bliver tilskyndet. Det er publiceret i Verden, at der her i Staden ikke er mindre end firsindstyve tusinde Qvinder, som ere priisgivne for den dybeste Nedværdigelse og Fordærvelse for at faae deres Livsophold. Indvaanerne i London vilde ansee det for en Vanære, hvis jeg skulde sige Andet om deres Stad, end at det er den første Stad i hele den civilicerede Verden, og dog findes al denne skrækkelige Nedværdigelse der. Oplyste og agtværdige Mænd i Amerika indrømme, at der i New York findes henved fyrgetyve tusinde ulykkelige Qvinder af samme Slags, og ligesom det er i disse to Stæder, saaledes er det i enhver stor Stad i hele Christenheden. Vi blot see og høre det, som ikke kan skjules. Blandt de Rige og Mægtige, hvor Magelighed og Overflod opvækker de sandselige Begjærligheder, kunne alskens Daarligheder bedre skjules, men Nok bliver bragt for Dagens Lys til at vise, at det hele Samfund er paaveie til bogstavelig at gaae i Forraadnelse paa Grund af den afskyelige Last, kaldet „det nødvendige Onde i Samfundet." Denne Synd tilligemed alle dens ødelæggende Virkninger har banet sig Vei til enhver Folkeklasse, indtil Samfundet kan sammenlignes med en Sukkertop, der staaer paa et fugtigt Sted. I Begyndelsen er Opløsningen kun synlig paa den nederste Deel, men lidt efter lidt indsuger den det opløsende Element, indtil den heelt igjennem er opfyldt deraf, og bliver fuldkommen opløst og knust af dens egen Tyngde.

Denne skrækkelige Fordærvelsens Strøm har i den Grad taget Overhaand, at de

viseste Lovgivere og de dybsindigste Moralister i vore Dage erklære det for umuligt at standse den, og have derfor tilladt den som „et nødvendigt Onde,“ samt ladet sig nøie med at udstede Politianordninger for at forebygge de skadelige Følger for Menneskets Helbred, og saaledes tildeels berøvet denne Synd dens Hæslighed, hvorved de stiltiende indbyde Menneskene til at tage Deel i den.

De tiltagende Ansøgninger om Egteskabsskilsmisse, om hvilket man kan overbevise sig ved at kaste et Blik paa de statistiske Rapporter, er et ufeilbarligt Vidnesbyrd om, hvorledes dette Onde svækker Egteskabspagten og undergraver Grundvolden til al god Samfundsorden.

Have de, som ansee sig for Sjælesørgere, anstrengt sig for ved deres paaberaabte Indflydelse at standse dette Onde? Har Biskoppen i London tilligemed Lordmayoren og Municipalraadet nogensinde samlet sig til et høitideligt Møde og bedet Gud om Viisdom, saa at de kunde blive istand til at udfinde Midler til at udfrie disse firsindstyve tusinde Ulykkelige og til at afskrække Andre fra at følge dem paa deres sørgelige Bane? Har hans Høiærværdighed Erkebiskoppen af Canterbury henledet sine underordnede Brødres Opmærksomhed paa denne saa hurtigt om sig gribende Synd? Have disse Magthavere nogensinde havt en eneste Sammenkomst i den Hensigt at gjøre Noget for at befrie disse faldne Væsener fra deres skrækkelige Stilling, og for at hjælpe de mange Tusinder af deres svage Søstre, som i de forskjellige Stæder i hendes Majestæts Rige leve i en lignende Tilstand? Er disse faa hundrede tusinde Sjæles Frelse maaskee en altfor ubetydelig Sag for deres „høiærværdige“ Overveielse, eller have de muligviis efter modent Overlæg opgivet den som et daarligt Arbeide? Saa mange tusinde Pund Sterling, som der i de forenede Riger er Qvinder, hvilke ere priisgivne til Skjændsel og Vanære, vilde ikke alene blive ansete værd en „høiærværdig“ Overveielse, men endogsaa de kraftigste Anstrengelser, og er ikke enhver af disse stakkels Sjæle et Pund Sterling værd i disse Mænds Øine, som selv kalde sig Guds Tjenere? Hvad er det for Væsener, jeg taler om? Det er Eders og mine Søstre. Han, som er alt Levendes Skaber, — han, der er vore Aanders Fader, og som har dannet vore Legemer — er ogsaa deres Skaber. Engang uskyldige, smukke, fulde af Hengivenhed og Tillid, — Egenskaber, som vilde have gjort dem til lykkelige Hustruer og hæderlige Mødre, have været de Midler, deres Forførere have betjent sig af til at nedstyrte dem i den Elendighed, i hvilken de nu befinde sig.

Deres Marter kan ingen Tunge udsige, hvorimod de Mænd, som have bevirket Ødelæggelsen af disse Ulykkeliges Dyd, Hengivenhed og Haab, ikke alene undgaae Retfærdighedens Arm og ikke engang dadles for deres Udaad, men endog blive betragtede i Samfundet med Velvillie og Agtelse. Saa udartet er den offentlige Mening i det christne England, at man for dets Domstole med nogle Pund Sterling for det Meste kan udsone Ødelæggelsen af Alt, som gjør Livet dyrebart for en dydig Qvinde. Hvor langt staae vel Europas og Amerikas Stæder over Sodoma og Gomorrah med Hensyn til denne Forðærvelsens skrækkelige Overhaandtagen? I Sandhed, Herren vil foretage en skrækkelig Undersøgelse med Hensyn til den Ødelæggelse og Ruin, som er bleven foraarsaget iblandt de skjønneste af hans Skabninger, og han vil trække de Skyldige til Ansvar.

Jeg vilde med Glæde søge at undgaae dette sørgelige Emne, der er saa uhyggeligt baade at høre paa og at tale om, men man møder os saa ofte med

Spot og Foragt, fordi vi ere Polygamiſter, og derfor maa jeg anføre nogle af de Grunde, hvorfor vi betragte Polygami ſom en Deel af vor religiøſe Tro. Det har ſlaaet feil for Eders „theologiſke Doktorer" at udfinde et Middel imod den herſkende Fordærvelſe, men den ſtore Biſkop og Ypperſtepræſt, ſom drager Omſorg for enhver Sjæl, har aabenbaret et fortrinligt Lægemiddel, der nødvendigviis maa bevirke en fuldkommen Helbredelſe for dette Onde i Samfundet. Lader os ſee, hvorledes Medicinen virker der, hvor den bliver anvendt paa den rette Maade.

Igaar for ſyv og tredive Aar ſiden blev Jeſu Chriſti Kirke af Sidſte-Dages Hellige ifølge Aabenbaring og Befaling organiſeret med ſex Medlemmer, ſom arvede det Privilegium, der tilhører alle Hellige — beſtandig Forfølgelſe. Midt under al Modſtand have de trofaſt levet efter og uden Pung og Taſke prædiket Evangeliet for alle Nationer, ſaavidt de kunde, idet de have lært Alle at omvende ſig og blive døbte til deres Synders Forladelſe, ligeſom de have givet Enhver, der har underkaſtet ſig de himmelſke Love, Haandspaalæggelſe for den Hellig-Aands Gave. Saadanne indſamles til Utah, hvor det er almindeligt og yndet at holde Guds Befalinger ſamt at adlyde Propheters og Apoſtlers Raad, indtil de ſom et Folk ere af Congresmedlemmer og Forfattere anſlaaede til 150,000 Sjæle, der beboe et Territorium, der er større end det britiſke Rige, og indbefatter over hundrede Byer og Stæder.

I hørte Ældſte Roberts bevidne i Eftermiddag, at han i en liden By, hvor han har arbeidet, har paa en eneſte Løverdag Aften ſeet mere Drukkenſkab, Slagsmaal og Uteerligheder, end han har ſeet i alle de otte Aar, han har boet i Utah. Hr. Hepworth Dixon, der har opholdt ſig en fjorten Dages Tid iblandt de Hellige i deres Bjerghjem, ſiger om dem i ſit Værk, „det Nye Amerika": (1ſte Bind, Side 243) „Deres Gader ere rene, deres Huſe lyſe, deres Haver frugtbare. Fred herſker i deres Stæder. Skjørlevnere og Drankere ere ubekjendte iblandt dem. De have flere offentlige Skoler end noget andet Religionsparti i de Forenede Stater." Det er ikke mere end tilbørligt at ſige, at Hr. Dixon ikke er nogen Vagabond, der reiſer Verden rundt med tillukkede Øine. Her have I et Vidnesbyrd af En af Eders Egne, af en berømt Forfatter i London, hvilken har beſøgt baade Palæſtina og Zion, og er vel bekjendt med Forholdene paa de Steder, hvor han har været. Efter at have beſøgt Theatret, ſiger han endvidere: „Hverken inden- eller udenfor Dørene hører man den Støi, ſom ved vort eget Lyceum og Drury Lane, ingen utugtige Qvinder, ingen pjaltede Drenge og Piger, ingen Drankere og Gudsbeſpottere."

Da jeg netop forlod Utah ved den Tid Dixon ankom derhen, kan jeg bevidne, at hans Vidnesbyrd angaaende disſe Punkter er fuldkommen overeensſtemmende med Sandheden, og vil endvidere tilføie, at nu, medens jeg er henved otte tuſinde engelſke Mile fra mit Hjem, kjender jeg ikke noget andet Sted paa Jorden, hvor jeg ſaa trygt kunde efterlade mine Huſtruer og Døttre, ſom i Utahs Hovedſtad. Jeg kjender ikke noget Sted, hvor Ægteſkabspagten agtes ſaa høit, eller hvor dens Krænkelſe ſtraffes ſaa ſtrengt, ſom der. Mine Kjære ere der omgivne af Venner, ſom reſpektere deres Ære, og hvilke ville beſkytte min Families Intereſſer ſom deres egne. Der anſeer jeg den i Sikkerhed.

De, ſom betragte disſe mine Brødre, der omgive mig iaften, ſom tøilesløſe Mennesker, kjende hverken dem, deres Religion eller deres Gud. Det var bedre, at den høire Haand paa enhver af os faldt kraftesløs til Jorden, eller at Livets Strøm

ophørte at flyde hos os, end at vi skulde forglemme vore hellige Pagter og gaae efter fremmede Qvinder eller fremmed Gods. Naar Nogen i Utah vilde besmitte Ægtesengen eller lede den Uskyldige bort fra Dydens Sti, vilde Lovens Arm falde tungt paa ham og Dødens Pile være efter ham. Vilde ikke Forførelse og Prostitution blive sjeldnere i London, dersom Krænkelse af den qvindelige Dyd blev strengere straffet?

Uden at opholde mig længere ved denne Sag ønsker jeg ligefrem at fremsætte det Spørgsmaal: Hvad vilde nu være bedst, enten at indføre Polygami og derved give enhver Qvinde Leilighed til at blive en Mands lovlige Hustru og en hæderlig Moder, hvis Børn havde Ret til at bære deres Faders Navn, eller fremdeles at opholde og understøtte Prostitutionen, saaledes som det skeer iblandt de europæiske og amerikanske Folkeslag, uagtet de prale saa meget af deres Religiøsitet, Civilisation og Oplysning?

De, som foretrække Monogami, maae bære Følgerne deraf: Forførelse, Prostitution, uægte Fødsler og de væmmeligste, smitsomme Sygdomme, der næsten allevegne have trængt sig frem iblandt den dybt sunkne Christenhed, og hvilke fylde Hospitaler og „milde Stiftelser" med Skam og Skjændsel samt leder til de sorteste Misgjerninger, som nogensinde have været bekjendte i Criminalhistorien.

Polygami, saaledes som vi udøve det, og saaledes som det er blevet os lært formedelst Aabenbaring fra Gud, er en Institution, der er egnet til at bringe baade Mand og Qvinde op til det høieste Standpunkt, der kan opnaaes af Dødelige, og det saavel i moralsk som i physisk Henseende. Befriede fra de Laster, som almindelig herske i Verden, og hvilke nedværdige Menneskene samt undergrave al Samfundsorden, gaae Indbaanerne i Utah frem i Oprigtighed og Uskyldighed, medens de, iførte Guds Kraft, udføre de meest beundringsværdige Foretagender, opdyrke Ørkenen, indsamle de Oprigtige af Hjertet fra alle Nationer, og ere for Verden et levende Vidnesbyrd om, at „Retfærdighed ophøier et Folk."

Polygami er en skriftmæssig Institution, som ikke alene var tilladt af Gud, men ogsaa befalet af ham iblandt gamle Israel. Vor Herre Jesus Christus blev født iblandt en Familie, en Slægt og et Folk, som vare Polygamister. Hans Apostler hørte til samme polygamistiske Folkefærd, og da den hellige Skrift lærer os, at det er „Israel, som den sønlige Udkaarelse, og Herligheden, og Pagterne, og Lovgivningen, og Gudstjenesten, og Forjættelserne tilhøre," saa lader os erkyndige os om, hvo Israel var. Skriften underretter os om, at hans Navn var Jacob, men han fandt Naade hos Gud, og hans Navn blev forandret til Israel. Denne gamle Patriark blev Fader til tolv Sønner — de tolv Patriarker — hvilke vare fødte af fire Mødre. Disse fire Qvinder fik en saa ærefuld Udmærkelse, at der er skrevet om dem: „Disse opbyggede Israels Huus."

Da det nu er formedelst Polygami, at Israels Huus existerer, og det er gjennem samme enhver Velsignelse og Ordinance samt Propheterne og Apostlerne ere komne, ikke engang vor Frelser undtagen, ifølge hvilken moralsk eller religiøs Lov er det da, at en apostatisk og fordærvet Christenhed, der fremskynder sin egen Undergang formedelst de Laster, den nærer, beskylder de Hellige i Utah for Tøilesløshed og Udsvævelser, fordi de ere Polygamister? „Af deres Frugter skulle I kjende dem." Naar Regenter og Religionslærere have faaet renset Christenheden saaledes, at Hr. Dixon kan sige det Samme om en eneste Stat, som det, han har

stræbet om Utah, vilde vi ikke modsætte os de venskabelige Raad, der maatte gives os med Hensyn til vor moralske Udvikling. Dersom Utah i Forhold til dets Befolkning stod paa det samme lave Standpunkt som London, vilde henved fire tusinde af vore Hustruer og Døttre blive priisgivne til skjændig Prostitution, hvilket vi dog ikke kunne beqvemme os til for at erhverve os den christne Verdens Venskab eller endog for at Utah skal blive optaget i Unionen.

Enhver Forandrig af det Bestaaende møder i Almindelighed Modstand paa Grund af indgroede Fordomme. De Hellige have ikke antaget Polygami efter deres eget Valg; deres Fordomme ledte dem til at modsætte sig samme, ligesom Mange af Eder nu gjøre, og de vidste meget godt, at det vilde sætte hele den christne Verden og maaskee ogsaa Regjeringen i Harnisk imod dem.

I 1843 aabenbarede Herren denne Institution for sit Folk og befalede det at adlyde samme. Denne Aabenbaring er bleven publiceret for Verden i Løbet af de sidste fjorten Aar, og det ikke alene i vor Kirkes Skrifter, men næsten af enhver Forfatter, som i dette Territorium har stræbet om Utah eller „Mormonerne." Da denne Læresætning er kommen fra Gud, have vi antaget den tilligemed det dermed følgende Ansvar. Denne Institution har ligesom enhver af Evangeliets Grundsætninger opvakt det meest ondskabsfulde Had og den bittreste Forfølgelse mod os, og det er kun formedelst Jehovahs Arm og den Hellig-Aands Virken paa hans trofaste og lydige Børns Hjerter, at den kunde forsaavidt blive indført. Da vi vide, at Polygami er befalet af Gud, vide vi ogsaa, at han vil forsvare samme og hædre dem, som ære og adlyde hans Ord; derfor føle vi os heller ikke afhængige af en fordærvet Verden, og ei heller ville vi bede den om nogen Gunst. Tingen er, at Nationerne ere sunkne saa dybt i Fordærvelse, at Herren seer, at det vilde være frugtesløst at indføre sine Love iblandt dem. Det Eneste, han kunde gjøre, var at samle Levningerne af de Gode, begynde at danne en ny Nation og opreise en ny Slægt, der var fri for Verdens Vederstyggeligheder. Dette er nu vor himmelske Fader isærd med at udføre, og efter de Vidnesbyrd, som Verden har faaet, har det lykkedes fortræffelig, thi det nittende Aarhundredes Afskyeligheder ere i Virkeligheden ubekjendte iblandt de Sidste-Dages Hellige.

Polygami er til forskjellige Tider blevet aabenbaret, befalet eller forbudt. Det var en almindelig Lov iblandt Israels Stammer, efterat de havde indtaget Canaans Land; i Amerika derimod blev det befalet de gamle Nephiter kun at have een Hustru, dog med det Forbehold, at dersom Herren ønskede, at hans Folk skulde opreise ham Sæd, skulde han give Befaling i saa Henseende. I vore Dage har han befalet sine Hellige, at indføre denne hellige Ægteskabsorden i deres Indsamlingssteder. De Ugudelige kunne ikke fatte denne hellige Institutions Reenhed, Fortrinlighed eller Magt, og langt mindre kunne de leve efter den; kun de Rene af Hjertet kunne forstaae dens Værd, ære den og nyde dens Velsignelser. Ingen Andre end de, der have lært at beherske deres Lidenskaber, de Dydige og de Rene, som have lært at bringe Kjødet til Underkastelse under Aanden, kunne med det ringeste Haab om et heldigt Udfald have begyndt paa at bringe denne Lov i Udøvelse i den Hensigt at forbedre Samfundet i moralsk Henseende, saaledes som de Sidste-Dages Hellige have gjort. En trofast Opfyldelse saavel af denne som af enhver af Evangeliets øvrige Grundsætninger vil komme til at vise Verden, at

de have Kraft til at opbygge Guds Rige, hvilket vil skride fremad, medens denne Verdens Riger ville blive omstyrtede. Det er Lydighed mod enhver af Evangeliets Fordringer og en trofast Efterlevelse af vor hellige Religion, hvorpaa en Mands sande Værd beroer. Herren siger: „Jeg vil gjøre en Mand dyrebarere end fiint Guld, ja end kosteligt Guld af Ophir.“ Nu, en Mands Vægt i Guld vilde være af temmelig stor Værdi og nok til de Helliges Emigration, vilde det ikke? Men en dydig og oprigtig Mand, som færdes iblandt denne hoeragtige Slægt uden at blive plettet af dens Fordærvelse, vil i Guds, Englenes og hans Brødres Aasyn blive agtet langt høiere end Guld. Naar Guds Hellige ere blevne tilstrækkelig luttrede og prøvede, og de befindes trofaste i Guds Øine, vil han lade Jordens Skatte flyde til dem; da ville Himmelens Viisdom og Evighedens Rigdomme komme til at tilhøre dem. De store Opfindelser og Opdagelser, der ere gjorte i Kunster og Videnskaber, ville om kort Tid alle blive anvendte til at fremme Guds Hensigter og til at udbrede hans Herredømme over hele Jorden, thi han har sagt, at „han vil lade det hasteligen skee i sin Tid,“ og at „han vil gjøre et forkortet Arbeide i Retfærdighed.“

Mine Brødre og Søstre! I, som ere blevne døbte til Eders Synders Forladelse og renfede formedelst Christi Blod, jeg advarer Eder for atter at lade Eder besmitte af Verdens Ugudelighed; holder Eders Pagter, vandrer efter Guds Bud og adlyder Eders Veilederes Raad; paaseer, at Eders Smaa blive tidlig velsignede samt døbte og confirmerede, naar de ere otte Aar gamle; lærer dem at kjende Evangeliet og viser dem Nødvendigheden af at adlyde samme; vaager over dem og saavidt muligt afholder dem fra at see og høre eller paa nogen Maade at deeltage i den Ugudelighed, som i disse store Stæder omgiver dem paa alle Kanter, indtil Gud aabner Veien for Eder til at komme til Zion. Bevarer dem fra Synd, og de ville paa en kommende Dag blive Eders himmelske Rigdom.

Jeg vil spørge mine unge Brødre: Hvorfor ønske I at gifte Eder og at avle Børn her i disse Lande? Er det maaskee paa Grund af de Straffedomme, som Gud har sagt skulle udgydes over de Ugudelige om ikke mange Dage? Hvis I have Midler dertil, saa opfylder Eders Pligt og emigrerer, medens I kunne. Dersom I kunne gjøre det og alligevel forhale Tiden, er det saa meget større Daarskab, og I kunne maaskee komme til at blive her saalænge, at I tilsidst med Bedrøvelse og Taarer komme til at ønske Eders Udfrielse. Gaaer hjem, medens I ere unge, anvender Eders kraftfulde Aar til Zions Opbyggelse og Retfærdighedens Fremme paa Jorden, og Guds Velsignelse vil hvile over Eder og Eders Efterkommere baade for Tid og Evighed.

Lad mig sige til de unge Søstre: Bevarer Eders Hjerters Reenhed; giver ikke Fremmede Eders Kjærlighed og lytter ikke til nogen Røst, som muligviis kunde lede Eder bort fra Dydens og Ærens Bane, men erindrer, at en dydig Qvinde er en Livets Krone for hendes Mand. Dersom en ung Broder skulde ønske at ægte nogen af Eder, da spørger ham, om han har Midler, saa at I begge strax kunne emigrere; dersom han er Eder værdig, vil han gjøre Alt for Eders Udfrielse, og dersom han finder, at I ønske mere at komme til Zion end at blive gifte, da vil han agte Eder tifold mere, og han vil bestræbe sig for at gjøre sig værdig til Eders Haand og Eders Hjerte.

Gaaer saa hen og slutter den hellige Pagt ved Alteret i Herrens Huus, og om I trofaste overholde den, vil hans Vel-

signelse aldrig forlade Eder; Eders Born ville blive Guds Elskede; Propheter og Frelsere paa Zions Bjerg ville fremstaae af Eder og skulle besidde deres Fjenders Stæder, medens Eders Fryd og Herlighed evindelig skal tiltage. Men de, der følge deres lidenskabelige Tilbøieligheder istedetfor at lytte til gode Raad, ville gaae glip af den herlige Belønning, der vil blive den Ædle, den Retfærdige og den Rene tildeel.

Lader os være flittige og sparsommelige, saa at vi saa snart som muligt kunne komme bort fra de forfaldende Nationer for ene og alene at arbeide for Guds Rige i Zion. Maa Herren velsigne de Hellige i Adspredelsen, saa at de kunde blive istandbertil, og maae de have Kraft til at leve efter vor hellige Religion, paadet de kunde blive deelagtige i alle dens Velsignelser. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Det glæder os at kunne melde Ankomsten hid af ti Missionærer fra Zion, nemlig: Ældsterne S. Gudmundsen og Lauritz Larsen den 27de Juli, samt Ældsterne C. D. Fjeldsted, O. C. Olsen, M. Mortensen, Jens Johansen, Georg Riise, Samuel Pedersen, Jens Jensen og A. Christiansen den 31te Juli. Disse Brødre have havt en lykkelig Reise baade gjennem Amerika og over Atlanterhavet, vare ved god Helbred, besjælede af Zionsaanden og længselsfulde efter at tage fat paa det Arbeide, hvortil de ere kaldte, nemlig Evangeliets Prædiken i disse Lande. Vi hilse dem velkomne paa vore egne og de Helliges Vegne og ønske, at Herrens Velsignelse maa vorde dem rigelig til Deel i Udøvelsen af deres høie og hellige Kald. De have villigen forladt deres Hjem, Familier og Venner for en Tid for at være Budbærere til disse Nationer om den forunderlige Gjerning, Herren har begyndt i denne Tid og Slægt, idet han igjen har kaldet Mænd ved Præstedømmets Fuldmagt til at gjenoprette hans sande Kirke og indsamle de Troende for at opbygge hans Rige paa Jorden. Vi anbefale disse vore Brødre paa det Varmeste til de Hellige og alle gode Mennesker, og bevidne, at de ere rettteligen kaldte og bemyndigede af Authoriteterne i Zion og opholdte ved Kirkens Votum i den aarlige General-Conference, som afholdtes i Zion i afvigte April Maaned. Om de end ikke optræde som lærde Talere, ere de dog i Besiddelse af den sande Kundskab med Hensyn til Evangeliets Grundsætninger, og derfor skikkede til at undervise dem, som ville lytte til deres Vidnesbyrd. — Vi ønske, at de Hellige og alle gode Mennesker maatte give Agt paa deres Raad og Lærdomme, hvilke ville findes at være overeensstemmende med det aabenbarede Ords Forskrifter, der byde alle Mennesker at omvende sig fra alt Ondt, at troe paa den Herre og Frelser Jesum Christum, at lade sig døbe i hans Navn til Syndernes Forladelse og derefter vandre efter Herrens Bud og Befalinger for derved at berede sig en fuld Frelse i Guds Rige. Omendskjøndt der endnu hersker megen Fordom mod de Sidste-Dages Hellige og Evangeliets Forkyndere,

ere vi overbeviste om, at mange Oprigtige og Sandhedssøgende af vore Medmennesker ville ransage det Budskab, vore Missionærer bringe, og komme til Erkjendelse om Nødvendigheden af at adlyde den af Herren fastsatte Plan for Menneskenes Frelse i Tid og Evighed. Vel synes det at være haardt for Mange at bryde med Verden, bekjende Christi Navn og kjæmpe for hans Riges Fremgang paa Jorden, men den, som med oprigtigt Sind vil gjøre Guds Villie, vil vorde styrket i sine Forsætter og faae Kraft til at betræde den Vei, som den korsfæstede og igjen opstandne Frelser viste sine Tilhængere, der med Trofasthed fulgte ham efter. De ville seire og naae Maalet; thi Livets Krone er dem vis, naar Kampen er fuldendt og Seiren vunden.

Vor Emigrations Ankomst til de Forenede Stater.

Ved Brev fra Ældste N. Wilhelmsen have vi erfaret, at vore Emigranter ankom lykkelig og vel til New York den 4de forrige Maaned efter 12 og en halv Dags Reise over Atlanterhavet. Reisen fortsattes siden til Omaha og derfra skulde de afgaae paa Jernbanen omtrent 300 engelske Mile ud paa Sletterne til North-Platte Floden, hvor de skulde modtage deres Vogne og Trækdyr. En ualmindelig god Helbred herskede og Alle vare vel tilfredse, samt sendte tilligemed Ældste Wilhelmsen deres Hilsninger til de Beslægtede, Venner og Bekjendte, de havde forladt i disse Lande.

Beskikkelser.

Ældste Hans Jensen Hals som Præsident over Districtet Danmark;
Ældste C. D. Fjeldsted som Præsident over Aalborg Conference;
Ældste Lauritz Larsen som Præsident over Aarhuus Conference;
Ældste S. Gudmundsen som omreisende Ældste i Christiania Conference;
Ælste O. C. Olsen som omreisende Ældste i Stockholms Conference;
Ældste M. Mortensen som omreisende Ældste i Dernes Conference;
Ældste Jens Johansen som omreisende Ældste i Vensyssel Conference;
Ældste Georg Riise som omreisende Ældste i Norrköping Conference;
Ældste Samuel Pedersen som omreisende Ældste i Skaane Conference;
Ældste Jens Jensen som omreisende Ældste i Fredericia Conference.

Kjøbenhavn, den 1ste August 1867.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 335.)

Hvis vi under vore Bemærkninger blot en eneste Gang kunde komme til at anføre det Skriftsted: „Jesu Vidnesbyrd er Prophetiens Aand," lød der strax fra flere Steder paa een Gang: „Aa, I høre til Johanna Sauthcote." Talte vi om Christi anden Tilkommelse, lød Raabet: „Aitkeniter." Naar vi kom til at omtale Præstedømmet, kaldte de os „Katholiker," og om vi bare Vidnesbyrd om, at Engle havde aabenbaret sig, lød Folkets Svar: „Irvingiterne have deres Engle, og selv Hertugen af Normandiet vilde gjerne sværge paa, at han har Englebesøg hver Nat."

Disse Hilsener i Forening med mangfoldige andre af en lignende Beskaffenhed vedbleve daglig at lyde for vore Øren, indtil vi næsten vare tilbøielige til at troe, at London var Samlingspunktet for alle det nittende Aarhundredes mangfoldige Religionssystemer, og at den havde sex hundrede og sex og tredsindstyve forskjellige Guder, Evangelier, Frelsere, Saliggjørelsesplaner, Religioner, Kirkesamfund, Bud (væsentlige og uvæsentlige) og lige saa mange Maader at prædike paa — samt det samme Antal Veie til Himmelen og Helvede, og at denne Tingenes Tilstand havde besnæret Indvaanerne i den Grad, at det syntes som om der behøvedes en Basun fra de høieste Himle for at vække dem og faae dem til at høre paa og at antage Læren om eet Evangelium, een Tro, een Daab, een Helligaand, een Gud og een Saliggjørelsesplan, og det en saadan, som den, Christus og Apostlerne prædikede.

Desuagtet er dog vort Haab om, at der vil blive udført et godt Arbeide i London ingenlunde blevet svækket, men vi troe fuldt og fast, at mange Sjæle derstedes ville komme til at annamme Evangeliets Fylde, om det end vil skee formedelst Tro, Flid, Udholdenhed og Bøn.

Efterat have tilbragt 23 Dage paa denne første Mission i Hovedstaden, og Tiden nærmede sig til October-Conferencen, forlod Ældste Woodruff Staden den 10de September i den Hensigt at overvære flere Conference-Møder. Han bivaanede saaledes Bran Greens og Gadfield Elms Conference, der afholdtes i Worcester den 14de Semtember, samt Froomes Hills Conference, afholdt i Herefordshire den 21de September. I disse to Conferencemøder blev der afgivet Rapport fra 40 Grene med 1,007 Medlemmer og 113 Personer af Præstedømmet, nemlig: 19 Ældster, 78 Præster, 15 Lærere og 1 Diakon, hvilke alle i kortere Tid end syv Maaneder havde annammet det evige Evangeliums Fylde i denne Deel af Viingaarden, hvor han først begyndte at arbeide i Marts Maaned, og Værket skrider endnu hurtigt fremad i denne Egn. Iblandt de Døbte have næsten hundrede Personer været Prædikanter iblandt forskjellige Religionspartier.

Tillige bivaanede han Conferencen i Staffordshires Pottemagerier, hvilken afholdtes i Hanley den 28de September. Ifølge aflagte Rapporter havde denne Conference 9 Ældster, 32 Præster, 9 Lærere, 9 Diakoner og 231 Medlemmer, af hvilke de Fleste havde annammet Evangeliet siden vor Ankomst dertil forrige Vinter og Foraar. Medens han besøgte Conferencerne, fortsatte Ældste Kimball og George A. Smith deres Arbeide i London indtil den 1ste October, da vi atter traf sammen i Staffordshire og nøde den Glæde

at være i hverandres Selskab, medens vi vare paa Reisen til Manchester, hvor det omreisende Hoiraads Qvorum tilligemed mange Ældste og Hellige den 6te Octbr. atter havde det Privilegium endnu engang at være samlede til en General-Conference i „the Carpenters Hall.“ Efter de aflagte Rapporter vare der 3,626 Hellige og 383 Medlemmer af Præstedømmet.

I Juli-Conferencen var der 2,513 Hellige og 256 Medlemmer, og saaledes kan det sees, at Menigheden i tre Maaneder er bleven forøget med 1,113 Hellige og 127 Medlemmer af Præstedømmet, og desforuden ere over 200 Hellige, indbefattende mange Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, emigrerede til Amerika, hvilket i det Hele udgjør et Tillæg af over 1,300 Sjæle til Menighederne i Europa i de sidste tre Maaneder, og over to tusinde Personer siden Conferencen i Preston den 15de April. Dengang var der 1,671 Hellige og 132 Medlemmer af Præstedømmet.

Saaledes kunne I see, at de Helliges Antal forøges, og at Herren i det Hele taget velsigner sine Tjeneres Arbeide hertillands, hvorfor vi ere taknemmelige, og vor bestandige Bøn til Gud er, at hans Rige maa rulle fremad, og at hans Sendebud, som have det evige Evangelium at forkynde, maae være nidkjære og ydmyge, samt at de aldrig maae blive trætte af at gjøre Godt, men at de med Taalmodighed maae oppebie deres Belønning, som ligger ved Enden af Maalet, paadet deres Glæde kunde blive fuldkommen.

Heber C. Kimball.
Wilford Woodruff.
George A. Smith.

Løverdag d. 17. blev der afholdt en Conference i Philadelphia. Ældste Orson Hyde præsiderede. Ifølge de afgivne Rapporter var der 24 Ældster, 11 Præster, 6 Lærere, 5 Diakoner og 896 Medl. i Pennsylvanien, Staden New York, New Jersey og Omegn.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Jernbaneuheld. Det Iltog, som om Middagen Kl. 2 den 29de Juli forlod Paris for at gaae over Köln til Berlin, ankom ifølge „B. T.“ til Köln $2^1/_2$ Time forsilde paa Grund af et Par Uheld under Farten i Frankrig. Inden Toget naaede St. Quentin, havde det maattet standse paa Grund af en truende Ildebrand i de to bageste Vogne, der maatte forlades og erstattes med andre. Toget bestod af nogle og tyve Waggons med 800 Passagerer, deriblandt henved 30 Danske. Reisen fortsattes nu, og man ankom til Stationen Essigny le Petit. Her holdt Toget stille et Dieblik, hvorpaa det langsomt skred baglænds for at føres over paa det andet Spor. Af denne Tibagegang blev der draget den ganske rigtige Slutning, at der blot skulde gjøres Plads for at et andet Tog kunde passere forbi. Et Minut forløb nu i Stilhed, da der paa en Gang fra den bageste Deel af Toget opstod en grændseløs Larm, som kun behøvede et Par Secunder for at gjenlyde over hele Toget med de høie Raab: „Alle aussteigen! Aussteigen! Tout le monde descendre! Weit fort, weiter fort!“ Som et Lyn foer Alle ud, ned ad en 15 Alens Skraaning,

gjennem en Tjørnehæk og ud over Kaal- og Kartoffelmarker; thi et Sammenstød maatte jo formodes. Men ikke Alle havde kunnet komme ud; flere Steder havde Dørene ikke kunnet aabnes, Herrerne havde gymnasticeret sig ud gjennem Vinduet, i et Vindue saaes et indeklemt Hoved, Arm og et Been af en stakkels Dame; paa Marken laae Damer besvimede, og i ubeskrivelig Spænding saae Alle paa Toget og hørte det kommende Tog, forudseende Sammenstødets Jammer. Alt dette medtog neppe et Minut. Da kom det ventede Tog, Kureertoget fra Paris, brusende og var forsvundet i næste Nu. Altsaa — Alt i Orden, blind Allarm, intet Sammenstød! Denne øieblikkelige Overgang var næsten mere gribende end Spændingen selv; flere Damer faldt nu om, en fik Krampe, en ældre Herre fik først Mælet efter et Par Timers Forbød. Hvorledes var det imidlertid gaaet paa den anden Side af Toget? Ogsaa der styrtede Alle ud, men ulykkeligviis holdt Toget jo paa et usædvanligt Sted, og her fandtes en næsten usynlig Metaltraad langs hele Toget i en Alens Høide over Jorden, saa at de Fleste faldt over den og faldt netop paa det Spor, hvor Kureertoget vilde komme inden et halvt Minut. Overkonduktøren, som ikke havde kunnet forhindre den pludselige Forvirring, opfattede Situationens hele Forfærdelighed. Med en Aandsnærværelse og Konduite, som aldrig kan glemmes, fik han lukket saa mange Døre som mulig, fik kommanderet Restez — Restez Partout, og med næsten overmenneskelig Kraft og Hurtighed greb han Alle, der vare faldne paa det skjæbnesvangre Spor, slyngede dem tilside og fik Sporet klart, maaskee et Par Secunder før Toget foer hen over det. Havde Kureertoget naaet Stedet ¼ Minut tidligere, havde det ufeilbarlig knust mere end et halvt hundrede Passagerer. Det Første, som derefter hørtes, skulde være en flau Witz af en tydsk Spaßmacher, som selvfølgelig fik en tilbørlig Tilretteviisning. Men snart kom Alle igjen ind i Kupeerne, og Toget fortsatte derefter sin Fart uden nye Forhindringer. Hele Katastrophen var opstaaet ved en Misforstaaelse. Da Toget holdt stille, og alle Konduktører stod og passede paa, at Hovedsporet var frit, fik paa en Gang et Par Passagerer i de bageste Vogne det Indfald at ville ud, og saasnart den nærmeste Konduktør saae dette, raabte han høit „Niemand aussteigen,“ „pas descendre,“ thi for de Reisendes Skyld tale næsten alle disse Konduktører baade Fransk og Tydsk. Men en af de Herrer, som allerede vare komne ud, misforstod Raabet, og det var nu ham, der gav sig til at raabe: „Alle aussteigen,“ et Raab, der i et Øieblik Farts frembragte hele Forvirringen, da Alle maatte antage, at et Tog var kommet i urigtigt Spor, og at dette var opdaget saa betids af Konduktørerne, at disse nu bestræbte sig for at redde Menneskeliv ved at faae Alle ud af Vognene førend det formodede Sammenstød skete. Denne Herres Malkonduite kunde saaledes let have foraarsaget ubeskrivelige Ulykker. Han blev strax anholdt, man saae Konduktøren tage ham i Brystet og ryste ham, og senere saae man ham ikke i Toget.

Udvandringen fra Europa til de Forenede Stater er iaar stærkere end i de sidste 3 Aar og tiltager med hver Maaned, endskjøndt der fra New York baade i Breve og Blade advares stærkt nok imod Udvandring til Nordstaterne, da næsten alle Brancher og Stillinger ere overfyldte, og Tusinder af unge Mænd, tildeels endog med de bedste Anbefalinger, ere uden Beskjæftigelse. Den tydske „New Yorker Handelsztg.“ gjør opmærksom paa, at der navnlig for Handelsreisende eller unge Kjøbmænd Intet er at gjøre, at der hersker almindelig Stilstand i Forretningerne, og at

mange Tusinde af Indvandrede maae tye til den laveste Haandgjerning for at friste Livet. I April Maaned indtraf der til New York 22,342 Indvandrere, hvoriblandt 6,920 Tydskere; fra 1ste Januar til 1ste Mai dette Aar var der ialt indvandret over 50,000, hvoraf næsten Halvdelen bestod af Tydskere. Det aldeles overveiende Antal af disse Emigranter gaaer altid til de nordlige og vestlige Stater, hvor deres Landsmænd og Slægtninge ere bosatte; neppe 1 pCt. af Indvandrerne kan beqvemme sig til at gaae til Sydstaterne, uagtet Millioner af Acres Land her ere tilfals for en Spotpriis, og Authoriteterne gjøre Alt for at faae Udvandringsstrømmen ledet derhen. — „Florida med sit herlige Klima — skriver en Correspondent til „Augsb. Allgemeine Zeitg." — vil inden meget kort Tid kunne levere uhyre Masser af de fortræffeligste Frugter. Hvem der med 1000 Dollars contant vil begynde en Appelsin- og Viinavl, kan med Sikkerhed inden 10 Aar være en riig Mand. Ogsaa Tennessee og de vestlige Dele af Syd- og Nordcarolina byde enhver Agerdyrker langt bedre Chancer end de vestlige Stater, fordi han der har Markederne og Havnene i sin umiddelbare Nærhed." Grunden til, at Indvandrere fra Nord- og Mellemeuropa tros alle disse Tillokkelser ikke vandre sydpaa, ligger væsentlig i den ved mangeaarig Erfaring bekræftede Kjendsgjerning, at Emigranterne instinctivt altid opsøge samme Bredegrad eller idetmindste samme Klima og samme Naturomgivelser, som i deres Hjemstavn. I den senere Tid have nordamerikanske Blade (f. Ex. „Ths World") foreslaaet at forsøge at organisere en Indvandring af Italienere og Spaniere til Sydstaterne, da man har opgivet Haabet om at faae Tydskere eller Italiere herhen.

I Mauritius (Isle de France) har der raset en frygtelig Epidemi. Den opstod først blandt de Indfødte, men angreb snart efter ogsaa den øvrige Befolkning. Hvorledes det saae ud paa Øen i den værste Periode, skildrer et i „Køln. Ztg." optaget Brev: „Sygdommen kræver daglig 200 Offre; Menneskene ligge døde og døende paa Gaderne, og hele Øen er i en forfærdelig Tilstand. Ogsaa blandt Soldaterne er Sygeligheden stor. Paa Hjælp er der ikke at tænke; de Syge komme kun ind i de som Hospitaler benyttede Træhytter for at dø. Ogsaa i nogle Skibe har der viist sig Symptomer paa Sygdommen. Denne er en ondartet Galdefeber, der ligner den vestindiske og skal være en Følge af slet Næring."

Hele Skarer af Flygtninge ankomme næsten daglig fra Mexiko til New Orleans og Mobile. Ruinerne af den keiserlig mexikanske Armee ere i en Styrke af ca. 1200 Mand landede i Mobile og New Orleans, og et i sidstnævnte By udkommende Blad bemærker i denne Anledning: Gud maa vide, hvad der skal blive af disse for alle Existensmidler blottede Folk! Man finder iblandt dem de forskjelligste Nationaliteter repræsenterede, saasom Kabylere, Franskmænd, Spaniere, Italienere, Portugisere, Østerrigere, Indianere og indfødte Mexikanere, — samtlige Bestanddele af Garnisonerne i Vera Cruz og Queretaro.

Fra Mora i Ny-Mexiko skrives under 21de Juni, at der 50 Mile derfra ved Cimarron-Floden er blevet opdaget et Guldleie, der synes at overgaae det kaliforniske i enhver Henseende. Guldet er af fiin Qvalitet og let at faae fat i, og skjøndt Arbeiderne ikke benytte Værktøi, fortjener Enhver 5 a 15 Dollars daglig. — Fra Chihuahua meldes den 10de Juni: Fabelagtig rige Guldleier ere blevne opdagede her og andenstedds i Hjertet af det amerikanske Fastland; 80 Mile herfra, ved Rio

Chonco, vindes der med stor Held Guld paa en Strækning af 30 Leagues, og Leiet skal strække sig 90 Leagues langs med Chonco. Desuden forefindes der talrige Leier af Guld- og Solvkvarts.

Blandinger.

Udvandringen fra Storbritannien og Irland har i 1866 omfattet 204,882 Personer imod 209,801 Individer i 1865. Af det samlede Antal Emigranter i 1866 vare 58,856 Englændere, 12,307 Skotter, 98,890, — altsaa næsten Halvdelen — Irlændere, og 26,691 Udlændinger, imedens der for 8,138 Personers Vedkommende savnedes Oplysninger om Hjemstedet. Størstedelen af samtlige Udvandrere gik til de nordamerikanske Fristater, ca. 161,000 Personer, medens der til de engelske Colonier i Nordamerika ikkun udvandrede 13,255, til Australien 24,097, og til forskjellige, ikke nærmere angivne Steder 6,530 Personer. Gifte vare af samtlige Emigranter 42,578 Personer, nemlig 19,777 Mænd og 22,801 Qvinder, imedens der var 119,609 ugifte Voxne, 82,448 Mandfolk og 37,161 Fruentimmer. Efter deres Beskjæftigelse eller Livsstilling falde Emigranterne hovedsagelig i følgende Klasser: almindelige Arbeidere af alle Slags ca. 52,000, gifte Koner som fornævnt ca. 22,800, Børn under 12 Aars Alder henved 35,000, qvindelige Tjenestetyende af alle Slags over 8,200, Landmænd ca. 6,500, Bjergværksarbeidere o. desl. ca. 6,400, Læger, Advocater og Kjøbmænd ca. 5,700, Tømrere over 2,000, Skrædere ca. 1,300, Smede ca. 1,200 m. m.; men Oplysningerne angaaende dette Punkt ere dog ifølge Sagens Natur temmelig ufuldstændige.

I Krigene, som Europæerne have ført fra 1815—1864, er der dræbt ikke mindre end 2,762,000 Mennesker, hvoraf 2,148,000 have maattet lade deres Liv i Europa, 614,000 udenfor Europa. Krimkrigen (1853—1856) kostede 511,000 Mennesker Livet, nemlig Rusland 246,000; Tyrkiet 98,000; Frankrig 107,000; England 45,000; Italien 2,000 og Grækenland 2,500. Krigen i Kaukasus (1820—1860: 330,000 Mennesker. Krigen i Indien (1817—1829): 190,000 M. Den polske Opstand (1831): 193,000 M. Den spanske Borgerkrig (1833—1840): 172,000 M. Den græske Befrielseskrig (1821—1829): 138,000 M. De fransk-algierske Krige (1830—1859): 146,000 M. Den ungarske Opstand 1848—1849): 142,000 M. Den italienske Krig (1859—1860: 129,874 M. — Til Sammenligning skal der anføres, at Krigen under den franske Republik og det franske Keiserdømme (1792—1815) har kostet ikke mindre end 5,530,000 Mennesker Livet, og at i den preussiske Syvaarskrig (1756—1763) 642,000 Mennesker have maattet lade deres Liv.

Poesie.

I min Ungdoms Vaar,
I de fagre Aar,
Da Haabet saa venligen smiler,
Blev Lyset hos mig tændt
Og Tanken strax henvendt
Paa den Vei, jeg nu tryggelig iler.

Naar i Verden jeg trænges,
Hen til Zion jeg længes
Hos Herrens Folk et Hjem at faae;
Dog er jeg glad,
Thi i Guds Stad
Skal ogsaa jeg mit Ønske naae.

Om Tiden end er lang
Og Veien synes trang
For den, som kjæmpe maa i Tro,
Dog svigter ei mit Mod,
Thi Frelseren er god
Og skjenker Tilfredshed og Ro.

Naar Striden er fuldendt,
Er Trængselen forglemt
Og Seirens Krands er vunden;
Vi herligt synge da
For Gud Haleluja!
Han stod os bi i Prøvestunden.

M. Madsen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Physisk Gjenfødelse.

(Fra „Millennial Star.")

Den aandelige Gjenfødelse saavelsom den nye Fødsel ved Daab og lignende Emner have foraarsaget megen Ordstrid i Verden. Vor Tids lærdeste Theologer have indladt sig i Discussion og anvendt Veltalenhedens skarpeste Vaaben for at forfægte sine forskjellige Meninger og Anskuelser angaaende hine Lærdomme. Men Discussionen om den physiske Gjenfødelse, der er saa vigtig for Menneskeslægten, synes ikke i saa høi Grad, som den fortjener, at have lagt Beslag paa Philosophernes og de Geistliges Opmærksomhed og Talenter.

Det er en indlysende Kjendsgjerning for Alle, at Menneskene i den nærværende Generation i Almindelighed ere svagere, mindre af Væxt og af en kortere Levealder end Fædrene vare for nogle Aarhundreder tilbage. Rustninger og Vaaben, som ere opbevarede i gamle Slotte og i Museer, og som Fortidens Krigere bare, vilde ved deres Vægt nedbøie til Jorden Nutidens spinkle Soldater og Volontærer, og ikke være mere skikkede før dem at iføre sig end et Skilderhuus. Det mindre Maal for Soldaternes Størrelse, man har maattet indskrænke sig til ved Recruters Antagelse, viser Vanskeligheden af at erholde Mænd af den høie Væxt, man forhen antog som Norm for en Soldat. Standser man for Exempel i en Gade i en af vore store Stæder og iagttager de Forbigaaende, hvor Faa vil man da finde, der ere velsignede med en stærk og veludviklet Legemsbygning. De Fleste ere smaa af Væxt, spinkle af Lemmer og af et svageligt Udseende.

Den Levealder, som lovedes Mennesket af Skaberen efter Syndfloden, var eet hundrede og tyve Aar. Paa Kong Davids Tid var Støvets Dage „halvfjerdsindstyve Aar," men nu er den gjennemsnitlige Levealder kun det Halve deraf, og aftager desværre med hver Generation.

En svagelig Constitution er nu saa almindelig, at den ikke opvækker nogen Forundring; tvertimod, det er næsten blevet

en Modesag at have et blødagtigt og smægtende Udseende. De Børn, der voxe op for at bære Livets Byrder og Ansvarligheder, ere almindeligviis svage, spinkle og let udsatte for at blive ødelagte af de mangeartede Sygdomme, der følge den gradvise Aftagen af legemlig Kraft og Helbred hos Forældrene, som avle dem.

Der gives naturligviis enkelte Undtagelser, og naar saadanne, der besidde en veludviklet Legemsbygning og dertil svarende Smidighed og Kræfter, fremtræde, opvække de Beundring og Forundring, et Beviis paa, hvor sjeldne de ere.

Det Beklageligste er, at man ikke tager hensigtsmæssige Foranstaltninger til at afhjælpe dette overhaandtagende Onde, Menneskets Udartelse i legemlig Henseende. Vel har man indført gymnastiske Øvelser i Skoler og Opdragelsesanstalter, hvilke ere saare gavnlige, men de ramme alligevel ikke Roden af det Onde, men tjene kun til at svække sammes Virkninger. Aarsagen til den physiske Svækkelse ligger i den Letfærdighed, hvilken synes at tiltage med hver paafølgende Generation, og den Løsagtighed, som finder Sted, idet Kjønnenes Omgang ikke er reguleret ved at fremme Ægteskaber, men derimod har man tilladt eller idetmindste seet igjennem Fingre med Prostitutionen, der tiltager i en frygtelig Grad, hvilket svækker og i de fleste Tilfælde tilintetgjør Avligen af sunde og kraftige Børn. Er der nogen Nation, noget Samfund eller Religionsparti paa Jorden, som har taget denne alvorlige Sag i Betragtning og givet den den Overveielse, som den forfortjener? Vi kjende intet Folk uden de saakaldte „Mormoner“ eller Sidste-Dages Hellige, som har arvorligen taget fat paa Gjenoprettelsen af de Love, Herren har indstiftet for den sande Samfundsorden. Medens hele Verden gaaer nedad til Død og Fordærvelse, have de Sidste-Dages Hellige, endskjøndt de ere foragtede, bespottede og anseete som uciviliserede, begyndt den store Gjerning at helliggjøre Samlivet mellem Mand og Qvinde, at standse Løsagtighed og Liderlighed og derved at tilveiebringe et sundere og bedre Afkom. Idet de have adlydt Evangeliets Principer og forladt den brede Vei, der leder til Fordærvelse, ere de komme ind paa den trange Vei, der leder til det evige Liv og sand Lyksalighed, hvortil de ere kaldte af den Almægtige, som er vore Aanders Fader, Skaberen af vore Legemer og det hele Universum.

I Oldtiden, da der fandtes Propheter i Israel, og Inspirationens Røst lød gjennem Landet, borttog Herren undertiden det Slør, som skjulte Fremtiden for deres Øine og viste dem, hvad der skulde skee i de sidste Dage. De saae „Tiden for alle Tings Gjenoprettelse,“ — den Tid, da Patriarkernes lange Levealder og herlige Kraft skulde gjenoprettes, naar Menneskets Alder skulde blive som „Træets Dage,“ naar der „ikke ydermere skulde være en Gammel, som jo havde opfyldt sine Dage;“ thi „en Dreng skulde døe hundrede Aar gammel,“ og „hans Folk skulde længe nyde deres Hænders Gjerninger.“ Gud har begyndt den Gjerning, som Propheterne glædede sig ved at see i deres Syner, og de Sidste-Dages Hellige ere det Folk, Herren har valgt til at udføre den.

I at opreise en ny og hellig Nation, som skal tjene Herren og regjere Verden ved hans vise Love, har han begyndt med Grundloven for alle Riger, nemlig et velordnet Familieliv. De Redskaber, han har valgt, endskjøndt ufuldkomne i mange Ting, ere de bedste han kunde finde til Udførelsen af hans Hensigter, idet de vilde lytte til hans Ord og adlyde hans Raad. Han samler dem tilsammen og lærer dem

Grundsætningerne for et reent Familieliv og en bedre Samfundsorden. Han underviser dem, hvorledes de skulde rense sig for Letfærdighedens Suurdeig, hvilken har foraarsaget saa megen Ulykke, Elendighed og Ødelæggelse i Verden. Han giver dem Forskrifter, hvorledes de skulde regjere og styre sig selv formedelst rene og dydige Grundsætninger, paadet de ikke skulle forplante til deres Afkom de samme uregelmæssige og ukydske Drifter, hvilke Menneskeslægten nu arver fra deres Fædre og som fortære Avlekraften, samt svække og forkorte Livet.

Formedelst de Love, der styre en høiere og helligere Ægteskabsorden — men som af Verden endnu er misforstaaet og kaldes Polygami — berettiges enhver ærbar Qvinde til at blive en hæderlig Hustru og en lykkelig Moder, hvorved Samfundslivet beskyttes, Sædelighed fremmes og Sundhed befordres, hvilket klarligen allerede vises i de Børn, som nu opdrages i Utah. Sønnerne der ere kraftige og veludviklede, istand til at føre Øxen, styre Ploven, opbygge Stæder, føre Vaaben med kraftig Arm til Selvforsvar, saavelsom, naar det fordres, at gaae ud til Verden og prædike Evangeliet. Døttrene ere friske, sunde, kydske og blomstrende. Saadanne ere allerede de første Frugter af Herrens store Gjerning til physisk Gjenfødelse af en ny Slægt paa Jorden. Og om Resultaterne ere saa store i Begyndelsen af dette Værk, hvad ville da kommende Generationer frembringe? Hvilken Pen formaaer at beskrive Følgerne af en tiltagende og fremadskridende Forbedring. Zions Børn skulle voxe i Styrke og blomstre i Bjergenes Dale; de forøges og udsprede sig i Landet indtil deres Boligers Steder blive for trange og de skulle vende tilbage og opbygge Zions forrige øde Steder. Styrken og Størrelsen af Zions Sønner skal indgyde Skræk i dem, som hade dem. Zions Børn skulle tiltage i Livskraft og Styrke indtil Sygdom ikke længere skal faae Magt over dem, medens de Folk, som stride mod dem, skulle ødelægges ved indbyrdes Krige og de mangfoldige Sygdomme, som Afvigelsen fra Guds og Naturens Love foraarsager. Herrens Folks Levealder skal tiltage i Længde, indtil dets Patriarker skulle see deres Afkom blomstre indtil fjerde og femte Led, og deres Magt og Herredømme skal forøges paa Jorden, indtil alle Nationer skulle bøie sig for dem og anerkjende, at Gud er med sit Folk.

Den beklageligste Uvidenhed hersker iblandt Menneskene med Hensyn til Livets og Formerelsens Love. Drenge og Piger voxe op til Modenhed uden den fornødne Veiledning og uden vise Raad angaaende deres Bestemmelse. Følgen er, at blind Lidenskab, blottet for fornuftige Grundsætninger vildleder dem i deres Frieri og Giftermaal; og naar de blive kjede af hinanden, hengive de sig til Laster og Udsvævelser, hvis gyselige Følger vise sig i Slægtens Udartelse baade i aandelig og legemlig Henseende.

Omendskjøndt Menneskene overhovedet hengive sig til deres ustyrlige Lidenskabers Tilfredsstillelse, og derved ere blevne en „fordærvet og hoeragtig Slægt," undseer man sig dog for at nævne ved sit rette Navn de hemmelige og afskyelige Synder, man bedriver; ja, det ansees for Fiinhed og Opdragelse at skjule Laster og Udsvævelser, istedetfor med Kjækhed at advare for og modarbeide samme, samt med den fornødne Strenghed og Retfærdighed at straffe dem, som forplante allehaande væmmelige Sygdomme og bringe Død og Ødelæggelse over Samfundet. Men saa stor en Overhaand har Fordærvelsen taget, at man endog anseer det for umuligt at standse den, og har derfor opgivet alle Forsøg i den Retning. Desaarsag har

Herren den Almægtige begyndt sin store Reformation ved at lade forkynde det evige Evangelium og indsamle de faa Troende for ved dem at begynde en ny Slægt paa Jorden, som vil være villig til at lade sig belære og til at efterleve Livets sande Grundsætninger og opreise for ham en retfærdig Sæd.

Ved den vil Gjenfødelsen og Gjenoprettelsen af det faldne Menneske, som er skabt i Guds Billede, skee; og omendskjøndt for en Tid Vantro og Ondskab vil modsætte sig denne store Gjerning, vil dog tilsidst Sandheden af de af Gud aabenbarede Principer seire, og Guds Børn skulle komme til at nyde alle de Velsignelser, som et forbedret, helligt og reent Levnet vil skjænke, hvilket ikke alene vil bestaae i et langt Liv her paa Jorden i den menneskelige, men ogsaa i at nyde det evige Liv i den himmelske Tilværelse, naar Herren har seiret og lagt alle Fjender under sine Fødder; thi da skal ogsaa den sidste Fjende, Døden, og den, som har Dødens Vælde, tilintetgjøres, og den ganske Skabning forløses fra Forkrænkeligheds Trældom til Guds Børns herlige Frihed.

Staden Mexicos Beleiring.

(Fra „Millennial Star.")

For at give vore Læsere et Begreb om Trængslerne i en beleiret Stad, give vi nedenstaaende Beretning, sendt til Udgiveren af det engelske Blad „Times":

Min Herre!

Da jeg antager, at de seneste sørgelige Begivenheder, der have fundet Sted i dette ulykkelige Land, have tiltrukket sig en god Deel Interesse i det store Publicum, tillader jeg mig at sende Dem en kort Beretning om den skrækkelige Beleiring, som denne Hovedstad nylig har udstaaet — en af de værste maaskee, naar man tager Hensyn til Stedets Størrelse, som dette Aarhundrede har at opvise. Dette kan man lettelig forestille sig, naar det bemærkes, at under de 67 Dage, som Beleiringen varede, intet Mundforraad indførtes i Staden, der indeholder over 200,000 Indvaanere, hvilke ikke alene havde forsømt at gjøre nogen Foranstaltning til at forsyne sig, men ogsaa i de foregaaende 2 Maaneder ikke kunde faae den sædvanlige Tilførsel, deels paa Grund af, at Staden var blokeret, deels af Regjeringens kortsynede Fremgangsmaade, idet den tilbageholdt de Indianere, som tilførte Levnetsmidler, for at tjene i Armeen, hvorved den skræmmede Andre fra at komme tiltorvs med deres Varer. Livsfornødenheder stege derfor til en fabelagtig Priis, Brod fra 5 til 6 Rdlr. pr. Pund, Kjød af magre Køer 10 Mk. 11 Sk. pr. Pund, Hestekjød fra 2 Mk. 4 Sk. til 3 Mk. pr. Pund. Indiansk Korn eller Mais, som undertiden sælges for 3 Rdlr. 3 Mk. 11 Sk. pr. 300 Pund steg til 270 Rdlr., magert Fjerkræ 21 Mk. 11 Sk. Stykket, Æg, tre for 1 Rdlr. Mange af disse Priser vare kun nominelle; det var undertiden umuligt at faae Meel eller Mais for nogen Priis, eftersom der ikke var noget regelmæssigt Salg af disse Varer paa Torvene. De, som havde noget Brødstof, maatte holde det ganske hemmeligt, thi saasnart det blev bekjendt, lagde Re-

gjeringen strax Beslag paa det og gav det til Soldaterne; disse havde i Virkeligheden Magt til at gaae ind i ethvert Huus for at søge efter Proviant. Jeg har seet Soldater gaae ind i de Fattiges elendige Hytter og bringe ud nogle faa Haandfulde Mais, som Beboerne havde omhyggeligen gjemt. Folk døde i hundredeviis, om ikke i tusindeviis, og de, som vare igjen, havde neppe Styrke at slæbe sig frem i Gaderne for at bede om Almisser. De Optrin man saae ved Brødboutikerne, førend Forraadene vare udtømte, hvilket skete omtrent tre Uger før Beleiringen var endt, vare af det meest hjerteskjærende Slags. Der vare kun 3 Udsalgssteder aabne i hele Staden; Dørene til disse vare beleirede fra Kl. 1 eller 2 om Morgenen for at man kunde faae en god Plads, naar de aabnedes; hele Dagen vare Gaderne, som førte til dem, pakkede med en sammentrængt Menneskemasse. Udenfor een af dem, i hvis Nærhed jeg boede, fandtes fem Personer døde en Morgen, de vare faldne om af Udmattelse; mange Andre omkom i Trængselen eller ved de vagthavende Soldaters Sværd. Der gaves undertiden Leilighed til at forlade Staden, hvoraf Tusinder benyttede sig, endskjøndt de risikerede at blive skudte paa Veien; og i Virkeligheden bleve syv Qvinder og Børn dræbte af en Bombe halvveis mellem de to Leire, thi hvide Flag respekteredes ikke; den eneste Leilighed, man havde, var at sætte sit Liv i Fare fra begge Sider.

Medens de Fattige lede saa frygtelig, havde de Rige ogsaa sin Deel; Tvangslaan, uden Haab om Erstatning, og Bidrag afpressedes jevnligen. De, som vægrede sig for at betale, bleve kastede i Fængsel uden at faae Mad og Drikke, indtil de rykkede ud med det Forlangte, medens Andre, der skjulte sig, fik deres Huse bevogtede for at hindre, at deres Hustruer og Børn ikke skulde faae nogen Føde. Desuden gik næsten Halvdelen af de Penge, der saaledes udpressedes, i de fornemste Embedsmænds Lommer. Al Handel og Omsætning standsede naturligviis; den eneste Rørelse, man saae i Gaderne, var Troppernes Bevægelser fra et Punkt til et andet, eller Patroller, der streifede om for at opsnappe Enhver, de kunde faae fat i, eller Bærere, der førte de Saarede til Hospitalerne. Det er unødvendigt at dvæle ved alle de skrækkelige Optrin, der finde Sted under en saadan Beleiring. Jeg kan dog ikke undlade at omtale een, som jeg lagde Mærke til. En stakkels Mand, der nyligen havde mistet sin Kone, blev en Dag greben af en af de omstreifende Patroller, medens han var ude for at opdrive nogen Føde for sine Smaa, som han havde indestængt hjemme. Han tiggede og bad saa bønlig om Tilladelse til at gaae hjem og lukke dem ud og formaae en af Naboerne til at tage vare paa dem, eller ogsaa at faae sendt En til at gjøre det; men det negtedes ham til tre Dage efter, da han fandt dem døde. En anden Tildragelse i de to Leires Forstandsninger skildrer Forholdene. De Liberale eller Beleirerne opstillede en død Hest, hvorpaa var fæstet en stor Placat med Paaskrift: „Carne para los traidores" (Kjød for Forræderne). De Beleirede eller Keiserlige opstillede derimod en gammel Qvinde, som var død af Hunger, med Paaskrift: Carne para los cobardos" (Kjød for de Feige), en saarende Bebreidelse for de Liberale, fordi de ikke angrebe Staden med Vaabenmagt istedetfor at udhungre den.

Midt i al denne Elendighed viste sig en anden Scene lige saa upassende hver Aften paa Plaza'en eller det fornemste Torv, hvor Musiken spillede. Klynger af Cavalleros og Senoritas (fornemme Herrer og Damer) spankede stive omkring,

iførte deres bedste Stads, aldeles ligegyldige for Elendigheden og Kanonernes Torden, der ikke udgjorde noget slet Akkompagnement til Musiken, men faldt ind ligesom Stortrommens Larm.

Vi, de Engelske i Staden, have særdeles Aarsag til at glæde os over Beleiringens Ophør, thi vor Stilling var alt Andet end misundelsesværdig, eftersom Commandanten Marquez, udnævnt til General-Lieutenant af den stakkels Keiser Maximilian, medens han var i Queretara, er snarere en Dæmon end et Menneske og fuld af indgroet Had til de Engelske. Det var ham, som myrdede de engelske Læger i Tacubaya, en By her i Nærheden, idet han paabød, at de skulde føres ud og skydes, fordi de betjente de Saarede; og det var ham, som for nogle Aar siden brød den engelske Legations Segl og borttog 600,000 Dollars. Denne Udmærkelse var den største Feil, som Maximilian nogensinde begik; men dyrt har han maattet bøde for det, thi næsten Alle ere enige i den Paastand, at dersom Mexico ikke havde fortsat sit haardnakkede Forsvar tre Uger efter Queretaros Overgivelse, kunde Keiserens Liv maaskee være blevet sparet. Denne Modstand bevirkedes af Marquez ved de underfundigste Løgne, ved at forsikkre Østerrigerne, en ridderlig Flok af Mænd, 700 i Antal, som kun kjæmpede for deres Landsmand (Maximilian), at Keiserens Tilfangetagelse var kun en Opdigtelse af de Liberale, endskjøndt han selv havde modtaget officielle Rapporter om Tildragelsen fire Dage efter at den skete. Han forordnede virkeligen paa den samme Dag, Keiseren blev dømt til Døden, at offentlige Fester skulde afholdes for hans foregivne Seir over de Liberale (eller Republikanerne). Fem Dage efter Høitideligholdelsen af disse Fester eller den 5te Juni, da Østerrigerne imidlertid vare komne til Overbeviisning om Queretaros Overgivelse, togede til Alles Glæde de Beleirende ind i Staden i prægtig Orden, og det være sagt til deres høieste Roes, uden at opvække nogen Tumult eller foretage nogen Voldshandsling. Maatte de vedblive at handle saaledes; endskjøndt man af Mexicos fremfarne Historie ikke kan gjøre sig altfor store Forhaabninger. Da Beleirerne droge ind i Staden, vare de en broget Skare — de fleste af Soldaterne i Laser og uden Skoe — endog nogle af Officiererne vare i den samme Tilstand og i Skjorteærmerne, medens andre vare iførte alle Regnbuens Farver; dog vare næsten alle velbevæbnede. Den Dag, de marscherede ind, forandredes Stadens Udseende som ved et Trylleslag; Hjorder af Faar og Oxer opfyldte Gaderne og fik Tænderne til at løbe i Vand, hele Karrelæs med Brød kjørtes frem og lange Rækker af Muuldyr, belæssede med Proviant. Det Menneske, som den 20de kunde udpeges at have spist et Stykke Brød, blev anseet som et Under, medens paa den 21de Alle skyndte sig hjem med Stykker i deres Hænder for at nyde et usædvanligt Festmaaltid.

Al Handel og Rørelse oplivedes igjen overordentligen, og om Freden kom til at vedvare, vilde de sidste sex Maaneders Tab og Lidelser snart være forglemte. Det eneste, som vilde fremme denne Fred, er den næsten totale Udryddelse af eet stort Parti, de Conservative, eller de fem M.s Regjering, som de nyligen ere blevne kaldte paa Grund af, at Partiets fem Lederes Navne begynde med Bogstavet M, nemlig: Maximilian, Marques, Miramon, Mejia og Mendez. Af disse Fem bleve Fire henrettede i Queretaro, men Marquez, som havde skjult sig i Staden, har hidtil gjækket sine Fjenders Bestræbelser i at finde ham. Paa den anden Side truer de mange gjenstridige Elementer iblandt de Liberale, som vanskelig kunne

enes, med en Fortsættelse af Uorden og Revolutioner. Dersom de moderate Liberale kom til Magten, som man almindelig antager, vil det Onde kunne afvendes og nogle faa lykkelige Aar kunne da forventes.

Keiserens sørgelige Endeligt og den værdige, kongelige Maade, han gik den imøde paa, har foraarsaget en dyb Bevægelse her, endog hos mange Liberale. Maximilians uegennyttige og ridderlige Opførsel saavelsom Trofastheden hos de faa Østerrigere, der forblev sin Fyrste tro indtil det Sidste, vil opvække hele den civiliserede Verdens Beundring.

Jeg forbliver deres ydmyge Tjener.

Een af de Beleirede.

Mexico, den 26de Juni.

Reise til det Indre af Grønland.

Man maa indrømme Englænderne, at de hverken skaane Kræfter, Liv, eller Penge, naar det gjælder om ved Reiser at udvide Menneskets Kjendskab til Jordkloden og at sprede „Christendommen og den europæiske Civilisation.“ Franklin og hans Ledsagere have ved Nordpolen offret deres Liv for dette deres Kald. I det sydlige Afrika har den samme Skjæbne sandsynligviis ramt Livingstone, medens Baker, Burton, Speke og Grant med større Lykke have knyttet deres Navne til store Opdagelser i Nil-Egnen. Atter høre vi om en Englænder, der er reist ud paa Opdagelser, og denne Gang er det Grønlands Indre Reisen gjælder. Det er en for sine dristige Expeditioner i Alpebjergene bekjendt Englænder, Edvard Whymper, der har givet sig ud paa dette Tog. Det engelske Ugeblad „Athenæum“ indeholder en Skrivelse desangaaende fra den Reisende, hvoraf man vil kunne see, med hvilke Planer Reisen foretages, og ved hvilke Midler den agtes udført. Mr. Whymper, hvis Brev er skrevet i Kjøbenhavn, men uden Angivelse af Dato, siger heri:

„Jeg vil blive sat iland ved det danske Etablissement Jakobshavn (69de Grad), og her vil jeg opslaae mit Hovedqvarteer, indrette mine Beholdninger og begynde min Reise. Jeg har valgt dette Sted til Udgangspunkt, fordi der her er lettere Kommunikation med de andre Stationer end noget andet Sted, og fordi jeg har Grund til at troe, at det vil være lettest herfra at komme til det Indre. Det er min Hensigt at reise i Slæder med Hunde, men jeg venter at faae endeel Besvær med at faae dem over det ujævne Land, som adskiller Kyststrækningen fra det indre Sneeland, hvorimod det, naar jeg først har naaet dette, vil være forholdsviis let at komme frem. Det er min Plan ikke at anlægge Beholdninger underveis, men at føre saa lidt Bagage og reise saa hurtig som mulig. Der vil først gaae nogen Tid hen med at gjøre Forsøg og undersøge Terrainet, og min første Expedition vil derpaa blive paa 4 eller 5 Uger først i nordostlig Retning, dernæst mod Syd og Vest. Hvis denne Reise gaaer nogenlunde vel af, vil jeg gjøre en lignende mod Sydost og vende tilbage til Jakobshavn ad en mere nordlig Vei. Hvis der da bliver nogen Tid tilovers, vil den blive anvendt til at undersøge Disco Øen og de fossile Sager, som findes i Nærheden, især paa Kysten af Waigat Stræ-

det. I September venter jeg at kunne vende tilbage til England og at være der i Slutningen af October eller Begyndelsen af November. Det Indre af Grønland er for Øieblikket fuldstændig ukjendt, og intet alvorligt Forsøg har nogensinde været gjort paa at undersøge det. De to eller tre Expeditioner, som de Danske have foretaget i dette Aarhundrede, have ikke stødt paa større Vanskeligheder, end man kunde vente, naar Hensyn tages til den utilstrækkelige Tid og de ufuldkomne Midler. Dr. Hayes (fra Nordamerika) har derimod flere Gange gjort Udflugter til det Indre med meget Held og er ved flere Leiligheder reist 35 a 40 Mile om Dagen. Der er ingen Gruud til at antage, at det Indre frembyder overordentlige Vanskeligheder for Reisen, men der er al Grund til at troe, at der findes Andet end Snee og Iis. Ikke alene have Grønlænderne bevaret Traditionen om et frugtbart Land i det Indre, men der foreligger næsten Vished herfor i den Omstændighed, at de talrige Hjorder af Rensdyr, som undertiden komme ned til Kysten, altid trække sig tilbage til det Indre, hvorhen man ikke kan følge dem. Disse Rensdyrshjorde ere saa talrige, at de maae behøve en Mængde Føde til deres Underhold, og Mange af dem, som bedst kjende Forholdene, troe, at det Indre er, om ikke et frugtbart Land, idetmindste langtfra at være ufrugtbart. De Indfødtes uovervindelige Utilbøielighed til at reise i Sneen har hidtil været den største Vanskelighed ved at komme ind i Landet. Der er Traditioner blandt de Indfødte om, at der paa den anden Side af den Bjergstrækning, som begrændser Udsigten fra Davis Strædet, findes et vildt, kjødspisende Folkeslag og et utæmmeligt Dyr, Amerok, som imidlertid Ingen har seet. Grønlændernes Uvillie mod Reisen over Sneen skriver sig imidlertid ogsaa fra deres Frygt for de Revner, som skjules af Sneen, og som de ofte ere faldne ned i. Jeg vil derfor sandsynligviis ikke faae nogen Understøttelse af Grønlænderne, men jeg gjør Regning paa Bistand af den blandede Race. Jeg kan ikke slutte dette Brev uden at anerkjende den Venlighed, der er viist mig af de Danske. Jeg har modtaget megen og uventet Assistance fra England, men den overgaaes af, hvad der er ydet mig af Fremmede, hvem jeg ikke kan gjengjælde det."

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Raad til Missionairerne fra Præsident Richards.

(Fra „Millennial Star.")

Vore Brødre, de Ældste, der nylig ere ankomne fra Zion, ere for Størstedelen paa deres første Mission som Evangeliets Forkyndere. Vi ansee det derfor at være rigtigt at give dem nogle Raad, hvilke vi i Særdeleshed ville lægge dem paa Hjertet, medens vi dog paa samme Tid ønske, at de, som ere mere erfarne i

Missionslivet, ogsaa skulle overveie og gjøre Brug af dem, idet vi ønske, at de skulle forstaae, at vore Bemærkninger ere rettede til Alle.

De forskjellige Stillinger, hvilke I nu indtage som Guds Riges Repræsentanter paa Jorden, ere af yderste Vigtighed baade for Eder og Verden. I ere kaldte af Gud og udrustede med Magt til at forvalte de hellige Ordinancer, som henhøre til Saliggjørelse og evigt Liv. Formedelst Eders Virken i dette hellige Embede blive I bragte nærmere til Herren, og I ere i en saadan Stilling, at I kunne modtage Mere af hans Kraft, end I nogensinde forhen have kunnet i hele Eders Liv, og det fordres af Eder, at I skulle anvende den Indflydelse, Tro og Kundskab, som I saaledes opnaae, til Gavn og Forløsning for Eders Medmennesker — de faldne Væsener, af hvilke I ere omgivne. Hvor omhyggelige skulde I ikke derfor være for at undgaae Alt, hvad der i mindste Maade kunde gjøre et Skillerum mellem Eder og Herren, hvem I bestandig maae søge hen til for at erholde Hjælp og Veiledning. Lader derfor denne Befaling altid være indskreven i Eders Hjerter med uudslettelige Bogstaver: „Renser Eder, I, som bære Herrens Kar."

Paa denne Eders første Mission til Verden vil maaskee enten Eders hele tilkommende Glæde, Brugbarhed og Udødeligheds Kroner eller ogsaa Elendighed, et forfeilet Liv og Bortviisning fra de Helliges Herlighed afhænge. Afholder Eder derfor fra den første Tilnærmelse til Synd, og gjører det til Eders Regel, aldrig at gjøre Noget, som I vide at være Uret, og begaaer aldrig Noget, om hvilket I ere tvivlraadige. Forvisser Eder om, at I ere paa den rette Sti, og gaaer saa fremad. Forglemmer aldrig de Pagter, I have gjort i Herrens Huus, og lader dem ikke i mindste Maade blive krænkede.

Noget af det meest fristende til Synd er den fordærvelige Vane at tillade sig Nydelsen af berusende Drikke. I kunne daglig see Exempler herpaa. Daarligheder, som Menneskene ville gyse tilbage for i deres ædruelige Tilstand, blive ofte begaaede af de samme Individer, naar deres bedre Følelser ere druknede i det giftige Bæger. Lægger „Viisdomsordet" paa Eders Hjerte, og benytter det som en Sikkerhedsvagt mod Fristelse, og I ville høste Frugterne af Eders Afholdenhed i den forjættede Belønning: Helbred paa Legemet, Kundskabens Skatte og Beskyttelse mod Fordærverens Magt. I ville ved Eders Exempel have Indflydelse over de Hellige og over Enhver, som elsker Sandhed og Dyd, og i mange Tilfælde ville I derved kunne udrette langt Mere end ved al Beviisførelse og Overtalelse. Dersom Eders Gjerninger ikke svare til Eders Ord, ville I blive Aarsag til Menneskenes Fordærvelse istedetfor at være deres Frelsere. De Svage og Daarlige iblandt de Hellige, som derved ville faae et Paaskud til at undskylde deres Udskeielser, ville følge Eders slette Exempel, medens Sandhedssøgeren vil støde sig over Eders Daarskaber.

I maae forstaae, at I ikke ere komne paa denne Mission for verdslige Fornøielsers Skyld, eller for at I kunne sidde stille og i Ro og Mag gjøre Eder tilgode af Folkets Gjæstfrihed, men for at arbeide og det med Flid og Nidkjærhed for Menneskeslægtens Frelse og Opbyggelsen af det Sidste-Dages Rige. Iblandt de mange syndefulde og nedværdigede Millioner, som ile frem paa den brede Vei, findes der mange oprigtige Sjæle, der ikke kjende Livets Sti. I ere udsendte for at opsøge dem og frelse dem fra den sørgelige Skjæbne, som venter Verden. Om I hjemme imellem Bjergene have været villige til at udsætte Eder for Møie og Farer,

medens I med rastløs Iver jagede efter Vildt, hvormeget mere skulde I ikke da nu være redebonne til at underkaste Eder Møie og Savn for at opsøge Sjæle i Verdens Ørken! Lader den ufortrødne Flid, som har givet sig tilkjende i Eders Foretagender omkring Eders Hjem, nu vise sig i Eders nye Virkekredse, og arbeider med utrættelig Flid og Nidkjærhed. Dagen er endnu ikke kommen, at Mange af denne Verdens Rige og Store ville annamme Rigets Evangelium, men der kan med Rette siges ligesom i gamle Dage: „Evangeliet prædikes for de Fattige." Forsmaaer derfor ikke at besøge de Fattige og Ringe i deres simple Boliger for enten at raade og trøste dem i deres huuslige Anliggender eller for at forvalte de Ordinancer, som henhøre til Guds Huus. De Fattiges Velsignelser ville blive en Herlighedens Krone paa Eders Hoveder og mere straalende for Himmelens Aasyn end Diademer af Guld, der funkle af de dyrebareste Ædelstene.

Værer nøiagtige og omhyggelige i Udførelsen af alle Eders Forretninger; værer vise og retskafne Huusholdere over Alt, hvad der bliver anbetroet til Eders Varetægt; holder et nøiagtigt Regnskab over alle de Penge, I modtage, og indbetaler dem stedse til rette Tid. Formaner de Hellige til at betale deres Tiende og afslaaer aldrig deres ringeste Gaver, naarsomhelst de tilbydes til Eders Understøttelse, thi derved vilde I berøve Giverne de forjættede Velsignelser og tillukke deres Hjerter or al Godgjørenhed.

Undgaaer al upassende Fortrolighed med det andet Kjøn, og paa samme Tid I omgaaes Alle med den Venlighed og Forekommenhed, som følger med Evangeliet, saa glemmer dog ikke den Værdighed, der tilhører det hellige Præstedømme, og den Opførsel, som sømmer sig for en Israls Ældste. Bestræber Eder for at udvikle Eders Aandsevner ved at læse og studere gode Bøger; læser meget, men tænker mere, og fremfor Alt, søger at faae Lys og Veiledning formedelst den Aand, der leder ind i al Sandhed, og hvis Inspiration I have Ret til, saalænge I holde Eder rene og ubesmittede.

Beflitter Eder paa Lydighed mod Raad, hvis gavnlige Følger I saa ofte have seet hjemme i Zion. Adlyder de Instruktioner, som gives Eder af Eders Præsidenter, der ere stillede over Eder, og enten Eders Virkekreds er liden eller stor, saa bestræber Eder for at udføre Eders Pligter det Bedste, I kunne, paadet I kunde vinde Herrens og deres Tilfredshed, som præsidere over Eder.

Søger at benytte enhver mulig Leilighed til at udsprede Evangeliet. Der gives mange Tusinder iblandt Jordens Nationer, som aldeles ikke have hørt det Allermindste om vor Tro, og mange Egne, hvor Evangeliet endnu ikke er blevet indført. Omgjorder Eder derfor med Eders Præstedømmes fulde Rustning, Brødre, og tager Mod til Eder; gaaer frem i den store Kamp, strider for Sandheden og opløfter Eders Røst i Herrens Navn; prædiker ikke Andet end det, I vide at være Sandhed, og overlader Spidsfindigheder og tvivlsomme Spørgsmaal til Verden. Forkynder med mægtig Tro Omvendelse til denne Slægt, og gjører det i Ydmyghed, dog uden Frygt, overladende Følgerne i hans Haand, som „giver Væxten." Trøster de Hellige, arbeider for Israels Indsamling og anvender al Eders Kraft i Retfærdighedens og Sandhedens Tjeneste, og naar Eders Mission i disse Lande er tilende, ville I vende hjem til Eders glade og lykkelige Venner samt til Guds Propheter og

de Hellige i Zion, stærke i Guds Kraft og uudsigelig lykkelige formedelst Bevidstheden om, at I have bestræbt Eder for at handle ret og have været trofaste.

Maa Held og Velsignelse ledsage Eders Virken overalt i den europæiske Mission baade iblandt de Hellige og vore Medmennesker, saa at der kunde blive en rig Høst og Sandhedens Sag vinde almindelig Fremgang paa Jorden. Maatte dette skee for Christi Skyld. Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 348.)

Nauvoo, Hancock County, Illinois, den 19de Octbr. 1840.

Til de Hellige i Kirtland, Ohio.

Inderlig elskede Brødre i Jesu Christi Rige og Prøvede i hans Taalmodighed. Vi ville benytte denne Leilighed til at lade Eder vide, at vi endnu erindre de Hellige, der ere adspredte i de forskjellige Egne af Kirtland, og føle os interesserede saavel i deres Vel som i de Helliges i Almindelighed. Vi have med Følelser, som vi selv bedst kjende, betragtet Tingenes Stilling i Kirtland, og de mange Vanskeligheder, hvilke de Hellige have været underkastede saavel formedelst falske Venner som aabenbare Fjender.

Alle disse Omstændigheder have mere eller mindre beskjæftiget vor Opmærksomhed fra Tid til anden. Ligeledes maae vi beklage, at Brødrrne paa Contoiret og Præsidentskabet i Staven Kirtland ikke en Gang imellem skrive til os og underrette os om deres Vanskeligheder og Tingenes Stilling, saa at de kunde blive raadede i Anliggender, som ere af Vigtighed for nævnte Stavs Vel, men fremfor Alt gjør det os ondt, at de ikke sendte os et eneste Trøstensord, medens vi vare i vore Fjenders Hænder og i Fængsel. Nogle af vore Venner fra forskjellige Steder sendte os Breve, der aandede af Kjærlighed og Medfølelse, hvilket gjorde vore Gjenvordigheder og Lidelser taaleligere for os. Alt var stille som en Grav; der vistes ingen Sorg, ingen Medfølelse eller Hengivenhed til at glæde Hjertet under de mørke Sorgens og Kummerens Skygger, som vi maatte gaae igjennem.

Kjære Brødre! Hvorledes kunde det være muligt, at I kunde være ligegyldige og udeeltagende under de Omstændigheder, vi vare stillede i, og under hvilke vi maatte bære al den Kummer og alle de Gjenvordigheder, som vore Fjender ophobede paa os? Hvor var Eders Medlidenhed? Hvor var den Kjærlighed, som altid bør udmærke den Høiestes Hellige? Laae disse himmelske og ædle Følelser i Dvale, eller vare I følesløse for den Behandling, der blev os tildeel? Imidlertid ønske vi at overlade disse Ting til Gud og Fremtiden og ere villige til at forglemme den Kulde, som de Hellige i Kirtland have udviist mod os, og til at skue ind i Fremtiden med mere Glæde end den, vi kunne føle, naar vi betragte det Forbigangne, ligesom vi med vor himmelske Faders Hjælp ville bestræbe os for at tage saadanne Skridt, hvilke vi ansee egnede til at befordre de Helliges Vel og til at fremme Sandhed og Retfærdighed samt Rigets Opbyggelse i disse sidste Dage.

Stillingen i Kirtland blev forelagt

Generalconferencen, der afholdtes her paa Stedet den 3die dennes. Der blev vedtaget, at Ældste Almon Babbitt bestikkes til at præsidere over Staven i Kirtland, og at der gives ham Ret til selv at vælge sine Raadgivere. Vi haabe derfor, at de Hellige ville opholde vor elskelige Broder og forene sig med ham i deres Bestræbelser for at befordre Rigets Bedste.

Det er blevet anseet for rigtigt at raade de Brødre i Østen, som ønske at flytte til Kirtland, til at gjøre det, og følgelig kunne I vente, at Eders Stav vil blive forøget med nye Medlemmer, der rimeligviis kun ere unge i Troen, og hvilke derfor behøve en kjærlighedsfuld Behandling. Vi haabe derfor, at Brødrene ville føle sig interesserede i de Helliges Velfærd, og at de ville gjøre alt muligt for at fremme de Brødres Bedste, som agte at bosætte sig der paa Stedet.

Dersom I ville bortskaffe al daarlig Tale, al Bagvaskelse og alle lave Tanker og Følelser fra Eders Midte, og I ville ydmyge Eder og beflitte Eder paa Alt, hvad der er dydigt og ædelt, da ville Jehovahs Velsignelser komme til at hvile over Eder, og I ville endnu komme til at see gode og lykkelige Dage. Der vil blive Fred inden Eders Porte og Velstand indenfor Eders Landemærker. Maa vor himmelske Fader forunde Eder dette, er vor Bøn i Jesu Christi Navn. Eders i Pagtens Baand.

Joseph Smith.
Hyrum Smith.

Til det omreisende Høiraad og de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Storbritannien.

Elskelige Brødre! Maa Naade, Barmhjertighed og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesum Christum hvile over Eder. Jeg har forskjellige af mine Brødres Breve liggende for mig, blandt hvilke dog eet er af den Beskaffenhed, at det behøver at besvares, men paa Grund af mangfoldige Forretninger, som jeg nødvendig maa varetage, har jeg opsat med at skrive til Eder indtil nu.

Værer forvissede om, elskelige Brødre, at jeg ikke er nogen ligegyldig Iagttager af det, som foregaaer allevegne paa Jorden, og blandt hvilket, der ikke er Noget, som er af større Vigtighed end det herlige Værk, hvormed I ere beskjæftigede; følgelig føler jeg mig lidt ængstelig paa Eders Vegne, og ønsker, at I ved Eders Vandel, Tro, Flid og Forekommenhed maatte anbefale Eder selv for hverandre indbyrdes, for Christi Kirke og for vor himmelske Fader, formedelst hvis Naade I ere blevne kaldte til et saa helligt Kald samt dygtiggjorte til at udføre de store og ansvarsfulde Pligter, der paahvile Eder. Tillige kan jeg forsikkre Eder, at jeg ifølge den Underretning, jeg har faaet, føler mig forvisset om, at I ikke have forsømt Eders Pligt, men derimod udviist en Flid og Trofasthed, hvorved I have erhvervet Eder den Guds Velbehag, hvis Tjenere I ere, samt de Helliges Velvillie overalt paa Jorden.

Evangeliets Udspredelse i England er tilvisse glædelig, og Tanken derom kan ikke Andet end opvække Følelser af et ikke almindeligt Slags hos dem, som have baaret Dagens Byrde og Hede, og som vare dets standhaftige Understøttere og kraftige Forsvarere, medens det endnu var i sin spæde Barndom, da det var stillet under ugunstige Omstændigheder, og det truedes med Ødelæggelse paa alle Kanter, men ligt det prægtige Skib, der uskadet trodser Stormen, har det udbredt sine Seil for Vinden, medens det stolt gjennemskjærer de fraadende Bølger, og synes ligesom at føle sin Styrke og at være sig Capitainens, Lodsens og Mandskabets Erfarenhed og Duelighed fuldkommen bevidst.

Ligeledes glæder det mig meget, at

der har været saa god Forstaaelse iblandt Eder, og at de Hellige saa beredvilligen have lyttet til Raad og have kappedes med hverandre i at arbeide for den indbyrdes Kjærligheds og Sandhedens og Retfærdighedens Forfremmelse. Dette er saaledes, som det skulde være i Jesu Christi Kirke; Enighed er Kraft. „Hvor glædeligt er det ikke, at Brødre boe sammen i Enighed." Lad den Høiestes Hellige altid beflitte sig paa et saadant godt Forhold, og de herligste Velsignelser ville blive Følgen, ikke alene for hvert enkelt Individ, men for hele Kirken; Rigets Orden vil blive overholdt, dets Embedsmænd agtede og dets Fordringer beredvilligen og med Glæde adlydte.

Kjærlighed er en af Gudommens fornemste Egenskaber og bør udvises af dem, som tragte efter at blive Guds Sønner. Et Menneske, som er fyldt af Guds Kjærlighed, er ikke tilfreds med at velsigne sin Familie alene, men ønsker at omvandre hele Verden for at velsigne hele Menneskeslægten. Dette har været Eders Følelse, og den har bragt Eder til at forlade Eders behagelige Hjem, paadet I kunde blive en Velsignelse for Andre, som tragte efter Udødelighed, men ere fremmede for Sandheden. Og fordi I handle saaledes, beder jeg, at Himmelens meest udvalgte Velsignelser maae hvile over Eder.

Da jeg er anmodet om at sige mit Raad med Hensyn til om I bør vende hjem til Foraaret eller ikke, vil jeg gjøre det med Glæde. Jeg har overveiet Sagen i nogen Tid, og er af den Mening, at det vilde være Viisdom, at I gjorde Forberedelser til at forlade Eders Arbeidsmark til Foraaret. Da I have bragt Vidnesbyrdet til England, og Mange have annammet det, kan det nu arbeide sig frem, uden at I behøve at blive der.

En anden Ting — der har været en Hvisken af Aanden, at der vil blive en Deel Ophidselse, Agitationer og Uroligheder i det Land, i hvilket I nu arbeide. Jeg vil derfor opmuntre Eder til at være flittige, saalænge I blive der; organiserer Menighederne, og sætter Enhver paa sit rette Sted, saa at de, som ikke kunne komme med Eder til Foraaret, ikke skulle blive efterladte som Faar uden Hyrde.

Ligeledes vil jeg bemærke, at saafremt dette Sted er bestemt til de Helliges Indsamling, er det nødvendigt, at der drages den Omsorg for samme, som Herren ønsker. Til den Ende vil jeg sige, at der er en stor Mængde Hellige i England, som ere yderst fattige og ikke vante til Agerdyrkningsarbeide. For dem maa der gjøres Forberedelser, inden de kunne forsørge sig selv hertillands. Lader derfor dem, som ere vante til at forfærdige Maskiner, og dem, der raade over en liden Capital, om end nok saa liden, komme her, saasnart det lader sig gjøre, for at opføre et Maskinværksted og gjøre andre Forberedelser, som maatte findes nødvendige, saa at de Fattige kunne faae Arbeide, naar de komme, paadet der ved deres Ankomst hertil ikke skal afstedkommes Forvirring og Skuffelse. Dette Sted har en saa fordeelagtig Beliggenhed for Fabrikdrift og Handel, som kun faa Steder kunne rose sig af, og Anlæggelsen af Bomuldsspinderier, Jernstøberier og Pottemagerværksteder vilde bidrage til at bringe Rigdomme ind og til at hæve Stedet til en betydelig Anseelse.

Jeg behøver ikke at optage mere Plads angaaende dette Emne, da dets Rimelighed maa være indlysende for Enhver.

I mit forrige Brev sagde jeg Eder min Mening med Hensyn til Trykningen af Mormons Bog, Pagtens Bog osv. Jeg er bleven begunstiget med en Psalmebog fra Eder, og saavidt jeg har undersøgt den, er jeg særdeles veltilfreds med

den og troer, at det er en meget værdifuld Samling. Jeg er bleven underrettet om, at Mormons Bog ligeledes er bleven trykt, hvilket jeg er glad for, og det skulde glæde mig at høre, at den var trykt i alle de forskjellige Sprog, der findes paa Jorden. I kunne gjøre, som I selv synes i Henseende til Trykningen af Lærdommens og Pagtens Bog. Hvis der er megen Efterspørgsel efter den, har jeg ikke Noget imod dens Udgivelse, men vilde snarere opmuntre dertil.

Jeg kan sige, at saavidt jeg er bleven bekjendt med Eders Bevægelser, føler jeg mig fuldkommen forvisset om, at de ere foretagne med Klogskab, og jeg nærer ingen Tvivl om, at Herrens Aand har veiledet Eder, hvilket er et Beviis for mig paa, at I have været ydmyge og havt Eders Medmenneskers Frelse for Øie, og ikke tragtet efter forfængelig Storhed og personlige Fordele. Saalænge de Hellige lægge et saadant Sindelag for Dagen, ville deres Raad vinde Bifald og deres Bestræbelser blive kronede med Held.

I bede om Raad angaaende mange og vigtige Anliggender, men jeg troer, at I fuldkommen ere istand til selv at fatte de nødvendige Beslutninger, da I ere bedre bekjendte med Forholdene end jeg er, og jeg har stor Tillid til Eders forenede Dømmekraft, derfor maae I undskylde, at jeg ikke indlader mig paa de enkelte Omstændigheder. Dersom jeg skulde see Noget, der er urigtigt, skal jeg tage mig den Frihed at give Eder min Mening tilkjende og paapege det Feilagtige.

Hvis Ældste Parley P. Pratt skulde ønske at forblive lidt længere i England end de Øvrige af de Tolv, kan han gjerne gjøre det, da han har sin Familie hos sig, og hans Omstændigheder følgelig ere noget forskjellige fra de Øvriges. Desuden er det nødvendigt, at Nogen, der er fortrolig med Kirkens Regler og Anordninger, bliver tilbage og fortsætter Udgivelsen af det Tidsskrift, der er udkommet. Naar jeg tager alt dette i Betragtning, vil jeg følgelig ikke tilskynde Broder Pratt at vende tilbage til Foraaret.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. Kathedralkirken i Frankfurt er nedbrændt Natten mellem den 14de og 15de f. M. Der skrives derom til Weserzeitung:

„Den sidste Nat var rædsom. Da Dagen frembrød, saae Frankfurt sin gamle Domkirke, hvori man i fordums Tid valgte og kronede Keiserne, forvandlet til en Ruin. En ikke meget stærk Østenvind bar Gnisterne hen over Domkirkens nordlige Sideskib, hvis gamle Træværk snart stod i lys Lue. Flammerne udbredte sig strax til Kirkens Taarn, hvis Indre blev fuldstændig ødelagt. Taarnet indeholdt i sine forskjellige Afdelinger 10 Klokker, deriblandt den saakaldte Osanna- eller Carls-Klokke af 63 Centners Vægt, og en anden paa 81 Centner; disse smeltede alle og styrtede ned, paa en lille ubetydelig Klokke nær. Choret og Kirkens Indre blev nogenlunde frelst, ligesom de kirkelige Prydelser, viede Kar m. m., der reddedes af Geistlige; derimod blev det nye Orgel, som havde kostet 10,000 Gylden, fortæret af Luerne.

Branden forplantede sig til flere nærliggende Bygninger, som det imidlertid lykkedes at redde. Der beklages Tabet af 3 Menneskeliv; 2 Personer savnes endnu. Domkirken skal være assureret i Stadens Brandkasse for 900,000 Gylden. Baade Taarnet og selve Kirken gjaldt for et af Byens mærkeligste architektoniske Mindesmærker fra Middelalderen, hvis Oprindelse føres tilbage til det tolvte Aarhundrede. Det første Keiservalg, der fandt Sted i samme, var Frederik Barbarossas i 1152. I Aarhundredernes Løb er den ofte bleven restaureret og tildeels ombygget, senest i 1855 og 1856. Taarnet var ikke blevet fuldendt, men forsynet med en afstumpet Top, hvorpaa der var anbragt en Pavillon af Jern og Glas, som blev benyttet til Nattesignaler."

Østerrig. Ifølge wienske Blade skeer der i Østerrig, navnlig i Ungarn, store Hesteopkjøb for den franske Regjerings Regning. Man gaaer herved tilværks med usædvanlig Skyndsomhed; 6,000 Heste ere allerede ad den østerrigske Sydbane og de lombardiske Baner førte til Susa, for derfra at føres over Alperne ind i Frankrig, og man har valgt denne længere og kostbarere Vei, istedetfor Veien igjennem Sydtydskland for at undgaae Opsigt.

Spanien. I Spanien er der udbrudt Opstand, om hvis nærmere Omstændigheder der endnu savnes paalidelige Efterretninger.

Italien. Fra Venedig meldes den 16de f. M.: I Kirken St. Giovanni e Paolo er der udbrudt en stærk Ildebrand. Titians Maleri „Petri Martyrium" og andre Mesterværker ere ødelagte.

Efterretninger fra Rom af samme Dato skildre Elendigheden i Albano med meget levende Farver. Choleraen viste sig der den 6te f. M., og i Løbet af 5 Dage bortreves over 400 af Sygdommen. Enhver, der blev angreben, døde efter 5—6 Timers Forløb, og det skal ikke være nogen Overdrivelse, naar det berettes, at man endog finder Lig liggende paa Gaderne. Geistligheden, som forøvrigt har indtaget en beundringsværdig Holdning, kan ikke bringe Dødssakramenterne hurtig nok; Medicin mangler, og da Bagerne og Slagterne ere bortrevne af Sygdommen, ere Brød og Kjød neppe til at opdrive. — I nogle Egne af Øvreitalien skal Choleraen rase endnu skrækkeligere; i Comisco er der af 300 Indbyggere død 50, i Carniglie af 400 Indvaanere 80.

Orienten. Fra Grækenland melde Telegrammerne, at Regjeringen fortsætter sine Rustninger; med det Første vil der være udrustet en lille Flaade, og i Arsenalet vil man snart have det nødvendigr Materiel samlet til at væbne 30,000 Mand. — Flugten af Qvinder og Børn fra Kreta vedbliver i stor Maalestok.

Blandinger.

Træerne i Ny-Holland opnaae, navnlig i Provindsen Victoria, en vidunderlig Størrelse. En Karri Eucalypte (eucalyptus colossia), som er bleven maalt af Pemberton Walcott i en Dal i den østlige Deel af Landet, hæver sig til en Høide

af 400 Fod; fire Mand tilhest kunne ride ind i det Indre af Stammen og med Lethed ride omkring derinde til alle Sider. Boyle har maalt en eucaluptus amygdalina, som han havde fældet i et af de dybe Svælg i Dandenong Bjergene, og han fandt, at dette Træ var 420 Fod langt og af en forholdsmæssig Tykkelse. Et Træ af samme Slags havde følgende Dimensioner: Stammens Længde fra Roden til den første Green: 295 Fod, Stammens Gjennemsnit ved den første Green: 4 Fod; Stammens Længde fra den første Green indtil det Sted, hvor Toppen var sønderbrudt: 70 Fod; Stammens Gjennemsnit i denne samme Høide: 3 Fod; hele Stammens Længde fra Roden indtil den sønderbrudte Top: 365 Fod; Stammens Omfang tre Fod fra Roden: 41 Fod. Af to andre eucaluptus amygdalina, som bleve maalte fire Fod fra Roden, havde den ene et Omfang af 53, den anden af 81 Fod. I Nærheden af Floderne Yarras og Latrobes Kilder naae flere en Høide af 500 Fod. Træerne i Ny Holland kunne altsaa i Høide, om ikke i Tykkelse, maale sig med de berømte Kjæmper, seguoia Wellingtonia, i Skovene i Californien. Deres Top vilde kunne overskygge Taarnet paa Domkirken i Strasborg, det høieste Taarn paa Jorden, og de vilde ligeledes rage op over Cheops Pyramide.

Forbrænding af Lig. Ved forskjellige Leiligheder have de geistlige Congregationer i Italien drøftet Spørgsmaalet om at indføre Ligenes Forbrænding paa et Baal istedetfor den brugelige Jordfæstelse. I flere italienske Landsogne skal denne Skik allerede være indført. Man troer imidlertid, at Paven vil erklære sig derimod, fordi Garibaldi tager Ordet for Ligenes Forbrænding og anbefaler den, paa Grund af, at Folket i saa Fald behøver færre Præster.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

En Drøm.

(Fra „Millennial Star.")

En Dame her i Staden, henved tredive Aar gammel og gift med en af vore meest agtede Medborgere, har havt efterfølgende Drøm. Hendes Navn nævnes ikke for ikke at saare hendes Følelser, men hendes Troværdighed er hævet over enhver Tvivl. Vi offentliggjøre Drømmen, da vi antage, at Mange ville læse den med Interesse. Imidlertid ville vi forudskikke den Bemærkning, at Drømmen ikke er nogen Aabenbaring, ei heller bør de Hellige betragte den som en Rettesnor for deres Tro angaaende de Punkter, den berører. Det er et Privilegium, der tilhører de Hellige, at have Drømme og Syner til deres Opbyggelse, Trøst, Belærelse og til Advarsel for dem, men Herren aabenbarer ikke Lærdomspunkter til en Rettesnor for hans Kirke igjennem sammes Medlemmer. Der er en af Herren bestemt og anordnet Kanal, gjennem hvilken saadan Kundskab meddeles.

Vi gjøre ikke disse Bemærkninger for at vække Mistillid til Drømmen, men for at de Hellige til enhver Tid maae søge den Hellig-Aand, saa at de kunde forstaae og vide for sig selv, naarsomhelst sande Grundsætninger meddeles. De skulde have saameget af Aanden, at de kunde forstaae, enten denne Drøm er sand eller ikke — eller hvilke Dele af den, der ere sande, og hvilke ikke ere det — om en Deel er rigtig og en anden ikke. Dersom Nogen kunde finde Trøst og Gavn ved at læse den, er Alt vel, og det vil under alle Omstændigheder ikke skade Nogen at gjøre det.

Store Saltsøstad, den 17de Februar 1867.

Jeg drømte, at jeg blev syg, medens jeg i mit Hjem sad i en Lænestol, omgiven af min Mand, min Moder, mine Børn og mine Venner. Der blev mig sagt, eller snarere jeg følte, at jeg snart skulde døe, og efterat jeg i Særdeleshed havde overdraget Omsorgen for mine Børn til min Moder) om ifølge min indstæn-

dige Begjæring havde samtykket i at komme og boe hos dem) og jeg havde budt Farvel til de Tilstedeværende og trykket deres Hænder, følte jeg tydeligt, at Døden nærmede sig, idet jeg følte Koldhed og Stivhed, som begyndte ved Fødderne og gik videre gjennem Legemet indtil henimod Hjertet, hvorpaa jeg blev maalløs og følte ligesom en ubevidst Søvn nærmede sig. Mit Hoved faldt uvilkaarligt tilbage i Lænestolen.

Ved Bevidsthedens Tilbagevenden, hvilken øieblikkelig paafulgte, befandt jeg mig staaende ved det Legeme, som jeg netop havde forladt, medens jeg følte et Slags Krampe i Brystet og Ryggen tilligemed en almindelig Udmattelse. Ved at see op, blev jeg en Qvinde vaer, hvilken stod ved min Side i en Stilling som for at vente — med sin Haand paa Stolen og iført et hvidt Klædebon, der hang ned i lette Folder. Hun tilkjendegav sig med det Samme som min Ledsagerinde og indbød mig til at følge sig, saasnart jeg var færdig. Jeg spurgte hende om Aarsagen til den besynderlige Følelse, som ovenfor er bleven berørt, og fik følgende Svar, hvilket jeg gjengiver med hendes egne Ord: „Aa, Enhver føler saaledes lige efter at have forladt Legemet, men det er forbi om et Dieblik," hvilket Svar ledsagedes med et Smiil, der tilkjendegav, at hun ofte forhen havde besvaret saadanne Spørgsmaal.

Medens hun talte, rettede jeg mig op, og Krampen var allerede forsvunden. Jeg udtrykte derpaa min Beredvillighed til at følge hende. Hun spurgte, om jeg ikke endnu engang ønskede at see paa mit Legeme, inden jeg gik derfra. Jeg svarede, at jeg ikke ønskede det, og følte en uvilkaarlig Gysen ved Tanken om Legemet, og forsikkrede hende, at jeg kun var altfor glad ved at forlade det. Vi gik derpaa ud igjennem Døren. Jeg følte en behagelig Lethed, ligesom om jeg kunde hæve mig fra Jorden blot ved at gjøre Brug af min Villie. Efter at være komne igjennem Porten og ud paa Gaden, skrede vi hurtigt henad Landeveien i sydlig Retning og ud af Staden, indtil vi naaede en stor, rundagtig Bygning, der udelukkende var opført af hvidt Marmor, ligesom den hvilede paa svære Marmorsøiler, medens den dog kun havde een Indgang, der blot bestod i en Aabning mellem to af Søilerne, med en Række Trapper, der førte til dens Indre. Marmoret, hvoraf denne Bygning var opført, var ikke ganske hvidt, men havde et Anstrøg af en guulagtig Farve, ligesom det kunde være noget medtaget af Tiden. Da vi vare komne til Indgangen, underrettede min Ledsagerinde mig om, at jeg ikke behøvede hendes Bistand længere, og efter at have givet mig tilkjende, at jeg skulde gaae opad Trapperne og ind i Bygningen, forlod hun mig. Da jeg var kommen ind, blev jeg en Mand vaer, der sad næsten i Midten af Værelset ved en stor Pult lige under en besynderlig Thronhimmel. Paa Pulten laa en overordenlig stor Bog, der havde et kjæmpemæssigt Udseende. Der stode fire eller fem Mænd i en Gruppe nærved Disken, hvilke talte med denne Person, som vi ville kalde Direktøren. Jeg bemærkede, at Stedet havde et forretningsmæssigt Udseende og var ganske uden nogen Prydelse. Derpaa vaagnede jeg og forblev vaagen i en Times Tid, idet jeg overveiede det, som jeg havde seet.

Da jeg atter faldt i Søvn, og Drømmen igjen fortsattes, forekom det mig, at jeg endnu var paa det samme Sted, og at jeg saae de samme Personer, der endnu vare beskjæftigede saaledes, som ovenfor er omtalt, og blandt hvilke endnu Ingen havde lagt Mærke til mig. Direktøren saae paa mig og sagde: „Velkommen

Søster." Han havde endnu Noget at gjøre med dem, der stode omkring ham, hvilke jeg alle gjenkjendte som Personer, jeg forhen havde seet, men kunde ikke sige naar og hvor. De vare klædte paa sædvanlig Maade, og En af dem havde Klæder af graat, hjemmevirket Toi. Direktøren var imidlertid iført Præstedommets Dragt. Medens han samtalede med hine Mænd, havde jeg Tid til at undersøge Salens Indre, og opdagede, at Rummene mellem Soilerne — henved Tolv i det Hele — vare ganske aabne, saa at jeg paa een Gang kunde see imellem dem og over paa den anden Side af samme. Ved de Støtter, som stode ved venstre Side af disse Aabninger, var der placeret Mænd, hvilke fungerede som Veivisere. Jeg blev forvisset derom ved at see Direktøren pege henimod disse Mænd, idet han anmodede dem, som stode omkring ham, at gaae hver til den, som han anviste dem, medens jeg hørte ham sige: „Der er din Veiviser, gaa derhen."

Igjennem den første Aabning tilvenstre vare nogle særdeles tætte og sorte Skyer, de mørkeste, jeg nogensinde har seet, og hvilke syntes at være saa nær, at man kunde naae dem med Hænderne. Igjennem den anden Aabning tilvenstre saaes ogsaa mørke, truende Skyer, dog ikke ganske saa sorte som de første. Alle de andre Aabninger tilvenstre fremstillede en mørk Atmosphære, tyk og dunkel, medens den dog gradviis blev mindre uhyggelig, eftersom den fjernedes fra den første Aabning.

Jeg vendte mig derpaa tilhøire, hvor et ganske andet Maleri mødte mit Blik. Igjennem alle disse Aabninger saae jeg det rene og klare Himmelblaa. Igjennem det første Rum tilhøire saae jeg en ubeskrivelig skjøn Stad, indhyllet ligesom i en tynd Guldtaage, medens rosenfarvede Skyer vare synlige i det Fjerne. Staden var bestrøet med Templer med høie Spiir — samt andre Bygninger, der vare opførte i en Stiil, hvis Skjønhed langt overgik Alt, hvad jeg nogensinde havde forestillet mig som muligt i Tilværelsen, og enhver af dem havde den reneste hvide Farve. Gjennem Luften lød der en henrivende Musik, der var mere himmelsk i dens Virkninger og tiltalte Hjertet langt mere end al anden Musik, jeg nogensinde forhen havde hørt; den syntes at blive udført af en Masse Musikanter. Rummet mellem den tredie og fjerde Søile tilhøire, næsten lige bagved og noget tilhøire for Pulten, var optagen af en masiv med Egefarve overstrøgen Jerndør, (den eneste Dør i Salen) foran hvilken en Skildvagt, der var klædt ligesom Direktøren, gik frem og tilbage.

Jeg var saa henrykket over Synet af Staden og Lyden af Musiken, at jeg for en Stund ikke var mig bevidst, hvad der foregik omkring mig, fra hvilken Tilstand jeg imidlertid blev vakt ved Direktørens Stemme, idet han sagde: „Søster, det er den celestiale Stad," og medens han udtalte disse Ord, saae han henimod den Stad, jeg havde seet. Han spurgte mig derpaa om mit Navn. Jeg traadte henimod Pulten og svarede ham i et Sprog, som jeg aldrig forhen har talt, hvilket hoiligen forbausede mig. Han forstod det imidlertid. Efter at have seet paa Registeret, opslog han Bogen henimod Slutningen paa Samme, og den var saa tung, at den gav ligesom et Skrald, da den faldt aaben paa Pulten. Jeg stod skjælvende af Frygt for, at der ikke skulde være mig nogen Plads anviist i den celestiale Stad, ihvorvel jeg dog ikke frygtede for, at jeg skulde blive henviist til nogen af de uhyggelige Steder tilvenstre. Jeg følte, at jeg ikke havde sat tilbørlig Priis paa de Velsignelser, jeg havde nydt, og til min store Forbauselse erindrede jeg noie

enhver Gang, jeg havde ladet mig overile af Vrede og tilladt mig usømmelige Ord, ligesom hver Gang jeg havde tugtet mine Børn i Vrede stod levende for min Erindring; med eet Ord, jeg erindrede med en særdeles Nøiagtighed enhver Daarskab og enhver Svaghed, som jeg havde begaaet siden jeg blev gift, eller for et Tidsrum af ti Aar, men mærkelig nok, jeg kunde ikke erindre Noget, som var skeet før den Tid.

Jeg blev dog befriet fra min Frygt ved at iagttage hans Aasyn, som snart antog et venligt Smiil. Han reiste sig op, og fremviste derved sin store Legemshøide. Han havde et himmelsk Aasyn, der straalede i mandig Skjønhed, samt graalige, udtryksfulde Øine. Idet han tog mig ved Haanden, sagde han: „Søster, Du er en af de Faa, som have det Privilegium at komme til den celestiale Stad histhenne" (pegende mod den Stad, jeg havde seet), og da han havde læst mine Tanker, tilføiede han: „Men Du er ikke tilfreds med Dig selv, er Du vel?" Jeg svarede: „Nei, min Herre, det er jeg ikke." Han vedblev: „Skal jeg sige Dig en stor Hemmelighed? Det er sandt, Du har ikke været ugudelig, men Du har undertiden forsømt Bønnen, medens Du var i Legemet, og dette gav Modstanderen en beqvem Anledning til at friste Dig, men vor himmelske Fader er bedrøvet, naar han seer sine Børn fare vild, men naar han seer, at de have et oprigtigt Forsæt at ville omvende sig og ønske at gjøre Ret, tager han dem under sin beskyttende Varetægt; han tilgiver og forglemmer, thi han er fuld af Barmhjertighed og Kjærlighed, ja, han er mere barmhjertig og god mod os, end vi ere mod hverandre, og tilligemed dine Børn venter han med Længsel paa at modtage Dig."

„O," udraabte jeg i et Udbrud af Glæde, „Lad mig da gaae til mine Børn!" „Endnu ikke," sagde han, „Du kan ikke forlade Jorden, førend dit Legeme er blevet begravet; følg mit Raad og vend tilbage til dit Hjem, thi Du vil ikke komme til at blive længe der, og desuden maa Du gaae ind i dette Værelse (han pegede mod Døren) og skifte Klæder, inden Du kan komme ind i den celestiale Stad."

Da betragtede jeg mig først for at see, hvorledes jeg var klædt. Jeg blev da forvisset om, at jeg var iført et Klædebon af overordentlig Hvidhed. Jeg erindrede, at jeg under min Sygdom havde havt Ørenringe, og følte paa mine Øren for at erfare, om jeg endnu havde dem, men jeg havde dem ikke. Derpaa undersøgte jeg mine Klæder omhyggelig for at see, om der var Knappenaale, Hægter og Kroge eller Knapper i dem, men fandt ingen af disse Sager, da der brugtes Baand istedet. Mit Haar tildrog sig dernæst min Opmærksomhed. Jeg fandt, at det var frit for Haarnaale, Kamme eller nogetsomhelst Net, men istedetfor at hænge løst ned over Skuldrene, var det smukt krøllet i Lokker, samt var glat og blødt som Silke. Jeg saae derefter paa mine Hænder og fandt, at de vare næsten gjennemsigtige og havde en bleg-rød Farve, næsten ligesom naar man holder den naturlige Haand mellem Øinene og et stærkt Lys, og dog kunde jeg ligesaa godt føle med dem som nogensinde. Jeg var i det Hele vel tilfreds med mit Udseende og syntes, at det ikke kunde forbedres.

Direktøren, der atter læste mine Tanker, sagde, at naar jeg kom ind i hiint Værelse, skulde jeg ombytte mine Klæder med en Dragt af en blendende Hvidhed, inden jeg begav mig paa Veien til den celestiale Stad, og tilføiede: „Du kan da ikke komme hid."

Førend jeg gaaer videre i min Beretning, vil jeg bemærke, at jeg kun havde været i Salen en liden Stund. Foruden

de Veivisere, som vare placerede ved Søilerne tilvenstre i Salen, og Skildvagten ved Indgangen, gik der en Deel Andre, baade Mænd og Qvinder, frem og tilbage samt ud og ind, og disse vare almindeligt og temmelig daarligt klædte. Een stakkels Qvinde lagde jeg især Mærke til; hun sad paa en lav Stol tilvenstre for Pulten, og havde lagt Armene overkors over Brystet, medens hun sad med nedbøiet Hoved, øiensynlig dybt bekymret og ubevidst om Alt, hvad der foregik omkring hende. Jeg forstod klart, at hun formedelst sin daarlige Vandel her paa Jorden havde udelukket sig fra al Adgang til sine Børn i den celestiale Stad. Fra det Øieblik af, da jeg hørte de frydefulde Ord, at der var anviist mig en Plads i den celestiale Stad, begyndte nogle af disse Væsener at volde mig Besvær paa forskjellige Maader; Nogle gjorde spodske Miner til mig; Andre lo lige ind i Ansigtet paa mig, og det paa en halvt tosset Maade, medens Andre gjorde hæslige Grimacer ad mig, og eet af disse qvindelige Væsener rykkede bagfra i mine Klæder for at fornærme mig. Dette foruroligede mig, og jeg spurgte dem, hvad alt dette skulde betyde, hvortil han svarede: „Det er kun nogle stakkels, svage, misundelige Skabninger, og de kunne ingen Skade gjøre."

Jeg forlod derpaa Salen og svævede med tiltagende Hurtighed gjennem denne Stad til mit Hjem i samme. Da jeg kom ind i Gjæsteværelset, fik jeg en Forsamling af mine Paarørende og Venner at see, hvilke lyttede paa Ligtalen, der da havde varet en Stund. Jeg traadte hen til Hovedet af Ligkisten og saae mit Legeme i samme ligesaa tydeligt, som jeg nogensinde har seet et Lig, medens jeg levede her paa Jorden. Ligkisten var beklædt med sort Fløiel og foret med hvid Atlask. Ved at betragte det Legeme, der engang havde udgjort en Deel af mit eget Jeg, begyndte jeg atter at gyse ved Synet deraf og følte en stor Modbydelighed for samme, ligesom jeg var meget taknemmelig for, at jeg var undkommen fra dette kolde, jordiske Fængsel. Min Mand sad med nedbøiet Hoved, som han støttede paa den ene Haand, medens han syntes hensunken i dybe Tanker. Min Moder var overvældet af Kummer. Mine Børn vare ogsaa tilstede, men mærkelig nok, jeg følte ingen særdeles Ængstelse for dem, da jeg følte mig fuldkommen forvisset om, at der vilde blive draget al mulig Omsorg for dem, og jeg følte mig taknemmelig mod min Moder, forbi hun havde erindret sit Løfte. Præsident Young holdt Ligtalen. Jeg hørte ham sige, at jeg var langt lykkeligere end dem, der vare tilbage, og at Ingen havde Aarsag til at beklage min Død. Jeg syntes, jeg skulde have villet give, hvad det end skulde have været, naar jeg blot kunde have fortalt dem, hvor lykkelig jeg følte mig, og jeg ønskede inderligen, at jeg kunde have talt til dem for at anspore dem til fornyet Nidkjærhed og Trofasthed, men jeg havde ikke Magt til at gjøre det. Istedetfor at gaae bagefter Ligfølget til Begravelsesstedet, gik jeg foran samme derhen, og saae med spændt Opmærksomhed paa Ligkisten, medens den sattes ned i en Trækasse i Graven og indtil den sidste Skuffe Jord var kastet paa den. Hele denne Tid og indtil jeg vendte tilbage til Marmorbygningen, saae jeg en Deel Aander, som lignede dem, jeg havde seet der, blandt hvilke nogle fulgte mig, hvorsomhelst jeg gik hen. Jeg var bleven vant til dem, og da jeg tilfulde var bleven overbeviist om Sandheden af det, Direktøren havde sagt mig, nærede jeg ikke den allermindste Frygt for dem.

Da Ligbegjængelsen var forbi, og jeg paa Grund af den herskende Bedrøvelse, som det ikke stod i min Magt at

lindre, og hvilken derfor vilde volde mig megen Smerte, ønskede jeg for sidste Gang at besøge nogle mig vel bekjendte Steder, hvor jeg saa ofte havde været. Jeg gik ind i Theatret, der var opfyldt med Mennesker, og jeg havde nær glemt, at jeg kun var en Aand. Jeg var som sædvanlig fulgt af en af de Aander, der stedse vare omkring mig, nemlig af et qvindeligt Væsen, som tog Plads ved Siden af mig i Parkettet. Vi forbleve ubemærkede, uagtet vi saae mange vel bekjendte Ansigter der. Jomfru Alexander dandsede. Jeg følte mig imidlertid altfor ilde tilmode over at forblive der, da jeg ikke, som jeg saa inderligen ønskede, kunde gjøre Noget for at overtyde dem om Tomheden af de jordiske Fornøielser i Sammenligning med de høiere og renere Glæder, jeg allerede da havde nydt. Jeg skyndte mig derpaa hen til Hovedgaden, hvor jeg fik et langt større Antal Aander at see — thi saaledes vil jeg nu herefter kalde dem — og det for det Meste mandlige Væsener — end der var i nogen anden Deel af Staden, og deriblandt var der Nogle, som jeg havde seet før. De lagde ikke mere Mærke til mig og ei heller jeg til dem, end der under saadanne Omstændigheder almindeligt pleier at skee blandt Dødelige. Der var al den Forskjellighed mellem dem med Hensyn til Alder, Stand, Klædedragt, Manerer, Hurtighed i Gang osv., som den man i Almindelighed bemærker i Verden. Imidlertid var der Ingen iblandt dem, som var klædt i Hvidt. Jeg saae ogsaa Mennesker i Kjødet og havde ikke nogen Vanskelighed ved at skjelne dem fra Aanderne. Jeg gik ind i en Drogeri-Boutik; ved Dørtærskelen mødte jeg en qvindelig Aand, der ganske var klædt i Sort, og hvilken fulgte mig ind i Boutiken, hvor jeg fik en Deel andre Aander at see, hvis Opmærksomhed jeg syntes at vække. Der laae nogle tørrede Urter paa Disken, og da jeg ønskede at vide, om jeg kunde tage nogle af dem op med mine Fingre, gjorde jeg et Forsøg derpaa, hvilket lykkedes mig, til stor Morskab for den i Sort klædte Aand, som havde fulgt mig ind, og hvilken syntes fuldkommen at forstaae den Bevæggrund, der ledede mig. Jeg lagde Mærke til, at medens jeg stod stille, gik Aanderne forbi mig i alle Retninger, men naar jeg gik, gik Ingen af dem foran mig, og Ingen tillod sig at tale til mig.

Jeg kan ikke med Bestemthed sige, hvorlænge jeg forblev i Staden, efterat jeg havde forladt Ligfølget, men antager, at det kun har været et Par Timers Tid. Mine Tanker vare henvendte paa den celestiale Stad, og da jeg vendte tilbage til Marmorbygningen igjen, forekom det mig, at jeg foer afsted med en saa utrolig Hurtighed, at jeg var der i et Dieblik. Da jeg kom ind i Salen, gjenkjendte jeg strax den samme ædeltudseende Mand ved Pulten tilligemed flere andre Personer, og det tillige Individer, som havde et ondskabsfuldt og trodsigt Udseende, hvilke stode tæt ved ham, medens de ventede deres Dom. I Begyndelsen syntes de at være høirøstede og endog støiende, medens de talte med hverandre indbyrdes, men da Direktøren tiltalte dem med de alvorsfulde Ord: „Der er Eders Veileder, gaaer derhen," og med det Samme pegede til den dunkle Aabning tilvenstre, kom en uudsigelig Angest over dem, og aldrig kan jeg forglemme denne Fordømmelsesdom, som udtaltes over disse Ulykkelige, og den Fortvivlelse, der betog de elendige Væsener, som henvistes til den første og sorteste Aabning. Deres Aasyn fordreiedes og de klagede og jamrede sig ynkelig, medens Nogle endog gnede deres Tænder og sloge sig for deres Bryst.

Dette Syn var altfor skrækkeligt; jeg maatte gaae bort, thi ellers vilde mine

Følelser have overvældet mig. Strax mødte mit Øie Direktørens gjennemborende Blik, idet han alvorlig betragtede mig. Han sagde: „Hav ikke nogen Medlidenhed med dem; deres Stier laae klart for dem, men de valgte det Onde og forkastede det Gode, og det ikke med tillukkede, men med aldeles aabne Øine, og nu maae de lide Følgerne." For et Øieblik stod jeg hensunken i Tanker, og sagde ved mig selv: „Hvor Faa ere der ikke, som komme til den høire Side!" „Ja," svarede Direktøren, „det er i Sandhed Faa," og derpaa tilføiede han med et venligt Smiil, idet hans Aasyn opklaredes: „Jeg antager, at Du er færdig til at begive Dig hen til den celestiale Stad." Jeg svarede, at jeg længedes efter at komme derhen. „Du skal strax komme derhen," sagde han.

Jeg saae derpaa igjennem Aabningen tilhøire, og fik atter Staden at see, og atter lød den himmelske Musik fra samme i mine Øren. I Forgrunden saae jeg et forherliget Væsen, hvilket jeg strax gjenkjendte som min himmelske Fader, med to af mine Børn ved Siden, hvilke, ligesom Direktøren forhen havde sagt mig, ventede med Længsel paa at modtage mig. Derpaa hørte jeg Nøglen omdreie i den Dør, som jeg maatte igjennem for at komme til Staden. Jeg følte mig bedrøvet over, at Ingen iblandt dem, som jeg havde seet, gik tilhøire, og ønskede, at ogsaa Andre end jeg skulde blive agtet værdige til at komme ind i den celestiale Stad. I det Samme hørte jeg Fodtrin paa Trappen, og gjenkjendte strax — — velbekjendte Ansigt, og ifølge den Dragt, han var iført, vidste jeg, at ogsaa han vilde komme derhen, naar Legemet var blevet begravet. Derpaa aabnedes Døren netop saavidt, at jeg kunde komme ind. Jeg gik over Tærskelen, og havde netop Tid nok til at kaste et Blik til den ene Side paa den lange rummelige Sal indenfor. Den var overordentlig lys, og Væggen syntes at være beklædt med hvid Atlask. I det Samme vaagnede jeg og fandt da, at det var høilys Dag. Jeg følte mig meget udmattet, og blev liggende i Sengen i en to eller tre Timers Tid for at komme til Kræfter igjen. Da jeg stod op, skjælvede jeg af Mathed, og det var med Vanskelighed, jeg kunde komme ned ad Trapperne, og hele Dagen følte jeg ligesom jeg netop var kommen op fra en streng Sygdom.

Men Gud taler en og anden Gang til Menneskene i en Drøm, i et Syn om Natten, naar en dyb Søvn falder paa Folk, naar de slumre i Seng. Da aabenbarer han det for Folkenes Øren, og besegler deres Underviisning.

(Jobs Bog 33, 15. 16.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Kjærlighed til Sandheden.

(Fra „Millennial Star.“)

Jordiske Forældre, som i Sandhed elske deres Børn, iagttage med stedse voxende Interesse deres Fremadskriden i Alt, hvad der er Godt og Roesværdigt, og idet de ved Valget af deres tilkommende Stilling i Livet tage Hensyn til deres Evner og Tilbøieligheder, bevirke de derved, at deres Udvikling opnaaer den størst mulige Fuldkommenhedsgrad, og at de kunne komme til at indtage en hæderlig og ærefuld Plads i Samfundet, medens de som en Følge af et saadant Valg med Hensyn til de Unges tilkommende forskjellige Livsstillinger indrette deres Opdragelse og Uddannelse paa en saadan Maade, som er bedst skikket til at berede den opvoxende Yngling for den Stilling, han stræber efter engang at komme til at indtage blandt sine Medborgere.

Dersom jordiske Forældre kunne have saa gode og ædle Hensigter med Hensyn til deres Børn, hvor langt større og herligere Hensigter maa da ikke Herren have med sine troende og lydige Børn, eftersom hans Veie ere ligesaa langt over vore Veie, som Himmelen er over Jorden. Da han har besluttet at opreise et Folk af Konger og Præster, som baade skulle kjende og gjøre hans Villie samt idetmindste regjere i tusinde Aar, er han nu med den største Omhu ifærd med at opdrage dem, der forblive i hans Godhed, saa at de engang kunne blive værdige til at modtage Tillids- og Æresposter som Regenter i hans Rige over Stæder, Nationer og Verdener. De Elever, der ville stride fremad til den størst mulige Udviklingsgrad, maae gjennemgaae alle Skolens Klasser og give Agt paa ethvert Ord, som udgaaer fra Lærerens Mund. For at Individer, det være sig Faa eller Mange, skulle kunne blive dygtiggjorte til at overtage en saadan Regjeringsmagt, udfordres der Underviisning saavel med Hensyn til timelige som aandelige Anliggender, saafremt den hele Jord skal blive givet tilbage til Herren, som er dens retmæssige Eier.

Hvorledes skal nu dette blive udført? Mon formedelst Menneskets Viisdom og Planer? Menneskene have igjennem Aarhundreder gaaet deres egen Vei, og have i dette lange Tidsrum ikke havt noget Samqvem hverken med Faderen eller Sønnen og ikke engang med Englene, uagtet deres nære Slægtskab med de himmelske Væsener. Dette Værk kan ikke udføres formedelst menneskelig Kløgt, men det er alene ved Herrens Viisdom og Magt, at Jorden igjen kan fraviistes dens mægtige Usurpator, al Retfærdigheds Fjende. Herren er nu ifærd med at meddele sine Tjenere den fornødne Kundskab om Udførelsen af dette Værk, som han vil fuldbyrde paa sin egen beleilige Maade, og det er med Hensyn til denne, at saa Mange og det endog blandt de Hellige tage feil, da de ikke kunne fatte Guds Kraft.

For Exempel, en Mand, der eiede fem hundrede Pund Sterling, kunde, med mindre han havde meget af Herrens Aand, ikke see, hvorledes det kunde være muligt,

at det vilde være til Fordeel for ham, om han overgav halvtredsindstyve Pund til Kirken. Det vilde efter menneskelige Anskuelser see ud, ligesom om han kastede dem bort, og han vilde tænke, at han ikke kunde afsee saa Meget. Her er et Tilfælde, hvor Guds og Menneskenes Veie synes at være hinanden ganske modsatte, hvilket de i Sandhed ogsaa ere. Det naturlige Menneske vilde sige: „Jeg kan ikke undvære saa Meget; jeg kan give eet eller to og maaskee endog fem Pund, men saa Meget som halvtredsindstyve Pund er et altfor stort Beløb." Ligesaa godt kunde en Landmand sige: „Hvorledes kan jeg kaste saameget Korn ud, som der behøves til disse store Agre? Det seer ud til, at det ganske vilde være at spilde det til ingen Nytte." Men han saaer i Haab og høster Frugterne af samme. Ligedan er det med de Hellige, som betale deres Tiende; de give Herren det, han fordrer, og til Gjengjæld mangfoldiggjør han de tilbageblevne ni Tiendedele, og det langt over alle menneskelige Beregninger, hvilket de Hellige i Zion have havt saa rig Anledning til at see Beviser paa, idet han ikke alene har velsignet deres personlige Bestræbelser, men endog til Verdens Forbauselse frugtbargjort den golde og fortørrede Ørken. Det uforlignelige Held, som har fulgt de Hellige, grunder sig derpaa, at de have taget Landet i Besiddelse i Herrens Navn og betale den Tiende, han fræver.

Herren har begyndt at overgive Jorden i sit Folks Hænder, idet han har begyndt med en øde Ørken, som ingen Andre havde nogen Begjærlighed efter, og hvilken Alle med Undtagelse af de Hellige ansaae som aldeles til ingen Nytte. De have, som sagt, taget Landet i Besiddelse i Herrens Navn, og ere blevne velhavende. Omendskjøndt de vare fattige, nødlidende og plyndrede, da de kom op til Bjergenes Dale, have de dog i flere Aar udsendt fra 300 til 500 Vogne tilligemed de fornødne Trækdyr til Missourifloden med en aarlig Udgift af fra 250,000 til en halv Million Dollars for at hjælpe deres fattige Søskende fra de europæiske Lande, og alt dette har ingenlunde forarmet dem; tvertimod, de ere stedse blevne mere og mere velhavende, og der findes ingen egentlig Fattige iblandt dem, medens det er blevet til et bekjendt Faktum, at de, som have gjort meest Godt, ere hurtigst komne til Velstand. Hverken de Hellige eller noget andet Folk kunde have forvandlet den store amerikanske Ørken til frugtbare Marker paa nogen anden Maade end den, Herren havde fastsat, og ved at give ham den Tiende og de Offringer, han fræver.

De europæiske Hellige og hele Verden kunne uddrage en gavnlig Lærdom for sig af denne Lektie angaaende at betale Tiende, og eftersom de forvente at erholde et Hjem i Zion, skulde de lære de Betingelser, ved hvilke denne Velsignelse retmæsig kan opnaaes. Viingaardens Herre er netop ifærd med at udkaste de daarlige Viingaardsmænd, som have tilbageholdt deres Leie eller Tiende, og han vil leie sin Viingaard ud til Andre, som ville give ham, hvad der tilhører ham, thi Tiendeloven er en staaende og evig Lov for Præstedømmet, og det er ligesaa nødvendigt at adlyde den, som det er at følge hvilkensomhelst anden Lov, der henhører til Evangeliet.

Vor Fader Abraham betalte Tiende. Da Herren velsignede Israel og gav ham den Forjættelse, at han vilde give Jorden som en evig Arv til ham og hans talrige Afkom, udbrød han fra sin Sjæls hele Dybde: „Af Alt, hvad Du giver mig, vil jeg visselig give Dig Tiende." (1 Moseb. 28, 22.) Propheten Joseph Smith, der fattede Betydningen og Storheden af denne Lov, og hvem det blev forundt at aabenbare den igjen for denne Slægt, gjorde den Pagt med Herren, at han

vilde betale Tiende af Alt, hvad han eiede. Propheten Brigham, hans Raadgivere, de tolv Apostler og alle Kirkens øvrige Authoriteter opfylde denne Lov ligesaa trofast som enhver anden af Kirkens Anordninger, og hvorfor skulde ikke de Hellige i disse Lande gjøre det Samme? Der følger store Velsignelser med en trofast og samvittighedsfuld Jagttagelse af denne Lov baade for de Fattiges og Riges Vedkommende. Herren behøver ikke vor Tiende, thi Alt tilhører ham, men Tiendeloven er et væsentligt Vidnesbyrd mellem Gud og hans Hellige, idet den giver dem Leilighed til at bevise for sig selv, for deres Næste og for Herren, om de i Sandhed ere oprigtige i deres Bekjendelse og Gjerninger eller ikke.

„Men," kunde maaskee Nogen sige, „er jeg nødt til at betale Tiende?" Nei, visselig ikke. Blev Du vel tvungen til at lade Dig døbe? Der var imidlertid visse Velsignelser, som Du ønskede, nemlig Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og disse kunde Du ikke opnaae uden først at blive døbt. Saaledes gives der ogsaa Velsignelser, som først kunne opnaaes, efterat Tiendeloven er bleven opfyldt, men Du er ikke tvungen til at modtage dem, og vil sikkerligen heller ikke nogensinde erholde dem, medmindre Du betaler din Tiende. Endvidere vilde maaskee en fattig Broder sige: „De venter da vel ikke, at jeg skulde betale Tiende?" Maaskee ikke, men ikke desto mindre har Du dog det Privilegium at prøve Herren i dette Punkt, og dette kan muligviis endog være meget lettere for de Fattige end for de Rige. Desuden er der Faa eller Ingen i disse Lande, som ere fattigere end mange af vore Brødre i Zion vare, da de arbeidede for at lægge en Grundvold for Eder at bygge paa. Fordum tilbød Herren sit Pagtesfolk, Jøderne, at prøve ham ved at bringe ham deres Tiende og Offringer, og see, om han da ikke vilde velsigne dem, indtil de ikke havde Rum nok til at modtage hans Velsignelser i. Ingen er saa fattig, at han jo vilde kunne leve bedre og lykkeligere af de ni Tiendedele af sin Indkomst, hvor liden denne end maatte være, dersom han blot havde tilstrækkelig Tro til at betale sin Tiende, der med Rette tilhører Herren. Dette er en uomstødelig Kjendsgjerning, som Guds Folk til alle Tider har seet talrige Beviser paa, og desuden er det til de Fattige, Evangeliet er sendt, og hvilke han paa sin egen Maade agter at gjøre rige, og vil tilsidst endog give dem Jorden til en evig Arv.

Vi ville anmode de Hellige og i Særdeleshed de Ældste om nøie at overveie Tiendeloven, der er af saa stor Vigtighed, og hvilken Alle tilfulde burde forstaae i dens rette Lys. Den taaler at blive prædiket, skrevet og baaret Vidnesbyrd om. De Hellige bør gjøre sig fuldkommen fortrolig med den og bringe den i Udøvelse, indtil de kunne komme til at glæde sig i de Velsignelser, som dens trofaste Opfyldelse skjænker.

Fra Emigranterne.

Ældste C. Christiansen har begunstiget os med et Brev fra Emigrationen forinden den tog ud paa Sletterne, og omtaler Reisen indtil den Tid som meget heldig; men han raader de Hellige, som herefter emigrere, ikke at tage saa meget

Reisegods med, thi Emigrationen iaar havde 20,000 Pund i Overvægt, der maatte betales med henved 4 Dollars pr. hundrede Pund paa Jernbanerne gjennem Staterne, hvorfor han anseer det for aldeles nødvendigt, at de, der ikke have Raad til at betale Overvægt, indskrænke sit Reisegods til det høist Nødvendige, eftersom 100 Pund engelsk eller 90 Pund dansk Vægt er hvad en Passageer kan føre frit med. Ligeledes giver han det Raad at afskaffe de tunge Trækasser, der for det Meste blive slaaede istykker under Behandlingen paa Dampskibe og Jernbaner, og istedet bruge Seildugs-, Lærreds- eller Skindkufferter til Tøiet. Endvidere omtaler han, at de tunge, svære Sengklæder bør gjøres lettere, og istedetfor Overdyner burde man medføre uldne eller stukne Tæpper, hvilke ere meget hensigtsmæssige paa Reisen. Dersom de Hellige iagttage disse Raad, vilde de spare sig meget Bryderi underveis og tillige undgaae Tab ved at afhænde det overflødige Reisegods i Tilfælde, de ikke have Midler til at betale Overvægten.

Beskikkelse.

Ældste Arne Christiansen er herved beskikket til at arbeide i Christiania Conference under Bestyrelse af sammes Præsident.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Nyheder.

Island. „Times“ har fra Skotland modtaget et Telegram af følgende Indhold: „Efterat vi havde forladt Reykjavik, ombord paa det kgl. Postdampskib „Arcturus,“ iagttoge vi den 30te August om Aftenen, nogle Mile udfor Cap Reykjanæs og atter om Natten den 31te August 100 engelske Mile udfor Ingolfshofdi et vulkunsk Udbrud, som øiensynligt var af en særdeles voldsom Charakteer. Stedet for Eruptionen syntes, efter hvad vi kunne skjønne, at være en af de sydøstlige Udløbere af den store Vatnjøkul.“

Finland. Ifølge et Brev fra Åbo, dateret den 11te August, herskede der endnu dengang i Finland den sørgeligste Mangel paa det vigtigste Fødemiddel, Brødet. Den fattige Befolkning var derfor bleven opfordret til at indsamle de i Skovene og ved Foden af høie Bakker voxende spiselige Svampe, blande dem med Mos og deraf bage Rødføde. I Åbo var der oprettet et Bageri, hvor unge Folk kunde lære at tillave Brød af de nævnte Dele. I Egnen ved Åbo tegnede Høsten til at blive ret god, men i de nordlige Dele af Landet vilde der kun blive liden eller slet ingen Høst, da man har manglet Korn til at saae Markerne med.

Amerika. Fra Nordamerika meldes, at de af Cabinettet i Washington kjøbte forhenværende russiske Besiddelser nu ere indlemmede i Unionen som en særegen Stat under Navn af „Alaska."

Blandinger.

Et Barn frelst af en Hest. En Landmand i Nærheden af Paris har en 3 Aar gammel Hest, der er livlig og fyrig, men sky, undtagen mod en lille Dreng paa 5 Aar, Landmandens Søn, hvis Kjærtegn den taaler med kjendelig Tilfredshed. For nogle Dage siden var Pigen alene hjemme med Barnet; hun havde Noget at bestille i 2den Etage af Huset, medens den Lille legede nede i Gaarden. I et Hjørne af Gaarden staaer en af de i Jorden nedgravede Tønder, man paa Landet bruger til at samle Regnvand i. Pludselig lyder et fortvivlet Skrig. Pigen styrter hen til Vinduet og seer med Forfærdelse Drengen sprælle i Vandtønden. Hun farer ned ad Trapperne, idet hun selv skriger af Skræk. Men der var en Anden, som havde hørt Barnets Skrig, og da hun kom ned i Gaarden, tog hun det frelste Barn ud af Munden paa den unge Hest. Det kloge Dyr havde forstaaet den Fare, som dets lille Vens Skrig tilkjendegav, var løbet hen, havde grebet ham med Tænderne ved Blousen og trukket ham uskadt op af Tønden.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

